YILAN SAVAŞLARI EFSANESİ IV

KIRIK TACIN PARÇALARI

fantastik kurgu

RAYMOND E. FEIST

Raymond E. Feist
Kırık Tacın Parçaları / (Yılan Savaşları Efsanesi 4)
Özgün Adı: Shards of a Broken Crown - The Serpentwar Saga #4
İngilizceden Çeviren: Gürkan Genç
Yayına Hazırlayan: Bora Öngürer

İthaki Yayınları - 511 Edebiyat - 414 ISBN 975-273-317-4
1. Baskı Ocak. 2007. İstanbul

Raymond E. Feist
Kırık Tacın Parçaları
Yılan Savaşları Efsanesi 4

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgü

İthaki Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi No: 81 / 19 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 674 66 78
(Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)
CİLT: Yıldız Mücellit

İthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr

Dağıtım: Alemdar Mahallesi Başmuhassip Sokak No: 8 Cağaloglu/ İstanbul

Tel: (0212) 512 76 00-(0212) 526 61 65

Faks: (0212) 519 56 56
ithakidagitim@ithaki.com.tr

4. KİTAP
KARDEŞLERİN HİKÂYESİ

Görev, inanç olmadan var olamaz.

-Benjamin Disraeli-
Beaconsfield Kontu
Tancred, II. CİLT, 1. Bölüm

GİRİŞ

General kapıyı çaldı.

"Gir," dedi kendi kendini Acı Deniz Kralı ilan etmiş olan adam, Haber Alma Şefi Kâhil tarafından ona az önce verilen aceleyle yazılmış bir nottan kafasını kaldırarak.

General Nordan içeri girip pelerinindeki karları silkeledi. "Hükmetmemiz için soğuk bir ülke seçmişsiniz Majesteleri," dedi gülümseyerek. Kâhil'i başıyla selamladı.

Eskiden Zümrüt Kraliçe'nin Ordusu'nun Kumandanı iken, şimdilerde Ylith Şehri ve çevresinin hükümdarı olan Fadawah, "En azından yiyeceği ve yakacak odunu olan soğuk bir ülke," dedi. Elini belli belirsiz güneye doğru salladı. "Batı Toprakları hakkında sevimsiz bir tablo çizen Darkmoor gibi uzak bir yerden bile hâlâ birliklerinden kopmuş adamlarımız geliyor."

Nordan başıyla sandalyeyi gösterince Fadawah başını salladı. Eskiden beri arkadaş olmalarına karşın, Fadawah bahar seferine hazırlandığı için resmi olmaya dikkat ediyorlardı. General yanaklarında hâlâ, Pantathialılara sadakat yemini ederken açılan törensel yara izlerini taşıyordu. Pantathialıların en az kendisi kadar kandırılmış olduğunu anladığı zaman son yüksek rahiplerini de o öldürmüştü ve onu bu yaralardan kurtarabilecek bir cadı ya da iyileştirici rahip bulmayı düşünüyordu. Fadawah'a gelince, artık hiç kimseye bağlılık hissetmiyordu. Kendi adına çalışıyordu ve bir orduyla birlikte zengin bir ülkedeydi.

Öte yandan Kâhil ona yaraların korkutucu olduğunu ve adamların ona olan saygısının devamını sağladığını hatırlatmıştı Kâhil Zümrüt Kraliçe'ye, kraliçenin iblis tarafından yok edilmesinden önce hizmet etmişti, ama istila ordusunun liderliğindeki değişiklikten beri değerli ve güvenilir bir danışman olduğunu kanıtlamıştı. Son sayımlara göre Yabon eyaletinin güney sınırından otuz binin üzerinde asker giriş

yapmıştı. Onları düzenleyip görevlerini belirlemişti ve artık Ylith'ten Sorgulayıcının Bakışı'nın güneyine, kuzeydeki Zûn'un dışlarına ve batıda şu anda acınası savunmalarına daha fazla adam yığmakla meşgul Natal'a kadar uzanan bütün toprakları kontrol ediyordu. Küçük bir şehir olan Şahin Kovuğu'nu da ele geçirmişti, ama bu şehir dağların arasından doğuya açılan hayati bir geçidin kontrolünü ele geçirmesini sağlamıştı.

"Adamlardan bazıları kalma fikrinden memnun değil," dedi Mordan. Tıknaz asker sakallı çenesini ovuşturup boğazını temizledi. "Bir gemi bulup denizin ötesine gitmekten bahsediyorlar." "Nereye?" dedi Fadawah. "Yakılıp yıkılmış ve otlaklardan gelen barbarlar tarafından istila edilmiş bir yere mi? Ratn'gary Dağları'ndaki cüce kalesi ve kuzeyde hayatta kalmayı başarmış birkaç Jeshandi hariç, orada medeniyetten geriye ne kaldı ki? Yakıp yıkmadığımız bir tane şehir kaldı mı? Orada yaşamımızı sürdürmemizi sağlayacak herhangi bir şey var mı?" Fadawah kafasını kaşıdı. Zümrüt Kraliçe'nin karanlık güçlerine bağlılığın başka bir göstergesi olarak, ortasındaki uzun atkuyruğu hariç kafasının diğer kısımları tıraşlıydı. "Bu şekilde konuşan bütün adamlara, bahar geldiğinde bir gemi bulup alabilirlerse, gitmekte özgür olduklarını söyle." Sanki havada bir şey görmeye çalışıyormuş gibi boşluğa baktı. "Bana hizmet etmeye hazır olmayan hiç kimseyi burada istemiyorum, önümüzde ciddi bir savaş var."

"Krallık ile mi?"

Fadawah, "Topraklarını geri almaya çalışmadan boş boş oturacaklarını düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır, ama Krondor ve Darkmoor'da son derece hırpalandılar. Mahkûmlar savaş alanına koyacak çok fazla askerleri olmadığını söylüyor."

Fadawah, "Eğer Darkmoor üzerinden Doğu Ordularını getirmezlerse doğru," dedi. "Getirmeleri durumuna hazır olmamız gerekiyor."

"Eh," dedi Nordan, "bunu bahara kadar öğrenemeyeceğiz."

"Sadece üç ay var," dedi Fadawah. "Hazırlanmamız gerekiyor."

"Bir planın mı var?"

"Her zaman," dedi kurnaz general. "Eğer kaçınabilirsem, iki cepheli bir savaş istemiyorum. Aptal olsaydım, kendimi dört cepheli bir savaşın ortasında da bulabilirdim." Odanın duvarındaki bir haritayı gösterdi. Yabon Dükü ve LaMut Kontu'nun yanı sıra, bütün raporlara göre ölmüş olan Ylith Kontu'nun konağındaydılar. "Aldığımız bilgiler doğruysa, LaMut'ta bir çocukla karşılaşacağız." Çenesini ovuşturdu. "Karlar erimeye başlar başlamaz LaMut'u almamız gerekiyor, çünkü yaz ortasına kadar Yabon'u ele geçirmek istiyorum." Gülümsedi. "Natal'daki lidere..." Kâhil'e döndü. "Unvanı neydi?"

"Başdanışman," dedi Haber Alma Şefi.

"Başdanışmana, bu kış adamlarımıza kalacak yer sağladığı için göstermiş olduğu konukseverlikten dolayı teşekkürlerimizle birlikte bir miktar altın gönder. Bin altın iş görür." "Bin altın mı?" dedi Nordan.

"Altınımız var. Daha da fazlası olacak. Ardından adamlarımızla birlikte buraya dön." Arkadaşına baktı. "Bu Natal'ı alana kadar en azından Başdanışman'ı bizim tarafımızda tutar."

Haritayı gösterdi. "O zamana kadar Duko ve adamlarının Krondor'da olmasını istiyorum."

Nordan merakla kaşını kaldırdı.

Fadawah, "Duko beni rahatsız ediyor," dedi, "Hırslı bir adam." Kaşlarını çattı. "Seni ve beni Pantathialıların birinci ve ikinci yardımcısı yapan sadece şanstı, aksi takdirde Duko'dan emir alıyor olabilirdik."

Nordan başını salladı. "Ama iyi bir liderdir ve her zaman sorgusuz sualsiz itaat etmiştir." "Doğru, bu yüzden onun cephede olmasını

istiyorum. Senin de onun arkasında, Sarth'ta olmanı istiyorum."

"Ama neden Krondor?" Nordan kafasını iki yana salladı. "Orada hiçbir şey yok."

"Ama olacak," dedi Fadawah. "Orası Batı Başkentleri, Prenslerinin Şehri ve oraya ellerinden geldiğince çabuk dönmek isteyeceklerdir." Başını salladı. "Eğer Duko, biz bütün Yabon'u alana kadar onları oyalayabilirse, o zaman dikkatimizi Özgür Şehirler'e, şu Uzak Sahil bölgesine çevirebiliriz." Krallık'ın batı kıyısını gösterdi. "Krondor'u işgal edip eski savaş hattına doğru ilerleriz. Adı neydi?" "Kâbus Sıradağları."

"Uygun bir ad." Fadawah iç geçirdi. "Ben açgözlü bir adam değilim. Acı Deniz Kralı olmak bana yetiyor. Adalar Krallığı'nın Darkmoor ile onun doğusundaki toprakları elinde tutmasına izin vereceğiz." Ardından gülümsedi. "Şimdilik."

"Ama önce Krondor'u almalıyız."

Fadawah, "Hayır," dedi. "Önce Krondor'u almak istediğimizi düşünmelerini sağlamalıyız.

Krallık soyluları aptal değil. Bizim anayurdumuzdakiler gibi kendilerini beğenmiş de değiller." Fadawah, ordusuyla birlikte şehri terk etme emrine kulak asmayınca Lanada'nın Rahip-Kralı'nın nasıl da şaşkınlığa düştüğünü hatırladı. "Bunlar zeki adamlar, görevlerine bağlı adamlar; saldıracaklar, hem de acımasızca. Buna göre hazırlanmalıyız. Hayır, bırakın hedefimizin Krondor olduğunu düşünsünler. Yabon'da güçlü olduğumuzun farkına vardıkları zaman belki anlaşmaya yanaşırlar, belki de yanaşmazlar, ama her iki şekilde de, Yabon'un kontrolünü elimize geçirdiğimiz andan itibaren burada kalıcı oluruz. Gözünü yukarılara dikmesin diye Duko'yu meşgul tutalım."

Nordan ayağa kalktı. "İzin verirseniz, ayrılmak isteyen adamlara baharda gidebileceklerini söyleyeyim."

Fadawah eliyle izin verdiğini gösterdi.

"Majeste," dedi Nordan ve Fadawah ile Kâhil'i yalnız bırakarak ayrıldı.

Fadawah Kâhil'e, "Bekle, ardından Nordan'ı takip edip kimlerle konuştuğuna bak," dedi. "Muhaliflerin liderlerinin kim olduğunu belirle. Onlar karlar erimeye başlamadan önce kaza geçirdikten sonra, bu Novindus'a dönme saçmalığına bir son verebiliriz."

"Elbette Majeste," dedi Haber Alma Şefi. "Ve Nordan'ı Sarth'a yerleştirme şeklinize bayıldım." Fadawah, "Şeklime mi?" dedi.

Kâhil öne eğildi, elini Fadawah'ın omzuna attı ve fısıldayarak, "Düşman fethimizin faturasını istediği zaman, en az tutarı ödememizi sağlamak için sadakati olmayan komutanlarınızı güneye yerleştirme fikrinize," dedi.

Fadawah'ın gözleri, sanki uzaktaki bir şeyi dinliyormuş gibi odağını kaybetti. "Evet, akıllıca." Kâhil, "Etrafınızda güvenebileceğiniz, tamamen sadık adamların olması gerekiyor," dedi. "Ölümsüzler'i hak ettikleri yere getirmeniz gerekiyor."

"Hayır!" dedi Fadawah. "O çılgınlar karanlık güçlere hizmet-"

Kâhil araya girdi. "Karanlık güçler değil Majeste, engin güçler. Sadece Yabon'da değil

Krondor'da da hüküm sürmenizi sağlayabilecek güçler."

"Krondor?" dedi Fadawah.

Kâhil iki kere ellerini çırpınca kapı ardına kadar açıldı. İçeri, yanaklarında Fadawah'ınkilere benzer törensel yara izleri olan iki savaşçı girdi ve Kâhil, "Kral'ı hayatınız pahasına koruyun," dedi.

Fadawah, "Krondor," diye tekrarladı.

Kâhil odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Döndü ve Nordan'ı takip ederek en ufak bir sadakatsizlik gösterenleri belirleme işiyle ilgilenmeye başlamadan önce yüzünden hafif bir gülümseme geçti.

Fadawah iki askere bakıp başka tarafa dönmelerini işaret etti. Askerlerin yanaklarındaki izler ona, Zümrüt Kraliçe'nin büyüsüne yakalandığı ve kraliçenin ordusunu iblisin kumanda ettiği kayıp ayların olduğu karanlık ve uzak zamanları hatırlatıyordu. Kullanılmışlık hissinden nefret ediyordu ve Zümrüt Kraliçe'nin yaptığı gibi onu tekrar kullanmaya kalkan herkesi öldürecekti. Duvardaki haritaya doğru yürüdü ve bahar seferini planlamaya başladı.

-1-
KIŞ

Rüzgâr dinmişti.

Dash bekliyordu. Aşağıdaki yolu incelerken, soğuk hava yüzünden hâlâ gözleri sulanıyordu.

Darkmoor'un yeniden inşası sürekli yağan kar ve yağmur yüzünden can sıkıcı ve yavaş olmuştu. Eğer kaygan buz, şehrin batı kısmındaki duvarları tekrar inşa etmeye çalışan işçiler için yürümeyi tehlikeli hale getirmiyorduysa, bu sefer de gerekli malzemeleri taşıyan arabalar dize kadar çamura saplanıyordu.

Hava çok soğuktu, ama Dash en azından şu anda kar yağmadığı için minnettardı. Gökyüzü açıktı ve ikindi güneşi gerçekte olmayan sıcaklığın izlerini taşıyordu. Dash bunun havadan olduğu kadar ruh haliyle de ilgisi olduğunu biliyordu, ama özellikle bu kış, genç yaşamında gördüklerinden daha uzun sürecekmiş gibi görünüyordu.

Günün sonuna yaklaşan durgun, soğuk havada şehrin sesleri taşınıyordu. Şansın da yardımıyla, yeni kapı güneş batmadan önce bitmiş olacaktı ve dün yapılanlara ek olarak güvenlik bir parça daha artacaktı.

Dash, yirmi yıllık hayatında hiç bu kadar yorgun olduğunu hatırlamıyordu. Bir kısmı, ilgilenilmesi gereken sonsuz gibi görünen işler listesi yüzünden, geri kalanıysa endişedendi; ağabeyi Jimmy gecikmişti.

Jimmy keşif subayı olarak düşman hatlarının arkasına gitmişti. Krondor Prensi Patrick baharda, Krallık'ın güneyine ilerleyen Kesh tehdidine karşı sert ve hızlı hareket etme kararı almıştı. Bu, geçen yaz gerçekleşen istilada kaybedilen toprakları geri alma işinin Krondor Şövalye-Mareşali Owen Greylock'a ve seçkin adamlardan kurulu gezici birlik Kızıl Kartalların Şövalye-Yüzbaşısı Erik von Darkmoor'a kaldığı anlamına geliyordu.

Bu da Prens'in, istilacıların Darkmoor ile Krondor arasında ne yapmakta olduğuna dair bilgiye ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Ve Jimmy, olanlar hakkında bilgi toplamak üzere gitmeye gönüllü olmuştu.

Üç gün gecikmişti.

Dash, Darkmoor'un dış şehrinin batı sınırını belirleyen yanmış bir duvarlar dizisine, devriye gezilen bölgenin sınırına gelmişti. Prens'in şehirdeki ordusu, şehirden atla bir günlük uzaklığa kadar çok az tehlike olduğuna dair garanti vermişti, ama bu kısmi duvarlar ve yıkılan duvar yığınları pusu için bol bol yer sağlıyordu ve leş yiyicilerden ve haydutlardan birden fazla gruba sığınak olmuştu. Dash ağabeyini arayarak ufku taradı. Aşağıdaki ormanlık bölgeden gelen sesler az ve seyrekti. Ağaç dallarından düşen karın ara sıra duyulan hışırtısı ya da erime başladığı için birkaç kilometre öteden gelen buz kırılma sesi. Bir kuşun ötüşü ya da çalılardaki bir hayvan. Kış soğuğunda sesler kilometrelerce öteye taşınıyordu.

Derken Dash bir şey duydu, uzaktan gelen hafif bir ses. Bu, Dash'ın duymayı umduğu, toprağa ve kayalara sertçe vuran toynak sesleri değildi. Daha çok ayağın altında ezilen karın sesiydi. Ve sesi her kim çıkarıyorduysa, sistemli, düzgün ve yavaş adımlarla ona doğru geliyordu. Dash eldivenli parmaklarını büküp yavaşça kılıcını çekti. Önceki savaş ona hiçbir şey öğretmediyse bile, her zaman hazır olmayı öğretmişti. Darkmoor şehrini çevreleyen hisarın dışında güvenli bir yer yoktu.

Uzakta bir hareket saptadı ve harekete odaklandı. Yolda ağır adımlarla birisi yürüyordu. Dash ağır adımlarla ilerleyişini, izlerken, hafifçe hızlandı. Dash gelenin yüz adım normal, yüz adım hızlı yürüdüğünü anladı. Bu çocukken silah eğitmenleri tarafından Dash'a ve ağabeyine öğretilen bir yol alma şekliydi. Bu yöntem, bineği olmayan birisinin, neredeyse bir atın bir günde alacağı yol kadar uzaklık kat etmesini sağlıyordu.

Dash izlemeye devam etti. Gelen, giyenin kışın loşluğunda herhangi bir uzaklıktan görülmesini zorlaştıracak şekilde tasarlanmış gri, kalın bir pelerine sarınmış bir adamdı. Yalnızca gökyüzünün açık olduğu günlerde kolayca görülebilirdi.

Adam yaklaştıkça, Dash şapka yerine başının kalın bir kumaşla sarılı olduğunu gördü. Belinde bir kılıç ve ellerinde birbirine uymayan eldivenler vardı. Çizmeleri çamur ve karla kaplıydı. Adamın ayaklarının altında ezilen karın sesi, Dash'ın önünde durana kadar gittikçe arttı. Adam kafasını kaldırıp baktı ve sonunda, "Yolumun üstünde duruyorsun," dedi.

Dash atını Darkmoor'a doğru çevirerek kenara geçti. Kılıcını kınına soktu, hayvanı dehledi ve yaya adamın yanında ilerlemeye başladı. "Atını mı kaybettin?" diye sordu.

Ağabeyi Jimmy başparmağıyla omzunun gerisini gösterdi. "Geride kaldı."

"Oldukça kayıtsız gibisin," dedi küçük kardeş. "Pahalı bir attı."

Jimmy, "Biliyorum," dedi. "Ama onu taşımak istemedim. Ölmüştü." "Yazık. Gerçekten iyi bir attı."

"Onu benim özleyeceğim kadar özleyemezsin," dedi Jimmy.

"Daha hızlı gitmek ister misin?" diye sordu Dash.

Jimmy durdu, döndü ve kardeşine baktı. Krondor Dükü Lord Arutha'nın iki oğlu da birbirine benzemiyordu. James ince yapısı, sarı saçları, yalnızca güzelce çizilmiş olarak adlandırılabilecek etkileyici yüz hatları ve safir mavisi gözlerle büyükannesine benziyordu.

Dash ise, kumral kıvırcık saçları, kara gözleri ve alaycı yüz ifadesiyle büyükbabasına benziyordu. Karakter olarak ikizler kadar birbirlerine benziyorlardı. "Tam zamanında teklif ettin," dedi Jimmy, Dash'ın elini tutmak için uzanarak.

Kardeşinin arkasına atladı ve yavaşça şehre doğru ilerlemeye başladılar. "Ne kadar kötüydü?" diye sordu Dash.

"Çok kötüydü," dedi Jimmy.

"Düşündüğümüzden daha mı çok?"

"Hayal edebileceğimizin de ötesinde."

Dash, ağabeyinin doğrudan Prens'e rapor vereceğini bildiği ve bütün ayrıntıları o zaman duyacağı için daha fazla konuşmadı.

Jimmy balla tatlandırılmış ve bol kremalı sıcak kahveyi alıp başını sallayarak teşekkür etti.

Hizmetkâr çabucak çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Jimmy Prens'in odasında oturuyor ve Prens, Şövalye-Mareşal Owen Greylock, Krondor Dükü Arutha ve Erik von Darkmoor sabırla raporunu vermesini bekliyordu.

Krondor Prensi ve Adalar Krallığı'nın Batı Toprakları hükümdarı Patrick, "Pekâlâ," dedi. "Ne buldun?"

Jimmy sıcak içeceğinden aldığı ilk yudumunu bitirip, "Durum korktuğumuzdan daha kötü," dedi. Patrick Batı'ya, başkenti Krondor'a beş adam göndermiş, ama şimdiye kadar yalnızca üçü dönmüştü. Ona tasvir edilen manzara ancak sevimsiz olarak adlandırılabilirdi. "Devam et." Jimmy kupasını masaya koydu ve kalın pelerinini çıkarırken, "Krondor'a gittim," dedi. "Zor oldu, ama burasıyla orası arasında kalan askerlerin çoğu haydutttan başka bir şey değil. Kar, yağmur ve sulusepken yağarak geçen birkaç aydan sonra, ateşlerine sokulup hayatta kalmaya çabalayarak mevzilenmeye başlamışlar."

"Krondor ne durumda?" diye sordu Patrick.

Jimmy, "Neredeyse boş," dedi. "Etrafta birkaç insan var, ama kimse benimle konuşmak istemedi ve açıkçası ben de fazla konuşkan

davranmaya hevesli değildim. Gözüme ilişenlerin çoğu, molozlarda yiyecek bir şeyler arayan askerlerdi."

Jimmy yorgunmuş gibi gerindi. Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Gerçi ne bulabileceklerini pek bilmiyorum." Patrick'e baktı. "Ekselans, Krondor daha önce ya da en kötü Kâbusumda gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Bütün taşlar kararmış ve neredeyse, yanmamış bir tek tahta bile kalmamış. Yangının üzerinden aylar geçmesine karşın, havada hâlâ yanık kokusu var. Yağmur ve kar şehri henüz temizleyememiş.

"Saray-"

"Saray ne durumda?" diye sordu Patrick sıkıntılı bir sesle.

"Mahvolmuş. Dış duvarlar yerinde duruyor, ama büyük gedikler var. İç saray, kararmış moloz yığınından biraz daha iyi durumda; ateş o kadar sıcakmış ki, keresteler kül olmuş ve iç duvarlardan bazıları çökmüş. Sadece kadim iç kale ayakta duruyor, o da 'ayakta durmak' terimini cömertçe kullanırsanız. Kararmış taş bir kabuk gibi. İçerideki taş merdivenlerden çatıya çıktım. Oradan şehrin tamamı ve kuzeyle batının bir kısmı görülebiliyordu.

Liman, direkleri kararmış ve çürüyen batık gemilerle dolu. Rıhtımlar gitmiş. Rıhtımların hemen bitişiğindeki sokakların çoğu yerle bir olmuş. Şehrin batısının üçte birlik kesimindeki bütün binalar, alevlerin en sıcak olduğu bölge orasıymış gibi yanıp kül olmuş ya da moloza dönmüş." Krondor Dükü Arutha başını salladı. Görevi devraldığı babası Lord James istilacıları alevlerin arasında tuzağa düşürmek için şehri havaya uçurmuş ve bunu yaparken Arutha'nın annesiyle beraber ölmüştü. Arutha şehrin altına yerleştirilen Queg ateş yağının, babasının en uygun olarak gördüğü yerdeki, rıhtımlarda piyadeleri boşaltmamış gemilerin yakınındaki, ardından şehrin fakir mahallesindeki, ardından tüccarlar mahallesindeki hasarı arttıracağını biliyordu.

"Şehrin merkezinin üçte biri ciddi biçimde hasar görmüş, ama her sokakta yıkımdan kurtulmuş bir ya da iki bina olabilir. Diğerleri tamir edilemeyecek durumda. Doğu kısmının üçte biri de ağır hasar almış, ama binaların çoğu onarılabilir."

"Şehrin dışındaki malikâneler ne durumda?" diye sordu aklına Rupert'in, atla Krondor'un doğusuna bir günlük uzaklıktaki büyük evi gelen Erik.

"Çoğu yanıp kül olmuş, diğerleriyse yağmalanıp öylece bırakılmış. Birkaçı, istilacılar olarak düşündüğüm birlikler tarafından karargâh olarak kullanılmakta olduğu için, çok fazla yaklaşamadım," dedi Jimmy. Kahvesini yudumladı. "İşler ilginçleştiğinde ayrılmak üzereydim."

Patrick ve Arutha umutla Jimmy'ye baktı. Jimmy kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra devam etti. "Kamp yaptığım yerden en az yüz atlıdan oluşan bir birlik geçti." Kardeşine baktı. "Dokumacılar Caddesi'nin bir sokak yukarısında bulunan, şu kavgaya karıştığın küçük hanı hatırlıyor musun?" Dash başını salladı. Jimmy bakışlarını Prense çevirip devam etti. "Hafif bir yükseltinin üzerinde ve sağlam bir çatısı vardı ve daha da iyisi, kuzey kapısına giden diğer yan yolların birkaçı kadar Yüksek Cadde ile Saray Caddesi'nin tamamını görüyordu." "Adamlar?" diye sordu Owen Greylock.

"Eğer paralı asker birlikleri tarafından kullanılan işaretleri doğru biliyorsam, General Duko şu anda ya Krondor'a doğru yol alıyor, ya da çoktan vardı bile."

Erik küfür etti. Ardından Patrick'e bakıp, "Özür dilerim Ekselans," dedi.

Patrick, "Anlıyorum," dedi. "Okuduğum bütün raporlar bana Duko'nun hafife alınmayacak bir düşman olduğunu söylüyor."

Erik, "Daha fazlası da var," dedi. "Kâbus Sıradağlarında kuzey kanadımıza, askerlerini ziyan etmeden sürekli baskı yapmıştı.

İstilacıların elindeki, taktik ve savaş düzeni bilgisi bir Krallık generaline yaklaşan tek adam."

Owen başıyla onayladı. "Eğer Krondor'daysa ve orayı savunma emri almışsa, işimiz oldukça zorlaştı demektir."

Endişeli görünen Patrick bir süre sessiz kaldı. Ardından, "Neden Krondor'a ilerliyorlar?" diye sordu. "Orada hiçbir şey kalmadı, güney kanatlarını korumak için Krondor'a ihtiyaçları yok. Vykor Limanı'ndaki yeni üssümüzden haberleri olabilir mi?"

"Olabilir," dedi Owen. "Ya da sadece bizim Krondor'u ileri üs olarak kullanmamızı istemiyorlardı."

Jimmy Patrick'in aniden yorgun ve endişeli görünmeye başladığını düşündü. Uzun süreli bir sessizliğin daha ardından Prens, "Elimizde olandan daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedi. İkisi de aynı şeyi düşünen kardeşler birbirlerine baktı; bu bilgiyi almak için gönderilecekler arasında çok büyük olasılıkla onlar da vardı.

Patrick James'e, "Ne kadar kaldın?" diye sordu.

"Bölgeyi güven altına almaya başladıklarını görmeye yetecek kadar, bu yüzden görülmeden çıkmak için doğu kapısını kullandım. Şehirden çıktım, ama Krondor ile Ravensburg arasındaki bir devriyeye rastladım. Ormanlık bölgede onlardan kurtulmayı başardım, ama atımı öldürdüler." Patrick, "Devriye mi?" dedi. "O kadar doğuda?" Owen başını sallayıp, "Erik?" dedi.

Erik'in yüz ifadesi, kafasının odadaki herkes kadar karışmış olduğunu gösteriyordu. "General Fadawah'ın tekrar güneye saldırabileceği ya da en azından varlığının bilinmesini sağlamak istediğine dair sığınmacılardan gelen raporlar var. Eğer Duko Krondor'da ise, o söylenenler doğrudur. Ama şimdiden o kadar doğuda devriyelerinin olması, Krondor'a ilerlediğimizde bize hoş geldin demeleri için çabucak yayıldıkları anlamına gelir."

Patrick, "Dışarısı buz gibi," dedi. "Fadawah neyin peşinde?"

"Bunu bilseydik," dedi Dash ilgisiz bir tavırla, "buz gibi soğukta yürümek zorunda kalmazdık." Owen gülümsedi. Dük Arutha gülümsemesini saklamaya çalıştı ama başaramadı.

Patrick, "Doğru," dedi protokolün ihlaline aldırış etmeyerek. Kışın birbirlerine yakın odalarda kalmaları, bu grubu resmi toplantı olmadığı zamanlarda oldukça samimi bir arkadaş grubu haline getirmişti.

İstilacılar Kâbus Sıradağları Savaşı'nda yenilgiye uğratılmıştı, ama Adalar Krallığının Batı Toprakları'nın uğradığı yıkım akıl almazdı. Baharla birlikte birliklerini hareket ettirme becerisi kazanacak olan Patrick, bahar yaklaşırken umutsuzca prensliğine olanları hayal etmeye çalışıyordu. Patrick, Greylock'a döndü. "Ne kadar çabuk harekete geçebilirsin'" "Ekselans?" dedi Owen.

"Şehri geri almak için ne kadar çabuk hareket edebilirsin?"

Owen, "Birlikleri toparlayıp bir haftadan az bir sürede harekete hazır hale getirebilirim," dedi. "Tepelere ve Düşler Vadisi'ne doğru yayılmış bazı garnizonlarımız var ve çoğu bir araya getirilecek kadar yakın, ama anladığım kadarıyla nasıl bir güçle karşı karşıya olduğumuzu anlamak için elimizdeki bilgiden daha fazlasına ihtiyacımız var."

Patrick arkasına yaslandı. "Daha fazla bilgi edineceğimizi umuyordum."

Jimmy, herhangi bir yorumda bulunmaması konusunda onu uyarmak için kafasını hafifçe iki yana sallayan babasına göz attı. Dash Prens'in az önce söylediği şeyin düşüncesizce edilmiş bir laf olduğunu doğrulamak için ağabeyine bakıp kaşlarını çok hafifçe kaldırdı.

Patrick, "Güneyde güçlü bir cephemiz var ve Doğu Orduları'nın bütün ana birlikleri Kesh'ten gelebilecek herhangi bir istilaya karşı

hazır, ama Batı Toprakları'nı almak için sınırlı sayıda gücümüz var," dedi.

Jimmy bir şey söylemedi.

Sonunda Prens, Jimmy'ye bakıp başını, ardından da elini salladı. "Gidebilirsin. Yıkanıp temiz kıyafetler giy. Bu konuyu akşam yemeğinde tekrar görüşeceğiz."

Jimmy odadan çıkarken babasıyla kardeşi de peşinden geldi. Kapının hemen dışında durdular. Arutha, "İçeri dönmem gerekiyor," dedi. "Sadece iyi olup olmadığını görmeye geldim." "İyiyim," dedi Jimmy, babasının endişesini anladığını gösteren hafif bir gülümsemeyle.

Büyükbabalarıyla büyükannelerinin ölümünden sonra, çok fazla endişe ve çok az uykudan dolayı Arutha'nın yüz hatları bitkin bir hal almıştı. "Sadece birkaç parmağım uyuştu."

Arutha başını sallayıp bir süre oğlunun omzunu sıktı. "Bir şeyler yiyip dinlen. Henüz işin başındayız ve Patrick düşmanın üstüne saldırmaya hazır olsa da, çok daha fazla bilgiye ihtiyacımız var." Kapıyı açıp Prens'in huzuruna döndü. Dash, "Seninle geliyorum," dedi. Jimmy, "Olur," dedi.

İki kardeş uzun koridorda mutfağa doğru ilerlemeye başladı.

Erik mutfağa girdi. Büyük taş odanın karşı tarafındaki Milo'ya eliyle selam verdi. Ravensburglü hancıya, Darkmoor Baronunun annesi olan kızı Rosalyn'e yakın olabilmesi için şatonun mutfağında iş verilmişti. Kızı ve kocası fırıncı Rudolph, bebek baronla birlikte şatoda yaşıyordu. Erik'in annesi, artık şatoya yakın binalardan birinde yaşıyordu; onunla Dul Barones arasında uzun zamandan beri varola gelen düşmanlık, iki kadını ayrı tutmayı zorunlu kılmıştı. Barones, Erik'in annesi Freida tarafından yıllarca, merhum Baron Otto'nun gayrimeşru oğlu olan Erik yüzünden toplum önünde küçük düşürülmüştü. Erik'in üvey babası Nathan, Baronluk'un

demirhanesinde, önlerindeki bahar seferi için silah ve diğer demir eşyaları hazırlayarak çılgınca çalışıyordu. Bu sosyal açıdan zaman zaman garip bir durum olsa da, Erik ailesinin yakınında olmasının tadını çıkarıyordu.

Erik oturdu. "İyi misin?" diye sordu Jimmy'ye.

"Sadece yorgunum. Bir keresinde başarısızlığa düşmeme ramak kalmıştı, ama anlatılacak pek bir şey yok. Yalnızca atımı kaybettim ve bir süreliğine bir devriyeden saklanmak zorunda kaldım. Bir kütüğün altında saklanırken neredeyse, donuyordum. Kar yağarken kayalık bir bölgeden geçince izimi süremediler. Sonunda gittiklerinde, güçlükle hareket edebiliyordum." "Soğuk ısırması mı?" diye sordu Erik.

"Bilmiyorum," dedi Jimmy. "Çizmelerimi çıkarmadım. Ama parmaklarım iyi." Parmaklarını oynattı.

"Burada iyileştirici bir rahibimiz var. Rillanon'daki Dala Tapınağı, Prens'e tavsiye vermesi için bir tane gönderdi."

Dash sırıttı. "Kral, Patrick'in yaralanması durumunda birileri yakınlarda olsun diye onlara baskı yaptı demek istiyorsun."

"Onun gibi bir şey," dedi Erik sırıtmaya karşılık vererek. "Ayaklarına bakmasını söyleyeyim.

Parmaksız pek bir işimize yaramazsın."

Jimmy ağzındaki lokmayı yuttu. "Neden, benim nasıl olduğumu düşünmektense, görev için uygun olup olmadığımla daha çok ilgilendiğiniz izlenimine kapılıyorum Yüzbaşı?"

Erik abartılı bir şekilde omuzlarını silkti. "Sarayda işlerin nasıl yürüdüğüne dair mantıklı bir kavrayışa sahip olduğun için mi?"

Jimmy takındığı maskeyi indirmiş gibi aniden çok yorgun göründü. "Ne zaman?" diye sordu.

Erik halden anlar bir şekilde baktı. "Hafta sonunda. Üç dört günün var." Jimmy başını salladı. Kalkıp, "Şu rahibi bulsam iyi olacak," dedi.

"Prens'in odasının koridorunda, benim odamın yanında. Adı Herbert. Ona kim olduğunu söyle; paçavracı gibi görünüyorsun."

Dash ağabeyinin gidişini izledikten sonra, "Parmakları çözüldüğünde güçlükle yürüyebilecek," dedi. "Sanırım o rahip kazandığı parayı hak edecek."

Erik Milo'nun getirdiği bir kupa kahveyi alıp teşekkür ettikten sonra Dash'a döndü. "Çoktan etti. Eğer o rahip olmasaydı ve tabii Nakor, göreve uygun olduğu halde hâlâ yatakta olan yirmi adamım vardı."

"O sıska çatlak nerede?" diye sordu Dash, Nakor'dan bahsedilince. "Onu bir haftadır görmüyorum."

"Dışarılarda bir yerlerde. Yeni inancı için adam topluyor."

"Tanrıça'yı geri getirmek için iyilik mesajını yayma işi nasıl gidiyor?"

Erik güldü. "Nüfusu neredeyse açlıktan ölecek bir noktaya getiren bir savaştan sonra, kışın ortasında iyilik adına çalışmaya istekli insanlar bulmak, neredeyse Nakor'un sinsi tarzının bile ötesinde."

"Kimseyi bulabilmiş mi?"

"Birkaç kişi. Bir ya da ikisi istekli, diğerleri bir öğün yemek peşinde."

Dash başını salladı. "Önümüzdeki görev benim yapabileceğim bir şey mi? Jimmy dinlenebilirdi." "Hepimiz dinlenebilirdik," dedi Erik. Ardından kafasını iki yana salladı. "Ama hepimiz gittiğimiz için sen ayrı tutulmayacaksın." "Nereye?" diye sordu Dash.

"Krondor'a. Patrick sonsuza kadar burada oturamaz. Ve ağabeyinin raporu, aldığımız diğer raporlarla uyuşursa, ne kadar çok beklersek,

Fadawah Krondor'da o kadar güçlenecek demektir. Elimizdeki her şeyle, istediğimizden daha erken saldırmak zorunda kalabiliriz.

"Kesh güney sınırımızı tehdit ettiği için, Patrick Doğu Orduları'nı geri göndermeye isteksizdi. Kral bazı birliklerin geri dönmesini emretmiş. Artık çizgiyi aşmamalarını sağlayacak büyük bir ordu ya da devasa bir donanma olmadığı için, Krallık'ın doğu komşularından bazıları huysuzlanmaya başlamış. Bu yüzden, Kral Borric Doğu'ya daha fazla askerin dönmesini emretmeden önce, Patrick Krondor'u geri alma konusunda acele ediyor." Dash, "Krondor'a kaç kişiyle gideceğiz yani?" diye sordu.

"Kartallar ile," dedi Erik, Dash ile Jimmy'nin büyükbabası merhum Krondor Dükü Lord James tarafından bir araya getirilip eğitilmiş özel askerlerden oluşan birliğin adını söyleyerek. "biraz yedek kuvvetimiz, Duga'nın askerleri," istila sırasında Krallık tarafına geçen paralı askerlerden oluşan büyük birlikten bahsediyordu, "ve Yüzbaşı Subai'nin Yolbulucuları var." "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Dash.

"Başlangıç için hepsi bu kadar," dedi Erik. "Bir hafta içinde bütün Prenslik'i fethetmeye çalışmıyoruz." Kahvesini yudumladı. "Toplanabileceğimiz kolay savunmaya uygun bir yer bulduktan sonra Krondor'a güvenle girip çıkabiliriz."

"Kolay görünüyor," dedi Dash alaycı bir tonla. "Tabii şu anda orada başka bir ordu olmasaydı." Erik'in yüzünü inceledi. "Başka bir şeyler var. Patrick şehri ele geçirmek için neden bu kadar acele ediyor? Krondor'u umursamasaydım, Batı'yı geri alma işini idare edebileceğim yarım düzine daha iyi yer düşünebilirdim; doğuya kamp kurarak bağlantılarını kesip oradakileri açlığa terk edebilirdik örneğin."

"Biliyorum," dedi Erik, "ama işin içinde gurur var. Orası Patrick'in şehri, topraklarının başkenti. Orayı kaybetmeden kısa bir süre önce Krondor Prensi olmuştu. Ve görevi devraldığı kişi bir efsaneydi."

Dash başıyla onayladı. "Rillanon'da büyüdüğümüz için Jimmy ve ben Prens Arutha ile birkaç kez karşılaşmıştık; ben değerini anlayacak kadar büyüdüğümde, o yaşını başını almış gidiyordu. Ama babamın ve diğer insanların onun hakkında söyledikleri, o zaman bile onu etkileyici kılıyordu." Bir süre Erik'e baktıktan sonra, "Patrick'in, Arutha'nın şehri bir şekilde elinde tutmayı başaracağı fikrine kapıldığını düşünüyor musun?" diye sordu. "Onun gibi bir şey," dedi Erik. "Prens'in sırdaşı değilim. Ama bu işte yaralanmış bir gururdan fazlası olduğunu biliyorum. Tabii bir de lojistik sorunu var. Liman yıllarca kullanılamayacak. Krondor'da savaştan önceki insan gücümüz ve malzememiz, bütün o işçiler, tarama aletleri ve hatta işbirliği yapan birkaç büyücü olsaydı bile, limanı temizlemek yine de bir yılımızı, belki de daha fazlasını alırdı. Şu andaki durumuyla, Krondor'un eskisi gibi bir gemicilik merkezi olup olmayacağına dair hiçbir fikrim yok.

"Ama oranın güneyinde, Shandon Körfezi'nde Vykor Limanı adında yeni bir limanımız var ve o limanı kullanabilmemiz için, orasıyla Batı'nın geri kalanı arasında güvenli bir ticaret rotası sağlamalıyız ki, bu da Krondor'un geri alınması gerektiği anlamına geliyor. Krondor'a ihtiyacımız yok, ama Fadawah'ın generallerinin bize saldırmak için orayı bir üs olarak kullanmasına kesinlikle izin veremeyiz." Sesini alçattı. "Eğer Vykor Limanı ile bağlantımız kesilirse, bir daha asla Doğu Toprakları ile Batı Toprakları'nı birleştiremeyebiliriz."

Dash başını salladı. "Mantıklı."

Erik boş kupasını masaya koyup, "Hiç olmadığı kadar," dedi.

Erik kalkarken Dash onaylamayla başını salladı. Uzun boylu, güçlü yapılı yüzbaşıya bakarak, "Son zamanlarda eski işverenimi göremiyorum," dedi. "Arkadaşın Rupert ne yapıyor?"

Erik gülümsedi. "Roo ihtiyacımız olan şeyleri Darkmoor'a ilk getiren kişi olmak için çamurun ve buzun içinde saçma miktarlarda mal getiriyor." Ardından güldü. "Bana hesaplarına göre dünyadaki en zengin adam olduğunu, ama neredeyse hiç altını kalmadığını, bu

yüzden kendini toparlaması için tek umudunun Krallık'ın ona geri ödeme yapacak kadar uzun süre ayakta kalması olduğunu söyledi."

"Garip bir yurtseverlik anlayışı, değil mi?"

Erik başını sallarken gülümsedi. "Roo'yu benim tanıdığım kadar iyi tanısaydın, bunun tamamen doğasından kaynaklandığı anlardın." Sanki ikinci kahvesini içmeyi düşünüyormuş gibi duraklayan Erik, hafif bir üzüntüyle boş kupasına baktı. Bir sürelik bir sessizliğin ardından, "Owen'ın ne yapılmasını istediğine baksam iyi olur," dedi.

Ayrıldı. Dash, mutfağın koşuşturmasının ortasında az önce konuşulanları düşündü, ardından kalktı ve nasıl olduğuna bakmak için Jimmy'yi görmeye gitti.

Dash vardığında, rahip Jimmy'nin odasından yeni çıkıyordu.

Dash, kalın yün bir battaniyenin altında yatan ağabeyinin yanına oturup, "İşin çabuk bitmiş," dedi.

"Rahip bana bir şeyler içirdi, ayaklarımı merhemli suda yıkadı, ardından biraz uyumamı söyledi." "Durum ne kadar kötüymüş?"

"Az daha parmaklarımı kaybediyormuşum," dedi Jimmy, "tabii o burada olmasaydı." Başıyla odadan çıkan rahibi gösterdi.

"Dışarıdaki durum için oldukça tatsız bir tablo çizdin."

Jimmy iç geçirdi. "İnsanların çorba yapmak için ağaç kabuğu soyduğu yerler gördüm."

Dash arkasına yaslandı. "Patrick memnun olmayacak."

"Ben yokken burada neler oldu?" diye sordu Jimmy, esnemesini bastırarak.

Dash, "Hiç kimse son zamanlarda şu Duko piçinin izine rastlayamamış olsa da, elimizde kuzeyde işlerin durağan olduğuna

dair raporlar var," dedi.

Jimmy, "Fadawah Duko'yu güneye gönderiyorsa, Krondor'u ele geçirmek çok zor olabilir," dedi. "Evet," dedi Dash. "Kesh Yıldızlimanı'nda olanlardan memnun değil ve Ran garnizonundan birlikler ve Kral'ın özel birliklerinin yarısı Landreth yakınlarında güneye ilerlemek için bir bahane bekliyor. Kesh Shamata'dan çekildi, ama Patrick'in hoşlanacağından daha yakındalar ve vadi bir kez daha tampon bölge konumunda. Biz şu anda konuşurken bile görüşmeler yapılıyor." "Doğu?" diye sordu Jimmy, bu kez esnemesini bastıramayarak.

"Bahara kadar bilemeyeceğiz, ama daha küçük krallıklardan bazıları sorun çıkarabilir. Patrick ve Kral mesajlaşıyorlar ve Borric'in karlar erimeye başlar başlamaz Doğu Orduları'nın bir kısmını geri istediği izlenimine kapıldım."

"Babam ne diyor?"

"Bana mı?" diye sordu Dash. Jimmy başını salladı. "Pek bir şey demiyor," dedi Dash, ağabeyine büyükbabalarının daha neşeli hallerini hatırlatan bir gülümsemeyle. "Ağzı oldukça sıkı." "Annem?" diye sordu Jimmy.

Dash bir kez daha başını salladı. "Annem bizi ziyarete gelene kadar uzun zaman geçecekmiş hissine kapılıyorum. Düşes unvanına sahip olmasa da, Krondor'un yanmış kalıntılarında bir çadırda yaşamaktansa Roldem'deki saray hayatını tercih edeceğini düşünüyorum."

Jimmy gözlerini kapadı. "O ve Polina teyze şu anda büyük olasılıkla alışveriş yapıyordur. Bir ziyafet ya da bir dans için gece elbisesi deniyor da olabilirler."

"Büyük olasılıkla," dedi Dash. "Babam çok yıprandı. Kışın büyük bir bölümünde yoktun ve onu burada gördüğün birkaç keresinde de meşguldü."

"Büyükbabamla büyükannem mi?" diye sordu Jimmy.

"Evet," dedi Dash. "Yalnız kaldığında ve benim dikkat etmediğimi sandığında, düşüncelere dalıyor. Yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyor ve sessizce buna öfkeleniyor. Bahar gelip de savaşmaya başladığımızda umarım kendine gelir, ama eskiden olduğundan daha fazla içiyor ve çoğu zaman içine kapanık görünüyor."

Jimmy hiçbir şey söylemeyince Dash ağabeyine baktı ve uyanık kalmaya çalışan Jimmy'nin çenesinin göğsüne düştüğünü ve gözlerinin yarı kapalı olduğunu gördü. Dash sessizce kalkıp kapıya ilerledi. Ağabeyine uzun uzun bakınca, bir an yüz hatlarında ölü büyükannelerinin yansımasını gördü. Gözlerinin dolmaya başladığını hisseden Dash, ağabeyini sağ salim geri getirdiği için içinden Şans Tanrıçası Ruthia'ya dua ederek çabucak odadan çıkıp kapıyı arkasından sessizce kapadı.

"Erik!"

Dash dönünce Rosalyn'in koridorda hızla ilerlediğini gördü ve genç kadının geçmesi için yana çekildi. Dash kızın bazen Baron'un annesi olmanın ağırlığı altında ezildiğini hissettiğini ve Erik'in onun en yakın arkadaşı olduğunu biliyordu. Çocukluklarından beri kardeş gibi büyümüşlerdi ve her sıkıntıya düştüğünde koştuğu ilk insan Erik idi. Dash kızın, Yüzbaşı'nın odasının önünde durup kapıyı çalışını izledi.

Erik kapıyı açıp. "Ne oldu?" dedi.

Dash bir an duraksadıktan sonra yürümeye devam ederken Rosalyn, "Barones," dedi. "Oğlumu yıkamama izin vermiyor! Yapmamı istemediği bir şey daha! Bir şeyler yap!" Dash durdu ve "Affedersiniz," dedi.

Erik ve Rosalyn genç adama doğru döndü. "Evet?" dedi Erik.

"Parçası olmadığım bir konuşmaya kulak misafiri oldum ve karışıp karışmamaya karar veremedim, ama izninizle bir şey söyleyebilir

miyim?" "Evet?" dedi Rosalyn.

"Oldukça... inatçı doğası göz önünde tutulacak olursa. Dul Barones aslında oğlunuzun yeni unvanını oldukça sakin bir biçimde karşılamıştı."

Rosalyn kafasını iki yana salladı. Erik ile birlikte Ravensburg'de büyümüş, oldukça güzel bir kızdı, ama iki çocuk doğurmak, kocasının fırınında çok çalışmak ve savaşın sıkıntısı saçlarına aklar düşürmüştü ve Erik'in gençliğinde bildiği yüzün yumuşaklığını alıp götürmüştü. Artık bakışları sertti ve Dash'tan, oğlunu ondan daha fazla uzaklaştıracak herhangi bir şey duymanın kuşkusuyla dinliyordu.

"Gerd artık Baron von Darkmoor," dedi Dash, küçümseyici olmadan sabırlı ve bilgi verici olmaya çalışarak. Rosalyn eğitim görmemiş sıradan bir kadın olabilirdi, ama aptal değildi. "Hayatının geri kalanı boyunca, sizin yaptığınız pek çok şey hizmetkârları tarafından yapılacak. Barones olmuş olsaydınız, onu asla yıkamaz, altını değiştirmez, hatta emzirmezdiniz bile.

"Oğlunuzun Baron olarak eğitime başlama zamanı geldi." Dash eliyle etrafı gösterdi. "Batı geri alınana kadar artık Krallık'ın sınırı burası ve Gerd'in yetişkinliğine kadar yıllarca hayati bir kale olarak kalmaya devam edebilir. Gerd neredeyse beş yaşında ve yakında gününün çoğunu eğitmenler ve öğretmenlerle geçirecek. Okumayı öğrenmesi gerekiyor, yazmayı, insanlarının tarihini, ata binmeyi, silahları, saray adabını..."

Erik elini Rosalyn'in omzuna koyarak başını salladı. "Dash haklı." genç kadın karşı çıkacakmış gibi gözüküyordu ve Erik omzunun gergin olduğunu hissediyordu. Erik gülümsedi. "Ama hizmetkârlar onunla ilgilenirken yanında durup izlememen için hiçbir sebep yok."

Rosalyn bir süre hiçbir şey söylemedi, ardından başını salladı ve Baron'un şatodaki odasına doğru ilerlemeye başladı. Erik uzaklaşan

kızı izledi, ardından Dash'a döndü. "Durumu açıkladığın için teşekkür ederim."

"Konuşmanıza karışıp karışmama konusunda karasız kaldım, ama gerçekler bunlar."

Erik Rosalyn'in köşeyi dönüp gözden kaybolduğu koridora baktı. "Çok fazla şey değişti. Hepimizin alışması gereken çok şey var."

Dash, "Haddimi bir kez daha aşmak istemem Yüzbaşı," dedi, "ama eğer herhangi bir yardıma ihtiyacın olursa..."

Erik gülümsedi. "Pek zannetmiyorum. Ama sana ve ağabeyine güveniyorum. Henüz duymadıysanız söyleyeyim, ikiniz de benim emrime verildiniz." "Yaa?" dedi Dash.

"Babanızın fikriydi. Önümüzdeki seferde şahsen yer alacak."

Dash başını salladı. "Babasının oğlu."

Erik, "Büyükbabanı pek iyi tanımadığımı söylemeliyim, ama bunun bir iltifat olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum," dedi.

Dash sırıttı. "Eğer onu daha iyi tanısaydın, böyle düşünmeyebilirdin. Batı'ya dönmeye karar verirse, anneme sorarsın."

"Her neyse," diye devam etti Erik, "ordusunun çoğu uzakta ve donanması yok olduğu için Doğu Krallıkları'nın sorun çıkartmaya başlamasını önlemeye çalışan Kral Doğu ile meşgul. Prens de güneyde Kesh ile uğraştığı için, Batı'yı ele geçirmek bizim küçük şen gruba kalıyor." "Bu neden içimi neşeyle doldurmuyor?" diye sordu Dash iğneleyici bir şekilde. "Eğer aksi olsaydı, sanırım sana iyileştirici bir rahip bulmamız gerekirdi." "Sefer ne zaman başlıyor?" diye sordu Dash.

"Batı'da ilk buzun kırıldığını duyduğun zaman, eşyalarını toplamaya başla." Dash, "Bu sabah duydum," dedi.

"İyi, toparlanmaya başla o halde," dedi Erik. "Bir hafta içinde Krondor'a doğru yola çıkıyoruz." Dash başını salladı. "Pekâlâ Yüzbaşı."

Dash arkasını dönerken Erik, "Bir şey daha var," dedi.

"Nedir efendim?" diye sordu Dash.

"Saray Baronu unvanın orduda bir işine yaramaz, bu yüzden sana ve Jimmy'ye Şövalye-Teğmen rütbesi verildi."

"Sanırım teşekkür etmem gerekiyor," dedi Dash.

"Yarın levazım subayına gidip kendin ve James için üniforma al."

"Efendim," dedi Dash hafifçe selam vererek. Ardından dönüp odasına doğru yürümeye başladı. Kendi kendine, "Kahretsin," diye mırıldandı. "Ordudayım."

Jimmy üstüne iyi oturmayan siyah tuniğini çekiştirdi. "Kahretsin. Ordudayım."

Dash güldü. Prens'in konuşmak üzere olduğunu göstermek için ağabeyini dirseğiyle hafifçe dürttü.

"Lordlarım, beyler," diye başladı Prens, eskiden Darkmoor Baronu'nun kullandığı kabul salonunda toplananlara hitaben. "Kral, Kesh sınırındaki ve doğudaki Doğu Orduları'nın büyük bir kısmını geri istiyor. Kalan istilacıları kıyılarımızdan sürmek, Batı Orduları'ndan geriye kalan birliklere düşüyor."

Dash fısıldayarak ağabeyine. "Belki de bütün gemilerini batırmamalıydık." dedi. "Bu eve dönüşlerini daha da zorlaştırdı."

Krondor Dükü Arutha, küçük oğluna uğursuz bir bakış atınca, Jimmy gülmemek için kendini tutarken Dash sessizleşti. James'in kardeşinin en beğendiği yanlarından biri de, ne kadar tatsız olursa olsun neredeyse her durumda komik bir şeyler bulabilmesiydi.

Prens Patrick, "Elbette zorlaştırdı," dedi doğrudan Dash'a bakarak.

Dash kıpkırmızı oldu.

"Ama onları evlerine geri gönderme işini daha sonra da ayarlayabiliriz. İlk önce teslim olmalılar." Dash görünmez olmaya çalıştı.

Patrick devam etti. "Haber kaynaklarımız, General Fadawah'ın Zümrüt Kraliçe'nin yenilmesinden doğan fırsatı değerlendirip kendine küçük bir imparatorluk kurduğunu doğruluyor."

Bir çubuk alıp haritaya doğru yürüdü ve Krondor ile Ylith arasındaki bölgeyi gösterdi. "Sarth'tan Ylith'e kadar, kontrol tamamen Fadawah'ın birliklerinde." Çubuk doğuya kaydı. "Dağların yukarısındaki ormanları ve Kâbus Sıradağları'ndaki geçitlerin çoğunu kontrol ediyorlar. Tepe hattında sabit bir cephemiz var.

"Kuzeyde," çubuk Ylith'in kuzeyine kaydı, "LaMut'ta sert bir dirençle karşılaştı. Kont Takari güçlükle de olsa şehri savunuyor. Fadawah'ın şehri almasını yalnızca sert kış şartları engelliyor." Arutha'ya bakarak, "Bana Dük Carl'dan bahset," dedi.

Arutha, "Dük daha bir çocuk," dedi. "On yedisine yeni girdi. Kont Takari ondan sadece üç yaş daha büyük."

Odadaki adamlar bahsedilen iki soylunun babalarının istilada öldüğünü biliyordu. Arutha, "Ama Takari Tsurani soyundan ve yürümeye başladığından beridir Kılıç Ustası'ndan eğitim alıyor," diye devam etti. "Gerekirse LaMut'u son adamına kadar savunacaktır.

"Cari belki bir çocuk olabilir, ama öyle bile olsa güçlü bir ordu tarafından çevrilmiş durumda." Arutha başıyla, Erik'in arkasında duran uzun boylu, siyah saçlı, ekose etek giyen ve sırtında bir uzun kılıç taşıyan bir adamı gösterdi. Dash ve Jimmy onu Akee adıyla, Yabon'daki Hadati dağ adamlarının lideri olarak tanıyordu.

Akee, "Halkımdan çoğu Yabon'da hizmet veriyor," dedi. "Fadawah Yabon'u alamaz."

Patrick neredeyse kendi kendine, "Ama önümüzdeki bahar La-Mut'un duvarlarının içinde olacak ve o şehirdeki Tsurani onuru bile onu, bunu yapmaktan alıkoyamayacak," dedi. Patrick bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Dük Carl'ın birlikleri LaMut'u kurtarabilir mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Owen. "Eğer Kara Yol Kardeşliği'nin başımıza iş açmayacağını varsayar ve elflerle cücelere ve Özgür Şehirler'in, batı cephesini sabit tutacağına güvenirsek, o zaman Cari doğu kanadında bırakması gerektiği kadarını bırakıp adamlarının çoğunu LaMut'un güneyine ilerletebilir. Bu şartlar altında Fadawah'ı tutabilir." "Eğer bunu başarırsa, Ylith'i geri alabilir mi?" diye sordu Patrick.

Akee başlarını sallayan Erik ile Arutha'ya göz attı. Akee Patrick'e bakıp, "Hayır alamaz," dedi. "Ylith'i geri alabilmesi için elindeki adamların üç katına ihtiyacı var. General Fadawah bütün gücünü kuzeye çevirmezse -ki Krondor'u elinde tutmak için adamlarını güneye gönderiyorsa bunu yapamaz- Dük Cari olduğu yerde tutunabilir, ama Ylith'i geri alamaz."

"Lordlarım ve beyler," dedi Prens, "LaMut zorunlu olarak örstür." Owen Greylock'a bakıp, "Lord Mareşalim, ordunuz da çekiç olmak zorunda," dedi.

Owen, "Küçük bir çekiç Patrick," dedi.

Prens, "Doğru, ama Kesh güney sınırımıza asker yığıyor, donanmamızdan geriye kalanlar Quegli ve Durbinli korsanları kontrol altında tutuyor ve doğu krallarından bazılarının ağzı sulanmaya başlıyor," dedi. "Bunu şu andaki gücünüzle yapmak zorundasınız."

Owen, "Bu ancak yirmi bin adam eder," dedi. "Kaç kişiye karşı? Yüz bin mi?"

Patrick, "Biz diğer sorunları çözene kadar bizden aldıkları toprakları ellerinde tutmalarına izin veremeyiz, değil mi?" dedi. Sorusu sessizlikle karşılandı.

Patrick tek tek odadakilere baktı. "Atalarımın kusurlarının ne olduğunu bilmiyor değilim. Batı Toprakları'nın her santimini başkalarından aldık. Krallık'a sadece Yabon kendi isteğiyle katıldı ve bu da onları Kara Yol Kardeşliği'nden kurtardığımız için oldu, aksi takdirde düşeceklerdi. Ama işin en başında burada bir Baron von Darkmoor olmasının tek sebebi, haydut atalarının çetin ceviz olmasıydı Yüzbaşı Erik. Buraya kralın aptal bir yeğenini geçirmek yerine zaten almış oldukları toprakları ellerinde tutmalarına izin verip onları Krallık soylusu yapmak daha kolaydı." Patrick'in sesi yükselmeye başladı. "Ve yıllar boyunca eski düşmanların değerli kullar olmasını sağlamak için birkaç kişiye daha unvan verildi."

Artık sesi bağırma noktasına yükselmişti. "Ama eğer birtakım katil piçlerin kendine 'Acı Deniz Kralı' demesine ve benim prensliğimi yönetmesine izin verirsem, Yedinci Cehennem'de kahrolayım. Fadawah bunu ancak bir ayağı cesedimin üstündeyken başarabilir!"

Dash ve James birbirlerine baktı. Birbirlerine hiçbir şey söylemelerine gerek yoktu. Mesaj açıktı. Owen Greylock ve Erik von Darkmoor Prensliği, Batı Orduları'ndan geriye ne kaldıysa, başka herhangi bir yardım almaksızın geri alacaktı.

Owen boğazını temizledi. Patrick Krondor Şövalye-Mareşali'ne bakıp, "Evet?" dedi.

"Başka bir şey var mı Ekselans?"

Patrick uzun süre sessiz kaldıktan sonra, "Hayır," dedi. Salondakilere, "Lordlarım ve beyler, şu andan itibaren hepiniz Mareşal Greylock'un komutası altındasınız," dedi. "Emirlerine benim emirlerimmiş gibi uyun." Sesini alçattı. "Ve tanrılar yüzümüze gülsün," dedi. Ve salondan ayrıldı.

Odadaki soylular birbirleriyle fısıldaşmaya başlayınca Owen, "Lordlarım!" dedi. Salon tekrar sessizliğe büründü.

Greylock, "Sabah hareket ediyoruz," dedi. "Öncü birliklerin hava karardığında Ravensburg'de ve keşifçilerin de hafta sonuna kadar Krondor duvarlarında olacağını tahmin ediyorum." Tek tek salondakilere göz gezdirdikten sonra. "Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz," dedi. Salon boşalmaya başlayınca, Erik Dash ile James'in yanına gitti. "Benimle gelin," dedi ve dönüp salonun başka tarafındaki küçük bir kapıya ilerledi.

Kapıdan girdiklerinde kardeşler babalarının odada beklediğini gördü ve bir an sonra içeri Greylock girip kapıyı arkasından kapadı. "Yalnızca şunu bilmenizi istiyorum," dedi Owen kardeşlere, "elimizdeki en pis iş size verilecek."

Dash gülümsedi. "Harika!"

Jimmy kardeşine uğursuz bir bakış atıp, "Neymiş o?" dedi.

"Jimmy, sen özel öncü birliğimizden sorumlusun." "Özel öncü birlik mi?" dedi Jimmy.

Arutha başıyla onayladı. "O," dedi Dash'ı göstererek.

Dash gözlerini devirdi ama bir şey söylemedi. Ne zaman beraber çalışsalar, kendini ağabeyinden emir alırken bulmaya uzun zaman önce alıştırmıştı.

Arutha, "Owen düşman hatlarının arkasında görev yapacak bir çift kurnaz piçe ihtiyacı olduğunu söyledi," dedi. Gülümsedi. "Ona soyunuzun belli olduğunu, ama iş için yeterince kurnaz olduğunuzu söyledim."

"Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu Jimmy.

"Hemen," dedi Erik. "Bir haftalık bir erzakla yan kapıda sizi bekleyen iki at var."

James, "Bir hafta mı?" dedi. "Bu, keşifçileriniz Krondor duvarlarına ulaştığında, bizim içeride olmamızı istediğiniz anlamına mı geliyor?"

Owen başını salladı. "Ya da yaklaştıklarında. O üniformaları burada bırakıp paralı askerler gibi giyinin. Yakalanırsanız, orduya yazılmaya gelen Vadililer olduğunuzu söylersiniz."

Dash sırıttı, ama ses tonu alaycıydı. "Aman ne güzel. Tekrar casusçuluk oynayacağız." Jimmy, sanki deliymiş gibi kardeşine bakıp, "Çok garip şeyleri eğlendirici buluyorsun," dedi.

Arutha oğullarına bakıp, "Sadece Duko'nun güneye indiği haberini doğrulamak istiyoruz," dedi. Arı kovanındaki çomak bu, değil mi?" dedi Dash.

Arutha başını salladı. "Evet. Eğer Duko Krondor'a bizden önce yerleşirse, Vykor Limanı'nı tehdit etmeye başlar. Vykor ile bağlantımız kesilirse, donanmayla bağlantımız kalmaz; donanmayla bağlantımız kesilirse, Günbatımı Adaları ve Uzak Sahil'den ikmal yapma şansımız kalmaz." Owen, "Belki bu bir savaş hilesidir, gerçek hedefleri Sarth'tır," dedi. "Ama Fadawah'ın birinci komutanı Nordan'ın komutası altında Şahin Kovuğu tarafından güneye ikinci bir birliğin ilerlediğine dair bir rapor var."

"Bu buzun ve çamurun içinde ilerleyen çok fazla adam demektir," dedi Jimmy. Arutha, "Krondor limanı işe yaramaz durumda; Fadawah bunu biliyor," dedi. "Shandon Körfezi'ndeki Vykor limanından haberi olup olmadığını bilmiyoruz, ama haberi varsa, bu bir savaş hilesi değildir."

Jimmy kardeşine göz attıktan sonra babasına bakıp, "Yani bizden hangisi olduğunu öğrenmemizi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Eğer mümkünse," dedi Arutha. "Fadawah'ın sadece Sarth'ı güçlendirebilmek için ilerleyişimizi yavaşlatmaya çalışıp çalışmadığını öğrenmek zorundayız."

Dash odadakilere göz attıktan sonra, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Arutha, "Hayatta kalın," dedi.

Jimmy gülümsedi. "Amacımız her zaman bu baba."

Arutha yanlarına gidip önce Dash'a. ardından da Jimmy'ye sarıldı.

Dash, "Yapma baba, bu gece yola çıkmamız gerekiyor," dedi. Odadan çıkarlarken, Jimmy hâlâ kuşkulu görünüyordu.

-2-
YABAN

Dash işaret verdi.

Jimmy kılıcını çekip kayanın arkasına sindi. Dash Kral'ın Yolu'nun güney tarafındaki konumundan ayrılıp birkaç yüz metre boyunca yola paralel devam eden bir hendeğin içine atladı. İki gündür at sürüyorlardı. Karlar erimeye başlamıştı ve güneş, görünüşte sabit olan bulut örtüsünün ardından kendini gösterdiği zamanlarda bir miktar sıcaklık yaymaya başlamıştı. Sıcaklık artık dondurucu derecelere düşmüyor, yağmur da karların erimesine yardımcı oluyordu. Soğuk çamurun içinde yatan Dash, yerde tekrar kar olmasını diledi. Çamur yolculuğu yavaşlatıyordu ve geceleri ateşe yakın oturduğu zamanlarda bile hiç kuruyamayacakmış gibi hissediyordu.

Birkaç dakika önce, önlerindeki ağaçlıklarda konuşmalar duymuş, attan inmiş, atlarını bağlamış ve yaya ilerlemeye başlamışlardı. Ayak sesleri gittikçe yaklaşırken, Dash kenardan bakma riskine girdi ve korku dolu tavırlarla etraflarına bakarak Kral'ın Yolu'ndan doğuya doğru ilerleyen bir grup perişan yolcu gördü. Bir erkek, bir kadın ve bir tanesi yetişkin gibi gözüken -Dash kalın başlık yüzünden kız mı, erkek mi olduğunu anlayamıyordu- üç çocuk vardı.

Jimmy kayanın arkasından çıkarken Dash ayağa kalktı. Küçük sığınmacı grubunun başındaki adam parça parça olmuş pelerininin altından garip görünüşlü bir el tırpanı çekti ve diğerleri kaçacakmış gibi dönerken, tehdit edici bir tarzda tuttu.

"Durun!" diye bağırdı Jimmy. "Size zarar vermeyeceğiz."

Adam kuşkulu, diğerleri de korku dolu gözlerle bakıyordu, ama durdular. Jimmy ve Dash silahlarını yerlerine koyup yavaşça yaklaştı.

Adam tırpanını indirmiyordu. "Kimsiniz?" diye sordu, ağır bir aksanla.

Adamda Novindus aksanı olduğu için Jimmy ve Dash birbirlerine baktı. Bu adam bir zamanlar Zümrüt Kraliçe'nin istilacı ordusunda askerdi.

Dash silah olmadığını göstermek için elini kaldırırken, Jimmy hareketsiz kaldı. Jimmy, "Yolcuyuz," dedi. "Siz kimsiniz?"

Adamın arkasında duran kadın bir adım öne atma riskine girdi. Kadın sıskaydı ve halsiz görünüyordu. Jimmy diğerlerine göz attı ve çocukların da aynı derecede kötü beslendiğini gördü. Üç çocuktan en uzunu, gözlerinin altındaki koyu halkalar daha yaşlı görünmesine sebep olsa da muhtemelen on beş yaşında bir kızdı. Jimmy dikkatini, "Biz çiftçiyiz," diyen kadına çevirdi. Kadın doğuyu gösterdi. "Darkmoor'a ulaşmaya çalışıyoruz. Orada yiyecek olduğunu duyduk." Jimmy başını salladı. "Biraz var. Nerelisiniz?" "Tannerus," dedi kadın.

Dash adamı gösterdi. "O Tanneruslu değil."

Adam başıyla onayladı. Boş olan eliyle kendisini gösterip, "Markin," dedi. "Yılan Nehri Şehri'nden." Etrafa göz gezdirdi. "Buradan oldukça uzakta."

"Zümrüt Kraliçe'nin askerlerinden biri miydin?" diye sordu Jimmy.

Adam yere tükürürken sanki bu gücünün çoğunu gerektiriyormuş gibi göründü. "Üzerine tüküreyim!" Adam titremeye başlayınca kadın ona sarıldı. "Bu adam bir çiftçi," dedi kadın. "Bize hikâyesini anlattı."

Jimmy Dash'a baktıktan sonra başıyla geride atları bıraktıkları yeri işaret etti. Ağabeyinin aklından geçeni anlaması için Dash'a bir şey söylenmesine gerek yoktu. Dash dönüp ilerlemeye başlarken Jimmy, "Neden onun hikâyesini bize sen anlatmıyorsun," dedi.

"Kocam Kral adına savaşmaya gitti," dedi kadın. "İki yıl önce." Üç çocuğa göz atıp, "Kızlarım çalışacak yaşta," dedi. "Hildi neredeyse yetişkin sayılır. İlk yıl iyi idare ettik. Derken askerler geldi ve kasabayı

ele geçirdiler. Çiftliğimiz bir süre rahatsız edilmeyeceğimiz kadar uzaktaydı."

Dash atları çekerek geri döndü. Dizginleri Jimmy'ye verdikten sonra eyer çantalarından birini açtı. Bir süre sonra, bir çıkını çözerek geri döndü. Çıkını açınca ortaya bal, fıstık ve kurutulmuş meyveyle dolu bir miktar sert yolculuk ekmeği ve bir miktar kurutulmuş sığır eti çıktı. Çocuklar duraksamaksızın annelerini geçip yiyecekleri kapıştı.

Dash Jimmy'ye göz atıp hafifçe başını salladı. Çıkının geri kalanını adama verdi, adam da kadına uzattı ve kadın çıkını alarak, "Teşekkür ederiz," dedi.

"Bir düşman askeri nasıl olurda ailenizi Darkmoor'a götürmek üzere size kılavuzluk eder?" diye sordu Dash.

Kadın ve adam sert ekmeği çiğnerken minnettarlıktan neredeyse ağlayacaktı. Kadın yutkunduktan sonra, "Askerler geldiğinde ağaçlıklarda saklandık," dedi. "Her şeyimizi aldılar. Elimizde sadece yanımızda taşıdıklarımız kaldı. Ardından çatımızı ateşe verip kapımızı kırdılar. Çatısı samandandı ve tahta parçalarından yapılmıştı, ama kızlarımın bildiği tek yuvaydı."

Etraftaki ağaçlıklardan aniden başka tehditlerin çıkmasından korkuyormuş gibi etrafa göz gezdirdi. "Markin bizi bulduğunda evimizi tekrar inşa etmeye çalışıyorduk. Güzel diyebileceğiniz bir şeye benzemiyordu, ama kocam o evi basit bir kulübeden fazlası yapmak için yıllarını harcamıştı. Ama askerler evimizi yakmıştı ve aletlerimiz yoktu." "Onları bulduğumda," dedi Markin, "yardıma ihtiyaçları vardı."

"Bizim için savaştı. Pek çoğu kılıçlarla ve yaylarla başka adamlar da geldi, ama o beni ya da kızları almalarına engel oldu." Kadın açık bir sevgiyle adama baktı. "Artık kocam o ve kızlarıma da iyi babalık ediyor."

Jimmy iç geçirdi. Dash'a, "Bu iş bitmeden bunun gibi yüzlerce hikâye duyacağız," dedi.

"Neden Darkmoor?" diye sordu Jimmy.

"Kral'ın orada olduğunu ve isteyenlere yiyecek verdiğini duyduk."

Jimmy gülümsedi. "Hayır, Kral orada değil. Geçen yıl oradaydı. Ama çalışanlar için yiyecek var." "Çok çalışırım," dedi yabancı doğumlu asker.

"Gidebilir miyiz?" diye sordu kadın.

"Evet," dedi Dash, geçmelerini işaret ederek.

Markin, "Siz asker misiniz?" diye sordu.

Jimmy sırıttı. "Başarabilirsek olmayacağız."

"Ama soylusunuz. Markin bunu anlayabilir."

Dash alaycı bir tonla, "Onu doğduğum günden beri tanıyorum ve çoğu zaman soylulukla ilgisi olmadığını söyleyebilirim," dedi.

Yaşlı asker ikisini inceledikten sonra, "Sıradan insanlar gibi görünmeye çalışıyorsanız, başaramıyorsunuz," dedi. Jimmy'nin çizmelerini gösterdi. "Kirli, ama bir soylunun çizmeleri." Kadınla kızlara onu takip etmelerini işaret etti ve küçük grubu onları geçene kadar gözlerini iki kardeşten ayırmadan dikkatli bir şekilde ilerledi. Ardından döndü ve öndeki yerini alarak, başka beklenmedik bir karşılaşma olasılığına karşı aceleyle ilerlemeye başladı.

"Rahat çizmelere sahip olduğum için ilk defa pişmanlık duyuyorum," dedi Dash.

Jimmy çizmelerine bakıp, "Çamurlu olabiliriz, ama adam haklı," dedi. Etrafa bakarak, "Burası az yiyecek ve ondan da az konforun olduğu bir yer," diye ekledi.

Dash atına bindi. "Krondor'a vardığımızda bu kadar varlıklı gözükmeyeceğimize eminim." Jimmy de atına binip, "Belki de yoldan ayrılmalıyız," dedi.

Dash, "Kuzey yolu mu?" diye sordu. Bir zamanlar işvereni olan Rupert Avery'nin mal taşırken Kral'ın Yolu'na para ödememek için düzenli olarak kullandığı eski bir yoldan bahsediyordu. Jimmy kafasını iki yana salladı. "Hayır, orası da en az burası kadar işlektir ve o ağaçlıklar kaçaklar ve haydutlarla dolu olacaktır."

"Güney?"

"Daha yavaş ilerleriz, ama güneydeki tepelere doğru çok ilerlemezsek, göl boyunca yeterince patika var."

Dash, "Kesh güneydeki eski sınırına ilerlediğinden beri, buradan en yakın garnizonlarına kadar her yer ıssız demektir," dedi.

Jimmy güldü. "Zümrüt Kraliçe'nin ordusundan firar etmiş elli adamla, ya da elli haydutla, ya da elli Keshli paralı askerle karşılaşsak ne fark eder ki." Omuzlarını silkti.

Dash kalın pelerininin altında üşüme hareketi yaptı. "Güneyde her kim varsa ateşlerinin başından ayrılmadıklarını umalım. Aklı başında olan her insan bunu yapar."

Dash atını ileri sürdü ve çok geçmeden düzenli bir ilerleyişle güneye doğru yol almaya başladılar.

"Bütün bunları neden yapıyoruz?" diye sordu.

Jimmy, "Çünkü Kralımız emretti, biz de itaat ediyoruz," dedi.

Dash abartılı bir şekilde nefesini koyuverdi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Jimmy hafifçe çok eski bir şarkı söylemeye başladı:

-…Kesh'in kalbine ya da Queg'in acımasız kıyılarına, kanımızla, yüreklerimizle, hayatlarımızla ve fazlasıyla, onurumuz için itaat ederiz. Ve tepeleri asıp çok uzaklara, gideriz...-

Soğuk sabah havasını bir buz kırılma sesi böldü ve iki kardeş bir açıklığa çıkmadan hemen önce atlarını durdurdu. Jimmy el işaretlerini kullanarak Dash'a açıklığın güneyine gitmesini, kendisinin de kuzeye doğru daire çizeceğini anlattı.

Dash başıyla onayladı, atından indi ve atını küçük bir huş ağacının dalına bağladı. Jimmy de aynısını yapıp sessizce uzaklaşmaya başladı.

Dash yakındaki ağaç gövdelerinden yanmış olduğunu tahmin ettiği bir çiftliğin etrafını saran seyrekleşen ağaçların arasında ilerledi. Ses, buzda tekrarlanan bir vurma sesiydi.

Dash uzakta bir adam gördü.

İnce yapılı birisi, Dash'ın izlediği yerden muhtemelen yüz metre uzaktaki bir gölcüğün üstündeki buzda çömelmiş, bir taşla buza vuruyordu. Dash büyülenmiş şekilde aşağı yukarı hareket eden taşı izliyordu.

Dash adamı iyi seçemiyordu, ama kıyafetlerinin çeşitli paçavralardan ve birbirine uymayan giysilerden oluştuğunu görebiliyordu. Çizmeleri yıpranmış olabilirdi, ama Dash'ın tek görebildiği sıcak tutması için her iki ayağa da bir paçavralar yığınının bağlanmış olduğuydu.

Dash gölcüğün arkasındaki ağaçlıkta bir hareket görünce, Jimmy'nin yerini aldığını anladı. Bekledi.

Jimmy yavaşça ağaçların arasından çıkınca, adam şaşırtıcı bir hızla ayağa fırladı. Kaçmak için döndüğünde Jimmy, "Bekle!" diye bağırdı. "Sana zarar vermeyeceğim!" Paçavralar giymiş adam hızla ona doğru gelmeye devam edince,

Dash hareketinin kılıksız adamı uyarmaması için yavaşça kılıcını çekti. Adam ilk ağaç sırasına ulaşınca, Dash bir adım öne çıktı ve ayağını uzatıp adama çelme taktı.

Adam bir kumaş yığını biçiminde yere düştü ve dönüp sırtüstü geriye doğru giderken, "Canımı bağışlayın!" diye bağırdı.

Dash çabucak hamle yapıp kılıcının ucunu adamın yüzüne doğru tutarken, Jimmy nefes nefese yanlarına gelmişti.

Dash, "Sana zarar vermeyeceğiz," dedi. İyi niyetini göstermek için kılıcını çabucak kınına soktu. "Ayağa kalk."

Jimmy ellerini dizlerine koyup öne eğilirken, adam yavaşça doğruldu. "Hızlı koşuyor," dedi Jimmy.

Dash sırıttı. "Bir kilometre sonra onu yakalardın. Hızlı olmasan bile, her zaman dayanıklı olmuşsundur." Dikkatini yerdeki adama çevirerek, "Kimsin ve burada ne arıyorsun?" diye sordu. Adam en ufak bir tehlikede kaçmaya hazırmış gibi yavaşça ayağa kalkıp, "Adım Malar Enares genç efendiler," dedi. Yüzünün etrafına sarılmış büyük bir kumaş parçasından çıkan atmaca gibi bir burunu olan, ince yapılı bir adamdı. Gözleri siyahtı ve kardeşlerin arasında gidip geliyordu. "Balık avlıyordum."

Jimmy ile Dash birbirlerine baktıktan sonra Dash, "Taşla mı?" diye sordu.

"Buzu kırmak için genç efendi. Balıklar güneş ışığına geldiğinde, ağaç kabuğu soyup ses çıkartacaktım."

Jimmy, "Tuzak mı kuracaktın?" diye sordu.

"Eğer sabırlı ve titremeyen bir eliniz varsa kolay bir iştir genç efendi." Dash, "Aksanında Keshçe duyuyorum," dedi.

"Ah, hayır, merhamet genç efendi. Shamatalı büyük tüccar Kiran Hessen'in aciz bir hizmetkârıyım ben."

İkisi de bu adı duymuştu. Merhum Jacob Esterbrook ile çok fazla iş yapmış, Kesh bağlantıları olan bir tüccar. Krondor'un yıkımından sonra babaları Lord Arutha iki gerçeği ortaya çıkaran parçaları bir araya getirmişti: Esterbrook'un uzun süredir Kesh ajanı olduğu ve onun ve kızının öldüğü. Jimmy Dash'ın ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu: Esterbrook bir Kesh ajanıysa, Kiran Hessen de olabilirdi.

"Efendin şu anda nerede?" diye sordu James.

"Ah, korkarım öldü," dedi ince adam bir üzüntü belirtisiyle. "On dört yıldır hizmetkârıydım ve cömert bir efendiydi. Artık bu soğuk yerde tek başımayım." Jimmy, "İyi, neden bize bu hikâyeyi anlatmıyorsun," dedi.

"Bir de şu balıkları nasıl yakalamayı planladığını göster bize," dedi Dash.

"Atlarınızın yelesinden birkaç kıl alabilseydim," dedi kılıksız adam, "o zaman çok daha kolay olurdu."

"Atlarımız mı?" dedi Dash.

"Sizin gibi iki genç soylunun böylesi bir yabanda yürümeyeceğinden adım gibi eminim," dedi

Malar. "Ayrıca bir süre önce bir tanesinin homurdandığını duydum." Gösterdi. "Şu taraftan." Jimmy başını salladı. "Oldukça adil."

"Yelelerindeki kıllara ne için ihtiyacın var?" diye sordu Dash.

"İzin verin göstereyim."

Adam Dash'ın atını bağladığı yere doğru yürürken, "Beni korkuttuğunuzda buz neredeyse kırılmak üzereydi genç efendi," dedi. "Kırıp açmak için kılıcınızın kabzasını kullanırsanız, büyük bir iyilik yapmış olursunuz."

Jimmy başını sallayıp üstü buz tutmuş gölcüğe doğru yürüdü. Dash, "Şimdi, tanrıların unuttuğu bu yabanda nasıl kaybolduğuna gelelim," dedi.

"Sizin de bildiğiniz gibi," diye başladı Malar, "Shamata'nın bir zamanlar İmparatorluk'a ait olması yüzünden, son zamanlarda Kesh ile Krallık arasında çok fazla gerginlik vardı." "Biz de öyle duyduk," dedi Dash.

"Efendim Krallık'a bağlı olduğu için, Landreth ve Krondor'daki işlerini kontrol etmenin akıllıca olacağına karar vermişti.

"İstilacılarla karşılaştığımız zaman Krondor'a doğru gidiyorduk. Kaçamadık ve efendimle diğer hizmetkârların çoğu kılıçtan geçirildi. Ben ve birkaç kişi buranın güneyindeki tepelere kaçmayı başardık." Atına ulaştığında çenesiyle güneyi gösterdi. Uzanıp atın yelesinden birkaç tane uzun kıl tuttu ve ustalıkla çekip kopardı. At bu beklenmedik acı karşısında homurdanıp kıpırdandı. Dash uzanıp ağacın dalındaki dizginleri aldı. Malar birkaç tane daha kıl çekti. Hareketi iki kere daha tekrarladı. "Bu kadarı yeterli," dedi.

"Yani ne kadar zamandır bu tepelerdesin?"

"Üç aydan fazladır genç efendi," dedi Malar, kılları saç örgüsü şeklinde ustaca örmeye başlarken. "Zor bir dönem oldu. Yanımdakilerden bazıları açlıktan ve soğuktan öldü ve ikisi bir grup adam -kanun kaçakları ya da istilacılar, hangisi olduğunu bilmiyorum- tarafından yakalandı. Tahminimce yaklaşık üç haftadır yalnızım." Özür diler gibi bir tonda, "Zamanı takip etmek zordu," dedi.

"Bu ağaçlıklarda yalnızca çıplak ellerinle mi üç haftadır hayatta kalmayı basardın?" diye sordu Dash.

Malar at kıllarını örmeye devam ederek gölcüğe doğru yürümeye başladı. "Evet, ama korkunç bir deneyimdi efendim."

"Nasıl?" diye sordu Dash.

"Çocukluğumu, Landreth'in yukarısında, Düşler Vadisi'nin kuzeyindeki tepelerde geçirdim. Burası gibi tehlikeli değildi, ama yine de dikkatsiz birisinin kolayca ölebileceği bir yerdi. Babam masaya, kurduğu tuzaklarla yemek ve tepelerde insanlara rehberlik ederek kesesine altın koyan bir avcıydı."

Dash güldü. "Kaçakçılara kılavuzluk ediyordu."

"Olabilir," dedi Malar omuzlarını silkerek. "Sonuçta, memleketimin yakınındaki tepelerde kışlar buradaki kadar acımasız olmasa da, yine de hayatta kalabilmek için insanın becerileri olması gerekir."

Malar yavaşça hareket ederek deliğe yaklaştı. Güneşin açısını görmek için gökyüzüne baktıktan sonra yüzünü güneşe döndü. "Gölgenizin deliğe düşmesine izin vermeyin," dedi. Dash ve Jimmy adamın arkasına geçti. Düşler Vadisi'nden gelen adam yavaşça diz çöküp, "Bana balıkların hareketi görebildiği öğretildi, bu yüzden çok yavaş hareket etmemiz gerekiyor," dedi. Dash, "Bunu görmeliyim," dedi. Jimmy başıyla onayladı.

Malar, "Güneş ışıkları buzdaki delikten içeri girer ve balıklar ısınmak için deliğe doğru gelir," dedi.

Jimmy adamın omzunun üstünden bakınca, büyük bir alabalığın tembelce deliğin etrafında döndüğünü gördü. Malar çok yavaşça hareket ederek at kılından ördüğü ilmiği balığın arkasından suya soktu. Balık bir an için hareket etmeyi kesti, ama Malar çabuk hareket etme dürtüsüne direnerek ilmiği balığın kuyruğuna doğru yavaşça yaklaştırmaya devam etti.

Bir süre sonra balık kaçtı ve Malar, "Başkası gelecek," dedi. "Işığı görüyorlar ve yüzeyde böceklerin olabileceğini düşünecekler."

Sessiz geçen bir beş dakikanın ardından, deliğin kenarında bir alabalık göründü. Dash aynı balık mı, yoksa başka balık mı olduğunu anlayamamıştı. Malar ilmiği yavaşça hareket ettirmeye başladı ve

balığın kuyruğundan geçirdi. Hızlı bir çekişle alabalığı yakaladı ve çabucak delikten çıkarıp buzun üstüne attı.

Dash suratını kaplayan paçavralardan dolayı adamın yüzünü göremiyordu, ama gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar adamın gülümsediğini gösteriyordu. "Siz genç beyefendilerden biri bir ateş yakma inceliğini gösterirse, biraz daha balık yakalayacağım." Jimmy ile Dash birbirlerine baktı, ardından Jimmy omuzlarını silkti. Dash, "Ben odun toplayayım," dedi. "Sen kamp yapabileceğimiz iyi yer bul."

Vadili garip adam akşam yemeği için başka bir balık beklemeye baslarken aceleyle uzaklaştılar. Üç gündür yavaşça Krondor'a doğru ilerliyorlardı. Birkaç kere, uzaktan gelen konuşma sesleri ve ağaçlıklarda ilerleyen adamların seslerini duymuşlar, ama herhangi birisiyle temasa geçmekten kaçınmışlardı.

Jimmy ve Dash. Malar'ın gizemli bir tarafı olduğunu fark etmişti. Adamın yabanda, zengin bir tüccarın hizmetkârı olduğunu iddia eden biri için garip kaçan şaşırtıcı hayatta kalma becerileri vardı. Öte yandan Jimmy kardeşini, zengin bir kaçakçının hizmetkârının bu gibi becerilere ihtiyacı olabileceğine ikna etmişti. Yine de, ağaçların arasında birkaç tane kestirme yol ve erzaklarını takviye eden yenilebilir bitkiler bulmuş ve güvenilebilir bir gece nöbetçisi olduğunu kanıtlamış olduğu için, Malar'ın yanlarında olmasından memnundular. Çoğu zaman yürüyerek atlarını çektikleri için adamın onlara ayak uydurması zor olmamıştı. Jimmy Krondor'a bir haftadan daha kısa bir sürede varacaklarını düşünüyordu.

Öğle üzeri, kuzeyden gelen at sesleri duydular. Jimmy kısık sesle konuştu. "Duko'nun adamları anayoldan mı ilerliyor?"

Dash başını salladı. "Büyük olasılıkla. Eğer onları bu uzaklıktan duyabiliyorsak, anayola dönmüşüz demektir." Malar'a döndü. "Krondor'a giden herhangi bir güney yolu biliyor musun?"

Yalnızca Karanın Sonunun etrafından dolaşan yolu genç efendi. Kral'ın Yolu'na yaklaşıyorsak, birkaç gün içerisinde çiftliklere

karşılaşmaya başlarız." Jimmy uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Büyük olasılıkla yakılmışlardır," dedi.

"Ama," dedi Dash, "eğer öyleyse, büyük olasılıkla çiftliklerde hiç kimse yaşamıyordur ve fark edilmeden şehre girebiliriz."

"Çiftçi yoktur demek istiyorsun," diye düzeltti Jimmy. "Ama silahlara düşkün son derece berbat adamlar için uygun birer sığınak olduklarına bahse girerim."

Sanki bunu kendisinin düşünmüş olması gerekiyormuş gibi Dash'ın alnı kırıştı, ama bir an sonra sırıtıp, "İyi o zaman, biz de sadece aralarına karışırız," dedi. "Bana fazla sıklıkla ne kadar berbat olabileceğimi söyleyip durursun ve silahlara da çok düşkünümdür."

Jimmy başını salladı. "İki tane daha paralı askere kimse pek dikkat etmeyecektir. Eğer şehre yaklaşabilirsek, içeri girmenin bir yolunu buluruz. Duvarlarda yeterince delik olduğuna kuşku yok." Malar, "Demek daha önce Krondor'da bulundunuz, genç efendi," dedi. "Savaştan önce demek istedim."

Jimmy söyleneni duymazdan gelerek, "Yıkımı duyduk," dedi.

Dash onayladı. "Krondor'dan ayrılıp doğuya birkaç insandan fazlası geldi."

"Biliyorum," dedi Malar.

Günün geri kalanında ağaçların arasında ilerlediler ve o gece soğuk bir kamp yaptılar. Malar ilk nöbeti alırken, battaniyelerine sarınan Jimmy ve Dash birbirlerine sokuldu. Pek çok kez uyanarak düzensiz olarak uyudular.

Sabah yolculuklarına devam ettiler.

Ağaçlık çözülme sesleriyle doluydu. Gölcükler ve göller donmuş kabuklarını kaybetmeye başlarken, aniden ısınan havada uzaktan gelen kırılma sesleri yankılanıyordu. Her yerde dallardan sular

damlarken, ağaçlardan büyük miktarlarda kar kütleleri düşüyordu. İlerledikleri arazi çizmelere ve atların toynaklarına yapışan buzlu ve kalın bir çamur tabakasına dönüşmüştü. Arka plandaki sürekli gürültüye, artık ara sıra duyulmaya başlanan bahar sesleri eşlik ediyordu. Güneyden erken dönmüş ve kendi türünden başka kuşlar arayan bir kuşun uzaktan gelen ötüşü. Geçerlerken, yuvalarından çıkan küçük yaratıkların uzaktan duyulan sesleri kesiliyor, bir süre sonra tekrar devam ediyordu.

Dinlenmek için durduklarında, Jimmy atını alçak bir dala bağlayıp Dash'a da aynısını yapmasını işaret etti. Dash hareketi tekrarlayıp Malar'a, "Gözünü açık tut," dedi. "İşemeye gidiyoruz." Dash karın üzerine işiyormuş gibi yapan Jimmy'nin yanına gitti.

Dash da aynısını yaptı ve fısıldayarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Rastlantısal yol arkadaşımız hakkında kafanda bir fikir şekillendi mi?" diye sordu Jimmy. Dash kafasını hafifçe iki yana sallayıp, "Tam olarak değil," dedi. "İddia ettiğinden daha fazlası olduğundan eminim, ama ne olduğuna dair bir fikrim yok."

"Şişman olduğu söylenemez," dedi Jimmy, "ama açlıktan zayıf düşmüş bir adam gibi de davranmıyor."

Dash, "Bir teorin mi var?" diye sordu.

Jimmy, "Hayır," dedi. "Ama zengin bir tüccarın hizmetkârı değilse burada ne arıyor?" "Kaçakçı mı?"

"Olabilir," diye yanıtladı Jimmy, pantolonunu ilikleyerek. "Aklımıza gelen her şey olabilir." büyükbabalarının yıllardır hemen bir sonuca varmamalarına dair verdiği uyarı aklına gelen Dash, "O halde aklımıza herhangi bir şey gelmesin," dedi.

Bekleyip görelim," dedi Jimmy.

Atların yanına döndüler ve Malar çişini yapmak için yoldan uzaklaştı. Adam duyma eriminin dışına çıkınca konuşmaya devam ettiler.

Jimmy, "Buradan bir günlük yürüme mesafesinde Malar ile karşılaştığımız şu terk edilmiş çiftliği hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Saz çatısı ve yıkılmış ahırı olan mı?"

"Evet o... Kaçmak zorunda kalıp ayrılırsak, orada buluşalım."

Dash başını salladı. İkisi de diğerinin gelmemesi halinde ne yapacağından bahsetmedi.

Malar dönünce yola koyuldular. Vadili hizmetkârın ağzı kardeşler kadar sıkıydı. Bunun bir kısmı ortamdan kaynaklanıyordu. Geceleri sessizdi ve gündüz bile sesler taşınıyordu. Büyük olasılıkla istilacıların devriye gezdiği bir bölgeye yaklaştıklarını biliyorlardı; atlarına binmektense yürürken onları çekiyorlardı, çünkü ağaçlıklarda bile uzaktan at üstündeki bir insan, yaya bir insandan ya da bir attan daha çabuk görünürdü. Belli aralıklarla durup dinliyorlardı.

O öğleden sonra yağmur yağdı ve sığınmak için buldukları en uygun yer, biraz nefes almalarını sağlayacak kadar çatısı kalmış yanmış bir kulübeydi.

Yağmurda bırakmamak için hızla çıkardıkları eyerlerinin üstünde oturarak yemi kontrol ettiler.

"Bir günlük tahılımız var." dedi Dash, ağabeyinin de kendisi kadar farkında olduğunu bilerek. Malar, "Karların altında ot yok mudur efendiler?" diye sordu. Jimmy başını salladı. "Çok fazla yoktur, ama atlar yiyecektir." Dash, "Krondor'da atlılar varsa, yemleri de vardır," dedi.

Jimmy, "Zor olan onları paylaşmaya ikna etmek olacaktır kardeşim," dedi. Dash sırıttı. "Bir iki zorluğu olmayan hayat nasıl bir hayattır ki?" Yağmur dindi ve yollarına devam ettiler.

Öğleden sonra Malar, "Genç efendiler, sanırım bir şey duydum, dedi

Yürümeyi kesip dinlemeye başladılar. Kışın dondurucu havası baharı müjdeler şekilde yumuşamıştı, ama yine de ikindi havasında nefeslerini görebilecekleri kadar soğuktu. Bir sürelik sessizliğin sonunda, Dash tam bir şeyler söylemek üzereydi ki ileriden gelen konuşma sesleri duydular. İki kardeşin de tanımadığı bir dil konuşuluyordu, ama bunun istilacıların Yaboncaya benzer dili olduğunu biliyorlardı.

Saklanacak bir yer bulmak için etrafa göz atarlarken, Jimmy işaret edip sadece ağzını kıpırdatarak, Şuraya, dedi.

Kayaları çevreleyen geniş bir çalıyı göstermişti. Dash çalının atları saklayabileceğinden emin değildi, ama etrafta sığınabilecekleri tek yer orasıydı.

Malar Jimmy ile Dash'ın atlarını nispeten daha kuytu bir yere sokmasını sağlamak için hızla kayaların etrafından dolaşıp alçak bir dalı kenara çekti. Uzaktan gelen atların sesleri duyuluyordu.

Dash'ın atının burun delikleri açıldı ve kafası yukarı kalktı. Jimmy, Ne oluyor?" diye sordu.

"Bu cadaloz kısrak çiftleşme döneminde," diye fısıldadı Dash atın dizginlerini sertçe çekerek.

"Dikkatini bana ver!" dedi.

Malar. "Bir kısrağa mı biniyorsun?" diye sordu.

"İyi bir at," diye üsteledi Dash.

"Çoğu zaman!" dedi Jimmy tıslayarak. "Ama şimdi değil!"

Dash dikkatini ona yöneltmesi için atın dizginlerine asıldı. Deneyimli bir binici olan Dash, atın dikkatini kendisinde tutabilirse, yaklaşan atlara kişnemeyeceğini biliyordu. Kısrağın heyecanlı hareketleri biraz ilgisini çekmiş görünse de, Jimmy'nin atı olanlara kayıtsızdı. Dash

burnunu okşayıp kulağına güven verici sözcükler fısıldayarak, kısrağının dizginlerini sıkıca tutuyordu.

Atlılar yaklaşınca, Dash toynak seslerinden en az bir düzine olmaları gerektiğine karar verdi. Konuşma sesleri duyuldu ve adamlardan biri güldü. Bunlar bildikleri bölgeyi devriye gezen ve sıradışı hiçbir şey bulmayı beklemeyen adamlardı.

Atlılar yoldaki en yakın noktaya gelirken, Dash sıkıca atının dizginlerini tutmaya ve kulağına güven verici sözcükler fısıldamaya devam etti. Aniden Dash'ın atı geri çekilip kafasını yukarı kaldırdı.

Kısa bir an için az da olsa atın Dash'a geri dönebileceği umudu vardı, ama derken at yüksek sesle kişnedi.

Aniden ortamı bağırışlar doldurdu ve diğer atlar kısrağın çağrısına yanıt verdi. Jimmy duraksamadı. "Bu taraftan!"

Malar dalların sebep olacağı çiziklere aldırmadan Jimmy'nin gösterdiği yöne doğru çalıların arasına daldı. Jimmy heyecandan gözleri ve burun delikleri ardına kadar açılmış atını çekerek Malar'ın arkasından daldı. Kısrak diğer atları karşılamak için direndi. Çağrıya bir aygır sürüsü yanıt verince, Dash kısrağı idare etmenin en iyi yolunun; sırtına çıkmak olduğunu anladı. Kısrağının kafasının aygırlara doğru dönmesini bekleyerek çabucak kısrağın sırtına çıktı.

Duraksamadan topuklarını atın böğrüne geçirdi. Atı dörtnala kaldırınca, çalılardan yola yayılmış atlıların üstüne atılmış gibi göründü. Ağabeyi ve Malar'dan uzaklaşmaları için adamların yanından geçti ve takip başladı.

Kısa bir mesafedeki yüksek bir yerden bakan Jimmy atlıların dönüp Dash'ın arkasından gittiklerini gördü. Nefes nefese kalmış Malar puflayarak, "Efendim, kardeşinizi yakalayacaklar mı?" diye sordu.

Jimmy küfür etti, "Büyük olasılıkla. Ama yakalayamazlarsa, o çiftlik evine geri dönmeye çalışacaktır. Öyle konuşmuştuk." "Geri mi

döneceğiz?" diye sordu hizmetkâr.

Jimmy sessizdi. Bir süre sonra, "Hayır," dedi. "Dash ya yakalanacak ki, o zaman kaçmasına yardım edemeyeceğimiz bir konumda olacaktır, ya da peşindekilerden kurtulmayı başaracaktır. Eğer seninle karşılaştığımız günkü çiftlik evine gelirse, bir ya da iki gün bekleyecek, ardından Darkmoor'a dönecektir. Şimdi dönersek, onun bildiğinden daha fazlasını öğrenemeyiz." "Krondor'a mı gidiyoruz?"

"Krondor'a gidiyoruz," dedi Jimmy. Bölgede başka atlıların olup olmadığını görmek için etrafa göz gezdirdi. Dash'ın ve peşindeki adamların sesleri uzakta yok olurken işaret edip, "Şu taraftan," dedi.

Yapabildikleri kadar sessiz bir şekilde ilerlemeye başladılar.

Dash, dönüp arkasındaki aygırları karşılamak isteyen inatçı kısrağını elinden geldiği kadar sert sürüyordu. Kısraktan gelen en ufak bir duraksama belirtisi, böğrüne tekme inmesine yol açıyor ve Dash atın dizginlemek ve buzla, sarkan dallarla ve ani dönüşlerle tehlikeli olan rüzgârlı ağaçlık bir patikadan aşağı inmeye devam etmesini sağlamak için bildiği her beceriyi kullanıyordu.

Dash, aynı zamanda Kral'ın da öğretmeni olan yaşlı binicilik öğretmeninin, öğrencisinin şu anda yapmakta olduğu şeyi görebilseydi, bütün gücüyle bağırarak ona yavaşlamasını söyleyeceğini biliyordu. Dash güvenilmez bir zeminde bu kadar hızlı gitmesinin inanılamayacak derecede tehlikeli ve çılgınca olduğunu biliyordu.

Pesindeki atlıların ne kadar yakın olduklarını görmek için geriye bakmayı göze alamıyordu, ama arkasından gelen gürültü ona bilmesi gereken her şeyi söylüyordu: yakındılar. Onlardan kurtulabilmek için çok fazla şansa ihtiyacı vardı. Adamlar için ağaçlıkların uzun gölgelerinde ilerleyen at üstündeki belirsiz bir şekil olduğunu biliyordu, yolda kaldığı sürece, yakınında kalabilecek ve onu gözden kaybetmemeyi dileyeceklerdi.

Dash'ın, nerede olduğuna dair kabaca bir fikri vardı. Ağaçlıklarda, Krondor'un doğusundaki çiftlik bölgesine giden bir düzineden çok patika vardı. Peşindekilerin önünde kalabilirse, eninde sonunda Kral'ın Yolu'na çıkacağını biliyordu. Bir atın kişnemesi ve paniğe kapılmış bir atlının çığlığı Dash'a arkasındakilerden birinin atının yanlış yere basmış ve düşüp muhtemelen ayağını kırmış olduğunu söylüyordu.

Dash sol tarafına bakınca, ağaçların yanmış binalarla lekelenmiş açık bir alana, bir çiftlik bölgesine doğru seyreldiğini gördü. Bir an duraksadı, ama çamurlu tarlaları geçmeye çalışmak patikada kalmaktan çok daha kötüydü. Patikada çamur daha ince, yıllardır arabaların, atlıların ve yaya trafiğinin yüzünden iyice sıkışmış kaygan topraktı. Tarlalardaki çamursa, yetişkin bir atın hareket edemeyecek kadar batacağı kadar derindi.

Dash atı patikada tutmak için çabalamak zorunda kaldı; tahıl ve saman eksikliği dayanıklılığını azaltmıştı ve emirlere uymakta zorlanıyordu. Önlerinde taş bir yol görününce bir umut kıvılcımı belirdi. Kısrağı etrafında öyle ani döndürmüştü ki, hayvanın neredeyse düşmesine sebep oluyordu, ama at ayaklarını altında toplar toplamaz, istenen yöne doğru ilerlemeye devam etti. Dash Şans Tanrıçası Ruthia'ya sessizce dua edip atını atlayışa hazırladı. Yolun kenarındaki çitlerin çoğu kırıktı, ama Dash'ın sağlam kalan birkaç kısımdan biriyle ve kapalı bir kapıyla kapanmış nispeten dar bir yola inmesi gerekiyordu. At yorulmuştu, ama çiti kolayca aşıp ıslak taşlara inecek kadar atletik yapılıydı. Taşların üstündeki rahatlatıcı toynak sesleri Dash'a Ruthia'nın en azından hayır demediğini söylüyordu.

Sol tarafına göz atınca, atlılardan birkaçının çamurlu tarlaya girerek önünü kesmeye çalıştığını gördü. Kendi kendine gülümsedi.

Atın tam olarak istediği yöne gittiğinden emin olduktan sonra, bir kere daha geriye bakma riskine girdi ve yarıya kadar yoğun kıvamlı çamura batmış tarladaki atların ayaklarını çıkarmaya çalıştıklarını

gördü. Peşindeki atlılar geldikleri yoldan geri dönüp sağlam çitlerin etrafından dolaşmak zorunda kalınca, Dash çok değerli saniyeler kazandı. Artık bir şansı vardı.

Güneş ilerideki ağaçların arkasında gözden kaybolduğu için akşamüstünün uzun gölgeleri tarlalara vuruyordu. Yanmış bir çiftlik evinin yanından geçerken, taş yolun kapının önünden geçip yandaki ahırın önüne doğru devam ettiğini gördü. İlerlemeye devam etti, ama yolun sonuna doğru yavaşladı.

Arkasından gelen küfürler ona yetişmeye çalışan diğer atlıların da çamura saplandığını söylemesine karşın, Dash kısrağını dinlendirmeye yalnızca çok kısa bir süre ayırabildi. Sağ tarafının herhangi bir yönden daha güvenli olduğuna karar verdi. En azından durumun iyi olduğunu umuyordu ve kısrağı çamur yüzünden yavaşlayana kadar eşkinde gitmesini sağlayarak ilerledi.

Kısrağın sertçe sıkışmış kuma çarpan toynaklarının çıkardığı ses, Dash'ın umutlanmasına yol açtı. Arkasındaki taş yoldan gelen atlıların toynak seslerini duyduğu zaman bu his çabucak kayboldu. Ağaçlar güvenlik hissi verecek kadar yakındı, ama Dash oraya arkasındaki atlılardan en az bir dakika önce varmayı başaramazsa, onlardan kurtulmayacağını biliyordu.

Dash kısrağını eşkin yürüyüşe sevk edip geriye göz attı. Atlılar çiftlik evinin dışına yeni varmıştı ve Dash'ın içinde tekrar bir umut aydınlandı. Atları terlemiş ve burun delikleri ardına kadar açılmıştı. Neredeyse kendi atı kadar yorulmuşlardı. Ya devriyelerinin sonunda olmalıydılar ya da yeterince beslenmiyorlardı, ama her ne sebeple olursa olsun, kendi kısrağını ilerletebildiği sürece ona yetişecek gibi gözükmüyorlardı.

Ağaçlığın sınırına vardı ve alçak dalların altından geçmek için eğildi. Yönünü değiştirip arkasındakilerle mesafeyi korumaya çalışabildiği, yapabildiği kadar hızlı ağaçların arasında ilerledi. Arkasındakilerin iz sürmeyi bilen olmadığını umdu, derken arazinin durumu

düşünüldüğünde, kör bir insanın bile izlerini takip edebileceğini fark etti.

Etrafa göz atınca hafif bir eğimle yükselen ve üstü düz gibi gözüken küçük bir kaya gördü. Atını çevirip yukarı doğru sürdü ve kayanın arkasında daha küçük bir patika olduğunu gördü. Atından atlayıp hayvanı çekerek ilerlemeye devam etti.

Yorgunluk kısrağın aygırları çağırma isteğini engelliyordu. Hayvan Dash'ın arkasından yürürken güçlükle nefes alıyordu. Atın dizginlerini çekince, kısrak isteksizce peşinden hızla gelmeye devam etti.

Güneş batıda alçalırken gölgeler koyulaştı ve Dash ağaçlığın derinliklerine doğru ilerledi. Eğer Jimmy ve Malar takibin dışında kalmışsa, şehre birkaç kilometre güneyinden yaklaşabilirlerdi. Dash onu takip eden adamların arkasından dolaşıp ağabeyiyle Vadili yabancıyı bulmak konusunda kararsızdı.

Dash bunun en iyi olasılıkla umutsuzca kaybolmasına yol açacağını düşündü. Krondor'da, iki kardeşin de sağ salim varıp da birbirlerini bulamayacakları kadar çok insan olmayacağına karar verdi. En azından Dash öyle olduğunu umuyordu. Aşağıdaki patikadan ayrıldığı yere yaklaşan atlıların sesini duyan Dash, hızla ağaçların arasında ilerlemeye devam etti.

Jimmy Malar'ın koluna yapışıp, "Şurası," dedi. Yoldaki, bir zamanlar Krondor duvarlarının dışında kalan yerleşim bölgesinin kenarındaki ağaçlıklardan gelen oldukça düzgün bir yolcu akışının olduğu bir noktayı gösterdi. "Ben Landrethli bir paralı askerim, sen de benim hizmetkârımsın."

"Köpek soyucu," dedi Malar.

"Ne?"

"Terim 'köpek soyucu'. Bir paralı askerin hizmetkârı efendisine yiyecek bulmak için gerekirse bir köpekten yemek artıkları bile çalar." İnce yapılı adam gülümsedi. "Böyle bir hizmette bulunmuştum. Ama yine de sen, orada olabilecek herhangi bir Vadiliye bariz bir şekilde sahte gelirsin."

"Sence bu olası mı?"

"Sen, son zamanlarda Vadi'de çalışmış Krallık'ın Doğu'sundan gelen genç bir adam olsan daha iyi olur. Herhangi bir şirket belirtme. Efendim için çalıştığını söylersin. Krondor'da ne bulmayı beklediğini bilmiyorum genç efendi, ama savaş sonrasında pek çok şey olabilir. Bunu ileride göreceğiz."

Jimmy bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Haftalardır birkaç ateşin ve buzla kaplı taşların yerine, artık bir gecede ortaya çıkmış gibi gözüken düzinelerce kulübe ve çadır görüyordu. Aşağı inerlerken Malar Jimmy'nin aklını çeliyor, Jimmy de manzarayı ve sesleri hafızasına kazıyordu.

Karanlık çökmek üzere olduğu için her tarafta küçük küçük kamp ateşleri görülüyordu. İleride, yemek, içki ya da bir kadının arkadaşlığını teklif eden gezgin satıcılar bağırıyordu. Ateşlerin başına toplanmış sinsi bakışlı adamlar, geçerlerken dikkatle Jimmy ile Malar'ı izliyordu.

Bir adam buharı tüten bir kapla hızla yaklaşıp, "Sıcak yiyecek?" dedi. "Taze tavşan yahnisi! İçinde havuç ve şalgam da var!"

Etraftaki insanların yüz ifadelerinden, Jimmy iki sonuca vardı: Tavşan muhtemelen, tanıtımı yapılandan daha az sağlıklı bir hayvandı ve etraftaki çoğu insan açtı.

Ama yiyecek için birbirlerini öldürme sınırında gözüken adamlar, sanki bir çeşit emir verilmiş gibi satıcı önlerinden sıcak yemekle

geçerken sadece sabit bakışlarla izlemişti. "Ne kadar?" diye sordu Jimmy, duraklamadan.

"Sen de ne var?" diye sordu gezgin satıcı.

Malar dirseğiyle Jimmy'yi kenara itti. "Kaybol seni kedi yahnisici! Bunun gibi kötü kokulu bir süprüntü efendimin işine yaramaz," diye bağırdı.

Birdenbire iki adam, birbirlerine hakaretler yağdırarak burun buluna geldi ve neredeyse ilki kadar ani bir şekilde anlaşmaya vardılar. Malar adama bir bakır sikke, bir top ip ve çok eski, paslı bir hançer verdi.

Adam kabı verip kamp ateşinin olduğu yere döndü ve bir kadın ona bir kap daha verdi. Adam başka bir müşteri bulmak üzere uzaklaştı. Malar Jimmy'ye yolun kenarına gelmesini işaret edip çömeldi. Kabı ileri uzatırken sessizce, "Yedikten sonra geri kalanını bana ver," dedi.

Jimmy çamura oturmak istemeyerek çömelip yahniyi yemeye başladı. Eğer bu tavşansa, küçük bir tavşandı ve havuçların ve şalgamların bile tadı bir garipti. Jimmy bu girişimci gezgin satıcının onlar: bulmadan önce terk edilmiş bir mahzende ne kadar kaldıklarını düşünmemenin daha iyi olacağına karar verdi.

Yahninin yarısını yedikten sonra kalanını Malar'a verdi. Hizmetkâr yerken, Jimmy etrafa göz attı. Ortasına daldığını anlamaya yetecek kadar askeri kamp görmüştü. Savaşçılar, kamp takipçileri, gezgin satıcılar ve hırsızlar, hepsi de hareket edecek bir sebepleri olana kadar dinleniyordu. Jimmy toplanmanın sebebini ve onları harekete geçirecek sebebi merak etti. Savaşçılardan çoğu, geçen yıl Batı Toprakları'nı yağmalayan istilacı ordusundandı, ama burada toplananların kaçaklar, fırsatçılar, silah kaçakçıları ve bir savaş sonrasında ortaya çıkan ayak takımı olduğunu anlamasına yetecek kadar Keshli ve birkaç Quegli gördü.

Malar kâseyi kenara bırakarak Jimmy'ye baktı. "Genç efendi?" "Şehre girelim," dedi Jimmy.

"Ne yapmaya?" diye sordu Vadili.

"Kardeşimi aramaya."

"Onun doğuya döneceğini sanıyordum," dedi Malar.

"Yapması gereken bu, ama yapmayacak."

"Neden?"

"'Çünkü... Dash bu."

Çadır köyün arasında ilerleyip şehir kapısına doğru yöneldiler.

-3-
YÜZLEŞMELER

Pug kaşlarını çattı.

Hükümetinden gelen son mesajı okumayı bitirirken Kesh Büyükelçisi'nin gülümsemesi zorakiydi.

Lordum Gadesh," dedi gülümsemesi büyükelçininki kadar sahte Krallık temsilcisi Baron Marcel de Greu. "Bu imkânsız."

Pug sağında oturan Nakor'a göz attı. Krallık ve Yüce Kesh İmparatorluğu arasındaki son görüşmeler bir öncekilerin basit bir tekrarı halinde geçiyordu.

Nakor kafasını iki yana sallayıp, "Neden kısa bir ara verip bu işi adamakıllı düşünmek için kendimize zaman tanımıyoruz lordlarım?" dedi

Tarafsız gözlemci olarak Tsuranuanni İmparatorluğu'nu temsil ilen Tsurani Yücesi Kalari, "Harika bir fikir dostum," dedi. İki büyükelçi kendilerine ayrılan odalarına çekildi ve Pug, Nakor ve Kalari'yi, Miranda ile Yıldızlimanı'ndaki üç büyücü grubundan en güçlüsünün lideri Kalied'in beklediği başka bir odaya götürdü.

Pug ondan yaklaşık olarak yirmi yıl daha büyük olsa da, Kalied Pug'dan daha yaşlı gözüküyordu. Pug, Hayattaşı'nın içine sıkıştırılmış ruh enerjilerinin serbest bırakılmasından kaynaklanan gençleşme sonrasında yirmilerinin ortalarındaymış gibi duruyordu.

Ve kendisi de yirmilerinin ortalarında gözüken Miranda kocasına gülümsedi,

"Sonuç?"

"Yok," dedi Pug, Krallık ile Yüce Kesh İmparatorluğu arasındaki görüşmelerde Yıldızlimanı'nın çıkarlarını temsil edenlere hizmet

eden bir öğrencinin uzattığı bir kupa birayı alırken. "İtiraf etmeliyim ki," dedi Kalari, "bu görüşmeler beklediğimden daha da törensel geçiyor." Kahvesinden bir yudum aldı ve aromasının hoşuna gittiğini belli edercesine başını salladı. Delici mavi gözlere, hâlâ ince ve atletik bir yapıya sahip, orta yaşlarda kel bir adamdı. "Kral'ın Dili'nin ya da Kesh kültürünün inceliklerini bilmediğim için mi, yoksa bu sadece bir önceki iddiaların ve isteklerin tekrarlanması olduğu için mi bana öyle geliyor?"

"Hayır," dedi Nakor, "durumu değerlendirmende bir yanlış yok." "O zaman amaç ne?" diye sordu

Kalari. "Genellikle Tsurani Lordları arasında yapılmasına karşın görüşmelerde bulunmak İmparatorumun geleneklerinde de var. Korkarım diplomasi anlayışına bana biraz yabancı."

Kalari Tsuranuanni İmparatorluğunun Yıldızlimanı'ndaki çıkarlarını temsil etmek için Kelewan'daki Büyücüler Meclisi tarafından gönderilmişti. Eski düşmanlar Adalar Krallığı ve Tsuranuanni İmparatorluğu arasındaki ticaret yıllar içinde periyodik bir hale gelmişti.

Acoma Ailesi'nin ve onların yenilikçi liderleri İmparatorluk'un Hizmetkârı Leydi Mara'nın gücünü arttırması, Tsurani toplumunda neredeyse elli yıl süren büyük bir ayaklanma çıkmasıyla sonuçlanmıştı Mara'nın bir kenara bıraktığı eski gelenekleri İmparatorluğa döndürmek için düzenlenen birkaç siyasi entrikaya rağmen, İmparatorluğu oğlu Justin yönetmişti. Değişikliklerin çoğu karmaşayla sonuçlandığı için, iki dünya arasındaki ticaret çeşitli zamanlarda durma noktasına kadar gelmiş olsa da, son on yıldır sabit bir noktada gidiyordu ve İmparator, Midkemia ile ticarete devam etmek istiyordu.

Pug, "Eğer bizi sadece daha fazla askeri olan Thuril halkı gibi görürsen, ihtiyaçlarımızı tahmin edebilirsin," dedi.

Kalari başını salladı. Thuril, Tsuranuanni İmparatorluğu'na direnen tek ulus olmuş ve İmparatorluk'u tedbirli bir barışa zorlamıştı. İmparatorluk'un Meclis'in pek çok ayrıcalığını kaldırdığından beridir, sürekli yeni şeyler öğrenmek zorunda kaldık. Sanırım bir masanın etrafında hiçbir yere varmayacak sonsuz konuşmalar yapmak, idare etmesi zor bir süreç olabilir."

Nakor güldü. "Aslında çok kolay. Bu yüzden diplomatlar bunu bu kadar çok yapıyor." Kalari garip adamı inceledi. Pug görüşmelere Nakor'un da katılmasını istemişti. Tsurani dünyasında Milamber olarak bilinen Pug, efsanevi kişi, neredeyse Leydi Mara kadar saygınlık uyandıran bir isimdi. Görüşmelere Nakor'un da dahil edilmesine Tsurani Yüceleri'nden bazılarını şaşırmıştı. Çünkü dışarıdan bakıldığında, adam kendi kendini bilinmeyen bir düzenin "Başrahip'i ilan eden perişan bir aylaktan, belki de akıllıyı oynayan ikna edici bir hilekârdan başka bir şey olamazdı. Yine de Kalari'ye garip küçük adam hakkında çok çabuk yargıya varma konusunda dikkatli olması gerektiğini düşündüren bir şeyler vardı. Saygısız mizacının arkasında büyük bir kavrama yeteneği gizliydi ve Kalari'nin benliği bu adamın, son zamanlarda din adamlığına dönmüş sıradan bir kumarbaz maskesi takınmış büyük büyü becerileri olan bir adam olduğunu söylüyordu. Tanrılardan gelen güçlerden ya da sadece sık sık olduğu gibi 'numaralar'dan bahsediyor olabilirdi, ama Kalari bu adamın Milamber, yani Pug'dan sonra güç bakımından ikinci olduğunu seziyordu.

Kalari Nakor ile ilgili aklından çıkmayan kuşkularını bir kenara itti. Ne olursa olsun, Yüce Kesh'teki Isalani ulusundan gelen bu adamı komik ve samimi buluyordu. "O zaman," dedi büyücü, "bu amaçsız didişmeyi en iyi nasıl yürüteceğimiz konusunda bana bilgi vermek zorunda kalacaksınız."

Nakor, "Başkasını bul," dedi. "Bunları ben de senin bulduğun kadar sıkıcı buluyorum." Nakor birasından bir yudum aldı. "Ayrıca, görüşmelerin nasıl sonuçlanacağına çoktan karar verilmiş."

"Sahi mi?" dedi Pug. "Düşüncelerini bizimle paylaşmak ister misin?"

Nakor, sezilerini ve görüşlerini başkalarıyla paylaşmak üzere olduğunda hep yaptığı gibi sırıttı. "Çok kolay." Odayı gösterdi. "Deneseydin sen de bulabilirdin." Miranda ve kocası birbirlerine bakıp buruk bir biçimde gülümsedi. Nakor devam etti. "Krallık ölümcül olmasa da bir yara aldı. Kesh bunu biliyor. Casusları var. Eğer güneyde herhangi bir sorun çıkmazsa, Kral'ın birliklerini geri isteyeceğini biliyorlar. Eğer Kesh sorun çıkarırsa, Kral askerlerin Prens'te kalmasını emreder. Ama Kesh Doğu Orduları gidene kadar beklerse, bu Patrick'e daha çok yerleşme, hazırlanma ve onlarla başa çıkmak için daha çok zaman verir."

Nakor kafasını iki yana salladı. "Hayır, Kesh fırsattan yararlanmaya çalıştığında, Krallık'ın onlara verdiklerini kaybettiklerini biliyordu. Ellerinden gelen en iyi şeyin bazı ticari ayrıcalıklar almak olabileceğini biliyorlar, ama Krallık'ın güney sınırını koruma karşılığında kendilerine verilenleri asla geri alamayacaklar." Tek tek yüzlerine baktı "Aptal olduklarını itiraf etmeden insanlara aptal olduklarını nasıl söyleyebileceklerini bulmaya çalışıyorlar."

Kalari güldü. Genellikle az konuşan Kalied bile gülümsemesini engel olamadı. Pug, "Yani bu bir onur meselesi," dedi.

Nakor omuzlarını silkti. "Daha çok, yurtlarına döndüklerinde cezalandırılmaktan kaçınma meselesi. Generaller Rufi ibn Salamon Behan Solan, Kesh Şehri'ne döndüğünde İmparatorlarına çok şey açıklamak zorunda kalacak. İmparatorun cömertliğiyle kazanılan toprakları aç gözlülükleriyle nasıl kaybettiklerini açıklamak için çok iyi bir hikâye uydurmak zorundalar. Vadinin tamamını ele geçirirken Kesh'ten yetki almadıklarını biliyorsunuz, değil mi?"

Pug kısık gözlerle Nakor'a baktı. "Peki, sen bunu nereden biliyordun?" diye sordu.

Nakor, "Etrafta geziniyorum," dedi. "Dinliyorum. Generaller ağızlarını sıkı tutabilir, ama askerler konuşur. Generallerin çadırlarında hizmet

eden askerler tüccarlarla ve kamp kızlarıyla konuşurlar ve barlarda kamp kızları da araba sürücüleriyle konuşur ve çok geçmeden herkes Generalin ne yaptığını öğrenir."

"Krallık zayıf olsa bile, Kesh savaş istemiyor. Kesh Kuşağı'nın aşağısındaki güney uluslarını asla tam olarak sindiremediler. Kesh Konfederasyonu ilk fırsatta tekrar ayaklanabilir ve Kralınız bunu biliyor. İmparatorluk savaş istemiyor. Şu anda ellerindeki savaşla çok meşgul olduğu için Krallık da başka bir savaş istemiyor ve sonuç zaten bilinmesine karşın biz burada oturuyoruz." "Bir şey hariç," dedi Pug. Nakor, "Yıldızlimanı," dedi. Kalied, "O mesele halledildi," dedi. Pug omuzlarını silkti. "Halledildiğini biliyorum. Nakor'a Krallık'a yardım etmeniz için ne gerekiyorsa yapmasını söylemiştim. Ama hâlâ dukalıklarından birini nasıl kaybettiğimi açıklama meselesi var." Kalied, "Konsey üyeleriyle akşam yemeği yiyeceğim," dedi. "Robert d'Lyes Darkmoor'da Prens'e hizmet etmeye devam etme kararı alınca, konseyde yerine başkasını getirdik." Kalkıp, "Ama şunu aklından çıkarma Pug, bütün gücüne ve burayı kurmak için yaptıklarına hepimiz saygı duysak da, Yıldızlimanı artık kişisel derebeyliğin değil," dedi. "Nakor bize, Krallık'a yardım etmemizi sağlamak için yaptığın anlaşmaya sadık kalacağına dair söz verdi. Konsey artık sen başka yerlerdeyken burayı senin adına değil, burada yaşayan herkes adına yönetiyor. Artık sadece Akademi'nin herhangi bir üyesi kadar söz hakkına sahipsin."

Pug bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Pekâlâ," dedi. "Sözümü tutup Krallık'ın özerkliğinizi tanımasını sağlayacağım."

"Özerklik mi?" dedi Kalied. "İlginç bir sözcük seçimi. Biz bağımsızlık olarak düşünmeyi tercih ediyoruz."

Nakor elini sallayarak söyleneni geçiştirdi. "Aptal olma. Pug Kral'ı kendi kendinizi yönetmeye ikna edebilir, ama ondan Kral'ı Krallık'ın sınırları içindeki bir yere tamamen bağımsızlık vermesine ikna etmesini beklemeyin. Ayrıca, siz Krallık'ı Kesh'ten korurken, Krallık

da sizi Kesh'ten koruyor. İmparatorun bu kadar cömert davranacağını mı sanıyorsun?"

Kalied uzun süre hiçbir şey söylemedi, ardından, "Pekâlâ," dedi, "Bunu konseye sunacağım ve bu konuda 'aptal' olmayı seçmeyeceklerine eminim." Nakor'a uğursuz bir bakış atarak odadakilere başıyla selam verip ayrıldı.

Kalari Nakor'a bakıp, "Az önce diplomasi üzerine yaptığın yorumların, uygulamadan çok teorik olduğunu mu varsaymalıyım?" dedi. Miranda güldü. Pug da ona katıldı. "Pekâlâ, hâlâ Prens'e açıklayacak yığınla şeyim var ve sanırım bunu ertelemenin bir yararı yok. Korkarım Patrick, sınırlarının içinde özerk bir Yıldızlimanı olmasından, Kalied'in olduğundan daha fazla rahatsız olacak."

Miranda, "Darkmoor'a mı gidiyoruz?" diye sordu. Pug başını salladı. "Nakor?"

Nakor başını salladı. "Buradaki işim bitti. Burada eğitim gören büyücülerin gerici olmaması için Mavi Atlılar tekrar hayata geçirildi. Ayrıca Dominic ve kendini Prens'in yanında bulan diğer İshaplılarla biraz, zaman geçirmem gerekiyor. Sho Pi'yi alayım da hep beraber gidelim."

Ayrıldı ve Kalari, "Pug, bir soru." dedi.

Pug dönüp Tsurani Yücesi'ne baktı.

"İmparator adına Yıldızlimanı'na geldiğimden beridir, burada işlerin nasıl yürüdüğüne dair bir fikir edindim. Neden senin Meclis'e gelip bu Zümrüt Kraliçe tehdidiyle başa çıkabilmek için yardımımızı talep etmediğini merak ediyorum." Sesini alçalttı. "Burada tam olarak neler döndüğünden emin değilim, ama birçok insanın anlayamadığı çok büyük bir tehlike olduğu izlenimine kapıldım." Miranda ile Pug birbirlerine baktı ve Pug, "Evet, ama ayrıntıları anlatmakta özgür değilim," dedi.

Neden Tsurani yardımı istemediğimize gelince, İmparatorluk ile bizim ilişkilerimiz Makala'dan beri asla aynı olmadı."

Kalari, "Ah," diyerek başını salladı. Makala adındaki bir Tsurani Yüce'si, görünüşte Kelewan'daki Meclis ile Prens arasındaki bağlantıyı sağlamak için yıllar önce Krondor Prensi'nin sarayına gelmiş, ama Makala Gedik Savaşları'ndan sonra Sethanon'da gerçekten olanları mahvetmeye kararlı bir casus olduğu ortaya çıkmıştı.

İmparatorluk'a olan bağlılığından ve birtakım Krallık entrikalarının ya da büyük bir güç taşıyan bir silahtan korktuğu için harekete geçmiş ve Hayattaşı'nın sırrını öğrenmişti. Sethanon'a yaklaşabilenler arasında, Kara Yol Kardeşliği'nin dahil olduğu bir komplonun parçası olmuştu. Büyük bir felaketi yalnızca dönek bir moredhelin araya girmesi önlemişti. Makala ve Tsuranili dört arkadaşı Sethanon şehrinin altında yaşayan büyük ejderha kâhini büyüyle etkisiz hale getirmiş ve Pug ve arkadaşları vardığında Hayattaşı'nı açmanın sınırına gelmişti. Bu sır, şehrin altındaki mağaranın derinliklerinde Makala ve dört arkadaşıyla beraber yok olmuştu.

Güvene ihanet etmesi, Krallık ile İmparatorluk arasındaki ilişkilerin gerilmesine yol açmıştı. Gediğin her iki tarafında da ibret verici bir hikâye olarak anlatılan olayı yalnızca Kelewan'daki Meclis üyeleri ve Krondor Prensi'nin güvenilir birkaç danışmanı biliyordu. O zamandan beri, Tsuranuanni İmparatorluğu ile Adalar Krallığı arasındaki ticaret son derece resmi ve dikkatli bir şekilde yürütülmüştü. İki dünya arasındaki gediğin kalıcı olarak kapanması birden fazla kere gündeme gelmiş olmasına rağmen aralarındaki ticaret devam etmişti. Ama ticaret artık Yıldızlimanı'ndaki tek gedikle sınırlandırılmıştı, bu yüzden de İmparatorluk bu görüşmelerde yer almıştı. Dünyalar arasındaki bu tek geçişin açık kalmasını istiyorlardı.

"Yine de," dedi Kalari, "Keshlilere hazırladığımız güç gösterişinde yardımımızı isteme konusunda ihtiyatlı görünüyordun." Pug kalasını

iki yana sallayıp omuzlarını silkti. "Nakor." Kalari gülümsedi "Hayatımda gördüğün en garip adam." Pug onayladı.

Miranda, "Patrick'e ne söyleyeceksin?" diye sordu. Pug yorgun bir şekilde uzun uzun iç geçirdi.

"Duymaktan hoşlanmayacağı pek çok şey..."

Prens Patrick patlamaya hazır görünüyordu. Normalde açık olan teni kızarmış ve sesi yükselmişti.

"Özerklik mi? Bu da ne demek oluyor?" diye bağırdı.

Pug iç geçirdi. Selefi Prens Arutha'nın aksine, Patrick ileri görüşlü biri değildi. Pug kendine Prens'in pek çok bakımdan toy ve Prens Arutha'nın aksine, kaynayan savaş kazanında sinirini kontrol edemeyen genç bir adam olduğunu hatırlattı. Şehri yok edilirken Patrick Kral'ın ısrarı yüzünden Doğu'ya gitmişti. Pug, Patrick'in kötü ruh halinin hayal kırıklığı ve babasının söylediklerinden başka bir şey yapamamaktan kaynaklandığından kuşkulanıyordu.

Pug sakin bir şekilde, "Yıldızlimanı'ndaki büyücülerin istekleri-" "İstekmiş!" diye bağırdı Patrick. "İstekleri mi var?" Eskiden Darkmoor Baronu'nun makam koltuğu olan tahtından kalktı ve Pug'un tam önünde durmak için bir adım atarak aşağı indi. "Sana Krallarının isteğini söyleyeyim. Değişmez bağlılıklarını ve itaat etmelerini istiyor!"

Pug torunu Arutha'ya bakınca Dük, Prens öfkeliyken onunla konuşmanın çok az yararı olduğunu göstermek için kafasını hafifçe iki yana salladı. Pug umursamadı. Prens'ten üç kat daha yaşlıydı ve çoğu insanın bir düzine yaşam süresinde gördüğünden çok daha fazla şey görmüş ve artık yorulmuştu. "Patrick," dedi sakince. "İnsan bazen kaybeder."

Onlar bizim vatandaşlarımız! Krallık sınırları içinde yaşıyorlar."

Öğrencisi Sho Pi ile bir köşede sessizce duran Nakor, "Tabii eski Ulular yerinde duruyor olsaydı Ekselans," dedi.

Patrick hızla başını çevirip, "Kim sana konuşma izni verdi Keshli!" dedi.

Nakor arsız bir sırıtmayla karşılık verdi. "Uzun yıllar önce Kralınız. Ayrıca ben Isalani'yim." Pug, "Patrick, olan olmuş," dedi. "Bu pek uygun olmayan bir çözüm ama en azından bir çözüm. Batıda istilacılarla, güneyde Kesh ve bir de Yıldızlimanı'nda büyücülerle başa çıkamazsın. Bir yerden başlamak gerekiyor; Yıldızlimanı en kolayı. Özerklikleri garanti edilmiş bir topluluk oldukları için, Kesh eski sınırlara gerilemek zorunda kalacak. Bu iki sorunu birden çözer. Ardından Batı'yı geri alabilirsin," Patrick sakinleşmeye çalışarak bir şey söylemedi. "Bundan hoşlanmıyorum."

Nakor, "Kral da bundan pek hoşlanmayacak, ama anlayışla karşılayacaktır," dedi. "Prens Erland bir süre Kesh'te kaldı. İmparator'un varisini kurtardı ve İmparatoriçe'yi iyi tanıyor. Çok iyi hem de," diye ekledi sırıtarak. "Erland Kesh'e bir ziyaret daha yaparsa, çok önceden güney sınırında işler normale döner."

Patrick, "Benim Yıldızlimanı'nı kaybetmem hariç." diye araya girdi. Pug, "Kabul etmezseniz çok daha fazlasını kaybedeceksiniz," dedi ve prensin gözlerinin içine baktı. "Yönetmek bazen kötüyle daha kötü arasında seçim yapmayı gerektirir. Yıldızlimanı'nın kendini yönetmesine izin verirsen, Kesh'i yenersin."

Pug'ın sözleri genç Prens'in duraklamasına yol açtı. Prens bir süre sonra konuştu. "Pekâlâ, belgeleri hazırlayın düküm," dedi Patrick, Pug'ın Yıldızlimanı Dükü unvanını kullanarak. "Kaybettiğimiz sizin dukalığınız. Babamın size başka bir görev bulacağına eminim. Ne de olsa, senin bir çeşit kuzen olduğunu ve sana öyle davranılması gerektiğini söylemişti." Pug karısına göz attı. Karşılık olarak hafif bir omuz silkme hareketi yapan Pug Miranda'nın, kendi düşüncelerine katılırcasına, "Genç" der gibi ona baktığını gördü. Pug arkasını

dönmeye başlamıştı, ama Patrick konuşmaya devam etti. "Sanırım burada olanları Kral'a senin açıklaman daha iyi olur."

Pug tekrar Patrick'e doğru döndü. "Benden Kral için bir rapor hazırlamamı mı istiyorsun?"

Patrick'in yüz ifadesi sinirine hakim olamadığını gösteriyordu. "Hayır, senden kendini, sahip olduğun büyü sanatlarıyla Rillanon'a götürmeni istiyorum. Aslında bunu yapmanızı emrediyorum, düküm. Belki benden daha akıllı olduğu için, Kral bunun nasıl olup da bir çeşit hainlik olmadığını anlayabilir." Miranda'ya göz attı. "Karın bir İmparatorluk casusu değilse şaşarım." Pug'ın gözleri kısıldı, ama sessiz kaldı.

"Eğer bu makamın onayını kazanmak istiyorsan büyücü, son zamanlarda yetersiz bulduğum bağlılığı kanıtlamak zorundasın."

"Kanıtlamak mı?" dedi Pug hafifçe. "Hepimizin üstün saydığı şehri yıkımdan kurtarmak için elimden geleni yaptım ben."

Patrick, "Raporları okudum," dedi. "Anlatılanları dinledim. İblisi ve alt cehennemlerin dölleri. Evet, dünyayı karanlığa boğacak bir büyü ve gerisi."

Arutha birinden diğerine bakarak, "Ekselans! Büyükbaba. Lütfen dedi. "Yapacak çok fazla işimiz var ve yüksek mevkideki insanlarsınız çekişmenin bize bir yararı olmaz."

Pug torununa baktı ve yavaşça, "Çekişme derdinde değilim Arutha," dedi, "en başından beri benim tek amacım hizmet etmek olmuştur."

Pug bir adım öne attı. Sesi tehditle doluydu. "Eğer emrederseniz prense itaat ederim. Gider Kral'ı ziyaret ederim. Eğer son aylardaki durumumdan memnun değilseniz, belki babanız ödediğim bedelin bağlılığımı kanıtladığına ikna olur."

"Belki!" dedi Patrick. Kelimeyi tükürür gibi söylemişti. "Sen bütün raporlara göre ihmal ettiğin bir dukalığı verdin, bense enkaza dönen

bu şehre sahibim ve batıdaki Prensliğim düşman güçlerin elinde iken kim daha çok şey kaybetmiş?" Kan Pug'ın yanaklarına hücum ederken, boğazı yanmaya başladı. Büyük bir hışımla "Kayıp mı?" dedi. "Bana ne cüretle kayıptan bahsedersin?" Prens ile burun buruna gelecek şekilde ilerleyen Pug, daha uzun boylu ve genç adama baktı. "Ben neredeyse her şeyimi kaybettim çocuk! Oğlumu ve kızımı ve ikinci oğlum olarak gördüğüm, kızımın sevdiği adamı kaybettim. William, Gamina ve James, Krondor ve Krallık için hayatlarını verdi. Bu tahtta birkaç yıldır oturuyorsun Patrick. Benim yaşıma geldiğinde, tabii o kadar şanslı olursan, burada söylediklerini hatırla."

Patrick savaşta Pug'ın ailesinin öldüğünü unuttuğunu fark edince durakladı ama yine de öfkesine hakim olamadı ve Pug'u itmek için dönerken gürleyerek, "Benimle bu şekilde konuşamazsın büyücü!" dedi. "İster Dük ol, ister kuzen, buraya gelip benden özür dileyeceksin!" Sonra hızla arkasını döndü. O konuşmadan Arutha Prens'in önüne dikildi "Ekselans!" Elini nazikçe Patrick'in omzuna koydu. Fısıldayarak, "Bunun hiçbir yararı yok!" dedi. "Bunu yarın, siz sakinleştikten sonra yeniden konuşalım. Patrick, baban bundan hoşlanmayacaktır." Prens bir şey söyleyemeden Arutha dönüp, "Büyükbaba," dedi. "eşinizle birlikte akşam yemeğinde bana katılırsanız, kralla ne gibi bir iletişim kurulabileceği konusunu enine boyuna konuşuruz." Salondaki diğer insanlara, "Bugünlük bu kadar," dedi. "Görüşme bitmiştir."

Daha fazla tahrik olmasına izin vermemek için Patrick'i hızla, Darkmoor'da kaldığı süre içerisinde ona ayrılan dairenin kapısına götürdü. Pug, "Bu çocuğun biraz eğitime ihtiyacı var," diyen Miranda'ya baktı.

Pug bir şey söylemedi, sadece karısına kolunu uzattı ve onu kendilerine ayrılan daireye götürdü.

Prens yatışır yatışmaz torununun onları görmeye geleceğini biliyordu.

Arutha birkaç saatte yıllarca yaşlanmış gibi görünüyordu. Genelde parlak ve uyanık olan gözleri, şu anda altlarındaki koyu halkalara boğulmuştu. İç geçirdi ve Miranda ona bir kadeh şarap verince başını sallayarak teşekkür etti.

"Prens?" diye sordu Pug.

Arutha omuzlarını silkti. "Zor bir durumda. Savaş süresince, babamım ve William dayımın gösterdiği yolda ilerlemekten memnundu. O Krondor'a geldiğinde şehri savunmak için hazırlıklara çoktan başlanmıştı ve sadece babamın isteklerine uyuyordu. Artık ne yapacağını bilmiyor. Krallık tarihindeki en iyi generalleri bile zorlayacak kararlar vermesi istendi." Şarabını yudumladı. "Kısmen benim hatam." Pug kafasını iki yana salladı. "Hayır, Patrick kendi yaptıklarından sorumlu."

"Ama babam olsaydı-"

Pug araya girdi. "Sen baban değilsin." Yavaşça nefesini koy verdi. "Hiç kimse James değil. James eşsizdi. Prens Arutha gibi. Batı Toprakları bir daha böylesi iki adamı asla bir arada göremeyebilir. Pug düşüncelere daldı. "Her şey Lord Borric ile başladı. Onun eşi bir insan daha görmedim. Arutha pek çok bakımdan onun benzeridir. Hatta bazı zamanlar ondan daha da iyidir. Her şey bir yana Borric, Krallık'ın ihtiyacı olan iki oğul yetiştirdi."

"Ama ondan sonra soyun zayıflamaya başladığını görüyoruz. Kral Borric Kesh'e yaptığı yolculuklardan dolayı deneyimli, ama babasına benzemiyor." Pug pencereden, şatonun surlarında yanan uzaktaki meşale ışıklarına baktı. "Belki sadece tarihin bakış açısıyla birlikte düşünme becerisidir, ama Gedik Savaşları sırasında Batı Topraklarında, o savaştan eninde sonunda galip çıkacağımıza dair bir düşünce vardı. Bunun Prens Arutha'dan, babanın en küstah ve en pervasız halinden ve yöneten ve yönetilen diğer herkesten kaynaklandığını şimdi anlıyorum." Pug torununa bakarak, "Bir adım öne çıkmalısın Arutha," dedi.

Adını aldığın adam ve asla baban olamayacaksın, ama ne kadar değerli olurlarsa olsunlar doğa bu iki adam gibi olmanı istemese de, elinden gelenin en iyisini yapmalısın. Savaşın faturasının bana olduğu kadar sana da ağır olduğunu biliyorum. Neler hissettiğimi buradaki herkesten daha iyi anlayacak tek kişi sensin. Owen Greylock Erik von Darkmoor gibi adamlar ulusun ihtiyaçlarını karşılamak İçin yükselmeli." Sırıtarak, "Düşündüğünden daha yeteneklisin," diye ekledi. "İyi bir Krondor Dükü olacaksın."

Arutha başını salladı. Annesi Gamina, Pug'ın evlatlık çocuğuydu, Pug evlatlık kızını, oğlu William gibi sevmiş ve çok değer vermişti. Onları birbiri ardına kaybetmek korkunç olmalıydı. "Bunun senin için daha acı olduğunu biliyorum büyükbaba. Ben annemle babamın yasını tutuyorum. Sense çocuklarının."

Pug yutkunup Miranda'nın elini sıkarak hiçbir şey söylemedi. Savaşın bitiminden beridir, ara sıra derin bir üzüntü ve acı duymuştu ve geçeceğini umduğu halde yokluk hissi geçmemişti. Zaman zaman diniyordu, hatta bazen saatlerce aklına bile gelmiyordu, ama her sessizlikte, her düşünceli anda geri dönüyordu.

Sanki her gecikme onlardan bir şeyler götürecekmiş gibi, Miranda ile evliliği bile aceleye gelmişti. Pug ve karısı birbirlerine geçmişlerini anlatıp geleceklerini konuşarak birlikte olabildiğince çok zaman geçiriyordu. Yine de ne kadar neşeli olursa olsun, beraber oldukları her an yokluk hissiyle, bir şeylerin henüz bitirilmemiş olduğu hissiyle ve onları döndürmek için hiçbir şey yapılamayacağı hissiyle gölgeleniyordu.

Pug torununun söylediklerini başıyla onayladı. İç geçirdi. "Arutha seninle asla yakınlaşma fırsatımız olmadı. İlk karımın ölümünden sonra annenle arama mesafe koymuştum. Onun büyüyüp yaşlanmasın görmek kaçınmaya çalıştığım bir kaderdi." Torununun gözlerinin içine baktı. "Hem annenin, hem de babanın özelliklerinin çoğunu taşıyorsun. Babanın seni, doğumundan itibaren Krallık'a hizmet etmek için yetiştirdiğini biliyorum, ama seni yetersiz olduğunu

düşündüğü herhangi bir göreve getirmediğini de biliyorum; şu anda olduğundan daha beceriksiz bir adam olsaydın, bu görev sana verilmezdi. Bu yüzden bir kez daha bir adım öne çıkman gerektiğini söylüyorum. Patrick belli ki bir gün değerli bir hükümdar olacaktır, ama o gün henüz gelmedi ve sık sık tarihimizde seçenekleri sınırlı danışmanlar yöneticilerden önce gelmiştir." Deli Kral Rodric'in hükümdarlığını hatırlayan Pug, "Belki de geçmişte böyle adamlardan daha çok yararlanmalıydık," dedi.

Arutha, "Deneyeceğim büyükbaba," dedi.

Miranda, "Öğüt vermek gibi olmasın ama, zamanında yöneticilerime itaat ederek hiç de iyi yapmadım, ama çok geç olmadan önce denemekten daha fazlasını yapmak zorundasın," dedi.

Arutha bitkin bir şekilde baktı. "Biliyorum."

Bir hizmetkâr akşam yemeğinin hazır olduğunu bildirince yandaki odaya geçtiler. Pug torununun önünde yürürken. Arutha'nın bu kadar bitkin olmasının sebeplerinden birisini biliyordu: oğulları için endişeleniyordu.

Jimmy etrafına göz attı. Son iki gündür geçtikleri bölgelerde devriyeler dolaşıyordu. Şehre girmeyi denemişler ve hiç kimsenin kurulan kontrol noktalarından geçmeye izinli olmadığını öğrenmişlerdi. General Duko ya da Krondor'da her kim işin başındaysa, Krallık'ın içeri sızmasının ciddi bir tehdit olduğuna karar verip şehri mühürlemişti.

Nehir duvarlarının dışında toplanan paralı askerler ve tüccarlar sorum çıkarmadıkları sürece rahat bırakılıyordu. Gece uzaktaki büyük bir ateşin başında bir kumar borcu, kadın ya da hakaret yüzünden bir kavga patlak vermiş, ama şehirden çıkan bir grup birlik tarafından çabucak bastırılmış ve etraftaki herkes dağıtılmıştı. Yatıştırma şeklinde nazik ya da düzenli hiçbir şey yoktu, sadece hız

ve etkililikle koordine edilmiş, dağıtmak için yapılan bir baskındı. Vurucu birlik şehre girerken yerde yarım düzine adam ölü yatıyor, diğerleriyse inleyip yaralarıyla ilgileniyordu, ama düzen yeniden sağlanmıştı. Duvarların arkasındaki pek çok insan yağmaya ya da düzenli para kazanmaya gelmişti, iyi güçlendirilmiş bir şehre saldırmaya değil. Jimmy Patrick ve ordusu şehir duvarlarının dışında olsaydı şehrin kolaylıkla geri alınabileceğini düşünüyordu, ama değildiler. Ya Darkmoor'daydılar ya da yoldaydılar ve onlar Krondor'a ulaşana kadar, yeniden şekillendirme korkutucu boyutlara erişecekti. İşçiler -özgür adamlar ya da mahkûmlar, Jimmy hangisi olduğunu bilmiyordu- her gün şafakla kalkıyor ve geçen yılki savaşın şehre verdiği hasarı onarıyordu.

Doğu kapısının önünden yavaşça geçme şansı yakalamış ve kapının başarıyla yerine yerleştirildiğini görmüştü. Orijinali kadar görkemli olmasa da, yeni kapılar sağlam ve iyi yapılmıştı. İstilacılar içindeki insanların arasında becerikli marangozlar vardı çünkü Novindus kıtasındaki savaşacak yaştaki bütün erkekler orduya alınmıştı. Malar, "Genç Efendi, uyumak için güvenli bir yer arayacak mıyız?" diye sorduğunda, ikinci günlerinde hava kararmak üzereydi.

Jimmy kafasını iki yana salladı. "Sanırım dışarıyı yeterince gördüm. Şehrin içine girme zamanı geldi."

"Cehaletimi bağışlayın, ama her kapı ve duvarlardaki her delik şu ana kadar gördüklerimiz gibi tutuluyorsa, bunu yapmayı nasıl başaracağız?"

Jimmy, "Krondor'a girip çıkmanın göründüğünden daha fazla yolu vardır," dedi. "Büyükbabam hepsini biliyordu ve öğrenmemizi sağladı."

"Kardeşinizin de benzer bir giriş bulması mümkün mü?" Jimmy 'hizmetkârına' onu takip etmesini işaret etti ve yavaşça, az yiyecek ve beklentiyle bir kamp ateşinin etrafında soğuk bir gece daha geçirmek için yerleşmeye hazırlanan bir grup asık yüzlü askerin yanından geçtiler. "Dash'ı tanıyorsam, çoktan şehre girmiştir."

Dash sırtını pis taş duvara dayamış oturuyordu. Diğer mahkûmlar da aynısını yapıyordu. Duvarın her iki tarafı da adamlarla doluydu ama itiraz etmedi; hava hâlâ soğuktu ve onları yakalayan adamların kölelerin kulübesini ısıtmak için yakacak harcamaya niyetleri yoktu. Üstünde sadece atleti ve pantolonu vardı. Çizmeleri, ceketi, pelerini ve üzerinde taşıdığı diğer bütün eşyaları alınmıştı.

Peşindeki devriyeden kurtulmayı başarmış ve Krondor'un sınırına kadar gelmişti. Orada, şehir kapılarının dışında toplanmış büyüyen bir tüccarlar, hırsızlar ve kamp takipçileri topluluğu bulmuştu. İstilacılar şehre kendilerinden başka kimsenin girmesine izin vermiyordu ve doğu duvarında garip bir ateşkes vardı.

Duvarlardaki pek çok delik yüzünden düzen, duvarların dışında toplanmış olanların arasında -iş arayan Krallık firarilerinden, yerlerinden edilmiş çiftçilerden, işçilerden ve paralı askerlerden oluşan bir karışım- dolaşan devriyelerle sağlanıyordu. İstilacı ve Krallık askerlerinin arasında hiç de az sayıda olmayan Keshli, Quegli ve Natal'ın diğer Şehirlerin'den savaşçılar göze çarpıyordu.

Dash, Krondor'a gizlice girmeye çalışarak hata yapmıştı. İnsan duvarların dışında özgürlüğün tadını çıkartabiliyorsa da, duvarların içindeki özgür insanlar sadece General Duko'nun askerleriydi.

Bir gün boyunca görünmeden kalmayı başarmış olmasına karşın, bir devriye rastlamış ve saklanmak için boş gözüken bir eve girdiğinde, burada o an işi olmayan yarım düzine askerle dolu olduğunu görmüştü. Askerler devriye gelene kadar onu orada tutmuştu ve şehirde bulunma sebebini bile sormadan onu dövmüşler, soymuşlar, ardından da hapse atmışlardı.

Bu olay üç gün önce olmuştu. Dash çürüklerinin ve ağrıyan bedeninin iyileşmesini bekliyordu; kaçabilme şansının az olduğunu biliyordu ve bir daha şehrin boş olduğunu düşünerek hata

yapmayacaktı. Aslında, Jimmy'nin raporundan düşündüğünden çok daha canlı bir yere dönüşmüştü.

Kuzey duvarının onarılmasında çalışarak iki gün geçirmişti. Diğerlerinin konuşmalarını duymaya çalışmıştı, ama duyduklarının çok azını anlayabiliyordu. Bu dile ağabeyi daha yetenekliydi. Dash çocukken Rillanon'da ona öğretilen Kesh ve Roldem dillerini yeterli düzeyde konuşabiliyordu. Ama, her ne kadar Keshçe'den geliyor olsalar da, ona başka bir dil gibi gelen Quegçe, Natalca ve Yabonca dillerini güçlükle konuşuyordu. Ve Novindus'ın bu yaygın dili diğerlerine oranla Kesh'den daha da farklıydı.

Yine de, garip bir şeylerin olduğu ya da olmak üzere olduğu fikrine kapılıyordu. Devriyedeki ve şehirdeki askerler kuzeyde olanlar karşısında, doğudan gelebilecekler kadar endişeli görünüyordu.

"Gitme zamanı," dedi Dash'ın yanından bir ses. Dash kalkarken başını salladı. Adı Gustaf olan adam, iriyarı büyükbabasının mesleğini akla getirmesine rağmen, Düşler Vadisi'nden gelen bir paralı askerdi. Dash ilk gece mahkûmların çoğunun şanssız şehir halkı, balıkçılar ve yakınlardaki çiftçiler olduğunu fark etmişti. Krallık askerleri diğer mahkûmlardan ayrı tutulduğu için Gustaf'da bir gariplik vardı. Askerlere iş yaptırılmıyordu, ama idam da edilmiyorlardı. Dash'ın General Duko'nun onlarla ne yapacağına dair bir fikri yoktu; belki de onları rehine olarak kullanacaktı. Ama bu ayırma yüzünden, Gustaf ve elli adamın arasındaki bir ya da iki kişi kaçarken Dash'a yararlı olabilecekti.

Adamlardan bir diğeri neredeyse bir hırsız olduğu kesin olan Tahvin idi, ama Dash onunla çok fazla konuşmaktan kaçınmıştı. Şehrin lağımlarına girdikleri zaman, oraları bilen bir hırsız yararlı bir rehber olabilirdi, ama bir hücreyi paylaştıkları sürece Tahvin fazladan bir öğün için muhafızlara Dash'ın bir Krallık casusu olduğunu söyleyebilirdi.

Kapı açıldı ve adamlar her taraflarına kramplar sokan odadan minnetle çıkıp dışarıdaki koridorda sıraya geçti. Şehrin Kuzey

Mahallesi'ndeki yarısı yanmış bir tabakhanede tutuluyorlardı. Kötü kokulu iş yerlerinin çoğu -mezbahalar, boyacılar, balıkçılar- burada toplanmıştı ve bir nedenle bölge istilacılara iki avantaj sağlıyordu: nispeten daha az zarar görmüş binalar ve çok fazla onarıma ihtiyacı olan duvar bölgesine yakınlık. Dash Doğu Mahallesindeki işçilerin terk edilmiş ahırlara ve barakalara yerleştirildiğini tahmin ediyordu.

Muhafız işaret edince sıradaki ilk adam koridordan soğuk sabah güneşine çıktı. Dash ışığa çıktığında, gözlerini kırpıştırdı ve neredeyse sürekli olan bulut örtüsünün buraya kadar ilerlemiş olduğunu görerek şaşırdı. Gün sıcaklık vaat ediyordu ki, bu hem iyi, hem de kötü bir şeydi. Yapması gereken iş göz önüne alınınca gündüz soğuğu zar zor fark ediyordu, ama en azından gece daha bağışlayıcı olacaktı. İlerleyip yiyecek ve su dağıtan çocuk görünene kadar bekledi. Yanındakiler kadar heyecanlı bir şekilde verilen bir dilim ekmeği aldı. Bu sıradan ve tatsız bir yemekti; kabuklar ya da küçük taş parçaları yüzünden dişinizi kıracağınızı bildiğiniz son derece kötü öğütülmüş tahılla yapılmıştı.

Verilen suya az miktar şarap karıştırılıyordu. Dash'ın yakalanmasından bir ya da iki gün önce adamlardan bazıları ishal olduğu için, istilacılar ishal yayılmasın diye suya biraz şarap koyuyordu. Sabah öğünü çabucak bitmiş ve işe koyulmuşlardı. Dash, Krondor savaşında düşmüş büyük bir duvar taşını yerleştirmeye çalışan iri bir adama katıldı. Taşı, inşaattan çok savaş makineleri yapmakta usta olan istilacı teknikerlerin yaptığı eğreti bir vincin üstüne yerleştiriyorlardı. Buna rağmen Dash, son iki gündür ahşap mekanizmayla çok büyük taşların kaldırıldığını görmüştü ve aletin bir süre daha iş göreceğinden emindi.

Krondor'u yeniden inşa etmek için neden bu kadar acele ediliyor olduğunu anlayamasa da Duko'nun şehri Patrick'e vermek istememesi mantıklıydı. Ama Duko'nun şehri uzun vadede elinde tutmaya çalışması pek mantıklı görünmüyordu. Dash bir gizem kokusu alıyordu ve kaçmak istediği kadar, kaçmadan önce neler olduğunu da öğrenmek istiyordu.

Adamlardan biri homurdandı ve taş kaldırıldı; altına çabucak biri çekildi. Dash diğer adamların ağır vince bağlamasından doğan boşluğu değerlendirip Gustaf'a, "Buralarda takılmakla hevesli misin?" diye sordu.

Orta yapılı sessiz bir adam olan asker, en etkileyici yüz ifadesi ile ve hafif bir gülümsemeyle, "Elbette," dedi. "Terfi etmek için çok fırsat var."

Dash, "Evet," dedi. "Bir düzine daha adam öldüğü zaman, sabah kuru ekmek ve su sırasında ilk sıraya terfi etmiş olacaksın."

"Aklında ne var?" diye sordu Gustaf fısıldayarak.

Tahvin tarafından izlenildiklerini fark eden Dash, "Sonra söylerim " dedi. Gustaf başıyla onayladı ve adamlar bir diğer büyük taşa aynı uygulamayı yapmak üzere dönünce bir şey söylemedi.

-4-
YERALTI

Dash ürperdi.

Önceki günün bahar havasından sonra rüzgâr soğuk esmeye başlamıştı ve hâlâ, soğuk vurunca daha fazla sızlıyormuş gibi görünen pek çok çürüğü vardı. Yine de, hareket etmek vücudunun tutulmasını engelliyor gibiydi. Kaçma olasılığından bahsettiğinden beridir Gustaf ile konuşma fırsatı bulamamıştı. Tahvin, Dash'ı endişelendirecek şekilde yakınlarında duruyordu. Adamın nedenlerini yalnızca tahmin edebiliyordu; ya kaçmanın bir yolunu arıyor ve böylesi kaçışta Dash ile Gustaf'ın olası bir yoldaş olduğunu düşünüyordu ya da bir muhbirdi. Dash hangisi olduğunu anlamak için birkaç gün daha bekleyebileceğine karar verdi.

Muhafızlar bağırarak öğle yemeği molasını haber verdi. Ekmek ve sulandırılmış şarap dağıtan çocuklar sabırsızlıkla beklenen yiyecekleri dağıtmak için hızla adamların arasında ilerlemeye başladı. Gustaf tamir ettikleri duvara yaslanırken, Dash iş yaptığı yere, duvar yerleştirilecek bir sonraki taşın dibine çöktü. Dash bir ısırık alırken, "Ya ben buna alışıyorum, ya da daha iyi bir fırıncı buldular," dedi. Gustaf, "Alışıyorsun," dedi. "Eski bir deyişi hatırla: Açlık en iyi sostur.'"

Dash Vadili savaşçıyı inceledi. İlk başlarda konuşması baş sallamaları, homurdanmaları ve ara sıra 'evet' ya da 'hayır'ları içeriyor gibi görünüyordu. Ama dün geceden beri davranışları Dash'a karşı biraz daha makul gelmişti. "Şehirde ne yaparken yakalandın?" diye sordu Dash.

"Şehirde yakalanmadım," dedi Gustaf, yavan öğününü bitirirken. Şaraplı suyundan bir yudum alıp, "Bir kervanda muhafızdım..." dedi. Çevresine göz attı. "Uzun hikâye. Kısası, Duko'nun adamları tarafından yolumuz kesildi ve dövüşün sonunda hayatta kalanlar buraya getirildi."

"Ne kadar oldu?"

"Çok uzun." Kaşlarını çattı. "Birkaç ay olmuş olmalı. Günler bulanıktı. Buraya getirildiğimde kar yağıyordu."

Dash başını salladı. "Kervan?"

Gustaf omuzlarını silkti. "Şehre mal getiren ilk kişi olup büyük kâr elde edebileceğini düşünen tek tüccar işverenim değildi. Burada gördüklerimden, bu generalin ticaretle çok fazla ilgilenmediği sonucunu çıkardım. Duvarın diğer tarafında insanların kendi geçimlerini sağlamasına ses çıkarmıyor, ama burası bir askeri kamp."

Sıranın başından sonuna işe geri dönme emri iletilince Dash, "Ben de o izlenime kapıldım," dedi.

Gustaf gülümsedi. "Göründüğün kadar budala değilsin."

"İş başına!" diye bağırdı bir muhafız ve Dash ile Gustaf'ın yanındaki dört adam taşı duvardaki yerine yerleştirmeye başladı.

Jimmy kafasını hafifçe eğerek işaret verdi. Malar anladığını göstermek için başını salladı ve çocuğa yanına gelmesini işaret etti. Başından ayağa is ve kirle kaplı çocuk çok pisti. Sanki lağımda yüzmüş gibi görünüyordu ve Jimmy çocuğun olası bir bilgi kaynağı olduğunu düşünüyordu.

Malar çocukla birkaç dakika konuştuktan sonra hızla uzaklaşmasını söyleyerek ona bir sikke verdi. Duvara yaslanarak ilgisizmiş gibi duran Jimmy'nin yanına dönüp, "Genç efendi, çocuk gerçekten de lağımlarda çalışıyormuş," dedi. "Küçük menfezlere ve borulara girip yanmış odunları, çamuru ve bu gibi şeyleri çıkartması için ona para ödüyorlarmış." Jimmy öfkeyle kafasını iki yana salladı. "Kahretsin.

Aşağıda ne yapıyorlar?" Malar kısık sesle, "Duyduklarımıza bakılırsa, duvarın diğer tarafını onardıkları gibi lağımları da onarıyorlar," dedi.

"Ama neden?" diye sordu Jimmy. "Lağımlar bu haliyle ordusuna yeter. Küçük bir emekle, adamlarının hastalanmamasına yetecek kadar akmalarını sağlayabilir." Jimmy yanağını kaşıdı. "Ama duyduklarımızdan anladığım kadarıyla, şehri," 'büyükbabam havaya uçurmadan' demek üzereydi ki, "alınmadan önceki haline getirmek istiyor," diye değiştirdi.

"Belki de General Duko işlerin düzenli olmasından hoşlanıyordur!

Jimmy şaşkın bir sessizlikle kafasını iki yana salladı. Kâbus Sıradağları Savaşı'ndan önce ve sonra düşman hakkında Darkmoor'a gelen bütün raporları okumuştu.

Duko muhtemelen en iyi savaş generalleriydi ve önem bakımından Fadawah ve Nordan'dan sonra geliyordu. Jimmy Duko'nun neyin peşinde olduğunu kestiremiyordu. Patrick'in ordusu geldiğinde savunmalar hâlâ kusursuz olmayacak olmasına rağmen, şehri doğudan ya da güneyden gelecek bir saldırıya karşı güçlendirmesi biraz; mantıklıydı.

Krallık'ın almasını önlemek için yıkıma ek olarak Krondor'u parçalamaya devam etmesi daha mantıklı olurdu. Ama sanki şehri uzu süre elinde tutacakmış gibi hasarı onarması mantıklı gelmiyordu.

"Tabii..." dedi Jimmy hafifçe.

"Genç efendi?" dedi Malar.

"Boş ver." Etrafa göz gezdirdi. "Bir saat sonra hava kararacak. Gel."

Malar'ı çadır şehrin arasındaki kalabalık sokaklarda ve aslında nispeten sağlam kalan iki dükkânın duvarlarının arasındaki bir geçiş olan bir ara sokağa doğru yönlendirdi. İzlenip izlenmediğine bakmadan ara sokağa daldı ve Malar'ın peşinden geldiğini duydu.

Krondor'da kaybolmak kolaydı. Jimmy bunu son ziyaretinden öğrenmişti. Yıkım yüzünden şehir tanınmaz haldeydi. Yine de şablon aynıydı ve insan, şehirde sağlam kalmış birkaç yerden biriyle eski şablonu hatırlayabilirse, yolu bulmak olası olabilirdi. En azından Jimmy öyle olacağını umuyordu.

Ayak sesleri duyunca, neredeyse Malar'ı yere devirerek geri çekildi. Birileri boş sokakta onlara doğru geliyordu. Jimmy ve Malar, duvarların arasındaki karanlıkta gözükmemek için çömeldi. Biraz sonra, aceleyle Jimmy'nin sadece tahmin edebileceği bir yere giden iki silahlı adam geçti. Jimmy dönüp dönmeyeceklerini ya da başkalarının da onların peşinden gelip gelmeyeceğini anlamak için bekledi. Birkaç dakika içinde kimse görünmeyince, yolun karşısındaki yanmış bir hana doğru ilerledi.

Jimmy hâlâ sağlam duran bir duvar parçasının arkasına çökerek, "Buradaki hanın lağımlara giden bir yolu var," diye fısıldadı. "Eğer kapatılmadıysa ve lağımlar hâlâ sağlamsa şehre girebiliriz. Lağımlardan çoğunun dışarıdan içeriye girişi kapalı," dedi şehri göstererek, "ama birçoğunun sürünerek geçebileceğimiz çökmüş eski bir duvarı var." Hu iyi bir fikir mi genç efendi?" diye sordu Malar. "Duyduklarıma bakılırsa, bir çalışma ekibine düşmeden içeride kalmak zor gibi görünüyor. En azından genel kanı bu yönde."

"Görülmeyi planlamıyorum," dedi Jimmy. "Eğer istersen, kendi yoluna gitmekte özgürsün." Aklımı kullanarak hayatta kalmak eski bir alışkanlığım genç efendi, ama sen ve kardeşin bunun ötesinde bir şeyler bulmam için fırsatımsınız." Olası kazançlara karşı riskleri tartıyormuş gibi bir süre Jimmy'yi inceledi, ardından, "Senin ve kardeşinin hatırı sayılır yerlerde insanlar olduğunuzu tahmin ediyorum," dedi. "Eğer öyleyse ve size iyi bir sona kadar yardım edersem, o zaman belki şu ana kadar kötü giden kaderimi tersine çevirebilirim." Bir süre sessiz kaldı tan sonra, "Eğer beni hizmetinize alırsanız, sizinle gelirim," dedi.

Jimmy hafifçe omuzlarını silkti. "Öyleyse sanırım bu seni benim gerçekten hizmetkârım yapar. Sana yapman gerekeni söyleyeyim, Eğer bana bir şey olursa, en kötü olasılıkla Doğu'ya dönersin. Krallık Ordusu'na ulaşmadan çok önce, Krallık'ın ileri keşifçileri tarafından tutuklanırsın. Muhtemelen Hadati dağ adamları ya da Krondor Yolbulucuları tarafından. Eğer Hadatiler tarafından yakalanırsan, yanlarında Akee adında bir adam olup olmadığına bak. Eğer Yolbulucular tarafından yakalanırsan, Yüzbaşı Subai'yi sor. Bu adamlar seni ya Owen Greylock'a ya da Erik von Darkmoor'a götürecektir. Onlara şimdiye kadar gördüklerini anlat. Bu adlar olmaksızın, Keshli bir kaçak, yağmacı ya da başka bir şey sanılırsın ve herhangi biri hikâyen dinleyene kadar uzunca bir süre geçebilir. Adını söylediğim adamlar burada gördüklerimizi öğrenmek zorunda." "Ama ne gördük ki?" dedi Malar, gerçekten şaşkın bir şekilde. "Emin değilim. O yüzden şehre girmek zorundayız. Ama her neyse, beklediğimiz bir şey değil."

"Bu kötü."

Jimmy sırıttı. "Neden böyle söyledin?" "Çünkü beklenmedik her zaman kötüdür." Jimmy'nin sırıtışı yayıldı. "Her zaman mı?" "Her zaman. Hoş sürpriz diye bir şey yoktur." "Bir zamanlar bir kız vardı." "Kalbini mi kırdı?"

Jimmy buruk bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet." "Görüyorsun ya. Eğer önceden tahmin edebilseydin, incinmezdin"
"Deneyimli bir adam gibi konuşuyorsun," dedi Jimmy.

Malar'ın gözleri kısıldı. "Çoğu adamın bildiğinden daha fazla görüp geçirmişliği vardır."

Jimmy etrafa göz gezdirdi. Güneş batarken gölgeler koyulaşıyordu. Gece yaklaşırken gökyüzü çarpıcı güzellikte bir mora dönüyordu, "Fark edilmeyeceğimiz kadar karanlık olduğunu düşünüyorum." dedi. Duvarların bir kısmı gibi çökmüş bir kapı eşiği ve duvardan geriye kalanlardan oluşan bir kirişler bölgesinden geçerken yolunu dikkatlice seçerek, Malar'ı hanın arka tarafına doğru yönlendirdi. Çatı

gitmişti ve yukarıdaki kararmış kirişler siyahlaşan gökyüzüne karşı çıplak bir şekilde duruyordu. Dikkatle ilerlediler, ardından Jimmy, "Buralarda bir yerlerde olmalı," dedi.

Diz çöküp etrafa göz gezdirdi. Islak ve kurum kokulu bir tahtayı yolundan kaldırarak, kurumla kaplı daha küçük yıkıntılara ilerledi. "Tahtalardan bazıları çürüyor." Malar, "Şurada demir bir halka var genç efendi," dedi. "Bana yardım et," dedi Jimmy yerdeki kapağın üstünü temizlerken.

Kapağa asılırlarken Jimmy, "Burası eskiden Şakacılar tarafından kontrol edilen bir hanın arka odasıydı," dedi. "Şakacılar mı?"

"Hırsızlar," dedi Jimmy. "Ünlerinin vadiye kadar ulaştığını sanıyordum."

"Temasta bulunduğum tek hırsızlar, tüy kalem ve parşömen kullanan insanlardı, hançer ve kurnazlık değil. İş adamları." Jimmy güldü. "Kardeşim olsaydı sana katılırdı; en kötüleri için çalışıyordu, Rupert Avery." "Bu duyduğum bir isim genç efendi. Son efendim ona çok küfür etmişti."

Kapağı hareket ettirip geriye doğru bırakarak açtılar. Açıklık onlara dipsiz kara bir çukur gibi geldi. Jimmy, "Keşke ışığımız olsaydı, dedi.

"Böylesi bir karanlıkta yolculuk etmeyi mi bekliyordun'" diye sordu Malar, kuşkulu bir tonla.

"En parlak günde bile aşağıda ışık olmaz." Merdiveni buldu ve kendini en üstteki basamaktan aşağı bırakırken, "Ama nereye bakacağını bilen kişiler için aşağıda ışık vardır," dedi.

"Nereye bakacağını bilirsen," diye mırıldandı. Dikkatli bir şekilde karanlığa indiler.

Dash ürperdi, ama soğuktan değil; aşağıdaki bir adama vuran kırbaç şaklamasından. O, Gustaf, Tahvin ve tanıştığı birkaç adam Krondor'un ana kapısının hemen kuzeyindeki duvarın üstünde çalışıyordu. Dash Gustaf a göz atınca, adam her şeyin yolunda olduğunu göstermek için başını salladı. Aniden ikisi de döndü. Birkaç metre ötede ayağı kayan bir adam çığlık attı; o kısacık anda, adam yere düşeceğini ve hiçbir irade gücünün ya da duanın onu canlı tutamayacağını biliyordu. Ölümüne doğru aşağıdaki taşların üstüne düşerken, ikindi havasını adamın korku dolu çığlıkları doldurdu. Gustaf taşlara çarpıp ölen bedenin sesinde irkildi. Mazgalları tamir ediyorlardı ve iş, gevşek taşlar ve sabah ve akşamüstü sürekli sis olması yüzünden iki katı tehlikeliydi. "Panik yapma," dedi Dash. "İkinci kez söylemene gerek yok," dedi Gustaf. Dash duvarın üstünden bakma riskine girdi ve etrafta dolaşan askerler, sokak satıcıları ve diğer serserilerle dış şehrin olağan karmaşasını gördü.

Oralarda bir yerlerde, ağabeyi Jimmy'nin Owen Greylock'u Krondor'da garip bir şeylerin olduğuna dair uyarmaya yetecek bilgiyi toplamakta olduğunu umuyordu.

Kaynakların yokluğuna bakılırsa, General Duko şehri, önceki durumuna getirmek için takdire değecek bir iş çıkarıyordu. Tüccarlar ve Krondor'un diğer sakinleri, şehrin eski zenginliğine dönmeye yaklaşmasından önce yılların geçtiğini görecekti. Şehirde, bunun uzak bir düşten başka bir şey olmadığını bilecek kadar çok fazla hasar vardı. Ama askeri açıdan bakıldığında, Krondor bir yıldan az, belki de dokuz ya da on ay kadar kısa bir sürede, özelikle savunulabilirlik düzeyine yakın olacaktı.

Dash bu çalışma ekibinden kurtulmak, etrafa göz atmak ve neler döndüğünü öğrenmek istiyordu, ama işin aslı, istilacı olmayan herkesin köle olduğuydu. Dash'ın babası ne düşünmüş olursa olsun, Erik von Darkmoor ile Novindus'a yolculuk etmiş adamlardan, dili konuşan ve denizin ötesinden gelen adamlardan birini göndermek daha mantıklı olurdu. Kaçsa bile, Dash tek umudunun duvarın arkasına geçmek, oradan kalabalığa karışmak ve babasının, iki

kardeşi bekleyen adamların olduğundan emin olduğu Doğu'ya gitmenin bir yolunu bulmak olduğunu biliyordu.

Dash babasının şehre ve etraftaki kırsal bölgeye başka ajanlar da gönderdiğinden emindi. Aksi ona yakışmazdı. Ayrıca, diye düşündü yine büyük bir kayanın mazgallara çıkartılmasına yardım ederken, göndermemişse Dük James'in hayaleti babasının peşini bırakmaz. Taşı yerine koyarken kaba taşta parmakları sıyrılan Dash boşluklara göz gezdirirken, büyükbabasının hayaletini dahi şu sıralar hoş karşılayacağını düşündü. Krondor'da neler olduğunu çözecek birisi varsa, o da hiç kuşkusuz efsanevi Lord James olurdu.

Jimmy incik kemiğini aniden bir taşa vurunca karanlıkta küfür etti. "Genç beyefendi yolunu kaybetmediğine emin mi?" diye duyuldu Malar'ın sesi. Jimmy, "Sessiz ol." dedi. "Burada bulunan tek kişilerin biz olmadığı açık. Ayrıca nerede olduğumuzu da biliyorum. Sağa dönüp biraz ilerledikten sonra aradığımız yerde olmamız gerekiyor." Sanki söylediğini doğrulamak istercesine sağa dönüp küçük bir geçide girdi. Malar beceriksizce takip ederken ellerini duvarlarda tutuyordu.

Birkaç dakika karanlıkta yavaşça ilerledikten sonra Jimmy aniden "Geldik," dedi.

"Nereye geldik'" diye sordu Malar.

"Pek çok zuladan..." Jimmy'nin durduğu yerden sanki bir şey hareket etmiş gibi bir sürtünme sesi geldi. Karanlıkta uzun süre vakit geçirdikten sonra kör edici bir parlaklıkta gelen küçük bir kıvılcım çakınca, Malar eliyle gözlerini kapadı.

Meşale kuruydu ve anında tutuştu ve Jimmy, "Bakalım burada neler varmış," dedi. Duvarda bel hizasındaki bir taşın ardındaki oyuğun içindekileri yokladı.

"Nereye bakacağını nereden bildin?" diye sordu Malar. "Büyükbabamın uzun süre lağımlarda vakit geçirmek için sebepleri vardı." Malar'a göz attı. "Şehir çalışanıydı." "Lağım işçisi miydi'" "Bazen," dedi Jimmy. "Her neyse, hırsızların şehre giriş yerlerinden ilk kavşağa kadar ilerledikten sonra sağa dönüp on iki adım ilerlersem, bir cep bulacağımı söylemişti. Şakacılar tarafından takip edildikleri takdirde ışık ve bazı aletler bulabileceklerinden emin olmak istiyor gibi görünüyor." Eliyle cebi gösterdi. "Bak." Adını söylerken her eşyayı eliyle gösterdi. "Çok uzun bir ip. Büyük bir levye. Bir su tulumu, Bir hançer, meşaleler ya da bir fener."

"Kapaklı bir fener daha güvenli olurdu," dedi Malar. "Doğru," dedi Jimmy, "ama yanımızda olmadığı için, bununla yetineceğiz. Diğer cepler hâlâ sağlam olabilir ve belki orada bir fener bulabiliriz. Etrafına göz atınca, "Tanrılar!" dedi. Malar. "Ne oldu'" diye sordu açıkça endişeli bir şekilde.

"Şu pisliğe bak."

"Efendim, lağımdayız," dedi Malar, kızgın bir tonla. "Biliyorum. Ama duvarlara ve suya baksana."

Malar Jimmy'nin ne demek istediğini o zaman anladı. Yosunla kaplı taşlar ve pis su beklerken, bütün yüzeylerin isle kaplı olduğunu görüyordu. Ellerine bakıp, "Efendim, sanırım yukarı çıktığımızda yıkanmalıyız, aksi takdirde kesinlikle dikkat çekeriz," dedi.

Jimmy hizmetkârına bakıp, "Eğer çenemi senin kadar sık kaşısaydım, baca temizleyicisine benzeyeceğime kuşku yoktu," dedi. Malar, "Siz de pissiniz efendim," dedi.

Jimmy, "Kimse bunun kolay olacağını söylemedi," dedi.

Yaklaşmaya başlarken, Malar'ın, "Kimse bunun imkânsız olacağını da söylememişti," diye mırıldandığını duydu.

Dash başını sallayınca Gustaf atladı. Yerleştirmeye çalıştıkları kanını arkasına inip muhafızların görüş alanının dışına çıktı. Elinde daha önce gömleğinin içine sakladığı kırık bir çömlek parçası vardı ve kayaları yukarı kaldırmak için kullandıkları ağın kilit halatlarını çabucak kesti.

İp ağ, taşın etrafına yerleştirilebilen, adamların onları kaldırmak için kaldıraçlar kullandığı, köşelerinden bağlanmış zekice bir aletti. Taş yükseltildiğinde, taşın altından çabucak geçirilen iki ip taşı bir kaldırma ağıyla sarıyordu ve taş istenen yüksekliğe ulaşınca, iki ip kesiliyor ve ağ açılırken taş birkaç santim alçalıp düşüyordu. Dash, elleri alışkın işçilerinden oluşan bir ekibin bu işi iki santim hata payıyla yapabileceğini biliyordu. Dash'ın ekibiyse, taşı iki santim hata payıyla yerleştirirse seviniyordu. Krondor'daki tek taş işçileri Duko'nun adamlarıydı ve çoğu işçiyle aralarında ciddi bir dil sorunu vardı.

Gustaf kayanın arkasından çıktı ve Dash'a bakıp başını salladı. Sonra, "Çekilin," diye bağırdı.

İki adam kayanın altından geçirilecek iplerle hazır beklerken Dash geri çekilip izlemeye başladı. Kaya altmış santimetre kalktıktan sonra yüksek bir çat sesiyle aniden eğildi. Gustaf'ın kestiği ip kopmuştu ve artık kaya yavaşça dönerek yerden birkaç metre yukarıda asılı duruyordu. Destekleyici ipleri tutan iki adam geri çekildi.

"Aşağı indirin!" diye bağırdı aşağıdan birisi ve aniden kaya düştü.

"Hayır!" dedi ustabaşı, ama kayayı yavaşça yere indirmesi gereken adamlar ipleri bırakınca çok geç kalmıştı. Kaya sessizce duvara oturmak yerine, Dash'ın umduğu gibi biraz sekip sağa sola sallandı, ardından yavaşça düşmeye başladı.

"Dikkat edin!" diye bağırdı Dash'ın yanındaki adam, işçiler taşı yolundan kaçışmaya başlarken.

"Hadi," dedi Dash Gustaf'a, kargaşa çıkınca.

Kaya dışarı doğru kayar, havada bir an dengeye ulaşacakmış gibi kenardan sallandıktan sonra aşağıdaki taşlara düşmeye başlarken hızla, şaşkınlıktan donakalmış bir muhafızın yanından geçtiler. Dash, Gustaf ve diğer adamlardan birkaçı, sanki aşağıdakilere yardım etmeye gidiyorlarmış gibi hızla merdivenlerden indi. Ama duvar dibinde, Dash hızla sağına, taşların arasındaki dar bir boşluk gibi gözüken şeyin içine yöneldi. Diğerleri onun arkasından boşluğa daldı.

Krondor'un kadim duvarlarında yer yer boşluklar, kuşatmaya karşı tahıl, su ve silah depolamak için kullanılan ambarlar vardı. Eski depo alanlarından pek çoğu son savaşta kullanılmış, ama doğu duvarındakiler gibi birkaç tanesi boş bırakılmıştı.

Dash boş olanlardan birini bulabilmek için bir hafta beklemiş doğru değerlendirmişse bu, tutsaklığını sona erdirmenin ideal bir yolu olacaktı. Ya buradan lağımlara bir giriş vardı, ya da girişi olan bir depoya geçiş… Tek tehlike bu odaya girerlerken görülmeleri ya bir sonraki odaya geçişin düşmüş taşlarla kapalı olmasıydı. Her öğle yapılan sayımda eksik çıkacaklardı ve sayıma sadece bir saat vardı.

Loş ışıkla girişi bulmak güçtü, ama Dash bulmayı başardı. Kalın bir katman kül ve tozun altında, tahılı nemli taşlardan korumakta kullanılan tahta bir perde vardı. Perdenin altında, basit bir demir kapakla kapatılmış, insanın sığabileceği boyutta bir delik vardı. Dash, "Yardım," diye fısıldadı ve diğer iki adam yanına geldi.

Kırık duvardan gelen zayıf ışıkta Dash, Gustaf ile Tahvin'in siluet olarak görünüşünü ayırt edebiliyordu. Gustaf göründüğü gibiydi, ama Tahvin, Dash'ı endişelendiriyordu. Ama yine de şu anda, herhangi bir ihanet belirtisi göstermeden ızgarayı kaldırmak için parmaklarını kesme riskine giriyordu.

Izgara çıkartılıp kenara koyuldu. Dash aşağı inmeye başladı ve karanlığa inmek zor olacak, ama iki, iki buçuk metre aşağıda su

olacak. Bu yüzden hazırlıklı olun," dedi. "Benimle aynı yöne dönerek sağınıza doğru ilerlemeye başlayın. Siz hiçbir şey göremeyebilirsiniz, ama ben aşağıda yolumu bulabilirim." Varlığının her zerresi taşlara tutunmak ve karanlığa düşmemek haykırırken, hayatında yaptığı en cesurca hareketlerden birini yaparak aşağı atladı. Ona çok uzun süredir karanlıkla düşüyormuş hissi geldiği için bir an, sanki korkunç bir hata yapmış gibi hissetti, atladıktan yalnızca bir an sonra ayakları suya çarptı. Dizlerini büküp suyun altındaki taşlara çarptı ve dengesini kaybetti. Öne doğru düştü, kafası tamamen pis suyun altına girdi ve lağımdaki herhangi bir şeyin ağzından ve burnundan girmesini önlemek için sertçe nefes vererek yüzeye çıktı. Büyükbabası, pek çok hırsızın lağıma düştükten sonra hastalanıp öldüğünü söyleyerek onu uyarmıştı.

Çabucak sağına doğru adım attı ve bir süre sonra yanına başka bir adam indi. "Buraya," dedi Dash ve adam karanlıkta ona doğru geldi.

Ardından iki adam daha geldi ve Dash, "Kimler burada?" diye sordu.

"Gustaf," dedi aşağı ikinci inen adam.

"Tahvin," dedi bir sonraki.

"Reese," dedi üçüncüsü ve Dash ara sıra Tahvin ile konuşan uzun boylu sessiz adamı hatırladı. "Üçünüzün harekete geçtiğini gördüm fırsatı değerlendirdim. Etrafta koyun gibi durmanın bir anlamı yoktu."

Dash bundan kuşkulanıyordu; Tahvin'in Reese'i bir şeyler döndüğü konusunda uyandırdığından hiç şüphesi yoktu, ama bunu şu anda konuşmak istemiyordu. "Güzel," dedi yüksek sesle. "Buradan çıkmak için yardıma ihtiyacımız olacak."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Gustaf. "Gördüğüm en berbat kokuda ve en karanlık çukurdayız. "

Dash, "Burası duvarın altındaki eski lağımın bir parçası," dedi. "Eğer şehir merkezine doğru ilerlersek, Krondor'dan çıkmanın yolunu

buluruz."

"Eğer duvarın altındaysak, neden sadece şehirden uzaklaşmıyoruz?" diye sordu Reese. "Çünkü burası," Dash elini yandaki duvara vurdu, "lağımların dış sınırı. Duvarın diğer tarafına geçmek için taş yiyor olman lazım."

"Kahretsin," dedi Gustaf. "Bana lağımlardan bahsettiğin zaman duvarın altından geçebileceğimizi düşünmüştüm."

"İç şehirle dış şehirdeki lağımları asla birbirine bağlamadılar, istilacıların içeri sızmasını çok kolaylaştırırdı." Dash, "Gerçi buradan haberleri olsaydı, iyi bir istihkâmla ekiple haftalar içerisinde içeri girebilirlerdi," diye mırıldandı. "Bu duvarın diğer tarafında bir tane delik var, ama ona ulaşmak için şehre girmemiz gerek."

"Pekâlâ, hangi yoldan gidiyoruz'" diye sordu Tahvin.

Dash yukarıdaki delikten gelen zayıf ışığa bakarak yönünü ayarladı. "Buraya gelin."

Adamlar Dash'ın yanında toplandı. "Gustaf, sağ elini sağ omzuma koy." Paralı askerin güçlü elinin tuniğini kavrayışını hissetti. "Tahvin sen de Gustaf'ın yaptığını yap ve Reese de arkayı alsın. Söylediklerimi yapın." Dash sağ elini duvara koyup, "Gidelim," dedi. "Tutuşunuzu kaybederseniz, haber verin." Karanlıkta ilerlemeye başladılar.

Jimmy aniden döndü ve meşalenin lağımların yanındaki kaldırıma düşmesine aldırış etmeden elini Malar'ın ağzına koydu. Umduğu gibi meşale Jimmy'nin üzerine basmasına olanak sağlayarak titreyerek sönmeye başladı. Malar harekete çok fazla şaşırmayacak kadar sakin bir adamdı ve Jimmy'nin eli ağzında kıpırdamadan durdu. Jimmy elini çektiği zaman, Malar Jimmy'nin de duymuş olduğu şeyi

duydu: yakındaki başka bir tünelde dikkatle ilerleyen adamlar, Jimmy olabildiğince kısık sesle, "Bilileri geliyor," dedi.

Malar başıyla onayladı.

Yavaşça ilerleyen adamların zayıf seslerini dinleyerek kımıldamadan duruyorlardı. Derken içlerinden birisi konuştu. Sesi boğuktu, derinden geliyordu ve ne söylediği anlaşılmıyordu, ama Jimmy burada devriye gezen istilacılar olduğuna bir kese altınına bahse girerdi. Düşmanda hafif bir aksan vardı. Yabancılar uzaklaşıp ses kaybolana kadar beklediler.

Jimmy diz çöküp, meşalenin yerini belirleyene kadar karanlıkta elle etrafı yokladı. Meşale hâlâ sıcaktı. Çakmak taşıyla bir kıvılcım çakıp meşaleyi tutuşturdu ve "Eğer başka bir devriyeye rastlarsak, bir daha kullanamayabiliriz," dedi.

"Etrafta körü körüne dolaşırız demek istiyorsun!" dedi Malar, düşüncesiyle bile sinirlediği belli bir şekilde.

Buraları oldukça iyi bilirim," dedi Jimmy. "Ayrıca, eğer istilacılar tarafından tutuklanırsak ya ölü ya da tutsak oluruz ve ben bu iki olasılıktansa, duvarın diğer tarafına geri dönme şansımı kullanmayı tercih ederim."

"Katılıyorum, ama yine de sözlerin bana çok az güven veriyor genç efendi."

Jimmy hiçbir şey söylemedi. Hiç kimsenin gizlice üstlerine atlamayacağından emin olmak için köşeden etrafa göz attı. "Bu taraftan," dedi, Malar'ı durdukları yerin karşısına açılan büyük bir tünele yönlendirerek. Bunu yapmak için pis sulardan geçmeleri gerekiyordu, Yavaşça hareket eden yüzen yanmış parçalar ve pek hoş kokmayan enkaz kitlesinin arasında güçlükle ilerleyip karanlığa girdiler.

Uzaktan yankılanarak gelen adamların seslerini duyduğunda Dash, Gustaf'ın parmakların omzunu deldiğini hissetti. Karanlıkta, seslerin hangi taraftan geldiğini anlayamıyorlardı. Sinirleri yıpranmıştı ve Dash üç adamdan birisinin panik yapabileceğinden korkuyordu. Gustaf sinirliyse bile sakin gözüküyordu, Tahvin sessizdi, ama Reese ya karanlıkta daha ne kadar ilerleyeceklerini sorarak, ya da korkularını dile getirerek anlamsız şeyler söylüyordu.

Yol boyunca yukarıdaki sokaktaki hafif çatlaklardan ya da kırık bir menfezden ışık gelen yerler vardı. Dash zifiri karanlıktan sonra bu alanların ne kadar parlak geldiğine her zaman şaşırırdı, ama bunun bir göz yanılması olduğunu biliyordu. Işık kaynağının her iki tarafındaki yaklaşık on iki metrelik bir uzaklığı görebiliyordu ve o bölgeyi geçtikleri zaman, yaşadığı herhangi bir geceden daha karanlık olan karanlığa dalıyorlardı.

Büyükbabasının tarifine göre meşale ya da fener bulacaklarını umduğu ilk yer, kullanışlı aletlerle dolu gizli bir cebin olmadığını gösteriyordu. Köşede gizli bir taş vardıysa bile, Dash onu bulamamıştı. Cebin orada olmadığını biliyordu, çünkü eğer öyle olsaydı onu bulurdu.

İkinci cep boştu. Birisi onu boşaltmıştı. Dash cebin içindekilerin şehrin düşüşü sırasında ya da günler önce, hatta onlar buraya varmadan saatler önce bile boşaltılmış olabileceğini biliyordu.

En iyi kaçış şansının eskiden Balık Mahallesi olarak bilinen bölgesinden olduğunu bildiği için adamları elinden geldiği kadar kuzeye götürüyordu. Orası, körfeze çıkabileceğiniz ve biraz yüzmeyle kendinizi duvarların dışında bulabileceğiniz Krondor'daki nadir yerlerden biriydi. Dash'ın diğerlerinin yüzme bilip bilmediğinden haberi yoktu ama çok da umursamıyordu. Mümkünse bu üç adamı özgürlüklerine ulaştırmak istemesine rağmen, elindeki bilgiyi Prense ulaştırmak için onları seve seve satardı.

Jimmy elini duvarda tutmaya devam ederek, adamları karanlığın derinliğinde yönlendirdi. Loş ışığı gösterdi. Malar başını sallayıp fısıldayarak, "Bir çıkış mı genç efendi?" diye sordu.

"Olabilir. Beni omuzlarının üstünde kaldır da bir göz atayım." Malar diz çöktü ve Jimmy sol ayağını hizmetkârın omzuna koyunca destek olmak için Jimmy'nin bileğini tuttu ve onu ışığın hemen yakınındaki bir yere kaldırarak ayağa kalktı. Jimmy bir süre dengede kalmak için mücadele etti, ama Malar kımıldamadan duruyordu Jimmy düşmemek için yukarıda bir yere tutunarak yerini korudu.

"Harika!" dedi Jimmy. "Bu, menteşelerinden sökülmüş bir mahzen kapısı."

Jimmy parmaklarını çatlağa yerleştirip itti. "Daha fazla güç uygulayamıyorum. Gidelim," dedi

Malar'ın önüne atladı "Açmamızın yolu yok."

"Bu lanetli zindanda hiç merdiven yok mu?"

Jimmy kıkırdadı. "Tam olarak zindan değil; daha çok bir labirent. Ama haklısın ve ben bir aptalım." Abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Bodrumlara çıkan taş merdivenleri olan birkaç yer var." Meşalenin zayıf titreyişiyle güçlükle aydınlanan etrafa göz gezdirdi. "Eğer yanılmıyorsam, bir tanesi buradan çok uzak değil. Hangi tanrıya tapıyorsan ona dua et de o merdivenlerin çıkışı kapatılmış olmasın."

Malar neredeyse sessiz denilebilecek bir dua okudu ve Jimmy'nin arkasından devam etti.

Dash karanlıkta ileriden gelen sesler duydu, fısıldayarak, "Kımıldamayın!" dedi.

Etraflarında sesler yankılanırken arkalarındaki adamlar durdu. "Neler-" diye başladı Tahvin.

Reese ona arkadan vurup ayaklarını yerden kesince cümlesini bitiremedi. "Buraya!" diye bağırdı Reese.

Aniden karanlıktan adamlar fırladı ve hepsini kör eden fenerlerin kapaklan açıldı. Parlak ışıkta görebilmek için gözlerini kırpıştırıyorlardı, ama tek görebildikleri kendilerine doğru gelen şekillerdi. Yapacak başka bir şey bulamayan Tahvin, iki şeklin arasından geçmeye çalışarak ileri atıldı. Biri ona doğru hamle yapıp ıskalayınca, Dash yanlarından hızlıca geçti.

Dash diz seviyesindeki suyla dolu kanalizasyonda ilerledi ve bir çift fenerin ardında bir hareket gördü ve başka bir olası çıkışa doğru hamle yaptı, ama takip eden kişi üzerine atlayıp onu suyun dibine çekti.

Dash sertçe tekmeleyerek döndü ve sert bir şeyin bacağına vurduğunu hissetti. Dash suda doğrulamadan başka bir adam onu yakaladı. Karanlıktı! "Çok fazla gürültü yapıyorlar! Seslerini kesin'"

Birisi kalın bir sopayla kulağının arkasına vurunca Dash kısa bir an için acı hissetti, ardından her şey karardı.

Jimmy kapağı yukarı itince kapak aralandı. Açtığı küçük yarıktan etrafa baktıktan sonra kapağı tamamen kaldırdı ve rahat bir nefes aldı. Büyük ahşap kapak, arkasındaki zemine gürültüyle çarparak ardına kadar açıldı. Kapaktan havaya bir kurum bulutu kalkarken, hızla karanlık odaya çıktı.

Yukarı çıkarken Malar hapşırdı. Oda şehrin kuzeyindeki, nehre yakın bir tabakhanenin arka deposuydu ve keşfetmesi Jimmy'nin gününün çoğunu almıştı.

Binanın çatısı gitmişti ve geceler hâlâ soğuk olduğu için bu binanın terk edilmiş olmasının sebebini açıklıyordu. Jimmy etrafa baktı ve çevredeki birkaç binada ışık gördü, ama yakınlarda hiçbir şey yoktu. İçeri vuran zayıf ışıkta Malar'ı görebiliyordu. "Ben de senin kadar pissem, gözden uzak dursak iyi olur."

"İyi öneri genç efendi," diye onayladı hizmetkâr. "Bir kömür satıcısından bile daha kirli gözüküyorsun. Bize bakan herhangi bir aptal, olmamamız gereken bir yerde olduğumuzu anlayabilir."

Bir ses Jimmy'nin elini kaldırmasına yol açtı. "Ne-"

Adamlar yanmış duvarın üstünden ve kavrulmuş kapıdan odaya doluşurken, Jimmy hemen kılıcını çekti. Bir düzine daha adam üstüne geliyorken sadece bir aptal dövüşürdü. Jimmy gerilerken, açık bir hareketle kılıcını bıraktı.

Adamlar onu kabaca yakalayıp kollarını arkasında bağladı, aynı şeyi Malar'a da yaptılar. Hepsi de kaba dövüş kıyafetleri, deri ve gambesonlar giyiyordu, ama ses çıkartıp kapaktan gelenleri uyarmasın diye üstlerinde metal zırh yoktu.

Bir adam önlerinde durup ağır bir aksanla, "Bir sıçan deliğini yeterince uzun süre izlersen bir sıçanın çıktığını görürsün, değil mi?" dedi. Malar'a bakarak, "Ya da iki," dedi. Adamlara, "Götürün onları," dedi ve Jimmy ile Malar itilip kakılarak kapıdan sokağa çıkarıldı.

Dash sessizce bekliyordu. Bir zamanlar bir yeraltı deposu olarak kullanıldığını tahmin ettiği bir yere götürülürken bilinci yerine gelmişti. Hiç ışık yoktu. Etrafını dokunarak keşfetmiş, ama iki durumda bunu yapmamış olmayı dilemişti.

Kilitli tek bir kapısı olan oda kabaca dört metreye dört metreydi. Kapıyı baştan aşağı yoklamıştı, ama bütün menteşeler ve kilitler diğer taraftaydı. Birisi onu çıkarana kadar buradaydı. Kokudan, son

zamanlarda birkaç kemirgenin odada öldüğü anlaşılıyordu. Son iki gün içerisinde yemek yemiş olsaydı kokuya katkıda bulunurdu, ama onu yakalayanlar bir kuru öğürme nöbetiyle yetinmek zorunda kalacaklardı.

Öğürmekle geçen birkaç acı dolu dakikanın ardından, bu dürtüyle başa çıkmayı başarmıştı. Artık -yaklaşık iki saat olduğuna karar vermişti- düşünmediği sürece kokuyu güçlükle fark ediyordu. Çoğunlukla en iyi olası davranış biçimini planlamaya çalışıyordu. General Duko'nun subaylarından birinin işçileri tıktığı yerden farklı olan bu karanlık odada olması, istilacılardan başka birileri tarafından yakalandığını gösteriyordu. Aklına gelen ilk olasılık, istilacılardan saklanan Krallık askerleri tarafından yakalandığı olmuştu. Eğer öyleyse, kendini çabucak tanıtır ve yoluna devam edebilirdi.

Daha büyük bir olasılıkla, kanun kaçakları taralından yakalanmıştı ve eğer durum buysa, pazarlık yapmak zorundaydı. Yanındaki adamlar kayıptı. Muhtemelen yakınlarda bir yerlerde benzer bir odaya kapatılmışlardı.

Aniden kapının kenarlarında bir ışık belirdi ve yaklaşan ayak seslerini duydu. Çatlaklar arasından gözüken parıltı kapı açıldığında onu kör etti. Birisi, "Kendine gelmişsin." dedi.

"Evet," dedi Dash, susuzluktan sesinin çıkmadığını fark ederek. "Su içme şansım var mı?"

"Önce yaşamana izin verip vermeyeceğimize bir bakalım," diye kaba bir yanıt geldi.

İçeri bir çift el girdi ve Dash'ı çekiştirerek daha büyük bir odaya sürükledi. Dash gözlerini fenerin ışığından korumak için elini kaldırıp odaya göz gezdirdi. Burası aslında yanmış bir hanın ya da bir otelin bodrumuydu ve küçük bir depoya kilitlenmişti. Binada yeterince yaşam belirtisi görülüyordu, çünkü odada üst üste yığılmış kutular ve denkler vardı.

Etrafını görünüşte silahı olmayan yarım düzine adam sarmıştı. Dash'ı kaçmaktan alıkoyabileceklerine dair tam bir güvenleri olduğu açıktı. Fenerin ışığı yüzünden gözlerini kırpıştırınca, adamlardan birinin elinde büyük bir sopa olduğunu fark etti ve Dash herhangi bir kaçma belirtisi gösterirse onu hiç çekinmeden kullanacağı belliydi. "Şimdi ne olacak?" dedi Dash.

"Bizimle gel," dedi pütürlü bir yüze sahip olan adam.

Dash hiçbir şey söylemeden önündeki ve arkasındaki iki adamla birlikte yürüyerek adamı takip etti. Son adam, Dash'ın bilmediği bir sebepten ötürü odada kaldı.

Dash her iki ucunda da bir fener olan, özelliksiz ve nemli, uzun karanlık bir tünelden götürülüyordu. Dinliyordu, ama sadece taşlardaki ayak seslerini duyuyordu. Eğer yukarıdaki şehir sokaklarına yakınlarsa, o sokaklar boş demekti.

Öndeki adam iterek bir kapıyı açıp çok büyük bir odaya girmelerini bekledi. Duvarda asılı bir düzine meşale vardı. Yukarıdaki yıkılmış handan buraya çok fazla yanmamış bir ahşap masa getirilmişti ve artık Dash'ın bir mahkeme ya da yargıç kürsüsü olarak algıladığı bir şey olarak kullanılıyordu.

Uzun masanın başında yaşlı bir adam oturuyordu. Askıda olan sol kolunun omzu sağ omzundan daha aşağıda olduğu için şekil bozukluğuna uğramış ya da sakatlanmış gibi gözüküyordu. Kafasının etrafında, sol gözünü kapatan bir atkı vardı. Dash adamın yüzünün geri kalan kısmında kötü bir yanık izi olduğunu gördü. Sağında genç bir kadın duruyordu. Dash dikkatlice kadına haklı. Uzun boylu, ince yapılı ve isin ve çamurun içinde olmasına karşın, kara gözleri ve saçlarıyla hâlâ çekici olan kadın, başka şartlar altında ikinci kez bakmaya değerdi. Ama bu şartlarda, Dash'ın dikkatini çeken genç kadının giyim tarzıydı. Bir erkek gibi giyinmişti ve tepeden tırnağa silahlıydı; bir kılıç, kemerinde ve çizmelerinde hançerler gördü ve Dash kadının üstünde daha fazlasının gizli olduğundan emindi. Artık neredeyse kapkara olmuş, kirli, beyaz bir gömlek, deri bir yelek,

erkek binici pantolonu giyiyordu ve başının çevresine atkı bağlamıştı. Atkının altından siyah saçlar dökülüyordu. Kadın şaşırtıcı derecede kalın bir sesle, "Su mu istiyorsun," dedi.

Dash böylesi bir durumda toplayabildiği kadar gücünü toplayarak, "Ona şüphe yok," dedi. Delik deşik yüzü olan adam. "Daha önce kendini savunmak için söyleyeceğin herhangi bir şey yok mu?" diye sordu.

Dash omuzlarını silkti. "Bir yararı olur mu?

Yaşlı adam kıkırdadı ve Dash'ın olduğu tarafa baktı. "Muhtemelen hayır, ama zararı da olmaz."

"Öncelikle hangi suçtan suçlandığımı sorabilir miyim?" Çiçek bozuğu suratlı adam ters bir şekilde elini sallayarak "Sana ait olmayan bir yere izinsiz girişle suçlanıyorsun. Geçiş iznin olmayan bir yerde bulundun."

Dash uzun bir nefes koyuverdi "Şakacılar!"

Genç kadın yaşlı adama yaklaşmasını işaret etti. Adamın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra, "Neden hırsız olduğumuzu düşünüyorsun?"

"Çünkü kaçakçılar gırtlağımı keserdi. Duko'nun muhafızları da beni yukarı," Tavanı gösterdi. "çıkarıp idam ederdi."

Odaya göz gezdirerek, "Demek Ana'dan geriye bu kaldı?" dedi.

Yaşlı adam bir şey söyledi ve kadın, "Ana hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "Sen bizden biri değilsin."

"Büyükbabam," dedi Dash, bu noktada kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını ve doğruyla pek çok şey kazanabileceğini bilerek.

"Ne olmuş ona? Büyükbaban kim?"

"Kimdi," dedi Dash. "Büyükbabam Eliuzun Jimmy idi."

Birkaç kişi birden konuşmaya başlayınca yaşlı adam sessiz olmalarını işaret etti. Genç kadın öne doğru eğildi, ardından yaşlı adamın sözlerini tekrarladı. "Adın?"

"Dashel Jameson. Babam Krondor Dükü Arutha'dır."

Genç kadın duraksamadan, "Demek Kral için casusluk yapmaya geldin," dedi.

Dash sırıtmaya çalıştı. "Şey, Prens için aslında. Ama evet, buraya, Patrick'in Krondor'u geri alabilmesi için Duko'nun savunmasını öğrenmeye geldim."

Yaşlı adam kötü bir şekilde yanmış elini sallayıp kadına bir şeyler söyledi ve kadın, "Yaklaş züppe," dedi.

Dash denileni yapıp yaşlı adamla genç kadının önüne ilerledi. Kadın her ayrıntının görülebilmesi için bir fener tutarken, yaşlı adamın tek gözü uzunca bir süre Dash'ın yüzünü inceledi.

Sonunda yaşlı adam herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Bizi yalnız bırakın." Son derece çatallı, boğuk bir ses çıkmıştı.

Kadın hariç herkes, anında ve duraksamadan dışarı çıktı ve yaşlı adam, "Pekâlâ," dedi. "Dünya küçük evlat."

Dash adamın yanmış yüzünü incelemek için öne eğilip, "Sizi tanıyor muyum efendim?" diye sordu.

"Hayır," dedi yaşlı adam yavaşça, sanki her sözcük canını yakıyormuş gibi. "Ama seni ismen ve soy olarak tanıyorum Arutha oğlu Dashel."

"Adınızı biliyor muyum efendim?"

Kadın yaşlı adama baktı, ama adamın sağlam gözü Dash'ın üstünde kaldı. "Ben senin büyük amcanım evlat."

-5-
YÜZLEŞMELER

Arutha kaşlarını çattı.

Pug kapıda durup Krondor Dükü'nü inceledi, ardından hafifçe, "Seninle birkaç dakika konuşabilir miyim?" diye sordu.

Arutha başını kaldırıp eliyle girmesini işaret etti. "Büyükbaba. Lütfen."

"Endişeli gözüküyorsun," dedi Pug, Arutha'nın çalışmak için kullandığı büyük meşe masanın karşısındaki sandalyeye oturarak.

"Öyleydim."

"Jimmy ile Dash mı?"

Arutha, bir pencereden dışarıdaki ılık bahar akşamına bakarak başını salladı. Gözleri kısıldı. Gözlerinin altında, oğullarını tehlikeli bir göreve gönderdiğinden beridir pek uyuyamadığını gösteren koyu torbalar vardı. Arutha'nın saçlarında beyazlar vardı; Pug bir ay önce bu kadarını görmemişti.

Arutha Pug'a bakıp, "Beni görmen mi gerekiyordu?" diye sordu.

"Bir sorunumuz var."

Arutha başını salladı. "Pek çok sorunumuz var. Hangisinden bahsediyoruz?"

"Patrick."

Arutha kalkıp masanın etrafından dolaştı ve odadan dışarı göz attı. Dışarıda belgelerin üzerine eğilmiş iki tane yazman, raporları ve erzak isteklerini inceleyerek işlerine dalıp gitmişti. Arutha kapıyı kapadı. Sandalyesine geri dönüp, "Ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Kral'a bir mesaj göndermeni öneriyorum"

"Ve?" Arutha büyücünün gözlerinin içine baktı.

"Sanırım Batı'da başka bir öndere ihtiyacımız var.

Arutha iç geçirdi ve o anda Pug, sanki bir hatip saatlerce konuşmuş gibi etkili bir tarzda ifade edilen yorgunluk, bezginlik, endişe ve içindeki kuşkuyu hissetti. Arutha daha konuşmadan Pug bu konuşmanın nereye varacağını anlamıştı. Yine de Dük'ün devam etmesine ses çıkarmadı. "Tarih bize olağandışı durumların başında çoğu kez en iyi adamlar olmadığını öğretti. Ama aynı zamanda, geri kalanlar kendilerine düşen görevleri yaparsa, bu şekildi başaracağımızı da öğretti."

Pug öne doğru eğilip, "Yüce Kesh ile savaşa şu kadar," işaret parmağıyla başparmağının arasında bir boşluk vardı, "yakınız," dedi. "Bir savaşa başlamadan önce diğerini bitirmenin uygun olacağını düşünmüyor musun?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil", dedi Arutha "Ben Prens'e fikir belirtirim, ama burası onun toprakları ve sadece o toprakları onun adına yönetme iznim var,"

Pug hiçbir şey söylemeden uzun süre Arutha'ya baktı, Arutha birdenbire öfkesini tutamayarak yumruğunu masaya indirdi. "Ben babam değilim kahrolası!"

Pug bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, "Ben zaten olduğunu söylemedim... ya da olman gerektiğini," dedi

"Evet; ama 'James olsa bu durumda ne yapardı' diye düşünüyordun." Pug, "Zihinleri okuyan annendi Arutha, sen değil," dedi.

Arutha öne eğildi. "Büyükbabam olmana rağmen seni çok az tanıyorum." Sanki düşüncelerini topluyormuş gibi tavana baktı,

ardından, "Bu da senin de beni pek tanımadığın anlamına gelir," dedi.

"Sen Krallık'ın öbür tarafında büyüdün Arutha. Birbirimizi ara sıra görüyorduk..."

Arutha, "Her tarafında efsanelerle büyümek zor bir şey," dedi. "Bunu biliyor muydun?"

Pug omuzlarını silkti. "Emin değilim."

Arutha, "Babam 'Eliuzun Jimmy' idi," dedi. "Krallıktaki en güçlü soylu haline gelen hırsız. Bana, Batı Toprakları'nın gördüğü neredeyse tartışmasız en parlak hükümdarın adı verilmiş.

"Birkaç kere Kral ile ben böylesi adamların çocukları olmanın neye benzediğini konuşmuştuk." Parmağıyla büyücüyü gösterip, "Ve sen... oğlum gibi gözüküyorsun," dedi. "Ben çocukken göründüğünden daha genç görünüyorsun şimdi. Bir gizem ve korku figürü haline geldin büyükbaba. 'Ölümsüz Efsuncu Pug!' Gedik Savaşları'nda bizi kurtaran adam."

Arutha kelimelerini tartmak için durdu ve "Borric, Kral olmadan önce, bir keresinde bana rollerimizin babalarımızınkinden çok farklı olacağını söylemişti," dedi. Arutha, kuşkusuz duraksamadan harekete geçmeyi gerektiren bir durum yüzünden Crydee'deki komutaya atanmıştı. "Babam Arutha'yı kurtaran küstah bir çocuktu, ardından onun en güvenilir danışmanı ve arkadaşı oldu. İkisinin arasında her zaman bir yakınlık vardı."

Pug güldü ama bu alaycı bir kahkaha değildi. "Eminim şüpheleri ve hataları olduğunu söylerlerdi Arutha."

"Olabilir, ama sonuçlar ortada. Çocukken Rillanon'da, bırak Uzak Sahil'i, Krondor'u bile hiç görmemiş soyluları eğlendirmek için anlatılan hikâyeleri dinleyerek büyüdüm. Prens Arutha, Crydee'yi Tsurani istilasından nasıl kurtarmış ve Prenses Anita'yı kurtarıp

Krondor yolculuğunu nasıl yapmıştı. Babam ikisinin de şehirden kaçışının, ardından Kral'ı görmek için Kont Kasumi'ye nasıl yardım etmişti. Arutha daha da düşünceli bir hal aldı. "Dönek moredhellerin ve Kelewanlı başına buyruk büyücünün hikâyelerini duydum ve Tanrıların Gözyaşı'na yapılan saldırıyı dinledim. Sürüngen'i ve onun Şakacılar'ı ele geçirmeye çalışmasını ve babamın daha pervasız olduğu diğer gençlik hikâyelerini dinledim Pug'a baktı. Kuru kuruya raporlar okuyan bir soylu değil, babalarının hikâyelerini dinleyen bir çocuktum."

Pug, "Ne anlatmaya çalışıyorsun?" diye sordu "Göreve uygun olmadığımı mı?"

"Hiç kimse Krallık'ı düzeltme işine uygun değildi büyükbaba." Gözlerini kıstı. "Sen bile."

Pug derin bir nefes aldı, ardından gevşedi "Yani Patrick Yıldızlimanı'ndan vazgeçmeyecek?" "Her şeyi geri istiyor büyükbaba. Yaşadığı Sürece bu şehrin öncekinden daha görkemli bir şekilde tekrar inşa edilmesini istiyor. Kesh'in vadiden tamamen çıkmasını istiyor, Acı Deniz'in Quegli akıncılardan ve Keshli korsanlardan temizlenmesini ve sonunda Borric öldüğünde, Batı tarihinin gördüğü en büyük Prens olarak Rillanon'a gidip Taç'ı giymek istiyor." Pug hafifçe, "Sen bizi kibirli hükümdarlardan koru," dedi.

"Kibirli değil Pug. Korkuyor."

Pug başıyla onayladı. "Genç insanlar çoğu kez başarısızlıktan korkar."

"Korkusunu anlayabiliyorum," dedi. "Arutha değil de bana başka bir ad verilmiş olsaydı, George ya Elany ya da Robert, ama hayır; babamın her şeyin üstünde tuttuğu bir adamın adı verildi."

"Prens Arutha son derece takdire değer bir adamdı. Tanıdığım bütün insanların arasında, en yeteneklisi oydu."

"Acı çekerek farkında olduğum bir gerçek." Arutha sanki biraz rahatlamak istiyormuş gibi arkasına yaslandı. "Eğer Arutha hâlâ Prens, babam da hâlâ Dük olsaydı, Patrick'in görkemin geri dönüşü düşleri belki mümkün olurdu. Ama bu günlerde..." Pug, "Ne?" dedi.

"Bizler daha az beceriye sahip adamlarız."

Pug'ın yüz ifadesi karardı. "Yorgunsun. Yorgunsun ve çocukların hakkında endişelisin" Kalktı. "Ve Patrick ve Krallık ve bu hayatta hakkında endişeleneceğin her şey hakkında endişelisin ve yorgunsun." Masanın üzerinden eğilip, "Ama şunu bil: yeteneklisin," dedi. "Ve torunum olduğun sürece, bunu unutmana izin vermeyeceğim. Çocukların da, torunumun oğulları... Gamina benim kanımdan olmayabilirdi, ama benim için öz kızımdı ve onun bütün çocuklarını ve torunlarını seviyorum." Masanın üstünden uzanıp elini Arutha'nın omzuna koydu. "Özellikle seni." Arutha'nın gözleri doldu. "Ben mi?"

Pug yavaşça. "İslediğin kadar babana benzemiyor olabilirsin, ama asla bilemeyeceğin kadar annene benziyorsun," dedi. Elini çekip gitmek için döndü. "Seni yalnız bırakayım. Dinlen ve bu akşam benimle yemek ye." Kapıya uzandı ve "Çocukların hakkında çok fazla endişelenmemeye çalış," dedi. "Güvende olduklarına eminim."

Kapıyı açtı ve çıkıp arkasından kapadı. Krondor Dükü Arutha oturup az önce büyükbabasının söylediklerini düşündü. Sonunda kendine uzun bir iç geçirme lüksü tanıdı, ardından hâlâ önünde duran işlere döndü. Belki bu akşam yemekten önce biraz dinlenme fırsatı bulabilirdi. Ve yığının üstündeki raporu okurken. Çocuklar beceriklidir, diye düşündü. Büyükbabam büyük olasılıkla haklı ve çocuklar güvende.

Asker bir adım ileri atarken Jimmy'nin kafası geri gitti. Acıdan gözleri sulandı ve etrafı bir an için kırmızı gördü ve kendini bayılacakmış gibi hissetti, ama onu tutan diğer iki muhafız düşmesine izin vermedi.

"Pekâlâ," dedi sorgulayıcı Kral'ın Dili'nde, çok kötü bir aksanla. "Bir kez daha." Durakladı.

"Tekrar başlayalım Neden gizilce Krondor'a giriyordun?"

Malar başka iki asker tarafından tutuluyordu sorgulamadan dolayı burnu kanıyordu ve sağ gözü şişmişti. Jimmy ona hiçbir şey söylememiş olmaktan dolayı çok mutluydu Jimmy kendine gelmek için kafasını iki yana sallayıp, "Söyledim size," dedi. "Doğu'dan gelen bir tüccarım. Ben ve köpek soyucum. İş arıyorum."

"Yanlış yanıt," dedi adam ve Jimmy'ye tekrar vurduğunda Jimmy bacaklarına söz geçiremeyerek çöktü.

Jimmy kan tükürdü ve hızla şişen dudaklarının arasından, "Ne söylememi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Duvarların dışındaki bütün tüccarlara Krondor'a girmemeleri söylenmişti. Tüccar olsaydın bunu bilirdin." İki adam duvara doğru ilerleyip Jimmy'yi yeni bir yumruk attı. Yüzünü Jimmy'nin yüzüne yaklaştırmak için diz çöktü.

Asker, çizgi çizgi alnı ve hayvani görünüşü olan bir adamdı. Kısa siyah saçları vardı ve bu kadar yakından, Jimmy boynunda ve omuzunda yara izleri olduğunu görebiliyordu. Adam Jimmy'nin saçına ya bir aptal, ya da casussun," dedi. "Hangisisin?"

Jimmy etkileyici bir etki yaratmak için yavaşça, "Kardeşimi aramaya geldim," dedi

Asker kalkıp işaret verince, iki asker Jimmy'yi kollarından kaldırıp bir sandalyeye oturttu. Bir hanın bir çeşit hücreye çevrilmiş büyük bir yatak odasındaydılar. Jimmy ve Malar önceki gece buraya getirilmiş ve sorgulama hemen başlamıştı. Bir saat süreyle sürekli sorgulanmış ve dövülmüşler, ardından yalnız bırakılmışlardı. Tam gevşemeye başlamışlardı ki, kapı açılmış ve sorgulama tekrar başlamıştı. Jimmy garip zaman çizelgesinin kasıtlı olduğunu biliyordu; cesaretlerini

kırmak için tasarlanmıştı. Onları sorgulayan adam açıktan açığa vahşi olmasına karşın, bütün süreç çok iyi düşünülmüştü ve kurnazcaydı. Zihnini karıştırmak için tasarlanmıştı. Hataları ve tutarsızlıkları bulup çıkarmak için sistemli bir yaklaşımdı. Jimmy bu tür hatalar yapmamak için becerilerinin sınırlarına yoğunlaşmaya çalışmıştı; durumu kendi avantajına çevirmeye çalışıyordu.

Tek korkusu, Dash'ı çoktan tutuklamış olmalarıydı. Eğer öyleyse, kardeşini aradığı itirafı Dash'ın tutuklanmasıyla tam uyuşabilirdi. Bir anlamda bu doğruydu ve doğru söylemek, en ustaca uydurulmuş yalandan çok daha ikna ediciydi.

"Kardeşin mi?" dedi adam, vurmak üzereyken yumruğunu havada durdurarak. "Ne kardeşi?" "Küçük kardeşim." Jimmy dik durmak için arkasına yaslanıp sol kolunu sandalyenin arkasından sarkıttı. "Şehirden birkaç kilometre ötede haydutların saldırısına uğradık ve Krondor'a doğru kaçtık." Uzun bir süre durdu, ardından sorgulayıcı yumruğuyla onu tehdit etmeye başlarken, "Ayrıldık," dedi. "Haydutlar onu takip elti, bu yüzden geldiğimiz yoldan geri dönüp peşlerinden gittik. Gittiğimiz yoldan geri dönerlerken haydutlardan saklandık ve kardeşimin saklamak isteyecekleri kadar iyi bir atı olduğu ve at da haydutların yanında olmadığı için onu yakalayamadıklarını anladık." Yutkundu. "Biraz su alabilir miyim?" dedi çatlak bir sesle. Başlarındaki adam başını sallayınca muhafızlardan biri odadan çıktı ve bir süre sonra suyla döndü. Jimmy iştahla içtikten sonra başıyla Malar'ı gösterdi. Jimmy'yi sorgulayan adam başını salladı ve hizmetkâra içmesi için bir kupa su verildi.

"Devam et," dedi sorgulayıcı.

"Dışarıdaki bütün kampları kontrol ettik, Kimse onu görmemiş." "Belki birisi gırtlağını kesmiştir," "Kardeşimin değil," dedi Jimmy.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu sorgulayan.

"Çünkü öyle olsaydı anlardım. Gırtlağını kesen çizmelerini giyiyor olurdu."

Sorgulayıcı Jimmy'nin çizmelerine bakıp başını salladı "Güzel çizmeler." Odadaki adamlardan birine işaret etti ve adam odadan çıkıp bir süre sonra bir torbayla geri döndü. Torbanın ağzını açıp, içindekileri yere boşalttı. Sorgulayıcı, "Bunlar kardeşinin mi?"

Jimmy çizmelere baktı. Çizmeleri yakından görmesine gerek yoktu. Bunlar Dash'ın çizmeleriydi: Akıllı bir çizmeci bunları kardeşler için özel olarak yapmıştı. Jimmy, "İçinde çizmecinin işareti olan küçük bir boğa kafası göreceksin." dedi Jimmy.

Adam başıyla onayladı. "Gördüm."

"Kardeşim yaşıyor mu?"

Adam başını salladı. "En azından iki güne kadar yaşıyordu. Kaçtı."

Jimmy gülümsemesine engel olamadı.

"Üç kişiyle birlikte." Adam bir süre sustu ve ardından, "Getirin onları," dedi. Dönüp odadan çıktı. İki taraflarında da birer muhafız adamın peşinden Hanın salonuna götürüldüler ve Jimmy nerede olduğunu anladı. Tüccarlar Mahallesinin tamamen yıkık olmayan Yedi Mücevher denilen handan geriye kalan şeydeydiler. Barret'in Kahve Evi'nden birkaç blok ötedeydi. Odaya göz gezdiren Jimmy hanın nispeten sağlam kalmış olduğu kanısına vardı. Dumandan çok fazla zarar görmüş ve hanı süsleyen bütün goblenler mahvolmuştu, ama mobilyalar sağlamdı ve odalar hâlâ kilitlenebiliyordu.

Arkada, mutfağın yanındaki depolardan birinde sorgulanmıştı ve şu anda da salonun bir perdeyle ayrılmış en uzak ucuna götürülüyordu. Perdenin arkasında giyinişleri ve tavırlarından açıkça asker oldukları belli üç tane adam oturuyordu. Ortadaki adam Jimmy'nin bir çeşit rapor olduğunu tahmin ettiği bir parşömeni inceliyordu. Sorgulayıcı masanın önüne doğru hareket etti ve öne eğilip kısık sesle bir şeyler söyledi. Adam Jimmy'ye bakıp sorgulayıcıya başını sallayınca, sorgulayıcı Jimmy'yi üç adamla baş başa bırakarak ayrıldı.

Önlerindeki belgelerle ilgili görünüyorlardı ve ortadaki adam dikkatini ona çevirmeden önce uzun bir süre Jimmy'yi tek başına dikilir bıraktılar. "Adın?" diye sordu ortadaki adam. "Jimmy."

"Jimmy," diye tekrarladı adam, sanki adın kulağa nasıl geldiğini kontrol ediyormuş gibi. Adam Jimmy'nin, Jimmy de adamın yüzünü inceledi.

Orta yaşlarda bir adamdı. Muhtemelen kırklarının sonlarında ya da ellilerinin başlarındaydı. Bir zamanlar sert olan kasları sefer, soğuk ve aç geçen kış yüzünden incelmiş olsa da, hâlâ zinde gözüküyordu. Adamda, kahverengi gözlerinin önüne düşmesini önlemek için arkasında bağladığı gri saçlarından, tıraşlı sert çehresine kadar bir savaşçı görüntüsü vardı. Adamdaki bir şey Jimmy'ye tanıdık geliyordu ve aniden ne olduğunu buldu: adam davranış ve ses olarak Jimmy'nin çocukluğundaki Prens Arutha'ya benziyordu. Adamda ciddi bir sertlik, küçük görmenin ölümcül olacağı kurnaz bir zekâ vardı.

Adam, "Casus olduğuna oldukça eminim," dedi. Kral'ın Dili'nde konuşmuştu, ama aksanı hafifti.

Jimmy hiçbir şey söylemedi.

"Ama asıl mesele, kötü bir casus mu, yoksa çok zeki bir casus mu olduğun." Sanki bunu düşünüyormuş gibi iç geçirdi. "Kardeşin, tabii gerçekten kardeşinse, düşündüğümden çok daha İyi bir casusmuş. Onu gözlem altında tutuyordum, ama yine kaçmayı başardı. Duvarların altındaki lağımları biliyoruz, o girişi kullanıyorduk. Oraya girer girmez kayboldu." Asker, sanki onu ölçüp biçiyormuş gibi Jimmy'ye baktı, ardından, "Bu hatayı bir daha tekrarlamayacağım," dedi. Yanındaki kupaya uzandı ve şarap gibi bir şey içti.

Jimmy, neredeyse hiç aksanı olmadığı için adamın konuşmasından etkilenmişti. Doğmadığı bir dilde akıcı bir doğrulukla konuştuğu için dili incelemiş olduğu belliydi. Adam, "Kardeşine ait olduğunu iddia

ettiğin çizmelerin ulusunuzun başkenti Rillanon'da yapıldığını sanıyorum." dedi. "Doğru mu?"

Jimmy başını salladı. "Doğru."

"Sıradan tüccarların böylesi çizmelere sahip olmasının olası olmadığını düşünmek mantıksız mı olur?"

"Hiç de mantıksız değil," dedi Jimmy. Adam, ayaktaki adamlardan birine işaret edince adam gidip bir sandalye getirdi ve Jimmy'ye oturmasını işaret etti. Jimmy başıyla onaylayıp oturdu.

Jimmy, "İnsafınıza kalmış durumdayım. Casus olup olmamam pek önemli değil. Beni istediğini gibi öldürebilirsiniz." "Doğru, ama cinayet pek tarzım değil. Yıllardır çok fazla cinayet gördüm." Yanında oturan adam kalkıp Jimmy'ye bir kupa su verdi. "Soğuk olmadığı için üzgünüm, ama en azından temiz. Kuzeydeki ana kuyulardan birini temizledik ve tekrar temiz akıyor. Dükünüz James geride rahatlık sağlayacak pek bir şey bırakmamış."

Jimmy büyükbabasının adını duyunca ilgisiz davrandı. Bu istilacı Krondor ve Krallık hakkında Dük James'i ve Rillanon'un en iyi çizmecisini bilecek kadar iyi bilgilendirilmişti.

"Ama idare ediyoruz," dedi adam. "İşçileri beslemek zor, ama balıkçılık iyiymiş ve Krondor'da bulduğumuz küçük ganimet karşılığında yakaladıklarını bize satmaya istekli insanlar var." Jimmy meraklanmıştı. Temkinliydi de. Bu adam görünüşte söylediklerinde kayıtsızdı ve istilacılar arasında önemli birisi gibi görünüyordu.

Adam ayağa kalkıp, "Yürüyebilir misin?" diye sordu. Jimmy kalkıp başını salladı. "İdare ederim."

"Güzel. Benimle gel öyleyse."

Jimmy adamı hanın kapısının dışına takip etti. Dışarıdaki ikindi güneşi parlaktı ve Jimmy gözlerini kıstı. "Üzülerek söylemeliyim ki yürümek zorundayız. Atlar başlıca yiyecek kaynağımız."

Jimmy'ye göz attı. "Mesaj getirip götürmek için sadece birkaç tanesine bakılıyor."

Kalabalık bir caddede yürüyorlardı. Neredeyse bütün adamlar silahlı ve açıkça savaşçıyken, birkaçı işçiydi ve sağda solda birkaç kadın görülebiliyordu. Herkes bir işle meşgul gibi görünüyordu ve şehrin her zamanki işsiz gediklileri yoktu: ayyaşlar, fahişeler, dolandırıcılar ve dilenciler. Şehrin fakir ve işçi mahallerinin arasında toplanan gürültücü sokak çocuklarının yokluğu da dikkat çekiyordu.

"Sormamın bir sakıncası yoksa," dedi Jimmy, "köpek soyucum nerede?"

"Rahatı yerinde," dedi adam. "Onun için endişelenme." Yanında yürüdüğü adam, "Jimmy, eğer bir casussan, muhtemelen Krondor'da ne aradığımızı merak ediyorsundur," dedi.

Jimmy, "Bu aklımdan geçen bir soru," dedi. "Bir casus olmayabilirim, ama burada basit bir bahar saldırısına hazırlanmaktan daha fazlasının döndüğü çok açık. Duvarların dışında size katılmak isteyen askerler var, ama siz onları kabul etmiyorsunuz Yapılacak çok fazla işiniz var, ama bir kısmı," iki askerin yeni bir kapı taktığı yakındaki bir binayı gösterdi, "açıkça askeri türde değil; sanki Krondor'a kalmaya gelmişsiniz gibi görünüyor."

Adam gülümsedi ve Jimmy bir kez daha büyükbabasını hatırladı, çünkü bu adam, keyiflendiğinde Arutha'nınki gibi yarı bir gülümseyişe sahipti. "İyi gözlem. Evet, çok yakında ayrılmayı planlamıyoruz."

Jimmy, yediği dayaktan hâlâ çınlayan başını salladı "Ama Prens'in ordusu geldiğinde size burayı elinizde tutmanıza yardım edecek adamları geri çeviriyorsunuz." "Dışarıdaki grubun içinde kaç tane Krondor askeri var?" diye sordu adam.

"Tahmin edemem." Jimmy omuzlan silkerek "Bahse girerim fazla yoktur."

"Neden?"

"Çünkü hiçbir Krallık vatandaşı kendini sizin askeriniz gibi gösteremez. Dilinizi konuşmuyoruz." "Ah," dedi subay, "ama konuşuyordunuz. Bazıları yıllarını bizim aramızda geçirdi. Kendilerine 'Calis'in Kızıl Kartalları' diyen bir grubun farkına buraya gelmeden önce vardık." Adam Jimmy'ye onunla birlikte surlara çıkmasını işaret etti.

Çıkarlarken adam devam etti. "Bizimkiler hakkında tam bir fikri olmadı asla. Ne olduğumuzu biliyorum. Senin de daha öncesinde ne olduğumuzu bilmen gerekiyor." Surlara vardılar ve adam Jimmy'ye onu takip etmesini işaret etti. Duvarın, taze harçla sıkıca yerine oturtulmuş taşlarla onarımı yeni bitmiş bir bölümüne ulaştılar. Adam duvarın ötesini, doğuyu gösterdi. "Orada bir ulus var, senin Krallık'ın." Jimmy'ye bakmak için döndü. "Benim geldiğim yerde böyle uluslarımız yoktur. Dar kafalı ya da soylu, açgözlü ya da cömert, akıllı ya da aptal adamlar tarafından yönetilen şehir devletler vardır. Ama hiçbirinin, askerleriyle atla bir haftalık uzaklığın ötesini yönetme gücü yok." Jimmy'yi işaret etti. "Bu şey senin halkının aklında var. Bu ulus fikri. Bu ilgimi çeken, hatta büyülendiğim bir fikir. Bağlılık yemini ettikleri bir hükümdardan bir aylık mesafeden daha uzakta yaşayan insanlar fikri, o hükümdar için ölmeye hazır-" Durdu. "Hayır, hükümdar için değil, bu ulus için. İşte bu inanılmaz bir düşünce.

"Bu kış, bu Krallık kavramını anlamama yardımcı olacak mahkûmlarımız arasındaki belli eğitimde ve deneyimde adamlar ve kadınlarla konuşarak çok vakit geçirdim." Kafasını iki yana salladı. "Sizin bu ulusunuz büyük bir şey."

Jimmy omuzlarını silkti. "Bunu sorgulamadan kabul etme eğilimindeyiz."

"Başka türlüsünü bilemeyeceğiniz için anlıyorum." Adam duvarın ötesine baktı. Aşağıda çadırlardan ve eğreti barakalardan bir deniz vardı, kamp ateşleri ve insan sesleri, kahkahalar, öfke bağırışları, seyyar satıcıların sesleri, bir çocuğun ağlaması. "Ama benim için, işverenim ya da kendim için ele geçirip tutabileceğimden daha büyük bir şey olağanüstü bir fikirdir."

Rüzgâr esti ve ikindi havası tuz ve is kokusuyla doldu. Adam. "Söylesene, bu şehir neden buraya kurulmuş?" diye sordu. Batıya baktı. "Eğer dünyada daha kötü bir liman varsa, ben görmedim." Jimmy omuzlarını silkti. "Hikâyeye göre ilk Krondor Prensi sarayın yapıldığı tepeden güneşin batışını beğenmiş."

"Prensler," dedi adam kafasını iki yana sallayarak ve yüksek sesle iç geçirdi. "Şu korkunç limanı temizliyoruz. Kendilerine 'Enkazcılar' diyen insanlar bulduk ve büyü kullanarak bizim için gemi enkazlarını kaldırıyorlar. Üç günde bir tane enkaz kaldırıyorlar ve liman bir sonraki kıştan önce temizlenmiş olmayacak Jimmy hiçbir şey söylemedi.

"Donanmanızdan geriye kalan gemilerinizi Vykor Limanı dediğiniz köydeki Shandon Körfezi'nde topladığınızı biliyoruz bizim donanmamız yok, ama gemilerimiz olacak ve Krondor'u elimizde tutacağız." Jimmy omuzlarını silkti. "Nedenini sorabilir miyim?" "Çünkü gidecek başka yerimiz yok."

Jimmy adama baktı. "Eğer evinize dönmenin bir yolu olsaydı?" "Orada hiçbir şey yok." Doğuya baktı, "Bundan böyle benim geleceğim orada." Ardından batıya baktı "Yıllardır devam eden savaş yüzünden harap olmuş topraklar var. Geride büyük hiçbir şehir kalmadı. Geriyi göstererek "Şu anda küllerin ortasındaki Krondor durumda olan birkaç tane küçük şehir. Jimmy'ye dönüp uzunca bir süre onu izledi. Önümüzdeki Yaz Ortası Günü'nde elli iki yaşına gireceğim. On beş yaşından beri askerim. Otuz altı yıldır savaşıyorum. Uzun bir süre." Yorgunmuş gibi surlara yaslandı. Kullanıldım. İblislere ya da kara tanrılara hizmet ettim. Nedenini tam

olarak bilmiyorum, ama Zümrüt Kraliçe'nin Ordusu'nu enginlik, güç ve ölümsüzlük sözleriyle kandırarak oluşturduğunu biliyorum." Sesini alçattı. "Ya da korku ile sindirilerek." Sanki Jimmy'nin gözlerine bakmak istemiyormuşçasına gözlerini yere çevirdi. "Gençken hırslı biriydim. Kendime bir isim yapmak istiyordum. On sekiz yaşındayken kendi birliğimi kurdum. Yirmi yaşına geldiğimde bin adamı komuta ediyordum."

"Başlarda Zümrüt Kraliçe'ye hizmet ediyor olmaktan mutluydum. Ordusu benim topraklarımda bilinen en büyük orduydu. Fetih yağma, altın, kadın ve daha fazla adam getiriyordu." Gözlerini kapadı. "Ama bir süre sonra yıllar geçmeye ve kadınlar artık ilgimi çekmemeye başladı ve sadece yanında taşıyabileceğin kadar çok altının olabiliyordu. Ayrıca altınla, daha fazla adam kiralamaktan başka yapılacak hiçbir şey yoktu."

Jimmy'ye baktı ve başparmağıyla omzunun üstünden arkasında kalan kuzeyi gösterdi. "Eski arkadaşım Nordan orada, arkamda. Eğer Fadawah'ı tanıyorsam, buraya Krondor Prensi'nin ordusu tarafından toza çevrilmek için gönderildim. Nordan Sarth'ı elinde tutmak için buranın kuzeyinde anayola barikat kurarken, onu yavaşlatmak ve zarar vermek için buradayım." Sanki o uzaklıktaki bir kasabayı görebilirmiş gibi, omzunun üstünden geriye göz attı. "O terk edilmiş manastır, olağanüstü bir savunma konumu. Oraya bir kere yerleştiğinde, onu oradan çıkarmak Prens'in bütün yılını alır."

Bir kez daha Jimmy'ye bakarak, "Bu arada, Fadawah LaMut şehrinizi alacak," dedi. "Yabon'un güneyinde bir konuma yerleştiği ve şehri bir yıllık bir açlığa mahkûm edeceği için orayı bu yıl almayacak. Güneyden gelen birliklerinizi geri püskürtürken şehre destek birlikleri ve erzak ulaştırmanızı engelleyebilecek yolları var."

Jimmy, "Bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sordu.

"Casus ol ya da olma, benim için Prens'e bir mesaj götürmeni istiyorum. Onun hâlâ Darkmoor'da olduğuna inanıyorum, ama doğudan bir günlük mesafeden daha uzak olmayan bir yerde hazır

birliklerinin olduğuna da şüphem yok. Seni uygun bir noktaya götürüp bırakacak bir muhafız birliği ayarlayacağım."

"Neden sadece mesaj göndermiyorsun?"

"Çünkü bir casus olduğunu ve sana inanacaklarını düşünüyorum. Adamlarımdan birini gönderirsem, ya da Prens'i ya da adamlarını tanımayan bir tutsağı, sanırım onu niyetime inandırmak daha uzun sürer. Ve zaman ikimizin de sahip olmadığı bir lüks." Jimmy, "Sen General Duko'sun," dedi. Adam başını salladı. "Ve en eski arkadaşım tarafından ölüme gönderildim. Fadawah ile ben, tıraş olacak kadar büyüdüğümüzden beri çeşitli seferlerde beraber hizmet ettik. Ama Fadawah benden korkuyor ve bu benim ölüm fermanım."

"Benden Prens Patrick'e ne söylememi istiyorsun?"

"Ona bir teklifim var."

"Teklif nedir'"

"Farklılıklarımızı çözecek bir anlaşma yapmak istiyorum."

"Teslim olmak mı istiyorsun?"

"Korkarım o kadar basit değil." General, Jimmy'nin hem güven verici hem de rahatsız edici bulduğu bir tarzda hafifçe gülümsedi. "Patrick büyük olasılıkla beni ve adamlarımı bir kampa atıp yolunu bulduğu an bizi Novindus'a geri gönderecekti ve bunu yapması yıllar sürebilir." "Taraf mı değiştireceksin?"

"Tam olarak değil. Teslim olmak ya da hizmetim karşılığında altın almak, yerim olmayan bir ülkeye geri dönmemi bekleyen birisi yapar beni. Hayır Jimmy, benim daha farklı bir Çözüme ihtiyacım var. Kendim ve adamlarım için bir geleceğe ihtiyacım var.

"Prens'in adamlarına ne söylememi istiyorsun?

"Onlara Krondor'da titizlikle seçilmiş adamlarımın olduğunu söyle. Onlara kuşkulandığım adamları Nordan ile birlikte bıraktığımı söyle. Adamlarıma kefil olabilirim." Bir süre Jimmy'nin gözlerinin içine baktı. "Krondor Prensi'ne, toprak ve unvan karşılığında taca bağlılık yemini edeceğimi söyle. Bana toprak ve gelir garanti etsin, ben de eski arkadaşlarım Nordan ve Fadawah'a bir ziyaret yapmak için ordumu kuzeye götüreyim."

Jimmy bir süre sessiz kaldı. Teklife hem şaşırmış, hem de arkasındaki mantığa hayran olmuştu.

Kafasını iki yana salladı. "Prens'in ne yanıt vereceğini bilmiyorum."

"Eğer ne yanıt vereceğini bilseydik, seni göndermek zorunda kalmazdık, öyle değil mi?" Jimmy kafasını iki yana salladı.

"Gel, bir şeyler ye. Yarın günün ilk ışıklarıyla yola çıkarsın." Merdivenlerden inmeye başladı.

Jimmy peşinden gittiği adamın sırtına bakarak söylediklerini düşündü. Adam bir çırpıda bedeli belirlemişti: Batı Toprakları'na yapılan saldırıyı affet ve dahası adama, onu Batı'daki bazı toprakların Kontu ya da Baronu yapacak bir soyluluk unvanı ve o topraklar üzerinde hükmetme gücü ver. Jimmy kafasını iki yana salladı. Patrick bunu kabul edecek miydi, yoksa öfkesi dünyanın her iki tarafında da insanların gereksiz yere ölmesine mi yol açacaktı?

Dash sulu çorbadan bir yudum alıp, "Eee, sonra ne oldu?" diye sordu.

"Bir hafta ya da daha fazla o bodrumda kaldık. Karanlıkta zamanı takip etmek zor." Yaşlı adam kötü bir şekilde deforme olmuş eliyle tuttuğu kâsesinin kaldırılmasını işaret etti ve genç kadın kâse yere düşmeden önce almak için harekete geçti. "Teşekkür ederim Trina," dedi adam.

Sesi de yüzü kadar kötüydü, ama alıştıktan sonra Dash adamın söylediklerini anlayabiliyordu. Dash ile birlikte gelen üç adam hâlâ kayıptı ve sade ahşap masada yalnızca Dash, yaşlı adam ve hırsız kadın oturuyordu.

"Sana ne demem gerekiyor?" diye sordu Dash "Büyükbaban bana ısrarla Lysle diyordu. Sayamayacağım kadar uzun yıllardır kullanmadığım bir isimdi bu, ama işe yarıyor. Hayatımda, hangisinin gerçek adım olduğunu hatırlayamayacak katlar çok isim kullandım."

"Lysle, bana büyükbabamla babaannemi anlatıyordun." "James lağımlara yerleştirdiği yağı ateşledi. Kıl payı kurtulacağımızı biliyorduk ve öyle de oldu. Tünelde onların önünden gidiyordum ve patlama olduğunda şampanya şişesinin mantarı gibi tünelin ağzından dışarı uçtum. Gördüğün gibi kötü bir şekilde yandım ve vücudumdaki kemiklerin yarısı kırıldı. Trina adındaki kadın konuştu. "Ve onun için çalışacak bir iyileştirici rahip bulduk."

"Benim şen katil grubum, benim iyilik meleklerim, beni kurtarmak isterken az kalsın adamı öldürüyordu. Ama zavallı Rahip yorgunluktan bayılmadan önce beni kurtardı. Ben sorunları yoluna koyarken hayatıma birkaç yıl daha eklediler işte.

"Büyükbabamla büyükannem?"

Yaşlı adam kafasını iki yana salladı. Tünelde en arkadaydılar; benim arkamda. Hiç şansları olmadı.

Lysle, "Eğer seni rahatlatacaksa, çabuk ve birlikte öldüklerini biliyorum," dedi.

Dash başını salladı. "Büyükannem büyükbabam olmadan yaşamak istemiyordu."

"Kardeşimi asla iyi tanıyamadım. Bir sefer gençken karşılaşmıştık ve sonrasında birkaç yıl önce tekrar karşılaştık. Kesik kesik kıkırdayarak

güldü. "Beni tam anlamıyla işin dışında bıraktı ve neredeyse Şakacılar'daki daha hırslı bazı adamlara öldürtüyordu."

"Ama onunla ve büyükannenle geçirdiğim o günlerde, hikâyelerini duyma şansım oldu. Büyük bir kısmını bildiğine eminim. Prens Arutha ve Moraline'e yolculuk, ölümüne sebep olan berbat ateş tuzağı fikrini aldığı Armengar'ın düşüşü. Sürüngen ile ilgili şu sorun esnasında ve Lord Nirome'un İmparatoriçe'yi tahttan indirmeye çalıştığı zaman Kesh'e nasıl gittiğini dinledim. Bana yükselişini ve Rillanon'da geçirdiği zamanı anlattı.

"Kendimi birtakım başarıları olan bir adam olarak görürdüm. Babam ölünce, en güvendiği teğmenlerinden biri Dürüst Adam adını alarak Şakacılar'ın kontrolünü eline geçirdi. Onu yerinden ettim ve kendime Bilge Adam dedim. Ve büyükbabanla imzaladığım bir anlaşmayla tekrar Dürüst Adam adını aldım ve Şakacılar'ın üyelerine Bilge Adam'ı görevden aldığım yolunda sahte bir izlenim yarattım.

"Ama benim başarılarım Eliuzun Jimmy'nin yaptıklarının yanında sönük kalır. Sırayla Krallık'ın en büyük iki şehrini yöneten hırsız. Ulustaki en güçlü soylu. Ne adamdı ama."

Dash başıyla onayladı. "Bu açıdan bakınca ne demek istediğini anlıyorum. Benim için büyükbabamdı ve pek çok harika hikâyesi vardı. Bazen gerçek olduklarını unutuyorum." Dürüst Adam, "Şimdi, asıl mesele, seninle ne yapacağımız," dedi.

"Benimle mi?"

"Baban adına casusluk yapmak için buradasın. Bu sorun değil, ama gerçek şu ki beni gördün, benimle konuştun ve gitmene izin vermek sorun yaratır."

"Senden hiç kimseye bahsetmeyeceğime dair yemin etmem bir şeyi değiştirir mi?"

Yaşlı adam kesik kesik kıkırdamasıyla bir kez daha güldü. "Sanmıyorum. Sen neysen osun evlat ve bu bir süre aramızda kalabilir, ama sonunda buradaki işler daha önce olduğu şekline döndüğünde, bazı Şakacıların, üzerimize biraz fazla dikkat çekecek bir sorun çıkaracağı gün gelecek. Böyle şeyler zaman zaman olur. Ve ardından kendini, bağlılığının Prens'e mi yoksa yaşlı amcan Lysle'ye mi olduğunu düşünürken bulacaksın. Derin aile bağlarını düşünecek olursan, ele geçirdiğin ilk fırsatta beni satacağına hiç kuşkum yok."

Dash kalktı. "Büyükbabam bana daha iyisini öğretti." Kıza, ardından büyük amcasına baktı. "Ayrıca, benim gördüğüm Şakacılar şu anda ulusun egemenliğine bir tehditmiş gibi görünmüyordu ve ayrıca son zamanlarda Krondor'un bizim kontrolümüzde olmaması gibi küçük bir sorun var." "Bu oldukça sıkıntı verici bir durum, doğru. Ve beni ölümünü emretmekten alıkoyuyor. Yakın zaman için bir tehlike oluşturmuyorsun. Seni serbest bırakıp babana geri dönmene yardım edersek, bizim için ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

Dash, "Hiçbir bir söz veremem," dedi. "Yetkim yok. Ama sanırım ufak bir konuşmayla babamı, aranızdan şehrin geri alınmasına yardım eden herkes için genel bir af çıkarması konusunda ikna edebilirim."

"Genel bir af için biraz savaşacak mıyız?"

"Onun gibi bir şey. İçinizden birkaç kişinin duvarların içinde doğru zamanda kilit noktalarda bulunması, duvarların dışındaki pek çok yaşamı kurtarabilir."

"Pekâlâ, bunu düşünmeme izin ver. Ne yapacağımı yarın söyleyeceğim. Biraz dinlen ve kaçmaya çalışma.

"Arkadaşlarım ne olacak?"

"Onlarla ilgileniliyor. Senin için ne kadar önemli olduklarını bilmiyorum, ama sana sözümü dinletebilmek için onlara güveniyorum."

Dash başını salladı ve yaşlı adam aksayarak kapıya gitti. "Trina bu gece sana arkadaşlık edecek." Dash memnun gözükmeye çalıştı, ama kadının karanlık bakışları eğlendirici oyunları kadına bir şey ifade etmediğini belli ediyordu.

Kapı kapandıktan sonra Dash, açıkça geceyi geçireceği yatak olan köşedeki saman yığınının üstüne oturdu. Trina onu izleyerek masadaki sandalyede oturunca uzun süren bir sessizlik oldu. Dash gardiyanına bakarak, "Pekâlâ," dedi. "Birbirimize hayat hikâyelerimizi anlatalım mı?" Kadın hançerini çekerek, ucuyla tırnaklarının arasını temizlemeye başladı. Ayaklarını masaya koyup, "Hayır züppe," dedi. "Anlatmayalım." Dash iç geçirerek uzanıp gözlerini kapadı.

-6-
SEÇİMLER

Nakor kaşlarını çattı.

Darkmoor'da son zamanlarda harekât merkezi olarak kullandığı depoyu gözden geçirip, "Bu olamaz," dedi

İlk öğrencisi Sho Pi, "Ne Usta?" diye sordu.

Kendi kendini Arch-Indar Kilisesi'nin Yüksek Rahip'i ilan ettiğinden beri Nakor eski Dala keşişi tarafından "usta" olarak hitap etmesine itiraz etmeyi bırakmıştı. Nakor yeni "kilisesinin" önüne bırakılan arabayı gösterip, "Biz bunun iki katını sipariş etmiştik, bu çok küçük!"

"Biliyorum," diye bağırdı ikinci arabanın sürücüsü arabasını durdururken. "Merhaba Nakor." "Merhaba Roo!" diye bağırdı Yüksek Rahip. "Tahılın geri kalanı nerede?" "Hepsi bu dostum," dedi bir zamanlar Adalar Krallığı'nın gelmiş geçmiş en zengin adamıyken, savaş sırasında Krallığa vermiş olduğu borçlar nedeniyle birçok altınından olan Rupert Avery. "Satın alabildiğimin çoğu askerleri doyurmaya ancak yetiyor." "Ama altınım var," dedi Nakor,

"Bu yüzden sana minnettarım, peşin olarak ödeme yapmadan, birazcık tahıl bile alamayacak durumda olduğum için Doğu'daki kredim tükendi, borçlarımı ödemek için bir sürü mülk satmak zorunda kaldım ve bu aralar var olmayan Batı Topraklarından para gelmiyor."

"Böylesine berbat bir durumda olan bir insan için olağandışı mutlu gözüküyorsun," dedi Nakor. "Karli bir bebek daha doğuracak."

Nakor güldü. "Çocukları sevmediğini sanıyordum."

Roo gülümsedi ve başını sallarken ince yüzü neredeyse çocuksu bir ifadeye büründü. "Bir zamanlar öyleydi, ama Krondor'dan kaçıp Darkmoor'a vardığımızda, neredeyse her gün aynı yerde onlarla

birlikte kalmak, çocuklarım hakkında çok şey öğrenmeme sebep oldu." Gülümsemesi kaybolurken, "Tabii kendim hakkında da," dedi.

"İnsanın kendini tanıması her zaman iyi bir şeydir," dedi Nakor. "Yükü boşalttıktan sonra içeri gel de sana çay ikram edeyim."

"Çayın mı var?" diye sordu Roo. "Nereden buldun?"

"Savaştan önce saklamış bir kadının hediyesi. Korkarım çok taze değil, ama yine de çay." "Güzel, burada işim bitince sana katılırım."

Nakor, başka bir havarinin bu kez beş öğrenciye iyiliğin evrendeki rolü üzerine giriş dersi verdiği binaya girdi. Hepsi olmasa da, Nakor çoğunun kilisesinin dersten sonra verdiği bir parça yiyecek için burada olduğunun farkındaydı, ama birilerinin çağrısına kulak vereceğine dair her zaman umudu vardı. Sho Pi hariç, şimdiye kadar beş tane havari toplayabilmişti. Midkemia evrenindeki en büyük dört tanrıdan biri adına tek başına bir kilise açmaya karar verdiği göz önüne alınınca, bu çok sade bir başlangıçtı.

"Sorusu olan?" diye sordu aynı şeyleri kendisi de birkaç hafta önce duymuş olan havari.

Öğrencilerden dördü kısıtlı bir anlayış gösteren ifadelerle baktı, ama bir tanesi elini kaldırdı.

"Evet?" dedi öğrenci.

"Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Neyi neden yapıyorum?" diye sordu öğrenci.

Nakor durup dinlemeye başladı.

"Sen değil, hepiniz. Neden bu iyilik mesajını telkin ediyorsunuz?"

Öğrenci yüzünde paniğe yakın bir ifadeyle Nakor'a baktı. Kendisine daha önce hiç böylesine basit bir soru sorulmadığı için sorunun

yalınlığı onu şaşırtmıştı.

Nakor sırıttı. "Sorunu yanıtlayacağım, ama önce bunu neden sorduğunu öğrenmeliyim?" Kız omuzlarını silkti. "Vaaz veren çoğu kişi bir şeyler isleyen yaygın tanrılardan birinin hizmetindedir. Siz hiçbir şey istemiyor gibisiniz ve ben bedelin ne olduğunu öğrenmek istiyorum?" Nakor sırıttı. "Ah, bir meraklı! Harika. Benimle gel diğerleri burada kalıp yemeği beklesin." Kız kalkıp Nakor'un yanına gitti.

Nakor kızı bir zamanlar bir nakliye şirketine ait olan depoda bulunan, ama artık kişisel odası olarak kullandığı odaya götürdü odada yarım düzine şilte vardı ve küçük bir mangalda bir çaydanlık kaynıyordu.

"Adın ne kızım?"

"Aleta," diye yanıtladı genç kadın. "Neden Sordun?

"Çünkü ilgimi çektin."

Kız tepeden tırnağa Nakor'u süzüp, "Eğer bir arkadaş arıyorsan sen benim ilgimi çekmiyorsun." Dedi.

Nakor güldü. "Komikti. Hayır, ilgimi meraklı ve ilgili olduğun için çektin." Çay koyup kıza bir fincan verdi. "Çok iyi değil ama sıcak."

Kız çaydan bir yudum alıp, "Kesinlikle iyi değil."

"Şimdi, sorduğun soruya gelelim Seni buraya neyin getirdiğini söylersen soruna yanıt veririm." "Savaştan önce buranın batısındaki bir handa çalışıyordum. Artık kül olmuş durumda. Kış süresince çok zorluklar çektim ve neredeyse ölüyordum. Bacaklarımı açmadan ya da kimseyi öldürmeden hayatta kalmayı başardım, ama açım ve keşişin burada yiyecek olduğunu söyledi."

"Samimi bir yanıt. Güzel. Yemek yiyeceksin," dedi Nakor. "Bunu neden yaptığımıza gelince, sana bir soru sormama izin ver. "İyi ile kötünün doğası nedir?"

Kız gözlerini kırpıştırdı ve yanıtını düşünürken Nakor kızı inceledi. Kız yirmilerinin ortalarında gibi gözüküyordu. Sade bir yüzü, sorduğu sorular kadar onu meraklı gösteren iri gözleri ve düz bir burnu vardı. Dudakları dolgun, çenesi güçlüydü ve bütünüyle ele alındığında çok çekici olduğuna karar verdi Nakor. Elbisesinin üstüne bir pelerin giymişti, ama Nakor kızı buraya getirirken ince yapılı, hatta sıska olduğunu fark etmesine yetecek kadar görmüştü onu.

Sonunda kız, "Doğa iyiyle kötüdür," dedi. "Doğaları yoktur. Oldukları gibidirler." "Kesin mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani iyilik ve kötülük bazı kesin hisler içinde bulunur mu?"

"Sanırım," dedi kız. "Yani, insanlar yaptıklarını yapar ve bu bazen iyi olur, bazen de kötü ve bazen de emin değilim, ama dışarılarda bir yerlerde iyilik ve kötülük var diye tahmin ediyorum."

"İyi tahmin," dedi Nakor gülümseyerek. "Bizimle kalmak ister misin?"

"Değişir," dedi kız, açık bir kuşkuculukla. "Ne için?" diye sordu.

"Akıllı erkeklere ve kadınlara ihtiyacım var. Kendilerini çok önemli görmeden yaptığımız şeyin önemli olduğunu anlayacak insanlara ihtiyacım var."

Kız aniden gülmeye başladı. "Kendimi hiç bu kadar ciddiye almamıştım." "İyi, ben de."

"Ne yapıyorsunuz?"

Nakor'un tavırları ve sesi ciddileşti. "Dışarıda senin anlayamayacağın güçler var. Benim de." Sırıttı, ardından ciddi bir tavır takındı. "Çoğu insanın 'soyutlama' olarak düşündüğü bir güçlerin pek çoğu, aslında tarafsız varlıklardır. Ne dediğimi anlıyor

musun?" Kız kafasını iki yana salladı. "Ne dediğine dair hiçbir fikrim yok."

Nakor güldü. "Çok güzel. Dürüstsün. Dur başka bir şekilde anlatayım. İyilik Tanrıçası uyuyor. Kötücül güçlerin sahip olduğu bir esrime durumunda. Onu uyandırmak için onun adına İyilik yapmalıyız.

Eğer onun adına yeterince kişi çalışırsa, Arch-Indar uyanacak ve kötücüllük ait olduğu karanlıklara geri sürülecek. Bunu anlıyorum," dedi Aleta.

"Ama inanmıyorsun." dedi Nakor.

Eski garson, "Bilmiyorum," dedi. "Hiç bir zaman Tanrılar ve Tanrıçalardan anlayan birisi olmadım. Ama karnımı doyuracaksa, bir süreliğine inanmaya razıyım."

"Oldukça adil." Ofise Roo girmek üzereyken Nakor "Pekâlâ, burada kalmak istediğin sürece seni besleyeceğiz ve Tanrıça adına iyilik yapmayı öğreneceksin."

Kız ayrılınca Roo, "Yeni bir havari mi buldun?"

"Olabilir," dedi Nakor. "İmkan dahilinde bulabildiklerimden daha zeki."

Roo, "Garip bir şekilde çekici de. "

Nakor sırıttı. "Biliyorum."

Roo oturdu, Nakor da ona bir çay doldurdu.

"Siparişin yetersizliği için özür dilerim, ama şu sıralarda tahıl alımı konusunda önüme birçok zorluk çıkarıyorlar. Az önce Prens Patrick'in levazım subayıyla görüştüm. Ordu yola çıkmaya hazır, ama erzak eksiklerini giderdiklerini, Doğu'dan getirdiklerimden fazlasını burada satabileceğimi söyledi. Sıcak sıvıdan bir yudum alıp, "İyi değil, ama idare eder." diye devam etti. "Araba bile bulamıyorum

bulabilsem daha fazla mal getirebilirim, ama bütün arabalarım Salador'da toplanan ordu için çalışıyor. Eğer Patrick Kral'ı birçok araba almaya ikna edebilirse, onlara mallarımı yükleyip getirebilirdim, ama onlar silah, eyer, battaniye gibi daha fazla teçhizat getiriyorlar."

Nakor başını salladı. "İş yerlerini buraya taşımaya başlamalısın." Roo güldü. "Keşke yapabilseydim." "Arabaları burada yapmaya ne dersin?"

"Araba yapımcısı yok. Bakımlarını yapmak konusunda çok az şey biliyorum -ne de olsa bir arabacı tarafından büyütüldüm- ama araba yapmak konusunda en ufak bir bilgim bile yok. Marangozluktan pek anlamam, ama metal işçiliğini hiç bilmem ve tekerlek yapmak da özel bir beceri ister."

Nakor, "Sana birkaç tane araba yapımcısı bulsam, benim için bir şey yapar mısın?" diye sordu. "Ne?"

"Bir iyilik."

Roo gülümsedi. İnce yüzü garip espri anlayışının su yüzüne çıktığını gösteriyordu. "Beni kandırıyorsun, değil mi?" Nakor güldü. "Bir hilekâra asla hile yapmam." "Ne istiyorsun?" "Sana altı tane araba yapımcısı bulursam, bana bir heykel yaptırmanı istiyorum."

"Heykel mi? Ne için?"

"Adamları bulduktan sonra söylerim. Yapacak mısın?"

Roo'nun yüzünden kurnaz bir ifade geçti ve "Şunu altı araba yapımcısı, bir demirci ustası ve üç keresteci yapalım, ben de sana iki heykel yaptırtayım," dedi.

"Anlaştık," dedi Nakor, elini masaya vurarak. "Adamları yarın ayarlarım. Onları nereye göndereyim?"

"Şehrin dışındaki bir depoyu ofise çevirdim. Krondor'a dönene kadar merkez olarak orayı kullanacağım. Doğu kapısından çık ve ilk soldan dön. Sağdaki büyük yeşil bina. Mutlaka görürsün."

Nakor, "Bulurum," dedi.

"Şu kızda bir şeyler var," dedi Roo, Aleta'nın gittiği yeri göstererek. "Ne olduğunu bulamıyorum." "Sanırım önemli birisi." Roo güldü. "Tanıdığımdan beri seni asla anlamışım gibi davranmadım."

"Öyle olması gerekiyor," diye yanıtladı Nakor "Çünkü ben de kendimi asla anlamadım." "Sana arkadaş olarak bir şey sorabilir miyim?

"Elbette."

"Yıllardır sadece numaralar bildiğini iddia ettin, ama yine de benim sadece büyü diyebileceğim şeyler yaptın. Şimdi de bir din kuruyorsun. Şimdi, soruma gelelim, gerçekle neyin peşindesin?" Nakor sırıttı. "Önemli bir şeye başlıyorum. Nasıl sonlanacağından emin değilim ve sonunu görecek kadar buralarda olup olmayacağımı da bilmiyorum, ama bu, hayatımda yaptığım en önemli şey olabilir."

"Peki, bunun ne olduğunu sorabilir miyim?"

Nakor içinde oturdukları sıradan binayı göstermek için elinle havada bir yay çizdi. "Bir kilise inşa ediyorum."

Roo kafasını iki yana salladı, "Öyle tahmin ettim zaten. Söylesene Nakor, hiç kimse sana deli dedi mi?"

Nakor güldü. "Sık sık ve çoğu zaman diyebilirim."

Roo kalktı. "Çay için teşekkürler, Tahıl için ne yapabileceğime bakacağım. Bana o işçileri bulursan senin için o heykelleri yaptırtırım."

"Yarın görüşürüz."

İçeri Sho Pi girdi ve "Usta, herkes yemek için hazır," dedi.

"Karınlarını doyuralım öyleyse" dedi Nakor.

Din liderine dönüşmüş garip adam durdu ve bir an orada duran beş kişiyi izledi. Dördü karınlarını doyurduktan sonra gidecek, ama Aleta kalacaktı. Ve Nakor nedenini bilmeden, geleceğinin büyük bir kısmının kız artık burada olduğu için belirli bir yöne girdiğini biliyordu. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu, ama şu andan itibaren yeni kurulan kilisesindeki en önemli insanın bu kız olduğundan emindi ve kızın hayatı, kendi de dahil herkesin üstünde konulmalıydı. Düşüncelerini kendine saklayarak ofisten çıktı ve havarilerinin açları doyurmasına yardım etti.

Erik ileriyi gösterip, "Şurada ne görüyorsun?" diye sordu.

"Yoldan bir şey geliyor," dedi Hadati dağ adamı Akee. "At sırtında tek bir adam."

Erik batan güneşe karşı gözlerini kıstı. Gerçekten de, belirsiz bir hareket, parlak gökyüzüne karşı kara bir nokta olan şey, Kral'ın Yolu'nda tırısta ilerleyen at sırtında bir adamdı.

Kızıl Kartallar'ın Yüzbaşısı Erik von Darkmoor ve kendi birliğinin üyeleri olarak düşünülen karışık bir birlik Hadati dağ adamı ve Krondor Kraliyet Yolbulucuları'nın üyeleri yolun iki tarafına da dağılmıştı. "Bizden biri mi?" diye sordu Erik.

Akee, "Sanırım öyle," dedi. "Sanırım bu Jimmy Jameson."

"Nereden anladın?"

Hadati gülümsedi. "Atta oturuş şekline bakarak bir tanıdığı ayırt etmeyi öğreniyorsun."

Erik adamın şaka yapıp yapmadığını görmek için dönünce şaka yapmadığını anladı. Kış boyunca Erik Hadati dağ adamı ve birliğiyle ona saygı duymayı öğrenecek kadar zaman geçirmişti ve oldukça soğuk dağ savaşçılarından biri olan adamı sevmeye bile başlamıştı. Akee köyünde bir liderdi ve Yabon'un kuzeyindeki Hadati halkının konseyinde o kadarını Erik'in de anladığı gibi önemli birisi olarak düşünülüyordu.

Aynı zamanda adamın eski Krondor Prensi'nin Yılankatili olarak bilinen Baru adındaki bir arkadaşının torunu olduğunu öğrenmişti ve bu yüzden Akee, Yabon'un bağımsız ve inatçı halkı arasında yaygın olmayan bir durum olarak Krallık'a sıcak bakan biri olarak düşünülüyordu. Krallık'ın sınırları içinde yaşayan halkların arasında Hadatiler en soğuk olanlardı. Yabon Dükü'nün keşifçiler için yaptığı çağrıya yanıt verenler Akee ile doğrudan bağı olanlardı.

Jimmy yaklaşınca Erik ve Akee ağaçların altından çıkıp ona doğru at sürmeye başladı, Jimmy iki tanıdık şekli tanıyana kadar durdu, ardından elini kaldırarak selam verdi.

Önünde durduklarında Erik başını salladı ve Akee, Sanki başına tatsız şeyler gelmiş gibi görünüyorsun," dedi

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Jimmy Erik, "Dash?" dedi.

Jimmy kafasını iki yana salladı. "Bir süre esir olmuş, ama kaçmış. Şehirde bir yerlerde mi, yoksa kaçtı mı bilmiyorum. Eğer kaçtıysa buraya geliyordur. Eğer şehirde bir yerlerde yakalanırsa, zarar görmeyeceğine dair garanti aldım."

"Garanti mi?" dedi Erik.

"Uzun hikâye. Prens Patrick'e ya da en azından Owen Greylock'a da anlatmam gereken bir hikâye."

"Şanslısın," dedi Erik. "Owen'ın ön birliğinin olduğu Ravensburg'e dönüyorum. Prens hâlâ Darkmoor'da. Darkmoor ile burası arasındaki

yollar kontrolümüz altında ve daha öncesi kadar güvenli. Bir haftaya kalmaz Prens'in yanındasın."

Jimmy, "Güzel," dedi. "Yol almaktan çok, sıcak bir yemek, banyo ve yumuşak bir yataktan başka bir şey istemiyorum."

Erik başını sallayıp Akee'ye, "Keşifçileri ileri bir hatta, batıya ilerletip rapor verin," dedi. Jimmy, "Gerek yok," dedi. "General Krondor ile Darkmoor yolu üzerindeki devriyelerini geri çekiyor. Tek korkmanız gereken şey haydutlar ve duvarların dibinde kamp yapmaktan sıkılmış bazı paralı askerler. Bütün birliklerinizi şehirden atla bir günlük uzaklıktaki konaklara kaydırabilir ve orada kamp yapabilirsiniz."

Erik meraklı görünüyordu, ama sadece, "Sanırım seninle gelsem iyi olacak Jimmy," dedi. "Kampınız nerede?"

"Buradan birkaç kilometre ötede." Erik Akee'ye el sallayarak veda etti ve atını çevirip Jimmy'nin yanında ilerlemeye başladı. Erik eliyle yarım daire çizip, "Anayolun her iki tarafındaki ağaçlıkları kilometrelerce kontrolümüz altında tutuyoruz," dedi.

"Son birkaç haftadır herhangi bir sorunla karşılaşmadınız, değil mi?"

"Aslında hayır. Birkaç haydut, birkaç kaçak ve güneydeki komşularımızdan gelen birkaç paralı asker, ama bir süredir Fadawah'ın birliklerinden çok azını gördük." "Duko Patrick ile anlaşmak istiyor."

"Taraf mı değiştirmek istiyor'-'" diye sordu Erik. Erik denizin ötesine iki kere gitmişti ve paralı askerlerin en yüksek fiyatı verene hizmet etme geleneğini biliyordu. Zümrüt Kraliçe fetihlerine başlayana kadar orada hiç kimse bir imparatorluk kurmayı başaramamış olduğu için, Erik sebeplerden birinin bu güçlere olan bağımlılık olduğuna inanıyordu.

"Tam olarak değil," dedi Jimmy, Erik'e Duko'nun teklifini anlatarak.

Erik ıslık öttürdü. "Patrick'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Greylock'un bana anlattıklarına ve Darkmoor'da gördüklerime bakılırsa, Prens, Kesh ya da istilacılar kim olduğunu umursamadan savaşmak istiyor."

Jimmy, "Prens'i ikna etme işini babama ve Owen Greylock'a bırakacağım." dedi. "Ama bu kabul etmezlik yapamayacağı kadar iyi bir anlaşma. Eğer kabul ederse, binlerce insanın hayatını kurtarmış olacak ve Batı Toprakları'nın geri alınmasını hızlandıracak."

Erik bir şey söylemedi, ama çabuk öfkelenen genç Prens'te gördüklerine bakılırsa, Patrick'in bu şekilde düşüneceğine inanmıyordu.

Dash Şakacılar'ın ona verdiği çizmelere, pantolona ve cekete baktı. İşe yarar şeylerdi, ama yakalandığında ondan alınanlar kadar iyi değillerdi.

Dash ayrılmak için kalkarken Dürüst Adam Lysle Riggers ona baktı. "Henüz değil evlat." Yaşlı adam elini sallayarak Trina ve odadaki diğerlerine Dash ile kendisini yalnız bırakmalarını işaret etti. Kapı Trina'nın arkasından kapandığında, yaşlı adam. "Bir şeyi anlamalısın," dedi. "Bizim için bir genel af çıkartabileceğini düşünmediğim için bu konuşmanın bir anlamı olmayabilir. Kısa bir süre sonra öleceğim. İyileştirici rahipler ancak bu kadarını yapabiliyor ve sonuçta ben yaşlı bir adamım. Benim yerimi almak isteyen başka birileri çıkacaktır. Birkaç tane tahminim olmasına karşın, kimin alacağını bilemiyorum. John Tuppin alabilir. Akıllı ve yeterince gözüpek bir adam ve pek çok kişi ondan korkar. Eğer zeki ve sessizse ki, öyle gözüküyor, Trina da alabilir. Ama yerime kim geçerse geçsin, seninle benim aramızda yaptığımız anlaşma geçersiz kalır. Dediğim gibi, eğer Prens'i geçmiş suçlarımızı affetmesine ikna edebilsen de fark etmez. "Ama Şakacılar'a verdiğin sözü tutmazsan, sözün tutulması için ellerinden geleni yapacaktır; ne

kadar yükselirsen yüksel, nerede yaşarsan yaşa, ya da ne kadar büyük bir ordunun başına gelirsen gel, eninde sonunda kardeşlerimizden biri bir gecelik ziyaretiyle yaşamın sona erer. Anlıyor musun?"

Dash, "Anlıyorum," dedi.

"Şunu da bil Dashel Jameson: bil ki, burada gördüklerini anlatmaman ya da burada tanıdığın herhangi birine karşı tanıklık yapmaman için kan yemini etmiş sayılırsın. Bu bir sessizlik yeminidir, çünkü böyle bir yemin etmeden Ana'dan sağ çıkamazsın. "

Dash tehdit edilmekten hoşlanmıyordu, ama büyükbabasından, Lysle'nin söylediklerinin boş bir tehdit olmadığını bilecek kadar Şakacılar ile ilgili hikâyeler duymuştu. Dash, "Kuralları burada doğan herkes kadar iyi biliyorum," dedi.

"Bildiğine kuşku yok. Genç kardeşimin pek alçakgönüllü olmadığını görüyorum. Şakacılar'ın işleyişini adamlarım kadar bildiğinden şüpheleniyorum." Dürüst Adam yara izleri olan sıska elini Dash'a doğru salladı. "Büyükbaban durumun ne olduğunu ve Şakacılar'ın işlerini nasıl yürütmeleri gerektiğini söylemek için küçük dükkânıma gelmeden önce, yöntemlerimizin ve sırlarımızın bilinmediğine bahse girerdim. O an Eliuzun Jimmy'nin bizim onu izlediğimiz kadar, onun da bizi izlediğini öğrendim ve dahası, o buralarda yokken de bizi izlettiğini. Sonuç olarak, benim Şakacılar'ın lideri olduğumdan çok daha iyi bir Dük'tü."

Dash omuzlarını silkti. "Eğer Patrick isteğimi kabul ederse, bütün bunlar sona erer zaten." Yaşlı adam güldü. "Bir affın bu perişan kardeşliğimizi namuslu yola sokacağını mı sanıyorsun? Bu gibi bir aftan dakikalar sonra pervasız gençlerimizden bazıları pazar meydanında kese kesecek ya da depoların mahzenlerine girecek genç Dash. Tehlikeli yol o kadar içimize işlemiştir ki, ondan başka bir hayatı istemeyiz.

"Bazen büyükbaban gibi bazıları kendilerini düzeltmek için bir kaçış, bir yol bulur, ama çoğu Ana'ya, lağımlara, çatı tepelerine -Hırsızlar Yolu'na- ve bir celladın ipinin ucunda son bulacak kısa bir yaşama bağlı kalır. Bu hayat, sarayın zindanlarındakinden çok da farkı olmayan bir mahkûm hayatıdır, çünkü kaçma şansı çok azdır."

Dash omuzlarını silkti. "En azından herkesin, senin, Trina'nın ve diğerlerinin bir seçim şansı olur. Çoğu insan bundan fazlasını istemez."

Yaşlı adam kesik kesik güldü. "Yaşının ötesinde bilgesin Dash, tabii başkasından duyduklarını tekrarlamadan bunu gerçekten hissederek söylüyorsan. Git artık."

Dash dışarı çıkınca çalışma ekibinden üç arkadaşının beklediğini gördü. Gustaf ile Tahvin yan yana dururken, Reese bazı Sakacılar'ın yanında duruyordu. "Benimle geliyor musunuz?" diye sordu Dash.

Reese kafasını iki yana salladı. "Ben değil. Yakalanmadan önce Şakacıydım ve bunlar benim insanlarım. Burası benim evim."

Dash başını salladı. Diğer ikisine bakarak, "Siz?" dedi.

Gustaf, "Kılıcı olmayan bir savaşçıyım," dedi. "İşe ihtiyacım var. Beni tutuyor musun?"

Dash gülümsedi. "Evet tutuyorum."

Tahvin, "Ben sadece şehirden çıkmak istiyorum," dedi.

"Beraberiz o halde."

Trina gelip Dash'ın önünde durdu. "Pekâlâ züppe, size en güvenli yolu ben göstereceğim. Karanlığa kadar bekleyin, ardından dış kamplara yaklaşmadan gidin. Prens'in ordusunun yaklaşmakta olduğuna dair söylentiler var ve insanlar kılıçlarına yakın uyuyor. Böyle bir yerde pek fazla arkadaş bulunmaz."

Dash başını sallayıp. "Silah?" diye sordu.

"Vereceğiz," dedi Dash'ın John Tuppin olarak bildiği, onu yakalayan tıknaz adam. "Çıkıştan hemen sonra alacaksınız."

Dash başını salladı. "Gidelim öyleyse."

Omzunun üstünden, arkasında Krondor tarihindeki en gizemli insan olduğunu iddia eden yaşlı adamın, Dürüst Adam'ın olduğu kapalı kapıya göz attı. Dash yaşlı adamı bir daha görüp göremeyeceğini merak etti.

Loş ışıkta yola koyuldular.

Pug bir an önce karara varması gereken seçenekleri düşünerek sessizce oturuyordu. Miranda onu izliyordu.

Birkaç dakika sonra, pencerenin dışında asılı duran hayal her neyse ondan sıyrılarak, "Ne?" dedi.

Miranda güldü. "Milyonlarca kilometre uzaktaydın, değil mi?"

Pug gülümsedi. "Aslında hayır. Sadece birkaç yüz kilometre. Ama yıllarca uzaktaydım." "Ne düşünüyordun?"

"Geçmişimi ve geleceğimi."

"Geleceğimizi demek istiyorsun."

Pug kafasını iki yana salladı. "Hâlâ yalnız yapmam gereken bazı seçimler var."

Miranda şöminenin yanındaki sandalyeden kalktı. Sıcaklıktan çok konfor vermesi için yakılmış, kömürlerin yanmasına yetecek kadar küçük bir ateş yanıyordu. Kadın ateşe göz atıp kocasının önünde dikildi. Kucağına oturup, "Anlat," dedi.

"Gathis'in sunduğu seçenek. Aslında Tanrı'nın seçeneği."

"Ne yapman gerektiğine karar verdin mi?"

Pug başını salladı. "Sanırım benim için yalnızca bir seçenek var."

Bir sürelik bir sessizliğin ardından Miranda, "Benimle paylaşmak ister misin?" diye sordu. Pug gülüp Miranda'yı boynundan öptü. Kadın çığlık attı, ardından iterek kendini Pug'dan uzaklaştırdı. "Dikkatimi bu kadar kolay dağıtabileceğini mi sanıyorsun?"

Pug gülümsedi. "Ölüm Salonu'nda yatarken, bana babanın yerini almam seçeneği sunuldu." Kara Macros'tan bahsedilince Miranda kaşlarını çattı. Babasıyla asla yakın ilişkileri olmamıştı ve bunun başlıca nedeni babasının büyük güçlerle olan bağlantısıydı. Kayıp Büyü Tanrısı Sarig'in insan vekili olarak oynadığı rol, Miranda'nın neredeyse iki yüzyıllık hayatında babasıyla son birkaç yıl görüşmesine yol açmıştı.

Pug devam etti. "Sarig'in Midkemia'daki temsilcisi olamam. Bu benim rolüm değil."

"Bana anlattıklarına bakılırsa, diğer seçeneklerin o kadar da çekici değil."

Pug endişeli görünüyordu. "Ölmedim, bir yüzden seçeneklerim bire indi: yaşamalı ve en değer verdiğim şeylerin yok oluşunu, ölümünü ve kaybını izlemeliyim."

Kadın tekrar Pug'ın kucağına oturdu ve "Biri zaten gerçekleşti," dedi. "Kızın ve oğlun senden alındı, değil mi?'"

Pug başını salladı ve Miranda Pug'ın gözlerinde hala dinmeyen acısının yansımalarını gördü.

"Ama daha fazlasını kaybetmekten korkuyorum."

Miranda başını omzuna yaslayarak Pug'ın kucağına tekrar yerleşti. "Kayıplar her zaman olasıdır aşkım. Sonunda ölene kadar kaybedebiliriz. Bu hayatın cilvesi. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez." Pug, "Neredeyse yüz yaşındayım, ama şu anda cildimi çocuk gibi hissediyorum," dedi.

Miranda gülüp Pug'a sokuldu. "Biz zaten çocuğuz, ben senden iki kat yaşlıyım. Tanrılar ile karşılaştırıldığında ben dahil, yürümeyi yeni öğrenen çocuklarız." "Ama çocukların öğretmenleri vardır."

"Öğretmenlerin vardı," dedi Miranda.

"Şu anda bir tanesi işime yarayabilirdi"

Miranda, "Ben sana öğretirim," dedi

Pug ona baktı. "Öğretir misin?"

Kadın Pug'ı öptü. "Sen de bana öğretebilirsin. Babamın adasındaki öğrencilere, onlar da bize öğretir. Okunmamış kitaplarımız ve bu küçük kürede hayal bile edemeyeceğimiz bilgeliğe ulaşabileceğimiz Dünyalar Koridoru'muz var. Yaşanacak çağlarımız." Pug iç geçirdi. "Sanki umut varmış gibi hissetmemi sağlıyorsun." Miranda, "Her zaman umut vardır," dedi.

Kapı çaldı ve Miranda Pug'ın kapıyı açması için kucağından kalktı. Dışarıda bir kraliyet içoğlanı duruyordu ve "Lordum, Prens sizi bir an önce görmek istiyor," dedi.

Pug Miranda'ya göz atınca, kadın merakla omuzlarını silkti ama bir şey söylemedi. Pug Miranda'ya başını sallayıp içoğlanını takip etti.

Şu sıralar Prens Patrick tarafından kullanılan eski Baron'un odasına gelene kadar Darkmoor Şatosu'nun içinde ilerledi. İçoğlanı kapıyı açıp Pug'ın girmesi için kenara çekildi.

Patrick yaşlı Baron Otto'nun masasından kafasını kaldırıp baktı ve "Büyücü, halledebileceğini umduğum bir sorunumuz var," dedi.

"Nasıl yardımcı olabilirim Ekselansları?"

Patrick rulo yapılmış bir parşömeni kaldırdı. "Kuzeyden gelen bir rapor. Saaurlar ortaya çıkmaya karar vermiş."

"Kuzeyde mi?" Pug şaşkın görünüyordu. Saaurları Darkmoor'daki son savaştan çekilmeye ikna ettiğinde, liderleri Sha-shahan, Saaurları aldatanların bunu kanıyla ödeyeceğine dair ant içmişti. Ama kuzeyde bu intikamın en olası hedefi olan Fadawah'ın ordusu vardı. Saaurlar nasıl olur da çekildikten sonra eski müttefiklerine dönebilirdi? Pug, "Kuzeyde nerede Ekselans?" diye sordu. "Kuzeydoğuda! Kışı, dağlarla Kuytu Orman'ın ağaçlıkları arasında, kuzeyimizde geçirdiler. Gümbürcehennem Bozkırları'nın en güney ucunda yaşıyorlardı ve artık iyice güneye inmeye başlamışlar."

"Güneye!" diye tekrarladı Pug korku dolu bir sesle. "Bize saldırmışlar mı?"

Patrick parşömeni yere fırlattı. "Kendin oku. Fadawah'ın Kâbus Sıradağları'ndaki herhangi bir boşluktan yararlanmasını önlemek için tepelerde yedek tutulan bir birliğe saldırmışlar. Birlikteki bütün adamları katletmişler."

"İlerlemeye devam ediyorlar mı?"

"Hayır," dedi Patrick. "Bu haberdeki tek iyi yan bu. Askerlerimden üç yüzünü katledip sonrasında geri çekilmekten memnun gibiler. Yine de bize bir uyarı bırakmışlar." "Neymiş o?"

"Yere üç yüz tane kazık saplamışlar. Her birinin tepesinde bir adamın kafası var. Bu düpedüz bir meydan okuma."

"Hayır Ekselans," diye düzeltti Pug. "Bu meydan okuma değil. Bu bir uyarı." "Kime yapılmış bir uyarı?" dedi Patrick, öfkesini güçlükle kontrol ederek.

"Herkese. Bize, Fadawah'a, Kara Yol Kardeşliğine, kazıklarda asılanları görecek kadar yaklaşan herhangi bir akıllı yaratığa. Bu hareket bize Saaurların Gümbürcehennem Bozkırları üzerinde hak iddia ettiğini ve bizim oradan uzak durmamızı istediğini söylüyor."

Patrick bunu düşündükten sonra, "Göçebeler, kaçakçılar ve haydutlar hariç, orada yaşayan hiç kimseyi Krallık Vatandaşı olarak adlandırmam ve orası hâlâ bizim topraklarımız." Dedi.

"Yabancı bir ordunun birliklerimi yok etmesine ve kendilerini bizim sınırlarımız içinde bağımsız bir ulus olarak ilan etmelerine verirsem cehennemin dibinde kahrolayım." "Benden ne yapmamı istiyorsunuz Ekselansları?"

"Sabah kuzeye bir birlik yolluyorum onlara eşlik edersen minnettar olurum. Saaurları savaştan çıkartan sendin. Şu Jatuk öfkesini Fadawah'a çevirmek isterse, askerlerimi tepelerinden çeker ve hatta onlara Yabon'da Fadawah'tan intikam almaları için erzak bile veririm. Ama bu işin karşılıksız kalmasına veremem."

"Onlara ne söylememi istiyorsunuz?"

"Bize karşı olan düşmanlıklarını kesip, topraklarımızdan çekilmelerini söyle." "Nereye Ekselans?"

Patrick, "Nereye gidecekleri umurumda değil," dedi. "Kıyıya güvenli geçiş yapıp evlerine yüzerek gidebilirler umurumda değil, ama bana kendi Prensliğimin herhangi bir kısmından uzak durmamı söylemelerine izin vermeyeceğim! Son zamanlarda bu çok sık olmaya başladı!" Patrick'in sesi yükseliyordu ve Pug öfkesine hakim olamadığını görebiliyordu.

"Gitmekten memnuniyet duyarım Ekselans."

"Güzel," dedi Patrick daha sakin bir sesle. "Tepelerdeki kuvvetlerimizin kuzey birliklerinin başındaki Yüzbaşı Subai'ye birilerini yollayacağım haberini gönderdim. Bunun sana eşlik

etmesini ve bu sorunun çözülmesini istiyorum. Şu Yıldızlimanı'ndaki meseleyle, Kesh'in aptalca davranmasıyla ve Fadawah'ın Prensliğimde yaşıyor olmasıyla ilgili yeterince endişem varken, bir de sorun çıkaran Saaurlarla uğraşamam.

"Mantıklı davranırlarsa, ben de mantıklı davranırım. Bana onları Krallık'ımızın dışına çıkartmak için ne yapmamız gerektiğini söylerlerse onu yaparım. Ama reddederlerse, yapabileceğin tek bir şey var."

"Nedir o Ekselans?"

Patrick sanki gözünün önündekini göremiyormuş gibi Pug'a baktı. "Tabii ki onları yok edeceksin büyücü. Onları bu dünyadan sileceksin."

-7-
FIRSAT

Jimmy suratını buruşturdu.

Owen Greylock'un kampında güzel bir uyku çekmiş, ardından beş günü at sırtında geçirmişti. Krondor Şövalye-Mareşali ile Prens Patrick'in geçici olarak oturduğu Darkmoor'a olabildiğince hızlı at sürmüşlerdi.

Darkmoor'a şafaktan hemen önce varmışlardı ve Patrick'in süitinin dışında duruyordu. Prens huzura kabul için giyinirken saraydaki diğer insanlarla beraber bekliyordu ve Jimmy burada hâlâ bol miktarda Kesh kahvesi bulunduğu için aklına gelen bütün tanrılara teşekkür etti. Tsurani Chocbast mantıklı bir yedekti, ama hiçbirisi biraz balla tatlandırılmış bir kupa sıcak kahve kadar hoşuna gitmiyordu.

"James!" diye tanıdık bir kız sesi arkasından ve Jimmy aniden tamamen uyandı. Döndüğünde genç bir kadının yaklaşmakta olduğunu gördü.

"Francie?" dedi şaşkınlıkla.

Kız saray protokolünü ciddi bir biçimde bozarak kollarını Jimmy'nin boynuna dolayıp, "Uzun zaman oldu!" dedi

Jimmy de kıza sarıldı. Ardından geri çekilip kızı inceledi. "Büyümüşsün," dedi bu gerçeği takdir ederek Uzun boylu, ince yapılı bir kızdı, ama sanki dışarıdaki etkin fiziksel aktivitelerde çok fazla zaman geçirmiş gibi güçlü bir yapısı vardı. Yüzünde saraydaki kadınların kullandığı her zamanki güzellik malzemeleri yoktu; yanaklarını ve burnunu güneşten oluşmuş hafif çiller kaplıyordu. Genelde açık kahverengi olan saçlarında yol yol sarılar vardı. Son derece erkeksi bir yelek, pantolon, beyaz gömlek ve binici çizmeleri giyiyordu.

"Babamla yaptığımız sabah gezintisinden dönüyordum ve burada dikildiğini gördüm. Üzerime daha uygun bir şeyler giymeme izin ver. Seni nerede bulabilirim?"

Prens'in kapısı açılırken Jimmy, "Ekselans beni nereye gönderirse, ama büyük olasılıkla memurların yemekhanesinde," dedi.

Kız başını salladı. "Seni bulacağım." Jimmy'yi yanağından hafifçe öperek uzaklaştı ve Jimmy kızın davranış biçimine hayran oldu.

Jimmy'nin yanında dururken konuşmayı baştan sona duymuş olan Owen, "Kızımız da?" dedi.

"Silden Dükü'nün kızı Francie. Biz Rillanon'da yaşarken iş Lord Brian'ı saraya getirdiği zaman Dash ve benimle oyun oynardı. Dash'ın yaşında ve onu son gördüğümde yalnızca sıska bir çocuktu. Çok uzun zaman önce bana aşıktı."

Prens'in içoğlanı görünürken Owen'ın söylediği tek şey, "Ah," oldu.

İçoğlanı Greylock'u görünce, "Mareşal Greylock, Ekselansları ilk önce sizi görecek," dedi.

Owen Jimmy'ye onu takip etmesini işaret etti ve Patrick'in süitine girdiler.

Prens, gümüş bir tepside sıcak çörekler ve bir demlik kahve olan ve kâğıtlarla dolu masasının ardında oturuyordu. Dük Arutha masanın sol tarafında sessizce oturuyordu. Dük oğluna bakıp gülümsedi. "Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin. Dash?"

Jimmy kafasını iki yana salladı. "O taraflarda bir yerlerde." Arutha'nın gülümsedi kayboldu.

Patrick ağzındaki lokmayı bitirip, "Krondor'dan ne haber?" diye sordu.

Owen, "Jimmy General Duko'dan bir mesaj getirmiş," dedi.

Patrick, "General Duko'dan mı?" dedi.

Jimmy, "İstilacıların arasında anlaşmazlık var gibi görünüyor," dedi. Dış hatlarıyla, Duko'nun Fadawah ve Nordan hakkındaki şüphelerinden bahsetti ve "Bu yüzden General'in kendini ve adamlarını feda etmeden ve kan akıtmadan Krondor'u siz Ekselanslarına verecek bir teklifi var," diye bitirdi.

Patrick'in yüz ifadesi anlaşılmıyordu. Jimmy Prens'in zaten bunun nereye gideceğini sezdiğini görebiliyordu. "Devam et," dedi Krondor Prensi.

"Duko Novindus'a dönmenin bir anlamı olmadığını düşünüyor. Kıta on yıllık savaştan sonra mahvolmuş ve" Jimmy durakladı. "Devam et," diye tekrarladı Patrick.

"Ulus kavramımızda özel bir şey buluyor Ekselans. Kendisinden daha büyük bir şeylere ait olmak istiyor. Krondor'u siz Ekselanslarına vermeyi ve taca bağlılık yemini etmeyi öneriyor. Ordusunu kuzeye çevirip Sarth'taki Nordan'ın üzerine yürüyecek

Patrick kızarmaya başladı. "Bağlılık yeminiymiş!" Eğildi. "Belki babanın yerine Krondor Dükü de olmak istiyordur?"

Jimmy gerginliği arttırmamaya çalıştı, "O kadar büyük bir şey istemiyor Ekselans. Belki bir Baronluk."

"Baronlukmuş!" diye patladı Patrick, masaya bir şaplak indirerek. Bu hareket kahve demliğinin havalanıp içerisindekilerin çöreklerin ve bir düzine parşömenin üzerine dökülmesine yol açtı. Yakınlarda duran içoğlanı Prens ayağa kalkarken karışıklığı toparlamak için fırladı. "Katil köpek şehrimi işgal etme, ardından da onu bana geri vermek için bir Baronluk isteme küstahlığına sahip! Küstahlıkta sınır tanımayan bir hırsız." Owen ile Arutha'ya baktı "Sizleri savaşa göndermem ve Krondor'u ele geçirdikten sonra piçi çabucak

astırmamam için başka bir sebep var mı?" Arutha, "Birkaç sebep var Ekselans," dedi.

Patrick ona baktı. "Öyle mi?"

"Duko ile anlaşmaya varırsak, düşmanın birliklerini almış ve güçlerini üçte bir oranında azaltmış olacağız. Tabii bir o kadar da kendi gücümüzü arttırmış olacağız. Sayısız adamın hayatını kurtarırız, Sarth'a gönderecek öncü bir gücümüz olur ve Kesh'i uzak tutmak için güney sınırını güçlendirmek üzere ihtiyacımız olan adamları elde etmiş oluruz." Arutha devam etmeye isteksizmiş gibi görünüyordu ama, "Eğer Duko teklifinde samimiyse ve bu kurnazca bir tuzak değilse, bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat," diye bilirdi.

"Topraklarımı istila et, şehrimi çal, vatandaşlarımı öldürüp mallarını yok et, sonra arkanı dön ve babamdan zorla bir unvan al ve bu 'kaçırılmayacak bir fırsat' olsun?" Patrick Arutha'ya bakıp, "Aklınızı mı yitirdiniz lordum?" diye bağırdı.

Jimmy babasına böyle hitap edilmesine öfkelenerek gerildi, ama hiçbir şey söylemedi. Arutha sinir krizi geçiren bir çocukla karşı karşıya kalan bir ebeveynin sabrıyla, "Aklım gayet başımda Ekselans," dedi. Ardından öğrencisiyle konuşan bir öğretmen tonuyla, "Otur Patrick," dedi. Batı Toprakları Prensi olsun olmasın, Arutha Patrick'in akıl hocalarından biriydi ve eski alışkanlıkları kırmak zordu. Arutha'ya öfkeyle bakarak yerine oturdu, ama sessiz kaldı. "Bir Prens gibi düşünmelisin. İstilacılarla ne yaptığının bir önemi olmaksızın, Kesh ile de ilgilenmek zorundasın. Kendilerini sadece, her iki taraf da ateşkese uymazsa Yıldızlimanı'ndaki büyücülerin bizim olduğu kadar onların da birliklerini yok edeceğini bildikleri için tutuyorlar. Yüce Kesh ile başa çakmanın tek yolu güçlü bir konumda olmak.

"Yabon'u geri almak zorundasın. Bunu yapmak için Batı Toprakları'nı Calastius Dağlarından itibaren temizlemelisin ve bunu yapmak için de Sarth'ı almalısın. Krondor'u savaşarak alırsan, Sarth'a yaz ortasından önce sefer düzenleyemezsin!" Arutha da sinirlenmişti,

ama ses tonunu ustalıkla kontrol altında tutmayı başardı. "Sarth seferi herhangi bir sebepten ötürü uzarsa, bu Ylith'e bir kış seferi yapmak ya da önümüzdeki yıla kadar beklemek anlamına gelir. O zamana kadar La-Mut düşmüş olur. Eğer Fadawah'a iyice yerleşmesi için bir kış daha verirsen, Kuzey'i bir daha asla geri alamayabiliriz!" Sesini alçalttı. "Fadawah şimdiden Özgür Şehirler'deki kilit görevlilere rüşvet veriyor. Aldığımız raporlara göre onunla ticaret yapıyorlar. Üç ay içinde, ordusu bizimkinden daha iyi donanımlı hale gelecek, istila sırasında ne kadar kötü davranıldıkları göz önünde bulundurulursa büyük olasılıkla dinleyecek olan Queg ile de görüşmeler yapıyor." Owen'a baktı.

Greylock, "Ylith'i almak donanma desteği gerektirecek Ekselans," dedi. "Fadawah göründüğü kadar zekiyse, biz oraya ulaşana kadar limanda demirlemiş Queg gemileri olur ve bir da Queg ile başka bir savaş anlamına gelir."

Patrick gözyaşlarına boğulacak kadar öfkelenmiş görünüyordu. Ama sesini ve öfkesini kontrol altında tutarak, "Yani bana bu katil pislikle anlaşma yapmazsam kendimi kazanamayabileceğim üç cepheli bir savaşın içinde bulacağımı mı söylüyorsunuz?" dedi.

Arutha yüksek sesle iç geçirdi. "Tam olarak bunu söylüyoruz Ekselans."

Patrick öfkesini güçlükle dizginleyebilip Lordu Arutha'nın haklı olduğunu bilecek kadar zeki, ama kabul etmeye gönülsüz olacak kadar da öfkeliydi. "Başka bir yol olmalı." "Var," dedi Owen. "Krondor duvarlarına yürüyebilir, dışarıda toplanmış paralı asker kamplarının içinden şehre saldırır ve bir hafta boyunca bina bina dövüşür, ardından yaralarınızı sarmak ve kuzeye yürümeye hazırlanmak için bir ay daha geçirirsiniz."

Patrick öfkesini kontrol edemiyormuş gibi görünüyordu. "Kahretsin," dediği tek şey oldu. Uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra bir kez daha, "Kahretsin," dedi.

Arutha, "Patrick bu teklifi reddedemezsin," dedi. "Bir istilacı general bizimle ayrı bir barış yapmak istiyor ve bu teklifi yalnızca Kral reddedebilir. Babanın hayır diyeceğini düşünüyor musun? Şu kadarını biliyorum ki, seninle benim Duko ile imzalayacağı herhangi bir anlaşmayı onaylar. Tek ihtiyacımız olan şey, bunun Fadawah'ın bir numarası olup olmadığına dair birtakım garantiler."

Jimmy, "Ekselans, bu adamla yalnızca birkaç gün geçirdim, ama bence samimiydi," dedi. "Adamda..." Duko'da gördüğü şeyi tam olarak anlatacak bir kelime arayarak durakladı.

"Devam et," dedi Patrick.

"Adamda bir şey vardı, bir umut. Öldürmekten, sürekli fethetmekten bıkmış. Zümrüt Kraliçe'nin, sürekli etrafında duran ve ölüm büyüsünü bozulmadan tutabilmesi için her gece bir tanesi seve seve ölen, Ölüm Korumaları Ölümsüzler'i yarattığında ondaki kötücüllüğü keşfettiği zamanlardan bahsetti bana. Sıradan asker ya da general fark etmeden en ufak bir duraksama gösteren adam yok ediliyormuş. Yüzbaşılardan bazıları isyan ettiğinde hepsi kazığa oturtulmuş ve adamlar seğirerek ölürken kraliçenin ordusu ilerlemeye devam etmiş. Maharta'nın düşüşünden sonra General Gapi Yüzbaşı Calis ve adamlarının kaçmasına izin verdiği için kazığa oturtulup bir karınca yuvasına yerleştirilmiş. Bu herkese, rütbesi ne olursa olsun onun öfkesinden kurtulamayacağını göstermiş. Birlikler diğer birlikleri izlemesi yönünde talimat almış, böylece herkes en ufak bir muhalefet bile gösterse, bunun rapor edileceğini biliyormuş.

"Duko kış süresince Krallık mahkûmlarıyla, askerlerle, Karanın Sonu ve Sarth'ın kuzeyindeki bazı subaylarla ve sıradan insanlarla konuşmuş. Yaşam tarzımıza, yönetimimize, Yüce Özgürlüğümüze hayran olmuş ve bu ulus kavramımızın harika bir şey olduğunu düşünüyor. Ordudaki diğer herkes gibi kapana kısılmış." Jimmy derin bir nefes alıp, "Bence daha büyük bir şeyin, ölümünden sonra da yaşayacak ve hayatını vermeye değer göreceğini hissedeceği bir şeyin parçası olmak istiyor," dedi.

Arutha, "Ve eski yoldaşları tarafından ihanete uğramış biri," dedi. "Söyledikleri doğru olabilir." "Garanti istiyorum," dedi Patrick sertçe. "Bu katil kasabı soylular sınıfımıza kabul etmem için beni ikna edebileceğiniz, aklınıza gelen bütün garantileri istiyorum." Owen güldü.

"Bunda komik bir yan mı buluyorsunuz Lordum Greylock?" diye sordu Prens.

"Yalnızca atalarınızdan birisinin de bu şatoda yaşayan ilk Baron için aynı şeyleri söylediğini düşündüğüm zaman," dedi Greylock gülümseyerek.

Patrick durakladıktan sonra iç geçirdi bir süre sonra kıkırdadı. "Öğretmenlerimden biri bana Rillanon Krallığı'nın onu şehir duvarlarında asmak yerine Bas-Tyra'ya hizmetini kabul etmek için kendini neredeyse körkütük sarhoş ettiğini anlatmıştı."

"Soylu lordlarımızdan çoğu asmamayı tercih ettiğimiz düşmanlarımızın torunlarından başka bir şey değil Ekselans," dedi Arutha.

"Pekâlâ," dedi Patrick, "Batıda soylu Lord Duko'yu nereye yerleştireceğiz?"

Arutha, "Yeni soylulara ihtiyacı olan birkaç tane Kontluk, yirmi tane Baronluk ve bir Dukalık var," dedi

Owen, "Güney Sınır Bölgesi Dükü'ne ihtiyacımız var," dedi.

Patrick James'e baktı. "Krondor'daki ayakçı takımını Kesh'in önüne atmaya ne dersin?"

Jimmy, "Ekselans bir öneri sunmaya duraksıyorum..." dedi.

Patrick sertçe Jimmy'ye baktı. "Alçakgönüllü davranmaya çalışma James. Üçüncü kuşakta ailendeki ilk alçakgönüllü adam olurdun ve buna inanmam."

James gülümsedi. "Eğer Duko ve adamlarını Shandon Körfezi ile Karanın Sonu arasındaki Sutherlands'e gönderirseniz, birliklerimizi Krondor'a gönderip güneybatı sınırında hâlâ bir varlık gösterebiliriz. Her yerde, durumumuzu dakika dakika İmparator'um generallerine bildiren Kesh ajanları olduğunu varsayabiliriz. Krondor'a yerleştikten sonra Nordan iyice yerleşmeden doğruca Sarth'a ilerleyebiliriz."

Patrick Owen'a baktı. "Greylock, sen Krondor Şövalye-Mareşalisin. Genç James'in savı hakkında ne düşünüyorsun?"

Owen ne düşündüğünü tam olarak biliyordu; bunu Jimmy ile Darkmoor'a yaptıkları yolculuk sırasında konuşmuşlardı. "Riskli Ekselans, ama Duko'yu ordumuzla Nordan'ın birlikleri arasında sıkıştırıp adamlarının canlarını kurtarmak için savaşması kadar değil. Ama eğer onları Kesh ile yüzleşmek için güneye sürersek, Duko'nun adamlarının eski yoldaşlarıyla savaşması ya da Fadawah'ın aralarına karıştırdığı herhangi bir casusla ilgili endişelenmek zorunda kalmayız. Ayrıca Düşler Vadisi'nde yaşayan adamların yarısı, istedikleri an bize ya da düşmanımıza karşı savaşacak paralı askerler; Duko bu gibilerini yönetmek için biçilmiş kaftan olabilir." Zaten defalarca tekrar etmiş olduğu şeyleri sanki ilk defa söyleyecekmiş gibi düşünerek durakladı. "Limanı temizlemeye devam eder ve gelecek ay şehri geri alırsak, altı haftada Sarth'a ilerleyebiliriz. Bu bizi planımızın altı hafta önüne geçirir. Sonbahar yağmurları gelmeden Ylith kapılarına dayanabiliriz. "

Patrick, "Babama gönderilmek üzere bir mesaj hazırlayacağım," dedi. "Eğer bu katil piçi asması için cellatla veremiyorsam, Keshlilere veririm. Yeni Dükümüze bir 'aileye hoş geldin' mesajıyla birlikte adamlarını harekete hazır hale getirmesini belirten bir mesaj göndermemiz gerekecek." James ayağa kalkıp, "Ekselansları izin verirse?" dedi.

Patrick eliyle çıkabileceğini işaret edince Arutha da kalktı "Oğlumla konuşmak için birkaç dakika izninizi isteyebilir miyim?"

Patrick başını sallayıp içoğlanına döndü. "Derhal buraya bir yazman gönderilsin." Arutha oğlunu bekleme salonuna götürdü ve Prensin huzuruna çıkmayı bekleyenlerden uzaklaştırdı. Duyulmamak için hafifçe, "Dash'tan ne haber?" diye sordu.

"Ayrıldık. Malar ve ben-"

"Malar da kim?" diye araya girdi Arutha.

"Yolda karşılaştığımız Düşler Vadisi'nden gelen bir hizmetkâr. Kervanları saldırıya uğramış ve bir aydan fazla bir süredir yabanda hayatta kalmayı başarmış."

"Malar," dedi Arutha. "Tanıdık bir isim,"

"Malar Enares," dedi Jimmy. "Tam adı bu."

"Evet, tanıdık ama kim olduğunu hatırlayamıyorum."

"Onu nereden tanıdığını bilmiyorum baba. Efendisi önemli bir tüccarmış, belki oradan biliyorsundur."

Arutha, "Kayıtlarımdan çoğu hâlâ Krondor'u boşaltırken getirdiğimiz kutularda," dedi. "Genelde, o adı araştıracak bir yazmanım olurdu. Tabii hâlâ bir yazmanım varsa."

Jimmy, "Pekâlâ eğer adamı hatırlayacak olursan şunu bil ki, o adamda göründüğünden fazlası var," dedi. Eğer hâlâ buralardaysa Krondor'a döndüğümüz zaman gözüm onun üstünde olur." Arutha elini Jimmy'nin omzuna koydu "Şimdi dinlen ve bir iki gün içinde yola çıkmaya hazır ol. Patrick en fazla birkaç gün içinde Duko'ya bir mesaj göndermeli. Bir çeşit törene ve resmi bir teslimle görev atamasına ihtiyacımız olacak. Keşke yaşlı Jerome hayatta olsaydı."

Jimmy sırıttı. "Büyükbabam onunla hiç anlaşamazdı."

"Evet, ama tanıdığını en iyi Teşrifatçı idi. Eğer alt cehennemlerden gelen bir yaratığı hoş karşılamak gerekseydi, bir yolunu bulur ve kısa

zamanda hazırlanırdı." Jimmy, "Sanırım şu anda tek istediğim yemek yemek ve uyumak," dedi.

"Bu arada," dedi Arutha, "Lord Silden burada. Francie'i de getirmiş."

"Prens'in huzuruna çıkmadan az önce gördüm onu. Sabah gezintisinden geliyordu. Büyümüş." "Rillanon'dayken onu bir baş belası olarak gördüğünü hatırlıyorum. Hâlâ seninle evlenmek istiyor mu?"

Jimmy güldü. "Sadece şanslıysam. Eğer uyanık kalmayı başarırsam, onunla öğle yemeği yiyeceğim."

Arutha gülümsedi. "Başarırsın." Ardından tavrı ciddileşti. "Keşke kardeşinden haberimiz olsaydı."

Jimmy başını salladı. "Keşke."

Arutha büyük oğlunun omzunu hafifçe sıktı, ardından Prens'in huzuruna döndü. Jimmy, Francie ile yiyeceği yemeği düşününce, önceden hissettiği kadar yorgun olmadığına karar verdi. Dün gece Batı'dan gelen herhangi bir rapor olup olmadığına bakmak için muhafız yüzbaşısının ofisine gitmeye karar verdi. Şanslıysa Dash hakkında bir şeyler öğrenebilirdi.

Pug 'Tapınak'a girdi ve boş olduğunu gördü. Deponun arka tarafından gelen bağırışları ve çocukların kahkahasını duydu. Boş binada hızla ilerledi, eğreti bir sunağın yanından geçti, mutfağa girdi ve eski depoya eklenmiş avluya çıktı.

Nakor sabunlu suyla balonlar çıkaran bir çocuğun yanına çömelmişti. Diğer çocuklar balonları kovalayıp yakalıyordu, ama eski kumarbaz dikkatle çocuğun piposunun ucunda şekillenen balona bakıyordu. Balon büyürken Nakor, "Yavaş yavaş," dedi.

Ardından, balon bir kavun büyüklüğüne ulaşınca küçük çocuk sert bir üflemeyle balonu piponun ucundan küçük balonlar fışkıracak şekilde patlattı. Balonlar ikindi rüzgârında savrulurken avludaki diğer çocuklar neşeyle çığlıklar atarak kahkahaya boğuldu.

Pug gülünce Nakor döndü. Büyücüyü gören Nakor'un yüzü geniş bir sırıtmayla ikiye ayrıldı. "Pug, ne mükemmel bir zamanlama!"

Pug yanına gitti ve el sıkıştılar. "Nedenmiş o?"

"Balon. Bu çocukları izlerken aklıma bir şey geldi ve sana bir şey sormak istiyorum." "Nedir'"

"Tomas, Macros ve senin zamanın başlangıcına gitmenizle ilgili bana anlattığın şu hikâyeyi hatırlıyor musun?"

"Pek kolay unutamıyorum," dedi Pug.

"Evrenin dışına doğru devasa bir patlama olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Tam olarak bu şekilde mi tasvir ederdim bilemiyorum, ama evet, temelde olan buydu." Nakor güldü ve bir süre dans etli. "Buldum!"

"Neyi buldun?"

"Bana yıllar önce o hikâyeyi anlattığından beridir bir düşünceyle boğuşuyordum. Şimdi anlıyorum sanırım. Balon yaparken çocuğu izle." Çocuğa döndü. "Charles, tekrar lütfen."

Çocuk tek büyük bir balon üfledi. "Genişleyişine bak!" dedi Nakor. "Nasıl genişlediğine bak!" "Eee," dedi Pug. "Ne olmuş?"

"Balon bir sabunlu su damlası, ama içine hava üflediğin zaman genişliyor! Genişliyor, ama içerdiği su miktarı aynı. Anlamıyor musun?"

"Neyi?" dedi Pug, Nakor'un son söylediğine gerçekten şaşırmış bir biçimde.

"Evren! Evren bir balon!"

Pug, "Ah..." dedi. Durakladı. "Anlamıyorum."

Nakor ellerini kullanarak havada bir küre çizdi. "Evrenin maddesi, sabunlu su gibi dışarı doğru saçıldı! Evrendeki her şey, balonun yüzeyinde."

Pug duyduklarını düşünmek için bir an durdu, ardından, "İnanılmaz," dedi,

"Her şey birbirinden aynı hızda uzaklaşıyor! Mümkün olan tek yol bu."

Pug gerçekten etkilenmişti. "Yani, bu ne anlama geliyor?"

"Evrendeki işleyişin nasıl olduğuna dair bir ipucumuz olduğu anlamına geliyor. Bu bize evrenin ortasında ne yaptığımıza dair bir fikir verebilir."

"Yüzeyinde demek istiyorsun."

"Yüzeyinde," diye düzeltti Nakor.

"Öyleyse ortada ne var?" diye sordu Pug.

Nakor sırıttı. "Boşluk. Bahsettiğin şu gri madde."

Pug durakladı. "Bu... mantıklı."

"Ve bir gedik yarattığın zaman, balonun yüzeyini büküyorsun!"

Pug kafasını iki yana salladı. "Anlamadım."

"Hepsini başka bir zaman açıklarım. Şimdi, Dünyalar Koridoru'nun bu işteki rolünün ne olduğunu bulabilirsem..."

Pug, "Bir şeyler bulacağından eminim," dedi.

Nakor, "Beni ziyarete gelmenin bir sebebi var mı?" diye sordu.

"Evet, yardımına ihtiyacım var."

Nakor, "Çocuklar oynamaya devam edin," dedi.

"Bu çocuklar kim?" diye sordu Pug Nakor'un peşinden tapınağa giderek.

"Buraya yakın oturan ve mahvolmuş evlerini ya da iş yerlerini tekrar inşa etmeye çalışan, ama bunu yaparken çocuklarını bırakacak bir yeri olmayan insanların çocukları. Çocuklarının sokaklarda koşuşturmasındansa, onları bırakacakları güvenli bir yer sağlıyoruz."

"Ve iş yerleri tekrar inşa edildiğinde, ebeveynlerinin yardımlarını alacaksınız."

"Doğru," dedi Nakor. "Bu arada, bize yardım etmek isteyen insanlar arasındaki itibarımız artıyor. Büyük bir kısmını usta tüccarlar oluşturuyor."

"Kendini gerçekten bu Arch-Indar Tapınağı'na adadın, değil mi?" "Kendimi tapınağın kurulmasına adadım," dedi Nakor.

"Ondan sonra?"

Nakor omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Burayı benden daha iyi yönetecek birilerine bırakacağım. Bu gerçekten benim işim değil. Gerçi Wodar-Hospur'un işleriyle bir yaşama yetecek kadar uğraştığımı düşünsem de, Kayıp Bilgi Tanrısı'nın Tapınağı olsaydı belki." Ona inanılmaz bir bilgi ve güç veren, ama aynı zamanda akıl sağlığını da tehdit eden yıllarca sahip olduğu büyülü el yazmasından bahsediyordu.

"Ne yapacaksın öyleyse?"

"Bilmiyorum. Sanırım dolaşmaya devam edeceğim."

Nakor'un ofisine vardılar ve Pug arkasından kapıyı kapadı. "İşin başına Sho Pi'yi mi bırakmayı düşünüyorsun?"

"Zannetmiyorum. Ne olabileceğinden emin olmamama karşın, o... farklı bir yolda ilerliyor." "Başka biri mi?" diye sordu Pug otururken.

Nakor başını salladı. "Emin değilim, ama sanınım kim olduğunu biliyorum."

"Beni aydınlatmak ister misin?"

"Hayır." dedi Nakor otururken sırıtarak. "Yanılıyor olabilirim. Aptal gibi görünmek istemem." "Tanrılar korusun," dedi Pug iğneleyici bir tonla.

"Şimdi, benden ne çeşit bir yardım istiyorsun?"

Pug kuzeydeki Saaurlarla ilgili durumu anlattı, ardından, "Patrick onlara bir ültimatom götürmemi isliyor ve Krallık'tan ayrılmayı reddederlerse onları yok etmemi emretti," diyerek bitirdi.

Nakor kaşlarını çattı. "Yıllardır güçlerinle ilgili hikâyeler anlatılıyor dostum. Yetki sahibi birisinin bunu kendi amacı doğrultusunda kullanmasının bir zaman meselesi olduğunu düşünüyordum."

"Daha önce Krallık'a emir almadan hizmet ettim."

"Doğru, ama daha önce düşünmeden hareket eden bir çocuğun yönetimi altında değildin." Pug arkasına yaslanıp, "Güçlerimi kazandığımdan beri kimsenin yetkisi altında olacağımı düşünmemiştim," dedi. "Tsurani İmparatorluğu'nun bir Yücesi olarak yasanın dışındaydım, kendi vicdanım hariç yetkili tanımıyordum ve İmparatorluk'un iyiliği için çalışıyordum.

"Midkemia'ya döndüğümden beri, kraliyet ailesi Yıldızlimanı'ndaki işleri uygun gördüğüm şekilde yönetmeme izin vererek beni rahat

bırakmaktan hoşnuttu. Kral Borric'e ve ondan önce de Kral Lyam'a topraklarına zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımı bilmek yetiyordu.

Şimdi Patrick'in bu 'git ve düşmanları yok et' emri yüzünden ne yapmam gerektiğinden emin değilim." Nakor Pug'ı gösterdi. "Başka bir dünyada yaşadın Pug. Şatoda oturan o çocuk, hayatının ancak birkaç yılını Rillanon adasından ayrı geçirdi. Sense bir köle ve yasanın ötesinde bir adam oldun, mutfakta çalıştın ve Dük rütbesine yükseldin. Zamanda yolculuk yaptın." Gülümsedi. "Pek çok şey gördün." Gülümsemesi kayboldu. "Patrick korkmuş bir çocuk, ama çabuk öfkelenen kötü bir yapısı ve ona itaat eden bir ordusu olan bir çocuk. Bu tehlikeli bir birleşim."

"Belki de Krala gitmeliyim."

Nakor. "Olabilir, ama ben olsam bu seçeneği Saaurlarla konuştuktan ve onları ayrılmaya ikna edip edemeyeceğime baktıktan sonrasına saklamak isterdim," dedi.

"Benimle gelmeyi düşünür müsün? Olağanüstü durumlarda ne yapılması gerektiğine dair harika bir anlayışın var."

Nakor bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Pek çok kişinin ölümünü önlemek iyi bir davranış," dedi. "Evet, seninle geleceğim. Ama öncesinde benim için bir iyilik yapar mısın?" "Nedir'"

"Benimle gel."

Pug kalkıp Nakor'u ofisin dışına doğru takip etti. Büyük salonun uzak ucunda Sho Pi ve iki tane yardımcı rahip konuşuyordu. Nakor, "Sho Pi, çocuklara göz kulak ol," diye bağırdı. "Hemen dönerim."

Pug'ı şatoya doğru yönlendirdi, ama şatonun ana köprüsüne gitmek için normalde döndükleri yere gelmeden, dönüp şehrin yanmış kısmına giden bir sokağa girdiler. Bir denetim noktasına vararak, Darkmoor Baronu'nun yeleğini giyen iki muhafız tarafından

durduruldular. "Durun," dedi muhafızlardan biri bezgin bir ses tonuyla.

Nakor, "Bu adam Yıldızlimanı Dükü Pug, Krondur Prensi için bir görev üstünde," dedi. "Efendim!" dedi muhafız, hazır ola geçerek. Büyücüyü daha önce görmemiş olabilirdi, ama Batı'daki her asker onun namını ve neye benzediğini bilirdi.

"Bir iş için yirmi tane mahkûm almamız gerekiyor," dedi Nakor.

"Size eşlik etmesi için birkaç tane muhafız getireyim," dedi nöbetçi.

"Gerek yok," dedi Nakor, elini kaldırarak. "Kendimizi koruyabiliriz."

Pug'a onu izlemesini işaret etti ve muhafız itiraz edemeden hızla ilerlemeye başladı. Pug, "Bizi merak etme," dedi

Savaş esirlerinin tutulduğu, ateş ve mancınıklarla yıkılmış yarım düzine şehir bloğundan oluşan bir alana girdiler. Nakor büyük bir kaya bulup üstüne çıktı. Novindus dilinle. Bazı işçilere ihtiyacım var," diye bağırdı.

Yakınlardaki birkaç adam kafalarını kaldırıp baktı ve bir iki tanesi bakmaya devam etti, ama kimse yaklaşmadı. Nakor bir süre bekledikten sonra kayadan indi. "Bu işe yaramayacak. Benimle gel."

Kampın daha da içlerine girdiler. Her tarafta pis ve aç görünüşlü paralı askerler boş boş oturmuş sohbet ediyordu. Kalabalığın arasında ilerlerlerken, "Marangozlara, tekerlek yapımcılarına ve araba yapımcılarına ihtiyacım var!" dedi.

Adamın biri, "Savaşmaya zorlanmadan önce marangozdum," dedi.

"Tekerlek yapabilir misin?"

Adam başını salladı. "Tekerlek parmaklığı da yapabilirim."

"Benimle gel!"

"Neden gelecekmişim?" dedi adam. Kır saçlı ellilerinde bir adamdı ve kirli ve perişan görünüyordu.

"Çünkü yapacak daha iyi bir işin yok, değil mi? Ayrıca daha iyi yemek yiyeceksin ve para alacaksın."

Adam, "Para mı alacağım?" dedi. "Ben mahkûmum."

"Artık değilsin, tabii çalışmak istiyorsan. Seni Arch-Indar rahibi yapacağım." "Kim?" diye sordu adam şaşkınlıkla.

"İyilik Tanrıçası," dedi Nakor sabırsızlıkla. "Şimdi gel ve tek kelime etme."

Konuşma, Nakor gerekli deneyimde yedi adam seçene kadar birkaç kere daha tekrarlandı. Birkaç adam daha gelmişti, ama gerekli becerilerden yoksundular. Girişi bekleyen muhafız çiftinin olduğu yere geri döndüklerinde Pug, "Bu adamları yanımda götürüyorum," dedi. "Bir proje için gerekli becerilere sahipler."

"Özür dilerim lordum," dedi kıdemli muhafız, "ama bu son derece kuraldışı. Böyle bir emir almadık."

"Bütün sorumluluğu ben üzerime alıyorum," dedi Pug. "Prens için bir görevdeyim." Kıdemli asker omuzlarını silken genç askerle bakıştı, ardından.

"Pekâlâ sanırım sorun yok," dedi.

Mahkûmları tapınağa götürdüler ve içeri girerlerken Nakor, "Sho Pi!" diye bağırdı.

İlk öğrencisi hızla yanlarına geldi. "Buyur Usta?"

"Bu adamlara yemek yedirip temiz kıyafetler ver." Geriye göz atıp, "Yıkanmalarından sonra," diye ekledi.

Sho Pi başını salladı. "Olur Usta."

"Ardından Rupert Avery'ye bir mesaj gönderip işçilerinin onu beklediğini söyle." Pug, "İşçiler mi?" dedi.

Nakor başını salladı. "Birkaç tane keresteci bulup sabah kampa döner dönmez, Roo küçük bir araba imalathanesi yatırımına başlayacak." "Keresteci mi?" dedi Pug. Nakor sırıttı. "Yolda anlatırım." Pug gülümsedi.

Nakor, "Bir iyilik daha," dedi.

"Ne istiyorsun?"

Nakor sesini alçattı. "Şiddetle Bayan Miranda'yı geride bırakmanı tavsiye edeceğim." Pug, "Miranda başının çaresine bakabilir," dedi

"Becerilerden değil, çabuk öfkelenmesinden korkuyorum. Riskler çok az olsa bile tehlikeli bir yolculuk olacak. Herhangi bir tehdide iyi tepki vermeyebilir."

Pug, "Miranda'nın savaş çıkaracağını sanmıyorum, ana ne demek istediğini anladım," dedi. Bir süre düşündükten sonra, "Sanırım ondan Tomas'ı ziyaret edip kuzeyde durumun nasıl olduğuna bakmasını isteyeceğim," dedi. "Crydee ve Elvandar'dan neredeyse hiç haber almıyoruz ve eğer Ylith'i almak için kuzeye geçeceksek, Yabon'daki mücadelenin nasıl gittiğini öğrenmek can alıcı olur."

"Oraya yolculuk etme yöntemi var mı?"

"Karımın, senin ve benim öğrenmemiz gereken bazı 'numaraları' var. Desen ya da alet olmadan kendini nakledebiliyor."

"Bu çok kullanışlı olurdu."

Pug, "Korkarım sen ve ben at üstünde yolculuk etmek zorunda kalacağız," dedi. "Uçabilirim, ama yanımda seni taşıyarak değil."

Nakor, "Ata binmek yürümekten iyidir," dedi.

Pug güldü. "Çoğu durumun iyi tarafını görmek için harika bir yeteneğin var." Nakor, "Bazen yardımı oluyor," dedi.

"Ayrılmaya hazır olduğumda sana haber gönderirim. İki gün sonra sanırım." "Hazır olacağım," dedi Nakor Pug ayrılırken.

-8-
HAZIRLIKLAR

Dash işaret verdi.

Nöbetçiler el sallayarak ona ve arkadaşlarına ilerlemesini işaret etti.

Dash, Gustaf ve Tahvin, ikinci günün ikindisine doğru karşılaştıkları bir grup hayduda benzer grup hariç, hiç kimseye rastlamadan üç gündür yoldaydı. Duko birliklerini Krondor'un hemen dışına kadar çekmişti, bu yüzden sadece birkaç hafta önce iki kardeşe zorluk çıkaran devriyeler yoktu artık.

En yakındaki asker, "Kimsiniz?" diye sordu.

Dash, "Dashel Jameson, Kral'ın Saray Baronu," diye yanıtladı.

Gustaf ve Tahvin birbirlerine şaşkın bakışlar attı, ama ikisi de bir şey söylemedi. Şakacılar tarafından yakalandıklarından beridir garip bir şeyler olduğunu ve Dash'ın liderleriyle yalnız zaman geçirdiğini biliyorlardı, ama bunun ötesinde tek bildikleri genç adamın onları tutsaklıktan kurtardığı ve sıcak yemek, temiz yatak ve iş umudu verdiğiydi. "Gar!" diye bağırdı ilk asker ikinciye. "Çavuşu çağır!"

İkinci asker hızla, Krallık'ın uzaktaki ilk ordugâhının ışıklarına doğru yürümeye başladı. Dash ve diğerleri ilk askerin önünde durdu. Adam uzun bir süre garip bir sessizliğe gömülü kaldıktan sonra, "Sormamın sakıncası yoksa lordum..."

"Evet?" dedi Dash.

Askerin, bir soylunun nasıl olup da günün ilerleyen saatlerinde yanında şüpheli tiplerle düşman hatlarının yanlış tarafından üstünde böylesi berbat giysilerle çıkıp geldiğini merak ettiği belliydi, ama sadece, "Su ister misiniz?" diye sormakla yetindi.

"Evet, teşekkür ederim," dedi Dash.

Asker ona bir su tulumu verdi ve Dash içtikten sonra Gustaf'a, o da Tahvin'e verdi. Dash, "Oturacağım," dedi ve yolun kenarına geçip oturdu.

Arkadaşları da ona katıldı. Meraklı nöbetçiye aldırış etmeden sessizce oturdular.

Kısa bir süre sonra Krallık kampından, yanlarında üç at getiren bir grup atlı asker yaklaştı. Öndeki attan aşağı bir çavuş atladı, dizginleri nöbetçiye verdi ve "Baron Dashel?" dedi.

Dash ayağa kalkıp, "Benim," dedi.

"Yüzbaşı von Darkmoor sizi ve arkadaşlarınızı bekliyor efendim."

Üç adam Erik'in kampına giden bir kilometreden az bir yolu muhafız takımıyla aldı. Komuta çadırının dışında onları bekleyen Erik, "Dash!" dedi, "Baban tek parça döndüğüne sevinecek." "Ağabeyimden haber var mı?" diye sordu Dash attan inerken.

"Bir hafta önce geldi; Owen ile birlikte aceleyle Prens ile babanı görmeye gitti. İçeri gel." Erik Gustaf ile Tahvin'e geceyi geçirecekleri bir yer bulması için bir askere emir verdi ve komuta çadırına girince, "Sıcak yemek geliyor," dedi.

"İyi," dedi Dash, büyük bir harita masasının yanındaki bir katlanan sandalyeye çökerek. Haritaya göz alıp, "Krondor'a saldırmaya mı hazırlanıyorsunuz?" diye sordu.

Erik kafasını iki yana salladı. "Eğer ağabeyinin Duko'dan getirdiği mesaj yalan değilse saldırmak zorunda kalmayabiliriz."

"Mesaj mı?"

"Jimmy yakalanmış ve Patrick'e bir teklif getirmesi için Duko tarafından serbest bırakılmış." "Ne tür bir teklif?" diye sordu Dash.

"Duko taraf değiştirmek istiyor."

"Sen onu külahıma anlat," dedi Dash. "Birkaç günlüğüne tutsaklardan oluşan bir iş ekibinde çalıştım ve Krondor'u olabildiğince hızlı onardığını gördüm."

Bir emir eri, herhangi bir ölçüte göre yavan, ama Dash'ın ağzını sulandıran bir kokusu olan sıcak yahni dolu iki kâseyle içeri girdi. Onun arkasından içeri, bir tanesi peynir ve ekmek, diğeri de iki tane büyük şarap maşrapası taşıyan iki tane asker daha girdi.

Dash yemeye başladı ve askerler gittikten sonra Erik, "Gördüklerini bana anlatsan iyi olur," dedi. Birkaç ısırık ve yutkunmadan sonra Dash, "Duko'nun adamları tarafından yakalandım ve bir iş ekibine konuldum," dedi

Erik, "İlginç," dedi. "Jimmy'yi şehre girerken yakalamışlar ve sorgulamaya götürmüşler."

Dash, "Ben zaten şehirdeydim ve bir sıçan yakalayıcısı gibi gözüküyordum, bu yüzden bir süredir kaçak olan bir tutsak olduğumu düşünmüş olmalılar," dedi. "Bilmiyorum, ama bu mantıklı geliyor.

Duko'nun yaptıklarına rağmen, bazı şeyler hala oldukça kafa karıştırıcı."

Erik başını salladı. "Demek bir iş ekibindeydin "

Dash bir yudum şarap aldı. "Evet, üç adamla birlikte kaçana kadar. Dış duvarın altındaki lağım menfezlerinden birine girip şehrin içine doğru yönlendik. Şakacılar tarafından o zaman yakalandık."

"Demek hırsızlar hâlâ Krondor'un lağımlarını kontrol altında tutuyor."

"Duko ve adamlarının henüz bulmadığı birkaç, yer ve şehre birkaç tane güvenli giriş çıkış kalmışken ben buna tam olarak 'kontrol' demezdim."

Erik şarabından bir yudum alıp, "Eğer şehre saldıracak olsaydık bu çok güzel olurdu," dedi. "Sence Duko taraf değiştirme konusunda samimi mi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Erik. "Ağabeyin öyle olduğunu düşünüyor ve Greylock'u ikna etti ve babanı tanıyorsam, hep birlikte Prens'i ikna etmişlerdir."

Dash kafasını iki yana salladı. "Bu Şakacılar için sorun yaratır."

"Ne?"

"Yapacağımız saldırıda şehri almamıza yardım ederlerse, bir çeşit genel af sözü verdim." Erik çenesini ovuşturdu. "Krondor'un harabe halinde olduğunu düşünürsen, bir insanın savaştan önceki geçmişi hakkında endişelenmek biraz saçma olur. Yani, geçen yıl şehrin bir kısmını küle dönüştüren bir adamı affederken, iki yıl önce bir kese kestiği için bir insanı asmalı mıyız?" "Siyaset," dedi Dash. "Neyse ki sen ve ben böyle kararlar vermek zorunda değiliz."

Erik'in gözleri kısıldı. "Kendi fikirlerini çok fazla hafife alma Dash. Eminim baban ve Prens bu meseledeki fikrini öğrenmek isteyecektir."

Dash bir ağız dolusu daha lokma yutarak arkasına yaslanıp, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Duvarların içindeki herkesi affedip yoluna devam et." Elindeki çatalla omzunun üstünden arkayı işaret etti. "Arkadaki ana katilleri ve hatta büyükbabamın harika hikâyelerine rağmen Şakacılar hakkında hayallere kapılmıyorum. Garnizon askerleri rolü oynamaya zorlansaydı o istilacıların çoğu birkaç hafta içinde ayaklanır, hırsızlar da affedildikten birkaç gün sonra kese ya da gırtlak kesmeye başlardı." Dash kafasını iki yana salladı. "Hayır. Şakacılar'ın şehre girmemize yardım etmesiyle Duko'nun kapıları açmasının arasındaki tek fark benim bir söz vermiş olmam."

Erik bir kaşını kaldırdı. "Bu bir sorun mu?"

"Yalnızca, Şakacılar yeminimi bozduğuma karar verip üzerime ölüm işareti koyarsa."

Erik başını salladı. "Yardım edebileceğim bir durum olursa haber ver."

Dash, "Olur," dedi. "Gerçi babamla Jimmy'nin Patrick'i ikna etmiş olacağına dair kuşkularım var."

"Burada bekleyip bu tarafa gelip gelmediklerini öğrenmek ister misin? Hayatta olduğun haberini gönderebilirim. Ya da Darkmoor'a at sürmeyi mi tercih edersin?"

Dash esnedi. "Şu anda sadece, taş bir zemindeki bir saman yığınından daha yumuşak bir şeyin üzerinde uyumak isliyorum."

Erik ona buruk bir bakış attı. "O halde bu gece yola çıksan iyi edersin. Kampta kuş tüyü şiltemiz yok."

"Biliyorum," dedi Dash, sandalyeyi iterek masadan kalkarken. "Ben sadece bir isteği dile getiriyordum. Eğer kader böyle uygun görmüşse, bir askerin şiltesinde yatarım. Krondor'dan çıktığımdan bu yana geceleri üzerimdeki şu yırtık pırtık pelerine sarınıp yerde yatıyorum."

"Sana daha iyi kıyafetler veririz," dedi Erik "Yedek üniformalarımız var."

Dash omuzlarını silkti. "Üzerlerinde bir ve pire olmadığı sürece, tarzıyla ilgili bir şikâyetim olmaz."

Erik güldü. "Paçavralarını istediğin zaman kamp ateşine asabilirsin."

"Bir köpek askerin çamaşır yıkaması." dedi Dash. "Evet, bunu duymuştum; sonrasında kıyafetlerin günlerce leş gibi is kokar. Üniformaya razıyım. Bunları yakabilirsin." Erik güldü. "Şurada fazladan bir şilte var, bu gece burada yatabilirsin. Yatarken seni uyandırmamaya çalışının çadırın kapısına doğru ilerledi. "Yatmadan

önce bazı şeyleri kontrol etmem gerekiyor..." Döndüğünde Dash'ın çoktan şilteye uzanmış uykuya daldığını gördü. Dışarı çıkan Erik aklını yapacağı işlere çevirmeden önce, bir an durumun ne kadar garipleşmeye başladığını düşündü.

Duko'nun açık sözlü olup olmadığına karar verme işini Prens ile Dük'e bırakacak ve ardından, her zaman olduğu gibi, kendisine verilen emirleri en iyi bildiği şekilde uygulayacaktı.

Pug dizginlere asılınca muhafız takımının lideri durma emri verdi. Onlara doğru gelen devriye, Erik von Darkmoor'un Calis tarafından kurulan özel birlik Krondor'un Kızıl Kartalları'nın kıyafetlerini giyiyordu ve başlarında Darkmoor'da geçirdikleri kıştan tanıdıkları birisi vardı.

"Nakor! Büyücü!" diye bağırdı birliğin Teğmeni Jadow Shati. "Sizi bu tarafa getiren şey ne?"

Arkasına işaret verince kendi birliği de durdu.

"Yüzbaşı Subai'yi görmeye ve ardından Saaurlarla ilgili şu karışıklığı giderip gideremeyeceğimize bakmaya geldik," dedi Pug.

Jadow'un göz alıcı gülümsemesi aniden kayboldu. "Ahbap, Nakor'a sor. Saaurlarla denizin ötesinde karşı karşıya geldik. Sert ve hızlılar. Ağır zırhlı değilsek, onlardan bir tanesi için bizden üç kişi gerekiyor. Prens'in bu tarafa Kraliyet Mızraklılarını gönderme şansı nedir sence büyücü?" "Saaurları, bizimle savaşmanın her iki taraf için de kayıp olduğuna ikna edebileceğimi umuyorum."

"Eh, bu alışılmadık bir şey olur. Onları tanıdığım kadarıyla, 'barışçıl' onları düşündüğünde akla ilk olarak gelmeyen bir kelime." Omzunun üstünden geriye göz attıktan sonra, "Bir saat daha ilerlerseniz ana kampımıza varırsınız," dedi. "Ben birkaç gün daha dışarıda

olacağım, belki bu yüzden geri dönüş yolunuzda karşılaşırız." Nakor'a baktı. "Yeni dinin nasıl gidiyor?"

Nakor abartılı bir biçimde iç geçirdi, "iyi olmak zor iş Jadow."

Eski Çavuş güldü. "Herkesin bildiği bir şeyi söylüyorsun küçük dostum." Arkasındaki devriyeye eliyle işaret verdi. "Devam ediyoruz." Krondor'dan gelen muhafız takımının yanından geçerlerken çavuşun selamına başını sallayarak karşılık verdi. Pug, "Yüzbaşı'yı görmeye gidelim," dedi.

Nakor, "Bir şeyler yiyelim," dedi. "Açım."

Pug güldü. "Sen her zaman açsın dostum."

"Bilirsin," dedi Nakor ilerlemeye devam ederlerken, "şu garip fikre kapıldığımda-" "Gerçekten mi," dedi Pug araya girerek. "Bunu bana başka bir zaman anlatmak zorunda kalacaksın."

Nakor güldü. "Hayır, gerçekten garip demek istiyorum." "Kesinlikle başka bir zaman," dedi Pug. "Pekâlâ," diye karşılık verdi Nakor.

Yüzbaşı Subai'nin kampına doğru yol alırken sessizce at sürdüler. Kamp, batıya doğru dik bir şekilde yükselen birkaç tepenin yakınındaki bir açıklığa kurulmuştu. Pug yolun kampın İlerisinde keskin bir şekilde yükseldiğini görebiliyordu ve burasının istilacılardan temiz olduğu düşünülen bölgenin kuzey sınırı olduğuna karar verdi. Bu izlenimi daha da güçlendirir şekilde, kampın kuzey tarafındaki yol boyunca inşa edilmiş sağlam göğüs siperini gördü. Alana göz atan Pug, kamp için neden burasının seçildiğini anlayabiliyordu. Alanın güneyinde çabucak güçlendirilecek yeterince vadi vardı, ama kuzeyde arazi keskin bir şekilde batıya yükseliyordu; yolun doğu kenarı neredeyse bir uçurum kadar dikti ve aşağısındaki eteklerin tabanından gelen herhangi biri daralan geçilir kapana kısılırdı. İki tane okçu, o taraftan gelen herkesi tutabilirdi.

Askerler Pug ile Nakor'un atlarını almak için seğirtti. Adamlar hem Kraliyet Yolbulucuları'nın, hem de Krallık Muhafızları'nın kıyafetlerini giyiyordu. Pug ile Nakor atlarından indi ve Pug askerlerden birine Yüzbaşı Subai'nin çadırının nerede olduğunu sordu. Asker kampın tam ortasındaki büyük bir çadırı gösterince Pug teşekkür etti. Pug muhafız takımının başındaki Çavuş'a dönüp, "Teşekkür ederim Çavuş," dedi. "Bu gece dinlendikten sonra, sabah adamlarını geri götür. Burada güvendeyiz."

Çavuş selam verdi. Dönüp attan inme emri verdi ve bir askere adamlarının atlarını nereye koyabileceğini sordu. Asker Çavuş'u yönlendirirken, Pug ve Nakor komuta çadırına doğru yürüdü. Çadırın dışında bir katlanan sandalyede oturan bir asker vardı. Yaklaştıkça, Pug bunun tembel bir gözcü değil, Yolbulucu Komutanı'nın kendisi olduğunu gördü. Adam deri bir koşum takımını yağlamakla meşguldü. Pug Yolbulucular'ın kendi ekipmanlarıyla ilgilendiklerini ve ordunun demircilerden, tabakçılardan ve su fıçılarından oluşan alışılagelmiş kadrosuna hiçbir şey göndermediklerini duymuştu. Erik bir keresinde Pug'a atlarına çok iyi baktıklarını söylemişti ki bu, Erik'in uzman olduğu bir alandı. Adam kafasını kaldırıp bakınca büyücüyü gördü. "Dük Pug," dedi selam verirken. "Bu ziyaret zevkini neye borçluyum?" Pug, "Prens Patrick'in emirlerine korkarım," dedi.

Kır saçlı ve yüzüyle elleri tabaklanmış deri gibi gözüken zayıf Yüzbaşı kalktı. "Emirler nedir?" "Buranın doğusundaki düzlüğe inip Gümbürcehennem Bozkırlarına gideceğim ve Saaurları bulup bir daha birliklerimize saldırmamaları konusunda onları ikna edeceğim."

Yüzbaşı anlamlı bir biçimde kaşını kaldırdı. "Size iyi şanslar lordum." Elindeki koşumu bir kenara koyarak, "Benden ya da adamlarımdan istediğiniz herhangi bir şey var mı?" diye sordu. Pug, "Üzülerek söylemeliyim ki, sizden bir muhafız takımı isteyeceğim," dedi. "Prens gerekli olduğunu düşünüyor."

Yüzbaşı gülümsedi. "Sizin hakkınızda duyduklarımdan sonra, bunu inanması güç buluyorum.

Yine de, Prens'in emriyse itaat ederiz. Günün ilk ışıklarıyla size eşlik edecek bir devriye hazırlarım. O zamana kadar kaba bir kampla idare edeceksiniz. Bir çadırı paylaşan iki adamım var. Siz ve arkadaşınız o çadırda yatabilir."

"Teşekkürler," dedi Pug. Nakor'a göz attı. "Karımla bir gece geçirmeyi planladığım için bu gece yalnız uyuyacaksın dostum." "Darkmoor'a mı gideceksin?"

"Hayır, Miranda Efsuncunun Adası'nda ve onu bir kez daha görmek istiyorum."

Nakor sırıttı. "Aşık olmanın neye benzediğini hatırlıyorum." İç geçirdi. "Bu uzun zaman önceydi gerçi."

Pug bir Tsurani nakil küresi çıkarıp, "Bu sonuncusu," dedi. "Miranda'dan bana, bu şeylerden birini kullanmadan etrafta dolaşma numarasını öğretmesini isteyeceğim." Çevredeki araziye göz gezdirmeye başladı. Kullanıcının küreyi zihninde iyi bilmediği bir yere gitmek için kullanmaya çalışması neredeyse kesin ölüm demekti. "Bana birkaç dakika ver de sabah yolumu bulabilmek için kampın yerini hafızama kazıyayım."

"Elbette," dedi Nakor. "Ama küreyi kırma," diye ekledi bir kahkahayla. "Miranda'nın sana o numarayı öğretmesi zaman alacaktır ve nedense öğrenmeye bu akşam başlamayacağını düşünüyorum!" Pug Nakor'a aldırış etmeden çevredeki işaretlere dikkatle bakarak uzaklaştı. Nakor, Subai'ye döndü. "Burada işler yolunda mı Yüzbaşı?"

Subai başını salladı. "İstilacılar kuzey geçitlerinin diğer tarafını tutuyor, ama dağ sırtlarını geçmeye çalışmıyorlar. Devriyelerimiz görülmeden savunma konumlarına birkaç yüz metre yaklaşabiliyor ve peşimizden çok gelmiyorlar. Yerlerini korumaktan memnun gibiler."

"Kuşkusuz," dedi Nakor. "Saldırmadan önce savunmalarını güçlendiriyorlar." Subai başıyla onayladı.

"Dağları geçmek için onların henüz bulamadığı birkaç yol bulduğunuzu sanıyorum." "Birkaç tane. Çoğunlukla keçi yolları. Biz kuzeye ilerlerken arkalarına dolaşmasını sağlayabilecek bir ya da iki grup sokabileceğimiz birkaç yer var, ama diğer tarafta büyük bir saldırı için toplanabileceğimiz büyüklükte bir alan yok." Yüzbaşı, sanki dağların arkasındaki düşmanı görebilirmiş gibi batıya baktı. "Şurada, eğer düz giderseniz atla yalnızca bir haftalık uzaklıkta Sarth uzanıyor. Eğer bir şekilde içeri girmeyi başarır, kasabanın üstündeki eski manastırı ele geçirir ve orada toplanabilirsek, güneyden gelen bütün birliklere kanat akını yapabilir ve istilacıları bir hafta yerine birkaç günde püskürtebiliriz." Nakor, "Belki bir yol vardır," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Yüzbaşı.

"Dük James'in bana uzun zaman önce anlattığı bir hikâyeyi hatırlamaya çalışıyorum." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Dük Arutha'ya mesaj göndermem gerekiyor," dedi. "Mesajı yazabileceğim herhangi bir şeyiniz var mı?" "Çadırımda," dedi Subai.

"Güzel," dedi Nakor, içeri yönelerek.

Subai kafasını kaldırıp Pug'ın durduğu yere bakınca büyücünün ortadan kaybolmuş olduğunu gördü.

Miranda kafasını kaldırınca, Pug'ın önünde dikildiğini gördü. Ayağa fırladı ve koşup ona sarıldı.

"Özledim seni."

Pug da aynı şeyi söyledi. Yaklaşık altı ay önceki savaşın sonundan beridir ayrılmamışlardı ve Subai'nin dağlardaki kampına ulaşması Pug'ın neredeyse bir haftasını almıştı. "Burada işler nasıl gidiyor?" diye sordu Pug kucaklaşmalarından sonra.

Miranda, "Bıraktığın gibi," dedi. "Gathis adanın günlük işlerini yürütüyor ve Robert d'Lyes de buranın düzenleyicisi olmuşa benziyor. Senin gidişinle sona eren ders programını yeniden yapmaya başlamış."

Pug gülümsedi, "Güzel. Sabah ayrılmadan önce onunla konuşmam gerekiyor."

Miranda Pug'ı öptü. "Ama akşam yemeği bitene kadar değil. Önümüzdeki birkaç saat seni kendime istiyorum."

Pug gülümseyip, "Akşam yemeği bitene kadar," dedi.

İki saati yalnız geçirdiler, ardından akşam yemeğinin odalarına getirilmesini istediler. Yemekten soma hizmetkârlar yemek tepsilerini alırken kapının dışında Gathis belirdi.

"Efendi Pug," diye selam verdi Gathis. Uzun boylu goblinimsi yaratık Pug'dan en sıradan hizmetkârlara kadar herkesle daima resmi bir tarzda konuşurdu. Gerçi bu adadaki en sıradan hizmetkâr bile, Midkemia'nın dört bir yanından ve uzak dünyalardan gelen bir büyü öğrencisiydi.

"Gathis," dedi Pug. "İşler nasıl?"

"Ben de sizinle bunu konuşmak istiyordum. Korkarım bir şey yanlış."

"Nedir o?"

"Eğer siz ve hanımefendi bana eşlik ederse daha iyi olur."

Pug ve Miranda birbirlerine baktı, ama ikisi de bir şey söylemeyip Gathis'i başlarıyla onayladı. Gathis dönüp Pug'ın dairesini, kadim Queg dilinde Güzel Ev anlamına gelen Villa Beata'nın büyük bir kısmından ayıran uzun koridorda ilerlemeye başladı

Dışarı çıkıp çayırda ilerlemeye başlayınca, Pug anında Gathis'in onları nereye götürdüğünü anladı. Daha önce olduğu gibi, çimenlik

tepenin yamacına ulaştıklarında, Gathis elini salladı ve bir mağara belirdi. İçeri girdiler ve Pug kayıp Büyü Tanrısı Sarig'in heykelinin dibindeki küçük sunağı gördü. Miranda nefesini tuttu heykeli son gördüklerinde, yüzü babası Kara Macros'a benziyordu. "Yüzü yok!"

"Evet hanımefendi," dedi Gathis. "Buraya birkaç gün önce geldiğimde şu anda gördüklerinizi gördüm."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Miranda.

Pug, "Tanrılar bekliyor," dedi.

"Neyi?" diye sordu kadın heykele dokunarak.

Pug'ın sesi sakindi. "Sarig'in yeni avatarını, bu dünyadaki yeni insan vekilini." Miranda, "Bunun senin için bir anlamı var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Pug. "Elvandar'ın iyileştirme alanında ölmek üzere yatarken Lims-Kragma benimle konuştuğunda, bana üç seçenek sunuldu. Ölüm bunlardan ilkiydi." Miranda'ya baktı. "Seni bırakamazdım."

Kadın gülümsedi,

"İkinci seçenek ölümsüz yaşamdı, ama bedeli Sarig'in bir sonraki avatarı olmamdı. Babanın yerini alacaktım."

"Bunu çok fazla umursayacağımı sanmıyorum." Ardından Pug'a baktı. "Üçüncü seçenek neydi?" Pug, "Hakkında konuşmak isteyeceğim bir şey değil," dedi.

"Söyle!" derken Miranda'nın sesinde öfke vardı.

"Bir gün öleceğim."

Heykelin etrafından dolaşarak Pug'ın önünde durdu. "Bana söylemediğin bir şey var. Nedir?"

"Yaşamım sona ererken... acı çekeceğimi biliyorum sadece."

Miranda'nın gözleri büyüdü. "Bunu zaten bilmiyor muyduk?"

"Ben de öyle düşünüyordum. Eğer bunu atlatabiliyorsam, daha fazla neden endişeleneyim ki?" Kadın soğuk bir şekilde, "Her şeyi anlattın mı?" diye sordu.

Pug omuzlarını silkti. "Muhtemelen bir şeyler unutuyorumdur." Hafif bir sesle, "Unutma, o konuşmayı yaptığım zaman neredeyse ölmüştüm," dedi.

Gathis, "Olaylar yeterli ivmeyi kazanınca değiştirmek zor olabilse de, gelecek sabit değildir," dedi.

Pug başını sallayınca Miranda, "Bunun ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim yok," dedi. "Ne gizliyorsunuz?"

Pug, "Çok uzun bir yaşam ve çok büyük bir güç karşılığında, eninde sonunda yüksek bir bedel ödemek zorunda kalacağım sadece," dedi.

Miranda, "Bu konuda 'sadece' diye bir şey yok," dedi.

Gathis, "Hepimizin ödeyecek bedeli var," dedi.

Pug konuyu değiştirdi. "Yüzyıllardır bu mabedin bekçiliğini yaptın Gathis. Sence bu ne anlama geliyor?"

"Sanırım değişim rüzgârları esmeye başladı Efendi Pug ve yakında birisi Macros'un ölümüyle boşalan yeri doldurmak için ortaya çıkacak."

Pug, "Sanırım haklısın," dedi. "Belki de öğrencilerimizden birisidir." Pug bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Birisi bu mabedi bulacak," dedi.

Gathis, "Bu mabedi gizlemek için çok zor algılanan çok güçlü bir büyü geliştirdim Efendi Pug," dedi.

"Biliyorum. Yıllardır bu adada yaşıyorum ve mabedin burada olduğundan asla şüphelenmedim, ama Sarig'in bir sonraki vekili olacak olan kişi her kimse bir şekilde burayı bulacak." Gathis söylenenleri düşündükten sonra, "Sanırım bu oldukça olası," dedi.

"O günü bekleyeceğiz. Miranda'ya, "Artık eve dönelim," dedi. "Sana biraz, burada işlerin nasıl yürüdüğünü göstermek, ardından da sabah Subai'nin kampına dönmeden önce dinlenmek istiyorum."

Eve döndüler ve merkezi avluyu geçerlerken, çeşmenin etrafına oturmuş, sessiz bahar akşamının tadını çıkaran bir grup öğrenciye rastladılar. Pug yaklaşırken, yılansı alt bedeni, kabaca insan gövdesine benzeyen üst tarafını hafif bir baş eğmeden daha fazla yükseltmesini imkânsız hale getiren Brunangee Ateş Şarkıcısı hariç hepsi saygıyla ayağa kalktı. Pug eliyle oturmalarını işaret etti.

Robert d'Lyes, "Pug, seni tekrar görmek güzel," dedi.

"Ufak adamızdaki yaşamı nasıl buldun?" diye sordu Pug. Kışı geçirmeleri için adaya Miranda ile birlikte büyücüyü de getirmişti. Robert Yıldızlimanı'ndaki konseyin üyeliğinden çekilmişti ve gidecek başka yeri yoktu. Patrick saray büyücüsü fikrine ilgisiz göründüğü için Pug ona adasında iş vermeye karar vermişti.

"Burası harika bir yer," dedi Robert. "Geçen ay, sanatlarım hakkında Yıldızlimanı'nda son iki yılda öğrendiğimden daha fazla şey öğrendim."

Miranda ile Pug birbirlerine baktı. "Etkileyici," dedi Pug, Gathis ile Miranda'ya yakındaki bir banka oturmalarını işaret ederek. "Sen konseyin en genç üyesiydin ve sanatını Yıldızlimanı'ndaki öğrencilerin hepsinden daha hızlı öğrenirdin. Burada daha da mı hızlı öğreniyorsun?" Robert gülümsedi. Pug'ı taklit ederek onunkine benzer bir sakal bırakmıştı ve Pug bundan hoşlanmasa da, üzerine yorum yapmak istememişti. "Şaşırtıcı. Daha da hayret verici bulduğum şey, diğer dünyalardan gelen büyü uygulayıcılarından Chalmes ve Kalied'in asla hayal edemeyeceği şeyler öğrenmem."

Pug artık gerçekten meraklanmıştı. "Ya, sahi mi? Bana bir örnek vermek ister misin?" Robert gençlik hevesini açıkça ortaya seren bir şekilde başını salladı. Ateş Şarkıcısı'na dönüp, "Takkek bana birkaç gün önce bir şey gösterdi," dedi. Gruptan ayrılıp şarkı söylemeye başladı. Sanki yarı fısıltıymış gibi belli belirsiz bir sesti, ama açıkça şarkı söylüyordu. Sözcükleri anlamak imkânsızdı. Sanki beyin onları yakalamayı reddediyormuş ve duyuldukları anda yok oluyorlarmış gibiydiler. Ama yine de sözcükler bir kalıba, Pug'ın diğer öğrencilere göz atmasına yol açan hafif hipnotik bir ritme sahipti. Robert şarkı söylemeye devam ederken, öğrenciler kendilerinden geçmiş bir şekilde oturmuş onu izliyordu.

Havada, Robert'in yüzünün yaklaşık otuz santimetre uzağında bir alev belirdi. Bir bebeğin parmağı büyüklüğündeydi, ama açıkça bir alevdi. Titrek titrek yanıyor ve rüzgârda dans ediyordu, derken aniden yok oldu. Yorgun ama mutlu görünen Robert, "Takkek'in bana gösterdiği şeyi biraz anlamaya başladım," dedi. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Etkilendim," dedi Pug. "Tsurani Meclisi tarafından kullanılan eski sınıflandırmalara göre bu bir Küçük Yol büyüsü ve senin uygulaman neredeyse imkânsıza yakın olmalı."

Robert güldü. "Nakor'un haklı olduğuna ikna oldum, büyü diye bir şey yoktur, sadece numaralar vardır ve zihnimizi açarsak istediğimiz her şeyi öğrenebiliriz."

Pug kalkarak, "Pekâlâ akşamın tadını çıkarın ve evi de yakmayın," dedi. "Miranda ve ben gidiyoruz. Ha Robert," dedi Robert'e dönerek.

"Evet efendim?"

"Gathis benim yokluğumda iyi iş çıkardığını söyledi, Yapabilirsen yardım etmeye devam et lütfen."

"Benim için bir zevk," dedi öğrenci.

Pug ve Miranda odalarına döndü. Kapıya vardıklarında Pug, "Bu gerçekten oldukça etkileyiciydi." dedi.

Miranda gülüp onu kapıdan içeri itti. "Sana etkileyici bir şey göstereyim." Kapıyı kapadı.

Pug birden ortaya çıkınca Nakor kafasını kaldırıp baktı. Kucak dolusu odun taşıyan bir asker bir an baktıkları yerde aniden siyah cüppeli bir adamın ortaya çıktığını görünce kucağındakileri düşürdü. "Merhaba!" diye seslendi Nakor.

Yüzbaşı Subai yakındaydı, Krondor Kartalları'nın siyah yeleğini giyen genç bir subayla konuşuyordu. Kampın çevresinde birkaç tane Yolbulucu görülebiliyordu, ama sayıları azdı. Pug Yolbulucular'ın büyük çoğunluğunun, düşmanı gözetleyip Fadawah'ın birliklerinin her hareketini rapor etmek üzere batıdaki dağlarda olduğunu biliyordu. İz sürme, keşif yapma ve ağaçlarda gizlice hareket etme becerileri, Kesh'in İmparatorluk Muhafızları ve Natal'ın Özgür Şehirleri'nin Korucuları ile rekabet eder şekilde efsaneviydi. Yalnızca elflerin daha iyi olduğu söyleniyordu.

Subai, "Teğmen Gunderson size eşlik edecek grubun başında olacak," dedi.

Pug Yüzbaşının onlara, bir düzine adamdan oluşan bir muhafız takımı verdiğini gördü. Bir tanesi, bir iz bozucu olduğuna karar vermişti Pug, bir Yolbulucu idi ve diğerleri Nakor ile Pug'ın atlarına binmesini beklerken ilerlemeye başlamıştı.

Subai Nakor'u gösterdi. "Bu insanın gitmesine memnunum. Hangisinin daha sinir bozucu olduğunu bilmiyorum: 'iyilik' üzerine yaptığı sürekli konuşmalar mı, yoksa kartlardaki şansı mı?" Pug güldü. "Daha sinir bozucu olan bir önsezim var." Subai, "Yanınıza iki haftalık erzak verildi," dedi.

"Onları iki haftadan daha kısa bir zamanda bulacağım," dedi Pug cüppesinin eteklerini toplayıp ata binerken.

"Onlar sizi bulmadan siz onları bulun. Söylenenlere göre, otlaklardan rüzgâr kadar hızlı geliyorlarmış ve geldiklerini duymadan tepenize biniyorlarmış."

Nakor, "Onları daha önce de gördüm," dedi. "Geldiklerini duyabilirsin." Subai gülümsedi ve Pug, "Başka önerin var mı?" diye sordu.

"Ölmeyin," dedi Yüzbaşı gülümsemeden.

Pug başını salladı. "Benim başka planlarım var." Teğmen'e başını sallayınca yola çıkma emri verildi, Nakor, "Yüzbaşı ile dağlardaki bazı yollardan bahsediyorduk," dedi. "Bu saçmalıktan döner dönmez, Darkmoor'a gidip Greylock ile Erik'i bulmalıyız. Sanırım savaşı kısaltabilecek bir planım var."

Pug dönüp, "Bana planını anlat," dedi.

Aşağıdaki ağaçlıklara giden ufak bir yoldan at sürerlerken, Nakor aklına gelen şeyin dış hatlarını anlattı.

Beş gündür yoldaydılar ve devriyelerin yaklaştığını görüp uzaklaşan bir grup haydut hariç, yolculuk olaysız geçmişti. Dağ eteklerinden önceki gün ayrılmışlardı ve Gümbürcehennem Bozkırları'nın girişine giden otlaklarda güneye doğru ilerliyorlardı.

Eski bir kamp alanının izlerinin yakınındaki bir noktaya vardıklarında Teğmen durmalarını emretti. "Burası yedek birliklerimizin kampıydı. Kazık duvarları, toprak bir dış barikatı ve açılır kapanır bir köprüsü vardı. Kampa saldırıp herkesi öldürdüler." Eliyle gösterdi. "Kazığa geçildikleri kafaları buradan başlayan bir yay şeklinde dizmişler." Pug, "O halde burada ayrılıyoruz Teğmen," dedi.

Genç subay, "Saaurları bulana kadar size eşlik edeceğimizi düşünmüştüm," dedi.

"Mantıklı bir varsayım ama yanlış," dedi Pug.

Nakor, "Doğrusunu isterseniz Teğmen, kendimizi koruyabiliriz ama hepinizi korumaya çalışmak sorun yaratabilir," dedi.

Teğmen, "O halde neden burada olduğumuzu sorabilir miyim efendim?" diye sordu.

"İlle de bilmek istiyorsanız, Yüzbaşı ile tartışmak islemedim Teğmen," dedi Pug.

"Beklememizin bir sakıncası var mı efendim?"

"Zahmet etme," dedi Pug. "Eğer ölmezsem, Darkmoor'a senden çok daha hızlı giderim."

Büyücünün namı orduda çok iyi bilindiği ve aynı zamanda bir Dük olduğu için, genç subay kuşkularını içine atmıştı. Sadece selam verip, "Pekâlâ lordum," dedi. "iyi yolculuklar."

"Size de," diye karşılık verdi Pug.

Nakor, "O halde yola koyulalım," dedi.

Pug başını sallayıp ilerlemeye başladı.

Nakor, "Duyuyor musun?" diye sorduğunda bir kilometreden az yol almışlardı.

Pug, "Evet," dedi.

Uzaktan, davul sesine benzer, ovada gümbürdeyen toynakların sesi duyuluyordu. Pug, bindikleri süvari atlarının iki katı boyundaki bu atları biliyordu, Nakor da daha önce görmüştü. Her birinde, üç buçuk metre boyunda bir Saaur oturuyordu.

Çok geçmeden uzakta bir toz bulutu görülmeye başladı.

Pug Krallık devriyesinin geri çekildiğinden emin olmak için döndü ve neredeyse görüş alanının dışına çıktıklarını görünce sevindi.

"Burada bekleyelim," dedi Nakor.

Pug başıyla onayladı. "Birazdan burada olurlar."

Çok geçmeden ufukta atlıları görmeye başladılar. Saaurlar geliyordu.

-9-
PAZARLIKLAR

Jimmy el salladı.

Dash Darkmoor Şatosu'nun avlusuna girerken ağabeyinin selamına karşılık verdi. Erik ile birlikte geçirdiği geceden sonra bir at almış ve Prens'in sarayına doğru at sürmüştü. Prens'in huzuruna çıkmaya can atarak, bir ulak gibi binek değiştirmişti.

Dash attan inip dizginleri bir seyise verdi ve ağabeyini kucakladı. "Seni bir süreliğine tekrar göremeyeceğimden endişeleniyordum," dedi.

Jimmy gülümsedi. "Ben de aynısından korktum, Ama Jameson Kardeşler bir kez daha hayatta kalmayı başardı,"

"Güçbela," dedi Dash. "Bir iş ekibinden kaçıp Şakacılar'ın kucağına düştüm."

"Benimle gel, olanları yıkanırken anlatırsın Babam Prens'in yanında ve huzura kabul edilmeye uygun olduğunda seni görmeye can atıyor. General Duko ile bir anlaşmaya vardığımız için savunmalar hakkında herhangi bir ayrıntıya ihtiyacımız olmayacak gibi görünüyor."

"Erik von Darkmoor da öyle söylemişti " Etrafa göz gezdirdi. "İlerlemeye hazır birlikler, cesur sancaklar ve yüksek sesli borazanlar nerede?"

"Ah," dedi Jimmy, yüzünden uğursuz bir İfade geçerek. "Yola çıkış gecikti."

"Gecikti mi?" Dash şaşkın görünüyordu. "Patrick bir an önce Krondor'a girmek için kendini parçalıyor sanıyordum. Şehri ne kadar erken ele geçirirsek, Sarth'a o kadar çabuk dönebiliriz ve Acı Deniz kıyısını ve Yabon'u o kadar çabuk geri almaya başlarız."

"Başka meseleler var." Jimmy kardeşini kolundan çekti. "Gel. Sen yıkanırken konuşuruz." Dash iç geçirdi. Ağabeyinin peşinden ağır ağır yürümeye başladı.

Jimmy üzerine bir kova dolusu sıcak su daha dökerken Dash nefesini verdi. "Demek seni serbest bıraktı?"

"Evet," dedi Dash, "ama aileye bağlılıktan olduğunu sanmıyorum. Gördüklerim oldukça acınası bir gruba benziyordu ve beni serbest bırakmak ona gerçekten bir şeyler kazandırabilecekken, beni öldürmenin çok az şeyi koruyacağını bildiğinden kuşkulanıyorum."

"Eh, eğer Duko yalancıların piri değilse, şehre girmek için Şakacılar'a ihtiyacımız olmayacak." "Katılıyorum," dedi Dash. "Hayatımın geri kalanına yetecek kadar kan döküldüğünü gördüm." Jimmy kovayı yere koyup küvetten çıkan Dash'a bir havlu verdi. Bir hizmetkâr yatağın üstüne temiz kıyafetler koymuş ve kardeşleri yalnız bırakmıştı. Dash kurulanırken, "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

"Öldürmek mi?" diye sordu Jimmy.

Dash başını salladı.

Jimmy pencere rafına oturdu. "Bazen. Büyükbabam Prens Arutha ile yaptıkları şeylerden bahsederken öldürmek... düşmana yaptığın bir şeydi. Ölüler büyükbabamın hikâyelerinin bir parçası değildi,"

"Genelevdeki yaşayan ölüler hakkındaki hikâye hariç," dedi Dash gülerek. "Şu anda buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Onlardan kurtulmak için bütün binayı yakıp kül etmek."

Jimmy de güldü. Ardından ifadesi ciddileşti. "Son iki yılda yaşadıklarımıza bakılırsa, büyükbabamın bize anlattığı hiçbir şeyi uydurma olarak düşünmeme eğilimindeyim." Dash başını salladı. "Bütün bunları neden yaptığımızı sordun mu hiç kendine?" "Neredeyse her gün," dedi Jimmy.

Dash gömleğini giydi. "Güzel, yanıt nedir?"

"Çünkü görev bizi nereye çağırırsa oraya gidiyoruz."

Dash pantolonunu giydi. "Görev mi?" Çizmelerini alıp giymek için yatağa oturdu. "Bunlar Krondor'da kaybettiklerim kadar iyi değil."

"Onlar Rillanon'dan getirdiğin ikinci çift en iyi çizme; gardırobunu kontrol ettim."

Dash başını salladı. "Her neyse, büyükbabam daima görevden bahsederdi, ama büyüdüğü yeri kendi gözlerimle gördüm ve neden bu şekilde hissettiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Ne şekilde?" diye sordu Jimmy. "Seni anladığımdan emin değilim."

"Krallık'a karşı olan görevine çok derin bir bağlılık hissediyordu demek istiyorum. Bahsettiğim o Şakacılar göreve senin ya da benim Sung'a hizmet yemini etmişiz gibi baktığımız şekilde bakıyor." "Bekarlık erdem listemde asla üst sıralarda yer almadı," dedi Jimmy.

"Benim de demek istediğim bu. Büyükbabam biz doğmadan önce babamı sanki bir din öğretiyormuşçasına kural ve ulus fikriyle doldurmuş. Ben sadece büyükbabamın nasıl bir şekilde düşündüğüne şaşıyorum."

Jimmy giyinmeyi bitiren kardeşine baktı, "İlginç bir konu. Belki babam sana bir fikir verebilir. Eğer duyduğumuz bütün hikâyeler doğruysa ve Şakacılar'ın arasında yaşamak kuşkulandığım kadar tatsızsa, büyükbabam çok derin bir minnettarlık hissiyle doluyor demektir."

Dash aynaya baktı ve dış görünüşünün Prens ile görüşmek için uygun olduğuna karar verdi. "Bu yüzden olduğunu sanmıyorum. Minnettarlıktan fazlası var." Jimmy'ye baktı. "Taca bağlılık yeminini bozmana sebep olacak herhangi bir şey düşünebiliyor musun?"

Jimmy neredeyse adımının ortasında durdu; bu kavram hayal etmesi çok yabancı bir kavramdı.

"Hain olmak mı?" Durdu ve "Ne olabileceğini bilemiyorum," dedi. "Belki bir çeşit gerçek aşk..." Kafasını iki yana salladı. "Hayır, çünkü üstün tuttuğum bir şeye karşı gelmemi sağlayacak bir kadın düşünemiyorum."

"Kadınlardan bahsetmişken, hızla geçen Silden üniforması giymiş bir içoğlanı mı gördüm ben?" "Evet gördün," dedi Jimmy sırıtarak.

"Francie de burada mı?"

Jimmy başını salladı. "Evet."

"Peki hâlâ sana vurgun mu?"

Jimmy'nin sırıtışı yayıldı. "Umarım öyledir." Güldü. "Geçen gün öğle yemeği yedik. Tam tahmin ettiğim gibi çıktı."

Dash kapıyı açıp, "Eğer doğru hatırlıyorsam, çirkindi ve düzenli olarak seni hırpalardı," dedi. "Hayır," dedi Jimmy, dışarı çıkarak. "Onun hırpaladığı sendin. Ben çok büyüktüm. Ayrıca bana aşık olduğunu düşünüyormuş."

"Pekâlâ, konuya dönersek, burada bir şeyler mi oluyor'"

Jimmy kardeşiyle birlikte koridorda ilerledi. "Cidden bilmiyorum. Ayrıca bu konuda ne benim, ne de Francie'nin söyleyecek sözü olmayacak."

"Patrick mi?"

"Bahsettiğim gecikme oydu. Dükler birdenbire göç eden kuşlar gibi Darkmoor'a gelmeye başladı."

"Hepsinin de yanında evlenme çağındaki kızları mı var?"

Bir köşeyi dönüp nöbetçileri geçtiklerinde Jimmy, "Sanırım Kralın önümüzdeki savaşla ilgili endişeleri var, başka bir varis yararlı

olabilir," dedi. Patrick'in oturumlarını yaptığı Baronluk'un büyük salonuna giden ana koridora çıkan merdivenleri tırmandılar. "İkizlerin laneti."

"Erland'ın kardeşine karşı hiçbir şey yapmayacağını biliyoruz, ama Erland'ın oğullarına kız verip tahtta hak iddia edecek birden fazla soylu var. Eğer Patrick evlenip bir çocuk yapmazsa..." Kabul salonuna ulaştıklarında cümlesini tamamlamadı.

Karlar erimeye başladığından beridir soylular azar azar Darkmoor'a gelmekteydi ve artık mütevazı Baronluk salonu tıka basa doluluk oranına yaklaşmaktaydı. Dash, "Bu kalabalığı koyacak büyüklükte bir salon bulabilmemiz için Krondor'u geri alsak iyi olacak," dedi.

Jimmy, "Şşş," dedi. Prens'in yanında duran babasını gösterdi. Bu Darkmoor'da gördüğü en resmi görünüşlü huzura kabuldü, çünkü altın tacını takmış olan Patrick mor kaftanını ve ermin cüppesini giymişti. Arutha da aynı şekilde resmi giyinmişti; üstünde altın işlemeli siyah bir tunik ve kırmızı bir pantolon vardı ve ucunda Düklük mührü bulunan makam kolyesini takmıştı. Belinde bir zamanlar adaşı tarafından taşınan ve Arutha'ya Erik von Darkmoor tarafından getirilen kılıcı sarkıyordu.

Prens günlük işleri hallederken, kardeşler salonun arkasında bekledi. Ardından genç bir içoğlanı, "Bugünkü huzura kabul sona ermiştir beyler ve hanımlar," diye duyuru yaptı.

Patrick ayağa kalkınca salondaki herkes başını eğdi. Prens ayrılırken, Arutha oğullarını gördü ve yanına gelmelerini işaret etti.

Kalabalık salonu geçtiler ve tahtın üzerinde durduğu platforma vardıkları zaman, Arutha küçük oğluna sarıldı. "Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin." "Elbette bilirim," dedi Dash.

Arutha, "Gel, Prens'e Krondor'da gördüklerini anlatmalısın," dedi.

Dash babasıyla ağabeyini Prens'in odasına doğru takip etti.

Nakor, "Bu işten sıkılacaklarını düşünüyor musun?" diye sordu.

Pug, "Eninde sonunda ya da okları tükenince," dedi,

Pug, mızraklarını indirmiş hızla üstlerine gelen Saaurların konuşmaya gelmediği belli olunca mistik bir kalkan kaldırmıştı. Bunlar kan dökmeye hevesli genç Saaur savaşçılarına benziyordu. Birkaç tanesi mızraklarıyla Pug'ın görünmez engeline vurup silahları parçalanınca eyerlerinden düşerek ciddi biçimde yaralanmıştı. O zamandan beri günün neredeyse yarısı geçmesine karşın, Saaurlar iki adamdan on metre ötede konum alıp onlara ok atmaktan hoşnut görünüyordu.

Pug sorgusuz sualsiz onları öldürmeye çalışmalarından rahatsız olmasına rağmen, bu karmaşa Nakor'u eğlendiriyormuş gibi görünüyordu. Oldukça çaresiz, silahsız ve yalnız iki adam gibi görünüyorlardı. Saaurların dalga dalga gelen şiddetli saldırısı karşısında atları ürkmüştü. Pug engeli kaldırmadan önce atlarının kaçmasını sağlamıştı ama artık buna pişmandı. Eyer çantalarındaki yiyecek ve su gitmişti ve Nakor'un tükenmez gibi görünen portakallarından başka yiyecekleri yoktu.

Nakor bir portakal çıkardı, kabuğunu soydu ve yemeye başladı. "Portakal ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim; belki sonra," dedi Pug. "Bu kalkan büyüsü onları uzak tutmak için fazla bile, ama engeli sağlam tutmak için biraz enerji harcamak zorunda kalıyorum." "Yanlarında büyücü getirmedikleri iyi olmuş, değil mi?" "İşler biraz zorlaşabilirdi," dedi Pug.

Nakor gözlerini kısıp, "O halde çok geçmeden işler biraz zorlaşabilir," dedi. Onlara hâlâ ok atan kızgın atlıların arkasındaki ufku gösterdi.

Onlara doğru hızla bir grup atlı daha yaklaşıyordu ve en öndeki teşrifatçıların taşıdıkları sancaklara bakılırsa, Pug bu sorunu çözmeye gelenin önemli birisi olduğunu tahmin etti. "Pekâlâ, eğer sana kaçmanı söylersem, sakın duraksama." Nakor, "Gerektiğinde çok iyi kaçarım," dedi.

Yeni gelen atlı grubu durunca, koruyucu kürenin etrafına toplanmış olan atlılar, bir düzine atlının yaklaşıp iki insanı sorgulaması için geri çekildi. Yeni gelenlerin başında Saaurların Sha-shahan'ı Jatuk vardı.

Liderleri bineğini durdurunca, genç savaşçılar sessizleşti. Lider atından atladı ve enerji engeline sadece birkaç santim kalacak şekilde yaklaştı. "Siz insanlar neden Saaurlara sorun çıkartıyorsunuz?" diye sordu.

Pug omuzlarını silken Nakor'a göz attı.

Pug Jatuk'a bakıp, "Saaurların Sha-shahan'ı, bize neden savaş açtınız?" diye sordu.

"Senin türüne savaş açmadım Siyah Cüppe."

"Arkamda, Kralımın böyle düşünmeyen üç yüz ölü askeri var," diye karşılık verdi Pug.

"Tabii hâlâ düşünebiliyor olsalardı," diye ekledi Nakor.

"Ayrılmayı reddettiler," dedi Jatuk. "Onlara bu odakları aldığımız söylendi." Pug, "Eğer bu engeli indirirsem, konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Jatuk eliyle onayladığını gösterdi. "Burada kamp yapıyoruz!" diye bağırdı ve anında iki insanın çevresindeki elli ya da daha fazla atlı bineklerinden inip kamp kurmaya başladı. Birkaç tanesi atları uzaklaştırdı, bazıları kazık duvarlar için malzeme toplarken, bir kısmı da ateş çukurları açmaya başladı. Birkaç tanesi de su getirmek için yakındaki nehre gidiyordu.

Pug engeli indirince Jatuk, "Seni hatırlıyorum Siyah Cüppe," dedi. "Pantathialıların bize ihanet ettiğini ortaya çıkaran Hanam'ın son sözlerini bana getiren sendin Seninle barış içinde konuşacağım ve bittiğinde özgürce gidebileceksin."

"Ben de mi?" diye sordu Nakor.

Jatuk soruya tenezzül etmedi, iki adama arkasını dönerken sadece eliyle soruyu geçiştirdi. Bir Saaur savaşçısının tuttuğu atına gitti ve yolculuk çantasını istediğini işaret etti. Savaşçı itaat etti ve liderine bir insanın taşımakta zorlanabileceği bir çanta verdi.

Pug Saaurların ölçüleriyle bir kere daha hayrete düşmüştü. Ortalama bir savaşçı üç buçuk metreden biraz daha uzundu. Bir yetmiş bir seksen ağır Midkemia savaş atlarının yanında, atlarının yerden yüksekliği iki buçuk metreye yakındı. Kamp kurmalarından da etkilenmişti. Anayurtları Shila'da her ne kadar büyük şehirler kurmuş olsalar da, içlerinde göçebelik ruhu taşıyan bir halk olduğunu fark etti. Saaurların çoğunluğu Shila'nın büyük otlaklarında binlerce atlı, aileleri ve sonsuz yolculuklarına eşlik eden sürüleriyle birlikte dolanıyordu.

Bir iblis saldırısı bu büyük uygarlığı sona erdirmişti. Anayurtlarını baştanbaşa kontrol altında tutan milyonlarca Saaurdan, Midkemia'da on binden daha azı hayatta kalmıştı. Pug son birkaç yılki savaşın sayılarını azalttığını tahmin ediyordu, ama savaşmaya ara vermezlerse, acı bir gelecekle karşılaşacak bir halk olduklarını biliyordu.

Bir ateş yakıldı ve Jatuk Pug ile Nakor'a ona katılmalarını işaret etti. Sürüngen suratı şaşırtıcı derecede anlamlıydı ve Pug bu devasa savaşçıyı inceledikçe, ona özgü farklılıkları görmek kolaylaşıyordu. Jatuk'un hizmetkârlığını yapan bir savaşçı, temizlenmesi için ona ahşap bir kâsede su getirdi. Jatuk yüzünü ve ellerini yıkadıktan sonra nemli bir havluyla ensesini sildi Bu hareket Pug'ın Saaurlarda gördüğü kan dökme içermeyen en insansı hareketti.

Saaurların son İrfanustası Hanam'ın ruhuyla, harap olmuş Shila dünyasında yolculuk ederken, Pug o dünyanın halkı ve tarihi hakkında pek çok şey öğrenmişti. İnsanlarla Saaurların yakın ilişkiler içerisinde olabileceğinden kuşkuluydu, ama biraz uğraşla, insanlarla elflerin ve insanlarla cücelerin yaptığı gibi birbirlerine saygılı olabilir ve birbirlerini rahat bırakabilirlerdi. İnsanlığın moredheller, goblinler ya da trolller gibi bir düşmana daha ihtiyacı olmadığını biliyordu, özellikle de Saaurlar gibi fiziksel bakımdan güçlü ve kararlı bir düşmana.

Jatuk, "Otlakları terk etmeyen adamların kafalarını uyarı olarak kazıklara geçirdik," dedi. "Ama buna karşın bizi bulmaya çalışarak uyarıyı görmezden geldiniz. Sizin türünüzden bıktık Siyah Cüppe. Bu dünyaya geldiğimizden beri ölüm ve kayıptan başka bir şey görmedik." Kuzeydoğuyu, Gümbürcehennem enginliğinin yukarısını gösterdi. "Burası anladığımız bir toprak. Engebeli ovalar, su ve buraya getirmeyi başardığımız sığırlarımız var."

Pug başını salladı. Ardından, "Ama burası sizin topraklarınız değil," dedi.

"Burası bizim dünyamız değil," dedi Jatuk buruk bir biçimde. "O yüzden alabildiğimizi almalıyız." Güneye baktı. "Krallık'ın insanları olarak acı çektiniz ve buraya getirilmemizin sizin suçunuz olmadığını biliyorum artık. Ama yurdumuza dönmemizin bir yolu yok. Ayrıca olsa bile, orada ne bulacağız Siyah Cüppe?"

"Açlıktan ölmek üzere olan ve geriye bir tanesi kalana kadar birbirlerinin üstünde avlanan iblislerle dolu yanıp kül olmuş bir dünya. Son iblis de zamanla aç kalacak ve zayıf düşecek. Ve sonunda ölecek." dedi Pug.

"Demek gidecek hiçbir yerimiz yok." Pug, "Belki vardır," dedi.

Jatuk, Pug'a bakıp, "Neresi?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum, ama Midkemia büyük bir dünyadır. Burada otlaklar engin gözükür, ama geçmişinizi biliyorsun. Bir zamanlar atalarınız da sizin gibiymiş; Alma-Lodaka adındaki bir Valheru tarafından Shila'ya bırakılmış küçük bir grup."

"Tanrıçalarının gerçek doğasını öğrenmiş olmalarına rağmen, eski alışkanlıklar güç kırılıyordu ve daha yaşlı Saaurlar Yeşil Anne'nin adı söylenince başlarını eğdi. "Ama yüzyıllar içerisinde," diye devam etti Pug, "ulusunuz bütün gezegeni ele geçirinceye kadar çoğaldı. Sen ve çocukların bu toprakları sahiplenen göçebe kabilelerle savaşarak Gümbürcehennem'de dolaşmakla yetinebilirsiniz belki, ama eninde sonunda ulusumun köylerine ve kasabalarına yöneleceksiniz. Ya savaşmak ya da yöntemlerinizi değiştirmek zorunda kalacaksınız." Jatuk sessizdi. "Ne yapabiliriz?"

Pug, "Dayanın," dedi. "Güneydekileri rahat bırakırsanız, biz de sizi rahat bırakırız. Fadawah ve adamlarından kurtulduğumuz ve topraklarımıza barışı tekrar getirdiğimiz zaman, dikkatimizi Saaurlara uygun bir yurt bulmaya çevireceğiz."

Jatuk bunu düşündü ve sonunda, "O zaman bunu yapman çok uzun sürmesin Siyah Cüppe, çünkü halkım burada yaşamaktan hoşlanmaya başlıyor," dedi. "Çok fazla vakit geçerse, ayrılmamak için direniriz."

"Anlıyorum," dedi Pug. İçinden, geriye bir tek Patrick'e anlatmak kalıyor, diye geçirdi. Nakor ile önüne yiyecek konulunca bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı ve Saaurlar hakkında daha çok şey öğrenme fırsatının kaçırılmayacak kadar iyi olduğuna karar verdi. Darkmoor'a döndüğünde Patrick'in vereceği tepki için sabah endişelenebilirdi.

Patrick, "Ne yaptın?" dedi.

Pug, "Fadawah'tan kurtulduktan sonra onlara Krallık'ın dışında bir yer bulacağımıza dair güvence verdim," dedi. "Ama ayrılmayı kabul ettiler, öyle mi?" "Evet, eğer mantıklı bir seçenek sunarsak."

"Seçenekmiş!" diye bağırdı Patrick. Huzura kabul başlamak üzereydi ve Prens, Pug, Nakor, Arutha ve oğulları ile programda olmayan bir görüşme yapıyordu. "O canavarlar üç yüz adamımı öldürdü!" Arutha, "Bir yanlış anlaşılma Ekselans," dedi.

"Yanlış anlaşılma mı?" dedi Patrick ikna olmamış bir şekilde. Pug'a dönerek, "Neden bana itaatsizlik ettin?" diye sordu. "Eğer Krallık'ı derhal terk etmezlerse onları yok etmeni emretmiştim."

Pug genç Prens'in tavırlarından sıkılmaya başlıyordu. "Ekselans, ben cellat değilim. Krallık için daha önce de savaştım, ama siz incindiniz diye güçlerimi bütün bir ırkı yok etmek için kullanmayacağım."

"İncinmekmiş!" Patrick'in öfkesi patladı. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?" Pug ayağa kalktı, Arutha'ya baktı ve ardından, "Durumu çocuğa anlat, yoksa babasına gidip bu konuşmayı Kral ile yaparım." dedi. "Ve konuşmamı bitirdiğimde, Borric Krallığının bu kısmını kimin yönetmekte olduğunu tekrar düşünmek zorunda kalabilir."

Prens'in gözleri büyüdü ve Pug gitmek için dönerken Patrick, "Ayrılma izni vermedim!" diye bağırdı.

Pug Prens'i duymazdan gelerek salondan çıktı. Nakor kalkıp Arutha'ya, "Onunla gitsem iyi olur," dedi. Patrick'e, "Sen de onu dinlesen iyi olur çocuk," dedi, "En iyi dostun ya da en kötü düşmanın olacak kadar güçlü."

Küçük adam da aşağılamasına katkıda bulununca Patrick'in ağzı bir karış açık kaldı. Arutha'ya baktı. Arutha kafasını hafifçe iki yana sallayarak, "Kabulümüz var Ekselans," dedi.

Dash ile Jimmy birbirlerine baktı, ama hiçbir söylemedi. Patrick uzunca bir süre hareketsiz durduktan sonra kendini toparladı. "Haklısınız Düküm. Kabulü bekletmemeliyiz." Jimmy ile Dash bir yan kapıdan çıkarken, Jimmy, "Dük Pug Kral'ı, Prens ile bu şekilde

konuşabileceği konusunda haklı olduğuna ikna edebileceğine fazla güveniyor," dedi.

Avluya doğru yürüdüler. Dash, "Duyduklarıma bakılırsa... bence bu muhtemelen hak edilmiş bir güven," dedi. Etrafa göz attı. "Bak, ikimiz de Patrick'in sinirli birisi olduğunu biliyoruz. Çocukken onunla çok kavga ederdik. Ve Kral'ın hazır olmadığını düşündüğü için onu Krondor tahtından bir yıl fazladan uzak tuttuğunu da biliyoruz." Jimmy sesini alçattı. "Eh, hazır değildi." "Hâlâ değil," dedi Dash.

Jimmy kardeşine bakıp çok sessizce, "Hazır ya da değil, Krondor Prensi o," dedi. "Bizler tacın hizmetkârlarıyız. Seçeneğimiz yok."

Dash, "Babam onu kontrol altında tutsa iyi olur, yoksa seçeneğimiz olmadığı için pek çoğumuz ölecek," dedi. Dash'ın ses tonunda hafif bir öfke hissediliyordu. "Bak, bu, bahçede oyun oynarken midilliye ilk kimin bineceği ya da topa ilk kimin vuracağı üzerine yapılan bir tartışma değil. Bu bir savaş ve hiç de hoş bir savaş değil."

Köşeden Nakor çıkageldi. "Ah, demek buradasınız. Sizi arıyordum."

Jimmy sırıttı. "Ne için?"

"Sizden biraz bilgi almam gerekiyor ve eğer ihtiyacım olan bilgi sizdeyse, Sarth Manastırı'nı geri almak için yola çıkmamız gerekiyor."

Manastırdan bahsedilince Dash ile Jimmy'nin gözleri büyüdü. "Manastırı geri almak mı?" dedi Dash.

"Hatırlarsanız, büyükbabanız bana bir keresinde, şu dönek moredhel reisiyle birlikte Sarth Manastırı'na gizlice girmelerinin hikâyesini anlatmıştı."

Jimmy Dash'a baktı. "Buna benzer bir hikâye hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedi Dash. "Büyükbabamın anlattığı bütün hikâyeleri duyduğumu sanıyordum." Arkalarından gelen bir ses, "Hayır,

duymadınız," dedi.

Döndüklerinde Dük Arutha'nın arkalarında durduğunu gördüler. "Ama ben o hikâyeyi hatırlıyorum."

Nakor sırıttı. "Subai dağlardan, kadim Ishap manastırının tepesine kurulduğu dağın tabanındaki küçük bir vadiye inen bir keçi yolu biliyor."

Arutha bir süre durakladıktan sonra, "Yani biz birlikleri kilit noktalara yerleştirmek için Krondor'da işleri yoluna koymakla ilgilenir ve Fadawah'ın casusları tarafından yakından izleniyorken, gizlice dağların arasından geçmek, manastırın tabanındaki o gizli geçişi bulmak ve Greylock kasabaya girene kadar orayı ele geçirip bölgeyi temizlemek mi istiyorsun?" diye sordu. "Onun gibi bir şey, ama 'senin' olduğun kısımlar hariç. Bu baskını biraz daha genç birilerinin yapması gerekiyor." Birbirlerine bakan kardeşlere göz attı.

"Hayır," dediler aynı anda. "Bu Kartallar'a ya da Yolbulucular'a göre bir görev!" diye ekledi Dash.

Arutha, "Bunu konuşuruz," dedi. "Ama Nakor haklı. Eğer babamın bana anlattığı girişi bulabilirsem ve hâlâ orada ve kullanılabilir durumdaysa, bu savaşı bir yıl kısaltabiliriz."

Prens'in sabah kabulüne katılmak için dönüp uzaklaşmaya başlayınca, Jimmy Nakor'a döndü.

"Pug iyi mi?"

"Sadece sinirleri bozuk," dedi Nakor. "Patrick çabuk çözümler istiyor ve Pug da o duyguyu iyi bilir, ama en çabuk çözümlerin genelde en pahalıya patlayan çözümler olduğunu bilecek kadar yaşlı." Ellerini kardeşlerin omuzlarına koyup onlarla birlikte yürümeye başladı. "Gerçek bağlılığın ne olduğuna karar vermek için düşüncelerini toparlaması gerekiyor."

Jimmy, "Gerçek bağlılık mı?" dedi. "O bir Krallık soylusu; kraliyet ailesine evlatlık alındı." "Ama daha büyük sorumlulukları var," dedi Nakor. "Unutmayın, o yalnızca Krallık'ı yıkımdan kurtarmadı; bütün Midkemia'yı kurtardı, diğer taraftaki insanları, Saaurları, hayatta kalan Pantathialıları, Kara Yol Kardeşliği'ni, herkesi."

Jimmy, "Ama Krallık'a olan bağlılığını öylece bir kenara atamaz," dedi.

Dash, "O kadar emin olma," dedi.

"Herhangi bir şeyi bir kenara atacağını sanmıyorum," dedi Nakor avluya doğru ilerlerlerken. "En azından bir yere kadar."

Pug aniden bir nehrin kıyısında ortaya çıktı. "Merhaba!" diye seslendi. Bir süre sonra bir ses, "Hoş geldin büyücü," dedi.

"Girebilir miyim?"

"Elvandar'a hoş geldin," diye geldi yanıt, bir ağacın arkasından birisi çıkarken.

"Galain!" dedi Pug, elf ormanlarına girerken kullanmayı tercih ettiği yolu geçerken.

Elf ölçütlerine göre genç olan savaşçı yere dayadığı büyük yayına yaslanmış duruyordu. "İki gün önce Miranda gelince, buraya gelip izlemeye başladım. Çok geçmeden senin de gelebileceğini düşündüm."

"Böyle düşünmene sevindim. Saraydan ne haber?"

"Saray kederli. Arkadaşın ve bir zamanlar Crydee Dükü olan adam, Kutlu Adalara gitmek üzere aramızdan ayrıldı."

Pug başını salladı. Martin Longbow yüz yaşına yaklaşmıştı ve ömrünün son zamanlarını burada, çocukken onu büyüten halkın

arasında geçirmişti. "Marcus ile Margaret?" diye sordu Pug, Martin'in çocuklarını kastederek,

"Eşleri ve çocuklarıyla birlikte gelip babalarının bedenini aldılar. Crydee'ye götürüp âdetleri olduğu üzere bir yeraltı mezarına gömecekler."

"Ne kadar oldu?"

"Çok değil, birkaç hafta. Marcus ve maiyeti nehir kıyısından ayrılalı iki hafta olmadı."

Pug başını salladı. "Bu, haberin neden bize ulaşmadığını açıklıyor. Marcus'un Vykor Limanı'na gemiyle haber göndermesi haftalar sürer. Prens'in haberi olmayacak." Elfe baktı. "Bana söylediğin için teşekkür ederim. O insan, Tomas hariç, Crydee'deki ilk yıllarımdan gerçek dostumdu." "Hepimiz tarafından çok sevilirdi."

"Diğerleri nasıl?"

"Bu kayıp hariç, hepsi iyi." Yayını omzuna asıp, "Kraliçe ile Tomas da iyi," dedi. "Prens Calin ve Kızılağaç birlikte avlanıyor. Doğumuzdaki savaşa rağmen, istilacılar Crydee'ye girmeye çalışmadıkları için sınırlarımızda sorun çıkmıyor."

"Calis nasıl?"

Galain gülümsedi "Çok iyi. Doğumundan beri onu bu kadar mutlu görmemiştim. Sanırım Hayattaşı'nı serbest bırakmak onu mirasının korkunç bir parçasından kurtardı." Pug, "Karımı görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Anlıyorum," dedi Galain. Şu ana kadar karım olacak kişiyle karşılaşacak kadar şanslı değildim."

"Gençsin," dedi Pug yavan bir şekilde. "Neredeyse yüz yaşındasın."

Galain gülümsedi. "Doğru." Elini kaldırıp, "Birkaç gün içinde sarayda görüşürüz," dedi.

"Seni de götürebilirim," dedi Pug.

"İşlerim var. Siz insanların Crydee dediği nehrin kıyısını devriye gezmeliyim. Bu tarafa sadece seni karşılamak için geldim."

Elfleri ziyaret ettiği sayısız kereyi düşünen Pug söyleneni doğru yorumlayıp, "Çabana teşekkür ederim," dedi

"Rica ederim."

Pug yanındaki aleti çalıştırdı ve kendini istediği yerin sekiz yüz metre yukarısındaki ağaçların tepesinde buldu. Düşüp ölmekten güçlerini tam zamanında kontrol ederek kurtulmayı başardı ve yumuşakça yere indi. Şaşkınlıkla Tsurani küresini inceledi ve bir kısmının, ona artık kullanılabilir olmadığını söylercesine yok olduğunu gördü. Aleti kaybettiğine üzülüyordu. Miranda'nın istediği an hareket edebilme numarasını öğrenene kadar, bir yerden başka bir yere çabuk hareket etme becerisini kaybetmişti. Aleti cüppesinin içine koydu. Adasındaki öğrenciler bunun benzeri başka aletleri inceliyordu ve bir tanesinin daha kullanışlı olabileceğini düşündü. Gedik aracılığıyla, Tsuranuanni İmparatorluğu ile serbestçe ticaret yapılan günleri düşündü. Artık tek gedik, her iki taraftan da dikkatlice izlenen Yıldızlimanı'ndakiydi. Bir an için insanoğlunun berbat etmediği herhangi bir şey olup olmadığını düşündü; hayatında, en yüksek ülkülerle, İmparatorluk'a hizmetle harekete geçmiş, ihaneti iki dünya arasında yabancılaşmaya sebep olan Tsurani büyücüsü Makala'ya son kez küfür etmiyordu.

Geçmişteki başarısızlıklarla yaşamanın, sadece başarısızlıkların sayısını arttırdığını öğrenmişti.

Anıları bir kenara bırakıp yürümeye başladı.

Kısa bir süre sonra Elvandar'ı çevreleyen açıklığa ulaştı. Her defasında olduğu gibi, kendini şehrin görüntüsüne kaptırmış olarak buldu. En parlak gün ışığında bile ağaçların rengi olağanüstüydü. Buranın büyüsü zor algılanmasına karşın, doğanın verdiği şekille tatlı bir karşıtlık oluşturuyordu.

Çok yükseklerdeki üstleri düz dallar, ağaç gövdeleri arasında yollar oluşturuyordu ve ağaçların diplerinde yanan yemek ateşleri, sepileme askıları, çömlek çarkları ve diğer zanaatlara ayrılmış bölgeler vardı. Pug onu tanıyan birkaç elfe olduğu kadar, tanımayanlara da selam verdi.

Büyük elf şehrinin merkezine varana kadar basamaklardan ve dallardan oluşan yolları tırmandı.

Kraliçe'nin sarayının hemen dışında, Kraliçe'nin en yaşlı danışmanı Tathar'ı gördü. "Büyücü!" dedi Tathar, insan tarzında tokalaşmak için elini uzatarak. "Seni tekrar gördüğüme sevindim." Pug, "Ben de seni gördüğüme sevindim dostum," dedi. Etrafa göz atıp, "Tekrar Elvandar'da olmak güzel," dedi. Tathar'a baktı. "Karım?"

"Kraliçe ve Tomas ile birlikte," diye yanıtladı yaşlı danışman. "Gel."

Pug'ı, Kraliçe Aglaranna, Tomas ve Miranda'nın oturmuş sohbet ettiği Kraliçe'nin sarayının merkezine doğru yönlendirdi. Çocukluk arkadaşını gören Tomas ayağa kalktı, ama ona ilk sarılan Miranda oldu. "Geleceğini sanmıyordum!" dedi kadın, yanılmış olmaktan dolayı mutlu bir şekilde. "Ben de," dedi Pug. "Ama Patrick ile biraz tartıştım ve-"

"Krondor Prensi ile mi?" diye sordu Tomas. Kendinden kısa olan arkadaşına tepeden bakıp gülümsedi.

Pug sütkardeşine baktı; bu uzun boylu, hafifçe yabancı adamda bile, mutfakta yamak olarak çalışan çocuğun izlerini görüyordu. "Ta kendisi. Benden Saaurları yok etmemi istedi, ama ben onlara barışçıl bir seçenek sunmanın daha akıllıca bir yol olacağını düşündüm."

Tomas başını salladı. "Düşmanlarını acımasızca ez." Kafasını iki yana salladı. "Bu güdülerin hepsini çok iyi hatırlıyorum dostum."

Pug Miranda'nın Aglaranna'nın tahtına kadar kendisiyle gelmesine ses çıkarmadı ve başını eğip, "Selamlar Leydim," dedi.

"Hoş geldin Pug."

"Bir arkadaşın aramızdan ayrıldığını öğrendiğime üzüldüm," dedi Pug.

Aglaranna, "Yaşamın ona verdiği ölçüde mutlu ayrıldı," dedi. "Hiç kimse daha fazlasını isteyemez. Bize iyi geceler diledi ve bir daha uyanmadı. Huzurluydu. Irkınızdan birine göre çok uzun yaşadı."

Pug başıyla onayladı. "Ama onu özleyeceğim. Bütün çocukluk arkadaşlarımı özleyeceğim gibi." "Anlıyorum," dedi Kraliçe. "Bu yüzden daha sık ziyarete gelmelisin. Biz eledheller siz insanlara kıyasla daha uzun yaşarız." Pug ile Miranda'nın yaşını düşününce, "Çoğunuzdan," diye düzeltti.

Pug, "Doğru," dedi. Etrafa göz atarak, "Calis nerede?" diye sordu.

Miranda gülümsedi. "Çok uzakta değil. Diye düşünüyorum." Tomas sırıttı. "Bir kadın var..." Omuzlarını silkip göz kırptı.

Pug, "Calis mi?" dedi.

"Miranda'nın aramıza okyanusun ötesinden getirdiği kadın. Babaya ihtiyacı olan iki güzel çocuğu olan."

"İş... ciddi mi?" diye sordu Pug.

Tomas güldü. "Karımın halkı senden ve benden çok farklıdır Pug. Ve oğlumdan. Ama o bir yarı elf, bu dünyada eşsiz ve insanlar arasında çok zaman geçirdi." Tomas öne eğildi ve hafif alaycı bir tonla,

"Sanırım kendini oldukça kaptırmış, ama aşık olduğundan haberi bile yok!" dedi.

Tathar gülüp, "Doğru," dedi. "Halkımızın arasında birbirini tanıma, önünüzde eşinizin durduğunu gösteren ani bir his vardır. Halkımızın hepsi bunu kesin olarak bilmez ve bu gibiler kendileri gibi olanlarla zor yolda yavaşça bir bağ kurmaya çalışır. Calis ve Ellia zor yoldalar. Ama bu çoğu kez ilki kadar derin bir aşkla sonuçlanır."

Miranda gülümsedi. "Sanırım onu ve çocuklarını ilk bulduğumda kadının içinde bir şeyler hissettim. Sanırım her şey hallolacak."

Aglaranna yakındaki bir elle dönüp, "Oğluma bu akşam bizimle yemek yemesi haberini iletir misin lütfen," dedi. "Ellia ile çocukları da getirsin." Elf başını eğerek selam verip hızla uzaklaştı.

"Hangi rüzgâr attı seni?" diye sordu Tomas.

"Karımı görmek istedim," dedi Pug gülümseyerek. "Ve dostlarımla birlikte savaşın, dumanın ve kanın olmadığı bir yerde bir akşam geçirmek istedim. Başka bir yolculuğa çıkmadan önce sessiz bir gece geçirmek istedim."

"Yolculuk mu?" dedi Kraliçe. "Bu sefer ne arıyorsun büyücü?"

"Saaurlara bir yurt bulmam lazım," dedi Pug. "Aksi halde birini bitirmeden başka bir savaşa girebiliriz."

Miranda, "O zaman sabah ayrılırız," dedi.

"Yalnız gidecektim," dedi Pug, "ama Tsurani küresi artık çalışmıyor - beni yarı yolda havada asılı bıraktığında neredeyse boynumu kırıyordum- ve nereye gideceğimi bilmiyorum." "Yani bana seni etrafta dolaştırmam için ihtiyacın var?"

"Onun gibi bir şey."

Miranda gülümsedi. "Yapıp yapmayacağımı bilmiyorum." "Ne? Neden?" diye sordu Pug.

Miranda parmağını Pug'ın göğsüne vurarak, "Çünkü bir şeyleri senden daha iyi yapmak hoşuma gidiyor," dedi.

Kraliçe'nin huzurundaki herkes güldü ve içoğlanları şarap ve yiyecek getirdi; çok geçmeden aralarına Calis ve okyanusun ötesinden gelen kadınla oğulları da katıldı. Ve en azından bu gece için, savaş ve savaş tehdidi düşüncelerini bir kenara bıraktılar ve iyi dostların arasında olmanın keyfini çıkardılar.

-10-
YATIRIMLAR

Jimmy kaşlarını çattı.

Prens Patrick az önce Francie'nin kulağına bir şeyler fısıldamak için eğilmişti ve kız kızararak gülmüştü. Silden Dükü görgü kurallarının ihlal edilmesini görmezden geldi. Rodez, Euper, Sadara ve Timons Dükleri şöyle bir bakıp sohbetlerine geri döndü. Hepsi de göz kamaştırıcı elbiseler giyen kızları, dikkatlerini masadaki çeşitli genç soylulara vermeden önce biraz daha uzunca baktı.

Dash ağabeyinin durumuna gülmemek için başka tarafa dönmek zorunda kaldı.

Darkmoor Şatosu'nun salonu, Wiggins adında aksi bir adam olan Prensin Teşrifatçısının görüşüne göre artık aşırı dolmuştu. Adam Krondor'daki sarayda, eski Teşrifatçı Jerome'a devlet görevlerinde ara sıra yardım eden bir yazmandı. Bu küçük avantaj yüzünden, Patrick'in Darkmoor'da tekrar kurulan sarayında teşrifatçılık görevine getirilmişti. Yiyecek, bira ve şarap kıtlığına rağmen herkesin ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmak için bir soyludan diğerine koştururken, salonda uçuşan son derece gergin bir kuştan başka bir şeye benzemiyordu.

Dul Darkmoor Baronesi Mathilda, Silden Dükü'nün solunda oturuyordu. Artık genç olmasa da, halâ güçlü doğu soyluları arasında büyürken öğrendiği sarayda doğup büyümenin getirdiği rahatlığa ve cazibeye sahipti. Dul bir Dük, onun gibi bir kadın için açık bir hedefti. Ama adam çok ilgili görünmüyordu.

Dash tekrar ağabeyine göz atınca, Jimmy'nin, hatırlayamadığı bir doğu Kontu'nun kızının söylediği bir şeye ilgiliymiş gibi davrandığını gördü. Kızın donuk bir güzelliği vardı ve Dash'ın ağabeyinin hayal kırıklığı üzerindeki eğlencesi şefkate dönüşmüştü. Francie en güzeli olmasa da ortamdaki en ilgi çekici genç kadındı şüphesiz ve

Jimmy'nin son birkaç haftayı onunla geçirmesi içinde bir şeylerin uyanmasına sebep olmuştu; çok güçlü olmasa da en azından bir sahip çıkma dürtüsü.

Dash taca hizmet ettikleri sürece hem kendisinin, hem de ağabeyinin kalplerinin istekleri doğrultusunda gidemeyeceğini biliyordu. Dük torunları ve oğulları olarak, doğuştan son derece yüksek soylulardı. Jimmy de büyük olasılıkla benzer bir unvana yükselecekti ve hizmet etmeye devam ederse Dash da muhtemelen bir Kont olacaktı.

Bu da, iki kardeşin de kiminle evlenecekleri konusunda çok fazla söz söyleme şansı olmadığı anlamına geliyordu. Bu ayrıntı daha küçük ölçekte babasına, daha geniş ölçekte de Kral'ın isteğine bağlıydı. Hizipçilik Krallık'ta bir yaşam tarzıydı ve iki toprağı birbirine sıkıca bağlıyordu. Doğu zengindi, siyasi olarak güçlüydü ve nüfusu fazlaydı. Batı doğal kaynaklara, büyüme potansiyeline ve sınır olmanın getirdiği bütün sorunlara sahipti: düşmanlar, düzensizlik ve yönetme zorluğu. İki tarafı birbirine yakın tutmak için bir tarafın evliliğe uygun kızlarıyla diğer taraftan birinin oğlunu evlendirmek kuşaklar boyu süren bir yöntem olmuştu ve evlenmek için bir sonraki Kral'dan daha uygun bir erkek yoktu.

Francie Jimmy'ye göz atıp gülümsedi, ardından Patrick'e döndü. Dash eğilip, "Babama sormalıyız," dedi.

"Neyi?" Jimmy şaşkın bir ifadeyle arkasını döndü.

"Kral'ın, oğlunun kiminle evlenmesini istediğini. Kararın çoktan verilmiş olduğunu bir an bile düşünmedin, değil mi?"

Jimmy bunu düşündükten sonra gülümsedi. "Muhtemelen haklısın. Babam bilmiyorsa, kimse bilmiyordur."

Jimmy Dük Arutha kendi tarafına bakana kadar bekledi, ardından başıyla babasına işaret etti. Arutha başını salladı, ardından kalktı ve Barones Mathilda'nın arkasından dolaştı. Prens'in kulağına bir şeyler fısıldadı, o da gülümseyerek eliyle gidebileceğini işaret etti ve Arutha

oğullarının yanına geldi. Çocuklar, onlara bakmayan Prens'e doğru başlarını eğdi, ardından masadan uzaklaştılar. Üçü de salondan çıkınca Dash, "Eğer gelmeye devam ederlerse, soyluları geri çevirmek zorunda kalacağız," dedi.

Arutha, "Gelmeye devam ediyorlar," dedi. "Darkmoor'daki huzura kabul, elimizden geldiği kadar bilindik ve gürültülü oluyor. Buraya ilk gelenlerden başlayarak insanlara önce sarayda, ardından da şehirde yer bulmaya başlayacağız. Diğerleri, otağlarda ve kamp çadırlarında duvarların dışında kalacak. Kutlamalarla geçecek bir ay var."

Jimmy'nin ağzı hayretten açık kaldı. "Bu doğru olamaz." "Doğru," dedi Arutha.

"Ama Duko ile olan anlaşmamızı sonuçlandırmalıyız-" "Sonuçlandı. Şartlarımızı gönderdik ve bu sabah haber geldi." "Hangi şartlarda anlaşıldı?" diye sordu Dash.

Arutha yürümeleri gerektiğini işaret etti. Şatonun merkezi avlusuna doğru ilerledi. Koridorlar, ziyarete gelen soyluların ihtiyaçlarıyla ilgilenen içoğlanlarıyla, hizmetkârlarla ve muhafızlarla kaynıyordu. "Bir ay içinde, eski düşmanımız Güney Sınır Bölgesi Dükü olacak."

"Lord Sutherland!" diye bağırdı Jimmy. "İnanılmaz."

"Patrick ona hiçbir şey vermek istemiyordu, Kral da ona Karanın Sonu Baronu ya da ona eşdeğer... yerel bir unvan vermeyi tercih ediyordu. İkisini de aksine ikna ettim."

"Neden?" diye sordu Dash.

"Çünkü Duko'nun yirmi beş bin adamdan oluşan bir ordusu var. Önceki paralı askerlik görevinden daha soylu bir şey hayal ediyor olabilir, ama adamlarının çoğunun Krallık'a bağlılığı yok. Kral'ı o adamları kontrol altında tutmak için tek umudumuzun bu olduğuna ve bizim olmaktansa onları Kesh'in sorunu yapmamız gerektiğine ikna eltim."

Dash'ın yüzünden kurnaz bir ifade geçti. "Eğer Dük ise... bu sana değil Prense hesap vereceği anlamına gelir."

"İşim başımdan aşkın. Ayrıca Patrick Duko'yu doğrudan kontrol ederse, belki ona güvenmeye başlayabilir."

Jimmy gülümsedi. "Ama yine de Prens'e Güney Sınır Bölgesi ile ilgili bütün meseleler hakkında öneride bulunabileceksin."

Arutha başını salladı. "Ve bu diğer siyasi sorunları dengede tutar."

Jimmy ile Dash bunun, Duko'nun güney sınırlarındaki kilit noktalara, onlara unvan vererek kendi yüzbaşılarını yerleştirme izni olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Batı'daki son savaşta ölüm oranının son derece yüksek olması eldeki soyluların doldurabileceğinden daha fazla görev vardı. Doğu soyluları, daha çok toprakların getirdiği vergi yüzünden Kral'ı şimdiden bu unvanlar için sıkıştırmaya başlamıştı.

Bununla birlikte hiçbiri Batı'daki toprakları doğrudan yönetme riskine girmek istemiyordu. Görevi başında bulunmayan yöneticiler Krallık'a yabancı bir kavram değildi, ama Batı için geçerli değildi. Bir Kontluk ya da Dukalık bir yana, bir Baronluk'un yönetimini bile bir mübaşire ya da bir teşrifatçıya bırakmak için Batı'da diğer sorunların yanı sıra Queg, Kesh, Kara Yol Kardeşliği gibi çok fazla sorun vardı. Birkaç tane kilit görev, batı soylularının ikinci ya da üçüncü oğullarına verilecek, böylece Duko kendi başına buyruk davranamayacaktı Jimmy, "Konuyu değiştirmeme izin verin," dedi. Odadaki genç kadınları gösterdi. "Bilmemiz gereken herhangi bir şey var mı?" "Ne hakkında?" diye sordu Arutha.

Dash, "Patrick müstakbel Krondor Prensesi'nin kim olacağına karar vermiş mi?" diye sordu. Arutha kimsenin dinleyip dinlemediğini görmek için etrafına baktı. "Son iki kraliçemiz Roldemliydi. Borric ve ondan önce de Lyam, Doğu'daki akrabalık bağlarını güçlendirmek istiyordu." Ellerini oğullarının omuzlarına koydu. "Sizde de Roldem kanı var. Annenizin halkını tanıyorsunuz. Kibirliler ve soylarından gurur duyarlar ve kendilerini farklı insanlar olarak düşünürler.

Annenizi bu kadar az görmemizin sebebi bu." Arutha'nın ses tonunda iki oğlunun da daha önce duymadığı bir hüzün vardı.

Ebeveynlerinin evliliklerinin büyükbabaları Dük James tarafından ayarlandığını biliyorlardı ve Roldem'in kraliyet kızlarından ikisi ile yapılan evlilik Krallık'ın yararına olmuştu. Çocuklar evliliğin idealden çok uzak olduğunu bilmesine karşın, Dash ile Jimmy'nin ebeveynleri toplum içinde mutlu bir evlilikleri varmış gibi davranmayı iyi başarıyordu. Ebeveynlerinin ilişkilerinin ne kadar yapmacık olduğunu şimdi anlıyorlardı.

Dash, "O yüzden bu bir Krallık gelini olmalı, öyle mi?" dedi.

Arutha başını salladı. "Kral bana böyle söyledi. Ve bir doğulu soylunun kızı olmalı. Tercihen Lordlar Kongresi'nde büyük bir nüfuzu olan Düklerden birinin kızı." "Brian Silden," dedi Jimmy.

"Borric geleceğin Adalarının Kralı'nı taşıyacak kadını oğlunun seçmesi ayrıcalığını göstermeye kararlı. Bu yüzden Prenseslik için olası beş aday var." Jimmy, "Patrick'in kime evlenme teklif edeceğine dair bir ipucu var mı?" diye sordu.

Arutha dikkatle oğluna bakıp, "Bir sonraki kraliçemiz Francie olacak," dedi. "Geri kalan her şey zamana kalıyor. Patrick ile çocukluklarından beri arkadaşlar. Kızla arkadaşlık etmekten gerçekten keyif alıyor. Zamanımızdaki devlet evliliklerinde çok daha kötüleri vardı."

Jimmy incinmiş gibi görünüyordu.

Dash, "İyi misin?" diye sordu.

Jimmy babasına, ardından kardeşine göz attı. "Fark etmemiştim."

Arutha, "Ne?" dedi. "Ona aşık mısın?"

Jimmy babasına bakıp, "Hiç öğrenemeyeceğim," dedi. Başka bir şey söylemeden dönüp uzaklaştı. Arutha, "Bırak biraz yalnız kalsın,"

diyen Dash'a baktı.

"Fark etmemiştim," dedi Arutha.

"O da öyle," dedi Dash. "Sorun da bu."

"Ne oldu?"

"Her şeyin bittiğini düşünüyor." Babasına bakarak, "Büyükbabam sana taca hizmet etmek isteyip istemediğini sordu mu hiç baba?" diye sordu.

Arutha bu soru sanki az önce tanık olduğu şey kadar şaşırtıcıymış gibi bakıyordu. Bir duraklamanın ardından, "Hayır, elbette hayır," dedi.

"Neden elbette hayır'?"

"Çünkü daha çocuktum. Sizin yaptığınız gibi onun için ayak işleri yapmaya başladım, ardından Kraliyet İçoğlanları ile işe verildim, ardından Toprak Beyleri ile."

"Peki büyüdüğünde başka bir şey yapmak isteyip istemediğini sordu mu?"

Arutha Dash'a bakıp, "Hayır," dedi. "Hiç sormadı."

"Eğer sorsaydı daha mutlu bir hayatın olabileceğini düşündün mü hiç?"

Arutha bir süre sessiz kaldıktan sonra, "bu hayatımda duyduğum en garip soru evlat," dedi. Dash omuzlarını silkti. "Bu günlerde aklımda çok garip sorular var."

"Neden sordun?"

"Çünkü taca hizmet etmek isteyip istemediğim konusunda emin değilim."

"Ne?" dedi Arutha. Ses tonu bir inanmama ve şaşkınlık karışımıydı. "Peki ne iş yapacaksın?" Dash omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Belki Bay Avery'nin şirketine geri dönerim. Çok zengin bir adam."

Arutha güldü. "Kâğıt üstünde. Kral, Avery ve Jacoby'yi Roo'nun torunları yönetirken ona geri ödeme yapabilir."

Dash gülümsedi. "Roo'yu tanıyorsam, ondan önce kendine bir servet yapmayı başaracaktır." Arutha elini Dash'ın omzuna koyup, "Eğer tacın hizmetinden ayrılmak istiyorsan, bunu ayarlayabilirim," dedi. "Ama lütfen Fadawah'ı Ylith'ten atana kadar bekle. Hizmetine ihtiyacımız olan sadece birkaç tane yetenekli adam var."

"Seninle aynı fikirdeyim." Dash sesini alçaltarak, "Sırada ne var?" diye sordu.

"Gelecek hafta halka açık büyük bir nişan yapılacak. O arada Patrick Duko ile buluşmak için gizlice Ravensburg'e gidecek ve Duko önünde diz çöküp bağlılık yemini edecek. Ardından yeni göreve atanmış Güney Sınır Bölgesi Dükü şehre geri dönecek ve askerlerini çok sessiz bir şekilde yola çıkaracak. Duvarların dışında tutulan paralı askerler içeri alınacak. Pek çoğu garnizonda kalırken, diğerleri iş bulmak için Kesh sınırına gidecek. Patrick'in düğünü bitene ve Krondor'a dönene kadar, Fadawah'ın güney kanadını kaybettiğinden haberi olmadan şehir kontrolümüzde olacak."

Dash kuşkulu bir ifadeyle baktı. "Krondor Dükü bütün bu olanların neresinde? Neden Patrick'i zafer alayıyla sarayına götürmüyorsun?"

"Bir süreliğine başka bir yere gitmem gerekiyor. Halledilmesi gereken ve sadece benim başında olabileceğim bir iş var."

Dash, "Bunun kesinlikle garip geldiğini söylersem beni bağışla," dedi.

"Garip ya da değil, gerçek bu. Şimdi gidip ağabeyini bul ve gerçekten kötü olup olmadığına bak.

Eğer öyleyse, onu götürüp sarhoş et ve aklını Francie'den uzak tutacak bir garson kız bul." Dash, "Denerim," dedi ve ağabeyini bulmaya gitti.

Arutha küçük oğlunun gidişini izledi ve bir süre düşüncelere dalarak orada öylece durdu, ardından döndü ve kabul salonuna yöneldi. Yaptığı planları hayata geçirmeden önce ayarlanması gereken pek çok şey vardı hâlâ.

Jimmy ve Dash içeri girdiğinde, Erik von Darkmoor ve Rupert Avery, Darkmoor'un en iyi meyhanelerinden biri olan Dolma Domuz'da oturuyordu. Jimmy şimdiden sarhoş gözüküyordu ve Erik kalkıp kalabalık salonun öteki tarafına doğru el etti. "Dash!"

Dash onu görüp oldukça dengesiz olan Jimmy'yi masaya doğru yönlendirdi. "Bize katılın!" dedi Roo neşeyle.

Tombul bir garson kız geldi ve Erik dördüne de bira söyledi. Dash, "Hayır teşekkürler," dedi.

"Yeterince içti."

Erik şaşkın görünüyordu, ama garson kızı eliyle uzaklaştırırken hiçbir şey söylemedi.

"Sizi sarayın dışına çıkaran şey nedir genç soylular?" diye sordu Roo.

"Hava almaya ihtiyacımız vardı," dedi Jimmy, iğneleyici bir tonla.

Roo Erik'e göz atınca Erik, "Ters giden bir şeyler var gibi," dedi.

Dash öne eğilip sessizce, "Kadın meselesi," dedi.

Erik güldü ve Jimmy'nin ifadesi sertleşmeden, ellerini kaldırdı. "Dalga geçmiyorum Jimmy. Bu sadece... beklenmedik."

Roo başıyla onayladı. "İkinizin de bir kadın yüzünden teselliyi bira maşrapalarında aramayacağınıza bahse girerdik." Jimmy, "O kadar basit değil," dedi. "Asla değildir," dedi Roo.

İki kardeş de Roo'nun Sylvia Esterbrook ile olan ilişkisini biliyordu. Kız Roo'yu parmağında oynatmış, karısını aldatmasına ve işlerinden ödün vermesine sebep olmuştu. Zor yoldan öğrenmiş olsa da, söylenenlere göre o zamandan beri örnek bir kocaydı.

"Peki kız kim?" diye sordu Erik.

"Silden Dükü'nün kızı," diye yanıtladı Dash.

"Ah," dedi Erik, anlamış gibi. "Ya ilgilenmiyor ya da... yoksa nişanlı mı?"

Dash etrafa göz gezdirdi. "Sonuncusu, ama pek fazla bilinmiyor."

Erik söylenenin içeriğini anlamış gibiydi. Kalktı. "Şatoya dönmem gerekiyor." Roo'ya dönüp, "Karli'ye selamlarımı söyle," dedi. "Çocuklara da."

"Sen de Kitty'ye sevgilerimi ilet," diye karşılık verdi Roo.

Erik ayrıldıktan sonra Roo, "Ben de gitmeliyim," dedi. "Sabah yapacak çok işim var. Sabahın ilk ışıklarında Nakor'un tapınağına tahıl getiren arabaları teslim alacağım."

Jimmy, "Pug Patrick ile tartıştığından beridir Nakor'u görmüyorum," dedi. "Nerede o?" "Ne zaman ortadan kaybolunacağını bilecek kadar akıllı," dedi Roo. "Son birkaç gündür tapınağında."

Roo başını salladı. "Evden başka her yerde uyuyormuşum gibi hissetmeme neden olan birden fazla olay yaşadım. Anlıyorum. Eğer ihtiyacınız olursa, bana uğrayın. Bir arabanın altında uyumaya aldırmazsanız yerimiz var." Güldü. "Pekâlâ genç lordlar, iyi geceler."

Garson kız tekrar gelip, "Kapatmadan önce istediğiniz bir şey var mı genç beyler?" diye sordu.

Dash, "Teşekkür ederiz yok," dedi. "Kalkıyoruz." Jimmy, "Saraya dönmeyeceğim," dedi.

"Tamam," dedi Dash. "Ama en azından biraz yürüyelim, böylece daha mantıklı bir yerde sızarsın."

Jimmy'nin yüzü aydınlandı. "Buldum! Nakor'u görmeye gidelim!"

Daha iyi bir teklifi olmadığı için Dash kabul etti. İki kardeş meyhaneden çıktı ve Dash, yürürken sendeleyen ağabeyine yarı yol göstermek, yarı destek olmak için Jimmy'nin koluna girdi.

Jimmy inledi. Başı zonkluyor ve sanki göz kapakları birbirine yapıştırılmış gibi hissediyordu. Ağzı sanki birisi bir hafta önce yemek artıkları doldurmuş ve onları orada çürümeye bırakmış gibi kokuyordu. "Biraz su ister misin?"

Jimmy zorlayarak gözlerini açtı ve başının zonklaması arttığı için anında açmamış olmayı diledi. Tepesinde bir kadının yüzü vardı ve gözleri odaklanırken, kadının yüzünün tamamını görmeye başladı. Kafasını kaldırıp sağ kolunun üstünde doğruldu ve sol eliyle uzandı. Kadın eline bir bardak tutuşturdu ve Jimmy içti. Aniden bunun kötü bir fikir olduğunu düşündü: kalbi gümbürdemeye, derisi kızarmaya ve alnında ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı. Hayatının en kötü akşamdan kalmalığını yaşıyordu ve eninde sonunda su içmesi gerekeceği için kendini zorlayarak suyu bilirdi. "Teşekkürler," dedi kart bir sesle, bardağı geri verirken.

"Kardeşin burada," dedi kadın, tapınakta kaldığı zaman Nakor'un kişisel ofisi olarak kullandığı yeri göstererek,

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu Jimmy çatlak bir sesle. "Sanmıyorum," dedi genç kadın, hafifçe gülümseyerek. "Ama ben seni tanıyorum. Sen yaşlı Dük'ün torunusun, değil mi?"

Jimmy başını salladı. "Dük Arutha'nın oğlu James ve evet, Lord James büyükbabamdı. Bana Jimmy derler."

"Sen de bana Aleta diyebilirsin." Kız James'in yüzünü inceledi. "Kadın meselesi mi?"

Jimmy başını salladı. "Sanırım."

Kız Jimmy'yi süzerek, "Eh, şu anda bakılacak bir tarafın yok, ama seni çalıştığım meyhanelerin birkaçında görmüştüm ve sarhoş ya da akşamdan kalma olmadığın zamanlarda fena biri değilsin," dedi. "'Hayır'ı pek sık duymadığını tahmin ediyorum."

"Öyle bir şey değil," dedi Jimmy yavaşça kalkarak. "Sadece başka birisiyle evleneceğini öğrendim."

"Yaa," dedi Aleta, anlamış gibi. "Kız bunu biliyor mu?"

"Neyi?"

"Onun yüzünden kendini birayla öldürmeye çalıştığını?"

"Hayır. Çocukken arkadaştık..." Gözlerini kısıp kıza baktı. "Sana bunları neden anlatıyorum?" Kız gülümsedi. "İhtiyacın olduğu için mi?"

Jimmy biraz daha su içti. "Teşekkür ederim. Sanırım kardeşimin ne yapmakta olduğuna bakacağım."

Hareketle dolu olan depoyu sallanarak geçti. Nakor'un ofisinin kapısına varmasına az kala, deponun büyük dış kapıları açıldı ve içerisi ışıkla doldu. Jimmy döndüğünde bir arabanın içeri girdiğini gördü. Arkasından başka arabalar da geliyordu.

Jimmy'nin arkasındaki ofis kapısı açıldı ve Nakor hızla dışarı çıktı. "Roo!" diye bağırdı Jimmy'nin yanından geçerken. "Yiyecek getirmişsin!"

Dash Nakor'un peşinden çıkıp ağabeyinin yanında durdu. "Yaşıyor musun?" "Güçbela," dedi Jimmy. "Ne oldu?"

"Kendini biranın içinde boğmaya çalıştın. Başaramadın."

"Biliyorum, ama buraya nasıl geldik?"

"Babam beni peşinden yolladı ve seni sarhoş ettikten sonra bir garson kızın kollarına bırakmamı söyledi."

"Söylenenin yarısını yapmakta başarılı olmuşsun gibi görünüyor."

"Eh, kalacak yer sağlamak isteyen birkaç tane hanımefendi vardı, ama sen havanda değil gibiydin."

"Berbat durumdayım," dedi Jimmy. "Bütün bu olanlar hakkında ne hissedeceğimi gerçekten bilmiyorum."

Dash omuzlarını silkti. "Belki de en iyisi budur. Çocukluğumuzdan beri kiminle evleneceğimiz konusunda söz hakkımızın olmayacağını ikimiz de biliyorduk. Babamın Krondor Dükü olması yüzünden, devletin yararına bir evlilik yapmamız kaçınılmaz oldu."

"Biliyorum, ama yine de..."

"Ne?"

Jimmy iç geçirdi. "Bilmiyorum."

"Bunun Francie ile ilgili olmadığını biliyorsun," dedi Dash.

"Yok mu?"

"Yok," dedi Dash. "Eğer Kraliçe olursa, ikinizi ayrı tutacak hiçbir şey olmaz; sarayın diğer yollara başvurmakta ne kadar deneyimli olduğunu tanrılar bilir. Hayır, bu başka bir şey. Bu sen ve ne istediğinle ilgili"

"Anlamıyorum."

"Ben de tam olarak anladığımı sanmıyorum, ama bu seninle ilgili." Arabalara baktı. "Şu arabaların birinde hâlâ Jason'ı göreceğimi sanıyorum," dedi Dash düşünceli bir şekilde.

Dash orada çalışırken Jason Rupert'in Acı Deniz Şirketi'nde çalışıyordu ve Jacob'ın kızına aşık olduğu için Rupert'in rakibi Jacob Esterbrook'a bilgi veriyordu. Savaşta ölmüştü. İlk araba depoya girerken Jimmy, "Söylesene, şu kız kim?" diye sordu.

"Hangisi?" diye sordu Dash.

"Şuradaki, bana su veren. Adının Aleta olduğunu söyledi."

"O halde onun hakkında benden fazla şey biliyorsun." dedi Dash. "Neden Nakor'a sormuyorsun." "O kızda garip bir şeyler var. İyi, ama garip."

Dash, "Luis!" dedi Hızla Jimmy'nin yanından geçip, Luis de Savona'nın Dash'ın tanımadığı bir kadının yanında oturduğu ikinci arabanın yanına gitti. Luis arabadan inince Dash, "Luis!" dedi. "Seni tekrar gördüğüme sevindim."

Luis Dash'ın elini sıkıp, "Ben de seni tekrar gördüğüme sevindim genç Bay Jameson," dedi. "Büyükannenle büyükbabanın ölümünü öğrendiğime üzüldüm." Roo Darkmoor'da çalışırken, Luis Roo'nun Doğu'daki işleriyle ilgilenmek için kışı Salador'da geçirmişti.

Dash, "Teşekkür ederim," dedi. Ardından arabadan inen kadına baktı. "Bayan Avery?" dedi şaşkınlıkla.

Karli Avery çirkin, tombul bir kadındı. Arabadan inen kadınsa, ince yapılı ve bronzdu ve hâlâ güzel olmasa da, dikkat çeken canlı ve anlamlı bir yüzü vardı. "Dash!" dedi kadın, Dash'ın ellerini tutup yanağından öperek. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim Bayan Avery, ama siz... çok farklı görünüyorsunuz!"

Kadın güldü. "Bütün kış yapacak çok fazla iş, ama çok az yiyecek vardı. Arabaları yükleyip boşaltmak, onları sürmeyi öğrenmek, çocuklarla ilgilenmek. Saatlerce güneşin altında kalmak; hepsi de insanı değiştiriyor."

"Öyle olmalı," dedi Dash. Yanlarına Jimmy gelince Dash, "Ağabeyimi hatırlıyorsunuz, değil mi?" dedi.

İkisi de Jimmy'yi selamladı ve Dash, "Çocuklar ve Bayan Jacoby nasıl?" diye sordu.

"Hepsi Helen ile birlikte Salador'da," dedi Karli, "ama artık Bayan Jacoby değil. Artık Bayan de Savona."

Dash gülüp hafifçe Luis'in koluna vurdu. "Evlenmişsin!"

Nakor ile birlikte yanlarına Roo geldi. "Kesinlikle."

Nakor arkadaşını tebrik edip, 'Umarım sonunda mutlu olursun," dedi.

Luis gülümsedi. "Her zamanki gibi mutluyum, seni garip küçük adam."

"Olacaksın da," dedi Nakor. Roo'ya dönüp, "Tahılımı ve heykeltıraşımı getirdin mi?" diye sordu.

Roo, "Henüz heykeltıraş bulamadım, ama tahılı getirdim," dedi.

"Araba yapımcıları işine yaradı mı?" diye sordu Nakor arabaların içeriklerini incelemeye başlarken. Diğer arabalar da yavaş yavaş geliyordu.

Roo, "Çok," dedi. "İlk fırsatta Krondor'a gitmeyi düşünüyorum; istilacıların arasında çok sayıda yetenekli zanaatkâr ve usta olabilir. Eğer onları toparlayabilirsem..."

Jimmy ile Dash birbirlerine baktı. Jimmy, "Önümüzde bir savaş olduğunu düşünürsen, çalışacak durumda olduklarını nereden

çıkarıyorsun?" diye sordu.

Roo güldü. "Kaynaklarım var ve siz öğrendikten bir saat sonra Patrick'in Duko ile bir anlaşma yaptığını öğrendim." "Kaynakların mı?"

"Baban," dedi Roo gülerek. "Büyükbaban kadar kötü niyetli değil, ama iş bütün kaynaklarını hazırlamaya gelince büyükbabanız kadar becerikli değil. Ayrıca, Kraliyet Hazinesi'nin en büyük borcu olan tek insan benim, bu yüzden babanız beni olan bitenden haberdar ediyor." Jimmy, "Pekâlâ, umarım zararını beklediğinden daha erken giderirsin," dedi.

Nakor, "Tabii daha önce kendini öldürtmezse," dedi.

Roo Nakor'a uğursuz bir bakış attı. "Bahse girebileceğin aptalca görevlere gönüllü değilim artık. Tutucu bir aile babası ve evinde kalıp işleriyle ilgilenen bir iş adamıyım." Yakınlardan bir ses, "Ufak bir işi hallettikten sonra," dedi.

Bütün gözler biraz arkalarında duran Erik von Darkmoor'a çevrildi. "Sana bakmaya gelmiştim; hepinizin bir arada olması ne güzel." Dash ile Jimmy'ye bakıp, "Hemen babanızı görmeye gidiyorsunuz beyler," dedi.

Kardeşler anında kapıya doğru ilerlemeye başladı. Jimmy ona su veren genç kadının yanından geçerken, "Tekrar teşekkürler," dedi.

Kadın gülümseyerek başını salladı.

Erik Nakor'a döndü. "Dominic Birader'e ulaşabilir misin?"

Nakor başını salladı. "Bu aralar Rillanon'dan dönecek. Ishap Tapınağının buradaki çabalarımıza destek olma istekliliği konusunda bana haber getirmesi gerekiyor. Sanırım ya Salador'dadır ya da burasıyla Salador arasında bir yerlerdedir."

"Onu bulması için doğuya bir devriye gönderdim. Eğer devriye onu bulmadan bir şekilde buraya gelirse, lütfen Dük Arutha'ya haber gönder."

Nakor başını salladı. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin," dedi Erik. "Ama ben yanıt veremem. Dük Arutha'ya sormak zorundasın." Nakor, "Olabilir," dedi.

Erik Roo'ya dönüp, "Seninle konuşmam gerekiyor," dedi. Luis ile Karli'ye göz atıp, "İzninizle," dedi.

Roo'yu depodan bozma tapınağın en uzak köşesine götürdü ve "Senin için Sarth'ta kim çalışıyor?" diye sordu.

Roo, "Sarth'ta benim için çalışan birisi olduğunu düşünmene sebep olan şey nedir?" diye sordu.

Erik, "Roo, benimle konuşuyorsun," dedi. "Şimdi, senin için Sarth'ta kim çalışıyor?"

Roo, "John Vinci," dedi. "Bağımsız bir tüccar gibi davranıyor; Queg'den kaçak mal getiriyor.

Benim için çalıştığının herkesçe bilinmemesinin nedeni bu."

"Güzel. Onu ziyaret etmemiz gerekiyor."

"Ne?" dedi Roo. "Biz mi? Ziyaret mi?"

Erik, "Kuzeye ilerlemeden önce Sarth'ta durumun ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor," dedi. "Owen orduyu alıp Nordan'ı Sarth'ta sıkıştırıp ezmeden önce ayrıntılı bir raporla dönmem gerekiyor. O bölgenin çevresine keşifçiler gönderdik ve çoğu geri döndü, ama kasabanın içinde ne kadar güçlü olduklarını öğrenemedik. İçeri girip duruma göz atmamız gerekiyor." Roo çocukluk arkadaşının gözlerinin içine bakıp, "'Biz' derken Krallık ordusundan

bahsediyorsun, değil mi?" dedi. "Hayır, senle benden bahsediyorum." "Olmaz!" dedi Roo.

"Mecbursun," dedi Erik. "Gırtlaklarımız kesilmeden bizi Sarth'a sokacak en inandırıcı hikâyeleri söyleyebilecek tanıdığımız tek adam sensin."

"Ne hikâyesi?"

"Sen Queg ve Özgür Şehirler ile açıkça ticaret yapan tanınmış bir Krallık tüccarısın. Kâr etmeyi her şeyin üstünde tutan bir adam olarak tanınıyorsun. Eğer Sarth'a gizlice girmeyi başarırsan özellikle arkadaşın Vinci hikâyeni doğrulamaya hazırsa tutuklansak bile onları rakiplerinden önce iş yapmaya can atan açgözlü bir tüccar olduğuna ikna edebilirsin."

"Biz?"

"Ben de seninle geliyorum," dedi Erik.

Roo hâlâ ikna olmamış gibi görünüyordu. "Demek darağacında bir kez daha yanımda olacaksın, ha? Yalnız bu kez bizi ayağa kaldırıp taca hizmet etmek için ölüm cezamızın ertelendiğini söyleyecek bir Bobby de Loungville olmayacak.

"Teşekkür ederim, almayayım. Hizmetimi yaptım ve suçlarım için affedildim."

"Tacın sana borçlu olduğu parayı geri almak ister misin?"

"En büyük umudum."

"O halde yerinde olsam bunu düşünürdüm Roo."

Etrafa göz attı. "Burası konuşmak için uygun bir yer değil. Bu akşam şatoya gel ve beni odamda bul. Sonrasını o zaman anlatırım."

Roo, "Arkadaşlığımızın hatırı için geleceğim, ama artık aptalca görevlere gitmiyorum Erik," dedi. Kaçakçıların gemisi, Krondor ile Ylith arasındaki kayalıklara çarpmadan mümkün olduğunca kıyıya yakın giderek sessizce sahile doğru ilerliyordu.

Roo ve Erik kıyıyı takip ederek Duko'nun kurduğu yarım gün uzaklıktaki kontrol noktasının biraz ilerisine kadar at sürmüştü ve yanlarındaki muhafız takımı atlarını Owen Greylock'un ileri konumuna geri götürmüştü. Resmi olmayan bir iletişim ağı çoktan işlemeye başlamıştı ve Dük Duko'nun bağlılıklarını değiştirdiğini Prens'in son zamanlardaki yakın çevresinden birkaç kişinin bilmesine rağmen, değişim rüzgârları hakkında söylentiler vardı.

Söylentilerin çoğu Dük Arutha'nın adamları tarafından çıkarılmıştı.

Dikkatlice çıkartılmış şu andaki söylenti, Krallık'ın güney sınırındaki Kesh tehdidi yüzünden bu yıl kuzeydeki istilacılara saldırmayacağıydı. Ayrıca Prens'in Batı'nın yönetimini, oldukları yerde tutunmalarını, gerekli olan yerleri savunmalarını, ama saldırmamalarını emreden Owen Greylock'a bırakarak Rillanon'daki kraliyet sarayında evlenmek üzere yakında Doğu'ya gideceği söylentileri de yayılmıştı.

Roo söylentilerin kapsamına şaşırmıştı. Erik ona, Arutha'nın adamlarının güç değişimini mümkün olduğunca gizli tutarak sessizce yapmak için çoktan Krondor'da olduğunu söylemişti. Batı Orduları şehre tekrar yerleştiğinde sadece düşmanı şaşırtmakla kalmayacak, onları savunmasız bir durumda yakalayacaklardı.

Tayfalardan biri fısıldayarak, "Neredeyse geldik," dedi. "Hazırlanın."

Roo, "Bunun gerekli olduğuna emin misin?" dedi.

"Kesinlikle," dedi Erik.

Kaptan yelkenlerin indirilmesini emretti ve denize bir kayık indirildi. Ne Erik ne de Roo denizciydi, ama Erik dikkatleri üzerlerine

çekmeden sessiz bir balıkçı kasabasına kürek çekecek kadar işi bildiğini düşünüyordu.

Erik ile Roo iple kayığa indi ve Erik kürekleri ıskarmozlara takana kadar, kaçakçılar yelkenlerini açıp uzaklaşmaya başlamıştı. Burada akıntı güneydoğuya doğruydu ve Erik Sarth'ın hemen güneyinde kumlu bir koyu olan balıkçı kasabasına gitmeye çalışarak, rotadan sapmamak için çaba harcamak zorunda kalıyordu. Roo, "İyi misin?" diye sordu.

Erik küreklere asılınca kayık ileri doğru fırladı. "Her şey yolunda."

Deniz nispeten sakin olduğu için kıyıya vuran dalgaların sesi çok gelmiyordu, ama kıyıya yaklaştıkça dalgalar büyüyerek kayığı havalandırıyordu. Erik küreklere asıldı ve dalga tam önlerinde kırılırken kayık biraz geriye kayarak bir tepeyi çıkıyormuş gibi göründü.

Aniden kayığın ucu suya girdi ve Roo omzunun üstünden geriye göz atınca suya baktığını fark etti. Dalga çarpıp onu anında sırılsıklam ederken, "Erik!" diye bağırdı.

Kayık sallandı ve Erik ucunu kıyıya doğru [utmaya çalışırken yana döndü. Kayık iyice sola yattı, ardından aniden döndü ve Erik ile Roo suya düştü.

Roo ağzından sular saçarak yüzeye çıktı ve suyun yalnızca bel hizasına geldiğini fark etti. Etrafına göz atınca, Erik'in birkaç metre ötede olduğunu gördü. Alabora olmuş kayık doğruca kıyıya sürükleniyordu.

Roo Erik'in yanına gitti ve tam Erik'in kayık kullanma becerileri hakkında yorum yapmak üzereydi ki, otuz - kırk metre ötede bir fenerin kapağı açıldı. Suyun kenarında, fenerin ışığında görülebilen adamlar vardı. Çok geçmeden Erik ile Roo kıyıda, pek çoğu onların olduğu tarafa yaylarını ya da arbaletlerini doğrultmuş yirmi tane

silahlı adam gördü. Onların arkalarında, ileride, balıkçı köyünün zayıf dış hatları görülüyordu.

Roo Erik'e dönüp, "Her şey yolunda mı?" dedi.

-11-
HAZIRLIK

Roo hapşırdı.

Erik sıcak Kesh kahvesinden bir yudum aldı. Kumsalın yakınındaki büyük bir barakadaydılar ve kıyafetleri kaba taş şöminenin önündeki ipte kururken ateşin önünde ısınıyorlardı.

Onları kıyıda karşılayan kaçakçıların lideri, "Korkuttuğumuz için özür dileriz Bay Avery," dedi. "Jolin koyu koruyup kıyıya sağ salim çıkmanızı sağlamamızı söyledi." Lider, muhafızların dönüp ikinci kez bakmayacakları, kaçakçılık için ideal, sıradan bir tipti. Bu adamla arkadaşlarını sıradan işçilerden ayıran tek şey taşıdıkları silahlardı.

Roo, "Keşke ona gönderdiğimiz mesajın yanıtını alacak kadar zamanımız olsaydı," dedi.

"Karşılanacağımızdan haberim olurdu."

Kaçakçıların sözcüsü, "Kıyafetleriniz kuruduktan sonra yola çıkacağız," dedi. Kulübenin kapısından dışarıya göz attı. "Ya da belki biraz nemliyken, çünkü şafaktan önce buradan çıkmalıyız."

"Devriyeler mi?"

"Dikkat çekecek kadar çok değiller," dedi adam. "Ama yolun yukarısında geçmemiz gereken bir kontrol noktası var ve para yedirdiğimiz muhafızların nöbeti şafakta bitiyor. Siz burada kalacak iki adamın yerine geçeceksiniz. Son kargomuzdan sakladığımız bazı mallar var, bu yüzden şafaktan önce kasabaya girmek için acele etmek zorundayız. Kimse hiçbir şeyden şüphelenmeyecek." Erik başını salladı.

Roo kıyafetlere bakıp, "John'un dükkânına gidince kıyafetlerimizi değiştiririz," dedi. "Onda kuru bir şeyler olduğuna eminim."

Erik kahvesini yudumladı. "Taze görünüyor," dedi.

"Olmalı. Dün Durbin'den gelen posta gemisinden aldık. İçeri sokacağımız kargonun bir kısmı o."

"Buraya Kesh gemileri mi yanaşıyor?"

"Quegli tüccarlar da," dedi lider. "Krallık gemileri Vykor Limanı'ndan fazla açılmıyor ve Karanlık Boğazı'ndan geçmeleri için Uzak Sahil tüccarlarına eşlik ediyor." Eliyle geniş bir yay çizdi. "Fadawah'ın istiladan kalan birkaç gemisi var ama onları Ylith'in hemen güneyinde tutuyor. Yani gemileri bu kıyılardan uzak tutacak kimse yok, ama yine de kontrol noktalarındaki muhafızlara rüşvet vermeden kasabaya hiçbir şey sokamıyoruz." Lider kapıya doğru yürüdü. "Yapmam gereken işler var." Diğer kaçakçılara işaret etti ve Erik ile Roo'yu baş başa bırakarak gittiler.

Erik, "Vinci'nin, mesajını alacağını söylemiştim sana," dedi.

"Adamlarıma benden fazla güveniyorsun," diye karşılık verdi Roo. "Güvenin boşa çıkmamış görünüyor."

Erik, "Tehlikede olan çok fazla şey var Roo ve karşı saldırıyı başarılı bir şekilde yapmak için kendimizin olduğu kadar senin de bağlantılarına ihtiyacımız var," dedi.

"Prens'in o eski manastır için ne gibi bir planı var? Eğer Fadawah'ın birazcık aklı varsa, oraya dağı aşağı indirebilecek ve kıyıdan gelecek bütün saldırıları boşa çıkaracak kadar adam koymuştur."

"Manastır için Arutha'nın planları var."

Roo kafasını iki yana salladı. "Kraliyet ailesinden birisinin ne zaman plan yaptığını duysam aklıma, kendimizi, bizi yakalayıp öldürmek için büyük çaba harcayan adamlardan kaçarken bulduğumuz zamanlar geliyor."

Erik, "Böyle de söyleyebilirsin," dedi.

Kıyafetleri giyilebilecek duruma gelene kadar çok az konuştular. Şafaktan bir saat önce kaçakçıların lideri, "Gitmemiz gerekiyor," dedi.

Kıyafetleri hafifçe nemli olmasına rağmen Roo ve Erik çabucak giyindi. Dışarı çıkıp malların olduğu paketleri aldılar ve köyün arkasındaki küçük uçurumun yanını kesen dik bir patikadan çıktılar. Balıkçılar denize açılacakları kumsala doğru ilerliyordu ve günü babalarının ve büyükbabalarının onlardan önce yapmış olduğu gibi geçireceklerdi. Kaçakçılara dikkat etmemişlerdi ve Roo köyün sakinlerine kaçakçıları görmezden gelmeleri için yüklüce bir miktar ödenmiş olduğunu tahmin etti.

Yukarıdaki düzlüğe ulaşana kadar tırmandılar ve yer yer otların olduğu düzlüğü çabucak geçip yola ulaştılar. Görüş alanlarına bir barikat girene kadar yolda hızla ilerlediler. Barikat ahşap, taş ve atların geçişini engellemek için çelik uçlu kazıklarla güçlendirilmiş, sağlam yapılmış bir toprak işiydi. Kaçakçılar barikatı geçmek için yolun kenarına ilerlemek, sığ bir koyağa girmek, ardından barikatın arkasına dolaşmak zorundaydı. Bir araba ya da bir yaya barikattan rahatça geçebilirdi, ama yoldan gelen saldırganlar, başka bir barikatın dikili olduğu deniz tarafındaki yarlara ya da keçi veya geyikten başka hiçbir şeyin geçemeyeceği küçük bir dağın yamacına dik bir şekilde yerleştirilmiş kalın kazıklara doğru gitmek zorunda kalırdı.

Hızla muhafızları geçerlerken, kaçakçıların lideri durdu ve tek kelime etmeden aynı sessizlikteki bir askere bir kese verip başını salladı.

Ardından kontrol noktasını geçtiler ve Sarth kasabasına doğru ilerlemeye başladılar.

Son kaçakçı da ayrılınca, sandık odasının arka kapısı kapandı. Depo John Vinci'nin ikinci katı evi olan dükkânının arka tarafına bağlıydı. Dükkânında sattığı mal paketleri ve küçük kutuların -kumaş, iğne, iplik, çaydanlık, tencere, tava, ip, aletler; Sarth ve etrafında

yaşayanların diğer gereksinimleri- yığılı olduğu odayı tek bir fener aydınlatıyordu. Vinci dönüp, "Haberler kötü Roo," dedi.

"Ne oldu?"

"Lord Vasarius'un adamları kasabada."

Rupert, "Kahretsin," dedi. "Queg'e yaptığını ziyaretlerden beni tanıyan kimse var mı?" "Çok büyük olasılıkla. Ortalıkta fazla görünmemek zorundasın," dedi Vinci. "Arka taraftaki işçilerin barakasında kalabilirsin. Orayı şu anda kullanan kimse yok. Vasarius'un adamları hafta sonunda Queg'e yelken açacak. Onlar gidince rahatça dolaşabilirsin."

John Vinci bir Queg kadırgasından kaçıp Krallık'a gelen bir kölenin oğluydu. Ada ulusunun dilini ana diliymiş gibi konuşuyordu ve Krallık'ın gümrük memurlarından sakınan kaptanlar ve kaçakçılarla ticaret yapıyordu.

John, Roo'nun dikkatini, sonunda Lord Vasarius'un gözüne girmek için kullandığı değerli bir kolye ele geçirince çekmişti. Sonrasında Quegli soyluyla birkaç kere, Queg soylularının savaş gemilerini geçen yıl Yaz Ortası'nda Karanlık Boğazı'ndan çıkan Zümrüt Kraliçe'nin filosuna saldırmak için yollamasına sebep olan bir hazine filosu söylentisini çıkarmaya kadar varan kârlı işler yapmıştı. Queg'in en güçlü lordları gemilerinin büyük çoğunluğunun denizin dibini boyladığını görmüş ve tarihteki en büyük deniz yenilgilerini almıştı.

Dalavereyi onun yaptığına dair doğrudan bir bağlantı olmamasına karşın, çoğu bunda bir şekilde Krondorlu Rupert Avery'nin parmağı olduğunu biliyordu, çünkü gemilerinde çalışan adamlar ya da adamları için çalışanlar tarafından ortaya atılmış bol bol söylenti vardı. Söylenmesine gerek olmadan, Roo Queg'de aranan bir adam olduğunu biliyordu ve bu da, Krallık'ın koruması dışında bulunursa, hayatının dakikalar değilse bile, saatlerle ölçülebileceği anlamına geliyordu. Krallık'ta bile, Queg altını almış suikastçılara karşı sürekli uyanık olması gerekiyordu. Roo John'a baktı. "Ben, gerekirse

buradan ayrılana kadar saklanabilirim. Ama Erik'in etrafa göz atması gerekiyor. Ona inandırıcı bir kılık sağlayabilir misin?"

John kuşkulu görünüyordu. "Bilmiyorum. Sarth'ta çok fazla yabancı olduğu için olabilir. Quegli ya da Keshli bir paralı asker olarak geçebilseydi şüphesiz. Ama silah taşıyan bütün Krallık vatandaşları bölgedeki askerler tarafından biliniyor."

Erik, "Silahlı gezmeme gerek yok," dedi. "Eğer işçilerinden biri olsaydım..."

Vinci kafasını iki yana salladı. "Sadece günlük işçi çalıştırıyorum Erik. Durumu göz önüne alırsan işler biraz kesat.

Biraz düşünmem lazım. Siz dinlenip rahatınıza bakın. Birazdan çocuklarımdan biriyle size yemek yollarım, ardından uyursunuz. Belki yarın sabaha kadar, Erik gibi dikkat çeken biriyle etrafta dolaşmak için bir sebep bulurum." "Bir şeyler satın al," dedi Roo. John'un kaşları kalktı. "Ne?"

"Bir şeyler satın al. Bir bina, bir dükkân, bir ev. Kasabanın öteki ucunda, sürekli gidip gelmeni sağlayacak bir şey. Erik'i... müteahhit yap. Bir şeyleri onartıp para vereceğin biri." Vinci, "Terk edilmiş ya da satılık birkaç dükkân var," dedi.

"İyi, kâr etmek için bir fırsat aradığının ve bir şeyler satan kim olursa olsun satın alacağının bilinmesini sağla."

"Bunun parasını nasıl ödeyeceğim bu arada?"

"Eğer gerçekten bir şeyler satın almak zorunda kalırsan John, her zamanki gibi ödeyeceksin, benim altınımla."

Vinci sırıttı. "Bu genelde beraberinde kâr da getirir."

"Doğru," dedi Roo sırıtarak. "O yüzden bunu iyi yapıyorsun."

John dükkânının ön kısmına ve yukarıdaki oturma odasına giden merdivenlerin olduğu kapıyı açtı ve "Yemeğiniz birazdan gelir," dedi. "Yemeğinizi bitirdikten sonra arka kapıdan çıkıp avlunun karşısındaki kulübeye gidin ve biraz uyuyun."

Kapı kapanırken Erik Roo'ya döndü. "Müteahhit mi?"

"Sadece birkaç tane gevşemiş tahta alacaksın, bakacaksın, kenara atacaksın ve homurdanacaksın.

Yanında biraz parşömen ya da kâğıt götürüp bir şeyler karalayacaksın. Çokça etrafa bakacaksın. Eğer askerlerden biri marangozlukla ilgili bildikleri şeylerden bahsetmeye başlarsa onaylayarak başını sallayacaksın."

Erik sandalyesini geriye itip iki ayağı üzerinde duran sandalyeyi dengelemek için kafasını duvara yasladı. "Eh, benim planımdan daha iyi. Umarım Darkmoor'daki işler buradakinden daha düzgün gidiyordur."

Jimmy, "Hayır!" diye bağırdı.

Arutha, "İtiraz istemiyorum!" dedi.

Dash babasıyla ağabeyinin arasına girip, "İkinizde sakin olun," dedi.

Arutha, "Emirlerim senin onayına bakmıyor James!" dedi.

Jimmy, "Ama senin bir baskını yönetmen... çok saçma," dedi.

Yanlarındaki Nakor ve Peder Dominic konuşmayı izliyordu. Arutha, "Babamın Sarth'taki manastıra açılan gizli giriş hakkında anlattığı hikâyeyi burada hatırlayan tek kişi benim," dedi. "Hikâyenin tamamını hatırlamıyorum, ama o dağın dibinde yürürken bir şeyler hatırlama şansım çok yüksek."

Jimmy Peder Dominic'e baktı. "Sen yolu bilmiyor musun?"

Dominic, "Terk edilmiş kütüphanenin alt bodrumundan tepelerin dışına giden tünele açılan kapının nerede olduğunu biliyorum," dedi. "Girişi dışarıdan bulabilir miyim bilmiyorum. Dağın tabanına inmeyeli yirmi yıl oldu."

Jimmy bir şeyler söylemek üzereyken Dash, "Bizden ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu.

Arutha, "Krondor'daki birliklerin değişimini denetleyecek birisine ihtiyacım var," dedi. "Von Darkmoor ve Avery Sarth'taki keşif görevinden döndüğünde, Nordan anlamadan saldırı yapabilecek durumda olmayı istiyorum."

"Greylock bu yüzden öncü birlikleri şimdiden hazırlıyor," dedi Jimmy.

"Evet," dedi Arutha. "Gitmeden önce ayrıntıları anlatacağım, ama yarın öğleye kadar batı yolunda olmanızı istiyorum." Jimmy, "Bundan zerre kadar hoşlanmıyorum," dedi. Nakor sırıttı. "Bunu belli ediyorsun." Dash, "Hadi," dedi. "Çanta hazırlamamız gerekiyor." Çocuklar Arutha'nın ofisinin kapısına ulaştıklarında Arutha, "Jimmy, Dash," dedi.

Kapıda durdular. "Evet?" dedi Dash. "İkinizi de çok seviyorum."

Jimmy bir an duraksadıktan sonra babasına sarılmak için geri döndü. "Aptalca ve kahramanca bir şey yapma," diye fısıldadı babasının kulağına.

"Bunu benim size söylemem gerekmiyor mu?" dedi Arutha. Dash babasına sarılıp, "Bir yararı olmayacağını biliyorsun," dedi. "Ölmeyin," dedi Arutha fısıldayarak. "Sen de," dedi Jimmy. Kardeşler odayı terk etti. Arutha Dominic'e dönüp, "Ishap Tapınağından bize ne haberler getirdin Birader?" diye sordu.

Seksen yaşına yakın, ama Hayattaşı'nın iyileştirme büyüsü yüzünden yirmi beşinde gözüken Dominic, "Pek çok şey lordum."

dedi. "Oturabilir miyim?"

Arutha oturmalarını işaret etti ve Dominic, "İkna etmek biraz uğraştırdı, ama iddialarımın yaşayan kanıtıyım," dedi. "Ayrıca Batı'daki en üst rütbeye sahibim ve sözlerimin biraz ağırlığı var."

"Ve uyarın Sarth'taki kütüphaneyi kurtardı."

"Dürüst olmak gerekirse, o uyarı tam anlamıyla ilahi değildi." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Arutha.

"Belli şeyler olduğunda kütüphaneyi taşımaya hazır olmamız konusunda bizi uyaranın büyükbaban olduğunu söylemenin güveni kötüye kullanma olacağını sanmıyorum." "Sahi mi?" dedi Arutha.

Dominic'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ama beni bulup iblisle yüzleşmemiz için Sethanon'a götürmeye Sarth'a geldiğinde, bize uyarıyı gönderdiğini hatırlamıyor gibi görünmesini garip buluyorum."

"Belki de göndermemiştir," dedi Nakor.

"Neden?" diye sordu Arutha.

"Çünkü uyarıyı henüz göndermemiş olabilir." Dominic, "Zamanda yolculuk mu?" dedi.

Nakor omuzlarını silkti. "Olabilir. Daha önce de yapmıştı."

Arutha başıyla onayladı. "Mümkün. Bu işte büyükbabamın ya da senin bana söylediğinden çok daha fazlası olduğunu hissediyorum."

Nakor, "Doğru," dedi. "Ama bu senin iyiliğin için."

Arutha güldü. "Çocuklarımla konuştuğum halime benzedin." Dominic'e, "Yani, Ishap Tapınağı Nakor'un çabalarına destek verecek mi?" diye sordu.

"Bunun net etkisi konusunda oldukça şüpheli olmalarına karşın, evet," dedi Dominic. "Ama yine de bunun gerekliliğini anlıyorlar."

"Benim de şüphelerim var," dedi Nakor. "Arch-Indar Tapınağı'nı bu yüzden kurdum." Arutha, "Çok inanılmaz bir adamsın," dedi. "Düzeninin tam amacı nedir?"
"Daha önce de söylediğim gibi, İyilik Tanrıçası'nı uyandırmak." "Evet bir harikasın," dedi Arutha iğneleyici bir tonla.

Nakor, "Evet, öyleyim değil mi?" dedi. "Ama sanırım küçük tapınağım düzenin asıl liderini bulana kadar olması gereken yere gelmeyecek."

"Arch-Indar'ın yüksek rahibinin sen olduğunu sanıyordum," dedi Arutha.

"Yalnızca gerçeği gelene kadar. Ardından en iyi yaptığım işe geri döneceğim; seyahat edip yeni şeyler öğrenmek."

"Eh, bu insan ortaya çıkana kadar ne yapacaksın?"

Nakor, "Numaralar yapacak, hikâyeler anlatacak, yiyecek sağlayacak, insanların İyilik Tanrıçası'nın bildirisini dinlemesini sağlayacağım," dedi.

Dominic, "Önce inanç gelmeli," dedi. "İnsanlar Arch-Indar'dan gelen iyilik akışını anlamaya başladığında, onu aramıza geri getirmek için uzun bir süreç başlayacak."

"Tapınak siyasetiyle ilgili her şeyi anladığımı iddia etmeyeceğim," dedi Arutha. "Babamdan ve Prens Arutha'dan kalan notları okudum ve o notların okumamam gereken sırlar içerdiğine dair açık bir izlenime kapıldım."

Dominic hiçbir şey söylemedi.

"Pekâlâ," dedi Arutha. "Bu işte, görevim ve ilgi alanım olan Krallık'a bir tehdit oluşturacak herhangi bir şey olmadığını varsayacağım.

Ayrıca iyilik yapma öğretisinin yayılmasının kimseye bir zararı yokmuş gibi geliyor bana."

Nakor kafasını iki yana salladı. "Bunun doğru olmasını dilerdim. İyilik telkin ettiği için insanlar öldürüldü."

Arutha, "Eh, en azından ben Krondor Dükü iken Batı'da değil," dedi. Dominic'e bakarak, "Eğer eski manastıra açılan şu girişi bulursam, bizi içeri sokabilir misin?" diye sordu.

Dominic, "Evet," dedi. "Giriş içeriden kilitli. Ama dışarıdan açacak gizli bir düzenek var. Baban o düzeneği bulmuştu."

Arutha gülümsedi. "Krondor tarihindeki en iyi hırsız olduğunu iddia ederdi hep"

"Beceri ya da şans, onu fark etti, bir tuzağı etkisiz hale getirdi ve girişi açtı. Kütüphanemizin içinde belirince, biraderlerimizden birinin neredeyse kalp krizi geçirmesine yol açıyordu." Arutha, "Asıl sorun yanımızda kaç asker götüreceğimiz," dedi.

Dominic, "Savaş sanatından pek anlamam," dedi. "Dağlarda ilerlerken fark edilmeyeceğimiz kadar küçük, içeri girdiğimizde manastırı ele geçirmeye yetecek kadar büyük bir birlik götürmeliyiz."

"Bana manastırın planını çizebilir misin?"

"Orada elli yıl yaşadım Dük Arutha. Size her koridoru ve odayı gösterebilirim."

"Güzel. Sabah sana bir yazman göndereceğim. Eğer planları hafta sonuna kadar bitirebilirsen, minnettar olurum. Eğer Owen, Sarth'taki kıyıya saldırdığında manastırın içinde konuşlanacaksak, o zamana kadar Kâbus Sıradağları'na giden doğu yolunda olmalıyız."

Dominic başını eğip, "Hizmetinizdeyim," dedi. "Birisi bana bir oda gösterebilir mi lütfen? Çok yorucu bir yolculuktu."

Arutha küçük bir zili çaldı ve ofisinin kapısını bir içoğlanı açtı. "Dominic Biradere benim dairemi göster ve ihtiyaçlarıyla ilgilen." "Senin dairen mi?" dedi Ishaplı.

"Korkarım oraya bu gece ihtiyacım olmayacak. Yarın günün ilk ışıklarından önce yapmam gereken bir sürü iş var. Belki sabah kabulünden sonra biraz uyuyabilirim." Dominic başını eğerek selam verip odadan çıkan içoğlanını takip etti.

Nakor, "Eğer kestirmen gerekirse, en azından masanın arkasına bir şilte atacak kadar akıllısın," dedi.

Arutha gülümsedi. "Gözünden pek bir şey kaçmıyor, değil mi?"

"Kumarbazım ben, unuttun mu? Bir şey kaçırırsam, ya meteliksiz kalırım ya da ölürüm." "Bizimle geliyor musun?"

"Hayır," dedi Nakor. "İlginç görünüyor, ama sanırım bana burada ihtiyaç var. Dominic Ishaplılardan büyük bir hediye getirmiş. Tanrıların Gözyaşı'ndan elde ettikleri gücü bizimle paylaşacaklar. Tapınağımızın gerçek liderini bulduğumuzda, onu Rillanon'a göndereceğiz ve ona bu güç verilecek.

"O güç benim küçük depomu, duaların yanıtlanacağı ve mucizelerin yaratılacağı gerçek bir tapınağa dönüştürebilir. İnsanlar iyiliği öğrenecek ve İyilik Tanrıçası'nı yeniden canlandırmaya yardım edecek."

Arutha, "Saygıdeğer bir girişim," dedi. Kalktı. "İzin verirsen Nakor, yapmam gereken işler var. Tapınağın için herhangi bir şeye ihtiyacın olursa ve gitmeden önce yardım edebilirsem, elimden geleni yaparım."

"Teşekkürler," dedi Nakor kapıya giderken. "Yapabilirsen canlı gel. Yeni bir Dük beni dinlemeye bu kadar istekli olmayabilir."

Ofisinin kapısı açılırken Arutha güldü. "Eh, kendimi öldürterek sana sıkıntı vermekten nefret ederim, ama sanırım bundan ben daha çok

nefret ederim." "Doğru. Gördün mü, hayatta kalman ikimizin de yararına."

Kapı Nakor'un arkasından kapanırken, Arutha bir kez daha güldü Kıkırdayarak sandalyesine oturdu ve önündeki iş dağına baktı. İlgilenmesi gereken ilk rapora uzandığında gülümsemesi kayboldu ve rapora göz attıktan sonra, sabah yazmanıyla tekrar inceleyeceği yığının üstüne koydu.

Bir sonraki raporu aldı.

"Jimmy!" diye seslendi Francie, koridorda yürüyen Jimmy'nin arkasından.

Jimmy döndüğünde kızın hızla ona doğru geldiğini gördü. "Merhaba," dedi soğuk bir tavırla. Kız Jimmy'nin koluna girip, "Seni bir süredir görmüyorum," dedi. "Baban seni iş için dışarı mı göndermişti?"

Jimmy, "Hayır buradaydım, ama kendime ayıracak pek zamanım olmadı," dedi. Çok nazikçe ve yavaşça, kolunu kızın kolundan çekti.

"Jimmy, sorun ne?" diye sordu kız.

Jimmy kızardığını hissetti ve aniden beklenmedik hislere boğuldu. "Sorun müstakbel Adalar Kraliçesi ile fazla samimi olmayı uygun görmemem."

Kız kıpkırmızı oldu ve bakışlarını zeminin taşlarına çevirdi. "Babanın sana söyleyeceğini bilmeliydim."

"Bana neden sen söylemedin?" diye sordu Jimmy.

Kız yaşlı gözlerle Jimmy'ye baktı. "Bilmiyorum. Nasıl... karşılayacağını bilmiyordum. Darkmoor'a gelmeden önce, senin hakkındaki İlişlerimin ne olduğunu bildiğimi düşünüyordum. Sonra seni gördüğümde ve beraber yemek yediğimizde ve beraber

dolaştığımızda... bilmiyorum. İşler çocukluğumuzdakine pek benzemiyor gibiydi."

Jimmy, "Aynı insanlar değiliz çünkü," dedi. "Çocuk değiliz."

Kız Jimmy'nin gözlerinin içine baktı, ardından birdenbire eğilip onu yanağından öptü. "Sen her zaman benim en iyi arkadaşımdın Jimmy. Seni tanıdığım bütün çocuklardan daha fazla seviyorum.

Benim adıma mutlu olmanı istiyorum."

Jimmy kızardı. "Kraliçe olacağın için mi sevineyim, yoksa o dangalak Patrick ile evleneceğin için mi?"

"Öyle söyleme," dedi kız hafifçe. "Babanı birisinin Patrick'i dizginlemesi gerektiğini söylüyor ve bu yüzden benden güçlü bir Kraliçe olmamı istiyor. Kral'ın Patrick ile evlenmemi istemesinin sebeplerinden biri de bu."

Jimmy, "Bak, ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Tek bildiğim bizim ne istediğimizin bir önemi olmadığı ve senin Patrick ile evleneceğin, benim de babam kiminle isterse onunla evleneceğim. Asla başka bir yolu olmadı." Kız Jimmy'nin elini sıktı. "Arkadaşım olur musun?"

Jimmy başını salladı. "Her zaman arkadaşın olacağım Francie."

Kızın gözünden bir damla yaş süzüldü. "Rillanon'da Kraliçe olduğum zaman senin gibi arkadaşlara ihtiyacım olacak."

Jimmy duygulandığını hissetti ve "Sadece..."

"Ne?"

Jimmy yavaşça, "Neler yaşayabileceğimizi asla bilemeyeceğiz, arılamıyor musun?" dedi.

Kız başını salladı. "Anlıyorum. Ama ikimiz için de asla bir seçenek olmadı, değil mi? Duygularımızın bizi görevlerimizden

uzaklaştırmasına izin veremeyiz." Kız bir süre Jimmy'nin gözlerinin içine baktıktan sonra, "Rillanon'daki sarayda benimle oyun oynayan ve kardeşini hırpaladığım zaman gülen o çocuğu her zaman seveceğim," dedi. "Gitmememiz gereken bütün o yerlere gizlice girerek geçirdiğimiz zamanları hiç unutmayacağım. Ben bir hanımefendi olmayı öğrenmek zorunda kalırken, erkek olduğun ve erkek işleri yapmaya başladığın için seni hiç affetmedim." İç geçirdi. "Ama asla aşık olamayacağım sevgili Jimmy. Sen de öyle. Asla olmamış bir şey için yas tutma. Sadece arkadaşım ol."

Başka bir şey söylemeden Jimmy'nin elini bırakıp hızla uzaklaştı.

Jimmy uzun süre sessizce orada durdu, ardından yavaşça döndü ve koridorda ilerlemeye başladı.

Dash işaret verince Jimmy dönüp el salladı. Krondor'a giden ilk birliğin yüz metre önündeydiler. Duko'nun adamlarından oluşan bir temsilciler kurulu şehrin bir buçuk kilometre dışında bekliyordu ve Jimmy belgeler değiş tokuş edilene kadar birliğin beklemesini istiyordu.

Jimmy atını sürüp grubun lideri olduğu belli olan adamın önüne ilerledi. Selam verip, "Prens'in Baronu James." dedi. Adamı Duko'nun yüzbaşılarından biri olarak tanıyordu. Ardından adamın adını hatırladı. "Nasılsın Yüzbaşı Boyse?"

Uzun sakallı ve saçlı, kaslı bir adam olan yüzbaşı başını salladı. "İyidir Baron James."

Jimmy pelerininin içine dikilmiş bir cebe uzandı ve bir ipliği çekerek üst dikişi çözdü. Elini cebe sokup bir demet belge çıkardı. Belgeleri Boyse'a verdi. "Bu Prens Patrick ile yeni Lord Sutherland'ımız arasındaki son iletişim. Bu belgelerde göreve atanma onayı var; tören Patrick şehre döndüğünde yapılacak. Birkaç tane emir ve talimat var, ama sadece Dük'ün zaten bildiklerini tekrar eden şeyler."

Yüzbaşı Boyse çenesini ovuşturdu. "Bilirsin, Duko... yani Dük, bana bu anlaşmadan ilk bahsettiğinde, asla gerçekleşmeyeceğine hayatım üzerine bahse girerdim." Omuzlarını silkti. "Ben ne bilirim ki?" Güneybatıyı gösterdi. "Beş yüz adamdan oluşan bir bölük Karanın Sonu'na doğru ilerliyor. Oradaki kaleyi bu hafta sonuna kadar işgal edeceğiz." Gülümsedi. "Çölden gelip o kasabada dolaşan birkaç Keshliyi yerlerinden etmek zorunda kalabileceğimizi anlıyorum."

Jimmy başını salladı. "Çoğunlukla haydutlar."

"Değişimi yapacak askerleri getirdiniz mi?" "Yolun yukarısındalar," dedi Jimmy.

"Güzel." Yüzbaşı belgeleri teğmenlerinden birine verip, "Sınırda biraz ter atmak için bu garnizon görevini değiştirdiğime memnunum," dedi. "Adamlarımdan bazıları yurdumuzda marangoz, taş işçisi, balıkçı ya da benzeri işler yapan şehirliler, ama ben her zaman bir askerdim." Sanki görüş alanının dışını görmeye çalışıyormuş gibi etrafa göz gezdirdi. "Duko bir düşünürdür; ulusunuzdan bahsediyor. Bize bu yeni bağlılık sözünün iyi bir şey olduğunu söylüyor." Jimmy'ye baktı. "Ben böyle şeyleri bilmem. Dövüşüp öldürmek ve gerekirse ölmek için eğitildim. Ama Duko'ya güvenirim. Hayatımın yarısından fazlasında liderim oldu ve onun hizmetine girdiğimde bir çocuktan büyük değildi. Bu yüzden, eğer Duko artık Prens'in hizmetkârları olduğumuzu ve geçen yıl almaya çalıştığımız bu ulus için savaşacağımızı söylüyorsa, o zaman Prensinize hizmet eder ve bu ulus için dövüşürüz. Bunu anladığımı iddia etmiyorum, ama Generalim olduğu için Duko'nun emirlerine uyacağım."

Jimmy başını salladı. "Anlıyorum. Ve bu sebepten dolayı, sizin Generaliniz olarak kalmaya devam edecek." Ardından gülümsedi. "Ve belki bir gün, Generaliniz olarak büyüyecek bir oğlu olacak."

Boyse güldü. "Bu görülmeye değer bir şey olurdu, değil mi Baron James?" Atını çevirip,

"Adamlarınızı çağırın," dedi. "Krondor'a birlikte at sürelim."

Jimmy işaret verince Dash ve arkasındaki birlik ilerlemeye başladı. Birlik, Boyse ve yanındakilerle aynı hizaya gelince hep birlikte ilerlemeye başladılar ve neredeyse bir yıldır ilk kez Krondor Prensi'nin adamları taç için şehre geri dönüyordu.

Dash, işçilerin ve gezgin satıcıların arasından sıyrılarak hızla sokakta ilerledi. Yaşam Krondor'a geri dönüyordu ve önlerinde yapacakları sonsuz sayıda iş vardı. Duvarların dışındaki paralı askerlerden birkaç yüz tanesine iş verilmiş ve güneydeki sınırlara gönderilmişlerdi. Diğerleri bu cepheye gönderilen askerlerin yerlerini almaları için Darkmoor ile Shamata arasındaki bölgede kervan muhafızlığı ve garnizon görevine gönderilmişti.

İşçiler, dükkân sahipleri ve bazı küçük soylular son iki hafta içinde geri dönmüştü. Fadawah'tan gelen iki ulak yakalanmış ve raporların, sadece Duko'nun Fadawah ile Nordan'ın bilmesini istediği şeyleri rapor edecek Duko'ya sadık, güvenilir ulaklarla gönderilmesi sağlanmıştı.

Dash, Fadawah ile Nordan'ın Duko'nun taraf değiştirdiğini anlamalarının iki ya da üç hafta daha süreceği hükmüne varmıştı. Rillanon'daki büyük evlilik töreninin Prens'i Batı'dan uzak tutacağı ve Kesh'in sınırdaki kışkırtmasının Krallık'ı Krondor'u almaya çalışmaktan alıkoyacağı geniş ölçüde dolaşan hikâyelerdi. Duko'nun Fadawah'a gönderdiği, Fadawah'ın bir süre daha ona bağlı olduğunu düşüneceğini umduğu en son mesaj, bir Kesh casusunun "Acı Deniz Kralı" ile resmi bir anlaşma olasılığını sorgulamak için önce onunla bağlantıya geçtiği hakkındaydı.

Dash bir köşeyi dönüp yeniden inşası listenin sonlarında olan şehrin yanmış kısmına doğru ilerledi. Aldığı mesaj kısa ve netti. İmza yoktu, ama kimin gönderdiğine dair kuşkusu da yoktu. Dash şehirdeki Kesh casusları hakkında endişeliydi. Askerlerin transferi yavaş yavaş gerçekleşiyordu. Önceden belirlenmiş bölgelere devriyeye gönderilip Krallık askerleriyle kıyafet ve yer değiştirecek adamların lojistiği çok karışık bir işti. Sıradan bir gözlemci bunu, gün içinde aşağı yukarı bir

düzine devriyenin dışarı çıkıp geri döndüğü şeklinde yorumlardı. Görünmeyen şey, bunların farklı adamlar olduğuydu. Duko'nun adamlarının bırakıldığı tek yer, Nordan'ın Sarth'taki konumunun güneyindeki iki kontrol noktasıydı. Şimdiye kadar hata yapılmamıştı.

Dash uygun yere ulaştı ve yanmış bir meyhanenin iskeletine girdi. Ateşten kararmış duvarların olduğu binaya girer girmez gölgelerden gelen bir ses, "Yalnız mısın züppe?" diye sordu. Dash'ın yüz ifadesi kendisine "züppe" olarak hitap edilmesiyle ilgili ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu. "Yalnızım."

Kadın başıyla arka odaya açılan bir kapıyı gösterdi. Dash kapıya doğru yürüyünce kapı açıldı.

Kapının eşiğinde John Tuppin duruyordu ve "Kılıcın," dedi.

Dash kılıcını kınından çıkarıp adama verdi. Adam, "Bu taraftan," diyerek başka bir kapıyı gösterdi.

Dash gösterilen kapıya ilerledi ve kapı açılmayınca mandalı kaldırdı. İçeride, üstünde yarısı içilmiş bir su sürahisi duran bir masada oturan Dürüst Adam'ı gördü.

"Yeğenim," dedi adam alaycı bir tonda. Sesi Dash'ın hatırladığı kadar çatlak çıkmıştı. "Amca," dedi Dash aynı alaycılıkla.

"Benim için haberlerin var mı?"

Dash iç geçirdi İzin almadan masadaki ikinci sandalyeye oturdu. "Sizin de anladığınız gibi, şehri geri almak için sizin yardımınıza ihtiyacımız kalmadı. Duko şehri isteyerek verdi."

"Bedelinin ufak olmadığını duydum," dedi Lysle Riggers kıkırdayarak. "Güney Sınır Bölgesi Dükü."

"Genel af ilan edilecek."

Yaşlı adam küçük yeğenini inceledi ve "Olmasına rağmen, 'ama' duymuyorum," dedi. "Af sadece, taca bağlılık yemini etmeleri şartıyla Krallık'a karşı savaşanlara uygulanacak. Şu andan itibaren hizmet etmeye gönüllü olan her insanı kapsayacak şekilde genişletilecek." "Ama Şakacılar gibi küçük hırsızları kapsayacak kadar değil."

"Sadece orduya katılırsanız." dedi Dash. "Denedim. Babam savaştan önceki suçluların yargılanmakla uğraşılmasına gerek olmadığını düşünüyor." Dash omuzlarını silkti. "Gerçek şu ki, artık burada şikâyet edecek hiç kimse yaşamıyor. Tüccarlar döndüğü zaman, savaştan önce neyin alındığını ve şehrin istilasında neyin yağmalanmış ya da nelerini kaybetmiş olduğunu kim söyleyecek?"

Lysle kıkırdadı. "Doğru. Hepsi doğru. Bununla birlikte, kardeşlerimizin arasında üstlerinde ölüm işareti olan ve babanın adamları tarafından tanınan insanlar var."

Dash uzun uzun iç geçirdi. "Biliyorum, ama eğer taca hizmet ederlerse, suçları affedilecek." "Hizmet etmek için biraz yaşlıyım, sence de öyle değil mi?" dedi Dürüst Adam.

Dash, "Ben, Jimmy ve babam dışında herhangi birinin senin kim olabileceğin hakkında bir fikri olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ve seni astıracak çok uzun bir suç listesi olduğundan emin olmama rağmen neden bu kadar sıkıntıya giriyorsun?" Dash büyük amcasına bakıp, "Eğer büyükbabam seni tutuklamak istemediyse, biz neden isteyelim?" diye sordu.

"Şakacılar'ı kontrol etmek için büyükbabanın bana ihtiyacı vardı," dedi Lysle. "Şakacılar'ın tekrar kontrol edilebilecek kadar etkili olması için biraz zaman geçmesi gerekiyor." Yorgun bir şekilde uzun uzun iç geçirdi. "Bunu görecek kadar yaşayamayacağımı oldukça iyi biliyorum. Ve benden sonraki Dürüst Adam'ın ya da kendine ne derse onun, taçla anlaşma yapmak isteyip istemeyeceğini de bilmiyorum." Parmağıyla Dash'ı gösterdi. "Sen ve baban oldukça zekisiniz, ama ben öldüğüm zaman büyükbabanın yaptığı gibi

Şakacılar'dan isteklerde bulunamayacaksınız." Dash, "Biliyorum," dedi. "Eğer başka bir şey yoksa, yapacak bir sürü işim var."

Dürüst Adam elini salladı. "İşimiz bitti Dashel Jameson. Şu andan itibaren bizler Şakacılarız, sen de Prens'in adamısın. Eğer hava karardıktan sonra Fakir Mahalle'ye gelirsen, hayatın her insan gibi tehlikede olur."

"Anlıyorum," dedi Dash. Kapıya döndü, ardından duraklayıp, "Ama eğer Krallık'a olan yeminimi bozmadan yapabileceğim bir şeyler olursa, bana mesaj gönderirsiniz, değil mi?" dedi.

Yaşlı adam güldü. "Bunu düşüneceğim. Git artık."

Dash odadan çıkınca John Tuppin'in gitmiş olduğunu gördü. Kılıcı yanmış bir kirişe asılmıştı. Kılıcını alıp bir sonraki kapıya ilerledi. Tahmin ettiği gibi Trina da binanın dışında değildi. Harabeye dönmüş meyhaneden çıkarak uzaklaştı. Bu meyhanenin adını hatırlamaya çalışarak bir an durakladıktan sonra hatırladı. Adı Gökkuşağı Papağanı idi ve bir zamanlar büyükbabasının Lucas adındaki bir arkadaşınındı. Büyükbabasının eski hikâyelerini hatırlamaya çalışan Dash arkasından gelen ayak seslerini neredeyse duymadı.

Hızla arkasını döndü ve adam yarım düzine adım yaklaşamadan kılıcını çekti. Üstüne gelen adam paçavracı gibi giyinmişti ve zayıf ve pisti. Adam durdu ve ellerini kaldırarak geriledi, ardından dönüp kaçtı.

Dash kılıcını yerine koydu ve Krondor'un eski haline gelmesi için uzun bir zaman gerekeceğini düşündü. Ardından saraya dönmek için yürümeye başladığında, şu anda Fakir Mahalle'nin savaştan öncekinden daha güvenli olduğunu düşündü.

Dash saraya ulaştığında, bir kez daha yapılan işlerin çokluğuna şaşırdı; iş başında, çoğu savaştan önce Duko'nun ordusunda görev yapan yüz tane taş işçisi olmalıydı. Ama sarayın onarılmasında ilerleme sağlıyorlardı. Diğer işçiler duvarlardaki isleri temizliyor ve

molozlarla enkazları ve hatta ana katın büyük odalarından bazılarında bulunan perdeleri ve dekoratif parçaları taşıyordu. Koridora giren Dash Jimmy'nin hızla kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. "Demek buradasın!" dedi Jimmy. "Ne oldu?"

"Sorunlarımız var," dedi Jimmy, dönüp Dash'ı şu anda Duko tarafından kullanılan Prens'in ofisine yönlendirerek.

"Fadawah neyin peşinde olduğumuzu mu öğrenmiş?" "Daha da kötüsü," dedi Jimmy.

"Ne?"

"Karanın Sonu bir Kesh birliği tarafından istila edilmiş."

"Ah tanrılar."

"Evet," dedi Jimmy köşeyi dönüp Duko'nun ofisine giden merdivenleri çıkarlarken. "Ve gelen başka raporlar da var. Kesh isteklerini vurgulamak için küçük bir gösteri yapmaya karar vermiş gibi gözüküyor." "Tam ihtiyacımız olan şey," dedi Dash.

Jimmy Duko'nun ofisinin kapısına gitti, kapıyı çaldı ve girilmesinin söylenmesini beklemeden kapıyı açtı. Büyük bir kâğıt tomarı taşırken kapının çalındığını duymuş olan bir yazman, kapı açılırken hızla yoldan çekildi.

İki kardeş içeri girince yarım düzine yazmanın gönderilecek mesajları yazmakta olduğunu gördü. Saray memurları kalabalığında kendilerine yol açtılar ve Duko'nun odasına girdiler. Dash şu anda masanın arkasında Duko'nun oturduğu bu ofisin, Prens ve babası tarafından kullanıldığında ne kadar da farklı göründüğünü fark ederek bir kere daha şaşkına dönmüştü. Daha önceleri Batı Toprakları'nın idari merkezi olan ofis, artık askeri bir organizasyonun karargâhıydı.

Dash ve Jimmy artık Duko'nun yüzbaşılarının çoğunu ve şu anda hizmet eden bütün Krallık subaylarını tanıyordu. Artık resmi olarak

Krondor Kraliyet Atlılarının Şövalye-Yüzbaşısı olan Şahin Kovuğu'ndaki garnizonun eski süvari yüzbaşısı Wendell bir haritaya bakarak, "Yarından sonraki güne kadar oraya dört yüz asker daha yığabilirim Ekselans," dedi.

Duko'nun Yüzbaşılarından bazıları birbirlerine baktı; Krallık'ın protokolleriyle hâlâ bazı sorunlar yaşıyorlardı ve yeni unvanı garip bir şekilde sinir bozucu buluyorlardı.

Duko Jimmy ile Dash'a baktı. "Siz ikiniz. Bu bölgeyi biliyorsunuz, değil mi?" Jimmy, "Son birkaç yılımızı burada geçirdik Ekselans," dedi.

Aniden Dash'ın aklına, Krondor garnizonunun büyük kısmının şehrin yıkımında yok olduğu gelmişti; garnizondan geriye kalanlar Owen Greylock ile şu anda doğudaydı. Owen şehre beş gün sonra, kuzeye saldırmak için kararlaştırılmış zamandan hemen önce gelecekti.

Duko haritayı gösterdi. "Karanın Sonu'na saldırı düzenleyecek iki ya da üç yüz askerimiz var. Bu sabah gönderilenlerle birlikte, orayı tutuyorlar, ama yükleri ağır. Çoktan düşmüş olabilirler. Bir ulak gönderip zorunlu yürüyüş emri versem bile, bu hafta daha önce gönderdiğim beş yüz piyadenin oraya varması beş gün sürer. Muhtemelen saldırıyı desteklemek için Karanın Sonu'na doğru sahil boyunca ilerleyen bazı gemiler olduğuna dair haberler aldık."

Jimmy, "Mantıklı," dedi. "Jal-Pur üzerinden büyük bir birlik getirirlerse lojistik sorunları olur. Ama denizden daha fazla asker indirirken adamlarınızı şatonun içinde tutmak için daha küçük bir birlikle saldırırlarsa, çabucak etrafı sarıp kuşatma yapabilirler." "Vykor Limanı'nda yetkili kim?" diye sordu Duko.

"Amiral Reeves," diye yanıtladı Krallık subaylarından biri.

"Ona o gemilerin yolunu kesmesi ve onları uzaklaştırması için mesaj gönderin. Onları batırması ya da ele geçirmesi umurumda değil, sadece o adamları karaya indirtmesinler yeter." Subay selam verip

hızla ofisten çıktı. Duko Wendell'e baktı. "Dört yüz atlını alıp bir an önce yola çık. Daha önce gönderdiğim piyadelere yetişince onlara koşmalarını söyle." Yüzbaşı Wendell selam verdi Duko yüzbaşılarından birine dönüp, "Runcor, yanına aşağı yukarı yüz en iyi ana katili adamını al ve kıyıyı takip ederek Karanın Sonu'na doğru inin," dedi. "Sahilden gelen herhangi bir şey görürseniz öldürün."

Yaşlı Yüzbaşı, "Evet Duko... aa, Ekselans," dedi.

Duko gülümseyip, "Kaybol," dedi.

Duko Jimmy ile Dash'a baktı. "Lord Greylock buraya gelene kadar, komuta bende. Çevreye aşina olmadığım için yardımınıza ihtiyacım var genç beyler."

Haritada bir noktayı gösterdi. "Ama eğer güneydeki o İmparatorluk ciddiyse, bir sonraki saldırıyı buraya yapacaklarını tahmin ediyorum." Parmağı Shamata ile Karanın Sonunun tam ortasındaki küçük bir tepenin üstündeydi. "Yakın bir yol, ama nispeten düz bölgeler. Sadece Darkmoor'daki görüşmelere baskın yapmayı amaçlıyorlarsa, ilk güç gösterisinde geri çekileceklerdir. Eğer gerçekten ciddi bir çatışmayı göze alıyorlarsa, gemileri Karanın Sonu'na indiği an buradan ikinci bir saldırı yapacaklardır." Yüzbaşılarından birine bakarak, "Jallom, keşifçilerini mümkün olduğunca çabuk o geçidin aşağısına gönder," dedi. "Orada askerimiz olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Yok," dedi Jallom adındaki Yüzbaşı. "Krallık'ın güney kanadını koruyabileceğini ve endişelenmek zorunda kalmayacağımızı farz ediyorduk."

"Eh, artık Krallık biziz ve endişelenmemiz gerekiyor. Ve Greylock'a burada neler olup bittiği haberini iletin ve eğer oraya ilk ulaşan o olursa, o tarafa askerlerini gönderip gönderemeyeceğini sorun."

Adamlar emirleri ulaştırmak için aceleyle çıktı ve Duko, "Beyler, önümüzde bir savaş var," dedi. "Sadece istediğimiz savaş değil ve

ne kadar büyük olduğunu bilmiyoruz. Küçük bir savaş olabilir, ama eğer ben Keshli bir general olsam ve burada işlerin ne kadar karışık olduğunu bilsem,

Krondor'a Greylock'tan önce ulaşmaya çalışır, ardından kuzey kanadındaki Nordan ile birlikte beni buradan çıkartmaya kalkışırdım." Duko kafasını iki yana salladı. "Onları Karanın Sonu'ndan attığımızda, umarım yanlış yolda olduklarını anlarlar."

Jimmy Dash'a baktı ve ikisi de aynı düşünceyi paylaşıyordu: Başka ne ters gidebilir ki?

-12-
KUMAR

Arutha ileriyi gösterdi.

Yüzbaşı Subai hareketi tekrarlayınca arkasındaki adam işaret verdi. Bir başka adam aynı yeri gösterip başını salladı. Ardından gösterilen alanı araştırmaya başladı. Yaya adamlar günde yirmi, yirmi beş kilometre yürüyebildikleri için dağlarda ilerlemeleri yavaş olmuştu. Ama tepesinde eski Sarth Manastırı'nın bulunduğu dağın tabanı artık görüş alanlarına girmişti.

Üç keşifçi yağmur sularıyla açılmış küçük koyaklardan, ufak av patikalarından ya da girişe gidebilecek herhangi bir yoldan yukarı çıkarak zorlu patikada ilerliyordu. Arkasında manastırın altındaki girişe açılan dar, uzun bir geçidin olduğu, dağın yüzeyinde çıkıntı yapan büyük bir kaya arıyorlardı. Arutha babasının ona girişe tam karşıdan bakılmazsa, sadece dağın yamacı gibi gözüken bir yer görüldüğünü söylediğini hatırlıyordu.

Günlerdir arıyorlardı ve iki kere neredeyse Nordan'ın devriyeleriyle burun buruna gelmişlerdi. Arutha ile Dominic'in yanında, sadece Krallık’taki en iyi korucularla iz sürücülerin olması fark edilmemelerini sağlamıştı. Bu grupta onlardan yalnızca altı tanesi vardı. Manastırı geri alma görevi verilen yüz yirmi Yolbulucu ve Kızıl Kartal, istilacı devriyelerin eriminin hemen dışında, kilometrelerce uzaktaki küçük bir vadide bekliyordu.

Arutha taşıdığı tulumdan biraz su içti. Yaz sıcağı bunaltıcı olmasına karşın oyalanamazlardı. Babası başka kerteriz noktalarından da bahsetmişti, ama bölgede o noktalara uzaktan yakından benzeyen hiçbir şey yoktu. Büyük meşe ağacı bir yangında yanmış ya da kereste elde etmek için kesilmiş olabilirdi. Bir kayanın üstünde duran üç kaya, yağmur ya da deprem yüzünden düşmüş olabilirdi. Ne de olsa, aradan elli yıl geçmişti. Derken bir ıslık Arutha'yı birisinin bir şey bulduğu yolunda uyardı. Hızla Subai'nin yanına gitti ve Yüzbaşı'nın

aşağısında bir adam gördü. Adam boğazına kadar bir çalılığa gömülmüş, bir çukurun içindeydi ve patikadan görülmesi imkânsızdı. Arutha etrafa göz attı ve gözü, durduğu yerin tam karşısında olan, ama daha genç başka ağaçlar tarafından gizlenmiş büyük bir meşe ağacına takıldı. Dönünce, bir araba büyüklüğünde büyük bir kaya parçası gördü. Kayanın dibinde iki tane daha kaya vardı. Anında anladı. "Bulduk!" dedi Subai'ye sessizce.

Arutha Dominic'e işaret verip askerin arkasına atladı. "Bu çalının öteki tarafında bir şeyler var Ekselans," dedi asker.

Arutha tek kelime etmeden kılıcını çekip çalıyı kesmeye başladı. Bir an duraksadıktan sonra asker de kılıcını çekti. Dominic yanlarına gelene kadar, bitkinin önemli bir kısmını temizlemişlerdi. Çalının arkasında bir geçit vardı. Arutha, dağın yüzeyiyle kayanın bir yüzü arasında bir koridor gibi gözüken o geçidin babasının tarif ettiği geçit olduğunu biliyordu. Yüzbaşı Subai'ye, "Dominic ve ben girişi bulana kadar burada bekleyin," dedi.

Rahip ve Dük, dağın yüzeyinden tam yüz metre ileri uzanan dar geçide girdi. Geçidin sonunda, sollarında, bir insanın rahatça sığabileceği büyüklükte bir mağara göründü. Arutha, "Eğer burayı bulmuşlarsa, yukarıdaki giriş kadar kolay savunacaklardır," dedi. Dominic dikkatle karanlığa baktı. "Mağara doğal, ama Ishap Biraderleri tarafından 'geliştirilmiş' idi. Dikkat et, bir keşişin kitap taşıyabilmesi ya da köşeyi bir el arabasıyla dönebilmesi için genişletilmiş, ama kapıyı kırmak için bir koçbaşı geçirecek yeterince yer yok." "Ne kapısı?"

Dominic gözlerini kapadı, mırıldanarak bir dua okudu, ardından elini kaldırdı. Elinden, Arutha'nın mağara ağzındaki üç metre yüksekliğindeki büyük meşe bir kapıyı görmesine yetecek kadar soluk sarı bir ışık halesi çıktı. Kapının üzerinde mandal ya da kilit yoktu. Kapının üstündeki üç geniş demir şerit kapının güçlendirilmiş olduğunu gösteriyordu. Arutha, "Haklısın," dedi. "Bu kapıyı kırmak

için ağır bir koçbaşı gerekir ve burada onu sallayacak yer yok." "Mandal-"

Arutha, "Bana bir dakika ver," dedi.

Elini çıkıntılı kaya tabakası üstünde ve kapının yüzeyinde gezdirerek alanı inceledi. Sonunda, "Babam hırsızlık günlerinin hikâyelerini anlatmıştı bana," dedi. "Sık sık kendimi onun yerine koyar ve hoş karşılanmayacağım bir yere girmeye çalışarak bu tür şeyler yaparken hayal ederdim. Bu tür şeyleri yapıp yapamayacağımı merak ederdim." Diz çöküp kapının önünü inceledi. Mağaranın duvarına yerleştirilmiş küçük bir taş vardı. Arutha taşa uzandı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Dominic. Arutha duraksadı. Ardından, "Babamın becerilerinden yoksun olduğumu kabul etmeliyim," dedi. Gülümseyerek ayağa kalkıp,

"Büyükbabam babamdan çok anneme benzediğimi söylemişti," dedi. "Belki de haklıdır."

"Bu oldukça gizli bir tuzaktır. Şurada başka bir kol var." Ufak bir oyuğa doğru ilerleyip elini içeri soktu. Etrafı yoklayarak küçük bir mandalı tuttu, ardından hareket enirdi. "O taşı şimdi çek." Arutha denileni yaptı ve taşın çelik bir iple arkadaki büyük bir sürgüye bağlanmış olduğunu fark etti. Taş sadece birkaç santimetre oynadı, ama Arutha onu çeker çekmez kapının öteki tarafından boğuk bir gürültü duyuldu. Kapı ağır ağır hareket etti. Geride, dağın iç kısımlarına açılan dar ve karanlık bir açıklık bırakarak yavaşça sol tarafa doğru açıldı.

Arutha dönüp Yüzbaşı Subai'ye, "Açıldı," dedi. "Bir ulak gönder ve adamları buraya getir!" Geçide giren Dominic'i takip etti. Rahip bir kolu gösterdi. "Şuna dokunma. Kapıyı arkamızdan kapatır." Geçitte ilerlemeye devam etti. Yaklaşık yüz metre sonra geçit, ayak izlerinin açıkça görülebildiği geniş bir galeriye dönüştü. Arutha izleri inceledikten sonra, "Bunlar çizme izleri değil," dedi. "Sandalet izlerine benziyorlar."

Dominic, "Kitapları, tomarları ve diğer ciltleri dağın her tarafına depoluyorduk, kaçış rotasına bu kadar yakın olan yerlere bile," dedi. Geçidin gerisini gösterdi. "Ama o taraftan hiçbir şey götürülmedi. Biraderlerim manastırı düzenli bir şekilde terk etti, bu yüzden burada tutulan her şey dağın yukarısına çekildi, arabalara yüklendi ve yeni manastırımız Eski Sarth'a götürüldü."

"Yeni manastır nerede?" diye sordu Arutha.

Dominic gülümsedi. "Herkesten iyi anlayacağın sebeplerden dolayı, düzenim yeni manastırın içindeki bilginin yanlış ellerde çok tehlikeli olacağına karar verdi. Bu yüzden, Eski Sarth'ın yerini sadece düzenimizdeki insanlar biliyor. Sana tek söyleyebileceğim Yabon'da, Fadawah'tan güvende olduğu."

Arutha, "Kraliyet Sarayı'nın bir görevlisi olarak bunu duymak hoşuma gitmedi," dedi. "Ama Pug'ın torunu olarak anlıyorum."

Taşların üzerindeki çizme sesleri Subai'nin akıncılarının ilk grubunun yaklaştığını söylüyordu. En öndeki adam bir meşale taşıyordu ve arkasından erzak çıkınlarını taşıyan diğerleri geliyordu. Zaman çizelgesi kritikti. Greylock Krondor'a bir hafta içinde varacaktı, ama hemen şehir kapılarının önünde, ilk iki savunma konumuna saldırmak için kuzeye yönelecek ve Sarth'a giden yolda bir saldırı başlatacaktı. Duko'dan aldıkları bilgiye göre o ilk iki savunma nispeten hafifti ve yetersiz bir direnç göstereceklerdi. İlk büyük dirençle Sarth'ın güney sınırında karşılaşacaklardı.

Oradan kasabanın içine kadar dövüş zor olacaktı, ama eğer Nordan'ın birlikleri saldırmak için manastırdan çıkarsa, Greylock'un ordusu sağlam bir savunma konumuyla dağ eteğinden saldıran bir ordu arasında kalacaktı. Eğer Greylock manastırı ele geçirmek için dağ yoluna dönerse, arkasında kasaba garnizonuyla birkaç yerde tek bir arabanın ya da iki atın geçebileceği kadar daralan yolda savaşmak zorunda kalacaktı.

Krallık'ın manastırı ele geçirmek ya da düşman birliklerini en azından Owen'ın kasabayı almasına yetecek kadar oyalamak için tek umudu Subai'nin birliğiydi. Kasaba Krallık'ın eline geçtiğinde, manastır yalıtılabilir ve içerideki garnizon açlığa mahkûm edilir ya da çoktan Arutha'nın birliğine teslim olmuş olurdu.

Adamlar odanın içine doluşurken Arutha bunu düşünüyordu. Yüksek olasılıkla bire dört oranında bir sayıyla karşılaşacaklardı. İçeride kaç askerin olduğunu kimse bilmiyordu. Nordan bu bilgiyi Duko ile paylaşmayı uygun görmemişti. Tek avantajları sürprizdi.

Manastırın altındaki Krallık güçleri saldırıyı, Greylock'un güneyden gelecek saldırısından bir gece önce yapacaktı. Arutha bu iş için elinde, Subai tarafından titizlikle seçilmiş Krallık'ın en iyi adamlarının olduğunu biliyordu. Yolbulucular her koşula uyum sağlamak için eğitilmişti. Bir insana göre dayanıklı, dirençli ve etkiliydiler. Kızıl Kartallar ise gerekeni duraksamaya düşmeden yapacak, bir acımasız seferler dizisinin gazileriydi.

Üç gün içinde şafaktan bir saat sonra, ya manastırı kontrolleri altına almaları ya da manastırdakilerin aşağıdaki kasabadan herhangi bir yardım çağrısına yanıt veremeyecekleri kadar sorun çıkarmaları gerekiyordu. Arutha hareket zamanı gelene kadar enerjisini korumak için, yukarı giden bir sonraki tünelin yakınında bir yer bulup oturdu. Subai'nin birliklerinin tamamının mağaraya ulaşması saatler sürecekti, bu yüzden dinlenmekten ve beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Erik homurdanıp birtakım notlar aldı. John Vinci yüksek sesle, "Arka tarafta daha büyük bir depoya ihtiyacım olacak ve daha büyük arabaların içeri girip çıkması için kapıların genişletilmesini istiyorum!" dedi.

Erik yavaşça, "Sakin ol John," dedi. "Bunu üç gündür yapıyoruz ve şimdiye kadar hiç kimse bizden şüphelenmedi. Tabii birileri senin

ağır işittiğini düşünmeye başlamazsa."

Vinci sıkıntılı bir biçimde gülümseyerek, "Sadece inandırıcı olmaya çalışıyorum," dedi. "İşimiz bitti," dedi Erik. "Dükkânına dönelim."

Sarth'ın kalabalık sokaklarında yürüdüler. Balıkçılar yakaladıklarını pazara getirdiği için kasaba her zaman oldukça kalabalık bir kasabaydı. Aynı zamanda Ylith ile Krondor arasındaki en önemli ikinci limana, Özgür Şehirler ve Queg'den gelen hiç de azımsanamayacak kaçakçıyla pek çok tüccarın ziyaret ettiği bir limana sahipti. Krallık gümrüğü burada daha kontrolsüzdü ve bunun sonucu olarak da kasaba, Krallık'ın ya da yeni gelen istilacıların yönetimine aldırmayan girişimci insanlardan oluşuyordu.

Her yerde silahlı adamlar olmasına karşın, kasabada gergin bir hava yoktu. Sarth'a yerleştirilmiş Novindus paralı askerlerinin, habersiz saldırılmayacak hatların bayağı gerisinde olduklarını düşündükleri açıktı.

Erik ile John, hızla John'un dükkânına doğru ilerleyip ön kapıdan, ardından da sıkılmış Roo'nun yarı uyuklayarak bir köşede oturduğu arkadaki depoya girdi. Roo selamsız sabahsız, "Gidiyor muyuz?" diye sordu.

Erik başını salladı. "Bu gece."

John, "Kaçakçıların koyunda sizi bekleyen bir kayığım olacak," dedi. "Kargo taşıyacaksınız ve orada bıraktığımız iki adam evlerine dönmekten mutlu olacak." Erik, "Roo, şuna bak," dedi. Roo kalktı ve çizdiği taslakları açan Erik'in yanına gitti. Kâğıtları Sarth kasabası etrafındaki bir bölgenin haritasını oluşturacak şekilde yerleştirdi. "Senin dönüp benim dönememe olasılığına karşı, bunları tekrar çizebilmen için bunu ezberlemen gerekiyor." "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Roo. "Bunları taşıma riskini göze alamam." Roo ile John'a baktı. "Eğer bu harita üstümüzdeyken durdurulursak, gözümüzü kapamadan ölmüş oluruz. Ama haritayı yanımıza almazsak, kurtulmak için blöf yapabiliriz." John'a baktı. "Eğer

yakalandığımızı duyarsan, yarın gece Krondor'a doğru yola çıkmak zorunda kalacaksın." "Ben mi?" dedi Vinci.

"Sorun yok John," dedi Roo. "Öyle bir şey olmayacak." "Ama olursa," dedi Erik, "Dük Duko ile Owen Greylock'a haber götürmen gerekecek." Bir arada duran kâğıt parçalarını gösterdi. "Şunlara bakıp her şeyi ezberle.

"Doğal arazi düşmandır," dedi Erik. Parmağıyla kontrol noktasının olduğu yeri gösterdi. "Burası, yolun okyanusun üstündeki uçurumların tepesinden ve dik yamaçlardan geçtiği bir darboğaz."

Sarth, yolun birden batıya dönüp kasabanın içinden geçtiği o darboğazın kuzeyine kurulmuştu. Kasabanın güney kenarı, deniz alçaldığında bile çıkılacak uygun bir yer olmayan kayalık bir kumsala bakan bir yarın yüzeyine çok yakındı. Sahil bir süre sonra kuzeye dönüyordu ve orada, uzun bir kumsalın ve kuzeydeki birkaç balıkçı köyünün olduğu Sarth limanı vardı.

"Kaçakçıların koyuna destek birlikleri indirsek bile, yine de o darboğazın güneyinde kalmış oluruz," dedi Erik.

Parmağıyla limanı gösterdi. "Limanda sadece bir gemileri var, ama durduğu yere bak." Roo, "Yani kasabanın güneyindeki burnu dolaşan bir Krallık filosu gördükleri anda, gemiyi limanın ağzına getirip batırırlar," dedi.

Erik, "Denizci değilim, ama elimizdeki herhangi bir geminin güneyden gelebileceğini ve onlar o gemiyi hareket ettirip batırmadan önce limana girebileceğini sanmıyorum," dedi. Roo, "Ama biz o gemiyi ele geçirirsek..." dedi.

"Biz mi?" dedi Erik.

"Mecaz," dedi Roo sırıtarak.

Erik kafasını iki yana salladı. "Krondor'a haber götürüp o gemiyi ele geçirmek için bir ekiple geri dönemeyiz. Owen üç gün içinde

Krondor'a varmış olacak. Ona son durum hakkında bilgi verebilmek için iki gün içinde Krondor'da olmalıyız."

Roo, "Eğer kalıp John'un tuttuğu o haydutları kullanırsan o gemiyi ele geçirebilirsin," dedi.

Erik, "Olmaz," dedi. "Emirler. Yarından sonraki gün geri dönmüş olmalıyım." Roo Vinci'ye baktı. "John?"

John ellerini kaldırdı. "Asla!" Geniş göbeğine vurup, "Ben yaşlı ve şişman bir adamım Roo ve en iyi zamanımda bile asla bir savaşçı olmadım," dedi.

Erik Roo'ya bakıp, "Kral ve Ülke için son bir görev yapmak ister misin?" diye sordu.

Roo kaşlarını çattı. "Ne sebeple?"

"Pek çok iyi insanın hayatını kurtarabilir, savaşı kısaltabilir ve servetini de o kadar çabuk geri alabilirsin." Erik kasabanın kuzeydoğu ucunu gösterdi. "Eğer Nordan'ın askerlerini sahilin yukarısına püskürtebilir ve o limana Vykor Limanı'ndan gemilerimizi getirebilirsek, birlikleri ikmal edip kuzeye daha hızlı ilerleyebiliriz." Roo, "O gemide kaç adamları var John?" diye sordu.

"Gördüklerimden anladığım kadarıyla az mürettebat var. Gemi kıştan beri orada duruyor. Ara sıra birileri kayıkla o gemiden kasabaya gidip geliyor. Gemiye safra yüklediklerini düşünüyoruz, ama hiç önemli bir kargo görmedik; sadece ara sıra erzak kutuları. Bu yüzden belki bir abluka gemisidir."

Roo kafasını kaşıdı. "Aptallık ediyorum, ama senin için o gemiyi ele geçireceğim Erik. Greylock buraya ne zaman gelecek?"

"Üç gün içinde günbatımında kuzeye dönerse, dördüncü gün şafakta burada olur." "O barakada üç gün daha öyle mi?"

"Daha kötü yerlerde de uyuduk," dedi Erik.

Roo başını salladı. "Hatırlatma." İç geçirdi. "Dört gün sonra, şafaktan hemen önce kayıkla açılıp o gemiyi ele geçireceğim."

Erik, "Güzel," dedi. "Şimdi John, şu haritayı ezberle, çünkü benimle geliyorsun." "Ben mi?" dedi Vinci.

Erik tehditkâr bir biçimde gülümsedi. "Seçeneğin: ya benimle gelirsin ya da o gemiyi ele geçirirsin."

Vinci güçlükle yutkundu. "Krondor'a gideceğim." "Akıllı seçim," dedi Erik.

Roo John'a, "En azından bir düzine güvenilir adama ihtiyacım var, yirmi daha iyi olur," dedi. John omuzlarını silkti. "Bir düzine ayarlayabilirim. Yirmi? Bakarım."

"Ayrılma zamanı gelene kadar yakınlara gizlenmiş iki tane büyük sandala ihtiyacım olacak."

"O yakınlarda bir depom var. Bu gece sandalları oraya gönderirim."

Roo, "Tamam o zaman, sanırım anlaştık," dedi. "Bu iş en azından beş gün sonra bitecek." "Şansımız yaver giderse," dedi Erik.

Parmağını kasabadan manastıra çıkan yola bastırdı. "Tabii Arutha ve yanındaki birlik Nordan'ın yukarıdaki gücünü etkisiz hale getirebilirse. Kasabadaki askerlerin azlığından, yukarıda en az üç ya da dört yüz askeri olduğunu tahmin ediyorum. Eğer o yoldan aşağı inip kasabaya girmeye çalışırken Owen'a arkadan saldırırsa, bizi darboğazın güneyine püskürtebilirler ve bu bize pahalıya patlar."

Roo iç geçirdi. "Sadece umut edebiliriz. Novindus'ta canımızı kurtarmak için kaçarken bile tek yapabildiğimiz buydu: elinden gelenin en iyisini yap ve umut et." Erik katılmak zorunda kaldı. "Dua etmek de işe yarayabilir." Roo sessizleşti.

Arutha kapıyı dinledi. Diğer taraftan konuşma sesleri geliyordu. Dün Sarth'taki terk edilmiş kütüphanenin alt bodrumlarını araştırmışlardı. Manastırdaki yatakhane sadece kırk keşiş için inşa edilmiş olsa da, Dominic bütün boş odaları kullandıkları takdirde manastırda bin tane askerin barınabileceğini hesaplamıştı.

Manastırın avlusuna kırk ya da elli attan fazlasını koyamayacakları için, manastırdaki askerlerin büyük çoğunluğunun piyade olduğunu tahmin ediyorlardı. Saman ya da tahıl dolu arabalarla atlara yem sağlama sorunu, muhtemelen hayvanlarının sayısını bir düzine kadar daha azaltırdı.

Kimseyle karşılaşmadan, manastırın giriş katının iki kat altındaki koridorlara ulaşmışlardı. Arutha'nın dinlediği kapının ardında, sıradan bir sohbet havasında konuşmalar duyuluyordu. Arutha Dominic'in yanına gidip fısıldayarak, "Bu odanın etrafından dolaşmanın yolu var mı?" diye sordu.

Dominic kafasını iki yana sallayıp sessizce, "İki kat aşağı inip diğer tarafa dönersek, karşı kapıdan yine bu odaya çıkarız," diye yanıtladı. "Odada üç kapı var, üçüncüsü yukarı katlara giden bir merdivene açılıyor."

Arutha başını salladı. Dominic'in yaptığı çizimleri ezberlemişti. "Burada bekleyeceğiz, ardından manastırı ele geçirme zamanı gelince odaya baskın yapacağız."

Bir kum saati taşıyan Subai'nin askerlerinden birine göz attı. Saat, kalan zamanı ölçmek için önceki gün günbatımında çevrilmişti. Manastırın altındaki bodrumların karanlığında, geçen zamanı belirlemenin doğal bir yolu yoktu. Ve zamanlamanın hayati önemi vardı. "Keşke orada kaç asker olduğunu görmemizin bir yolu olsaydı." Dominic, "Hepsi uyuduğunda, gece geç vakitte şansımız olabilir," dedi.

Arutha bir askere dönüp, "Yüzbaşı Subai'ye adamların yarısını iki kat aşağıya göndermesini ve diğer taraftan yukarı, bu kapının karşısındaki kapıya çıkmalarını istediğimi söyle," dedi. Asker selam verip emri iletmek için hızla uzaklaştı. Arutha Dominic'e, "Aşağıdaki odalarda bir engelle karşılaşmadık, ama bunun ya da karşısındaki kapının arkasında olabilir," dedi. "Birisi bu kapının arkasına bir ranza yerleştirdi diye bu akının başarısız olmasını istemiyorum. İçeri ilk giren, diğer kapının çabucak açılmasını sağlasın."

Dominic başını salladı. Kum saatini tutan askere göz attı. "Bir buçuk gün kaldı."

Roo sabırsızlıkla bekliyordu. Son iki gün, aklını kaybedeceğini sanana dek dakika dakika, saniye saniye, geçmişti. Derken birden ayrılma vakti gelmişti.

John'un bulduğu adamlara baktı. On altı kişilerdi. Hepsi de kötü görünüşlü olmasına rağmen, aralarında özellikle korkutucu görünen yoktu. Yine de, görünüşe çok fazla önem verdiği zamanlarda, katil çıkan zararsız görünüşlü yeterince adam görmüştü. "İçinizde gemide çalışmayı bilen var mı" diye sordu.

Beş tanesi elini kaldırdı. Roo kafasını iki yana salladı. İlkini göstererek, "Sen, bağırdığımı duyduğunda, çapa ipini kes," dedi. İkincisine, "Bağırdığımı duyduğun zaman, ulaşabildiğin bütün yelkenleri aç," dedi. Üçüncüsüne, "Sen de, dümene gidip bizi açık denize yönlendir," dedi. Diğer adamlara bakarak, "Geri kalanlarınız, bu üçü size ne derse onu yapın," dedi. "Eğer o gemiyi ele geçirirsek, kıyıdan yardım gelmesi olasılığına karşı yola çıkacak durumda olmak istiyorum." İçinden, eğer Sarth'a yapılan saldırı başarısız olursa buradan defolup gitmek, diye ekledi. "Hazır mıyız?" diye sorunca adamlar başlarını salladı. "Yola koyulduğumuz zaman, ben söylemedikçe ya da saldırıya uğramadıkça hiçbir şey için durmayın." Vinci'nin dükkânının kapısını açıp, "Gidelim," dedi.

Adamlar, şafak öncesi aydınlığında Vinci'nin dükkânının sokağında ilerleyen Roo'yu takip etti, ardından onları Kral'ın Yolu'nun bir parçası olan, kasabanın içinden geçen ana caddeye çıkartacak bir köşeyi döndüler. Koşmaksızın hızlı hızlı ilerleyerek yolu takip ettiler ve yol tekrar kuzeye döndüğü zaman, rıhtımların güney ucuna çıkan daha küçük bir sokağa girdiler. Roo'ya göre Sarth, parmak uçları güneye bakan bir sağ elden başka bir şeye benzemiyordu. Başparmak yolun bir süreliğine batıya döndüğü yerdi ve yol işaret parmağından kuzeye doğru dönene kadar kasabanın büyük çoğunluğu bu iki parmağın arasında yer alıyordu.

Rıhtımlar başparmağın kıvrımında başlıyor ve bir süre, anayolla körfez arasındaki birkaç blok evle birlikte anayolu takip ediyordu. Rıhtımlara vardıklarında, Roo, Vinci'nin, diğer adamlarına deponun kapısını kilitlememeleri talimatı verdiğini gördü. Depo alt rıhtımların sonunda, Roo'nun zihnindeki başparmağın en batı kısmındaydı ve içeride iki kayık vardı. Kayıklar altışar adam tarafından kaldırılıp çabucak kayık rampasına taşındı, suya indirildi ve sekiz adam iterek ilk kayığa binerken, Roo ve diğer sekiz adam ikincisine bindi. Sessiz olmak için neredeyse nefeslerini tutuyorlardı, ama etraflarındaki her şey sakin kaldı.

Kayıklardaki ikişer adam kürekleri suya indirip yavaşça kürek çekerek gri gökyüzü ve denize karşı kara bir siluet şeklinde duran gemiye doğru ilerlemeye başladı. Gemiye yaklaştıklarında, Roo midesinde soğuk bir ürperti hissetti. Hafifçe, "Kahretsin," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu yanındaki adamlardan biri. "Bu bir Queg ticaret gemisi." "Yani?" dedi başka bir adam.

"Yok bir şey," dedi Roo. "Queg ile başım yeterince belada ve yakalanırsam biraz daha fazlası beni daha fazla öldüremez."

Söylenene tepki başka bir adamdan gelen bir kıkırdama oldu, ardından adam, "Evet, ama ölümünü biraz daha pis bir hale getirebilirler," dedi.

"Teşekkürler," dedi Roo. "Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı."

İlk kayık iki direkli ticaret gemisine varmıştı. Kayığın pruvasındaki adam arkadaki çapa halatına sıçradı ve filika küpeştesine tırmandı. Güverteye göz attı, döndü ve aşağıdaki adamlara bakıp başını salladı.

Adamlar sessizce gemiye tırmanmaya başladı.

Gece nöbetini tutması gereken güvertedeki denizci tırabzana yaslanmış uyuyordu. Roo işaret edince, adamlardan biri kılıcının kabzasıyla uyuyan nöbetçinin başına sertçe vurdu. Adam bayılarak yere yığıldı

Roo adamlara pruvaya ve kıça, ardından da aşağıya gitmelerini işaret etti. Ortalık sakinken birden geminin pruvasından bir bağırış ve hemen ardından da yumruk sesleri duyuldu. Başka sesler de yükseldi, ama ardından ortalık tekrar sessizleşti. Bir dakika sonra ön ambardan bir grup üzgün görünüşlü denizci çıkarken, hemen ardından kıçtan yukarı başka denizciler çıktı. Gemide Kaptan ve ikinci kaptan da dahil yalnızca yirmi iki adam vardı. Hepsi de uyuyordu ve karşılarındaki silahlı adamlar tarafından kolayca yataklarından kaldırılmışlardı.

Roo rahatlayarak iç geçirdi. Gemi onundu.

Roo bir denizci gibi gözükmeyen adamlardan birine baktı. "Bunu nerede buldunuz?" diye sordu kaçakçılardan birine.

Kaçakçı, "Kaptanın kamarasının yanındaki küçük kamarada," dedi

Roo adamın yanına gidip, "Seni gözüm bir yerden ısırıyor," dedi. "Kimsin sen?" Adam yanıt vermedi. Roo, "Bir fener yakın," dedi.

Kaçakçılardan biri bir fener yakıp Roo'ya verdi. Roo feneri adamın suratına yaklaştırdı. "Seni tanıyorum! Sen Vasarius'un adamlarından birisin. Adın Velari." Adam kibar bir şekilde, "Bay Avery," dedi.

Roo güldü. "Sakın bana bunun Lord Vasarius'un gemilerinden biri olduğunu söyleme." "Öyle," dedi hizmetkâr. Adaya yaptığı ilk ziyaretinde Roo'yu karşılayan ilk Quegli bu adamdı. "Dünya küçük," dedi Roo. "Eh, eminim Vasarius onu son gördüğümden beridir başına gelen bütün zararlardan beni sorumlu tutuyordur, o yüzden bu onu şaşırtmayacaktır." Velari, "Eninde sonunda öğrenecektir Avery," dedi.

"Ona sen söyleyebilirsin," dedi Roo.

"Ben mi? Bizi öldürmeyecek misiniz?"

"Sebep yok," dedi Roo. "Aslında size bir iyilik yapıyoruz. Önümüzdeki birkaç saat içinde burada tam ölçekli bir savaş patlak verecek ve o zamana kadar bu limandan güvenli bir şekilde çıkmış, güneye doğru yol alıyor olmayı planlıyorum." "Savaş mı?" dedi Velari.

"Evet, size bu gemiyi liman ağzında batırmanız söylenen savaş."

"Bu gemiyi batırmak mı?" dedi Velari. "Bunu neden yapalım?"

"Krallık gemilerini limanın dışında tutmak için," diye karşılık verdi Roo.

"Böyle bir emir almadık," dedi Velari. "Öyleyse burada ne bekliyorsunuz?" Soru sessizlikle karşılandı.

Roo arkasına dönecekmiş gibi yaptı, ardından sert bir biçimde yumruğunu Velari'nin midesine indirdi. Adam bir an nefes alamayarak yere yığıldı, ardından güçlükle dizlerinin üstüne kalktı ve güverteye kustu. Roo diz çöküp adamın saçına yapışarak yüzünü yukarı kaldırdı ve "Şimdi, ne bekliyorsunuz?" diye sordu.

Adam Roo'ya baktı ama hiçbir şey söylemedi. Roo hançerini çekip Velari'nin gözlerinin önünde tuttu. "Bazı parçalarını kaybedersen daha iyi konuşabilir misin?"

"Başka bir gemi bekliyoruz."

"Ne gemisi?"

Roo hançeri adamın omzuna koyup, ciddi bir zarardan çok acı verici olsun diye basıncı yavaşça arttırarak itmeye başlayana kadar adam sessiz kaldı.

Velari irkildi, ardından gözleri sulandı, ardından bağırdı. "Kes şunu!" diye yalvardı. "Ne gemisi?" diye sordu Roo hançeri daha da derine iterek. Bunun hafif bir yara olduğunu biliyordu, ama Velari'nin bunu bilecek bir adam olmadığını ve acıya dayanamayacağını seziyordu.

Velari ağlayarak, "Lordum Vasarius Sarth'a geliyor," dedi.

"Vasarius! Buraya mı geliyor?" dedi Roo hançerini silip kaldırarak. "Neden?" "Bize Queg'e kadar eşlik etmek için."

Roo gözleri ardına kadar açılmış bir şekilde ayağa kalktı. Kaçakçıların liderine dönerek, "Yelkenleri açmaya hazır olun," dedi. "Eğer yola çıkmamız için bağırırsam, ben güverteye dönene kadar hareket etmiş olmayı istiyorum."

Roo lombar ağzına seğirtti ve yan atlayarak alt güverteye açılan kapı ağzına indi. Ana kargo ambarına açılan alçak kapıdan eğilerek geçti ve ambarın her iki tarafında da sandıklar ve torbalar olduğunu gördü. Büyük bir torbayı tutup kaldırmaya çalıştı. Çok ağırdı. Torbanın ağzını bağlayan ipi kesmek için hançerini kullandı ve yere altınlar döküldü.

Roo elinden geldiği kadar yüksek sesle, "Yola çıkın," diye bağırdı.

Güvertede adamlar bağırmaya başladı. Çeneye inen yumruk sesleri Roo'ya, kaçakçıların tutsak denizcilerin emirlere itaat etmelerini sağladıklarını söylüyordu. Bir balta sesi duydu ve çapa ipinin kesildiğini anladı.

Roo bir levye bulup sandıklardan birini açtı. Loş ışıkta bile sandığın içindeki serveti tanımakta güçlük çekmedi. Mücevherler, sikkeler, bir top pahalı ipek, her şey alelacele sandığa tıkılmış ve sıkıca kapatılmıştı.

Roo nasıl bir işe bulaştığını biliyordu; bu, Queg'e gönderilmek için bu gemiye doldurulmuş Krondor ve Sarth'tan elde edilen ganimetti. Güverteye çıkarken, Roo, düşünmeye başladı. General Fadawah Lord Vasarius'a neden bir servet gönderiyordu?

Serenlerden yelkenlerin inmekte olduğunu ve gemi yavaşça limanın ağzına doğru ilerlerken, dümene geçmesini söylediği adamın yerini almış olduğunu gördü. Roo Velari'nin önünde durup.

"Fadawah Queg'den ne satın alıyor?" diye sordu.

Velari'nin yanıt vermeyi reddetme eğilimi vardıysa bile, Roo hançerini çekip gösterdiğinde uçup gitti. "Silah! Silah satın alıyor." "Ne çeşit silahlar?"

"Kılıç, kalkan, mızrak, yay ve arbalet. Ok ve arbalet oku. Mancınık ve balista. Ve ateş yağı." "Ve silahlar o gemiyle buraya mı getiriliyor?"

"Hayır, teslimat Ylith'e çoktan yapıldı, Ama altın buradaydı ve Fadawah altının gizlice bu gemiye yüklenmesini ayarladı."

"Gemiyi neden daha iyi korumadı?" diye sordu yakındaki kaçakçılardan biri. "Yani, haberimiz olsaydı, bu gemiyi günler önce biz ele geçirirdik!"

"Çünkü muhafızlar dikkat çekerdi," dedi Roo. "Bunun, limanın ağzında batırılacak bir abluka gemisi olduğu haberini yaydılar." Sırıttı. "Çocuklar, düşündüğümüzden daha uzağa yolculuk edeceksiniz. Orduyla buluşmak için koyun aşağısındaki sahile gitmiyoruz. Krondor'a gidiyoruz." "Neden?" diye sordu kaçakçılardan biri.

"Çünkü bu gemiye, bana hayal edemeyeceğiniz ölçüde altın borçlu olan taç adına el koyuyorum ve bu kargoyu kısmi ödeme adı altında ben alıyorum. Denizde geçirdiğimiz her gün hepiniz günde bir aylık maaşınızı alacaksınız."

Adamların birinin yüzünden kurnaz bir ifade geçti ve "Neden paylaştırmıyoruz?" diye sordu.

"Senin için çalışmıyoruz Avery."

Adam tepki gösteremeden Roo'nun kılıcı aniden kınından çıktı. Kılıcın ucu adamın gırtlağına değdi ve Roo, "Çünkü bu gemideki tek gerçek asker benim ve siz bakır kazıcı haydutların bir miktar gerçek altın görme şansı olacak," dedi. "Hayatta kalıp yaşamınızın geri kalanı boyunca kendinizi sarhoş tutabilecekken, birkaçınız bundan pay alabilsin diye neden ölesiniz ki?" "Sadece sordum," dedi adam gerileyerek.

"Ayrıca," dedi Roo, "Vinci hepinizi tanıyor ve Krondor'a sağ dönemezsem ve siz de o altınla Batı'da görülürseniz, peşinizden suikastçılar gönderecektir."

Bu bir blöftü, ama Roo bu kaçakçılardan herhangi birinin bunun bir blöf olduğundan kuşkulanacak kadar zeki olduğunu sanmıyordu. Dönüp, "Limandan çıkar çıkmaz açabildiğiniz bütün yelkenleri açın!" diye bağırdı. "Ve kaptanın kamarasında varsa bir Krallık bayrağı bulun ve göndere çekin! Onların tarafında olduğumuzu anlatana kadar Reeves'in gemilerinden biri tarafından batırılmak istemiyorum."

Limandan çıkarlarken gözcü, "Sancak pruvasında kadırga!" diye bağırdı.

Roo geminin ön tarafına koşup gözcünün söylediği yere baktı. Sabah sisinden çıkanın bir Queg savaş kadırgası olduğuna şüphe yoktu. Roo duraksamadan hâlâ gözetim altında tutulan gemi kaptanının yanına gitti. "Hepimizi öldürtmeden bu gemiyi güney burnuna çevirebilir misin?" Kaptan, "Bu hızda pek mümkün değil," dedi.

"Yani ya yavaşlayıp yakalanacağız ya da güneye dönüp sığlığa gideceğiz." "Evet," dedi kaptan gülümseyerek.

Roo yelkenlere baktı ve orsa seyrini gördü. Gerçek bir denizci değildi, ama Novindus'a yapılan iki uzun yolculukta gemide çalışmıştı. Yukarıdaki denizcilere, "Eğer o kadırgadan kaçmayı başarırsak, buradaki her adama bin altın vereceğim!" dedi.

Quegli denizciler çoğunlukla mecburi hizmet yapıyordu ve hiçbirinin İmparator'a derin bir bağlılığı yoktu. Roo emirler yağdırmaya başlayınca yukarıdaki hareketlilik birden çılgınca bir koşuşturmacaya dönüştü. Kaptan karşısında, gemide işlerin nasıl yürüdüğünü bilen bir adam olduğunu fark edince, "Birkaç dakikada iskele tarafına yatabiliriz ve rüzgârı yakalayabilirsek kayalardan kurtulabiliriz," dedi.

Roo kaptana bakıp, "Taraf mı değiştiriyorsun?" diye sordu.

"Yirmi yıldır Lordum Vasarius için çalıştım ve eğer o sürede elime bin altın geçmişse şaşarım."

"Güzel," dedi Roo. "Kaptan için iki bin. Bizi buradan çıkar artık."

Kaptan emirler yağdırmaya başladı ve dönüp dümeni Roo'nun tayin ettiği adamdan aldı. Velari, "Ben ne olacağım?" diye sordu.

Roo, "Yüzebilir misin?" diye sordu.

"Evet, ama-"

Roo başıyla az önce dümeni bırakan güçlü görünüşlü kaçakçıya işaret edince, adam Velari'yi yakasıyla pantolonunun arkasından yakalayarak iki adım atıp gemiden aşağı attı. Adam su üstüne çıkınca Roo, "Belki işverenin durup seni alır!" diye bağırdı.

Kadırga üstlerine doğru gelmeye başladı ve kaptan güneye dönerken Roo kıç güvertesinde durarak üstlerine gelen kadırgayı izledi. Kadırganın pruvasında durmuş, korumaları için gönderildikleri

geminin yanlış yöne gitmesini yüzlerinde şaşkın ifadelerle izleyen adamlar açıkça görülebiliyordu.

Birkaç dakika sonra kadırga onları takip etmek için döndü. "Kurtulduk mu?" diye sordu Roo. Kaptan, "Onların köleleri tükenmeden bizim rüzgârımız tükenirse hayır," dedi. "İlk önce onlar kölelerini kaybederse evet."

Roo, "Kölelere bunu yapmaktan nefret ediyorum ama rüzgâr için dua edelim," dedi. Kaptan başını salladı.

"Adın ne?"

"Nardini," dedi kaptan.

"Pekâlâ, Kaptan Nardini, eskiden bir filom vardı ve tekrar bir tane daha kurmayı düşünüyorum.

Eğer bu işten sağ salim kurtulursak, sana sadece söz verdiğim altını değil, bir de iş veririm." "Bu harika olur," dedi orta yaşlarda kel bir adam olan kaptan. "Rıhtımları dışında Krondor'a gitmedim. Orada da en son üç yıl önce bulunmuştum." "O zamandan beri çok değişti," dedi Roo.

"Ben de öyle duydum," dedi kaptan.

Roo geriye bakınca kadırganın iki yüz metre arkalarından gelmekte olduğunu gördü. Roo'nun düşünüş şekliyle başparmağın etrafından dolaşmışlardı ve onları nispeten açık denizde bırakarak kıyı doğuya doğru uzaklaşıyordu.

Roo öğle Sarth'a bir destek filosunun varacağını biliyordu ve Vasarius'un savaş kadırgası onlara ulaşmadan kendilerinin filoya ulaşmasını umuyordu.

Arutha fısıldayarak, "Mandalı dene," dedi.

Hemen yanındaki asker mandalı sessizce kaldırdı ve kapı açıldı. Belli belirsiz bir gıcırtı oldu, ama odadaki hiç kimse fark etmemiş gibiydi. Arutha ilk adamın arkasından odaya girip loş ışıkta etrafa göz gezdirdi. Odayı, üst kata çıkan merdivenlerin tam karşısındaki duvarın ortasında duran bir masanın üstündeki tek bir mum aydınlatıyordu. Yerde bir düzine boş ve altı tanesi dolu şilte vardı. Bir el işaretiyle, Yüzbaşı Subai adamları etkisiz hale getireceklerini işaret etti ve öyle de oldu. İkinci kapıdan askerler girince, Arutha gülümsedi ve fısıldayarak, "Eh, sanırım bu askerlere bir özür borçluyum; bir hiç uğruna bir sürü merdiven çıktılar," dedi.

Subai, "Anlıyorlar," dedi.

Arutha Dominic Birader'in nerede olduğunu görmek için döndü. Rahip bir miğfer takmış ve bir göğüs zırhı giymişti, ama kılıç taşımıyordu. Sadece kalın, kısa bir sopa taşıyordu. Düzeninin kan dökmeye izin vermediğini söylemişti. Ama kafa kırmak nedense serbest, demişti Arutha alaycı bir tonda.

"Ne oldu?'"

Dominic, "Bir şey var..." dedi. "Ne?"

"Bilmiyorum. Bir varlık..." Arutha, "Bir varlık mı?" dedi.

"Daha önce de daha zayıf, daha belirsiz bir şey hissetmiştim." "Ne?" diye üsteledi Arutha.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı rahip. "Ama her neyse iyi değil. Askerleri üst kata ben çıkartmalıyım. Eğer büyülü ya da mistik bir şeyse, belki bizi koruyabilirim."

Arutha kaşlarını çatarak başını salladı. Pantathialı Yılan Rahiplerin ölümünden ve Pug'ın Jakan'ı yok edişinden beri düşmanın arasında hiç büyü girişimi rapor edilmemişti. Düşmanın arasında birtakım karanlık ajanların olup artık kendilerini göstermeye başlıyor olma olasılığı onu rahatsız ediyordu. Ama geri dönüş yoktu.

Dominic basamakları tırmanmaya başladı ve Arutha, Subai ve askerler onu takip etti. Her iki tarafında da kapıların olduğu, her birinin arkasında sadece bir yıl önce kitapların durduğu büyük depolar olan bir koridora çıktılar. Bütün kapılar açıktı ve içeride uyuyan adamları görebiliyorlardı. Arutha çabuk bir tahmin yaptı ve odalarda yüz adam olduğu sonucuna vardı. İşaret verince. Subai koridorun her iki ucuna da okçular yerleştirdi.

Ardından istilacıları uyandırmaya başladı, sessizce ve her seferinde bir tane. Böylece her adam burnunun dibinde bir bıçakla uyanacaktı. Yarım saatten az bir sürede yüz paralı askerin hepsi de, yakaladıkları ilk altı adama katılmak için bir alt kata indirilmişti.

"Hepsi bu kadar olamaz," dedi Subai sessizce.

Bunu doğrulamak istercesine, bir üst kata çıkan merdivenlerin başında beliren iki adam gördüler. Adamlar siyah üniformaları görür görmez, binada Krallık askerlerinin olduğunu anladı. Adamlar alarm verince Arutha, "Herkes yerlerine geçsin!" diye bağırdı.

Her adam görevini biliyordu. Manastırın içinde bir düzine kilit nokta vardı ve Krallık güçleri oraları ele geçirebilirse, istilacıların aşağıdaki kasabayla bağlantısı kesilmiş olacaktı. Arutha ve askerleri eninde sonunda manastırın alt katlarına geri çekilmek zorunda kalsa bile, buradaki askerleri Sarth'taki garnizona destek olmak için dağdan aşağı bir karşı saldırı başlatmaktan alıkoymuş olacaklardı.

Uykudan uyanmış paralı askerler sendeleyerek koridora çıktı ve Arutha kendini canı için dövüşürken buldu. Daha önce hiç savaşmamıştı ve şu ana kadar bu göreve uygun olmadığına dair derin bir korku hissetmişti. Kral'a, babasının ya da oğullarının yapmış olduğu şekilde hizmet edemeyecek olmanın utancını hissediyordu. Ama yine de şu an, duraksamaya düşmeden, onu öldürmeye gelen bir adamla sakin bir şekilde dövüşüyordu. Önceki kuşkularını düşünecek zamanı yoktu ve bilinçsizce, kontrolü yıllardır yaptığı

pratik ve eğitim devralmıştı ve bir zamanlar adaşı Prens Arutha'nın taşıdığı kılıcı kullanarak adama saldırmaya başlamıştı.

General Nordan'ın güçlerini yavaşça gerileterek koridorda ilerlediler. Koridorun sonunda, bir üst kata çıkan merdivenler vardı. Arutha merdivenlere ulaştığında, koridorun her tarafına çoğu istilacılara ait cesetler saçılmıştı ve merdivenlerin dibinde üç adam duruyordu. Yükseklik dezavantajından dolayı merdiven yukarı dövüşmek zordu.

Arkadan gelen bir ses, "Yatın!" diye bağırdı.

Arutha yerdeki kan gölüne aldırış etmeyerek duraksamadan kendini yere attı. Üstlerinden bir ok yağmuru geçti ve merdivenlerin ilk basamağındaki üç adam yere yığıldı. Arutha ayağa kalkamadan, adamlar düşmanı üst katta karşılamak için koşarak yanından geçmeye başlamıştı.

Arutha yer seviyesinden bir kat aşağıda olduklarını biliyordu. Yukarılarında manastır, ahır, ek binalar ve duvarlar vardı. Manastırın tepesindeki kuleye ve duvarların üstündeki komuta yerlerine varabilirlerse, bu günü zaferle bitirebilirlerdi.

Arutha derin bir nefes aldı ve önündeki askerlerin ardından koşmaya başladı.

-13-
FELAKET

Erik saldırdı.

Birliği, Owen Greylock'un başında olduğu Krondor Kraliyet Mızrakçılarından bir birliğin hemen arkasından barikattan geçen ikinci birlikti. İstilacıların hattına doğru kama şeklinde giren ağır süvariler, savunmayı zorlanmadan geçmişti. Yüz metre arkadan giden Erik'in birliği Owen'ın birliğinin sağındaydı ve son siperin on iki metre ötesindeki bir grup ağaçtan gelen okçu ateşiyle desteklenmiş iyi yerleştirilmiş bir siperler dizisine rastlamıştı.

Erik bu tarafı özellikle kendi birliği için istemişti, çünkü burası süvarilerden çok atlı piyadeyle saldırılacak şekilde düzenlenmişti. Birliği düşman okçu ateşinin hemen arkasındaki noktaya ulaşınca Erik durmalarını emretti. Adamlar dizginlere asılıp atlarından indi ve beş adamdan biri atları geriye götürdü. Diğerleri Erik'in arkasında sıralandı ve düşman hatlarına saldırmak için son yüz metreyi koşmaya başladılar.

Erik bu hattı ele geçirmenin yolunun yamaca bitişik üst kısımdan sert ve hızlı bir şekilde saldırmak olduğunu biliyordu. Bunlar sığ siperlerdi ve savunuculara çok az koruma sağlıyordu. O siperleri ele geçirdikleri zaman, düşman hattının geri kalanına girmek, ağaçlardaki okçuları yerinden çıkarmak ve diğer siperlerdeki adamların etrafını sarmak kolay olacaktı.

Beklediği gibi, sağ kanattaki istilacıları bastırması bir saatten az sürmüştü. Durumun kontrol altında olduğunu gören Erik atını almak için döndü ve adamlarının bir kısmına tutsakları esir kampına götürmelerini, geri kalanların da onunla gelmesini emretti.

Savaşın ilk evresi aksamadan gidiyordu. Erik yolla deniz yarı arasındaki savunma bölgesinin bulunduğu sol kanatta güçlü bir

savunma beklemişti, ama hızla ilerleyen Krallık güçleri Fadawah'ın ordusunun ileri kollarının cesaretini tamamen kırmıştı.

Kontrolün ellerine geçtiğini fark eden Erik, Greylock'un ordusunun son bir haftadır Krondor'da saklanan ağır piyadelerden oluşan ikinci birliklerinin yola çıkması için haber gönderdi. Kıyıya yarım gün uzaklıktaydılar ve darboğazdaki savunmacıları yerlerinden ya da Sarth'ın güney sınırından çıkartmak zorunda kalırlarsa yarın sabaha gerekeceklerdi.

Atlı piyadelerine ilerlemek için düzen almalarını işaret eden Erik, Sarth'ın Krallık'taki bazı diğer şehirler gibi duvarları olmadığına şükretti. Emirler Sarth'a mümkün olduğunca hızlı ilerlemek olduğu için, birliğinin sıraya girmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Adamlar atlarına binince, Erik emri verdi ve ilerlemeye başladılar.

Her iki kanatta da hızla, ağaçlıklardaki keskin nişancıları etkisiz hale getirme emri almış okçu birlikleri ilerliyordu. Birer grup piyade tarafından destekleniyorlardı.

Karşı saldırıları önlemek için hayati olan ağır mızraklılar hızla ilerliyordu ve Erik onlara durmalarını emretmişti, böylece atlıları arkadan saldırıya uğramayacaktı. Herkes toplandığında, Erik yola koyulmalarını işaret etti ve ilerlemeye başladılar. Mızraklılar atların arkasında sıraya girdi ve yürüyüş devam etti.

Yamaçlar bağırışlar ve çığlıklarla yankılanıyordu ve havada ok vızıltıları ve birbirine çarpan çelik sesleri vardı. Ama açıkça bir temizleme harekâtı yapılıyordu ve asıl dövüş ileride olacaktı.

Erik adamlarına eşkin yürüyüşte ilerlemelerini işaret etti ve piyadeleri geride bırakmaya başladılar

Erik Krondor'a olaysız varmıştı. John Vinci ile beraber kaçakçıların koyuna giden açıklıktan süzülmüş, ardından bir kayıkla Krondor'a giden hızlı bir gemiye binmişlerdi. Şehre, Greylock'a ihtiyacı olan bilgileri vermek için tam zamanında varmışlardı.

Ertesi sabah ileri keşif ve sızma birlikleri Nordan'ın öncü birliklerini yok etmek için gönderilmişti. Greylock'un önceki gece karanlıkla Krondor'a getirdiği birlikler iki saat sonra yola çıkmış ve Sarth'ın güneyine atla yarım günlük uzaklıktaki konuma varmıştı.

Şafakta kasabaya doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Erik güneşin gökyüzünde asılı durduğu yere göz attı ve planladıklarından bir saat önde olduklarını tahmin etti. Saldırının ilk evresinde kazandıkları zaman onların yararına olacaktı. Lord Arutha'nın manastıra sızmasının başarısız olma ve Nordan'ın o yoldan bir karşı saldırı başlatma olasılığına karşı, adamları kasabaya olabildiğince kısa sürede sokmaları gerekiyordu.

Erik denize göz atınca, uzakta güneye ilerleyen iki gemi gördü. İstilacıların mı, yoksa Queg gemisi mi olduğunu merak etti. Her iki halde de doğruca, Vykor Limanından karadakilere destek vermek için Sarth'a gelen gemilere doğru gidiyorlardı.

Erik dikkatini önündeki işe çevirdi.

Roo, "Arayı kapatıyorlar," dedi.

Kaptan Nardini, "Sabah rüzgârı artıyor, ama o kadırganın başındaki adamın köleleri öldürmek istediği bir gerçek," dedi.

Roo. "Bu gemide herhangi bir silah var mı?" diye sordu. Yalnızca sizin getirdikleriniz. Plan zararsız gözükmek ve kimse gemiye altın yüklediğimizden şüphelenmeden limandan sessizce ayrılmaktı." Kaptan geriye göz attı ve ardından dikkatini yukarıdaki yelkenlere çevirdi. "Eğer sorduğun buysa, hiç balistamız ya da savaş makinemiz yok," "Bunu sormuştum," dedi Roo.

Kadırga yavaş yavaş Roo'nun gemisine yaklaşıyordu.

"İleride gemiler var!" diye bağırdı gözcü.

"Ne kadar uzaktalar?" diye sordu kaptan.

"Sekiz yüz metre! Tam önümüzde ve sancak pruvasına beş derecede!"

Roo öne seğirtti ve sisin içinde kızıllığa bürünmüş sabah güneşine karşı gözlerini kıstı. Tam ileride bir düzine küçük beyaz nokta, Vykor Limanından kuzeye çıkan filonun yelkenlerini gördü. İleride sağdaki daha büyük yelkenler bir filonun daha yakında olduğunu gösteriyordu.

Roo kaptanın yanına seğirtti. "Başımız belada."

"Biliyorum," dedi Nardini. "Daha güçlü b>ir rüzgâra ihtiyacımız var, yoksa o kadırga bir saate kalmaz bizi yakalar."

"Daha da kötüsü. Bu tarafa gelen bir Queg akıncı filosu var ve bizi Krallık filosundan önce yakalayacaklar gibi görünüyor."

Nardini şaşkın gözüküyordu. "Queg'de bir akın filosu oluşturacak yeterli gemi olmamalı. Vasarius gibi daha zengin birkaç kişinin geçen yılkı büyük saldırıya göndermedikleri bir kadırgası var, ama eğer Queg'de beş tane daha savaş gemisi kalmışsa şaşarım. Queg'de aşağı yukarı bir düzinesi yapım aşamasında, ama en azından bir ay daha denize açılamayacak durumdalar." "O halde bu ikinci filo kime ait?" diye sordu Roo.

Nardini omuzlarını silkti. "Yakında öğreniriz." Roo, "Keşke senin kadar sakin olabilseydim," dedi.

Nardini. "Eh, doğrusunu söylemek gerekirse, kurtulmayı başarırsan zengin bir adam olacağım," dedi "Yakalanırsan, senin tutsağın olduğumu söyleyeceğim."

Roo kaptanın özgüvenine hayran olmuştu. Ama inatçı doğası bunu mahvetmek istiyordu. "Eh, eğer Vasarius bizi yakalarsa, umarım

gemini nasıl kaptırmayı başardığını açıklamanı duyacak kadar uzun yaşarım."

Kaptanın rengi benzi attı. "Açabildiğiniz her yelken parçasını açın!" diye bağırdı yukarıdaki adamlara. Roo güldü.

İki filo da üzerlerine gelirken kaptan yukarıdaki adamlara emirler yağdırmaya devam etti. Roo gözcüye, "Sancak tarafındaki o filoyu tanır tanımaz, haber ver!" diye bağırdı.

"Emredersiniz efendim!" diye karşılık verdi yukarıdaki adam.

Roo arkadaki kadırganın ilerleyişini hesaplamaya çalışarak kendini sürekli geriye bakmaktan alamıyordu. Hayalinde, ikinci güvertedeki fosa başının kürekçileri aynı ritimde tutmak için kullandığı tokmakların davula vuruşunu canlandırabiliyordu. Roo kadırga onlara yeterince yaklaştığında ve kaptan koçbaşı hızını emredince, vuruşun artacağını ve devasa geminin ileri fırlayacağını, demir kaplı koçbaşının bu küçük geminin kıç tarafına çarpacağını biliyordu.

Ardından güverteye bir sürü silahlı adam doluşacaktı ve eğer Roo şanslıysa, dövüş sırasında ölecekti.

Kadırga yaklaşmayı sürdürdü ve Roo pruvada dikkatle onları izleyen bir adamın dikildiğini gördü. Birkaç dakika sonra Roo, "Bu Lord Vasarius," dedi.

Nardini, "O zaman rüzgârın artması ya da daha çok kölenin hızla ölmesi için dua edelim, çünkü onun ellerinde merhametle karşılaşmamız pek olası gözükmüyor," dedi.

"Adamın hiç espri anlayışı olmadığı sonucuna vardım."

Nardini, "Onunla sosyal bir ortamda bulunma zevkine erişemedim hiç," dedi.

"Biraz şansla, çok yakında da erişemeyeceksin," dedi Roo.

Gözcü yukarıdan, "Sancakta Krallık gemileri!" diye bağırdı.

Roo geminin pruvasına koşup baktı. Birkaç dakika sonra, onlara doğru gelen her iki filonun da Krallık gemileri olduğunu gördü. Bir sevinç çığlığı attı ve dönüp kaptana, "Hangisine önce ulaşabiliriz?" diye sordu.

Kaptan geminin arkasından, "Sancak tarafındakiler daha yakın, ama rotamızı onlara doğru çevirirsek hız kaybederiz," diye bağırdı.

Roo tartışmadı. "Sadece olabildiğince hızlı gidin ve bırakın ilk kiminle savaşmak istediğine Vasarius karar versin."

Roo bir çatırtı duydu. Geminin kıç tarafına koştu ve kaptanın gevşek dümenin üstüne sindiğini gördü. "Neydi o?" diye sordu Nardini'ye.

"Bir balista oku! Vasarius bizi yavaşlatmaya çalışıyor."

"Ya da kaçmamamız için kendi hazine gemisini batıracak kadar delirdi."

Omzunun üstünden adamların çılgınca çalıştığı ya da korkuyla izlediği geriye göz atarak, "Gemide hiç yay var mı?" diye bağırdı.

Soruyu sessizlik karşıladı. "Kahretsin," diye küfretti Roo. "Karşılık bile veremiyoruz!" Kaptan Nardini, "Biraz daha sola gelseydi, dümen kullanılmaz hale gelirdi," dedi.

Sanki dinliyormuş gibi balista subayı sağa doğru ateş etti ve kaptan Nardini ona sert bir biçimde çarpan dümen yekesi tarafından az kalsın ikiye ayrılıyordu. Ağzından ve burnundan kan boşaldı ve güverteye yığılmadan önce bakışları donuklaştı.

Roo gevşekçe sallanan dümeni gördü ve dümen şaftının kırılmış olduğunu anladı. Roo geminin yelkenlerle biraz kontrol edilebileceğini biliyordu, ama bunun nasıl yapılacağına dair bir fikri yoktu ve artık yüksek hızın söz konusu olmadığından emindi. Gemi sancak tarafına doğru sürüklenmeye başladı. Yukarıdaki denizciler

yelkenleri rüzgâra doğru çevirmek için çılgınca uğraşıyordu. Emir bekleyerek aşağı baktılar ve birkaçı kaptanın güvertede ölü yattığını gördü.

Roo pes ederek iç geçirdi. Kılıcını çekip, "Bordacıları püskürtmeye hazır olun!" diye bağırdı. Aniden yukarıdakiler güverteye inmek için yelkenlerden aşağı kaymaya başladı. Silahı olmayanlar bağlama direklerini ya da bir gürz gibi kullanabilecekleri ip bağlı palangaları aldı. Queg kadırgası üstlerine gelmeye devam ediyordu ve geminin kıç tarafına bir balista oku daha vurdu. Yüksek bir çatırtıya eşlik eden çarpmanın etkisiyle bütün gemi sallandı. Aşağıdan birisi, "Su alıyoruz," diye bağırdı.

"Harika," dedi Roo.

Rüzgâr yön değiştirince gemi kadırgaya yanını dönmeye başladı ve aniden devasa kadırganın koçbaşı keskin bir dönüş yaptı.

Yanından bir ok geçince Roo diğer geminin armasındaki okçular için açık hedef olduğunu fark etti. Hayatta kalma şansının çok zayıf olduğunu bilerek, bir ambar kapağının sağladığı bir parça korumanın arkasına sindi. Eğer yaklaşan Krallık filosu onlara ulaşana kadar hayatta kalabilirlerse, Vasarius geri çekilmek zorunda kalacaktı. Ama bu bir avuç denizciyle kaçakçının, Quegli mürettebatı uzakta tutma şansı zayıftı.

Bir Queg savaş gemisinin mürettebatının öfkesiyle yüzleşmektense kıyıya yüzmek için armadan suya dalan iki denizcinin onunla aynı fikirde olduğu belliydi. "Yerlerinizde kalın!" diye bağırdı Roo, geri kalan mürettebata sözünü geçirebilmek umuduyla.

Aniden gemi titredi ve bir av köpeği tarafından yakalanmış bir sıçan gibi sallanmaya başladı. Demir uçlu devasa koçbaşı geminin arkasının dörtte birini yararak girince kıç havalandı. Ok yağmaya devam ederken Roo canını kurtarmak için tutundu.

İlk bordacıyı bekleyerek mümkün olduğunca eğildi.

Bordacıları düşündüğü an sanki oradaydılar. Quegli denizciler kadırganın pruvasından sarkan iplerden aşağı iniyordu. Hepsi de beyaz pantolon ve gömlek giyiyor ve kırmızı bandana takıyordu ve her birinde pala ve bıçak vardı. Roo sessizce, Vasarius'un yanında bir grup Queg Lejyoneri getirmemiş olması için dua etti. Gemiye doluşan adamlar korsanlardan biraz daha iyice ve başa çıkılabilecek adamlardı.

Roo, bordacı kendini savunma fırsatı bulamadan inen ilk adamın işini bitirdi. Ardından, yukarıdaki okçulardan korunmak için arka direği kullanarak geri çekildi. Roo'ya hedeflenmiş bir okun önüne başka bir korsan çıktı ve okun ucu uyluğundan çıkarken bağırarak güverteye düştü. Roo mürettebatının ana güverteden kıç güvertesine giden merdivenleri çıktığını duydu ve bordacıların duraksadığını gördü. Geri çekilen bir sonraki adama şiddetle saldırdı. Bu arkadakilerin de geri çekilmesine yol açtı ama aniden kıç güvertesine bir grup bordacı indi. Yukarıdan, Roo'nun adamlarını olduğu kadar Queglileri de vuran oklar gelmeye devam ediyordu.

Yukarıdan gelen bir bağırış Roo'nun eğilmesine yol açtı ve ikinci bir ok yağmuru etrafındakiler yere serdi. Roo ölmekte olan bir adama çarptı ve üzerinden yuvarlanıp ayağa kalkarken adam inledi. Uyanık bir bordacı bir arkadaşının cesedini oklara karşı kalkan olarak kullanmak için kaldırmaya çalışıyordu, ama cesedi omzuna atamadan Roo onu şişledi.

Roo'nun önünden, rüzgârını hissedeceği kadar yakın bir ok geçince, ok ateşinden korunmak için arka direğin ve yukarıdaki yelkenlerin arkasına saklanmaya çalışarak geriledi.

Etrafa göz attı ve kendi adamlarından yalnızca ikisinin ayakta olduğunu fark etti ve ona doğru ilerleyen yarım düzine bordacı gördü. Ana güverteye atlarsa, daha çok ok ateşine maruz kalacağını da biliyordu.

Roo nerede pes etmesi gerekliğini biliyordu. Arkasına bakmadan, "Gemiyi terk edin!" diye bağırdı ve tek bir adımda kenardan atladı. Suya çarptığında omzunda sıcak bir yanına hissetti ve istemdışı olarak nefes aldı. Birden ağzına ve burnuna deniz suyu doldu ve tıkandı.

Kendini yüzeye çıkmaya zorladı ve öksürüp su tükürerek ve bütün iradesini zorlayarak paniğe kapılmamaya çalıştı. Yanından oklar geçerken derin bir nefes aldı ve nefesini tutarak suya dalıp kıyıya doğru yüzmeye başladı. Nefesinin izin verdiği ölçüde ilerledikten sonra yüzeye çıktı ve arkasını döndü.

Her iki gemiyi de panik sarmıştı ve ganimet gemisinin güvertesindeki denizciler çılgınca, gemiye bordalamak için kullandıkları iplere tırmanıyordu. Kadırga koçbaşını batan gemiden kurtarmaya çalışarak gemiden uzaklaşıyordu. Ve artık iki Krallık gemisi doğruca kadırganın üstüne geliyordu.

Gemiler hızlı kotraydı. İkisi de Queg savaş kadırgasıyla başa çıkamazdı, ama batan yük gemisi yüzünden manevra kabiliyeti azalan kadırga için iki kotra, ağzı tuzağa yakalanmış bir domuza saldıran köpekler gibiydi.

Güvertedeki adamlar, yuvalarına çomak sokulan karıncalar gibi koşuyordu. İlk kotra balistasını ateşledi ve armayı parçaladı. İkincisi de balistasını ateşledi ve kadırganın iskele tarafındaki birkaç küreği parçalandı ve kürekler birden yuvalarından fırlayınca büyük olasılıkla birkaç köle öldü.

Ardından hazine gemisine daha yakın olan Krallık gemisi, kadırgayı birkaç dakikalığına Roo'nun görüş açısının dışında bırakarak araya girdi. Gemi önünden çekilmeden, Roo balistaların birkaç kere daha ateşlendiğini duydu ve derken kadırga tekrar göründü. Alev almıştı. Daha uzaktaki Krallık gemisi bir tane daha yanan balista oku attı ve kadırgadaki mürettebat gemiyi terk etmeye başladı.

Roo döndü ve uzaktaki kerterizleri hafızasına kazıyarak kıyıya doğru yüzmeye başladı. Birkaç dakika sonra ona doğru gelen bir Krallık gemisi daha göründü ve Roo elini kaldırıp sallamaya başladı. Gemi yelkenlerini indirdi ve sudaki adamları toplamaya başladı. Güvertede silahlı adamlar hazır bekliyordu. Roo ölüm kucaklaşması içindeki iki Queg gemisine baktı. Batmakta olan hazine gemisi döndüğü için Roo kıç tarafını görebiliyordu. Geminin arkasında kırmızı harflerle, Shala Rose yazıyordu. Roo şu ana kadar geminin adını bile bilmediğini fark etti. Gemi artık kıç tarafından suya gömülüyor ve kadırganın pruvasını da beraberinde gelmeye zorluyordu.

İki gemi de su alıyordu ve kadırganın güvertesindeki adamlar hâlâ suya atlıyordu. Bir an için ikinci güvertedeki köleleri birisinin çözüp çözmediğini düşündü ve üst güverteye çıkmayı başaramayanlar için sessizce dua etti.

Derken Krallık gemisi dibinde bitti ve ona doğru bir ip atıldı. İpi yakalayıp güverteye tırmandı. Kabaca küpeşteye çekildi ve üstünden güverteye sular damlarken, subaylardan biri, "Kimsin?" diye sordu.

"Krondorlu Rupert Avery."

İsim tavırlarda gözle görülür bir değişim meydana getirdi. "Bay Avery," dedi subay. "Teğmen Aker, geminin ikinci kaptanıyım."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Roo. "Etrafta yüzenlerden birkaçı benim adamım olabilir, ama çoğu Quegli."

"Quegli mi?" dedi genç subay. "Size neden saldırıyorlardı?"

"Kişisel bir mesele diyelim. Ama yine de, amacımıza pek sıcak bakmıyorlar."

"İsterseniz efendim, size kaptanın yanına kadar eşlik edeyim." "Teşekkür ederim."

Roo subayı kıç güvertesine kadar takip etti, ama yukarı çıkan merdivenlerin tam önünde durdular. Krallık donanmasının

geleneklerine göre davet edilmeden kaptanın alanına çıkmanın yasak olduğunu biliyordu.

Teğmen, "Kaptan Styles!" diye seslendi.

Tırabzandan kır saçlı bir kafa uzandı ve "Ne oldu Bay Aker?" diye sordu.

"Bu Bay Krondorlu Rupert Avery efendim."

"Adınızı duymuştum," dedi kaptan Roo'ya. "Şu anda sizinle ilgilenemeyeceğim için beni bağışlayın, ama boğulan adamları kurtarmak zorundayız." "Anlıyorum kaptan," dedi Rupert.

"Belki Sarth'a vardıktan sonra benimle akşam yemeği yersiniz," dedi kaptan ve Roo yanıt veremeden döndü.

Roo genç subaya baktı. "Teğmen, geminizin adı ne?"

"Kraliyet Buldoğu'ndasınız efendim. Benimle gelirseniz, size kuru kıyafetler verebilirim." Güvertede ilerlerlerken, Roo güneyden, Sarth'a destek birlikleri taşıyan başka Krallık gemilerinin de gelmekte olduğunu gördü. "Kaç gemimiz var?" diye sordu Roo.

"Bir düzine. Beş tanesi birlikleri taşıyor, diğerleri de onları koruyor. Şimdiye kadar hiç düşman gemisiyle karşılaşmamıştık."

Roo, "Biraz kafam karıştı," dedi. "Krallık gemilerinden oluşan iki filo mu?"

Aker, "Biz Uzak Sahil'den geliyoruz Bay Avery," dedi. "Tulan ve Crydee'den iki gemi ve Carse'daki filodan geriye kalan bu gemi." Geriyi gösterdi. "Diğer filo Vykor Limanı'ndan gelen çocuklar."

Roo, "Eh, nereden geliyor olursanız olun, burada olduğunuz, için çok mutluyum," dedi. Roo alt güvertedeki, Teğmen'e ait olduğunu düşündüğü küçük bir kamaraya indi. Subay pantolon ve beyaz gömlek, çorap ve iç çamaşırı çıkardı. Roo çabucak üstünü değiştirdi

ve "Durum normale döndüğü zaman, bunların size dönmesini sağlayacağım," dedi. "Gerek yok efendim. Bir takımım daha var." Roo ana güverteye çıktı ve Quegli denizcilerin küpeşteden yukarı çekildiğini, ardından bağlandığını ve silahlı Krallık denizcilerinin gözetiminde oturtulduklarını gördü. Tutsakların ön tarafında, yarı boğulmuş bir sıçandan başka bir şeye benzemeyen, Roo'nun tanıdığı keyfi kaçmış görünen birisi oturuyordu.

Roo adama doğru gidip adamın gözlerinin içine bakabilmek için muhafızların tam önünde diz çöktü. "Lordum Vasarius, sizi burada görmek ne güzel."

"Avery," dedi adam neredeyse tükürerek. "Tanrılar beni küçük düşürmen için seni kişisel felaketim olarak mı seçti?"

Roo omuzlarını silkti. "Bilemezdim. Siz sadece, Kralım adına birtakım kazançlar sağlayabileceğim bir yerde şanssızlık eseri bulunuyordunuz. Kişisel bir şey değildi." "Son derece kişisel," dedi Vasarius.

"O halde tekrar düşünseniz iyi edersiniz, çünkü tehditler savuracak bir konumda değilsiniz." Roo kafasını kaldırıp Teğmen Aker'e baktı ve "Bu adam çok önemli bir Queg soylusu; İmparatorluk Senatosu'nun üyelerinden biri," dedi.

Teğmen iki muhafıza Vasarius'u ayağa kaldırmalarını işaret etti. İki muhafız adamı çözünce Teğmen Aker, "Size odanızı göstereyim lordum," dedi. "Dışarıda muhafızların olmasını anlayışla karşılayacağınızı umuyorum."

Vasarius kısa bir baş sallamayla inceliği onayladığını gösterip teğmeni takip ederek uzaklaştı. Roo bir süre tutsak Queg denizcilerini inceledi. Böylesi sefil bir grubu en son Krondor'daki ölüm hücresinde görmüştü. Muhafızlardan birine dönerek, "Onlara ne olacak?" diye sordu.

Muhafız omuzlarını silkti. "Sanırım çalışma kampı. Queg ile bir anlaşma yapabilirsek, belki bir esir değişimi. Ama Quegliler esirleri asla serbest bırakmayacakları için, sanırım bunlar başımıza kalacak."

Roo küpeşteye gidip tekrar kerterizleri inceledi: yolun dönüş şeklini, kumsalı gören büyük bir kayanın yanındaki garip ağaç topluluğunu. Omzunun üstünden, Queg kadırgasının köpükler çıkararak yavaş yavaş suya gömüldüğü yere geriye göz attı. Evet, bu noktayı tekrar bulabileceğine emindi. Gemiyi sudan çıkarttırıp hazineyi boşaltmak için Krondor'daki Enkazcılar Loncası'ndan bir büyücü tutacak ve tekrar Batı Toprakları'nın en zengin adamı olacaktı. Sırıttı.

Arutha bir kapının arkasına sindi. Önünden bir ok geçip manastırın sert tahta zeminine saplandı.

Subai'nin adamları manastırın kontrolünü ele geçirmişti ama dış duvarları ve yemekhaneyi Nordan'ın istilacıları tutuyordu. Subai'nin çatıda adamları vardı ve duvardakilerle karşılıklı ok atışıyorlardı.

Arutha Subai'ye, "Kapıdan çıkmalarını engellersek, bu kesin bir zafer kadar iyi olur," dedi.

"Her şey plana uygun gidiyorsa, onları hava kararana kadar tutmamız gerekiyor."

Arutha güneşe göz attı ve neredeyse öğle olduğuna karar verdi. "Altı, yedi saat daha." Subai, "Endişeliyim lordum," dedi. "Sanırım duvardakilerle ahırdakilerin birbirleriyle işaretleştiğini gördüm. Kapının dışına birisini indirme riskine girmişlerse, adam yardım getirmek için çoktan aşağıya inmiş olabilir."

Arutha, destek kuvvetleri kapıya varırsa işlerinin biteceğini biliyordu. Manastır aslında kadim bir savaş lordunun kalesiydi. Tepesi görünüşte bulutlara değercesine yükseklere uzanıyordu. Krallık askerleri içeriden saldırmaya devam ediyordu ve tepesine ulaştıklarında, manastır onların olacaktı. Manastırın çevresinde, bir

dış duvar ve iki ek binayla birlikte büyük bir hisar vardı. Arutha Yüzbaşı Subai ve Dominic Birader ile planları incelemişti. Burasının dışarıdan neredeyse ele geçirilemez bir kale olduğunu biliyordu. Kontrol yalnızca içeriden sağlanabilirdi. Aksi takdirde, önlerindeki seferden önemli miktarda askerin çekilmesini gerektiren uzun bir kuşatma gerekirdi.

"Beni endişelendiren bu değil," dedi Arutha. "Destek kuvvetlerini içeri almaları için ok ateşi altında kapıları açma riskine girmeleri gerekir. Ayrıca burayı kurtarmak için Sarth'tan adam getirebiliyorlarsa, bu savaşı zaten kaybetmişiz demektir."

Aniden gelen bir bağırış ahırdan bir saldırı başlatıldığını haber verdi. İstilacılar manastırın kapısına doğru koşarken başlarının üstünde uçuşan oklar yüzünden kapıdan geri çekilmek zorunda kalan Arutha bir süre şaşkınlıkla durdu. Saldırganlardan bazıları manastırın çatısından atılan oklarla yere yığıldı, ama çoğu Arutha, Subai ve bir düzine adamın durduğu girişe varmayı başardı. Arutha ilk adamı eşikte karşıladı ve adam içeri adım atmadan yere indirdi. Adam yere yığılırken Arutha, ağır ahşap kapıları açabilmek için duvardaki adamların kemiklerini kırma riskine girerek aşağı atladığını gördü.

"Kapıya dikkat!" diye bağırdı Arutha bir sonraki adamın suratına bir darbe indirerek.

Ardından, açılmakta olan kapıya ulaşmak için ahırdan hızla bir atlı birliğin çıktığını duydular. Arutha duraksamadan, "Beni takip edin!" diye bağırdı ve koşarak dışarı çıktı. Eğer atlıların kapıdan çıkmasına engel olabilirse, Nordan'a manastırın saldırı altında olduğuna dair haber ulaştırılmasını önlemiş olacağını biliyordu. Onları kapıdan uzaklaştırmak, manastırdaki son direnci de kıracak ve teslim olmak zorunda kalacaklardı. Garnizonun yarısı aşağıdaki bodrumlarda tutuluyordu ve etrafta ölü ya da yaralı olarak yatan yüz adam vardı. Geriye sadece mutfakta, ahırda ve duvarlarda sıkıştırılmış yüz adam kalmıştı.

Arutha eğilerek yakın dövüşe girerken içinde bir enerji kabarması, korkuyla karışık neşeye benzer bir şey hissetti ve başka bir Krallık askerine saldıran bir atlıya hamle yaptı. Arutha'nın darbesi atlıyı yaralamamasına karşın, diğer askerin onu eyerinden düşürmesine yetecek kadar dikkatini dağıtmıştı.

Atlılar etrafta dönüyordu ve etraflarındaki dövüşten dolayı ürken atlar gerileyip tepiniyordu. Arutha soluna göz attı ve Subai'nin, adamlarına yayılmalarını ve duvarlara çıkan savunmasız merdivenleri ele geçirmelerini işaret ettiğini gördü.

Arutha kapıya bakınca biri yaralı olan iki adamın kalası çıkartmakta olduğunu gördü. "Kapıya!" diye bağırıp koşmaya başladı.

Manastırla kapının tam ortasında Arutha'nın miğferiyle göğüs zırhı arasından ensesine bir ok saplandı.

Darbenin şiddetine ve ayaklarının yerden kesilmesine karşın çok fazla acı hissetmediği için, bir an birisinin ona yumruk attığını düşündü. Ardından, görüş açısı daralmaya ve sanki uzun bir tünelden sırtüstü aşağı düşüyormuş gibi her tarafı karanlık sarmaya başladı. Krondor Dükü Arutha hâlâ ne olduğundan emin olamayarak hiçliğe daldı.

Arutha'nın yere yığıldığını gördüğünde, Subai merdivenlere giden yolu yarılamıştı ve iki adamına, "Dük'ü buraya getirin!" diye bağırdı.

İki asker arbedenin ortasında koşturdu, Dük'e ulaşmayı başardı ve onu Subai'nin yanına getirdi. Subai Dük'ün yanına diz çöktü, ama Arutha'ya ikinci kez bakmasına gerek kalmayacak kadar ölü görmüştü. Bu cesur adamın ilk savaşında ölmesinin ne kadar ironik olduğunu düşündü. Ardından Dük ile ilgili bütün düşüncelerini bir kenara bıraktı; kazanmak zorunda olduğu bir savaş vardı.

Erik, Greylock'a işaret verince, Krallık ordusunun iki birliği saldırıya geçti. Atlılar Sarth'ın ana caddesinde, istilacıların karargâhı ve son savunma noktası olan Usta Tüccarlar Salonu'na doğru koşturuyordu.

Şu ana kadar Sarth'ın alınması sorunsuz gitmişti. Tüm şehir savunmasına.

Greylock'un merkezi saldırısını kesmek için güneye inmesi emredilmişti. Greylock planlandığı gibi durup çarpışırken, Erik'in sağ kanattaki birliği yolun doğusunda bulunan dik yamaçlardaki hafif direnişi yarmış ve gemiler askerleri limana çıkartmıştı.

Owen yerini korurken, Erik sağdan sahte bir yan saldırı yapmıştı. Düşman yüzünü geri çekilen Erik'e dönünce, Ran Dükü'nün askerleri arkalarından saldırıya geçmişti. Birkaç dakika içinde istilacılar tam bir bozguna uğramıştı.

Pek çoğu Kralın Yolu'ndan kuzeye kaçmış, ama birkaç yüz tanesi kendilerini kasaba meydanının büyük kısmını kaplayan binaya kapatmıştı. Greylock'un adamları güneybatıyı tutarken, Erik'in birliği sağa yönelip binanın kuzeydoğu tarafına dolaşmıştı. Binanın etrafı çabucak sarılmıştı. Üst kattaki pencerelerden ara sıra ok atılıyordu, ama bunun dışında binanın bütün kapı ve pencereleri kapalıydı. Alt kattaki pencereler ve kapılar içeriden kapatılmıştı.

Erik, savaş sırasında ilk taraf değiştiren adamlardan biri olan paralı asker yüzbaşısı Duga'ya döndü. "Adamları geride tut!" diye emretti, ardından atını mahmuzladı ve Greylock'un yanına gitti.

"Emirler efendim?"

Öğle sıcağı altında terleyen Greylock'un saçları ıslanıp alnına yapışmıştı. "Sabrım kalmadı Erik." Binaya biraz daha yaklaşıp, "İçeridekiler!" diye bağırdı.

Üst kattaki pencerelerin birinden bir ok atıldı ve Greylock'un birkaç metre yanına düştü. "Kahretsin! Sizinle konuşuyorum," diye bağırdı Greylock.

Erik, "Bana bırak," dedi ve Novindus dilinde, "Liderimiz ateşkes yapmak istiyor!" diye bağırdı. Bir süre sonra içeriden biri, "Hangi

şartlar altında?" diye bağırdı.

Erik çevirdi.

Owen, "Ona, şartların silahlarını atıp dışarı çıkmaları olduğunu, aksi takdirde binayı ateşe vereceğimizi söyle," dedi. "Hemen karar vermeleri gerekiyor!"

Erik çevirdi ve içeride birden bir tartışma patlak verdi. Ardından dövüş sesleri yükseldi ve Erik Owen'a bakınca, adam başını salladı.

Erik, "Saldırın!" diye bağırdı ve Krallık güçleri dört bir yandan binaya saldırdı.

Erik ve Owen binanın ana kapısına ulaştı. Erik dönüp, "Koçbaşı getirin!" diye bağırdı. Adamlar emri yerine getirmek için koşarken, diğerleri daha küçük kapıları tekmeliyor ya da pencereleri menteşelerinden sökmeye çalışıyordu. Aniden ana kapı açıldı ve dışarı bir kılıç atıldı ve caddenin taşlarında tangırdayarak Erik'in ayaklarının dibinde durdu.

"Dışarı çıkıyoruz!" diye bağırdı içeriden biri.

Erik ve Owen kapıdan uzaklaştı ve dışarı, kılıçlarını keskin taraflarından tutan bir garip adam çıktı. Krallık askerlerinin görüş alanına girerlerken, silahlarını yere attılar. Duga Erik'in yanına geldi. "Bu adamları tanıyorum. Eğer bir şans verirseniz, çoğu oldukça iyi adamlardır." Ardından arkada duraksayan birkaç adam gördü ve "Tabii yine de buranın havasını temizlemek için birkaç tanesi asılabilir," diye ekledi.

Erik, "Krondor'a gönderilene kadar bir süre kilit altında tutulacaklar," dedi.

Duga, "Eh, sizinle bir kış geçirmeme rağmen Yüzbaşı, siz Krallık halkının nasıl düşündüğünü anladığımı söyleyemem, ama zaten son birkaç yıldır bana mantıklı gelen hiçbir şey görmedim," dedi. "Bu

savaş bittiği zaman, belki bana durumu açıklarsın." Erik, "Birisi bana açıklar açıklamaz," dedi.

Askerler binaya girip geri kalan istilacıları da çıkarttı. Birkaç tanesi kan içinde ve baygındı. İlk teslim olanlardan bir tanesi Erik ile Duga'ya, "Bunlar teslim olmak için hiçbir neden görmüyordu," dedi. "Geri kalanlarımız Fadawah uğruna kızarmak için bir neden göremedik."

Duga sırıttı. "Nordan bunu duyunca küplere binecek."

Asker, "Çoktan bindi," dedi. Taşınan bir adamı gösterdi. "Şu adam General Nordan."

Erik askerlere baygın generali ayrı bir yere koymalarını işaret etti. Owen yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle başını salladı. Sarth'ın kontrol altına alındığına dair raporlar gelmeye başlamıştı. Owen, "Erik, bir birlikle yolun yukarısına çıkıp manastırın kontrol altına alınıp alınmadığına bak," dedi. "Düşmanla karşılaşırsan, elinden geldiğince çabuk buraya dön." Duga'ya döndü. "Erik'in acilen geri dönmesi olasılığına karşı yolun aşağısını tutacak birlik hazırla," dedi.

Erik selam verdi ve atına gitmek için dönerken Owen, "Yüzbaşı," dedi. Erik dönüp arkadaşına baktı. "Evet Mareşal'"

"Adamların sağ kanatta çok iyi iş çıkardı. Onlara böyle söylediğimi ilet."

Erik gülümsedi. "İletirim." Atına doğru seğirtti ve dönüp Jadow Shati'ye baktı. "İkinci grubu alıp arkamdan gel," dedi.

Sanki rahatlatıcı sabah at gezintisinden az önce dönmüş gibi bakan Jadow başını sallayıp işaret verdi. "İkinci grup beni takip etsin. Geri kalanlar bölgenin güvenliğinin sağlanmasına yardım etsin!"

Erik küçük birliğini Sarth'ın içinden geçirdi. Nordan'ın ordusunun birkaç kemikleşmiş üyesi teslim olmayı reddettiği için çeşitli noktalarda tek tük çatışmalar vardı, ama etrafta genellikle, kilit

altında tutulmaya götürülen silahsız askerler grupları görülüyordu. Kasabayı çevreleyen tepelerin üstünde, aralarından daha cesur olanlarının kasabaya geri döndüğü, çatışma sırasında kaçan birkaç kasabalı vardı.

Erik ve adamları atlarını doğuya sürdü ve Kral'ın Yolu'nun güneye döndüğü yerden dolaşmak yerine, dağlara giden daha küçük bir yola girdi. Kıyıya bakan tepelerin ilkinin üstünde, bir zamanlar Midkemia'daki en büyük kütüphaneye ev sahipliği yapmış Sarth Manastırı görünüyordu. Atlar kasabaya yapılan saldırıdan dolayı yorulmuştu, ama Erik bir an önce, Arutha ile Subai'nin başarılı olup olmadığını ya da bir grup silahlı adamın Sarth'a doğru gelip gelmediğini öğrenmek istediği için atları zorladı. Fadawah'ın elinde bulunan bölgenin güney ucunu o kadar başarılı bir şekilde geri alınışlardı ki, Erik korkunç bir şeylerin olduğundan emindi.

Tepeye yaklaştıklarında, içeriden gelen çatışma seslerini duydular. Yolun yukarı kısımlarının çoğu adamlar ikişer ikişer at sürmesine izin verecek ölçüde dardı. Yol, kapının otuz metre gerisindeki bir noktada genişleyince, adamlar yayıldı. Atlı okçular duvarın üstünde görebildikleri birkaç adama ateş etmeye başladı. Erik işaret verince, bir düzine adam atlarından inip kapıya doğru koştu. Yukarı kancalı ipler attılar. Okçular duvardakileri oyalarken, adamlar tırmandı. İlk grup duvarın üstüne çıkınca, diğer adamlar da aynısını yaptı ve duvarın üstünde dövüş başladı. Erik, içeride Krallık güçleri olmasaydı, adamlarının duvarlara ulaşamadan ölmüş olacağını biliyordu. Bir uyarı Erik'i alarma geçirdi ve adamlarını saldırı konumuna getirdi. Kapılar açılmaya başlar başlamaz işareti verdi.

Erik ve adamları atlarını, atlıların ve piyadelerin bir ölüm kalım savaşına tutuştuğu kargaşanın tam ortasına sürdü. Erik karşısına çıkan ilk atlıya vurup adamı eyerinden düşürdü. Artık açık olan kapıdan giren Krallık askerlerini gören istilacıların cesareti kırılmıştı. Çabucak geri çekilip teslim olarak silahlarını yere attılar.

Erik nefesini tutup etrafındaki manzaraya baktı. Avlunun her tarafında, aralarında birkaç yaralı ya da ölü atın olduğu adamlar yatıyordu. Erik Jadow Shati'ye tutsakları ahıra götürmesini işaret etti. Erik atından inip manastırın girişine doğru ilerledi. Eski iç kalenin hisarına baktı ve uygun erzakla, bu kalenin bir yıllık bir kuşatmaya dayanacağını fark etti. Prens, Nordan'ın iyice yerleşmesine izin vermeden en kısa zamanda saldırıya geçmelerini onayladığı için kendilerini şanslı görüyordu. "Erik!" diye seslendi birisi. Erik dönünce Yüzbaşı Subai'nin, yanına gelmesini işaret ettiğini gördü. Manastırın ana girişine seğirtti. Kapının hemen içinde Dük Arutha yatıyordu. Erik Subai'ye bakınca adam kafasını iki yana salladı. Yolbulucu Yüzbaşısı hafifçe, "İstilacıları kapıyı açmasını engellemeye çalışıyordu," dedi. "Eğer yarım saat önce gelmiş olsaydınız..." Erik ölü Dük'e baktı. Uyuyor gibi gözüküyordu. "İyi dövüştü mü?" diye sordu Erik.

Subai, "Çok iyiydi," dedi. "Bir savaşçı olmayabilirdi, ama öyle öldü.'

Erik, "Manastırı kontrol altına alır almaz, Greylock'a haber göndereceğim," dedi. "Prens olabildiğince çabuk bilgilendirilmeli."

"Patrick olabildiğince çabuk Prenses ile birlikte Krondor'a girmek isteyecektir."

"Rillanon?" diye sordu Erik, düşmanı Krallık'ın planı hakkında yanıltmak için ortaya atılan söylentileri kastederek.

"Gerek kalmadı," dedi Subai. "Arutha'nın ölümünden dolayı Patrick'in Krondor'da olması gerekecek; evli ya da bekar." Sanki Krondor'u görebilirmiş gibi güneye bakarak, "Orası zayıf noktamız Yüzbaşı," dedi. "Eğer Kesh bütün askerlerimizi Ylith'i almaya gönderdiğimizi ve sınırda sadece Duko'nun paralı askerlerinin olduğunu öğrenirse, zarar verebilirler."

Erik, "Kuzeydeki savaş bitmeden Kesh'in bunu öğrenmemesini sağlayabileceğimizi umalım," dedi.

Subai Arutha'ya baktı. "Öğrenmemelerini sağlamak onun işiydi." Erik'e bakarak, "Artık başkasının işi," dedi. "Ama bu Prens'in sorumluluğu." Bir baş hareketiyle, Dük'ün bedeninin içeriye taşınmasını işaret etti. Erik'e, "Greylock burayı kontrol altına almak için askerlerini gönderir göndermez, Yolbulucuları'nı Krondor'a dönecek," dedi. "Dük'ü evine götüreceğiz."

Erik başını salladı. "Ben de Greylock ile birlikte kuzeye gideceğim." Erik döndü ve karmaşaya bir düzen getirmek ve durumu olabildiğince çabuk kontrol altına almak için avluya çıktı.

Düşündüklerinden çok daha hızlı ve beklediklerinden çok daha ucuza mâl olan çarpıcı bir zafer kazanmışlardı. Ama yine de önlerinde hâlâ yapacak çok iş vardı.

-14-
SONUÇLAR

Jimmy ağlıyordu.

Krondor'daki sarayın merdivenlerinde yanında kardeşiyle birlikte Prens'in bir adım arkasında, yanaklarından yaşlar süzülerek hazır olda duruyordu. Babasız bir yaşam düşünemiyordu. Savaşanların ölebileceğini biliyordu, ama babası bir savaşçı değildi. Krallık'taki her soylu gibi silahlar ve zırhlar konusunda eğitim almıştı, ama hayatı yönetim, diplomasi ve yargıyla geçmişti.

Yalnızca bir kere savaşmayı seçmiş ve bu seçim yaşamına mâlolmuştu.

Dash babasının Krondor'a bir arabada döneceğini hayal bile etmemişti. Babasının cesedini taşıyan arabanın geçişini izlerken, ifadesiz bir şekilde duruyordu. Sarth'ı geri alırken ölen Dük Arutha ve diğer askerler için bir günlük yas ilan edilmişti.

Dash buna değip değmediğini düşündü. İçini kaplayan boşluktan başka bir şey hissetmiyordu.

Jimmy öfkesini ve acısını gösteriyordu, ama Dash bir şeyleri içine gömüyordu. Babalarının cesedi Krondor'a getirilirken başlarını eğen Krallık'ın soylularına ve askeri yüzbaşılarına bakan Dash buna bir anlam veremiyordu.

Babası her zaman mantıklı bir adam olmuştu. En azından antrenman karşılaşmalarında oldukça iyi bir kılıç kullanıcısıydı ve fırsat buldukça ata binerek ve yüzerek kendini formda tutardı, ama asla askeri bir harekâta katılmamıştı. Dash birden, şimdiki zamanda düşündüğünü fark etti. Yüzbaşı Subai'nin söylediğine göre, sonunda cesur bir asker olmuştu, ama asla o görevde yer almasına izin verilmemeliydi. Dash gözlerinden yaşların aktığını fark edip gözlerini kırpıştırdı. Dük Arutha ailenin pratik zekâlı üyesiydi.

Anneleri Rillanon'daki kraliyet sarayının dedikodularına ilgi gösterir ve Roldem'deki ailesine uzun ziyaretler yapardı. Kardeşlerin çocuklukları dadılar, eğitmenler ve onlara duvara tırmanmayı, kilit açmayı ve uygunsuz bütün davranışları öğreten büyükbabalarıyla dolu olmuştu. Büyükanneleri yatıştırıcı bir varlık, babalarıysa bir kaya, bir sakinlik, pek az şeyi umursayan ve seven sessiz bir adamdı. Dash babasının onu sıcak bir kucaklamayla karşılamadığı bir anı bile hatırlamıyordu. Sanki fiziksel temas önemliymiş gibi bir eli Dash'ın omzunda, defalarca burada olacağını söylemişti.

Aniden Dash bütün ailesini kaybetmenin yasını tuttuğunu fark etti. Roldem'deki büyükannesiyle büyükbabası çoğu bakımdan bir yabancıydı. Çocukluğunda o ada krallığına yarım düzine ziyaret gerçekleştirmişti; annesinin ebeveynleri Rillanon'a sadece bir kere, kızlarının düğününe gelmişti. Ablası Roldem'deki Faranzia Dükü ile evlenmiş ve o zamandan beri de Krallık'a bir kere bile gelmemişti. Ailesinden geriye kalan tek kişi ağabeyi Jimmy idi.

Araba ahır bölgesinde gözden kaybolunca Prens Patrick, "Beyler, bütün ulus babanızın ölümünün yasını tutuyor," dedi. "Şimdi, bir saat içinde benimle birlikte divan toplantısına katılın lütfen." Avlunun karşısında babasıyla bekleyen Francie'ye başını sallayıp döndü ve geniş saray merdivenlerini çıktı. Prens görüş alanından çıkar çıkmaz, Krondor'da toplanmış soylular dağıldı. Jimmy duygularını kontrol altına almak için derin bir nefes aldı ve Dash'a ona eşlik etmesini işaret etti. Bir cenaze görevlisinin babalarının cesedini devralma işlemini denetlediği yere gittiler. İki asker Dük Arutha'nın solmuş keten bezine sarılı bedenini dikkatlice kaldırdı. Cenaze görevlisi Jimmy'ye dönüp, "Lord Arutha'nın oğlu siz misiniz?" diye sordu.

Jimmy Dük'ün oğullarının Dash ile kendisi olduğunu gösteren bir hareketle başını salladı.

Cenaze görevlisi şefkatli bir tavır takınmaya çalıştı. "Ulus sizinle birlikte yas tutuyor genç lordlar. Babanızın cesedinin ne yapılmasını

istersiniz?" Jimmy durup Dash'a baktı. "Ben... hiç..." Dash, "Geneli nedir?" diye sordu.

"Krondor Dükü olarak, babanızın sarayın yeraltı mezarlığına gömülme hakkı var. Vencar Kontu olarak, Rillanon'daki Kraliyet Sarayı'nda gömülme hakkı var. Ya da aile mezarınız varsa?"

Jimmy sessiz kalan Dash'a baktı. Sonunda, "Ailemin evi bu şehirde," dedi. "Ama babam Rillanon'da doğup büyüdü. Onun evi daima orasıydı. Onu oraya gömün." "Nasıl isterseniz," dedi cenaze görevlisi.

Dash elini Jimmy'nin omzuna koyup, "Gel, bir şeyler içelim," dedi.

"Sadece birer tane. Bir saat içinde Prens'i görmemiz gerekiyor. Babamız için daha sonra sarhoş olabiliriz."

Sarayın ana girişine geri dönerlerken Dash başıyla onayladı.

Girişe ulaştıklarında Malar Enares'in orada dikilmekte olduğunu gördüler. "Efendiler," dedi. "Çok üzücü. Üzüntünüzü paylaşıyorum."

Vadili hizmetkâr, sarayda yararlı olmanın yüz farklı yolunu bulmuştu. Jimmy hizmetkârın hâlâ gözetim altında olduğunu sanarak Krondor'a döndüğünde, adamın Duko'nun merkez ofisinde harıl harıl çalıştığını öğrenince hem sevinmiş, hem de şaşırmıştı. Adam düzenleme, temizlik ve işlerin düzgün yürümesini sağlamakta bir harikaydı. Duko Güney Sınır Bölgesi'nin komutasını devralmak ve Kesh sınırındaki gözcü istihkâmlarını kontrol etmek için güneye gittiğinde, tekrar Jimmy'nin yanına gelmişti.

Malar içeri giren kardeşleri takip etti. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı genç efendiler?" Jimmy, "Odama çok iyi kalite bir şişe konyak getirirsen, minnettar olurum," dedi.

"Elimden geleni yaparım," dedi Malar ve hızla uzaklaştı.

Dash ve Jimmy, artık neredeyse Krondor'un yıkımından önceki haline getirilmiş sarayın uzun koridorlarında yürüdü. İşçiler, pencerelerin ve kapıların etrafındaki süslemeleri boyayarak, yer döşemelerini değiştirerek ve goblenleri asarak hâlâ sarayda koşturuyordu. Üst kata çıkan en arka merdivenlerin hâlâ onarıma ihtiyacı vardı, ama çatlak taşların sonuncusu da sökülmüş ve taş işçileri tarafından değiştirilmişti. İsin ve ateşin verdiği hasar temizlenmişti.

"Buranın daha önceden neye benzediğini hatırlıyor musun?" diye sordu Dash.

Jimmy, "Biliyor musun, ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi. "Goblenlerin farklı olduğunu biliyorum, ama daha öncekilerin neye benzediğini hatırlıyorsam kahrolayım." "Patrick Prens'in salonundaki bütün eski savaş sancaklarını tekrar yaptırttı."

"Bu aynı şey değil," dedi Jimmy, "ama sebebini anlayabiliyorum."

Jimmy'nin odasına vardılar ve içeri girdiler. Bir süre sessizce oturdular, ardından Dash, "Ona çok kızgınım," dedi. Kafasını kaldırdığında gözlerinde yaş vardı.

"Biliyorum," derken Jimmy'nin de gözleri doldu. "Nasıl bu kadar aptal olabildi? Gidip kendini öldürttü."

"Annemle teyzelerimize haber gönderdin mi?"

"Henüz değil. Hâlâ ne yazacağımdan emin değilim."

Dash yaşların akmasına aldırış etmeden, "Onlara cesurca öldüğünü söyle," dedi. "Kral ve Ülke için."

"Züğürt tesellisi," dedi Jimmy.

Dash yaşlarını sildi. "Gitmek zorundaydı." Jimmy, "Hayır, değildi," dedi.

"Evet zorundaydı," dedi Dash. "Bütün hayatı boyunca büyükbabamın ve adını aldığı adamın gölgesinde kaldı."

Jimmy gözlerini silip, "Tarihte yalnızca bir tane Krondor Dükü Arutha olacak," dedi. İç geçirdi. "Babam muhtemelen unutulup gidecektir. Rillanon ve Krondor'da yöneticiyken takdire değer hizmetler veren büyük bir prensin adı verilmiş adam. Bundan daha fazlasını ifade etmiyor mu?" Dash, "Sadece onu tanıyanlara ve sevenlere," dedi.

Kapı çalınca Jimmy ayağa kalktı. Kapıyı açtı ve dışarıda, bir şişe konyak ve iki kristal kadehin olduğu bir tepsi tutan Malar Enares'in dikildiğini gördü.

Jimmy hizmetkârın girmesi için kenara çekildi. Malar tepsiyi masaya koyup, "En derin üzüntülerimi sunmak isterim genç efendiler," dedi. "Babanızla tanışma şerefine erişememememe rağmen, ondan daha yararlı bir insan duymadım." "Teşekkürler," dedi Jimmy.

Malar odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken, Dash şişeyi alıp içkileri koydu. Kadehlerden birini ağabeyine veren Dash kadehini kaldırıp, "Babama," dedi.

"Babama," diye tekrarladı Jimmy. Sessizce içkilerini içtiler.

Bir süre sonra Jimmy, "Babamın ne hissettiğini biliyorum," dedi.

"Nasıl hissediyormuş?" diye sordu Dash.

"Ne kadar iyi olursam olayım, ne kadar yükselirsem yükseleyim, yalnızca bir tane Krondorlu James olacak," dedi.

"Yalnızca bir tane Eliuzun Jimmy," dedi Dash.

"Ama büyükbabam bunun ünle bir ilgisi olmadığını söyleyecekti." "Ama kendisi ünlü olmaktan memnundu," dedi Dash.

"Katılıyorum," dedi Jimmy. "Ama o ününü yaptığı şeylerin çok zekice olmasından kazandı. Tarihteki en şeytani zekâya sahip soylu olmayı

planlamıyordu."

"Belki de babam bunu başından beri biliyordu; sadece işini yap, bırak tarihe tarih karar versin," dedi Dash.

Jimmy, "Kuşkusuz haklısın," dedi. "Pekâlâ, Patrick'in huzuruna çıkıp Prens'in ne karar vereceğine baksak iyi olur."

Dash ayağa kalktı, tuniğini düzeltti ve "Sence seni Krondor Dükü yapar mı?" diye sordu. "Büyük çocuk hikâyesi."

Jimmy güldü. "Sanmam. Kral gibi Patrick de o göreve daha deneyimli birisini istiyor."

Dash kapıyı açtı. "Sen Patrick'ten sadece iki yaş küçüksün Jimmy."

"İşte o yüzden Borric Krondor'da daha yaşlı ve daha mantıklı birisini istiyor," dedi Jimmy kapıdan çıkarken. "Babam Crydee ya da Yabon Dükü olsaydı, batıya giden ilk gemiye bindirilen güçlü bir Krallık danışmanıyla, büyük olasılıkla görev bana verilirdi, ama Krondor? Hayır, yapılacak çok iş ve çok fazla hata yapma şansı var." Koridorda ilerlerlerken, "Ayrıca, çok fazla sorun var. Patrick bana hangi görevi verirse versin, Dük görevi vermesinden iyidir," diye ekledi.

Prens'in dairesine açılan yan kapıya varana kadar hızla ilerlediler. Jimmy çalınca kapı açıldı. Bir içoğlanı girmeleri için yana çekildi. Darkmoor'daki sıkıcı ofise kıyasla, bu ofis ferahtı. Babalarının güvenli bir yere götürülmesini emrettiği kitaplar ve tomarlar yerlerine yerleştirilmişti. Malar bir yazmana bir yığın tomar veriyordu. "Yardım mı ediyorsun?" diye sordu Jimmy geçerlerken.

"İnsan yapabildiği yerde yardım eder," dedi hizmetkâr gülümseyerek.

Prens'in çalışma odasına geçtiler ve Patrick kafasını kaldırdı. Prens'in masasının yanında Silden Dükü Brian oturuyordu. Adam kardeşlere başıyla selam verdi. Brian ile babalarının sarayda çok

yakın arkadaş olduklarını ve ülkedeki soyluların içinde acılarını gerçekten paylaşan tek insanın Brian olduğunu ikisi de biliyordu.

Patrick arkasına yaslanıp, "Beyler, babanızın ölümüne ne kadar üzüldüğümü bir kez daha belirtmek istiyorum," dedi. "Onun ölümü sadece ailesini ve arkadaşlarını değil, bütün Krallık'ı üzmüştür." Patrick sanki bir şey arıyormuş gibi odadakilere göz gezdirdi. "Baktığım her yüzde onu görecekmişim gibi geliyor. Onun tavsiyelerine ne kadar güvenebileceğimi şimdi anlıyorum." Patrick iç geçirmeye yakın bir şekilde yavaşça nefesini koy verip, "Ama her zaman olduğu gibi devam etmeliyiz," diye devam etti. "Kral Krondor'a yeni bir Dük atayana kadar vekil danışmanım Lord Silden olacak." Patrick Jimmy'ye bakıp, "Seni görevi beklemediğini bilecek kadar iyi tanıyorum," dedi.

Jimmy kafasını iki yana salladı. "On yıl sonra belki, ama şimdi değil."

Patrick başıyla onayladı. "Güzel, çünkü sana Krondor'un dışında bir yerde ihtiyacımız var." "Nerede Ekselans?"

"Duko'ya göz kulak olacak güvenilir birisine ihtiyacım var. Onunla oldukça iyi anlaşıyor gibi görünüyorsun ve güneyde itaat etmesini sağlayacak birisine ihtiyacım var." Jimmy başını eğdi. "Ekselans."

"Babama bir mesaj gönderdim Jimmy. Vencar Kontu olarak babanın halefi olman yolundaki tavsiyemi kabul edeceğini tahmin ediyorum. Küçük, hoş bir konak ve baban onu senin almanı isterdi."

Jimmy başını eğdi. "Teşekkür ederim Ekselansları." Vencar büyüdükleri yerdi. Rillanon Krallığının asıl adasındaki konakların çoğu gibi, ana kara standartlara göre küçüktü. Bir deresi, çayırları ve otlakları olan dört yüz metre kare toprak Rillanon yüzyıllar önce ana karaya genişledikten sonra rençperler toprağı ekmeyi bırakmıştı. Ama konak sade boyutlarına karşın, Krallık'taki en güzel mülkler arasındaydı. Vencar Kontu vârissiz ölünce, büyükbabaları burayı Arutha'ya ayarlamıştı. Jimmy ablası gibi sarayda doğmuştu, ama bebekken oraya taşınmışlardı.

Dash orada doğmuştu. Orası yuvalarıydı.

"Yani babam bana aptal olduğumu söyleyen bir mesaj göndermedikçe, şu andan itibaren Kont James'sin."

Jimmy, "Ekselanslarına teşekkür ederim," dedi.

Patrick, "Senin için özel bir görevim var Dash," dedi.

"Ekselans."

"Krondor'da bir sorunumuz var. Ordu kuzeyde, Duko'nun adamları da güneyde. Elimde sadece saray muhafızları var. Şehir canlanmaya başlıyor ve haydutlar, kabadayılar, katiller ve hırsızlar şehre doluşuyor. Düzeni sağlayacak birisine ihtiyacım var. Etrafımdaki insanları düşündüğümde, içlerinde şehir sokaklarına en ilgili olanın sen olduğuna karar verdim. Seni Krondor Şerifi ilan ediyorum. Gerçek bir Şehir Muhafızları ve Polis Ofisi oluşturulana kadar şehirdeki yasa sensin. Yanına kimi istiyorsan al, ama savaşlar bitene kadar bu şehri kontrol altında tut." Dash, "Şerif mi?" dedi.

Patrick, "İtiraz mı ediyorsun?" dedi.

"Ah... hayır Ekselans. Sadece biraz şaşırdım."

"Hayat sürprizlerle dolu," dedi Patrick. Masasındaki birkaç parşömeni gösterdi. "Her iki cepheden gelen raporlar. Keshliler Duko Karanın Sonu'na varmadan geri çekildi, ama Shamata yakınındaki doğu sınırına baskı yapıyor. Sanırım Yıldızlimanı'ndaki büyücülerden korktukları için çok fazla yaklaşamayacaklar, ama şu anda seyrek olan devriyelerimizi taciz ediyorlar. Greylock Sarth'ı ele geçirmiş ve kuzeye doğru ilerlemeye devam ediyor." Patrick'in yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Bir terslik var. Sahildeki savunma zayıf. Fadawah'ın Duko'yu Krondor'a göndermesinin sebebinin Duko'nun bağlılığına duyduğu kuşku olduğunu biliyoruz.

"Aynı şekilde Nordan'ı da gözden çıkarmışa benziyor, ama bütün raporlara göre Nordan en eski ve en güvenilir dostu."

"Belki de adamları üzerindeki kontrolü düşündüğümüzden daha zayıftır," dedi Jimmy.

Silden Dükü Brian, "Bütün raporlar, pek çoğu yaralarından ve açlıktan ölen istilacılar için zor bir kış olduğunu söylüyor," dedi. "Ama casuslarımızdan Queg ve Özgür Şehirler ile ticaret yaptıklarını, yiyeceğin bol olduğunu ve Ylith'te güçlendiklerine dair haberler aldık." Patrick elini yüzünde gezdirdi. "Yabon'dan haber var mı?"

"Yok," dedi Dük Brian. "Sarth'taki savaştan beri haber almadık. Hiçbir gemi Queg korsanlarını geçip Özgür Şehirler'e ulaşamaz. Uzak Sahil'den gelen bütün gemilerimiz akını desteklemek için kullanıldı. Eğer haber geliyorsa, ulakla geliyordur ve bir ulağın düşmanı geçip bize ulaşma şansı zayıf. Belki Ylith'e yaklaştığımız zaman, Yabon'dan haber alabiliriz, ama şimdilik genç Dük'ün LaMut ile Yabon'u savunabilmesi için dua edelim."

Patrick Jimmy ile Dash'a bakarak, "Bu akşam benimle yemek yiyin de görevlerinizi konuşalım," dedi. "Sen yarın yola çıkıyorsun Jimmy."

"Yarın mı?" dedi Dash. "Patrick... Ekselans, babamın cenazesini Rillanon'a götürebileceğimizi düşünmüştüm."

"Üzülerek söylüyorum ki zamanımız yok. Vedanızı bu akşamki yemekten sonra edersiniz. Belki yemekten sonra ufak bir anma yaparız... evet, bu uygun olacaktır. Ama bu savaşın gereksinimleri, bize kişisel acılarımızı ya da sevinçlerimizi yaşama lüksü vermiyor. Devlet düğünü hakkında pek çok Krallık soylusuna yalan söylemek zorunda kaldım ve Krondor'un küllerinde evlenme fikrinden, Kral'ın sarayında evlenmeyi düşünen Francie kadar ben de hoşlanmıyorum. Yani hepimiz fedakârlıkta bulunuyoruz."

"Yemekte görüşmek üzere," dedi Dash.

"Çekilebilirsiniz," dedi Prens.

Kardeşler başlarını eğip selam verdi ve Prens'in huzurundan ayrıldı.

"Buna inanıyor musun?" diye sordu Jimmy.

"Neye?" dedi Dash.

"Şu 'hepimiz fedakârlıkta bulunuyoruz' meselesine."

Dash omuzlarını silkti. "Patrick bu. Ne zaman konuşacağını ve ne zaman susması gerektiğini bilmez."

Odalarına giden köşeyi dönerlerken Jimmy güldü. "Haklısın. Kötü bir kart oyuncusu olmasının sebebi muhtemelen budur."

"Mükemmel," dedi Nakor.

Aleta kıpırdamadan duruyordu. "Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi.

"Harika görünüyorsun," dedi Nakor.

Genç kadın başının ve omuzlarının etrafına attığı bir keten kumaşla, bir kutunun üstünde duruyordu. Bir heykeltıraş, kadının görüntüsünü aynen yansıtmaya çalışarak kil üstünde harıl harıl çalışıyordu. Üç gündür bununla uğraşıyordu ve geri çekilip, "Bitti," dedi.

Aleta kutudan inip kopyaya bakmaya gelirken Nakor heykelin etrafında dolaştı. "Ben buna mı benziyorum'" diye sordu kadın.

"Evet," dedi Nakor. Heykelin etrafında yürümeye devam etti ve sonunda, "Evet, bu iş görür," dedi. Heykeltıraşa bakarak, "Ne kadar sürer?" diye sordu.

"Ne büyüklükte istiyorsun?"

"Gerçek boyutlarında istiyorum." Aleta'yı göstererek, "Onunla aynı boyutlarda," dedi. "O halde her biri için bir ay gerekir."

"Güzel. Bir ay iyidir."

"Onları buraya getirmemi mi istiyorsun?"

"Bir tanesinin, avluya koyulmak üzere buraya getirilmesini istiyorum. Diğerinin Krondor'a." "Krondor mu? Bay Avery bir heykelin bütün Krondor yolu boyunca taşınacağı hakkında hiçbir şey söylemedi."

"Heykelini arabacıların yüklemesine izin vermek ister misin?"

Heykeltıraş omuzlarını silkti. "Benim için fark etmez, ama bu ek ücret demektir."

Nakor kaşlarını çattı. "Bu seninle Roo arasında."

Heykeltıraş başını sallayıp kil kopyayı dikkatlice yağlı beze sardı ve dışarıdaki arabasına götürdü.

Aleta, "İşim bitti mi artık?" diye sordu.

Nakor, "Muhtemelen hayır, ama artık poz vermen gerekmiyor," dedi.

"Bütün bunlar da neyin nesi'" diye sordu kadın, üstündeki kumaşı katlarken. "O şey için poz verirken kendimi aptal gibi hissettim." "O şey Tanrıça'nın heykeli olacak."

"Tanrıça'nın heykeli için beni mi kullandın!" Kız afallamış gibiydi.

"Ama..."

Nakor şaşkın görünüyordu. "Anlamadığım bir şey. Ama doğru seçimdi."

Bir kenarda durmuş bütün olayı izleyen Dominic Birader, "Güven bana çocuğum, bu garip adam anlamadığı şeyleri biliyor," dedi. "Ama eğer biliyorsa, doğrudur."

Genç kadın, sanki bu açıklama kafasını daha da karıştırmış gibi baktı. Dominic, "Nakor Tanrıça'yı temsil etmek için uygun olduğunu söylüyorsa, uygunsundur," dedi. "Bu konuda bana güven. Bu küfür değildir."

Kız biraz rahatlamış göründü. "Pekâlâ, çamaşır yıkamam gerekiyor," dedi.

Kız gidince Dominic Nakor'un yanına geldi ve "O kızda ne gördün?" diye sordu.

Nakor omuzlarını silkti. "Harika bir şey."

"Daha açık olmak ister misin?"

"Hayır," dedi Nakor. "Benimle Krondor'a gelecek misin?"

Dominic, "Tapınaktan bana verilen talimat, elimden geldiğince senin planlarına uymak," dedi. "Eğer bu seninle Krondor'a gelmem anlamına geliyorsa, gelirim."

Nakor, "Güzel," dedi. "Buradaki işler bensiz de yürüyecek durumda. Açların doyurulmasını ve çocukların eğitimini Sho Pi idare edebilir. Keşiş olma ilkeleri hakkında öğrencileri eğitmeye çoktan başladı; Dala düzeni başlatmak için iyi bir yer ve bu gerçekten katkıda bulunmak isteyenlerle bedava yemek ve sıcak bir yatak arayanları ayıklayacak." "Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu Dominic.

Nakor omuzlarını silkti. "Bir iki gün içinde. Son birlikler de Prens'e katılmak için Krondor'a gitmek üzere yola çıkacak. Biz de peşlerinden gidebiliriz." Dominic, "Pekâlâ," dedi. "Hazır olacağım."

Dominic ayrılırken, Nakor dönüp avludaki ipe çamaşırları asan Aleta'ya baktı. Kıza arkadan vuran güneş, parmak uçlarına kalkıp ipe çamaşır asarken başının etrafında bir an için altın bir hale oluşturdu, Nakor sırıttı. "Çok harika bir şey," dedi kendi kendine.

Yemek durgun geçiyordu. Çok az konuşma olmuştu. Çoğunlukla Krallık'ın şu ya da bu sorunu ya da Lord Arutha'nın ufak bir anısı üzerine tek tük konuşmalardı, ama uzun süreler sessizlik içinde geçmişti.

Son tabak da kaldırıldığında, üzerinde kristal kadehler ve konyak sürahileri olan tepsiler taşıyan garsonlar gözüktü. Patrick, "Lord Arutha'nın çocukları olarak size cenazesini başkente götürme izni verilmediği için, gayrı resmi bir anmayla onu onurlandırmanın uygun olacağını düşündüm," dedi. "Uygun görürseniz beyler, bir iki kelime bir şeyler söylemeniz yerinde olacaktır.

"Lord Brian?"

Silden Dükü, "Arutha ile çocukluğumuzdan beri arkadaşız," dedi. "Çoğunu olağanüstü bulduğum pek çok özelliğinden birisi de eşsiz düşünce berraklığıydı. Belirttiği fikir ne olursa olsun, hangi konuda olursa olsun, olağanüstü bir düşüncenin ürünü olurdu. Tanıdığım en yetenekli adamdı." Arkadaşlarının babalarını bu şekilde görmüş olabileceğini hiç düşünmedikleri için, Jimmy ile Dash birbirlerine baktı.

Diğer soylular da bir şeyler söyledi ve çocuklardan önce Yüzbaşı Subai konuştu. Uzun konuşmalar yapmayı sevmeyen biri olarak sıkıntılı gözükmesine rağmen Subai, "Bence Dük tanıdığım en akıllı insanlardan biriydi," dedi. "Sınırlarını bilirdi ama yine de onlara meydan okumaktan korkmazdı. Başkalarının refahını kendininkinin üstünde tutardı. Ailesini severdi. Onu özleyeceğiz."

Subai, "Ona büyük bir adamın adı verilmişti," diyen Jimmy'ye baktı. Jimmy başıyla büyükbabasını kastettiği Patrick'i gösterdi. "Tarihte bir eşi daha bulunmayabilecek bir adam tarafından yetiştirilmişti. Buna rağmen nasıl kendisi olacağını biliyordu." Patrick'e bakarak, "Muhtemelen onun adını taşıdığım için, Krondorlu Lord James'in torunu olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünürüm," dedi. "Onun oğlu olmanın nasıl bir şey olduğunu nadiren düşündüm." James'in gözleri

yaşla doldu ve "Keşke ona benim için ne çok şey ifade ettiğini söyleyebilseydim," dedi.

Dash, "Ben de," dedi. "Onun hep yanımda olacağını düşünüyordum. Umarım sevdiğim diğer insanlar için aynı hatayı yapmam."

Prens hizmetkârdan bir kadeh alarak ayağa kalktı. Diğerleri de ayağa kalktı. Prens, "Lord Arutha'ya!" derken, Jimmy ve Dash kadehlerini kaldırdı.

Patrick'in "özel" yemeğine davetli Lord Silden, Yüzbaşı Subai ve diğer soylular kadeh kaldırıp içkilerini içti. Ardından Patrick, "Yemek sona erdi beyler," dedi. Salondan ayrılırken, konukların geri kalanı ayrılmak için uygun zamanı bekledi.

James ve Dash, Lord Silden ve Yüzbaşı Subai'den hemen sonra salondan çıktı. Diğerlerine iyi geceler dileyip odalarına döndüler. Bir içoğlanı koşarak geldiğinde Jimmy Dash'a iyi geceler demek üzereydi. "Beyler lütfen! Hemen Prens'in huzuruna çıkın!"

Onları Prens'in ofisine götüren içoğlanının arkasından seğirttiler. İçeri girdiklerinde Patrick'in masasının önünde durduğunu gördüler. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ve elinde sıktığı bir mesaj tutuyordu. Mesajı Lord Silden'e verdi ve adam kâğıdı açıp mesajı okudu. Gözleri büyüdü.

"Tanrılar!" dedi. Afallamış bir ifadeyle bakarak hafifçe, "LaMut düşmüş," dedi.

Patrick, "Bir asker kaçmayı başarmış ve arkasında Fadawah'ın ordusunun yarısı Loriel'e ulaşmış," dedi. "Mesajı ilettikten sonra ölmüş. Mesaj oradan Darkmoor'a, sonra da buraya hızlı ulakla gelmiş.

LaMut üç haftadır düşmanın elindeymiş." Patrick buruk bir ifadeyle konuştu.

"Kendimizi Sarth'ı çok kolay ele geçirmekle avuturken, meğerse bir değiş tokuş yapıyormuşuz.

Bize bir balıkçı kasabasını, önemi olmayan bir limanı verdi ve karşılığında Yabon'un kalbini aldı! Yabon Şehri artık büyük tehlikede ve Ylith'i almaya karların ilk erimeye başladığından daha yakın değiliz!"

Prens çıldırma noktasına yakınmış gibi gözüküyordu. Aniden Jimmy ve Dash acı bir şekilde babalarının yokluğunun farkına vardı. İkisi de konuşmaya korkuyormuş gibi sessizce dikilen Brian Silden'e göz attı. Patrick sonunda, "Yabon'a haber göndermeliyiz!" dedi. "Dük Carl'a biz onu kurtarana kadar dayanmasını söylemeliyiz." "Loriel'den ne haber?" diye sordu Jimmy.

"Tutunuyor," dedi Patrick. "Ama ne kadar dayanır bilemiyoruz. Fadawah duvarların dışına bir sürü adam yığmış ve bu rapora göre savaş amansız geçiyormuş. Çoktan düşmüş olabilir. Ve raporlar savunmacıların üstüne bir çeşit kara büyü yapıldığını söylüyor."

Jimmy ile Dash birbirlerine baktı. Geçen yılın seferlerinden gelen raporlar Pantathialı Yılan Rahiplerin yok edildiğini söylüyordu, ama belki de erken karara varmışlardı. Ve yaptıkları büyüyü önlemenin bir yolu yoktu.

"Büyük büyükbabama haber göndermeliyiz," dedi Jimmy.

"Büyücüye mi?" dedi Patrick. "Nerede o?"

"Eğer işler planladığı gibi gittiyse hâlâ Elvandar'da olmalı. Yıldızlimanı'na önümüzdeki ay dönecek."

"Yüzbaşı Subai," dedi Patrick. "Yabon'a ulak yollayabilir misiniz?"

"Zor Ekselans. Loriel'in kuzeyindeki dağlardan bir tane gönderebiliriz. Belki Yabon'dan bazı dağ adamlarına ulaşabilir. Onlardan biri Elvandar'a devam edebilir."

Patrick, "Subai, sabahın ilk ışıklarıyla Darkmoor'a doğru yola çık," dedi. "İhtiyacın olan yardımı al ve kuzeye git. Bu göreve gönderecek başka biri yok elimde. Greylock ve von Darkmoor istilacıların Ylith'in güneyindeki savunmalarına varana kadar durmayacak. Jimmy, güneye Duko'nun yanına git ve ona neyle karşı karşıya olduğumuzu anlat. Krondor artık boş bir kabuk ve savunmasız. Güçlü gözükmeliyiz. Dash ne şekilde olursa olsun, bu şehri kontrol altında tutmalısın. Şimdi, Lord Silden, lütfen kalın ve emirleri hazırlamamda bana yardımcı olun. Beyler, geri kalanlarınız çekilebilir."

Prens'in ofisinin dışında Jimmy, "Yüzbaşı Subai, büyük büyükbabama bir mesaj yazarsam, ona iletilmesini sağlar mısınız?" diye sordu.

"Elbette," dedi Yüzbaşı. "Sanırım yarın günün ilk ışıklarında ikimiz de şehir kapısında olacağız. Mesajı bana o zaman verirsin. Benim de sana vereceğim bir şeyim var. Görüşmek üzere, iyi geceler."

Jimmy ve Dash Yüzbaşı'ya iyi geceler diledikten sonra Jimmy, "Pekâlâ Şerif, büyük büyükbabama bir mesaj yazmama yardım et," dedi. Dash, "Şerif mi?" dedi. İç geçirerek ağabeyini takip etti. Ağabeyinin yanında duran Dash, şafağın sökmesine daha saatler olmasına karşın doğu göğünün aydınlanmaya başladığını gördü. İkinci bir atta, bir şekilde Jimmy'nin yapacağı yolculuğu öğrenmiş Vadili hizmetkâr Malar Enares oturuyordu. Krondor'da yapacak iş çok olmasına rağmen verilen paranın çok olmadığını ve eski efendisinin Kesh sınırındaki iş yerlerinin hâlâ çalışıyor olabileceğini söyleyerek, Jimmy'yi güneye beraber yolculuk etmeye ikna etmişti. Adam zararsız ve genellikle yararlı bir yol arkadaşı olduğu için Jimmy bunu kabul etmişti.

Yüzbaşı Subai Yolbulucuları'ndan bir birlikle yanlarına geldi ve Jimmy'ye çadır bezine sarılı bir şey verdi. "Bu babanın kılıcıydı Jimmy. Vücudu Krondor'a gönderilmeye hazırlanmadan önce ondan aldım. Büyük oğul olarak bunun senin olduğunu biliyordum."

Jimmy kılıcı alıp bezi açtı. Kılıcın kabzası yıpranmıştı ve kını çizik çizikti. Ama keskin tarafı sapasağlamdı. Kılıcın kabzaya yakın olan kısımda minyatür bir savaş çekicinin dış hatlarını gördü. Prens Arutha moredhel lideri Murmandamus ile yüzleşeceği zaman Sarth Manastırı'nın Başrahibi'nden alınan bir tılsımla kılıcın Kara Macros tarafından güçlendirildiğini biliyordu. Yaşlı Prens öldüğünden beri kılıç Krondor'daki çalışma odasının duvarında asılı duruyordu ve Dük James tarafından oğluna gönderilmişti. Artık onu Jimmy taşıyacaktı. "Bilmiyorum," dedi Jimmy.

"Sanırım bu Patrick'e ya da Kral'a gitmeli."

Subai kafasını iki yana salladı. "Hayır, eğer Krondor Prensi kılıcın Kral'a gitmesini isteseydi, gönderirdi. Bunu bir sebeple Krondor'da bıraktı."

Jimmy kılıcı bir süre saygıyla tuttuktan sonra kemerini çözüp kılıcını Dash'a verdi. Babasının kılıcını beline bağladı. "Teşekkür ederim."

Dash Yüzbaşı Subai'nin yanına gidip, "Elvandar'a göndereceğin ulağın bu mesajı büyük büyükbabamıza ulaştırmasını sağlar mısın lütfen?" dedi.

Subai mesajı alıp tuniğinin içine koydu. "O ulak benim. Yabon'a, oradan da Elvandar'a gidecek Yolbulucuları ben götüreceğim." "Teşekkür ederim," dedi Dash.

Subai, "Eğer tekrar karşılaşma fırsatımız olmazsa genç Jimmy, benim için bir onurdu," dedi. Jimmy, "İyi yolculuklar Yüzbaşı," dedi.

Yolbulucular kapıdan çıktı ve rahat bir tırısla doğuya doğru yola koyuldu. Jimmy kardeşine baktı. "Hoşçakal kardeşim."

Dash elini uzatıp Jimmy'nin elini sıktı. "İyi yolculuklar Jimmy. Birbirimizi tekrar görene kadar ne kadar zaman geçer bilmiyorum, ama seni özleyeceğim."

Jimmy başını salladı. "Anneme ve ailenin diğer üyelerine yazdığım mesajlar Rillanon'a gidecek kutunun içinde. Vykor Limanı'na vardığımda sana haber yollarım."

Dash Jimmy ve Malar kapıdan çıkarken el salladı, ardından dönüp şatoya yöneldi. Bir saat içinde

Prens, Lord Brian ve şatodaki diğer soylularla bir toplantısı vardı. Ardından, Jimmy Vykor Limanı'na at sürerken, Krondor'a adalet ve düzen getirmeye başlamak zorundaydı.

-15-
İHANET

Jimmy durdu.

Arkasındaki muhafız takımı da durdu. Patrick'in Özel Muhafızları'nın Yüzbaşısı, "Buradan öteye geçmememiz gerekiyor lordum," dedi. Etrafına göz attı, "O heriflere kalsa-" "Yüzbaşı?"

"Lord Duko'ya saygısızlık etmek niyetinde değilim lordum, ama sonuçta geçen yıl o ve kendilerine asker diyen o sefil piçlerle savaşıyorduk." Jimmy'nin onaylamayan ifadesini görünce, "Her neyse, devriyelerine dönmeden önce kamp kurup burada olmaları gerekiyordu," dedi.

"Belki bir sorun çıkmıştır."

"Olabilir lordum."

Krondor devriyelerinin güney sınırı olarak belirlenen bir yol ayrımındaydılar. Buranın güneyindeki her şey Duko'nun sorumluluğu altındaydı. Yolun güneybatıya devam eden kısmı Vykor Limanı'na, güneydoğuya devam eden kısmı da Shandon Körfezi'nin ucundan dolaşıp Karanın Sonu'na gidiyordu.

Jimmy, "Bizi merak etmeyin Yüzbaşı," dedi. "Vykor Limanı'na olan yolu yarıladık ve her an Lord Duko'nun devriyelerinden birine rastlayabiliriz. Buraya bugün gelmemişlerse, eminim yarın gelirler."

"Onlar gelene kadar burada bekleseydiniz kendimi daha iyi hissederdim lordum. Aşağı yukarı yarım gün daha burada kalabiliriz."

"Teşekkürler, ama hayır Yüzbaşı. Vykor Limanı'na ne kadar erken gidersem, Prens'in işleriyle o kadar erken ilgilenmeye başlarım. Günbatımına kadar güneybatı yolunu takip edip, ardından kamp yapacağız. Duko'nun devriyeleri yarına kadar gözükmezse, Vykor Limanı'na kendi başımıza gideriz."

"Pekâlâ lordum. Tanrılar sizi korusun."

"Sizi de Yüzbaşı."

Devriye kuzeye dönerken, Jimmy ve Malar güneybatıya yöneldi. Sessiz çayırlarda ve sık sık fatihlerin çizmeleri altında ezilmiş, bir zamanlar ekilebilir olması muhtemel yerlerde sürdüler atlarını. Krallık'a ilerleyen Keshliler, Kesh'e ilerleyen Krallık askerleri, son yüz yıl içinde hep bu engebeli tepeler ve seyrek ağaçlıklardan geçmişti. Düşler Vadisi'nin doğusundaki bereketli topraklar, iki ulus arasındaki sürekli savaş tehdidine rağmen çiftçileri ve ailelerini mücadeleden vazgeçirmiyordu. Jimmy ile Malar'ın at sürdüğü topraklar böyle bir cömertlik sağlamıyordu.

Seksen kilometre çapında bir bölgede yalnızca ikisinin olma olasılığı çok yüksekti.

Güneş batı ufkunda batarken Malar, "Şimdi ne yapacağız lordum?" diye sordu.

Jimmy etrafa göz gezdirdi ve temiz bir akarsuyun yanındaki küçük bir vadiyi gösterdi. "Gece için kamp kuralım. Yarın Vykor Limanı'na doğru devam ederiz."

Malar atların eyerlerini çıkartıp hayvanları tımarladı. Jimmy adamın, diğer yeteneklerinin yanı sıra oldukça becerikli bir seyis olduğunu fark etmişti. Jimmy, "Sen atların karnını doyururken, ben de yakacak odun toplayayım," dedi.

Malar, "Emredersiniz lordum," dedi.

Jimmy kamp alanının etrafını dolaştı ve uygun bir ateş yakabilecek yeterince küçük dal ve sopa buldu.

Ateş hazır olduktan sonra, Malar doyurucu bir yemek yaptı: doğrayıp bir tencere pirincin içine koyduğu ve yemeğin oldukça lezzetli

olmasını sağlayacak baharatlar eklediği, kurutulmuş et ve sebze. Malar bir şişe Darkmoor şarabı çıkardı. İki tane kupası bile vardı.

Yerlerken Jimmy, "Vykor Limanı senin yolunun biraz dışında," dedi. "Riski göze almak istersen, o atı alıp doğuya gidebilirsin. Hâlâ sınırın kuzeyindesin ve vadiye güvenle ulaşabilirsin." Malar omuzlarını silkti. "Eninde sonunda vadiye gideceğim lordum. Efendim çok büyük olasılıkla ölmüştür, ama belki işlerin başına ailesi geçmiştir ve onların işine yarayabilirim. Ama sizinle biraz daha zaman geçirmeyi tercih ederim. Kılıcınızın zalimliği beni yalnız başıma yolda olmaktan daha çok rahatlatıyor."

"Yabanda dolaştığın o kış aylarında oldukça iyi idare etmiştin."

"Gereklilikten, isteyerek değil. Ve o zamanın çoğu açlık çekerek ve saklanarak geçti." Jimmy başını salladı. Yemeğini yiyip şarabını içti. "Bu bozuk mu?" diye sordu.

Malar şarabından bir yudum aldı. "Anlayabileceğim kadar değil genç efendi."

Jimmy omuzlarını silkti. "Bu tür şarap için garip bir tadı var. Metalik bir tat."

Malar bir yudum daha aldı. "Ben garip bir tat almıyorum efendim. Belki de yemekten ağzınızda kalan tadı alıyorsunuzdur. Belki bir sonraki yudumunuzda farklı bir tat alırsınız."

Jimmy bir yudum daha aldı. "Hayır, bu şarap kesinlikle bozuk." Kupayı kenara koydu. "Sanırım biraz su daha iyi olacak." Malar kalkmaya başlayınca Jimmy, "Ben alırım," dedi. Dereye doğru yürümeye başladı ve aniden başını döndüğünü hissetti. Dönüp atların bağlı olduğu yere baktı. Atlar ondan uzaklaşıyormuş gibi görünüyordu ve ardından kendini sanki bir deliğe basmış gibi hissetti, çünkü şu anda yere öncekinden çok daha yakındı. Yere bakınca dizlerinin üstünde olduğunu gördü ve ayağa kalkmaya çalıştığında, başı fırıl fırıl dönmeye başladı. Yere yığıldı ve sırtüstü

döndü. Görüş alanına Malar Enares'in suratı girdi ve çok uzaklardan, "Sanırım o şarap bozuktu genç lord James," dedi. Adamın yüzü görüş alanından çıkınca, Jimmy adamı takip etmeye çalıştı. Yuvarlanıp başını kollarının üstüne koydu ve Malar'ın atına gittiğini ve Dük Duko'ya gönderilen mesajların olduğu torbayı açtığını gördü. Malar mesajlardan birkaç tanesine göz attı, başını salladı ve hepsini torbaya geri koydu.

Jimmy bacaklarının soğumaya başladığını hissetti. Zihni gittikçe bulanıyor ve ne yapması gerektiğini hatırlayamıyordu. Boğazı sıkışıyor ve nefes alması gittikçe zorlaşıyordu. Jimmy, artık büyük bir eldiven takıyormuş gibi hissettiği sol eliyle ağzını açmaya çalıştı. Beynine donuk hisler ulaştı ve parmakları aniden boğazına girdi ve ağzından ve burnundan kustu. Nefesi kesilip tıkandı, tükürdü ve yüksek sesle inledi. Midesinin tekrar kalktığını hissedince, vücudu acıyla kasıldı. Çok uzaklardan Malar'ın sesini duydu. "Böylesine hoş genç bir lordun böylesine pislik ve onursuzluk içinde ölmek zorunda olması çok yazık, ama bunlar savaşın gerekleri."

Akşam karanlığında bir yerlerde Jimmy bir atın uzaklaştığını duydu ve ardından bir acı verici bir kramp daha girdi ve her şey karardı.

Dash işe aldığı adamların yüzlerine baktı. Bazıları, nasıl kılıç kullanılacağını hatırlayan kır saçlı eski askerlerdi. Bir kısmı, şehirde huzuru sağlamaya çalıştıkları kadar bir meyhanede kavga çıkarma olasılıkları olan sokak kabadayılarıydı. Birkaçı, açıkça Krallık vatandaşı olan ve bilinen suçları olmayan, düzgün bir iş arayan paralı askerdi.

"Şu anda Krondor'da sıkıyönetim uygulanıyor ki bu da herhangi bir yasa ihlalinin idam suçu olduğu anlamına geliyor."

Bazıları başlarını sallayan adamlar birbirlerine baktı.

Dash, "Bugünden itibaren bu değişmeye başlayacak," diye devam etti. "Sizler yeni Şehir Muhafızları'nın ilk birliğisiniz. Size bunun ne kadar önemli olduğunun anlatılması gerekiyordu, ama ne yazık ki eğitim verecek zamanımız yok. Bu yüzden, hepiniz için bir iki şeyi açıklığa kavuşturacağım." Üzerinde Prens'inkine benzeyen kaba bir hanedan armasının olduğu kırmızı bir kolluk kaldırdı. "Görevdeyken sürekli bunu takacaksınız. Bu sizin Prens'in adamları olduğunuzu gösterecek. Bunu takarken bir kafa kırarsanız, düzeni sağlıyorsunuz demektir; bunsuz bir kafa kırarsanız, parmaklıkların arkasında göreceğim başka bir haydut olursunuz. Anlaşıldı mı?" Adamlar başlarını salladı ve homurdanarak onayladı.

"Daha basitçe anlatayım. Bu kolluk size kabadayılık yapma, eski kan davalarını halletme ya da şehirdeki kadınları rahatsız etme hakkı vermez. Bunu takarken saldırı, tecavüz ya da hırsızlıktan suçlu bulunanlar asılacak. Anlaşıldı mı?"

Adamlar bir süre sessiz kaldı, ardından birkaç tanesi başlarını sallayarak anladıklarını belli etti.

Dash, "Anlaşıldı mı?" diye tekrar sorunca adamlar anladıklarını daha sesli bir biçimde dile getirdi. "Şimdi, Şehir Muhafızları yeterli sayıya ulaşana kadar, çalışma yöntemimiz yarım gün mesai, yarım gün izin şeklinde olacak. Her beş günde bir, yarınız tam gün çalışırken, diğer yarınız izin yapacak. İşi isteyen ve güvenebileceğimiz, silah taşıma yaşına gelmiş tanıdığınız herhangi biri varsa, onları bana gönderin."

Eliyle odadaki kırk adamı ikiye böldü. "Siz," dedi sağındaki adamlara, "gündüz vardiyasındasınız. Siz," dedi solundaki adamlara, "gece vardiyasındasınız. Bana yirmi tane daha adam getirirseniz, üç vardiya çalışırız." Adamlar başlarını salladı.

Dash, "Şimdi, şehir mahkemeleri ve hapishane tekrar inşa edilene kadar merkezimiz burada, yani sarayda olacak," dedi. "Şehirdeki tek hapishanemiz burada. Çok fazla yerimiz yok, o yüzden hapishaneyi sarhoşlar ve kavgacılarla doldurmak istemiyorum. Eğer bir kavga ayırmak zorunda kalırsanız, kıçlarına tekmeyi basarak onları evlerine

gönderin, ama onları içeri atmak zorunda kalırsanız çekinmeyin. Birisi bir uyarıyla çekip gitmeyecek kadar aptalsa, bir yargıçla konuşmayı hak ettiğini varsayacağım.

"Eski Şehir Pazarı'nda sokağa çıkma yasağını kaldıracağız; şehrin geri kalanının onarılmasından dolayı, insanlar ticaret yapmak için artık orayı kullanıyor ve bir sorun noktası olmaya başladı, ama sorunumuz olacaksa tek bir yerde olmasını istiyorum, bütün şehirde değil. O yüzden artık pazarın günbatımından gece yarısına kadar açık olduğu haberini yayın. Şehrin geri kalanı hâlâ sokağa çıkma yasağı altındadır, tabii kişi pazardan evine gitmiyorsa. Ve alışveriş yaptıklarına dair mal ya da altın gösterseler onlar için iyi olur.

"Size sorun çıkaran herkesin icabına bakın. Gırtlağınıza kadar belaya gömülürseniz, sizi oradan çıkartacak yeterli sayıda adamımız yok." Artık emri altında olan odadaki adamlara göz gezdirip, "Öldürülürseniz, öcünüzün alınacağına dair size söz veriyorum," dedi.

Adamlardan biri, "İçim rahatladı," deyince diğerleri güldü.

"İlk grubu pazara götüreceğim. Gece vardiyasındakiler uyusun. Tüm şehri devriye gezeceksiniz ve hava karardıktan sonra pazarın dışında gördüğünüz herkesi sorgulanmak üzere buraya getireceksiniz.

"Bugün soran herkese Prens'in Yasası olduğunuzu söyleyeceksiniz. Krondor'a düzenin döndüğü haberini yayın. Gidelim."

Gündüz vardiyasındaki yirmi adam kalkıp odadan çıkan Dash'ı takip etti. Dash sarayın geniş avlusundan geçerek hâlâ kuru olan hendeğin üzerindeki yeni yapılmış kaldırma köprüye gitti. Su sistemlerinden bazıları hâlâ onarım altındaydı ve saray birkaç hafta daha hendekle şehirden ayrılamayacaktı. Kaldırma köprüyü geçerlerken

Dash, "Kimse sorun çıkarmaz ve sizi onları hapse atmak zorunda bırakmazsa, yürüyüp gitmenizi istiyorum," dedi. "Mantık dahilinde gidilebilecek her yere gitmenizi istiyorum. Vatandaşların o kırmızı kolluklardan çok miktarda görmesini istiyorum... Bırakın her biri için bir düzine olduğumuzu düşünsünler. Biri sorarsa, kaç tane şehir muhafızı olduğunu bilmiyorsunuz, sadece çok olduklarını biliyorsunuz."

Adamlar başlarını salladı ve pazar meydanına doğru yürürlerken Dash adamları iki iki ayırmaya ve yeni görevlerinin ilk günü için ayrı yönlere göndermeye başladı. Patrick'e bu kararı için birden fazla kere küfür etti.

Krondor'un pazar meydanına ulaştığında yanındaki adamların sayısı dörde inmişti. Şatonun özgün iç kalesi inşa edildikten kısa bir süre sonra ilk Krondor Prensi bu şehrin Adalar Krallığı'nın Batı Topraklarının başkenti olduğunu ilan ettiği zaman, bölgede yaşayan tüccarlar, balıkçılar ve çiftçiler mallarını düzenli olarak buraya getirmeye başlamıştı. Yıllar geçtikçe şehir büyümüş, gelişmiş ve ticaretin çoğunluğunun şehrin bütün mahallelerindeki iş adamları tarafından yürütüldüğü bir noktaya gelmişti, ama kadim pazar meydanı varlığını sürdürmüş ve şehirde parasal canlılığın artmaya başladığı ilk yer olmuştu. Meydan her türden adam ve kadınla kaynıyordu: tüccarlar, soylular, balıkçılar, çiftçiler, gezgin satıcılar, fahişeler, dilenciler, hırsızlar ve serseriler.

Birkaç kişi, etrafta kılıçlı adamlar olmasına rağmen, Duko'nun güneye gitmesiyle ya da kuzeye giden Batı Orduları yüzünden askerlerin büyük çoğunluğu şehirden ayrıldığı için beş adama ihtiyatlı bakışlar attı. Şehirde yalnızca Prens'in Özel Muhafızları kalmıştı ve onlar da saraydaydı.

Meydana girdikleri yerden biraz ileride Dash tanıdık bir yüz gördü. Roo Avery'nin karısı

Karli'nin yardım ettiği Luis de Savona, bir araba boşaltıyordu. Dash adamlarına dönüp,

"Kalabalığın arasında dolaşmaya başlayın, ama bir cinayete tanık olmadıkça sadece bakın," dedi.

Adamlar dağıldı ve Dash Luis ile Karli'nin arabayı boşalttığı yere gitti. Bir tüccar dikkatle, oğluna nakliye kutularını veren Luis'i izliyordu.

"Bayan Avery! Luis! Nasılsınız?"

Luis şöyle bir bakıp gülümsedi. "Dash! Seni gördüğüme sevindim." "Krondor'a ne zaman geldiniz?" "Bu sabah," diye yanıtladı Luis.

El sıkıştılar ve Karli, "Babanın ölümüne çok üzüldüm," dedi. "Onunla evimizdeki ilk karşılaşmamızı hâlâ hatırlıyorum." Barret'in Kahve Evi'nin karşısındaki artık yanmış bir kabuk olan evlerinin olduğu tarafa baktı. "Bana ve Roo'ya çok nazik davranmıştı."

Dash, "Teşekkür ederim," dedi. "Çok zor, ama... eh, sen de babanı kaybettin, o yüzden nasıl olduğunu bilirsin."

Kadın başını salladı.

Luis kolluğu gösterip, "Bu ne?" diye sordu.

"Yeni Krondor Şerifi benim ve şehrin güvenliğini sağlamak bana düşüyor."

Luis gülümsedi. "Ayrılıp Roo için çalışmaya başlasan daha iyi olur. Soyluluk unvanını kaybederdin, ama daha az çalışarak, çok daha fazla para kazanırdın."

Dash güldü. "Muhtemelen haklısın, ama şu an için çok fazla adam eksiğimiz var ve Prens Patrick hepimizin yardımına ihtiyaç duyuyor." Nakliyeye baktı. "Darkmoor'dan getirdiğiniz mallar mı?" "Hayır," dedi Luis. "Darkmoor'dan getirdiğimiz kargoyu bu sabah geldiğimizde indirdik. Bunlar Uzak Sahil'den. Gemiler hâlâ limana giremiyor ama Balık Mahallesi açıklarına demirliyorlar ve malları balıkçı tekneleriyle kıyıya çıkartıyoruz." Karli, "Ağabeyin nasıl?" diye sordu.

"İyi; Patrick için bir iş yapmaya gitti. Şimdiye kadar Vykor Limanı'na giden yolu yarılamıştır." Luis kargoyu boşaltmayı bitirdi ve "Bize bir dakika izin verirsen, beraber birer bira içeriz," dedi. "İyi olur."

Karli, tüccarın korumasının dikkatli bakışları altında tüccardan aldığı altınları saydı ve ardından, "Luis, genç Dash'ı sarhoş etmemeliyiz, bu yüzden belki biranın yanında ona yiyecek bir şeyler ısmarlayabiliriz," dedi. Dash'a baktı. "Aç mısın?" Dash, "Aslında evet," dedi.

Pazarda ilerleyip sıcak etli böreklerin satıldığı bir açık hava mutfağına geldiler. Karli üç tane börek aldı, ardından bir bira arabasına gittiler ve Luis üç maşrapa bira aldı. Pazarda yemek yiyenlerin çoğunun yaptığı gibi, geniş koridorlarda ilerleyenlerin yolundan çekilerek ayakta durarak yediler.

Luis, "Söylediğim yarı şakaydı; senin yeteneklerinde birisi işime yarayabilirdi," dedi. "İşler canlanmaya başlıyor ve yetenekli adamlar zengin olacak." Sağlam eliyle sıcak böreği tutarken sakat eliyle gösterdi. "Helen ile evlendiğimizden beri, Roo yokluğunda beni Avery ve Jacoby'nin yöneticiliğine getirdi."

Karli, "Artık Avery ve de Savona," dedi. "Helen ısrar etti."

Luis hafifçe gülümsedi. "Benim fikrim değildi." Böreği koyup birasını aldı. Bir yudum aldıktan sonra, "O kadar meşgulüm ki, bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi. "Darkmoor'daki araba yapımcıları, nakliye işimizi şehir yıkılmadan önceki haline getiriyor ve kargo siparişleri artarak gelmeye devam ediyor." "Roo'nun yaptığı diğer işler ne durumda?"

Luis omuzlarını silkti. "Ben Avery ve de Savona'dan sorumluyum. Diğer işlerin çoğu Acı Deniz Şirketi'nindi. Roo pek bir şey anlatmamıştı. Çoğunun şehrin yıkılmasıyla birlikte bittiğini seziyorum. Doğu'da bazı iş yerleri olduğunu biliyorum, ama bu girişimi

başlatmak için sanının çok borç aldı. İşleri hakkında çok şey biliyorum, ama benim bildiğimin fazlası var." Karli'ye baktı.

"Roo bütün iş ortaklıklarını bana anlatmıştı," dedi Karli. "Sarayla yaptığı birkaç iş hariç. Sanırım Krallık Roo'ya çok büyük bir miktar borçlu."

"Kuşkusuz," dedi Dash. "Büyükbabam Acı Deniz Şirketi'nden birkaç kere çok yüklü miktarlarda borç aldı." Dash etrafa göz gezdirdi. "Eninde sonunda ödeyeceklerinden şüphem olmamasına rağmen, borçlar kapatılmaya başlamadan önce Krallık'ın burada onaracak çok şeyi var." Böreğini bitirdi. Uzun bir yudumla birasını kafaya dikti. "Yemek ve bira için-"

Daha fazla konuşamadan yan koridordan gelen bir bağırış dönmesine yol açtı. "Hırsız!" Dash sesin kaynağına seğirterek uzaklaştı. Köşeyi dönünce, bir adamın, omzunun üstünden geriye bakarak tam üstüne doğru koştuğunu gördü. Dash ayaklarını sıkıca yere bastı ve adam önüne bakmak için döndüğünde uzattığı koluyla adamın göğsüne sert bir darbe indirdi. Dash'ın beklediği üzere adamın ayakları yerden kesildi ve sertçe yere düştü.

Adam kendine gelemeden Dash kılıcı adamın gırtlağında diz çöküp, "Acelen mi vardı?" dedi. Adam hareket etmeye çalıştı, ama kılıç boğazına hafifçe bastırınca vazgeçti. "Artık yok," dedi suratını buruşturarak.

Dash'ın polislerinden ikisi göründü ve Dash, "Onu saraya götürün," dedi.

Adam ayağa kaldırılıp götürülürken Dash kalktı. Luis ile Karli'nin yemeklerini yediği yere gidip, "Arabanızı bir dakikalığına ödünç alacağım," dedi. Avery ve de Savona'nın arabasının bağlı olduğu yere gidip arabaya çıktı. Sürücü koltuğunda ayağa kalkıp, "Adım Dashel Jameson!" diye bağırdı. "Yeni Krondor Şerifi'yim! Benimki gibi kırmızı kolluklar takan adamlar polislerim. Krondor'a yasanın geri döndüğü haberini yayın!"

Birkaç tüccar zayıf bir tezahürat yaptı, ama meydanda toplananların büyük çoğunluğu ilgisiz ya da açıkça rahatsız gözüküyordu. Dash Karli ile Luis'in yanına döndü. "Eh, bence iyi gitti, sizce de öyle değil mi?"

Karli güldü ve Luis, "Burada yasanın bu kadar çabuk geri dönmesini istemeyecek çok kişi var," dedi.

Dash, "Ve sanırım onlardan birini daha gördüm, izninizle" dedi ve dalgın bir tüccardan bir yüzük çaldığını gördüğü bir gencin arkasından hızla kalabalığın arasına daldı.

Karli ile Luis, Dash kalabalıkta gözden kaybolana kadar arkasından baktı ve Karli, "Bu çocuğu oldum olası sevmişimdir," dedi.

Luis, "Büyükbabasından çok şey almış," dedi. "Sevimli bir serseri."

Karli, "Öyle söyleme," dedi. "Serseri olmak için çok fazla görev anlayışına sahip."

Luis, "Yanıldığımı kabul ediyorum," dedi. "Elbette haklısın."

Karli güldü. "Helen seni iyi eğitti, değil mi?"

Luis de güldü. "Kolay oldu. Onu asla mutsuz etmek istemem."

"Bu pek olası değil," dedi Karli. "Pekâlâ, rıhtımlarda bizi bekleyen bir kargomuz daha var. Gidelim."

Luis arabaya binerken, Karli elini beline koyup gerindi. "Bunu daha fazla yapamayacağım.

Umarım Roo kuzeydeki işini bitirip çok geçmeden buraya döner."

Kadın arabaya çıkarken Luis başıyla onayladı, ardından dizginleri vurarak atları limana doğru sürdü.

Lord Vasarius sol tarafına göz atıp, "Benimle dalga geçmeye mi geldin Avery?" diye sordu.

"Hiç de değil Lordum Vasarius. Tıpkı sizin gibi, gece havasının tadını çıkarmaya geldim."

Bozguna uğramış Quegli soylu artık düşmanı olan eski iş ortağına baktı. "Kaptanınız o kamaradan biraz çıkmama izin verecek kadar merhametliymiş." "Rütbenize uygun olarak. Tam tersi bir durumda olsaydık, bir Queg gemisinin alt güvertesinde kürek çekiyor olacağımı tahmin ediyorum." "Rütbene uygun olarak," dedi Vasarius.

Roo güldü. "Mizah duygunuzu tamamen kaybetmediğinizi görüyorum." "Şaka yapmıyordum," dedi Vasarius duygusuz bir sesle.

Roo'nun gülümsemesi kayboldu. "Eh, görünüşe göre sizi benimki kadar berbat olmayacak bir son bekliyor."

"Seni öldürtmeliydim," dedi Vasarius.

"Ona şüphe yok." Roo bir süre sessiz kaldıktan sonra, "İmparatorunuzu daha fazla kızdırmak istemeyeceği için Prensimin sizi Özgür Şehirler'e giden ilk gemiyle Queg'e yollayacağı neredeyse kesin," dedi. "Bu fırsatı bir uzlaşmaya varmak için değerlendirmeliyiz diye düşünüyorum." Vasarius dönüp Roo'ya baktı. "Uzlaşma mı? Ne için? Sen kazandın. Neredeyse battım. Son bakır sikkeme kadar Fadawah'a sattığım kargoya ve o gemilere yatırım yapmıştım. Artık denizin dibinde ve hazinemi batıranın sen olduğu düşünülürse, bana nasıl bir yardımın dokunacağını anlayamıyorum!"

Roo omuzlarını silkti. "Kesin konuşmak gerekirse, hazineyi sen batırdın. Ben sadece onu çalmaya çalışıyordum.

"Ne olursa olsun, o hazine Krallık vatandaşlarından ve bir kısmı da belki de denizin ötesinde yaşayanlardan çalınmıştı. O hazineyi kaybettiğin için sana pek fazla acımıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Pek değil. Ama artık bunu konuşmak tamamen gereksiz, değil mi?" "Tamamen değil," dedi Roo.

"Eğer bir şey teklif edeceksen et."

"Senin açgözlülüğünle benim hiçbir ilgim yok Vasarius. Eğer biraz dikkatli olmuş olsaydın, bir söylentiye dayanarak bütün filonu Karanlık Boğazı'na yollamazdın."

Vasarius güldü. "Elbette, bu senin yaydığın bir söylentiydi."

"Elbette," dedi Roo, "ama ufak bir soruşturma, planını tekrar düşünmene yol açardı."

"Lordunuz James son derece zeki bir adamdı. Kontrol ettirmiş olsaydım, eminim Sonsuz Deniz'den gelen büyük bir hazine filosuna dair hikâyeyi destekleyecek daha fazla söylenti duyardım."

Roo, "O da doğru," dedi. "James karşılaştığım en kıvrak zekâya sahipti. Ama konumuz bu değil. Konu benim gibi kazanacak bir şeylerin olduğu ve Krondor'a varmadan önce anlaşma yapmamız gerektiği."

"Ne anlaşmasıymış bu?"

"Hayatımın bedeli."

Vasarius uzun süre Roo'yu inceledikten sonra, "Devam et," dedi.

"Hazine gemini Krondor'a götürüyordum. Korsan olarak adlandırılmak istemediğim için gemini sana geri yollayacaktım, ama Krallık'tan aldığın altın Krallık'a dönecekti." Gülümsedi. "Tacın bana hatırı sayılır miktarda borcu var ve o hazinenin çoğunu o borca sayabileceğimi düşünüyordum, yani bir anlamda, o senden çok benim hazinemdi." Vasarius, "Avery, mantığın beni şaşırtıyor," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi. Ayrıca o hazine şu anda okyanusun oldukça derinlerinde yatıyor." "Ah, ama onu nasıl alacağımı biliyorum," dedi Roo.

Vasarius'un gözleri kısıldı. "Ve onu almak için bana mı ihtiyacın var?" diye sordu.

"Aslında hayır, sana hiç ihtiyacım yok. Aslında, belirli büyücülere ulaşma olanağın yoksa, bana hiçbir yararın olmaz. Krondor Enkazcılar Loncası'nın üyelerinin yerini öğrenebilirim. Şu anda limanı temizlemekle meşguller, ama Prens küçük bir komisyon karşılığında bazılarını bana ödünç verebilir."

"Öyleyse bunu bana neden anlatıyorsun?"

"İşte teklifim. Okyanusun tabanından kaldırdıklarımı alacağım. Bunun onda birini limanın temizlenmesini böldüğüm için taca vermem gerekecek. Ve geri kalanı tacın borcuna saymak zorunda kalacağım. Ve loncanın ücretini ödemek zorunda kalacağım. Ama kalanı seve seve ikiye böler ve bir gemiyle Queg'e yollarım." "Neyin karşılığı olarak?"

"Queg'e döner dönmez çok iyi eğitilmiş bir suikastçı tutmamanın karşılığında." "Hepsi bu mu?" "Dahası, bana ve aileme zarar vermeye çalışmayacağına, ya da Queg'de nüfuzunu kullanarak herhangi birilerinin bize zarar vermesini sağlamayacağına dair yemin edeceksin."

Vasarius uzun bir süre sessiz, kalmasına karşın, Roo konuşma dürtüsünü bastırdı.

Quegli soylu sonunda, "Eğer bunu yapabilirsen ve Prens'e ve loncaya parasını verdikten sonra kaldırdığının yarısını bana verirsen, ben de sana ya da ailene daha fazla misilleme yapmamayı kabul ederim," dedi.

Gece havası serinliyordu ve Roo kollarını vücuduna doladı. "Bu aklımdan çok büyük bir sorunu çıkartıyor."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Vasarius.

"Bir öneri," dedi Roo.

"Nedir?"

"Fadawah'ın istilacılarıyla olan savaş bittiğinde, kazanç sağlamak için pek çok fırsat olacağını düşünmen. Ama Queg ile Krallık arasında bir savaş patlak verirse böyle bir fırsat olmaz. İstilacıların Acı Deniz'e girmesi iki tarafa da acı çektirdi ve daha fazla savaş bütün kanımızı emer."

"Katılıyorum," dedi Vasarius. "Savaşmaya hazır değiliz."

"Demek istediğim bu değil. Birileriyle savaşmaya hazır olduğunuzda, bunun yine iki tarafa da bir yararı olmayacak."

"Bu bizim karar vereceğimiz bir şey," dedi Quegli.

"Pekâlâ, ne demek istediğimi anlamıyorsan, en azından şunu düşün: Fadawah ile yapılan savaş bittikten sonra bütün Acı Deniz'in tekrar inşası sırasında çok fazla kazanç fırsatı olacak ve savaşmayanlar bu fırsatların çoğundan yararlanabilecek. Düşündüğüm girişimlerin çoğunda iş ortaklarına ihtiyacım olabilir."

"Bir kere o korkunç hatayı yaptıktan sonra, bir ortaklık daha teklif etme küstahlığını mı gösteriyorsun?"

"Hayır, ama bir gün ortak olmak isterseniz, sizi dinlerim."

Vasarius, "Yeterince dinledim," dedi. "Kamarama döneceğim."

"Düşünün bunu lordum," dedi Roo, Quegli uzaklaşırken. "Denizin ötesindeki Novindus'a pek çok adam götürülmesi gerekecek ve

onları taşıyabilecek birkaç gemi var. Böylesi bir nakliyenin ücreti az olmayacaktır."

Vasarius bir an durakladıktan sonra ana güverteden aşağıdaki kamaralara giden merdivenlerde gözden kaybolana kadar yürümeye devam etti.

Roo dönüp yıldızlarla dolu gecede sudaki köpüklü dalgaları izledi. "Onu elime geçirdim!" diye fısıldadı kendi kendine.

Jimmy kendini sanki birisi kaburgalarını tekmelemiş gibi hissediyordu. Nefes almak can yakıyordu ve birisi yakasını çekiyordu. Uzaktan gelen bir ses, "İç şunu," dedi.

Dudaklarına ıslak bir şey değdi ve ağzını serin suyun doldurduğunu hissedince içgüdüsel olarak içti. Aniden midesi düğümlendi ve güçlü eller onu tutarken şiddetle titreyerek suyu kustu. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Başı çınlıyordu ve sırtını bir gürz ezmiş gibi hissediyordu; pantolonu kendi dışkısıyla pislenmişti. Dudaklarının arasından yine zorla su verildi ve birisi kulağına, "Yavaş iç," dedi.

Jimmy suyun boğazından azar azar akmasını sağlayınca, midesi suyu kabul etti. Birileri onu kaldırıp taşıdı.

Jimmy bayıldı.

Bir süre sonra tekrar ayıldı ve yarım düzine adamın bir kamp kurmuş olduğunu gördü. Bir tanesi yanında oturuyordu ve "Kendinizi biraz daha su içecek durumda hissediyor musunuz?" diye sordu. Jimmy başını sallayınca adam ona bir kupa su verdi. Jimmy suyu içerken aniden korkunç derece susamış olduğunu fark etti. Biraz daha içti ve üçüncü kupanın ardından adam su tulumunu uzaklaştırıp, "Daha fazla içmeyin," dedi. "En azından bir süre."

Jimmy, "Kimsin sen?" diye sordu. Sesi çatlak ve sanki başka birisi konuşuyormuş gibi yabancı gelmişti.

"Yüzbaşı Songti. Sizi tanıyorum. Baron James denilen kişisiniz."

Jimmy doğrulup, "Artık Kont James," dedi. "Yeni bir unvanım var." Etrafa göz attı ve güneşin doğuda yükseldiğini gördü. "Ne kadar oldu?"

"Sizi günbatımından bir saat sonra bulduk. Buradan biraz ileride kamp kuruyorduk ve alışkanlığım olduğu üzere, bir atlıya çevreyi dolaştırıyordum. Kamp ateşinizi görmüş. Bakmaya geldiğimizde, sizi burada yatarken bulduk. Hiç kan yoktu, biz de yemekten hastalanmış olabileceğinizi düşündük."

"Zehirlendim," dedi Jimmy. "Şaraptaydı. Az içtim."

Kısa sakallı, yuvarlak yüzlü bir adam olan Yüzbaşı, "İyi bir ağız tadı," dedi. "Hayatınızı kurtardı."

"Malar beni ille de öldürmeye çalışmadı. Çok kolay bir şekilde gırtlağımı kesebilirdi."

"Olabilir," dedi Yüzbaşı, "bizim geldiğimizi duyup kaçmış da olabilir. Ya da bizim varmamızdan yalnızca birkaç dakika önce kaçmış olabilir. Biz onu görmeden bizi duymuş olabilir. Bilmiyorum." James başını salladı, ardından sallamamış olmayı diledi. Başı döndü. "Atım?"

"Burada at yoktu. Sadece siz, şilteniz, sönük bir ateş ve elinizdeki o boş kupa vardı." Jimmy elini uzattı. "Beni ayağa kaldır."

"Dinlenmelisiniz."

"Yüzbaşı," dedi Jimmy. "Ayağa kalkmama yardım edin."

Yüzbaşı denileni yaptı ve Jimmy ayağa kalktığında, "Bana verebileceğiniz fazla kıyafetiniz var mı?" diye sordu.

"Ne yazık ki hayır," dedi Yüzbaşı. "Vykor Limanı'ndan üç günlük uzaklıktayız ve geri dönmeye hazırlanıyorduk."

"Üç gün..." dedi Jimmy. Bir süre hiçbir şey söylemedi, ardından, "Dereye yürümeme yardım et," dedi.

"Sebebini sorabilir miyim?" dedi Yüzbaşı.

"Çünkü yıkanmam gerekiyor. Kıyafetlerimi de yıkamalıyım."

Yüzbaşı, "Anlıyorum, ama bunu bir an önce yola çıkıp Vykor Limanı'na vardığımızda da yapabiliriz, böylece rahatça dinlenebilirsiniz," dedi.

"Hayır, yıkandıktan sonra yapacak başka bir işim var."

"Efendim?"

"Birisini bulmam gerekiyor," dedi Jimmy aşağıdaki güneydoğu yoluna bakarak, "ve ardından onu öldürmem."

-16-
HİLE

Erik kaşlarını çattı.

Owen küfür etti. "Aptal yerine konulduk."

Günlerdir durmadan atla yol almaktan bitmiş ve hâlâ yol tozuyla kaplı olan Subai, "Patrick haklıydı," dedi. "Sarth'ı ele geçirmemize izin verdiler ve LaMut'u alırlarken bunu yaptılar." 'Bu', denize bakan uçurumların aşağısına bir dağ keçisinden başka bir şeyin inemeyeceği kadar dik bir yamaçtan başlayan etkileyici bir toprak barikatlar dizişiydi. Ağaçlıklar, bir süvari saldırısına girişilmemesi için kökleri bırakılarak neredeyse bin metre boyunca temizlenmişti. Yapıdaki tek zayıf nokta, Kral'ın Yolu'ndan geçen, Krondor'un kuzey kapıları kadar büyük devasa ahşap bir kapıydı.

İlk yüz metrede yolu dik kesen bir dere vardı ve arazi o noktadan barikata doğru dik bir şekilde yükseliyordu. O barikata saldırmak ciddi sayıda adamın yaralanmasına davetiye çıkartırdı ve aleti yokuş yukarı çıkarma ihtiyacı yüzünden tekerlekli bir koçbaşı girişimi de pek mümkün değildi. Göğüs siperi bir seksen yüksekliğindeydi. Erik arkadaki güneşi yansıtan miğferleri görünce, okçular tepenin aşağısından gelenlere ateş açabilsin diye siperin arkasına basamaklar yapılmış olduğunu tahmin etti.

Sayım yaptı. "En azından bir düzine mancınık görüyorum." Subai, "Oldukça iyi iş çıkarmışlar," dedi.

Greylock da katılmak zorunda kaldı. "Bunu konuşmamız gerekiyor." Emir verilirse saldırmaya hazır Krallık askerlerinden oluşan birliklerin arasında ilerleyerek ön taraftan uzaklaştılar. Ağaç çizgisinin arkasındaki yüz metrelik bir açıklıkta toplanmışlardı. Owen, "Burayı aşmanın kolay yolunu göremiyorum," dedi.

Erik, "Katılıyorum, ama beni endişelendiren şey, kıyıdan Sorgulayıcının Bakışı'na doğru ilerlerken bunun gibi kaç tane

barikatla karşılaşacağımız," dedi.

Owen, "Konuğumuza sorabiliriz," dedi. Fadawah'ın ordusunun birkaç kilit yüzbaşısının ve General Nordan'ın gözetim altında tutulduğu arka tarafı gösterdi. Sarth'tan tutsak alınanların çoğu hâlâ kasabada gözetim altındaydı, ama subaylar Greylock'un birliklerine eşlik ediyordu. Owen ve diğerleri subaylar için kurulmuş bir çadıra gitti ve muhafızlara Nordan'ı getirmesini işaret etti. Nordan, Greylock'un oturması için yerleştirilmiş masa ve sandalyelerin olduğu çadıra geldi. Greylock, Erik ve çok yorgun olan Subai'nin de oturmasına izin vererek oturdu, ama Nordan'ı ayakta bıraktı. "Şimdi," dedi Greylock, "burasıyla Sorgulayıcının Bakışı arasında bu tür savunmalardan kaç tane beklemeliyiz?"

Nordan omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Fadawah hatlarımın arkasında olanlar hakkında beni bilgilendirmeyi uygun görmedi." Etrafa göz attı. "Eğer öyle olsaydı, burada durup sizinle konuşuyor olmazdım Mareşal. Şu anda siperlerin arkasında olurdum." "Seni sattı, değil mi?" diye sordu Erik.

"Bir ejderhanın sırtında buraya dalıp beni Ylith'e götürmek gibi dahiyane bir planı yoksa, görünüşe göre öyle."

"Duko Fadawah'ın, ordunun komutasına rakip olabilecek kişilerden korktuğunu söyledi." Nordan başıyla onayladı. "Sarth'a, güneyde ikinci bir savunma yapmaktan çok, Duko'yu izlemek için yollanmıştım." Etrafa göz attı. "Oturabilir miyim?" Owen bir sandalye getirilmesini işaret etti ve sandalye getirildiğinde Nordan oturdu. "Krondor'a saldırı yapılırken, biraz güneye inip savaşı izleyecek ve ya kasabayı güçlendirmeye ya da kuzeye çekilmeye karar verecektim. Siz Krondor'a saldırmayınca doğal olarak bu kararı hiç veremedim." "Lord Duko taraf değiştirmenin daha uygun olacağını düşündü," dedi Subai. "Onun işbirliği olmasaydı, Sarth'ı bu kadar kolay alamazdık."

"Lord Duko," dedi Nordan, sanki kelimenin ağırlığını tanıyormuş gibi. "Kendisi artık Krallık'ın adamı öyleyse?"

"Öyle. Yüce Kesh ile olan güney sınırının komutasına getirildi," dedi Greylock.

"Böylesi başka bir uzlaşmaya varmak," dedi Nordan, "mümkün mü?"

Owen güldü. "Duko'nun bir ordusu ve verecek bir şehri vardı. Sen masaya ne koyacaksın?" Nordan, "Ben de böyle bir şey olmasından korkuyordum," dedi.

"Eh," dedi Erik, "eğer barikatın diğer tarafındakilerin sizin sözünüzle teslim olacağını düşünüyorsanız, geleceğinizi daha yaşanabilir yapmak için yeterli dürtüyü duyabiliriz." "Von Darkmoor, değil mi?" diye sordu Nordan.

Erik başını salladı. "Beni tanıyor musun?"

"Yüzbaşın Calis Kızıl Kartalları ile kaçtıktan sonra uzun süre sizi aradık. Uzun yaşayanlardan biri gibi gözüktüğünü ve bir iblis gibi dövüşen genç, iri, sarışın bir çavuşu olduğunu biliyorduk. Zümrüt Kraliçe karanlığın hizmetkârı olabilirdi, ama subayları arasında zeki adamlar vardı." Nordan düşüncelere gömüldü. "Kâhil onun adamlarından biriydi, ama yine de Fadawah'ın güvenini kazanmayı başardı. Ben Fadawah'ın en eski arkadaşıyım." Erik'e baktı. "Sen yöntemlerimizin sizinkilerden ne kadar farklı olduğunu bilecek kadar aramızda yaşadın. Bir Prens, bir tüccardan daha fazla bağlılık gerektirmeyen bir işverendir. Kiralık bir asker için, o sadece daha fazla altını olan bir tüccardır.

"Fadawah ve ben bu işe başladığımızda, Batıilleri'ndeki birbirine komşu iki köyden gelen iki çocuktuk. Jamagra'nın Demir Yumrukları'na katıldık ve savaşmaya başladık. Yıllarca beraber hizmet ettik ve Fadawah kendi birliğini kurduğunda, onun yardımcı yüzbaşısıydım. General olduğunda, birinci komutanı oldum. Zümrüt Kraliçe denilen kadınla karşılaştığında ve ona karanlık yemini ettiğinde, yanında yer aldım."

Subai başını sallayan Erik'e bakıp, "Sanırım şu Kâhil denilen adamı tanımamız gerekiyor," dedi. Nordan, "Kraliçenin yüzbaşılarından biriydi," dedi. "Onunla kraliçe onu, birliklerinin komutasının başına geçmesi için Fadawah'a gönderdiğinde tanıştık. Zaten kendi komutanları varken bizi arayıp bulması bana garip gelmişti, ama para iyiydi ve bizi hayalin ötesinde zengin eden fetihler yapmaktan başka bir amacı yok gibi gözüküyordu.

"Kâhil saldıracağımız şehirlere gizlice girme ve bilgi toplayıp toplumun arasında kutuplaşma yaratma konusunda uzmanlaşmıştı. Fadawah ve kraliçenin Ölümsüzler olarak adlandırdığı, kadının açlığını gidermek için yatağında isteyerek ölen adamlar hariç, Zümrüt Kraliçe ile en fazla vakit geçiren adamdı."

"Bundan haberiniz var mıydı?" diye sordu Erik.

"Bir şeyler duyuyorsunuz. Seni önündeki görevi yapmaktan alıkoyacak herhangi bir şeyi duymazdan gelmeye çalışıyorsun. Ben onun yeminli Yüzbaşısı idim ve görevden azledilmedikçe, yakalanmadıkça ya da öldürülmedikçe ona ihanet edemezdim." "Anlıyorum," dedi Erik.

"Krondor'un etrafındaki kaos, şeytani bir yaratık tarafından kandırıldığımızı ve Zümrüt Kraliçe'nin artık gerçek hanımımız olmadığını ortaya çıkardığında, kendi başımızın çaresine bakmak için ayrıldık. Fadawah hırslı bir adamdır. Kâhil de öyle. Fadawah'a benim kaderimin de Duko'nunkiyle aynı olmasını teklif edenin o olduğundan şüpheleniyorum.

"Manastırın alt katlarında saklanan bin adamla, Sarth'ta hafif bir üs tutacağımıza inandırıldım. Ordunuz güvenle yoldan yukarı çıktığında, Fadawah güney kıyısı boyunca ordusunu sizin üzerine salarken dışarı çıkıp size arkadan vuracaktım." Buruk bir biçimde, "O adamları hiç almadım," dedi. "İki yüz adam beklerken üçüncü kez yirmi adam geldiğinde anlamalıydım. Onun yerine manastırı inceleyen ve bana her şeyin plana uygun gittiğini söyleyen Kâhil'den uzun bir ziyaret

aldım. Çoğu tartışılır becerilerde, toplam dört yüzden az adamım vardı."

Owen, "Size ne yapacağımıza daha sonra karar vereceğiz General," dedi. "Şimdilik, kuzeye gitmeye ve Kralıma Yabon Dukalığını geri alma sorunum var."

Nordan ayağa kalktı. "Anlıyorum Mareşal. Kararınızı bekleyeceğim."

Greylock bir muhafıza Generali diğer subayların yanına götürmesini işaret etti. General duyma eriminin dışına çıkınca Owen, "Söylediği bir şey beni rahatsız etti," dedi. "Neymiş o?" diye sordu Erik.

"Şu Kâhil'in söylediği şey: 'Her şey plana uygun gidiyor.' "

Subai, "Manastırın en alt katından geldim," dedi. "Korkmamız gereken hiçbir şey görmedim." "Manastırı kastettiğini sanmıyorum," dedi Owen. "Sanırım Fadawah'ın yumurtladığı daha büyük bir şeyi kastediyordu."

Erik, "Hepsi de zamanla öğreneceğimiz şeyler," dedi. Owen parmağını eski arkadaşına doğrulttu. "Beni korkutan da bu." Masanın üstünü gösterdi. Yemek getirilmesini işaret etti ve hizmetkârlar emre uymak için aceleyle uzaklaştı. Yakınlarda duran astsubaylardan birine, "Bütün komutanlar birliklerinin yerleştiğini rapor edince bana haber verin," dedi.

Erik bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Gece saldırabiliriz," dedi.

"Gece mi?" dedi Subai.

Erik'in ses tonu sadece sesli düşündüğünü gösteriyordu. "Düşman öncü birliklerimizi görmeden barikata yaklaşabilirsek, onlar o mancınıklar ve okçu ateşleriyle bize çok fazla zarar veremeden bir gedik açabiliriz."

Owen kuşkuluydu. "Sanırım bunu geleneksel yolla yapmalıyız. Kamp kurulmasını ve adamlara dinlenmelerini emredin. Sabahın ilk

ışıklarıyla saflar halinde ilerleyip önlerinde duracağız. Erik ile ileri çıkıp teslim olmalarını isteyeceğim ve hayır dedikleri zaman saldıracağız," Erik iç geçirdi. "Keşke daha akıllıca bir şeyler düşünebilseydim."

"Subai, askerlerimizi barikatın sonundaki yamacın etrafından dolaştırmanın bir yolunu bulabilir misin?"

"Birkaç tanesini belki," diye yanıtladı Yüzbaşı. "Ama fark edildiklerinde kendilerini öldürtmeyecek kadar çoğunu değil. Yolbulucular bunu yapacak olsaydı, oraya çıkıp fark edilmeden önce bir yerde konuşlanabileceğimizden eminim."

"Ama mesaj taşımak için kuzeye gitmek zorundasınız," dedi Owen. "Hayır beyler, bu kez doğruca ilerleyip kapıya tekme atmamız gerekiyor. Adamlarınızla ilgilenin."

Erik kalktı. "Yerleşimi inceleyeceğim."

Owen Erik'e kalmasını işaret etti ve diğer subaylar gidince, "O yarların altındaki kumsala adamlarını çıkartabilir misin?" diye sordu.

"Onları kumsala çıkartırım, ama yukarı çıkartıp çıkartamayacağını bilmiyorum," dedi Erik. "Öyleyse gün ışığını kaybetmeden önce oraya gidip baksan iyi olur. O yarların yukarısına bir grup çıkarabilir ve düşman geldiğinizi fark etmeden yukarıya ulaşabilirseniz, o kapıyı içeriden açabilirsiniz."

Erik olasılığı düşündü. "Kapı yarın yamacına tepenin yamacından yüz metre kadar daha yakın, değil mi?"

"Yapabileceğini düşünüyor musun?"

Erik, "Kumsala inip bakmam lazım," dedi. "Elimden geldiğince çabuk dönerim."

Kalktı ve Kızıl Kartallar'ın kamp yaptığı yere gitti. "Jadow!" diye bağırdı, "bir grup getir!" İri yarı teğmen ve Hudson adındaki bir çavuş

grubu neredeyse anında toparladı ve Erik atların bağlı olduğu yere gidene kadar arkasında ona yetişmeye çalışan bir düzine adam vardı. Atlar eyerlendi ve birkaç dakika içinde yola çıkmaya hazır hale getirildi ve Erik ekibini sıraya soktu. Etrafına göz attı ve ordunun ne kadar iyi kamp kurmuş olduğunu görünce hayrete düştü. Sarth'tan kuzeye ilerlemek zor bir yürüyüş olmuştu ve levazım subayları erzakları bir arada tutmak ve kısa sürede yola çıkmaya hazır olmak için sınırlarını zorlamıştı. Ama yine de Batı Orduları'nın büyük kısmı, silahlı yaklaşık sekiz bin adam buradaydı ve geride Owen'ın ekibi tarafından önceden belirlenen yerlere hareket eden bir haftadan az bir uzaklıkta on bin adam vardı. Lojistik Erik için hâlâ soyut bir kavramdı. Yolda geçirdiği zaman, Calis'in küçük birliğiyle Novindus'ta yaptığı yolculuk ya da Krondor ve Darkmoor'daki savunma konumlarında geri çekilirken olmuştu. Bu onun bu kadar çok sayıda adamla ilk deneyimiydi.

Yolun her iki tarafında ilerleyen binlerce adamdan, arabadan ve attan çıkan toz neredeyse ortalığı kaplıyordu. Yarların altındaki kumsala özgürce at sürebileceğini ve hiçbir düşman gözcüsünün kumsal bölgesindeki hiçbir şeyi göremeyeceğini biliyordu.

Hatların bir buçuk kilometre gerisindeki bir koya çıkan bir patika buldu ve devriyeyi o yoldan götürdü. Yol, dönerek kumsala bağlandığı yerde daralıyordu, bu yüzden tek sıra gitmek zorunda kaldılar.

Erik kıyıyı incelerken durdular. Erik adamlara dönüp, "Aranızda iyi yüzen var mı?" diye sordu. Adamlardan ikisi elini kaldırdı ve Erik Jadow'a bakıp sırıttı. "Ah, hayır ahbap. Maharta'ya girmek için nehri yüzerek geçtiğimizden beri bunu yapmak zorunda kalmamıştık."

Erik atından atlayıp zırhını çıkarmaya başladı. "Bu kez üstümüzde otuz beş kilo demir taşımak zorunda değiliz." Jadow atından indi ve sessizce küfür ederek zırhını çıkarmaya başladı. Elini kaldıran iki adam üstlerinde sadece iç tunikleri ve pantolonlarıyla çok geçmeden

Erik ile Jadow'un yanına geldi. Erik, "Eşli yüzeceğiz," dedi. "Akıntı güçlü görünüyor. Kayalara dikkat edin."

Adamları kumsalın en ucuna götürdü. Dalgaların arasında ilerledikten sonra döndü ve "Sanırım yüzmek yürümekten daha güvenli olacak," dedi.

Adamlar suya girdi ve Erik onları dalgaların kırılmaya başladığı yere kadar götürdü. Erik kırılan bir dalganın dibine dalıp arkasından çıktı. Açığa doğru yüzdü ve dalgaların daha sakin olduğu yere gelince, kumsala paralel bir yönde ilerlemeye başladı. Su yılın bu zamanına göre soğuktu ve ilerlemek zor oluyordu, ama birkaç dakika sonra Erik eşini geride bırakmış olduğunu fark etti. Adamın yetişmesini bekledi, ardından tekrar yüzmeye başladı. Küçük koylar dizisinin ilkine geldiklerinde durup diğerlerinin yetişmesini beklediler. Erik, "Yaklaşık bir buçuk kilometre daha yüzdükten sonra içeri girmemiz gerekiyor" dedi. İleriyi gösterdi. "Şurada kumsal açılıyor gibi gözüküyor."

Jadow, "Bir şey diyemem; tek gördüğüm kırılan dalgalar ve kayalar," dedi.

"Pekâlâ, kayalardan sakının," dedi Erik, güçlü kulaçlarla tekrar ilerlemeye başlayarak. Onları ikinci bir buruna ve daha fazla kayaya doğru yönlendirdi.

Durup ileriyi işaret etti. "Şurası! Çıkabileceğimiz bir kumsal var."

Birini yakalayıp kıyıya gitmek için doğruca büyük dalgalardan birine yüzdü ve dize gelen bir suda ayağa kalktı. Etrafına bakınca, Jadow yolda bir miktar su yutmuş gibi gözükmesine rağmen, diğer üç adamın da dalgalarla yanına gelmiş olduğunu gördü.

Erik yarların yukarısına baktı. "Sanırım onların hatlarıyla bizim hatlarımızın arasındayız," dedi. Kıyıyı baştan uca inceleyerek, "Söylemesi zor," dedi.

Nefes alışverişini düzene sokmak için biraz bekledikten sonra, "Gelin," dedi. "İşimizi halledip hava kararmadan dönmemiz gerekiyor." Jadow inledi.

"Ne oldu?" diye sordu Erik.

"Ahbap, hiç aklıma gelmemişti; bir de geri yüzeceğiz, değil mi?" Erik ve diğerleri güldü. "Burada kalmak istemiyorsan," dedi Erik.

Erik kumsalın yukarısına doğru hızla ilerlemeye başlarken Jadow, "Kumsal hayatı güzel olabilir diye düşünüyorum; balık tutabilirim, bir kulübe yapabilirim, bilirsin," dedi.

Erik sırıttı. "Sıkılırdın."

Hızla yarların dibinde ilerlediler. Erik zaman zaman yukarı göz atıyordu. Uzun, kıvrımlı, gelgit havuzları ve birkaç büyük kaya çıkıntısı olan bir kumsala gelmişlerdi, ama Erik sonunda düşman istihkâmından görülmeyecekleri kadar geride güvenli bir uzaklıkta olduklarına ikna olmuştu.

Yukarı bakıp, "Jadow, bu yarı tırmanma konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu. Jadow yukarı baktı ve sonunda, "Pek bir şey düşünmüyorum," dedi.

"Yapılabilir mi?"

"Olabilir, ama bu Yolbulucuların yapabileceği bir iş. Onlar bu tür şeylerde çok iyidir."

"Yolbulucular hattın doğu ucundan dolaşıp tepelere ve ardından kuzeye gidecek; Subai'nin Yabon'a mesaj götürmesi gerekiyor."

"Tamam, o zaman kamptaki yüzecek ve göğüs göğüse ufak bir çatışma yapmak için bu kayaları tırmanacak kadar aptal olabilecek diğer adamları da alıp buraya gelelim."

Erik Jadow'a baktı, ardından, "Sanırım tam bu işin adamlarını buldum," dedi.

Owen, "Bakalım anlamış mıyım?" dedi. "Yarın onlara sadece keşif saldırıları yapmamı mı istiyorsun?"

Erik Owen'ın haritasına yeni çizilmiş savunma hattını gösterdi. "Eğer doğruca bu duvara saldırırsak kayıp veririz. Saldırıyı bir ya da iki gün erteleyebiliriz. Ama o yarın tepesine çıkar, kapıyı açıp içeri girmenizi sağlarsak, buradaki savaşı günlerce kısaltabiliriz. Ve pek çok adamın hayatını kurtarırız."

"Ama o kapıyı açamazsanız, kendinizi doğratmış olursunuz," dedi Owen.

Erik, "Hiç kimsenin bir askere sonsuza kadar yaşayacağı garantisi verdiğini duymadım," dedi. Owen gözlerini kapattı, ardından, "Sen atları nallar, ben de Otto'nun diğer çocuklarına nasıl kılıç tutulduğunu öğretirken hayat daha kolaydı," dedi.

Erik oturdu ve "Sana katılıyorum," dedi.

Owen, "Eee, yanında kimleri götürüyorsun?" diye sordu. "O yarlara tırmanmak tehlikeli mi... yoksa ben mi abartıyorum?"

"Sen abartıyorsun," dedi Erik gülümseyerek. Bir emir erinin uzattığı şarap kupasını aldı, ardından, "Akee ve Hadatileri bu sabah geldi," dedi. "Elimizdeki en iyi tırmanıcılar onlar." Owen başını salladı. "Öyleler. Ve hatırladığım kadarıyla, bir kılıç kullanma konusunda becerikli bir gruplar."

"Çok."

"Pekâlâ, onları dağ sırtlarına gönderecektim, ama Subai'ye bütün Yolbulucuları verirsem, Yabon'a ulaşma şansları daha fazla olur."

"Ölülerin listesine bakmadım. Elimizde kaç tane Yolbulucu kaldı'"

"Çok az. Elimizde çok az adam kaldı," dedi Owen. "Darkmoor ve Kâbus Sıradağlarında, Tanrıların bizden isteyebileceğinden çok daha fazla sayıda adam kaybettik. Batı Orduları'nın çekirdeğiyle ilerliyoruz ve biz düşersek, geriye hiçbir şey kalmaz." İç geçirdi. "Subai'nin on dört Yolbulucusu kaldı."

"On dört mü?" Erik üzüntülü bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. "Savaştan önce yüzden fazla adamı vardı."

"O iz sürücüler ve keşifçiler ender bulunan adamlardır," dedi Owen. "Onları senin katillerin gibi bir gecede eğitemezsin."

Erik gülümsedi. "Benim katillerim kendilerini bu ordudaki herhangi bir birlikten daha çok kanıtlamıştır. Ve düşünmek istemeyeceğim kadar Kartal kaybettim." Bir süre Novindus'taki iki yolculuk süresince beraber hizmet ettikleri adamları, Luis ve Roo, Nakor ve Sho Pi ve yoldaki savaşlarda ölen diğerlerini -attan düşüp kafasını kıran Billy Goodwin, dindar kavgacı Biggo ve Erik'in en iyi çavuşu Harper'ı-düşündü. Ve özellikle bir adamı. "Bu grubu benim yerime Calis'in yönetmesini herkesten çok istememe rağmen," dedi Owen'a, "kalan ömrümün yarısını Bobby de Loungville'in aramıza dönmesi için verirdim."

Owen şarap kupasını kaldırdı. "Haklısın evlat. Haklısın." Şarabı yudumladı. "Ama kuşkusuz seninle gurur duyardı."

Erik, "Bütün bunlar bitince ve adamları Novindus'a geri yollamaya başladığımız zaman, o buz mağarayı bulup Bobby'yi eve getirmek istiyorum," dedi.

Owen, "Daha önce daha çılgınca işler yapan insanlar da olmuştu," dedi. "Ama ölen ölmüş, gömülen gömülmüştür Erik. Ölen onca adam varken neden Bobby?"

"Çünkü o Bobby idi? Kartal'dayken bize öğrettiği şeyler olmasa çoğumuz hayatta olmazdık. Calis Yüzbaşımızdı, ama Bobby ruhumuzdu."

"Pekâlâ, Prens'i sana bir süreliğine izin vermesi için ikna edersen, belki bunu yapabilirsin. Ben, omuzlarımdan biraz yük alması için seni terfi ettirmesini isteyeceğim ondan."

"Teşekkürler, ama kabul etmiyorum."

Owen, "Neden?" diye sordu. "Bir karın var ve bir gün çocukların olacak ve terfi, rütbeni olduğu kadar gelirini de arttırır."

"Parayla ilgili endişelerim yok. Yani, Roo'nun benim adıma yaptığı yatırımlar iyi gitmese bile yeterince param var. Kitty ve herhangi bir sayıda çocuğa bakabilirim, ama bir kurmay subay olmak istemiyorum."

Greylock, "Savaş bittiğinde yüzbaşılara pek ihtiyaç olmayacak Erik," dedi. "Soyluluk tekrar sivrilecek ve barışın korunmasına çalışılacak."

Erik kafasını iki yana salladı. "Bunun mantıklı olduğunu sanmıyorum. Bence Gedik Savaşları ve bu savaş daha büyük bir düzenli orduya ihtiyacımız olduğunu gösteriyor. Kesh'in güneyde tekrar harekete geçmesi ve çok fazla kayıp vermiş olmamız, sanırım Prens'in Batı'da daha önce sahip olduğumuzdan daha fazla adamı silah altına almasını gerektirecek."

"Bunu ilk söyleyen sen değilsin," dedi Owen, "ama siyaset... soylular buna asla destek vermez." "Eğer Kral emrederse verirler," dedi Erik. "Ve Patrick bir gün Kral olacak." "Tüyler ürpertici bir düşünce," dedi Owen.

Erik, "Büyüyecek," dedi.

Owen güldü. "Söyleyene bak. Onunla aynı yaştasınız!"

Erik omuzlarını silkti. "Kendimi olduğumdan yaşlı hissediyorum." "Eh, işin aslı," dedi Owen, "öylesin de. Şimdi, git ve şu Hadatileri bulup onlara istediğini yapacak kadar deli olup olmadıklarını sor. Hayır derlerse şaşırmam."

Erik kalktı, selam verdi ve ayrıldı. Erik gittiğinde Owen haritaya baktı ve emir erine, "Yüzbaşı Subai'yi çağır lütfen," dedi.

Jimmy işaret etti. "Şuradan." Bir ata el koymuş ve iki adamı Vykor Limanı'na göndermişti. Diğer on adama Malar takibinde ona eşlik etmelerini emretmişti. Casusun gidebilecek sadece bir olası rotası olduğunu biliyordu.

Jimmy artık Malar Enares'in bir Kesh casusu olduğundan emindi. Basit bir hırsız Jimmy'nin silahlarını ve altınını alırdı. Oysa Malar Kesh'e kaçarken yedek olsun diye yalnızca Jimmy'nin atını almıştı. İlk iş olarak Prens'in Lord Duko'ya gönderdiği emirleri alması bile yeterli bir kanıttı.

Yüzbaşı Songti ve diğer adamlar genç soylunun emirlerine şüpheyle baksa da, emirlere uydu.

Atları dinlendirmek için durduklarında Songti, "Lord James-"

"Jimmy. Lord James büyükbabamdı." "Lord Jimmy," diye düzeltti Songti. "Sadece Jimmy." Songti omuzlarını silkerek, "Jimmy, kesin bir amaçla hareket ediyorsun ve izleri takip ediyor gibi görünmüyorsun," dedi. "Bu kaçağın nereye gittiğini bildiğini varsayabilir miyim?"

"Evet," dedi Jimmy. "Bir insanın Kesh ile Krallık arasında güvenle yolculuk edebileceği birkaç yer vardır ve bu yakınlarda bizimkilere rastlamaktansa Kesh devriyelerinden birine rastlama şansının yüksek olduğu yerden geçen yalnızca bir geçiş noktası var. Yukarıda," Uzaktaki alçak dağ silsilesini gösterdi, "yüksekteki çölde. Dulsur Geçidi. Okateo vahasına açılan çok dar, kısa bir geçittir. Kaçakçıların arasında son derece gözdedir." "Ve casusların," dedi Songti.

"Evet," dedi Jimmy.

"Madem haberiniz var, neden orada bir garnizon bulundurmuyorsunuz efendim?"

Jimmy omuzlarım silkti. "Çünkü açık olması Keshliler kadar bizim de işimize geliyor."

"Halkınızı anlayabileceğimi sanmıyorum efendim."

"İyi, savaş bittiğinde istersen Novindus'a dönebilirsin."

Songti, "Ben askerim ve hayatımın çoğunda Duko'dan emir aldım," dedi. "Novindus'ta ne yapacağımı bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz."

Jimmy yola devam etme vakitlerinin geldiğini işaret etti. "Eh, güneşin doğudan doğması kadar doğal olarak, Novindus'taki insanlar da Fadawah'ın burada yaptığı gibi orada kendi küçük imparatorluklarını kurmuştur."

"Daha genç adamlardan bazıları dönmek isteyebilir," dedi Songti atına binerken. "Ama aramızda vaktini bir süre Duko ile geçirmiş çoğu adam burada, Krallığınızda yaşamak istiyor." "O halde Krallığımız olarak düşünmeye başlamanın zamanıdır."

"Lordum Duko da öyle emretti," dedi Songti adamlarına ilerlemelerini işaret ederken.

Yukarı devam eden yolda ilerlediler ve inişli çıkışlı kumdan tepelerin, susuz kalmış bitkilerin ve güneşten beyazlamış kayaların olduğu yere çıktılar. Kuru bir rüzgâr esiyor ve adamların gözlerine ve burunlarına kum doluyordu. Toz halindeki kum her yere girdiği için, suyun bile kumlu bir tadı vardı.

Yüksek bir yaylaya ulaştılar ve Jimmy yukarıyı işaret etti. "Vaha şuranın tepesinde." Üstünde durdukları yayladan rahatlıkla üç yüz metre yüksekte başka bir yaylayı gösteriyordu. Geriye baktıklarında Shandon Körfezi'ne uzanan alçak bölgeleri görebiliyorlardı.

Songti, "Açık bir günde buradan körfezi görebilirsiniz sanırım," dedi.

"Fazlasını," dedi Jimmy. "Çok açık bir günde kuzeydeki Calastius Dağları'nın doruklarını görebileceğiniz söylendi bana." Atını ileri sürdü ve yukarı doğru devam etti.

Gece rüzgârdan ve kumdan korunmak için büyük bir geçitte dinlendiler. Kayaların üstünde oturuyorlardı, eyerleri arkalarında ya da ayaklarının altındaydı. Atlar biraz öteye bağlanmıştı. Jimmy başkalarının etrafta olma ya da Malar'ın arkasını kolluyor olma olasılığına karşı soğuk kamp yapmalarını emretmişti.

Jimmy, bu tepelerde yolunu onun kadar iyi bilmiyorduysa, casusu yakalama şansı olduğunu biliyordu. Uzaktaki Rillanon'dan gelen bir çocuk olabilirdi, ama büyükbabası onun ve kardeşinin Kesh sınırındaki bütün zayıf noktaları öğrenmesini sağlamıştı: kaçakçıların koyu, patikalar, keçi yolları, dereler ve dağlardaki geçitler. Ve Lord James'in bilgisinin ansiklopedik olduğunu hatırladı Jimmy; torunlarının, Krallık'taki her olası saldırı koridorunu öğrenmesini sağlamıştı.

Kurutulmuş et çiğnerken Yüzbaşı Songti, "Bu casusu yakalayacağımızdan emin misiniz?" diye sordu.

"Yakalamalıyız. Duko'ya gönderilen emirleri çaldı ve Krondor'daki savunma açığı hakkında çok şey biliyor. Emirler aynı zamanda Karanın Sonu tehdidiyle başa çıkma planının ayrıntılarını da içeriyordu."

"Şu Keshlilerden birkaçıyla karşılaştık. Hırslı savaşçılar."

"Keshli Köpek Askerler korkaklıklarıyla tanınmaz. Ara sıra liderleri korkak olur, ama son adamına kadar savaşma emri alırlarsa, savaşırlar."

"Bu adamı yakalarsak, büyük çatışmadan kaçınacak mıyız?" "Evet," dedi Jimmy.

"Öyleyse bu adamı yakalamak zorunda kalacağız." "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıyoruz," dedi Jimmy. Pelerinine sarındı ve "Yola çıkmadan hemen önce uyandırın beni," dedi.

Akee ve adamları yarın tabanına yayılmıştı. Erik, "Yukarı tırmanmanın en iyi yolu ne?" diye sordu.

Erik'in daha önceden bulduğu rotayı yüzmek zorunda kaldıkları için, yanlarında yağlanmış çadır bezlerine sarılı silahlar ve kuru kıyafetler taşıyorlardı. Plan, karanlıkta yarın tepesine ulaşmak ve şafaktan hemen önce, Krallık güçlerinin yamaçtaki barikatların etrafından dolaşmaya çalıştığını düşünmelerini umarak Subai'nin Yolbulucuları'nın birkaç düzine Krondor askeriyle birlikte savunucuların duvarının diğer ucunda ellerinden geldiğince gürültü yapmasıydı. Subai ve Yolbulucuları dik yamacı tırmanıp kuzeydeki dağlara gidecekleri için, ilk düşman askerini gördüklerinde geri çekileceklerdi. Bu barikatı geçtiklerinde, Yabon'a gitmek üzere dağların batı yamaçlarına olan yolculukları başlayacaktı. Krondor askerleri bir sürü gürültü yaparak geri çekilecekti.

Bunun Hadatiler ile Erik'e, savunucuların arkasına süzülüp kapıya ulaşma fırsatı sağlamasını umuyorlardı. Kapıyı açabilirlerse, Greylock kapıyı sadece iki dakika tutmak zorunda kalacaklarına söz vermişti. Mesafeyi iki dakikadan az bir sürede geçecek iki birlik hafif okçusu ve hattın gerisini süpürecek ve duvarı savunuculardan temizleyecek yüz ağır mızraklıdan oluşan bir birliği vardı. Greylock'un keşif saldırıları geri çekilirken, yarların yukarısından adamların bağırışları duyuldu. Savunucular onlarla öğleden beri uğraşıyordu ve güneş batarken Owen saldırıları kesiyordu. Erik saldırıların, savunucuları yarlardan aşağı göz atamayacakları kadar meşgul tutması için dua etti. Aksi takdirde, yukarıda onları hiç hoş olmayan bir karşılama bekliyor olurdu.

Akee yukarı bakıp, "Aramızdaki en iyi tırmanıcı Pashan'dır," dedi. "İlk o çıkacak ve yanında bir ip taşıyacak. Tepeye ulaştığında, ipe bir halat bağlayacağız, o da halatı yukarı çekecek." Hafifçe gülümseyerek, "Tutunacak bir iple siz bile bir yara tırmanabilirsiniz Yüzbaşı," diye ekledi. Erik, "Bana olan güveniniz gururumu okşadı," dedi.

Pashan adındaki adam silahlarını çıkardı. Kısa boylu, tıknaz bir adamdı ve kolları ve bacakları güçlü görünüyordu. Yumuşak güderi çizmelerini çıkardı ve her şeyini bir arkadaşına verdi. İpi alıp dikkatlice göğsünün ve omzunun etrafına sardı, böylece çoğu Hadati'nin geleneksel şalı gibi taşıyabilecekti. İpin geri kalanı kumun üstünde düzgünce duruyordu. Akee adamlarına, Pashan beklenmedik direnç karşısında dengesini kaybedebilir diye ipi gerdirmeden açmalarını emretmişti. Pashan eteğini ayarlayıp tırmanmaya başladı. Erik batıya baktı. Güneş birkaç dakika erken batmıştı ve artık azalan ışıkta bir yarın yüzeyinde tırmanmaya çalışan cesur bir adamı izliyorlardı. Adam tepeye ulaşana kadar hava kararacaktı.

Dakikalar ilerledikçe adam yükseliyordu. Elleri ve ayaklarıyla bastığı taş çıkıntılarını kontrol ederek dikkatlice ilerliyordu. Başlangıç noktasının hafifçe sağına doğru duvardaki bir sinek gibi yavaş yavaş yukarı çıktı.

Erik şaşırmıştı. İlk başlarda adam altı metre yukarıdaydı, ardından dokuz, ardından on iki. On beş metre çıktığında yolun üçte birini tamamlamış oldu. Adam dinlenmek için durmayınca, Erik kayanın yüzeyinde asılı durmanın tırmanma kadar dinlendirici olmadığını tahmin etti. Pashan'ın ritmi hiç değişmiyordu. Bir ayak, bir el, ağırlığını değiştir ve uzan.

Karanlık çöktükçe adamın kayaların arasındaki hareketini görmek daha da zorlaşıyordu. Erik kayaların arasındaki kapkara gölgelerde adamı gözden kaybetti, ardından bir hareket yakaladı; Pashan artık yolun üçte ikisini tırmanmıştı,

Adam tekrar loş ışıkta gözden kayboldu ve dakikalar geçti. Karanlık artarken -bu gece şafağa yakın bir vakte kadar aylar çıkmayacaktı-sonunda ip aşağı yukarı oynamaya başladı.

"Halatı bağlayın," dedi Akee.

İp kesildi ve ucuna sıkıca çok daha ağır bir halat bağlandı. Bağlama işlemi bittikten sonra, adamlar ipi üç kere çekti. Pashan halatı hızla yukarı çekmeye başladı.

Bir süre sonra halat yukarı aşağı hareket etti. İlk çekiş Pashan'ın yarların tepesine ulaştığını gösteriyordu. İkincisi ya ipi bağladığını ya da onu tutmak için yerleştiğini gösteriyordu. İpten tırmanacak ilk adam aralarındaki en ufak tefek adamdı. Pashan'a katılıp ipi tutacaktı. Böylece tırmanan her adam gücünü ekleyecek ve en iri adam tırmanacaktı.

İlk tırmanacak adamın silahları sarılmış şekilde sırtında asılıydı ve ayaklarını kendini ittirmek için kullanarak elleriyle tırmanmaya başladı. Erik adamın tırmanma hızına şaşırmıştı.

Ardından ikinci adam tırmandı.

Gecenin sessizliği düşman kampından gelen zayıf bağırışlarla bozuldu, ama alarm ya da dövüş sesi yükselmedi. Elli Hadati dağ adamından oluşan ekip yavaş yavaş tepeye ulaştı ve sonunda Erik ile Akee kumsalda tek başlarına kaldı.

"Senden sonra çıkacağım," dedi Erik.

Akee başını salladı ve tek kelime etmeden ipe tırmanmaya başladı.

Erik bekledi, ardından ipi tuttu. Asla iyi bir tırmanıcı olmamıştı, bu yüzden kayarım korkusuyla sonuncu olmak istemişti. Düşerek ölürse, arkasındaki Akee'yi de düşürmenin hiç gereği yoktu. Erik ipte tırmanmak için mücadele ederken ayaklarının ona biraz yardımcı olduğunu fark etti. Devasa üst vücudu yüzünden güçlü bir adamdı, ama aynı zamanda ağır bir adamdı da. Neredeyse tepeye yakın bir

noktaya geldiğinde kolları yanıyor ve sırtına ağrılı kramplar giriyordu. Aniden ip hareket etmeye başladı ve Erik yukarı çekildiğini anlamadan önce bir an için panik hissetti.

Akee yarın kenarından uzanıp Erik'in bileğini tuttu ve çekerek onu yukarı çıkardı. Fısıldayarak, "Birileri geliyor," dedi.

Erik başını salladı ve kemerindeki bıçağı çekerek etrafa göz gezdirdi. Çam ve kavak ağaçlarının olduğu seyrek bir ağaçlıktaydılar ve anlayabildiği kadarıyla Akee ile birlikte yalnızdı. Diğer Hadatiler bir şekilde ağaçların arasında gözden kaybolmayı başarmıştı.

Akee yakındaki bir ağaca bağlı ipi kesmek için seğirtti ve ipi yardan aşağı attı. Ardından Erik'i çekerek uzaklaştırdı ve ağaçların arasından uzaklaştılar.

Yakın bir mesafeden birilerinin yürüdüğü ve birisinin Novindus dilinde konuştuğu duyuluyordu.

"Ben hiçbir şey duymadım."

"Sana sanırım birileri etrafa dolaşıyormuş gibi bir şey duydum diyorum." "Burada kimse yok," dedi ilk duydukları adam.

Erik küçük bir meşeye yapıştı ve alçak dallardan etrafa göz atarken, açıklığın diğer tarafında beliren iki kişiyi gördü. Bir tanesinin elinde bir meşale vardı. "Bu saçma sapan bir iş." "Öyleyse bu işin tam adamı sensin," dedi diğeri.

"Çok komik." Yarların önündeki açıklığa ulaştılar ve ilk konuşan adam, "Burası çok yüksek, o yüzden çok fazla yaklaşma," dedi.

"Söylemene gerek yok evlat. Yüksekle aram pek iyi değildir."

"O halde Krondor duvarına nasıl çıktın?"

"Çıkmadım," dedi ikinci adam. "Duvarları patlatmalarını bekledim ve içeri öyle girdim." "Şanslıymışsın," dedi ilk adam. "Bak, burada kimse

yok. Ne sanıyordun? Birilerinin yarları tırmanmaları için maymunlar ya da bir çeşit büyülü şeyler göndereceğini mi?"

"Ömrüm boyunca yetecek kadar garip büyülü şey gördüm," dedi ikinci adam dönüp kampa doğru giderlerken. "Şu iblise, Kraliçe'ye ve yılan rahiplere ne demeli? Ömrümde bir daha büyü görmezsem hiç üzülmem."

"Sana Hamsa'daki şu dansçıyla nasıl tanıştığımı anlatmış mıydım? Büyü dediğin öyle olur."

"Sadece altı ya da yedi kere, o yüzden çeneni..."

Sesler gece karanlığında kayboldu. Erik arkasından birisinin, "Ağaçlığın boş olduğunu sanıyorlar," dediğini duydu.

"Güzel," dedi Erik Akee'ye. "O halde harekete geçmek için sabahın ilk ışıklarına kadar bekleyebiliriz."

Erik, "Adamlara ilet," dedi. "Oldukları yerde kalsınlar. Şafaktan bir saat önce toplanacağız." Akee tek kelime etmeden karanlıkta kayboldu.

-17-
SALDIRILAR

Jimmy ileriyi gösterdi.

Yüzbaşı Songti, "Gördüm," dedi.

Okateo vahasındaki kuyuya yaklaşmışlardı ve çöl söğütlerinin gölgeleri altında bir Kesh devriyesi dinleniyordu.

"Bunlar İmparatorluk Sınırcıları," diye fısıldadı Jimmy. "Şu uzun mızrakları görüyor musun?" Sırtlarını, atların bağlandığı yerin yakınındaki kayalara vermişlerdi ve ucunda sancaklar olan yirmi tane uzun, ince mızrak yerde yatıyordu. Songti, "Hızla yaklaşmak isteyecekmişiz gibi görünüyor," dedi.

"Evet," dedi Jimmy. "Okçuları yok."

"Adamımız şu mu?" diye sordu Songti, kamp ateşinin uzak tarafındaki şekli göstererek. "Evet," dedi Jimmy. Malar, Jimmy'nin Duko'ya götürdüğü kâğıtlar yığınını inceleyen bir Kesh subayının yanında oturuyordu. "Yola çıkmadan hepsini öldürmemiz gerekecek." Songti, "Oldukça gevşek kamp yapıyorlar," dedi.

"Kibirli piçlerdir, ama bunu hak ederler. Bu dünyanın gördüğü en iyi hafif süvariler arasındadırlar. Ata binerken saçlarını miğferin altında toplayan o uzun saçlı adamlar," hafifçe ayrı duran ve büyük bir tencerenin etrafında sessizce konuşan altı adamı gösterdi, "İmparatorluk'un içlerinden gelen Ashunta atlılarıdır. Adam adama, dünyadaki en iyi atlılardır." "Bizim çocuklardan bazıları buna itiraz edebilir," dedi Songti.

Jimmy sırıttı. "Triagia'nın en iyi süvarilerine mi?"

"Biz buraya geldiğimizden beri öyle değiller," dedi Songti. Dönüp işaret verdi. Adamları yolun gerisinde duruyordu. Yavaşça ilerlediler.

Jimmy, "Siz saldırır saldırmaz, Malar en yakındaki ata atlayıp kaçacaktır," dedi. Kesh'in sınır bölgesine giden güneydeki bir geçidi gösterdi. "Oraya gitmemi bekleyin. Kaçarsa, o kayalardan üstüne atlayabilmeliyim."

Songti, "Seninle geleceğim," dedi. "Bir arkadaşını getirebilir."

"O belgelere bakan subay olmadıkça arkadaşına aldırış etme. Yapmamız gereken ilk şey o belgeleri geri almak ve onları okuyan herkesi öldürmek."

"Bu işi kolaylaştırıyor," dedi Songti. "Sadece hepsini öldürmek zorundayız."

Jimmy adamın güvenine hayran oldu. Kuyunun etrafında dinlenen yirmi Kesh Sınırcısı'ndan oluşan bir devriye, ama Jimmy ile birlikte yalnızca on Krallık askeri vardı. Jimmy, "Hızlı saldırın," dedi. Kalktı ve gösterdiği noktaya gidene kadar vahanın yukarısındaki kayaların eteklerinde çömelerek koştu.

Songti el işaretlerini kullanarak adamlarına emirleri iletti, ardından ilerleyip Jimmy'nin yanına gitti.

Vahada aniden kargaşa patlak verdi ve adamlar bağrışmaya başladı. Sayıları az olmasına rağmen, Krallık askerlerinin şaşkınlık avantajları vardı. Jimmy görmese de, adamların silahlarına ulaşamadan öldüğünü biliyordu. Yay sesleri yalnızca Songti'nin adamlarında yay olduğu için güven veriyordu.

Jimmy tahmin ettiği gibi bir bağırış duydu ve dar geçide hızla bir atlı girdi. Jimmy hazırlandı.

Ata eyersiz binmiş olan Malar köşeyi döndü. Sadece dizginleri hayvanın boynuna geçirecek kadar zaman kaybetmişti ve sadece mesaj çıkınını taşıyordu. Adam geçerken Jimmy sıçradı ve adamı atından düşürdü. Çıkın uçtu ve Jimmy omzunu yere çarptı ve yuvarlanarak bir acı homurtusuyla ayağa kalktı. Yerdeki bir kaya

parçasına çarpmıştı ve sol kolunun uyuştuğunu hissedebiliyordu. Omzunun çıktığını anladı.

Başka bir atlı geldi ve Songti üstüne atlayıp atlıyı eyerinden düşürdü ve at yanından hızla geçerken Jimmy güçlükle kenara çekilebildi. Malar'ı bulmaya çalışarak döndü ve casusun atın arkasından kaçmaya çalıştığını gördü.

Sol kolunu gevşekçe sallanması için bırakıp sağ eliyle kılıcını tutan Jimmy adamın arkasından koştu ve adamı boğmak için bacaklarını açmış bir Keshlinin göğsünde oturan Songti'nin yanından geçti.

Malar bir dönemece girince Jimmy adamı gözden kaybetti. Adamın arkasından koştu ve dönemeci dönerken sol omzunda bir acı patlaması duydu.

Malar iri bir kayanın üstüne çıkmış ve başını hedef alarak Jimmy'ye sert bir tekme indirmişti, ama tekme omzuna gelmişti. Omzundaki acı onu neredeyse bayılttığı için etki neredeyse aynıydı.

Sağına doğru sendelerken dudaklarından istemdışı bir çığlık çıktı.

Jimmy kılıcını yukarıda tutacak kadar aklını başına toplamayı başarmıştı ve Malar kayadan aşağı atlarken kılıcın ucuyla neredeyse kendini şişliyordu. Yere düştü ve bir adım geri attı. Casus, "Eh, genç lord, daha güçlü bir zehir kullanmış olmam gerektiğini görüyorum," dedi.

Jimmy kendine gelebilmek için kafasını iki yana salladı ve "Ama o durumda hiç şarap içemezdin," dedi.

Malar sırıttı. "Bir direnç oluşturmak en hoş olmayan süreçti, ama yıllar geçtikçe buna değdiğini fark ettim. Konuşmaya devam etmek çok isterdim, ama adamlarının çok fazla gecikeceğine dair bir güvenim yok, bu yüzden gitmeliyim." Elinde sadece bir hançer vardı, ama sanki Jimmy ve kılıcı onunla boy ölçüşemezmiş gibi ilerliyordu.

Yönetimi ele yılların eğilimi aldı ve Jimmy, Malar sol elindeki hançeri ona yıldırım hızıyla fırlattığı anda sağına sıçradı ve hançer az önce Jimmy'nin durduğu yerdeki kayalara çarptı. Jimmy bu adamın üstünde birden fazla bıçak olduğunu biliyordu. Jimmy Malar'ı karşılamak için döndüğünde, tahmin ettiği gibi casusun her iki elinde de hançer hızla üzerine geldiğini gördü. Jimmy Malar'ın hamlesinden kaçarken sol omzundaki yakıcı acıya bir kez daha dayanmak zorunda kalarak geriye düştü. Malar ona yaklaşınca, Jimmy dengesini bozmak için sağ ayağıyla tekme savurdu. Casusun bacağı kaya kadar sertti ve Jimmy adamın ince yapılı görünüşünün aldatıcı olduğunu fark etti; dövüştüğü adam sıska, cılız biri değildi. Jimmy hiç zaman kaybetmeden yuvarlanarak ayağa kalktı ve kılıcıyla sert bir hamle yaptı. Malar darbeden güçlükle kaçabildi ve yoldaki sivri taşlara aldırış etmeden yuvarlanarak uzaklaştı.

Jimmy özellikle tek kolu sağlamken, bu tehlikeli düşmana kendini toplama şansı vermemek için bastırdı. Kılıcıyla bir hamle daha yaptı ve Keshli casusu neredeyse ikiye biçiyordu. Malar geriye sıçrayıp bir kayanın yarısına kadar çıktı, ardından geri çekilmek yerine momentumdan yararlanarak kendini ileri itti.

Jimmy bir bıçağın kaburgalarını sıyırdığını hissetti ve acı içinde nefesini tuttu, ama ucunun girmemesi için yeterince dönmeyi başarmıştı. Karnının üstündeyken başını geriye atarak Malar'ın yüzüne çok sert bir darbe indirdi. Malar kırılan burnundan kanlar akarak geriye doğru sendelerken, Jimmy'nin bir an için başı döndü.

Aniden yanından hızla geçen bir at Jimmy'yi neredeyse eziyordu. Jimmy elinden geldiğince çabuk ayağa kalktı ve kılıcının elinde olmadığını fark etti. Yaralı Kesh casusu sağ elinde kalan hançerini tutarak çömelirken çıldırmış bir kurt gibi sırıtıyordu. "Kıpırdamazsan genç soylu, çok çabuk ve acısız olmasını sağlarım."

Jimmy'ye doğru bir adım atınca, Jimmy Malar'ın gözlerine bir avuç kum atarak karşılık verdi. Malar kumdan kör olmuş bir şekilde arkasını dönünce Jimmy ayağa sıçrayıp sağlam eliyle Malar'ın

bileğini yakaladı. Bütün gücüyle Malar'ın bileğini bükmeye çalıştı. Malar acıyla homurdandı, ama hançeri bırakmadı. Jimmy'nin tahmin ettiği gibi, Keshlinin ince yapısının altında çelik gibi bir güç saklıydı ve kırık bilek gibi önemsiz bir şey onun dikkatini dağıtmaya yetmezdi.

Jimmy hâlâ sağ bileğini tutarken Malar geri çekildi. Sol elinin tersiyle Jimmy'nin sol omzuna vurdu. Jimmy acı içinde bağırdı ve dizlerinin büküldüğünü hissetti.

Malar tekrar sol omzuna vurunca neredeyse bayılacaktı. Gücünün çekildiğini hissediyordu. Malar geri çekilip bileğini çevirerek Jimmy'den kurtardı ve tek hareketle hançerini sol elinden sağ eline attı. Jimmy bir an için yukarı baktığında, sol elinin tersiyle ölümcül bir vuruş, şiddetli bir darbe indirmek için hazırlanarak tepesinde dikilen Malar'ı gördü.

Malar'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve önüne baktı. Hançer parmaklarının arasından düştü ve eli sırtına gitti ve sanki kendine daha iyi açı sağlayabilirmiş gibi döndü. Jimmy casusun sağ omzundan bir okun çıktığını gördü ve aniden yüksek bir tok sesiyle bir ok daha saplandı.

Malar dizlerinin üstüne çöktü, ardından ağzından ve burnundan kan boşalırken gözleri yukarı döndü ve yüzükoyun Jimmy'nin önüne düştü.

Jimmy dönünce Songti ve yayı olan adamlarından birinin ona doğru seğirtmekte olduğunu gördü.

Jimmy çömelerek oturdu, ardından geriye doğru devrilip arkasındaki kayalara çarptı.

Songti yanına diz çöküp, "Yaralı mısın?" diye sordu. "Yaşayacağım," dedi Jimmy. "Omuzum çıktı."

"İzin ver bakayım," dedi Yüzbaşı. Adam hafifçe omzuna dokununca Jimmy'nin bütün bedenini bir acı kapladı. "Bir dakika," dedi Yüzbaşı,

ardından emin bir hareketle, Jimmy'nin kolunu tuttu ve diğer eliyle omzu aşağı bastırıp kolu yerine itti.

Jimmy'nin gözleri büyüdü, sulandı ve güçlükle nefes alabildi, ama ardından acısı dindi. Songti, "Bunu omuz şişmeden önce yapmak daha iyi, yoksa yerine takamazsın," dedi. "O zaman bir iyileştiriciye ya da bir rahibe ihtiyaç duyarsın, ya da çok miktarda konyağa. Yarın daha iyi olacaksın."

"Öyle diyorsan, öyledir," dedi Jimmy halsiz bir şekilde.

"İkinci atlıyı yakaladım, ama bir üçüncüsü vardı."

"Neredeyse üstümden geçiyordu," dedi Jimmy, Songti ayağa kalkmasına yardım ederken.

"Subaydı."

Jimmy küfür etti. "Duko'ya gönderilen mesajlar hâlâ orada mı?"

Okçu etrafına baktı, deri bir kese gördü, yere uzandı ve keseyi aldı. "Burada."

Jimmy adama işaret edince adam çıkını Yüzbaşı'ya verdi. Songti belgeleri çıkardı ve "Burada yedi kâğıt var," dedi.

"Hepsi oydu," dedi Jimmy. Ölü casusa bakarak, "Ucu ucuna başardık," dedi.

Songti okçuya Jimmy'ye yardım etmesini işaret etti. "Ölüleri gömmeliyiz. Yakınlarda başka bir devriye varsa ve akbabaların etrafta dolandığını görürlerse, sabah araştırmaya gelebilirler." Jimmy kafasını iki yana salladı. "Önemli değil. Şafaktan önce sınırı geçen o yolda olacağız. Atları öldürebiliriz, ama Vykor Limanı'na dönmemiz ve mümkün olduğunca çabuk Krondor'a gitmem gerekiyor.

"O subay kaçtı diye mi?"

Jimmy başını salladı. "Bunları ne kadar dikkatli okuduğunu ya da Malar'ın ona ne söylediğini bilmiyorum, ama üstlerine Krondor'un bir avuç saray muhafızı tarafından korunduğu ve Karanın Sonu ya da vadiyi korumakla görevli olmayan adamların hepsinin Fadawah ile savaşmak için kuzeyde oldukları haberini iletecektir."

"Keshliler fırsatı değerlendirir mi?"

Jimmy, "Hem de nasıl," dedi. "Tek hızlı bir saldırıyla Prens Patrick'i ele geçirirler. Kral oğlunu kurtarmak için onlara çok fazla şey verir."

Songti, "Novindus'ta yaşarken bu işler daha basitti," dedi.

Gülmek canını yaksa da Jimmy güldü. "Şüphesiz," dedi okçuya yaslanıp vahaya doğru sekerek.

Erik Hadati'nin karanlıktan çıktığını görmeden önce hareket ettiğini duydu. Akee, "Zaman geldi," dedi.

Gece boyunca, anayolu kesen barikatın arkasındaki ağaçlıklarda saklanmışlardı. Paralı askerler iki kere Erik'in durduğu yere yaklaşmıştı, ama hiçbiri yarların üstündeki ağaçlığı kontrol etme zahmetine girmemişti.

Erik başını salladı. Doğu göğü gittikçe aydınlanıyordu.

Her şey plana uygun giderse, çok geçmeden barikatın öteki ucundaki savaş hilesi Erik'e arkadan saldırma ve kapıyı açma fırsatı verecekti. "Biraz etrafa göz atalım," dedi Erik.

Çömeldi ve anayolun güneyindeki bir açıklığa gelene kadar ağaçların arasında ilerledi. Kapıya olan uzaklığı yüz metreden fazla olarak hesapladı ve şu andaki konumuyla kapı arasında bir düzine ve yolun diğer tarafında da yirmi tane sönmeye yüz tutmuş kamp ateşi saydı.

Akee'nin omzunda olduğunu hissetti ve fısıldayarak, "Daha fazla adam bekliyordum," dedi.

"Ben de öyle. Kapıya ulaşabilirsek bu çatışma çabucak biter." Kapıyı açamamanın sonuçlarından hiç bahsetmedi. Erik, "Bir fikrim var," dedi. "Alarm verildiğinde hiç kimsenin yerinden kıpırdamamasını istiyorum. Ben size işaret verene kadar bekleyin." "Nerede olacaksın?" Erik gösterdi. "Şuralarda bir yerde olacağım."

Erik siyah tuniğini giymesine karşın, Kızıl Kartal yeleği üstünde değildi. Dikkatli bakmayan biri, .siyah kıyafet verilmiş bir paralı asker olduğunu düşünürdü. Akee'ye göz attı ve savaşçının alnında mavi bir bant olduğuna dikkat elti. "Bu senden ödünç alabileceğim bir şey mi?" diye sordu, bir çeşit kabilesel önemi olup olmadığını bilmediğinden.

Akee yanıt vermedi. Uzanıp bandı söktü, ardından Erik'in arkasına geçti ve alnına bağladı. Erik şimdi daha az Krallık askerine benziyordu.

Erik uyuyan adamları uyandırmamak için dikkatle yürüyerek iki kamp ateşinin arasına çıktı. Barikattan gelen hafif sesler ona görevdeki muhafızların dedikodu yaptıklarını ya da uyanık kalmak için birbirlerine hikâyeler anlattıklarını söylüyordu.

Yolun kenarına ulaştığında tavırları değişti. Sanki önemli bir iş üzerindeymiş gibi hızlı hızlı yürüyordu. Yolun aşağısına ilerleyip kapıya ulaştı. Yaklaşırken kapının yapısına dikkat etmişti. Basit ama etkiliydi. Kanatlardan her biri devasa demir vidalarla tutturulmuş geniş demir kenetlere sahipti, O kenetlerin arasına meşe bir kalas geçirilmiş ve yere saplanmış kazıklarla desteklenmişti. Kazıkları kenara atıp kenetlerden kalası çıkarmak kolay olmalıydı, ama diğer taraftan açmak için oldukça büyük bir koçbaşı gerekirdi.

"Hey!" dedi Erik, birisi soru sormadan. İstilacıların dilinde konuşurken aksanının anlaşılmamasını umarak boğuk sesle konuşmuştu.

"Ne var?" diye sordu, görünüşünden bir çavuş ya da yüzbaşı olduğu anlaşılan kapıdan sorumlu adam.

"Kuzeyden yeni geldik ve sorumlu kişiyi arıyorum."

"Yüzbaşı Rastav şurada," dedi adam, şafak öncesi loşluğunda güçlükle görülebilen büyük bir çadırı göstererek. "Haberler ne?"

Erik, "Sen Rastav mısın?" diye homurdandı.

"Hayır," dedi adam, biraz kabararak.

"O halde mesajım sana değil, öyle değil mi?"

Erik döndü ve adam yanıt veremeden uzaklaştı. Yavaş ama emin adımlarla komuta çadırına doğru yürüdü, ardından, çok fazla yaklaşmadan önce, yönünü değiştirdi ve kampların arasında yürümeye başladı. Adamların çoğu uyuyordu; birkaç tanesi kalkmış ateşleri karıştırıyor, tuvaletlerini yapmak için yakındaki tuvalet çukurlarına gidiyor ya da yemek yiyordu. Kampta tanınan birisiymiş izlenimi yaratmak için, dalgın dalgın başıyla ya da birkaçının yanından geçerken eliyle hafifçe selam verdi.

Erik kokusundan kahve yaptığı anlaşılan yalnızca bir adamın olduğu, oldukça sessiz bir kamp alanına ulaştı. Karşıya geçerek, "Fazla kahven var mı?" diye sordu.

Adam kafasını kaldırıp baktı ve Erik'e gelmesini işaret ederek başını salladı. Erik gidip savaşçının yanına diz çöktü. "Kapıya rapor vermeden önce birkaç dakikam var ve hiçbir yerde sıcak kahve bulamadım." "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi asker, Erik'e siyah sıcak sıvı dolu toprak bir kupa vererek. "Gaja ile misin?"

Erik bu adın daha önceden duyduğu bir yüzbaşıya ait olduğunu fark etti, ama adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Hayır," dedi Erik, "buraya yeni geldik. Yüzbaşım şurada," komuta çadırını gösterdi, "Rastav ile konuşuyor ve sıvışıp bunu alabileceğimi düşündüm." Kalktı, "Teşekkürler, kupayla işim bittiğinde geri getiririm."

Asker söyleneni elini sallayarak geçiştirdi. "Kalsın. Dükkân açmaya yetecek kadar çanak çömlek yağmaladık."

Erik, kamp için çok kötü olmayan kahvesini yudumlayarak ağır ağır uzaklaştı ve bölgeyi inceledi. Duvarın arkasında bin adamdan fazla ve barikatta gördüğü kadarıyla burada toplam bin iki yüzden fazla adam yoktu. Bir gizem daha. Barikatın diğer tarafından Fadawah'ın ordusunun yarısı burada bekliyormuş gibi görünmesine karşın, Erik kapıyı açabilirlerse bu savaşı saatler değil, dakikalar içinde kazanacaklarını biliyordu.

Kapı bölgesine yolu yarılamıştı ki, barikatın doğu ucunda bağırışlar yükseldiğini duydu. Ardından daha fazla bağırış geldi ve alarm verildi. Erik durakladı ve borazanın çalındığını duyana kadar yavaşça ona kadar saydı. Adamlar sıçrayarak uyandı ve Erik elindeki kupayı bir kenara fırlatıp hızla ilerlemeye başladı. En buyurgan ses tonuyla bağırmaya başladı. "Doğu kanadına saldırıyorlar! Doğuya gidin!"

Yarı uykulu adamlar hızla hattın uzak ucuna doğru ilerlemeye başladı. Erik kapıya yaklaştığında, yanına hızla bir adam geldi ve "Neler oluyor?" diye sordu.

Erik anında bunun bir birliğin çavuşu ya da yüzbaşısı, düşünmeden itaat etmeye alışmamış bir asker olduğunu anladı. "Rastav'ın emirleri! Sen Yüzbaşı Gaja mısın?"

Adam gözlerini kırpıştırıp, "Hayır, Tulme," dedi. "Gaja bir saat içinde yerimi almaya gelecek." "O halde kapıdaki üç adamdan ikisini al ve onları hattın doğu ucuna götür! Düşman orayı aşmaya çalışıyor!"

Erik hızla uzaklaşıp bağırmaya devam etti. "Doğuya gidin! Acele edin!"

Diğerlerinin emredilen yere gittiği gören adamlar emri yerine getirmek için hızla uzaklaştı. Erik Akee tarafından görülebileceği bir yere gidip işaret verdi. Hadati dağ adamları ağaçlardan koşarak çıktı.

Erik kapıya koşup, "Emirler!" diye bağırdı. "Kapıyı açın. Saldırıya hazırlanın!"

"Ne oluyor?" dedi bir adam. "Kimsin sen?"

Erik kılıcını çekti ve adam tepki veremeden onu öldürdü. "Şansım sonsuza kadar devam edemezdi," dedi Akee'ye, Hadati yanına gelince.

Hadatiler, yirmi beş metre uzaktaki hiç kimse fark etmeden kapının önündeki bütün adamları öldürdü. Destekleyici kazıklar tekmelenerek kenara atıldı ve kazıklar yere çarpmadan önce Erik ve Akee iki adamla birlikle ağır meşe kalası demir kenetlerden çıkardı. Kalası kenara taşırlarken diğer adamlar kapıyı açtı. "İki dakika!" diye bağırdı Erik. "Kapıyı iki dakika açık tutmamız gerekiyor."

Saniyeler yavaşça geçti ve hattın aşağısında ve yukarısında yanıt isteyen bağırışlar gidip gelmeye başladı ve Erik o anda, kuzeydeki savunucuların bir şeylerin yanlış olduğunu anladığını fark etti. İstilacılar aniden, sırasıyla sağ ve sol elde tuttukları uzun kılıçlar ve kısa kılıçlarla silahlanmış Hadatilere saldırmaya başladı. Hadatiler azami hasarı vermek için aralarında yeterli mesafeyi bıraktı. Erik sadece bir an duraksadı, ardından koşup bir tahıl çuvalı yığınının tepesine sıçradı ve kendini barikatın arkasındaki surlara çekti. Hadatileri yukarıdan koruyacak okçuları yoktu. Eğer öyle olmuş olsaydı, çatışma çabucak son ererdi.

Erik güneye baktı ve Krallık süvarilerinin çoktan yola çıkmış olduğunu gördü. Bir dakika sonra zafer onların olacaktı.

Erik surlarda koştu ve karşılaştığı ilk adam, hâlâ doğuda olanları anlamaya çalışarak kafası karışmış gözüküyordu. Erik adamı tutup surdan aşağı attı. Adam koşan iki adamın üstüne düşünce, arkasındakiler durdu. Başının yanından bir arbalet oku geçince Erik eğildi. Silahları hazır geri çekildi ve askerlerin ona doğru geldiğini görünce durdu. Ona yaklaşan ilk adam, önündekinin ne olduğundan

emin olamayarak yavaşladı. Erik beklemekten ve Krallık süvarilerinin kapıya ulaşmasına izin vermekten memnundu.

Aniden, olanları son anda anlamışlar gibi, kapının yakınındaki adamları bir tehlike hissi kapladı. Bekleyen Hadatilere saldırdılar ve Erik'in karşısındaki adam bir öfke uluması koyuverip saldırıya geçti. Adam kılıcını savurarak hamle yapınca, Erik adamın dengesinin bozulmasını sağlamak için bir adım geri çekildi ve hızlı bir tekmeyle adamı siperin aşağısına yuvarladı. İkinci adam biraz daha dikkatli yaklaştı ve hamle yaptı. Erik hamleyi kılıcıyla karşıladı, ardından beklenmedik bir şekilde adama doğru bir adım atıp kılıcının kabzasıyla suratına vurdu. Adam sendeleyerek arkasındaki adamın üstüne geriledi ve ikisi de yere düştü.

Erik duvardan aşağı göz atınca, kapıya çıkan yokuşun son kısmını çıkarken mızraklarını indiren Krallık süvarilerinin ilk çiftinin yakında olduğunu gördü. Erik ani bir dürtüyle bütün gücüyle bağırdı: "Silahlarınızı bırakın! Bitti!"

Barikatta karşısında duran adam duraksadı ve Erik, "Bu son şansın!" diye bağırdı. "Kılıcını at," Mızraklılar, yaklaşanları dönen kılıçlarla kötü şekilde yaralayan Hadati dağ adamlarının arkasındaki kapıdan hızla girmeye başlayınca, adam önündeki devasa sarışın adama baktı. Adam nefret dolu bakışlarla kılıcını yere attı.

Hattın gerisinden bir grup atlı geldi ve ikinci süvari birliği içeri girerken Krondor mızraklıları tarafından saldırıya uğradılar. Erik'in yanındaki duvara bir merdiven çarptı ve Greylock'un, adamları karanlığın örtüsü altında ilerleterek sözünde durduğunu fark etti. Sağına göz atınca, önlerindeki açık alanda koşan piyadeleri gördü.

Erik duvarın kenarından eğildi ve neredeyse kafası yarılıyordu. "Hey!" diye bağırdı merdiveni yarılamış, Erik'e kılıcını savuran Krallık askerlerinden birine. "Yavaş! Düşüp yaralanabilirsin!" Bu askerin beklediği şey değildi. Durdu ve arkasındaki adam, "Devam et," diye bağırdı.

Erik, "Aşağı inip kapıdan girebilirsiniz," dedi.

Merdivenin tepesindeki adam, "Özür dilerim Yüzbaşı von Darkmoor," diye bağırdı. Erik soluna göz atınca, ağır silahlarının uçları göğüs hizasında duran bir sıra mızraklı onlara doğru yavaşça ilerlerken, paralı askerlerin kılıçlarını yere atıp geri çekildiklerini gördü.

Erik mızraklıların arkasından içeri hafif süvarilerin girdiğini, ardından da Jadow ile Duga'yı gördü. Dikkatlerini çekmek için işaret verdi. Jadow yanına gelince Erik, "Buradaki durumu düzene sok ve Greylock'a ilerlemesi için haber gönder," diye bağırdı. "Çabuk ol."

Jadow anladığını işaret etti ve haberi Greylock'a kendi iletmek için döndü. Duga atından atladı ve yürüyerek mızraklıları geçip paralı askerleri silahlarından ayırmaya başladı. Erik düşman kampının arkasına göz attı ve mızraklılarla, istilacıların süvari birlikleri arasında bir dövüşün patlak verdiğini gördü ve düşmanın, kaybettiğini henüz anlamadığını fark etti. Düşman atlılarını tanıdığı kadarıyla, müdahale etmezse haber onlara ulaşana kadar birkaç kafanın kırılacağını biliyordu. Adamlar gereksiz yere ölmesin diye, bağırarak ulakların dövüşenlere haber götürmesini emretti.

Kapıdan ilk Krallık piyadeleri girerken Erik duvardan atladı. Tutsak kalabalığı arasında kendine yol açtı ve hafif süvarilerin kıdemli teğmenini arayıp buldu. "Arkadaki grupla uğraşan mızraklılara yardım edin, ardından sekiz kilometre boyunca yolun her iki tarafındaki ağaçlıkların taranmasını istiyorum. Birileri kaçmış, Fadawah'a savunmanın düştüğünü haber vermek için kuzeye gidiyorsa, onları yakalamak istiyorum."

Atlı selam verdi ve emirler vererek uzaklaştı, ardından Erik

Akee'yi buldu. "Adamların nasıl?"

"Birkaç tane yaralı var, ama ölü yok," dedi dağ adamlarının lideri. "Örgütlenmeleri için birkaç dakikaları daha olsaydı, sanırım başka türlüsüyle karşılaşacaktık." "Sanırım haklısın," dedi Erik.

Dağ adamlarının yanından ayrıldı ve Jadow ve Greylock'a kapıdan geçerken döndü ve onlar yanına gelirken, yanından geçen bir askere dönüp, "Tutsakların arasında Rastav adındaki Yüzbaşı'yı bul ve onu buraya getir," dedi.

Owen etrafa bakıp, "Bir aldatmaca daha mı?" dedi.

Erik, "Neredeyse," dedi. Kapıyı açamamış olsaydık, kayıp verirdik, ama düşündüğümüz kadar çok değil."

Owen sanki ufkun ötesini görebilirmiş gibi kuzeye göz attı. "Ne yapıyor?" Erik, "Keşke bilseydim," dedi.

Erik güneye baktı. "Keşke aşağıda neler olduğunu da bilseydim."

Owen, "Bu Duko ile Patrick'in sorunu, bizim değil," dedi. "Şimdi, buradaki durumu kontrol altına alıp kuzeye doğru yola çıkalım."

Erik selam verdikten sonra döndü ve barikatın arkasındaki karmaşaya bir düzen getirmeye başladı.

Dash öfkesine güçlükle hakim oluyordu. Polislerinden bir düzinesi, birkaç tanesi açık korku ifadesiyle birbirlerine bakarak etrafında duruyordu.

Adamlarından ikisi önünde ölü yatıyordu. Gece bir ara pusuya düşürülüp boğazları kesilmişti ve cesetleri Yeni Pazar Hapishanesi'nin kapısının önüne atılmıştı.

Dash fısıldayarak, "Birileri bunun cezasını ödeyecek," dedi.

Nolan ve Riggs adındaki adamlar son zamanlarda işe aldıkları adamlardı ve eğitimlerini daha yeni tamamlamışlardı. Son bir ay Dash için zor olmuştu, ama düzen Krondor'a dönerken, şehrin daha

büyük kısımlarına yavaş yavaş, savaş öncesine pek benzemeyen bir ritmin döndüğünü fark etmişti.

Prens Pazar Meydanı'nın biraz ötesindeki bir binayı almalarına izin vermişti ve hücreleri bir demirciye yaptırmışlardı. Önceki gece rıhtımların yakınında çıkan kargaşadan dolayı hapishane ağzına kadar dolmuştu ve Dash suçluları Prens'in geçen hafta kurduğu şehir mahkemesine götürmekle meşguldü; iki doğulu soylu, yargıç olarak hizmet veriyordu ve bir sürü sarhoş kendilerini hızla çalışma ekiplerinde bulmuştu. Çoğu bir yıl ceza almıştı, ama birkaç tanesi beş ila on yıl arasında değişen cezalara çarptırılmıştı ve şehrin daha azılı bölgelerinde yaşayan vatandaşlar buna yüksek sesle karşı çıkmıştı. Şimdiye kadar itirazlar, devriye gezen gardiyanlara hakaretler yağdırarak sözlü olmuştu.

Dün geceye kadar.

"Nerede devriye geziyorlardı?" diye sordu Dash. Eski tutsak Gustaf birkaç gün önce iş aramak için Dash'a uğramış, Dash da onu onbaşı yapmıştı. Nöbet çizelgesiyle Gustaf ilgileniyordu. "Eski Fakir Mahalle'ye yakın çalışıyorlardı."

"Kahretsin," dedi Dash. Şehrin eski Fakir Mahalle'si şu anda kulübelerden ve çadırlardan oluşuyor ve insanlar duvar kalıntılarının arasında yaşıyordu. Akla gelebilecek her tür ahlak bozukluğu orada bulunabilirdi ve tahmin edilebilir bir şekilde Hırsızlar Loncası orada gücünü taçtan daha hızlı kazanıyordu. "Artık bütün bahisler kapandı."

Krondor Şerifi görevine başladığından beridir, Dash durumu asgaride tutmayı başarmıştı. Suçun büyüklüğü nispeten az olmasına karşın, beş gün önce iki katil halkın huzurunda asılmıştı. "Bu ikisi orada ne arıyordu ki zaten?" dedi Dash. "İş için çok yeniydiler."

Gustaf, "Kura öyle geldi," dedi. Sesini alçaltarak, "Burada çok deneyimli diyebileceğin pek kimse yok Dash," dedi.

Dash başını salladı. İki ölü adam tüyü yeni bitmiş çocuklar değildi. "Yarından başlayarak oraya dört devriye istiyorum." "Bu gece ne olacak?" diye sordu Gustaf.

"Bu geceyle ben ilgileneceğim," dedi Dash, küçük subay odasından çıkarak.

Sokakta hızla ilerleyerek açık pazardan geçip bir zamanlar Fakir Mahalle olan yere yöneldi. Gözlerini dört açıyor ve dikkatli ilerliyordu. Gün ışığında bile şehrin bu kısmında beladan başka bir şey beklemezdi. Yanmış iki katlı bir binaya varınca içeri süzüldü. Çabucak kırmızı kolluğunu çıkarıp binanın arkasından çıktı. Fazla dar bir ara sokakta ilerledi ve etraftaki her şey küle dönüşmüşken iki taş duvarın arasında bir şekilde ayakla kalmış tahta bir çitten atladı. Alçak bir taş kemerin altından eğilip geçerek hedefine ulaştı.

Sessizce, Fakir Mahalle'nin kenarındaki kapısı açık ufak bir dükkâna girdi. Etrafı izlemek için gölgelerde saklanarak içeride beklemeye başladı.

Çadırların ve kulübelerin arasında, mal ve yiyecek satmak için olduğu kadar, yasadışı mallar da satmak için adamlar ve kadınlar yürüyordu. Dash tanıdığı bir yüz arıyordu ve onu görene kadar beklemekten memnuniyet duyacaktı.

Günbatımına yakın ufak tefek bir adam, sanki işi varmış gibi düşüncelere dalmış bir şekilde hızla binaya doğru gelmeye başladı. Adam açık kapının önünden geçerken, Dash elini uzatıp adamın pis gömleğinin yakasına yapıştı ve adamı içeri çekti.

Adam korkuyla bağırıp yalvarmaya başladı. "Canımı bağışla! Ben yapmadım!" Dash eliyle adamın ağzını kapatıp, "Neyi sen yapmadın Kirby?" diye sordu.

Adam hemen öldürülmeyeceğini anlayınca rahatladı. Dash elini çekti. "Her ne yaptığımı düşünüyorsan onu," dedi ufak tefek adam.

"Kirby Dokins," dedi Dash, "senin yaptığın tek şey bilgi alışverişidir. Bu kadar yararlı olmasaydın, seni böcek gibi ezerdim."

Adam arsızca sırıttı. Yüzü yara izleri ve lekelerle doluydu. Görünüşte bir dilenciydi ve fırsat buldukça bir muhbir. Hamamböceği gibi, sürünerek taşların arasındaki bir çatlağa girmiş ve şehrin yıkımından sağ kurtulmuştu. "Ama beni kullanabilirsin, değil mi?"

"Şimdilik," dedi Dash. "Adamlarımdan ikisi geçen gece gırtlakları kesilmiş bir şekilde hapishanenin kapısına atıldı. Bunu yapanları isliyorum."

"Kimse övünmüyor."

"Ne bulabileceğine bir bak. Unutma, bu gece yarısı burada olacağım ve sen de adlarla burada olsan iyi edersin."

"Zor olabilir," dedi muhbir.

"Sen yaparsın," dedi Dash, burnu neredeyse Kirby'nin burnuna değsin diye adamı yukarı kaldırarak. "Seni astırmak için suç uydurmama gerek yok. Beni mutlu et."

"Seni mutlu etmek için yaşayacağım Şerif."

"Kesinlikle." Adamın yakasını bıraktı. "Ve yaşlı adama haber götür. "
"Ne yaşlı adamı?" dedi Kirby bilmiyormuş gibi davranarak.

"Kim olduğunu söylememe gerek yok," dedi Dash. "Söyle ona, bu cinayetin ucu ona varırsa, mutlu küçük soytarılar grubuna karşı hissettiğim birazcık sevgi de sonsuza kadar yok olur. Boğaz kesenler onun serserileriyse, onları bana yollasa iyi eder yoksa Şakacılar'ın kökünü kazırım."

Kirby yutkundu. "Söylerim."

Dash adamı kapının dışına itti. "Git. Gece yarısı," dedi.

Dash havanın kararmasına hâlâ bir saat olduğunu gördü ve karargâhta onu pek çok işin beklediğini hatırladı. Yeni Pazar Hapishanesi'ne gitmek için döndü ve vatandaşlarına söz dinletme işini ona verdiği için Patrick'e küfür etti. Ama bu onun işi olduğu sürece, düzgün bir şekilde yapacaktı. Ve bu da polislerini canlı tutmakla başlıyordu.

Krondor'un gölgelere azalan zayıf ışığında aceleyle ilerledi.

-18-
KEŞİFLER

Owen kıpırdandı.

Kamp sandalyesinde rahat bir pozisyon bulabilecek gibi görünmüyordu, ana yine de durum raporları ve resmi bildirileri okumak için saatlerce oturmasını gerektiriyordu.

Erik, her tarafta yanan kamp ateşlerinin arasındaki akşam karanlığından çıkarak yaklaştı. Selam verdi. "Yüzbaşıları sorguladık ama tuttukları adamlar kadar bilgisiz çıktılar."

"Buralarda bir yerlerde bir şablon var," dedi Owen. "Sadece göremeyecek kadar aptalım." Erik'e oturmasını işaret etti.

"Aptal değilsin," dedi Erik, komutanının yanına oturarak. "Sadece yorgunsun."

"O kadar da yorgun değilim," dedi Owen. Eski kayış gibi suratı, bir gülümsemeyle kırıştı. "Doğrusunu istersen, siz kapıları açtıktan sonra üç gece iyi bir uyku çektim. Aslında çok iyiydi." Öne eğilip, yeterince uzun süre bakarsa, orada bir şey görebilecekmiş gibi haritaya baktı.

Güneyden gelen düzenli asker birlikleri varmaya başlamıştı. Tutsaklar, kesilen ağaçlardan yapılan geçici esir kamplarında tutuluyordu. Erik, "Aklıma gelen en iyi tahmin Fadawah'ın memnun olmadığı bazı adamları olduğu ve bu yüzden onları bizi oyalaması için güneye gönderdiği," dedi.

"Eh, o kapıyı açmamış olsaydınız, duvarı aşarken biraz kayıp verirdik," dedi Owen, başparmağıyla omzunun üstünden komuta çadırının arkasında kalan büyük toprak göğüs siperini işaret ederek.

"Doğru, ama burayı bir ya da iki gün içinde alırdık."

"Fadawah'ın burada olduğunu düşünmemizi, ardından da olmadığını bulmamızı sağlamak için neden bu kadar sıkıntıya girdiğini merak ediyorum."

"Tahmin ediyorum," dedi Erik, "ama LaMut'u almışsa, bir karşı saldırıya hazırlanmak için artık Ylith'in güneyine ilerliyor olabilir."

"Yabon'u görmezden gelemez," dedi Owen. "Dük Cari ordusuyla orada olduğu sürece, Fadawah kuzeye doğru güçlü durmak zorunda. Baskı yapmaya devam etmezse, Cari adamlarını içeri sokup dışarı çıkartabilir. Öyle bile olsa, oralarda hâlâ istedikleri zaman hatların arasına sızabilen Hadati dağ adamları var. Ve devriyeleri şu andaki bölgelerinden çok uzaklaşırsa, elflerin ve cücelerin konuksever davranmayacaklarından eminim. Hayır, güneye dönmeden önce bütün Yabon'u alması gerekiyor."

"Eh, bu uydurma savunmalarla bizi yavaşlatabilmeyi umamaz."

Owen endişeli görünüyordu. "Yavaş ilerlememizi sağlamak için... sinir bozucu oldukları kadar uydurma olup olmadıklarını bilmiyorum."

Erik'in gözleri kısıldı. "Belki de hızlı ilerlememiz için tasarlanmışlardır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyelim ki bu zayıf savunmalardan bir iki tane daha bulduk."

"Tamam diyelim."

Erik haritayı gösterdi. "Diyelim ki Sorgulayıcının Bakışı'na saldırdık ve bunun gibi bir istihkâm daha bulduk. Hepimiz heyecanlanırız ve Ylith'e doğru ilerleriz." "Ve bir et öğütücüye mi rastlarız?"

Erik başını salladı. Haritadaki ayrıntıları gösterdi. "Burada Sorgulayıcının Bakışı'ndan Şahin Kovuğu'na giden yolun kuzeyindeki şu acımasız tepeler sırası var.

Fadawah yolun her iki ucunu da tutuyor ve bizi tepelerden uzak tutabilirse, buraya mevzilenebilir." Erik'in parmağı Ylith'in güneyine yaklaşık otuz kilometre uzaklıktaki yoldaki dar noktayı gösteriyordu. "Diyelim ki istihkâmlar, tüneller, mancınıklar, okçu kuleleri ve bir sürü numaralar serisi hazırladı. O karmaşaya o kadar hızlı bir tekme atarız ki, ayağımızı kaybedebiliriz." Parmağını o noktadan Ylith'i gösteren noktaya ilerletti. "Dokuz metre yüksekliğinde duvarlara sahip ve bir tek zayıf noktası var, liman tarafındaki doğu kapısı. Orayı güçlendirebilir ve eğer liman ağzında gemilerini batırırsa, şehrin içinde kabuğuna çekilmiş bir kaplumbağa gibi oturabilir." Erik konuştukça yaptığı çözümlemeden daha da emin oluyordu. "Batı kıyısına çıkamayız; orası Özgür Şehirler'in toprakları ve denemeye kalkarsak, Patrick Acı Deniz'de kalan tek tarafsız grubu da soğutma riskine girer. Ayrıca oraya giderken, büyük olasılıkla bölgedeki bütün Queg savaş gemileriyle karşılaşırız."

Owen iç geçirdi. "Daha önemlisi, erzaklarımızı almamızı ve yaralıları güneydeki Sarth'a ve Krondor'a ulaştırmamızı sağlamak için donanmamızın orduyu batı kanadından desteklemesi gerekiyor."

Erik çenesini kaşıdı. "Bir kuşun gözlerine sahip olsaydık, bahse girerim buradan başlayan bir istihkâmlar dizisi görürdük."

"Mantıklı," dedi Owen. "Ama savaşta, teoriye çok fazla bel bağlamanın anlamsız olduğunu gösteren pek çok şey gördüm. Subai döndüğünde bize getireceği haberleri beklemek zorunda kalacağız."

"Tabii dönerse," dedi Erik.

"Bahsimizi devam ettirelim," dedi Owen.

"Ne'" dedi Erik.

"Amiral Reeves'e Sarth'tan kıyıyı takip ederek buraya bir hızlı kotra yollamasına dair bir emir göndereceğim. Birileri önünü kesmeden önce kuzeye ne kadar gidebileceğini öğrenmek istiyorum."

Erik öne eğildi. "Burada engelleneceğine bahse girmek ister misin?" diye sordu, parmağını Sorgulayıcının Bakışı'nın batı kıyısına vurarak.

"Hayır," dedi Owen. "İçgüdülerini takdir etmeyi öğrendim."

Erik arkasına yaslandı. "Umarım yanılıyorumdur ve Fadawah tamamen Yabon'un dışındadır. Eğer o rota boyunca savunma istihkâmları inşa ediyor olsaydım yapabileceklerimi hayal edebiliyorum."

Owen, "Çok fazla hayal kuruyorsun," dedi. "Sana bunu daha önce söyleyen olmuş muydu hiç?" Erik arkadaşına bakıp, "Yeterince sık değil," dedi. Kalkıp, "Yapmam gereken işler var," dedi. "Tutsakların geri kalanının sorgusunu bitirince rapor vermeye gelirim."

"Akşam yemeği hazır. Yemek bitmeden burada ol." dedi Owen. "Burada olacağım." dedi Erik ve uzaklaşırken Owen raporlarına geri döndü.

Dash bekliyor ve karanlık artarken kızmaya başlıyordu. Gece yarısını geçeli on beş dakika olmuştu ama Kirby hâlâ ortalarda yoktu. Birisinin arkasında olduğunu sezdiğinde, adamı aramak için harekete geçmek üzereydi. Elini hançerinin kabzasına kaydırdı ve yanmış binanın arka girişine doğru gelişigüzel bir hareketle ilerledi.

Kapıdan geçer geçmez, yana adım attı ve iki eliyle dışarı çıkmış bir çatı kirişine uzandı ve tek bir akıcı hareketle kendini yukarı çekti. Hançerini çekip beklemeye başladı.

Bir süre sonra kapıdan birisi çıkıp etrafa göz attı. Dash bekledi. Aşağısındaki pelerinli şekil bir adım ileri atınca Dash yere atladı ve hançerini gırtlağına dayadı.

Başlığın altından bir ses, "Beni ısıracak mısın züppe?" dedi.

Dash şekli hızla döndürdü. "Trina!"

Genç kadın gülümsedi. "Hatırlanmak güzel."

"Burada ne arıyorsun?"

"Şu kürdanı kaldır da anlatayım."

Dash sırıttı. "Üzgünüm, ama güzel olduğun kadar tehlikeli olduğuna da bahse girerim."

Kadın abartılı bir şekilde suratını ekşitti. "Seni yağcı."

Dash'ın gülümsemesi kayboldu. "Adamlarım öldü ve bazı yanıtlar istiyorum. Kirby Dokins nerede?"

"Öldü," dedi kadın.

Dash hançerini kaldırdı.

"Birden daha mı az tehlikeli oldum?"

"Hayır," dedi Dash kadim binanın içine çekerek. "Ama Şakacılar muhbirimi öldürdüklerini söylemek için seni yollamazdı,"

"Yani?"

"Yani adamlarımı siz öldürmediniz."

"Çok iyi züppe."

"Kim öldürdü?"

"Eski bir tanıdığın, şehirde yeni bir çete peydahlandığını düşünüyor. Pazarda pek fazla yeni mal olmamasına karşın, ne demek istediğimi anlıyorsundur, kaçakçılar olabilir."

"Anlıyorum," dedi Dash. Kadın uyuşturucuda, çalıntı malda ya da diğer kaçak mallarda dikkate değer bir artış olmadığını söylemeye çalışıyordu.

"Başka bir Sürüngen mi?"

"Geçmişini biliyorsun züppe." "Senin için Şerif Züppe," dedi Dash.

Kadın güldü. Bu kadını gerçekten gülerken gördüğü ilk seferdi. Hoş bir kahkahası vardı. "Rahat bırakıldık, bu yüzden birileri bölgemize girmeyi planlıyorsa, henüz denemeye hazır değillerdir. "Eski arkadaşımız iki adamını kimin öldürdüğünü bilmediğimizi söylememi istedi, ama adamlarının da Sung Tapınağı'nın sunağından çıkıp gelen çocuklar olmadıklarını bilmelisin. Molan ile Riggs'in sana katılmadan önce kimin için çalıştığını öğrenirsen, bir ipucu elde edebilirsin."

Dash sessizdi, ardından, "Yani Dürüst Adam o ikisinin, katillerini tanıdığını düşünüyor," dedi. "Olabilir. Ya da sadece yanlış zamanda, yanlış yerde bulunmuş da olabilirler, ama her iki şekilde de, birileri yetkinize karşı geliniyormuş gibi düşünmenizi istiyordu. O yüzden cesetleri kapınıza attılar. O adamları Şakacılar öldürmüş olsaydı, limana atılırlardı."

"Kirby'yi kim öldürdü?"

"Bilmiyoruz," dedi Trina. "Her zamanki sırnaşık haliyle etrafta dolaşıyordu, ardından iki saat önce lağımlarda yüzerken bulundu."

"Nerede?"

"Kokuşmuş Sokak'ın altındaki büyük halicin yakınındaki Beş Uç'ta." Kokuşmuş Sokak, savaştan önce pek çok kötü kokulu dükkânın olduğu Tabakçılar Yolunun Fakir Mahalle dilindeki karşılığıydı.

Beş Uç, lağımlardaki üç büyük, iki küçük yolun kesiştiği büyük bir kavşağın adıydı. Dash oraya hiç gitmemişti, ama nerede olduğunu biliyordu.

"Beş Uç'ta mı çalışıyorsunuz?"

"Orada değiliz, ama nerede çalıştığımızı sorma."

Dash sırıttı. "Henüz değil."

"Hiç sorma Şerif Züppe, hiç."

Dash, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Trina.

"Yaşlı adama teşekkürlerimi ilet."

Trina, "Bunu sevgisinden yapmadı Şerif Züppe," dedi. "Henüz taçla uğraşacak durumda değiliz. Ama sana bir şey daha söylememi istedi."

"Nedir?"

"Tehditlerde bulunma. Şakacılar'a savaş ilan ettiğin gün, kılıcınla beraber uyu." Dash, "O halde amcama bu tavsiyenin iki taraf için de geçerli olduğunu söyle," dedi. "İyi geceler öyleyse."

"Seni tekrar görmek hoştu Trina."

"Benim için her zaman bir zevk Şerif Züppe," dedi kadın hırsız. Ardından kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Dash, takip edilmediğinden emin olması için kadından sonra beş dakika bekleme nezaketini gösterdi. Ayrıca onu istediği an bulabilirdi. Daha da önemlisi, aynı soruyla boğuşup duruyordu: Adamlarını kim öldürmüştü?

Karanlığa doğru süzüldü ve karargâha doğru yola koyuldu.

Roo önündeki manzaraya kıs kıs gülüyordu. Nakor, heykeli yukarı kaldırmaya çalışan işçilere emirler yağdırarak çekirge gibi sıçrıyordu. Roo arkasındaki arabaların geçebilmesi için arabasını yolun kenarına çekti. Aşağı atlayıp yolun karşısına geçerek Nakor'un yanına gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu gülerek.

Nakor, "Bu aptallar o sanat eserini parçalamaya kararlı!" dedi.

Roo, "Sanırım istediğin yere koyacaklar, ama heykeli neden buraya koyduruyorsun?" diye sordu. Krondor kapılarının dışındaki geniş araziyi göstermek için eliyle geniş bir yay çizdi. Bu bölgede küçük bir çiftlik vardı, ama ev yok edilmişti ve artık yerini sadece kararmış temel taşları belirliyordu.

"Şehre giren herkesin bunu görmesini istiyorum," dedi Nakor işçiler heykeli dikerken. Roo durakladı. Kadının yüz ifadesinde göze hoş gelen bir şey vardı. Uzun süre heykeli inceledikten sonra, "Gerçekten çok hoş Nakor," dedi. "Tanrıçan bu mu?"

"Leydi bu," dedi Nakor başını sallayarak.

"Ama onu neden tapınağının ortasına koymadın?"

"Çünkü henüz bir tapınağım yok," dedi Nakor işçilere arabaya dönmelerini işaret ederek.

"Tapınak yapmak için bir yer bulmak zorundayım."

Roo güldü. "Bana bakma. Darkmoor'da zaten bir depo aldım. Ayrıca Tapmak Meydanı yakınlarında hiç binam yok."

Nakor'un gözleri parladı. "Evet! Tapınak Meydanı. Tapınağı inşa etmemiz gereken yer orası!" "Müteahhitlerim var," dedi Roo. Ardından gözlerini kısarak Nakor'a baktı. "Ama bu günlerde pek hayırseverliğim üstümde değil."

"Ah," dedi Nakor gülerek. "O halde paran olmalı. Sen sadece paran olduğunda cimri olursun.

Meteliksiz olduğunda çok cömertsindir."

Roo güldü. "İnanılmaz bir adamsın Nakor."

"Evet, öyleyim," dedi Nakor. "Şimdi, biraz param var, bu yüzden bana bir tapınak yapmak zorunda kalmayacaksın, ama senden indirim istiyorum?"

"Ne yapabileceğime bakarım." Duyulmamaları için etrafa göz attı. "Şehirde hâlâ pek çok düzensizlik var. Pek çok mal sahibi öldü ve taç henüz o malların kimin olduğunu belirleyecek bir politika belirlemedi."

"Patrick henüz sahipsiz topraklara el koymadı demek istiyorsun."

"Anladın," dedi Roo. "Gerçek sahip bir hak talebinde bulunmazsa, yerleri işgal edenler büyük bir avantaja sahip olacak gibi görünüyor. Tesadüfen, eski bir iş ortağımın Lims-Kragma Tapınağının üstündeki, Tapınak Meydanı'nın kuzeybatı köşesindeki boş bir arsanın sahibi olduğunu öğrendim. Ölüm Tanrıçası'nın tapınağıyla Guis-wa Tapınağı'nın arasında yer almasından dolayı, orası her zaman satılması zor bir arsaydı. Yaşlı Crowley orayı bana satmak istemişti, ama ben kabul etmemiştim. Artık Crowley savaştan sağ çıkamayanların arasında olduğuna göre, toprak sahipsiz demektir." Roo fısıldayarak, "Hiç mirasçısı yoktu," dedi. "O yüzden orayı sen, bir başka işgalci ya da taç alacak."

Nakor sırıttı, "Ölüm Tanrıçası ile Kırmızı Çeneli Avcı arasında olmak beni rahatsız etmez, bu yüzden Leydi'yi de rahatsız etmeyeceğine eminim. Arsaya bakmaya gideceğim."

Roo heykele göz attı. "Gerçekten oldukça güzel."

Nakor güldü. "Heykeltıraş ilham almış."

"İnanırım. Kim modellik yaptı?' "Öğrencilerimden biri. Özel bir kız." "Görebiliyorum," dedi Roo.

Nakor işçilere arkaya binmelerini işaret ederek arabasına binerken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Ravensburg'e. Milo için Kılkuyruk Hanı'nın yeniden yaptırıyorum. Kızı artık Darkmoor'da yaşayacağı için, bana hisselerin yarısını satacak."

"Sen, hancı...?" dedi Nakor inanmaz bir kahkahayla.

"Her iş kazanç sağlayabilir Nakor."

Nakor güldü, el salladı ve arabasını şehre doğru sürmeye başladı.

Roo arabasına binip heykele tekrar baktı. Heykele bakmak için duran ya da geçerken göz atan insanlar vardı. Bir kadın uzanıp çok saygılı bir biçimde heykele dokundu ve Roo heykeltıraşın gerçekten ilham almış olması gerektiğini kabul etti.

Dizginleri şaklattı ve atını yoldaki doğu trafiğine soktu. Şartlar hâlâ zordu, ama Vasarius'un yakalanmasından sonra yaşam biraz daha iyi bir hal almıştı.

Çocuklarıyla vakit geçirmekten gerçekten keyif almayı öğrenmiş ve Karli, onunla evlendiğinde hayal ettiğinden çok daha iyi bir eş olmuştu. Kıştan beri taçtan gelen hiçbir altın olmamasına rağmen, eninde sonunda o borcu kendi avantajına kullanabileceğini biliyordu. İyi miktarda nakit paraya ihtiyacı vardı, ardından borcu taçtan izin belgelerine ve ayrıcalıklara dönüştürebilirdi. Eninde sonunda Krallık ile Kesh arasında barış sağlanacaktı ve bu olduğu zaman kârlı lüks mal ticareti yeniden başlayacak ve Jacob Esterbrook'un ölmesiyle güneyle yaptığı ticaret kısıtlı kalmayacaktı. "Evet," dedi Roo kendi kendine arabasını çocukluğunun geçtiği kasabaya sürerken. Durum kesinlikle iyiye gidiyordu.

Jimmy, "Daha da kötüleşirse, her şeyimizi kaybederiz," dedi.

Dük Duko başını salladı. "Karanın Sonu'nda sıkıştığımız yer burası." Haritayı gösterdi. "Sanki orayı almak istemiyorlarmış gibi, ama ayrılmaya da gönülsüzler."

Beş yıl önce var olmayan bir kasaba olan Vykor Limanının en büyük hanının en büyük odasındaydılar. Jimmy yerleşimi gördükten sonra, ilk Krondor Prensi yıllar önce biraz daha güneye inseymiş, Batı Toprakları'nın başkentinin Krondor değil burası olacağı fikrine varmıştı. Acı Deniz'deki en kötü havada bile yanaşmak için nispeten daha güvenli olan sakin bir körfeze açılan liman genişti. Rıhtımlar istenildiği kadar, gerekirse kilometrelerce genişletilebilirdi ve kuzeydoğuya giden geniş bir anayol karadan daha kolay bir giriş sağlıyordu Tüccarlar çoktan limanın çevresinde dikilmiş ahşap kazıkların etrafına yayılmış ordu karargâhına ve dükkânlara gelmeye başlamıştı. Birkaç yıl içinde burada bir şehir olacak, diye düşündü Jimmy.

Atını kasabaya elinden geldiği kadar hızlı sürmüş ve iki gün önce mesajları Duko'ya ulaştırmıştı.

Çoğunda uyuyarak, bütün bir gün dinlenmişti.

Duko daha fazla devriye göndermişti ve artık ulaklar en son bilgilerle dönüyordu.

Jimmy'nin sol omzu çok ağrıyordu; kocaman mor ve mavi çürük artık yeşile ve sarıya dönerek geçmeye başlamıştı. Birkaç tane küçük kesik dikilmişti ve kendini kötü hissetmesine karşın iyileşiyordu ve birkaç gün içinde eski formuna kavuşacağını biliyordu.

Eski düşman Generali takdir etmeye başlamıştı.

Lord Duko, Krallık'taki soylu bir ailede doğmuş olsaydı belki de dönek kaderin ona şu an sağladığı konuma kadar yükselebilecek, düşünceli bir adamdı. Krallık'taki çok önemli bir görevin yetenekli ve zeki birisi tarafından dolduruluyor olduğunu bilmek. Jimmy'ye bir şekilde güven veriyordu.

Jimmy Duko'ya Prens Patrick'in gönderdiği emirlerin içeriğini sormamıştı. Dükün Jimmy'nin bilmesi gerekenleri ona söyleyeceğini biliyordu, fazlasını değil.

Duko Jimmy'ye, yiyecek ve şarap olan başka bir masaya gelmesini işaret etti. "Aç mısın?" Jimmy gülümsedi. "Evet," dedi sefer masasındaki sandalyesinden kalkıp diğer masaya giderek. "Hizmetkârlarım yok." dedi Duko. "Senin şu Keshlinin Krondor'daki sarayda bu kadar rahat bir şekilde araştırma yapması burada tanımadığım herkesten şüphelenmeme yol açıyor. Korkarım bu beni daha önce burada görevli olan subaylara sevdirmedi. Kuzeye çağırılmamış olanları, limandaki karakollara ya da Karanın Sonu'na gönderdim."

Jimmy başını salladı. "Çok politik değil, ama çok akıllıca."

Yaşlı General gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Lordum," dedi Jimmy, "hizmetinizdeyim. Prens Patrick, siz Ekselansları ile taç arasında bir bağlantı olarak hizmet etmemin yanı sıra, size burada uygun gördüğünüz şekilde tüm gücümle hizmet etmemi istedi."

"Demek Patrick'in buradaki casusu sen olacaksın'"

Jimmy güldü. "Eh, sizin gibi büyük bir eski düşmanla başa çıkma konusunda oldukça şüpheci ve biraz, dikkatli davranmasını takdir edersiniz lordum."

"Çok mutlu olmasam da anlıyorum."

"Sanırım beni yararlı bulacaksınız efendim. Kendinizi sonuçları öngörülebilir bazı araştırmaların konusu olarak bulacaksınız ve bunların hepsi de taçtan gelmeyecek; pek çok doğulu soylunun Batı'daki boş görevlere gelmek isteyecek oğulları ve kardeşleri var. Birkaç tanesi çağırılmadıkları halde buraya gelecektir. Bazıları, atalarının yaptığı gibi Kesh ile savaşıp zafer kazanmak isteyen daha genç kardeşler ya da oğullar, güvenilir gönüllüler olacaktır. Bununla birlikte bazıları doğrudan sizin itibarınızı azaltmak için kullanabilecekleri bir şeyler aramak ya da lordlarına rakip bir başka lord ya da sadece ilgilenen gruplara satmak için bilgi edinmek üzere gelecektir. Doğu saraylarının politikası ölümcül ve karmaşıktır. Bu tür pek çok saçmalığı defetmek için yardımcı olabilirim." "Sana inanıyorum," dedi Duko. "Ben her şeyden önce askerim, ama prenslerle ve hükümdarlarla başa çıkmak için bir miktar becerin yoksa, anayurdumda en büyük generallerden biri olamazsın. Onlar sorunlara gerçekten çözüm bulmaktan çok, çoğunlukla kendi kibirleriyle ilgilenirler ve işverenimin sarayında genellikle benim çıkarlarıma karşı çalışacaklara önceden tedbir almak zorunda kalırdım. Tamamen de farklı olmayabiliriz."

"Eh, Krallık'ın geçmişine bakıp her galibin bir fatih olmadığını ya da Batı'daki bütün ulusların kollarını açarak Krallık'ı bağrına bastığını düşünen herkes aptaldır Ekselans. Tarihi yazan Kral'ın yazmanıydı ve Batı'yı işgal edişimizi biraz farklı bir bakış açısından okumak isterseniz, size Özgür Şehirler'de basılmış, hükümdarlarımızın üstüne çok sevecen bir ışık tutmayan bir ya da iki tarih kitabı önerebilirim."

"Tarihi galipler yazar," dedi Duko. "Ama tarih benim çok az işime yarar. Benim ilgilendiğim gelecek."

"Şu andaki durum ele alınırsa akıllıca bir davranış muhtemelen."

"Şu anda şu Keshli subay ve kaçışının neyin habercisi olacağıyla daha çok ilgiliyim."

Jimmy başını salladı. "Onları bulduğumuzda. Malar ona belgeleri gösteriyordu. Emirlerin ne anlama geldiğini açıklamaya yeni başlamış olabilir. Eğer söyledikleri 'Krondor savunmasız'dan ibaretse ve Keshliler casusu fark ettiğimiz için Krondor'u güçlendireceğimizi düşünürse, herhangi bir sorunla karşılaşmayız. Ama o mesajların ayrıntılarını ezberlemişse, üstlerine Krondor'u güçlendiremeyeceğimizi söyleyebilir."

Duko, "O Keshlileri Karanın Sonundan atabilseydim, bunun yararı olurdu," dedi. Jimmy, "Evet öyle, ama daha fazla asker olmadan bunu nasıl gerçekleştireceğini anlayamıyorum," dedi. "Kuşatmaya dayanmak başka, etkili bir karşı saldırı yapmak...?" Omuzlarını silkti.

"Arkalarındaki bütün o çöle rağmen, Keshlilerin Karanın Sonu'na saldırmak için orduyu bu kadar iyi ikmal etmelerinden etkilendim," dedi Duko. "Gemilerini Durbin'in dışında durdurmak için filoyu ikiye ayırabilseydik, onları silkip atardık, ama bunun dışında onları oradan nasıl çıkartacağımıza dair bir fikrim yok. Prens'ten Reeves ile birlikte Durbin'in dışına akına gidecek bir ekip gönderme izni istedim..." Omuzlarını silkti. "Prens gönülsüz gibi görünüyor." "Kesh ile önceki savaşlara bakacak olursan, bu hâlâ bir 'yanlış anlaşılma.' Patrick bunu büyütmeye isteksiz," dedi Jimmy. "Fikirlerim tükendi lordum." Kalktı, "izin verirseniz, yürüyüşe çıkıp biraz kafamı toparlayacağım. Yoksa kendimi masanızda uyurken bulabilirim."

"Uyku iyileştirir," dedi Duko. "Kestirmek istersen, hayır dediğimi duymazsın. Keshlinin üzerinde bıraktığı izleri gördüm."

"Yürüyüş yaptıktan sonra hâlâ uyumak istersem lordum, akşam yemeğinden önce biraz kestiririm."

Duko eliyle gidebileceğini işaret etti ve Jimmy ayrıldı. Karargâha dönüştürülmüş han, karargâh komutanının isteklerini karşılamak için çalışan pek çok yazman yüzünden yoğundu. Jimmy yazmanların ve memurların, çok daha gevşek bir yaklaşıma sahip olan denizin ötesinden gelen paralı askerleri bunaltmasından keyif alıyordu. Novindus'ta bir Yüzbaşı genelde, düzenleme ve lojistikle ilgili en çok

bir baron kadar endişelenmek zorundaydı. Duko gibi komutası altında birkaç bin adamdan fazlasını bulunduran general enderdi. Bu düzensiz kiralık askerler artık geleneklere bağlı, son derece düzenli bir ordu gibi davranmak zorunda kalıyordu. Jimmy bu savaş bitmeden birden fazla yazmanın, Novinduslu kızgın bir asker tarafından gözünün morartılacağından ya da kafasının kırılacağından şüpheleniyordu.

Tabii bu savaş biterse, diye düşündü Jimmy, Vykor Limanı'nı izlemek için binadan çıkarken.

Akşam havasında kırbaç şaklamaları yankılandı. Subai sesi, bu uzaklıktan bile tanımıştı. Bu sesi çocukken, Durbin'in dışındaki tepelerde yaşarken yeterince duymuştu.

Büyükbabası, neredeyse efsanevi ve İmparatorluk'taki en iyi keşifçiler ve iz sürücüler olan Kesh İmparatorluk Kılavuzlarının bir üyesiydi. Torununa öğretebildiği her numarayı ve beceriyi öğretmişti ve köle tüccarları küçük çocukları ve kızları köle pazarına görülmek için köylere baskın yaptığında, Subai o becerileri saklanmak için kullanmıştı.

Bir keresinde yine bir baskından sonra eve döndüğünde, bütün ailesinin tamamen yok olduğunu öğrenmişti; babasının ve büyükbabasının vücutları parçalara ayrılmış, annesi ve kız kardeşiyse kayıptı. Sadece on bir yaşında olmasına karşın, birkaç eşyasını alıp bunu yapan adamların peşinden yola koyulmuştu.

Durbin rıhtımlarına ulaşana kadar üç adam öldürmüştü. Annesini ve kız kardeşini kimin götürdüğünü asla bulamamıştı ve Durbin yakınındaki tepelerden daha ölümcül bir çevreye sahipti.

Krondor'a giden bir gemiye kaçak binmiş ve bütün yolculuk süresince saklanmıştı.

Hiçbir şey bilmeden, kendini şehrin dışında bir köyde bulmuş ve iş karşılığında onu besleyen ve kıyafet veren bir aileye hizmetkârlık yapmıştı. On altı yaşında Krondor'a dönmüş ve Prens'in ordusuna yazılmıştı.

Yirmi beş yaşına gelene kadar, Yolbulucuların lideri olmuştu. Ama on yıl sonra bile hâlâ, havada yankılanan köle tüccarlarının kırbaçlarının sesini hatırlıyordu.

Sorgulayıcının Bakışı'nın doğusundaki bölgeye ulaştığında, yanında hâlâ beş tane Yolbulucu vardı. İkisi, Mareşal Greylock'a bilgi götürmek üzere çoktan güneye doğru yola çıkmıştı. Sarth ile Sorgulayıcının Bakışının tam ortasındaki istihkâm gibi bir istihkâm yoktu. Krallık güçleri kuzeye yaptığı yolculukta belli bir noktaya ulaştığında haber taşımak için hazır bekleyen ulakları olan iki gözetleme kulesi vardı. Subai, kuleleri gösteren ayrıntılı bir harita çizmişti ve Erik'in durumu en iyi ele alış yolu, kuzeye haber götüremeden ulakları öldürmek olacaktı. Subai, von Darkmoor'a güveniyordu ve Kızıl Kartallarının o konumları çabucak alacağını biliyordu.

Subai dört Yolbulucusu'nu tepelerin yukarısında bırakmış ve yanına bir tane adam alarak anayoldan gelen seslere bakmak için dik yamaçlardan aşağı inmişti. Atları o kadar yukarıda kalmıştı ki, artık bir nöbetçiye rastlamadıkları takdirde fark edilmekten endişelenmiyorlardı.

Kıyıya doğru inen tepelerdeki tehlikeli iniş düşünülecek olursa, Subai burada bir nöbetçi olduğundan bile emin değildi. Taşları yerinden çıkarmamak ve aşağı düşerek ölmemek için her adım yavaş atılıyordu.

Ağaçlar bolca tutunacak yer sağlaması açısından yeterince kalın olmasına karşın ilerleyiş zordu. Altlarında on beş metre aşağıya uzanan başka bir dik yamacı olan yüksek bir tepenin kenarına vardıklarında, Subai çabanın buna değdiğini biliyordu. Tuniğinin içinden rulo yapılmış kaliteli bir parşömen ve bir yazı çubuğuyla

birlikte küçük bir kutu çıkardı. Gördüklerinin bir taslağını çizip birkaç not ekledi. En sona kısa bir yorum yazdı, ardından yazı aletlerini kaldırdı. Yanındaki adama, "Aşağıda gördüklerini ezberle," dedi. Greylock'un ordusunun güzergâhına derin siperler kazan Krallık vatandaşlarından oluşan köle ekiplerini izleyerek, tam bir saat kaldılar. Duvarlar yapılmıştı, ama güneydeki toprak barikatın aksine, bunlar devasa taş ve demir yapılardı. Ön tarafa yakın bir demirhane inşa edilmişti ve cehennemi parıltısı, istilacılar için çalışan yüzlerce zavallı insanın üstüne kırmızı bir ışık düşüyordu. Etrafta, sefil işçileri sıkı bir şekilde çalıştırmak için kullandıkları kırbaçlar taşıyan muhafızlar dolaşıyordu.

Bıçkı sesleri de geliyordu ve kıyının yanına bir marangozhane kurulmuş olduğunu gördüler.

Yolun yukarısından atlılar geldi ve öküzlerin çektiği arabalar yavaşça yapıya doğru ilerledi. Karanlık çökerken Subai, "Tepeye geri çıkmalıyız, yoksa bütün gece burada mahsur kalırız," dedi.

Kalktı ve adımını atarken yanındaki adamın, "Yüzbaşı bakın!" dediğini duydu.

Subai adamın gösterdiği yere bakıp küfür etti. Yolda, gözün görebileceği kadar uzakta, akşam karanlığında yanan başka ışıklar da vardı; daha çok demirhane ve meşale Subai'ye bir gerçeği anlatıyordu. Krallık bu savaşı bu şekilde ilerleyerek kazanamazdı. Sabahın ilk ışıklarına kadar beklemek zorunda kalacağını bilerek, tepeye doğru yürümeye başladı; ardından Greylock'a uzun bir rapor yazacaktı. Ardından hızla kuzeye ilerlemek ve düşmeden önce Yabon'a ulaşmak zorunda kalacaktı. LaMut, Zün ve Ylith'in düşman elinde olması yüzünden, Subai Kral'ın ve Krondor Prensi'nin Yabon Eyaleti'ni sonsuza kadar kaybetmeye ne kadar yakın olduklarını anlamadıklarını fark etti. Ve Yabon kaybedilirse, istilacıların tekrar güneye yönelmesi ve Krondor ile Batı'yı tekrar almaya çalışmaları sadece an meselesi olacaktı.

-19-
KARARLAR

Kumsalda rüzgâr esiyordu.

Doğuda güneş yükselirken Pug Miranda ile el ele tutuşmuş yürüyordu. Bütün gece yürüyüp konuşmuşlar ve önlerindeki kritik birkaç konuda neredeyse anlaşmaya varmışlardı.

"Ama bunu neden şimdi yapmak zorunda olduğunu anlamıyorum," dedi Miranda. "Onca hafta Elvandar'da dinlenmenin ardından ve Prens'e olan bütün öfkenden kurtulduktan sonra, Patrick'in aptallığını görmezden gelebileceğini düşünmüştüm."

Pug sırıttı. "Bir tüccarın ya da hizmetkârın aptallığını görmezden gelmek başka bir şey; bir Prens'inkini görmezden gelmek bambaşka. Bu sadece basit bir Saaur meselesi değil. Bu sadece bir belirti. Bu sonuçta, gücümün sorumluluğunun kimde olduğu meselesi, ben de mi yoksa taçta mı?" "Anlıyorum," dedi kadın, "ama bu acele karar neden? Vicdanına uymayan bir şey yapman gerektiği söylenene kadar neden beklemiyorsun?"

"Çünkü iki kötülükle karşı karşıya kalacağım bir durumdan kaçınmak istiyorum ve küçüğü tarafından kucaklanan büyük kötülüğü engellemek için harekete geçmeliyim." Miranda, "Eh, hâlâ aceleci davrandığını düşünüyorum," dedi.

"Birkaç başka işi halledene kadar Krondor'a gidip Patrick'e kararımı açıklayacak değilim," dedi Pug.

Kayaların üzerine tırmandılar ve gelgit havuzlarının arasında yürüdüler. Pug, "Crydee'de bir çocukken, Tomas'ın babasına pavurya ve yengeç avladığım kasabanın güneyindeki havuzlara gitmek için yalvarırdım; Tomas'ın babası en iyi kabuklu deniz yahnisini yapardı," dedi.

Miranda, "Çok uzun zaman önce görünüyor, değil mi?" dedi.

Pug dinç bir sırıtmayla dönüp, "Bazen çağlar geçmiş gibi, bazen de dünkü kadar yeni geliyor," dedi.

"Saaurlardan ne haber?" diye sordu Miranda. "O sorun geçmişte yaşayarak çözülmez."

"Birkaç gecedir aşkım, koleksiyonumdaki en eski oyuncaklardan biriyle vakit geçiriyordum." "Kulgan'ın sana verdiği kristal mi?"

"Ta kendisi. Carselı Althafain tarafından yapılmış. Midkemia'nın her tarafına baktım ve sanırım Saaurları yerleştirebileceğimiz bir yer buldum."

"Bana göstermek ister misin?"

Pug elini uzatıp, "Zaten şu nakil büyüsünü çalışmam gerekiyor," dedi. "Etrafımıza koruyucu bir kabuk koyar mısın lütfen."

Miranda denileni yaptı ve etraflarını aniden mavimsi, saydam bir küre sardı. "Bizi yine bir dağın içinde cisimleştirme de, buna ihtiyacımız olmasın."

Pug, "Deniyorum," dedi. Kadının beline sarılıp, "Deneyelim," dedi.

Anında etraflarındaki manzara, engin yeşil bir ovaya dönüşerek değişti.

"Neredeyiz?" diye sordu Miranda.

"Yerel dilde Efhel-du-ath denilen yerdeyiz," dedi Pug.

Mavi küre kaybolunca, yüzlerine sıcak yaz rüzgârı vurdu. "Burası Aşağı Delkian'a benziyor," dedi Miranda.

"Duathian Ovası," dedi Pug, "Gel,"

Kadını birkaç yüz metre güneye yürüttü ve kendilerini birden çok yüksek bir uçurumdan aşağı bakarken buldular. Pug. "Yüzyıllar önce,

kıtanın diğer kısmı çökerken bu tarafı yükselmiş," dedi, "Bu uçurumun yüz seksen metreden daha alçak kısmı yok. Tırmanılabilen iki ya da üç yeri var, ama pek tavsiye etmem."

Miranda boşluğa adım alıp yürümeye devam etti. Dönüp aşağıya baktı. "Çok yüksek."

"Gösteriş," dedi Pug. "Kıtanın alt kısmına, Al-Maral Kâfirleri'nin Ishap Tapınağı'ndan sürülmesi sırasında Triagia'dan gelen sığınmacılar yerleşmiş."

"Novindus'ta yerleşenlerle aynı grup," dedi Miranda, toprağa geri yürüyerek. "Burada kimse yaşamıyor mu?"

"Kimse," dedi Pug. "Kuzeyinde ve batısında dağları, güneyinde ve doğusunda uçurumu ve otlağı, engebeli arazileri, nehirleri ve gölleri olan aşağı yukarı iki buçuk milyon kilometrekare alan." "Demek Saaurları buraya yerleştirmek istiyorsun."

"Daha iyi bir çözümle gelene kadar," dedi Pug. "Burası gerekirse birkaç yüzyıl yaşayabilecekleri kadar büyük. Eninde sonunda Shila'ya gideceğim ve orayı kalan iblislerden temizleyeceğim. Ama o zaman bile Saaurların yaşaması için gezegene yeterli yaşamın dönmesi yüzyıllar alır." Miranda, "Ya burada yaşamak istemezlerse?" diye sordu.

"Onlara seçim lüksü sunamayabilirim," dedi Pug.

Miranda kollarını Pug'un beline doladı. Sarılarak, "Ama kendini, bu seçimlerin neye mâl olacağını düşünmekten alamıyorsun, değil mi?" dedi.

"Sana hiç İmparatorluk Oyunları ile ilgili bir hikâye anlatmadım, değil mi?" diye sordu Pug, "Hayır," dedi kadın.

Pug kadına sarıldı ve aniden Efsuncunun Adası'ndaki kumsalda belindiler. "Şimdi kim gösteriş yapıyor!" dedi kadın, yarı şaka yarı ciddi.

"Sanırım artık nasıl yapacağımı öğrendim," dedi Pug buruk bir gülümsemeyle.

Miranda Pug'ın koluna vurdu. " 'Sanma' iznin yok. Bir kayanın içinde cisimleştiğinde bir koruyucu büyüyü ne kadar çabuk kaldırabildiğini görmek istemiyorsan çok iyi öğrenmelisin!" "Üzgünüm," dedi yüz ifadesi kesinlikle öyle olmadığını söyleyen Pug. "Eve dönelim."

"Biraz uyuyacağım," dedi kadın. "Sabaha kadar konuştuk."

"Konuşacak bir sürü önemli şey vardı," dedi Pug, elini kadının beline atarak. Bir süre tepede, oradan da villaya giden patikada sessizce yürüdüler.

"Yeni Yüce olmuştum," diye anlatmaya başladı Pug, "ve Meclis'teki akıl hocam Hochopepa beni, Savaşlordları'nın İmparatorun onuruna düzenlediği büyük bir festivale katılmam için ikna etti. Ve Krallık'a karşı büyük bir zaferi duyurmak için." Anılara dalarak sessizleşti. Bir süre sonra devam etti. "Krallık askerleri arenada, karımın halkı olan Thuril askerleriyle dövüştürülüyordu. Öfkelendim."

"Anlayabiliyorum," dedi Miranda. Patika yukarı yürümeye devam ettiler.

"Gücümü imparatorluk arenasını ortadan ikiye ayırmak için kullandım. Rüzgârlar estirdim, gökten ateş yağdırdım, yağmurlar, depremler, bildiğim bütün numaraları yaptım." "Etkileyici olmuş olmalı."

"Öyleydi. Binlerce insanı ölesiye korkuttu Miranda." "Ölüm dövüşü cezasına çarptırılmış adamları kurtarabildin mi?" "Evet," dedi Pug. "Ama?"

"Ama haksız yere cezalandırılmış kırk askeri kurtaracağım diye, tek suçu Kelewan'da doğmuş olmak ve İmparatorlarına düzenlenen bir festivale gitmek olan yüzlerce insanı öldürdüm," Miranda, "Sanırım anlıyorum," dedi.

"Bir öfke nöbetiydi," dedi Pug. "Başka bir şey değil. Sakin kalmış olsaydım, o askerleri kurtarmanın daha iyi bir yolunu bulabilirdim, ama öfkemin beni kontrol etmesine izin verdim." "Bu anlaşılabilir bir şey," dedi kadın.

"Belki anlaşılabilir bir şey olabilir," dedi Pug, "ama anlaşılabilir olduğu için bağışlanabilir bir şey değil." Kumsalı adanın iç kısmından ayıran tepenin doruğunda durup manzarayı izledi. "Denize bak. Umursamıyor. Devam ediyor. Bu dünya dayanıyor. Shila'da eninde sonunda dayanacak. Son iblis de açlıktan ölünce, bir şey olacak. Bir meteorla ya da büyü rüzgârıyla ya da anlamadığımız sebeplerle gökyüzünden bir parça yaşam düşecek. Belki iblislerin gözden kaçırdığı bir kayanın ardında bir parça ot olacak ya da okyanusların dibinde başka ufak yaşamlar ortaya çıkacak ve ben oraya hiç dönmesem de, o dünya eninde sonunda hayalin canlanışını bir kez daha görecek." "Ne anlatmaya çalışıyorsun aşkım?"

"Etrafındakiler güçlü değilken kendini güçlü olarak düşünmek insana çekici geliyor, ama var oluşun basit gerçeğiyle karşılaştırdığında, hayatın gücüyle ve ısrarcılığıyla, bizler hiçbir şeyiz." Karısına baktı. "Tanrılar hiçbir şey." Evlerine doğru baktı. "Yaşıma rağmen, iş bu tür şeyleri anlamaya gelince bir çocuktan farklı değilim. Babanı sürekli yeni bilgi aramaya iten şeyin ne olduğunu biliyorum artık. Nakor'un karşılaştığı her yeni şeyde neden bu kadar sevindiğini biliyorum. Bizler aynı, küçük bir balonla karşılaşan çocuklar gibiyiz."

Sessizleşince Miranda, "Çocuklardan bahsetmek seni üzdü mü?" diye sordu. Ağaçların arasındaki bir açıklıktan geçerek patikadan aşağı yürüdüler ve evlerinin bahçesinin sınırına yaklaştılar. Daire şeklinde oturmuş, Pug'ın onlara önceki gün verdiği bir alıştırmayı yapan öğrencileri görebiliyorlardı.

"Çocuklarımın ölümünü hissettiğimde, uçup iblisle tekrar yüzleşmemde bütün irade gücümü aldı," dedi Pug.

Miranda gözlerini yere çevirdi. "Böyle olduğuna sevindim aşkım." İblise zamanından önce saldırmaya teşvik ettiği ve Pug saldırıda neredeyse hayatını kaybediyor olduğu için hâlâ kendini suçluyordu,

"Eh, belki de yaralarım bana bir şey öğretmiştir, Jakan ile hâlâ Krondor'da iken dövüşseydim, onu Sethanon'da yenmek için hayatta kalamayabilirdim."

"General Fadawah'ın Ylith'ten sürülmesine yardım etmekten kaçınmanın sebebi bu mu?" "Patrick gidip Yabon eyaletini yerle bir etmemden memnun olur. Büyük bir zafer kazandığını iddia ederek memnuniyetle Doğu'dan göçmenler gönderip ağaç ektirir.

"Ne orada yaşayan insanların, ne de çevrede yaşayan elflerle cücelerin aynı fikirde olacaklarını pek sanmıyorum. Ayrıca o insanların çoğu Patrick'e hizmet edenlerden daha kötücül değil. Politik konular her geçen gün daha az ilgimi çeker oldu."

"Akıllıca," dedi Miranda. "Sen, tıpkı benim gibi bir güçsün ve ikimiz birleşsek muhtemelen küçük bir ülkeyi fethedebiliriz."

"Evet," dedi Pug sırıtarak. Arenadan bahsettiğinden beri ilk gülümseyişiydi. "Ufak bir ülken olsa ne yapardın?"

"Fadawah'a sor," dedi Miranda. "Planları olduğu belli."

Konağın ana girişinden bahçeye girerken, "Benim daha büyük endişelerim var," dedi.

"Biliyorum," dedi kadın.

"Dışarıda bir şey var," dedi Pug. "Yıllardır karşılaşmadığım bir şey."

"Ne?"

"Emin değilim," dedi Pug. "Bulduğum zaman söylerim." Pug daha fazla konuşmadı. İkisi de kozmosun dışındaki büyük bir kötücüllüğün, bir önceki yüzyılda karşılaşmış oldukları bütün

belaların kökü, İsimsiz Olan'ın varlığı biliyordu. Ve o kötücüllüğün, geçmişte Pug'ın birden çok kere karşılaştığı insan piyonları vardı. Pug düşüncelerini kendine sakladı, ama Nalar'ın elli yıl önce büyük yıkıma sebep olan Sidi adında çılgın bir büyücü piyonu olmuştu. Pug adamın öldüğünü düşünüyordu, ama artık emin değildi. Sezdiği Sidi'nin varlığı değilse bile, onun gibi bir başkasıydı ve her iki olasılık da Pug'ı dehşete düşürüyordu. Meclis'in bir Yücesi olduğu ya da Yıldızlimanı'nı kurmaya yeni başladığı sıralarda bu tür güçlerle uğraşmak, Pug'ın hayalinin ötesinde şeylerdi. Bu öyle bir görevdi ki, birden fazla kere daha başlamadan Pug'ın kendini yenik hissetmesine yol açmıştı, Miranda'ya sahip olduğu için tanrılara şükretti, çünkü onsuz uzun zaman önce kendini umutsuzluğa kaptırmış olurdu.

Dash kafasını kaldırınca tanıdık bir yüz gördü. "Tahvin?"

Eski tutsak, kahve içip bir sonraki devriyelerine hazırlanarak masada oturan iki polisin yanından geçti. "Seninle yalnız konuşabilir miyim'" diye sordu Dash Krondor'dan kaçtıktan hemen sonra kayıplara karışmış olan adam.

"Tabii," dedi Dash, kalkıp adama han bozmasının uzak bir tarafına gitmelerini işaret ederek. Polislerin duyma eriminden çıkınca Dash, "Sana ne olduğunu merak ediyordum," dedi. "Rapor vermeye gittiğimde sizi bir çadırın önünde bırakmıştım, ama geri döndüğümde sadece Gustaf'ı gördüm."

Tahvin tuniğinin içine uzandı ve çok eski, solmuş bir parşömen çıkardı. Dash okudu:

Okuyanın dikkatine:

Bu belgenin sahibi ensesindeki benden ve sol kolunun arkasındaki yara izinden tanınacaktır. Kendisi tacın bir hizmetkârıdır ve istediği

bütün yardımın ve desteğin kendisine sorgusuz sualsiz verilmesini talep ediyorum. İmza.

Krondor Dükü James

Dash'ın kaşları kalktı. Tahvin'e baktı ve adamın ensesindeki beni gösterdiğini gördü, ardından kolundaki yara izini göstermek için sol yenini sıyırdı.

"Kimsin sen?" diye sordu Dash sessizce. "Büyükbabanın, sonrasında da babanın ajanıydım." "Ajan mı?" dedi Dash. "Casuslarından biri demek istiyorsun herhalde." "Diğer şeylerin yanı sıra," dedi Tahvin.

"Tahvin'in gerçek adın olduğunu da sanmıyorum," dedi Dash. "İşe yarıyor," dedi Tahvin Sesini alçaltarak, "Krondor Şerifi olarak artık Batı Toprakları'ndaki haber almadan benim sorumlu olduğumu bilmen gerekiyor," dedi.

Dash başını salladı. "Büyükbabamı tanıyorsam, çok fazla kayıtsız şartsız yetki vermemiştir, bu yüzden bu seni çok önemli bir casus yapar. Bunu bana daha önce neden göstermedin?" "Üstümde taşımıyordum; sakladığım yerden almak zorundaydım. Bu, yanlış insanlar tarafından üstümde bulunsaydı ölmüş olurdum." "Peki neden şimdi?"

"Bu şehir güçbela ayakta duruyor ve yoktan var oluyormuş gibi görünse de savunmasız. Senin işin düzeni sağlamak, benim isimse düşman ajanlarını bulup çıkarmak." Dash bir süre sessiz kaldı. "Pekâlâ. Neye ihtiyacın var?"

"Aramızdaki işbirliğine. Saray kadrosu tamamlanana ve oradan görünmeden çalışmaya başlayana kadar, insanlar çok soru sormadan şehrin bütün kısımlarında dolaşırken görülebileceğim bir yerlerde çalışmam gerekiyor."

"Polis olarak işe ihtiyacın var," dedi Dash.

"Evet. Tehlike geçince ve şehir şu anda olduğundan daha güvenli bir hale geldiğinde, ortadan kaybolup saraya döneceğim. Şu anda polis olmaya ihtiyacım var." "Bana rapor verecek misin?" diye sordu Dash.

"Hayır," dedi Tahvin. "Krondor Dükü'ne rapor vereceğim." "Krondor Dükü yok," dedi Dash.

"Şu an yok, ama olana kadar Dük Brian a rapor vereceğim."

Dash mantıklı olduğunu göstermek için başını salladı. "Dükü varlığından haberdar ettin mi?" "Henüz hayır," dedi Tahvin, "Beni ne kadar az insan tanırsa, o kadar iyi. Söylentilere göre Kral o görev için Rodez'den Delamo Kontu Rufio'yu gönderiyormuş. Bu doğruysa, buraya gelir gelmez ona kimliğimi açıklayacağım."

Dash, "Burada sahte kimlikli bir polis olmasından memnun değilim, ama işi biliyorum," dedi. "Bilmem gereken herhangi bir şey olursa bana söylemeni istiyorum." "Olur," dedi Tahvin.

"Şimdi, başka neye ihtiyacın var'"

"İki adamını kimin öldürdüğünü bilmem gerekiyor."

Aniden Dash'ın kafasında bir şimşek çaktı. "İki ajanını kimin öldürdüğünü demek istiyorsun, değil mi?"

Tahvin başını salladı. "Nasıl bildin?"

"Şakacılar. Birisi bana Nolan ile Riggs'in bize katılmadan önce ne iş yaptıklarını öğrenmem gerektiğini söylemişti."

"Liman bölgesinde büyükbaban ve baban için çalışarak çok vakit geçirmişlerdi. Şehrin düşüşü sırasında ortalarda pek görülmeyip hayatta kalmayı başardık. Yakalandım ve sen gelene kadar da iş ekibinde sıkışıp kaldım. Birilerine çıkışı bildiğimi gösterme riskine giremedim ve muhafızlardan ve diğer tutsaklardan kurtulmayı da başaramadım, ama senin o kaçışı düzenlemen büyük şanstı. Bizi Şakacılar'dan kurtarman da cabası."

"Yardımcı olabildiğime sevindim," dedi Dash alaycı bir tonla. "Nolan ve Riggs de iş ekibinde çalışıyordu ve Duko Prens ile anlaşma yapınca serbest kaldılar. Onları senin hizmetine verdim çünkü bağlantılarımı tekrar kurmam gerekiyordu." Üzgün bir şekilde, "Onlar bu şehirdeki son iki ajanımdı," dedi. "Yani sıfırdan başlaman gerekiyor."

"Evet," dedi Tahvin. "Sana bütün bunları anlatmamın tek sebebi bu." Dash, "Anlıyorum," dedi. "Bak, şartlar beraber çalışmamız gerektiğini söylüyor. İki adamının öldürülmesini araştırmaya başladığımda, birileri en iyi muhbirlerimden birini öldürdü."

"Krondor'da birileri bizi çok yakınlarında istemiyor," dedi Tahvin. "Her neyse, yapılması gereken işlerin hepsini yapacak yeterince adamımız yok. Sen etrafta dolaş, ben de seni düzenli devriye göndererek canını sıkmayayım. Herhangi biri sorarsa, yardımcım olduğunu ve getir götür işlerime baktığını söylersin. Sanırım bu işe çabucak bir adam daha alsak iyi olacak." "Kimi?"

"Gustaf sağlam pabuçtur."

"Benim ajan anlayışıma uymuyor," dedi Tahvin. "Benimkine de," dedi Dash, "ama sürekli iki kişi çalışamayız. İkimizin de sonu ölüm olursa, Brian Silden'e gidip ona neden öldüğümüzü anlatacak, neler olup bittiğini bilen üçüncü bir kişi olsun istiyorum. Onun gizlice lağımlarda dolaşmasını istediğimizi sanmıyorum ."

"Katılıyorum, ama gizlice lağımlarda dolaşacak adamlara ihtiyacımız var."

Dash sırıttı. "Aslında yok. Sadece doğru insanlarla bir anlaşma yapmamız gerekiyor." "Şakacılar mı?"

"Onlar şehre başka bir çetenin yerleşmeye çalıştığını düşünüyor, ama biz daha iyisini biliyoruz." Tahvin başıyla onayladı. "Keshli ya da Quegli ajanlar."

"Ya da ikisi birden."

"Ama kim olursa olsun, hızlı bir şekilde köklerini kazımamız gerekiyor, çünkü iki ulusu da koca şehirde beş yüzden az silahlı adamla oturduğumuz haberi ulaşırsa, önümüzdeki kış karın düştüğünü göremeden ölmüş oluruz."

"Şakacılar'ı bana bırak," dedi Dash. "Kendine birkaç tane ajan bul. Onları burada polis yapmak istemediğin sürece, kim olduklarını bilmek istemiyorum."

"Anlaştık."

"Aracıları kullandığını tahmin ediyorum."

"Doğru tahmin."

"Bir liste yapıp bana ver. Saraydaki odamda saklayacağım." Sırıttı. "Aslında oraya haftada bir kere yıkanıp üstümü değiştirmek için gidebiliyorum. Lord Brian'a listenin yerini belirten, üstünde 'Ölümümden sonra açın' yazan mühürlü bir mesaj bırakacağım."

Tahvin, "Bağlantılar tekrar kurulunca listeyi yok etmeni istiyorum," dedi.

"Memnuniyetle," dedi Dash, "ama sen ve ben öldükten ve taca bilgi verecek kimse kalmadıktan sonra ortalıkta ajanların dolaşması neye yarar ki?" "Anlıyorum." dedi Tahvin.

"Benimle gel," dedi Dash.

Tahvin'i odanın ortasına götürdü. Dinlenen iki polise, "Bu Tahvin," dedi. "Yardımcım olarak işe alındı. Ben burada yokken masamda çalışacak. İkiniz ona etrafı gezdirip işlerin nasıl yürütüldüğünü gösterin, ardından size ne diyorsa onu yapın."

Tahvin başını salladı ve Dash ona bir kırmızı kolluk getirdi. Ajan ayrıldığında. Dash oturup işine döndü. Büyükbabası ve babası

tarafından yerleştirilmiş daha ne kadar sürprizle karşılaşacağını merak etti.

Jimmy, "Şu ateşli aygırdaki süslü oğlan Marcel Duval adında bir beyefendi. Kral Sarayı'nın Toprak Beyi ve Bas-Tyra Dükü'nün en büyük oğlunun çok yakın arkadaşı," dedi.

"Ateşli" aygır uygun bir ifade gibi görünüyordu, çünkü siyah damızlık at homurdanıyor, yeri eşeliyor ve binicisini her an sırtından atacakmış gibi duruyordu. Toprak Beyi, bir emir eri koşarak gelip hayvanın dizginlerini alana kadar inmeye çalışmadı. Ardından çabucak inip attan uzaklaştı. Duko güldü. "Neden bu huysuz yaratığı seçmiş?"

"Kibirden," dedi Jimmy. "Bunu Malac Geçidi'nin doğusunda sık görürsünüz." "Peki şu birlik ne?" diye sordu Duko.

"Özel muhafızları. Doğu'daki pek çok soylu böyle birliklere bayılır. Tören yürüyüşlerinde çok güzel görünüyorlar."

Toprak Beyi'ne eşlik eden birlikteki askerlere bakıldığında, savaşmak için değil, tören yürüyüşü için oluşturulmuş oldukları belli oluyordu. Her adam neredeyse aynı boyda ve birbirine çok benzer siyah atlara biniyordu. Her biri paçaları dize kadar gelen süvari, çizmelerinin içine sıkıştırılmış, kırmızı şeritler işlenmiş büyük diz kapakçıkları olan güderi renk pantolonlar giyiyordu. Şeritlerin rengi omuzları, kolları ve yakaları siyah sırımla işlenmiş kırmızı tuniklerinin rengiyle tam bir uyum içerisindeydi. Parlatılmış çelik göğüs zırhlarına pirinç işlemeler yapılmıştı ve her adamın sol omzundan sarkan sarı kısa pelerini vardı. Kafalarında parlatılmış çelik boyun zinciri olan, beyaz kürkle süslenmiş yuvarlak çelik miğferler vardı. Her adam son derece parlak uçları olan lakeli siyah ağaçtan uzun mızraklar taşıyordu. Duko kahkahasına engel olamadı. "Üstleri başları kirlenecek." Jimmy aniden gülmeye başladı ve Toprak Beyi hanın ön kapısına çıkan basamakları tırmandığında kendine zar zor hakim olabildi. Kapı

açıldı ve Duko'nun eski askerlerinden biri, "Bir beyefendi sizi görmek istiyor lordum," dedi.

Duko Duval'a doğru yürüdü ve elini uzatarak, "Toprak Beyi Marcel," dedi. "Ününüz önünüzde gidiyor."

Protokol Toprak Beyinin kendini Dük'e tanıtmasını gerektirdiği için Duval tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Dük'ün uzattığı elini mi sıksa yoksa başını mı eğse emin olamayarak olduğu yerde kaldı, ardından hızlı, beceriksiz bir baş selamı verdi ve geri çekilirken Dük'ün elini sıkmak için elini uzattı. Jimmy gülmemek için kendini sıkarken neredeyse ölüyordu.

"Ah... Ekselans," dedi Bas-Tyralı toprak beyi. "Kılıcımı hizmetinize sunmaya geldim." Bir kenarda duran Jimmy'yi gördü ve "James?" dedi.

"Marcel," dedi Jimmy hafifçe başını eğerek. "Burada toprak beyiniz olduğunu bilmiyordum." "Artık Kont," dedi Duko.

Marcel'in gözleri, komik denecek derecede büyüdü. Tıpkı adamları gibi giyinmiş olmasına rağmen, her iki tarafında da kanat olan daha büyük bir miğfer takmayı tercih etmişti. Yuvarlak bir yüzü ve her iki taraftan da taşan geniş, parlatılmış bıyıkları vardı. "Tebrikler," dedi Marcel. Jimmy dayanamadı. "Göreve babamın ölümü üzerine getirildim," dedi ciddi bir şekilde.

Marcel Duval kıpkırmızı oldu, kekeledi ve gafından dolayı ağlayacakmış gibi göründü.

"Üzgünüm... lordum," dedi komiklik sınırına varan üzgün bir tonla.

Jimmy kahkahasını yutup, "Seni gördüğüme sevindim Marcel," dedi.

Sosyal açıdan bozguna uğrayan Duval söyleneni duymazdan geldi. Duko'ya döndü ve toplayabildiği kadar askeri bir tavır toplayarak, "Hizmetinize hazır elli mızraklı süvarim var lordum!" dedi.

Duko, "Adamlarını yerleştirmesi için çavuşumu göndereceğim Toprak Beyi," dedi. "Komutam altında olduğunuz sürece teğmen rütbesi taşıyacaksınız. Akşam yemeğinde bize katılın." Duko, "Matak!" diye bağırdı.

Kapıyı açan asker, "Efendim?" dedi.

"Bu subaya ve adamlarına çadırlarını kurabilecekleri bir yer göster."

"Emredersiniz lordum," dedi asker, Duval'ın geçmesi için kapıyı açık tutarak.

Duval gittiğinde Jimmy güldü ve Duko, "Bundan, onunla iyi anlaşamadığınız sonucunu mu çıkartmalıyım?" dedi.

"Ah, Marcel bir baş belası olmasına rağmen zararsızdır," dedi Jimmy. "Rillanon'da çocukken sürekli, davet edilmediği sosyal ortamlara izinsiz girmeye çalışırdı. Sanırım Patrick'in iyi tarafını yakalamaya çalışıyor." Jimmy iç geçirdi. "Aslında ona dayanamayan Patrick'ti. Francie, Dash ve ben onunla iyi anlaşırdık." "Francie mi?" dedi Duko.

Aklına aniden kız gelince Jimmy'nin ifadesi karardı. "Silden Dükü'nün kızı," dedi Jimmy.

"Eh, elli adamı var. Onlara çeki düzen veririz ve hiç olmadı devriyede çok belli olurlar, böylece Keshliler onların etrafta olduğunu bilir."

"O kırmızı tuniklerin içinde gözden kaçmaları zor," dedi Jimmy.

Kapı çaldı ve içeri hızla bir ulak girdi. Jimmy'ye bir paket vererek, "Karanın Sonu'ndan gelen mesajlar lordlarım," dedi.

Jimmy paketi alıp açarken, Duko eliyle ulağa çıkmasını işaret etti. Jimmy bu mesajların acil olduğunu hemen anlamıştı ve diğer mesajlar bekleyebileceği için ilkini açtı. "Kahretsin," dedi mesajı gözden geçirirken. Dük Kral'ın Dili'ni okumayı öğreniyordu, ama mesajları Jimmy'nin okuyup ona özetlemesi daha verimliydi. "Bir saldırı daha olmuş ve bu kez iki tane köy daha yağmalanmış.

Köylüler kaçtığı ve artık Kont'un korumasına ihtiyaçları kalmadığı için Yüzbaşı Kuvak orada devriyeden çekiliyormuş."

Duko kafasını iki yana salladı. "Ne koruma ama. O köyleri korumuş olsaydı yağmalanmazlardı!"

Jimmy sabit cephenin herkesin sinirlerini gerdiğini biliyordu, özellikle Düklerin. Kuvak Duko'nun en güvendiği subaylarından biri olduğu için Karanın Sonu'ndaki şatoyu savunmak için seçilmişti. Jimmy mesajın sonuna atladı. "Hâlâ şatodan uzaklar, ama Kuvak, bölgedeki iki akında bozguna uğramış."

Duko pencereye gidip hızla büyüyen kasabasına baktı. "Kuvak'ın elinden geleni yaptığını biliyorum. Bu onun hatası değil." Haritaya baktı. "Ne zaman geleceklermiş?"

"Keshliler mi?"

"Bunu sonsuza kadar sürdüremezler. Akınların ve yoklama saldırılarının arkasında bir sebep var.

Bize eninde sonunda niyetlerinin ne olduğunu gösterecekler, ama o zaman çok geç olabilir." Jimmy sessizdi. Büyükelçiler Yıldızlimanı'nda görüşürken, iki ulustan da insanlar ölüyordu. Jimmy saldırının, Keshliler bunu yaparak görüşmelerde güç kazanabileceklerine karar verdiğinde geleceğini biliyordu.

Düşler Vadisi'ne bir saldırı. Karanın Sonu'ndan Vykor Limanına kadar olan batı kıyısını ele geçirme girişimi ya da doğruca Krondor'a bir saldırı, hepsi de mümkündü. Ve bu üç yerden sadece ikisini savunabilecek durumdaydılar, o yüzden üçte bir yanılma şansları vardı. Aklının bir kenarında sürekli, şu kaçan Keshli subay ve adamın ne bildiği dolaşıyordu.

"Yukarıdayım," dedi Dash.

Dönüp yukarı bakan Trina gülümsedi ve Dash bir kez daha kadının ne kadar çekici olduğunu fark etti. "Kendini geliştiriyorsun Şerif Züppe."

Dash üzerinde durduğu çatı kirişinden atlayıp yumuşak bir biçimde yere indi "Nolan ve Riggs'in kimin için çalıştığını buldum," dedi Dash.

"Ve?"

"Onları öldüren her kimse ne tacın, ne de Şakacılar'ın dostu."

"Düşmanımın düşmanı dostum mudur yani?" Dash sırıttı. "Ben o kadar ileri gitmezdim. Lağımları hırsızların yanı sıra başka kimlerin kullandığını bulmak için işbirliği yapmak ortak çıkarımıza uygun olur diyelim."

Trina duvara yaslanıp tepeden tırnağa Dash'ı süzdü. "Bize şehrin güvenliğinden senin sorumlu olduğun söylendiğinde bunun şaka olduğunu düşünmüştük. Sanırım değilmiş. Hiç olmadığın kadar büyükbabana benziyorsun."

"Büyükbabamı tanıyor muydun?" diye sordu Dash. "Sadece ismen. Yaşlı arkadaşımız büyükbabana saygı duyardı." Dash güldü. "Büyükbabamın ne kadar özel bir insan olduğunu bilirdim, ama onu hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Düşünsene Şerif Züppe. Krallık'taki en güçlü soylu olan bir hırsız. Hikâyeye bak."

"Sanırım," dedi Dash. "Ama o benim için her zaman bir büyükbaba, o hikâyeler de sadece harika hikâyeler olmuştu."

"Teklifin nedir'" diye sordu Trina, konuyu değiştirerek.

"Lağımlardaki bu yabancılardan herhangi biri gözünüze ilişirse bilmek istiyorum, özellikle nerede saklandıklarını bulursanız."

Trina, "Kim olduklarını biliyor musun?" diye sordu.

"Kuşkularım var," dedi Dash.

"Paylaşmak ister misin?"

"Yerimde olsaydın sen ister miydin?"

Kadın güldü. "Hayır, istemezdim. Bu işten Şakacılar'ın kazancı ne olacak?" Dash, "Sadece size sorun çıkarıyor olmaları durumunda gitmelerini isteyeceğinizi düşünmeliydim," dedi.

"Bize hiç sorun çıkarmıyorlar. Nolan ve Riggs'i tanıyorduk çünkü bizden daha önceden bilgi satın almışlar ve birkaç anlaşma yapmışlardı. Şehirdeki. Avery ve onun güruhu gibi olağan yollarla iş yapmak istememiş bazı iş adamları ya da vergilerini altın olarak ödemeyen bir soylu için çalıştıklarından şüphelendik hep. Bu tür şeyler."

Dash kadının, ağzından laf almaya çalıştığını anladı. "Nolan ve Riggs savaştan önce kim adına çalışmış olursa olsun boğazları kesildiğinde benim adamlarımdı. Bunun birtakım eski kinler ya da yanlış zamanda yanlış yerde oldukları için yapılmış olması beni ilgilendirmiyor. İnsanların bu şehirde benini polislerimi öldürebileceklerini düşünerek dolaşmalarını istemiyorum. Bu kadar basit."

"Öyle diyorsan öyledir Şerif Züppe. Ama hâlâ fiyat meselesi var."

Dash hayallere kapılmıyordu. Herhangi bir şey teklif etmek zaman kaybıydı. "Yaşlı adama ne istediğini sor, ama şehrin güvenliği ya da büyük bir suçu örtbas etme gibi konularda taviz vermem. İstediğimi sizin yardımınız olmadan da alırım." "Soranın," dedi Trina. Uzaklaşmaya başladı.

"Trina," dedi Dash.

Kadın durup gülümsedi. "Başka bir şey mi var?"

İlk bir saat çarpışma şiddetli geçmiş, ardından savunma aniden çökmüştü, Erik atını kapıdan geçirdi ve bir kez daha güçlü bir savunma yapmak için kaynakları yetersiz olan bir düşmanla karşı karşıya olduklarını fark etti.

Erik etrafta dolaştı ve her şeyin kontrol altında olduğunu gördü. Daha önce olduğu gibi, ilerideki hatlarına ulaşmalarını önlemek için kuzeye kaçanları yakalamak üzere yolun yukarısına hafif süvarileri göndermişti.

Greylock barikatın kapısında belirince, Erik atını ona doğru sürdü. "Bu anlamsız," dedi Erik. "Subai'nin söyledikleri doğruysa, duvarın dışında oturup açlıktan ölmelerini bekleyebiliriz." Owen omuzlarını silkti. "Prens'in emirleri beklememize izin vermiyor." Etrafındaki manzaraya bakıp, "Gerçi gırtlağıma bir hançer dayarsan, sana katılmak zorunda kalırım," dedi. Eyerin üzerinde doğruldu. "Elimde bir maşrapa bira ve önümde annenin yahnisi, Kılkuyruk Hanı'ndaki ateşin yanında, rahat bir sandalyede oturmak istiyorum."

Erik sırıttı. "Annemi gördüğümde ona bundan bahsedeceğim. Gururu okşanır."

Owen da sırıttı, ardından geriye doğru sıçradı ve takla atarak sertçe yere düştü. Atı koşmaya başladı.

Erik etrafa baktı ama tek görebildiği kılıçlarını yere atıp ellerini havaya kaldıran ve arkada toplanan paralı askerlerdi. Uzakta da olsa hâlâ birkaç tane çatışma ve tek tük dövüş vardı, ama Greylock'u düşüren arbalet okunu her kim atmışsa görünürde yoktu.

"Kahretsin!" Erik atından atlayıp Greylock'un yanına gitti. Daha arkadaşının yanına diz çökmeden korkunç gerçeği anladı. Owen’ın göğüs zırhına bir arbalet oku saplanmış ve göğsünün üst tarafını

parçalayıp gırtlağın altına girmişti. Her yer kan olmuştu ve Owen'ın gözleri boş boş gökyüzüne bakıyordu.

Erik soğuk bir öfke ve umutsuzluk hissetti. Haykırmak istiyordu, ama kendini tuttu. Owen her zaman arkadaşı olmuştu ve at sevgilerini, Darkmoor bölgesindeki harika şarapların tadını ve beraber çalışmanın zevkini paylaşmışlardı. Arkadaşının cansız bedenine bakan Erik'in aklına şakalara atılan kahkahalar, beraber göğüs gerdikleri acılar ve çok övüp az eleştiren cömert bir öğretmenin görüntüsü geldi.

Erik dönüp Owen'ın katilini aramaya başladı. Biraz ileride, tartışan iki Krallık askeri gördü. Bir tanesinin elinde arbalet vardı ve diğeri onun olduğu tarafı gösteriyordu. Erik ayağa fırlayıp adamlara doğru koştu. "Ne oldu?" iki adam da, sanki önlerinde Katil Tanrı Guis-wa belirmiş gibi baktı. Bir tanesi kusmaya hazırmış gibi görünüyordu. Alnında ter damlaları birikmişti ve "Yüzbaşı... ben..." "Ne oldu?" diye sordu Erik.

Adam neredeyse ağlayacak gibiydi. "Durma emri geldiğinde ateş etmek üzereydim. Arbaleti omzuma koydum ve ateş aldı."

"Doğru söylüyor!" dedi diğer adam. "Geriye doğru ateş aldı. Bir kazaydı."

Erik gözlerini kapadı. Vücudunu, ayaklarından bacaklarına ve midesinden göğsüne çıkan bir titremenin kapladığını hissetti. Kısa yaşamında maruz kaldığı bütün şakaların arasında en zalimi buydu. Owen, tembel ve dikkatsiz olduğu için, kazayla kendi adamlarından biri tarafından öldürülmüştü.

Erik güçlükle yutkunarak hayal kırıklığını ve öfkesini bastırdı. Orduda, arbaleti boşaltmadığı ve Krallık'a Batı'daki komutanlarının hayatına mâl olduğu için bu adamı asacak subaylar olduğunu biliyordu. Kazaya karışan iki adama bakıp, "Gidin," dedi.

Adamlar, öfkesi sonunda patlamadan genç Yüzbaşı ile aralarına mümkün olduğunca mesafe koyabilmek için duraksamadan hızla

uzaklaştı. Erik bir süre hareketsiz durdu ve arkasını döndüğünde askerlerin Krondor Şövalye-Mareşali Owen Greylock'un cesedinin etrafına toplanmış olduğunu gördü. Erik sakince onlara doğru yürüdü ve aralarından sertçe iterek ilerleyip arkadaşının yanına geçti.

Owen'ın yanına diz çöktü ve sanki bir çocuk kaldırıyormuş gibi kucağına alıp kapılara döndü. Savaş henüz tam anlamıyla bitmemişti, ama durum kontrol altındaydı ve Erik arkadaşını komuta çadırına taşımak için bir ihtiyaç, bir sorumluluk hissediyordu; bunun için başkasına güvenemezdi.

Sevgili arkadaşı kucağında, yavaşça komuta çadırına doğru yürüdü.

Subaylar toplanmıştı ve sessizlik garipti. Erik Owen'ın boş komuta sandalyesinin yanında duruyordu. Etraftakilere göz gezdirdi. Ondan daha kıdemli olan bir düzine yüzbaşı vardı, ama hiçbirisi Prens'in Kızıl Kartalları'nın Yüzbaşısı kadar eşsiz bir rütbe taşımıyordu. Çadırdaki soylular da ondan kıdemliydi, ama hiçbiri Patrick'in komuta zincirinin parçası değildi.

Erik boğazını temizledikten sonra, "Lordlarım, bir ikilemle karşı karşıyayız," dedi. "Şövalye-Mareşal öldü ve bir komutana ihtiyacımız var. Prens Patrick birisini atayana kadar, görevimize bağlı kalmalıyız." Çadırdakilere göz attı. Pek çok göz kuşkuyla ona bakıyordu. "Yüzbaşı Subai burada olsaydı, yıllardır Prensliğe yaptığı hizmetlerden dolayı onu lider olarak seve seve kabul ederdim. Ya da selefim Yüzbaşı Calis burada olsaydı, onun komutanlığını da seve seve kabul ederdim. Ama tehlikeli ve garip bir durumla karşı karşıyayız."

Erik yaşlı bir asker olan Makurlic Kontuna bakıp, "Lordum Richard," dedi.

"Yüzbaşı?"

"Buradakilerin arasında deneyim ve yaş olarak en kıdemli sizsiniz. Komutanız altında olmaktan onur duyarım."

Krallık'ın İç Taunton bölgesinin dışındaki küçük bir köşesinden gelen Kont, hem şaşkın hem de memnun görünüyordu. Çadırdakilere göz gezdirdi ve kimse itiraz etmeyince, "Prens başkasını gönderene kadar geçici olarak komutanlık yaparım Yüzbaşı," dedi. Prens'in seçkin Yüzbaşısı ile daha geleneksel soyluları arasındaki bir anlaşmazlıktan şimdilik kaçınıldığı için çadırda neredeyse elle tutulabilir bir iç geçirme oldu. Makurlic Kontu. "Şövalye-Mareşali Krondor'a doğru yola çıkarttıktan hemen sonra bütün kıdemli personelle bir toplantı yapmak istiyorum," dedi.

Erik von Darkmoor selam verip, "Efendim," dedi ve başka birisi bir şey diyemeden çadırdan çıktı. Adamlarının ne yapması gerektiğini bildiğinden emin olmak istediği için, başka bir subay onları bulup başka bir göreve göndermeden önce Jadow Shati'yi bulmak için hızla ilerledi. Yeni komutana herkesin önünde onay vermiş olabilirdi, ama adamlarını bir yıl önce kıtanın yarısı uzaklığında bir deniz kenarındaki huzur dolu konağında partiler veren bir adama emanet etmek istemiyordu.

Tutsaklara gardiyanlık eden askerler hariç Krallık'ın Batı Orduları'nın tamamı, Greylock'un bedenini güneye götürecek arabanın etrafında hazır olda duruyordu. Krondor Şövalye-Mareşali'ni pek tanımayan adamlar, Owen ile her an beraber hizmet etmiş adamlarla yan yana duruyordu. Önceki günün zaferine rağmen kampta, sanki herkes artık en kolay zaferlerin geride kaldığını ve gelecekte sadece daha fazla kayıp ve acı olacağını sezmiş gibi keyifsiz bir hava vardı.

Davulcular ağır bir ritim çalıyordu ve tek bir borazan öttü ve araba yan yana dizilmiş birliklerin önünden geçerken, adamlar sancaklarını indirdi ve yumrukları kalplerinin üstünde, başları önde selam verdi.

Yürüyüş yolundaki son birlik de geride kaldığı zaman, yirmi seçme Krondor mızraklısından oluşan bir birlik, ordularının liderine başkente kadar eşlik etmek için her iki tarafına da onar tane olmak üzere arabanın arkasına geçti.

Birliklerin komutanları adamlarını dağıttı ve Makurlic Kontu Richard subayları çağırdı. Erik. Owen'ın sandalyesinde başka birisinin oturduğu rahatsızlığını bir kenara bırakarak komuta çadırına seğirtti.

Kont Richard kır saçlı ve mavi gözleri olan yaşlı bir adamdı. Uzun yüzü yılların etkisiyle yıpranmıştı, ama sesi güçlüydü ve konuşurken duraksamıyordu. "Sürekliliği olabildiğince korunak için, Yüzbaşı von Darkmoor'u birinci komutanım olarak atıyorum. Bu sebeple, hepinizden önceki görevlerinize dönmenizi ve bütün iletişimi Yüzbaşı von Darkmoor'a yönlendirmenizi istiyorum. Oğlum Leland'a Makurlic'den gelen süvarilerimizi yönetme işini devralmasını emredeceğim.

Hepsi bu kadar."

Soylular ve diğer subaylar ayrılırken Richard, "Erik, biraz daha kal," dedi.

"Efendim?" dedi Erik yalnız kaldıklarında.

"Neden beni seçtiğini biliyorum evlat," dedi yaşlı subay. "Politikadan oldukça anlıyorsun. Bunu takdir ediyorum. Takdir etmediğim şey, beni kendi çıkarların için kullanabileceğin düşüncesi." Erik gerildi. "Efendim, emirlerinize uyacağım ve size elimden gelen en iyi danışmayı vereceğim. Hizmetimi yetersiz görürseniz, istediğiniz an beni görevden alabilirsiniz ve Prens'e bile itiraz etmem."

"Güzel konuştun," dedi Kont, "ama artık içini öğrenmeliyim. Seni savaş alanında adamları yönetirken gördüm von Darkmoor ve geçen yıl Kâbus Sıradağları'ndaki hareketlerin itibarını arttırdı, ama sana güvenebileceğimi bilmem gerekiyor."

"Lordum," dedi Erik, "bu konuda hiçbir hırsım yok. Ben zorunluluktan yüzbaşı oldum, ama elimden geldiğinin en iyisini yaparak hizmet ediyorum. Beni bu görevden alıp adamlarımın başına koymak isterseniz, emirlerinizi onaylar ve bana verdiğiniz herhangi bir görevi başarmak için hemen ayrılırım."

Yaşlı adam bir süre daha Erik'i inceledi, ardından, "Buna gerek yok Erik," dedi. "Bana neler olduğunu anlat."

Erik başını salladı. Fadawah'ın güneydeki gerçek savunmasına aptalca saldırmalarını sağlamak için zayii bir savunmalar dizisi tarafından uyutulduklarına dair olan korkularının dış hatlarını çizdi. Erik bir parşömen yığınını gösterdi. "Subai'nin mesajları orada efendim Onları okumanızı tavsiye ederim." Erik Kont Richard'ın önündeki masada duran haritayı gösterdi. "Buradayız ve burada," parmağı gösterdiği yerin yaklaşık yüz kilometre yukarısına sıçradı, "ilk ciddi savunma mevzilerine saldıracağız. Eğer Subai'nin yazdıkları doğruysa, Ylith'e varmak çok zor olacak."

"Özgür Şehirler'in topraklarına çıkıp batıdan saldırmak, limanın dışındaki bölgeyi ele geçirmek gibi seçenekleri düşündüğünüzü var sayıyorum." Erik başını salladı.

"Bir şey kaçırmadığınızdan emin olmama rağmen, senin ve Owen'in gözünden bir şey kaçırmış olma olasılığına karşı daha sonra bana şu gözden çıkardığın seçenekleri anlatmanı istiyorum.

Bunun doğru olduğunu varsayarsak, bir sonraki adımımız ne olacak?"

Erik, "Bir devriye alıp kuzeye gitmek ve belaya bulaşmadan ne kadar gidebileceğimizi görmek istiyorum," dedi. "Subai'nin gördüklerini görmek istiyorum lordum."

Makurlic Kontu Richard, aklında seçenekleri tartarak uzun süre hiçbir şey söylemedi, ardından, "Beni bu görevden alması için Prens Patrick'e bir mektup göndereceğim," dedi, "ama o zamana kadar, sanırım bir komutan gibi davranmalıyım.

"İşte yapacakların. Hadati dağ adamlarını kuzey kanadının yukarısına yolla. Elimizdeki herhangi birinden daha iyi tepelere tırmanabiliyorlar. Bir an önce yola çıkmalarını sağla. Ardından kıyı

boyunca sol kanadın yukarısına, görülmeyecekleri şekilde Kızıl Kartallar'ından bir birlik gönder. "Ardından yarın günün ilk ışıklarında, senin ve oğlumun anayolun yukarısına bir süvari birliği götürmesini istiyorum. İstediğiniz kadar gürültü yapın ve dikkatsiz davranın." Erik başını salladı. "Bu pusuda bekleyen herkesi dışarı çıkaracaktır. "

"Eğer tanrılar merhametliyse, hepiniz aynı anda Ylith'e at sürer ve şerefe kadeh kaldırırsınız.

Ama tanrılar son zamanlarda Krallık'ın lehine pek merhamet göstermiyor." Kafasını kaldırınca Erik'in hâlâ orada dikildiğini gördü. "Pekâlâ, git, çekilebilirsin, her ne söylemem gerekiyorsa." Erik sırıttı. Selam vererek, "Emredersiniz efendim," dedi ve ayrıldı.

Tahvin binanın dışından işaret verince. Dash açık ön kapıdan el sallayarak karşılık verdi. Ardından Tahvin'in adamlarıyla bir sonraki bloğun etrafından dolaşıp sezdirmeden adamlara arkadan yaklaşmasını işaret etti. Hedefleri, fakir mahalledeki terk edilmiş bir dükkânın arkasındaki avluda toplanmış, son yarım saattir beşinciyi bekleyen dört adamdı. Tahvin adamlarıyla karanlıkta kayboldu.

Bu buluşma yerini belirlemek, Şakacılar'ın da yardımıyla Dash'ın bir haftasını almıştı. Tahvin

Kesh ajanı olmaları yüksek olasılık olan üç adamı teşhis etmişti ve dördüncü ya ajan ya da çalışanlarıydı. Dash adamların huzursuzca birisini beklediğini ve o insan gelmezse çok geçmeden ayrılacaklarını anlayacak kadar konuşma parçaları duymuştu.

Dash Tahvin ile yanındaki iki polisin, yandaki bir ara sokağa bakan avlunun diğer tarafındaki kırık çite varmasını bekliyordu. Dash ve adamları eski bir dükkânda, çatı kirişlerinin üstünde saklanıyordu. Dükkânın tavanına göz atınca, üç adamının çatı kirişinde rahatsız bir şekilde çömeldiğini gördü. Onları bir an önce aşağıya indirsem iyi

olacak, diye düşündü Dash, yoksa kımıldayamayacak kadar tutulacaklar.

Dash işaret verince üç adam aşağı sarkıp sessizce yere indi. Açık kapının çok yakınında duran Dash, dışarıdaki adamları uyandırmamak için eğildi.

"Gelmeyecek," dedi dört adamdan biri. Sıradan bir işçi gibi giyinmiş kaslı bir adamdı. "Ayrılıp yarın başka bir yerde buluşalım."

"Belki de onu yakalamışlardır," dedi ikinci adam; zayıf ve tehlikeli görünüşlüydü ve belinde bir kılıç ve hançer taşıyordu.

"Kim?" diye sordu ilk adam.

"Kim olabilir sence?" diye karşılık verdi diğeri. "Prens'in adamları."

"Şimdiye kadar olduklarından daha çabuk olmak zorundalar," diye bir ses geldi, yandaki binadan ortaya bir adam çıkarken. "Neredeyse yakalanıyordunuz," dedi adam.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ilk adam.

"Bu binanın önünden hızla uzaklaşan polisler gördüm. Kapıdan içeri bakıyormuş gibi görünüyorlardı. Hiçbirinizi görmemiş olmalılar."

Dash zamanın geldiğine karar verdi. Kılıcını çekti ve üç polisi arkasında koşarak saklandığı yerden çıktı. İlk adam dönüp kaçtı, ama çitteki büyük bir delikten çıkan Tahvin'e rastladı.

"Silahlarınızı atın!" dedi Dash.

Adamların dördü silahlarını attı, ama Dash'ın tehlikeli olduğunu düşündüğü yapılı adam kılıcını çekti. "Kaçın!" diye bağırdı arkadaşlarına ve sanki onlara zaman kazandırmak istermiş gibi çift silahla Dash'a saldırdı.

Dash bu dövüş tarzını çalışmıştı, ama bu adam bu konuda çok iyiydi. Polislerinden biri yardımına gelmeye çalıştı ama Dash'ı neredeyse öldürtüyordu. "Geri çekil!" diye bağırdı Dash bir darbeden yana kaçarak.

Tahvin ince yapılı adamın arkasından çıkageldi ve kılıcının kabzasıyla adamın başının arkasına vurdu. Uzun bekleyişten dolayı sinirli olan Dash adamına dönüp, "İşte böyle yapacaksın!" diye bağırdı. "Arkadan vuracaksın! Böylece ortaya atlayıp neredeyse birilerini öldürtmezsin! Anladın mı?"

Utanmış görünen polis başını salladı ve Dash mahkûmları incelemek için döndü. En son gelen beşinci adam Dash'a tandık geliyordu. Bir süre adamı inceledikten sonra gözleri büyüdü. "Seni tanıyorum! Sen sarayda çalışan bir yazmansın!" Dehşete düşmüş görünen adam hiçbir şey söylemedi.

Tahvin, "Bunları sorgulamak üzere saraya götürelim... tabii uygun görürseniz Şerif," dedi.

"İyi fikir," dedi Dash.

Polis örgütünün geri kalanı Tahvin ile ilgili garip bir şeyler olduğunu biliyordu, ama kimse bu endişeleri dile getirmiyordu; en azından Dash etraftayken. Dash, Tahvin ve diğer beş polis mahkûmlardan ikisine baygın arkadaşlarını yerden kaldırmasını emretti ve saraya doğru yola koyuldular.

"Keshli değiller." dedi Tahvin kapıyı arkalarından kapatırken.

"O zaman kimin için çalışıyorlar?" diye sordu Dash.

Dash'ın. Şerif olduğundan beri kullanmadığı odasındaydılar. "Sanırım Kesh'e çalışıyorlar, ama onlar bunu bilmiyor olabilir."

Dash sarayda mahkûmları ayrı tutabileceği beş oda ayarlamıştı. Hepsini sırayla sorgulamadan önce birbirleriyle konuşmalarını istemiyordu. Tahvin sorgulamaya başlamadan önce her biriyle kısaca

konuşmuştu. "Elimizde Prens'in ofisinde yazman olarak çalışan Pickney gibi ilginç bir durum var. Geri kalanları... garip. Bir tane serseri savaşçı, bir tane fırıncı, bir seyis yamağı ve bir taş işçisi."

Dash, "Komplo kurmak için seçeceğim bir grup değil," dedi.

Tahvin, "Sanırım kandırılıyorlar," dedi. "Hiçbirinde bir böceğin aklı yok. Pickney beni endişelendiriyor."

"Yerinde olsam şu savaşçı hakkında endişelenirdim."

"Desgarden," dedi Tahvin. "Seni öldürmeye çalışan şen savaşçının adı bu."

"Desgarden." diye tekrarladı Dash. "Yakalanmaktansa, dövüşerek yolunu açmak istiyordu."

"Ya kılıç kullanma becerilerini fazla büyütüyor ya da düşündüğüm kadar aptal."

"Aptal olabilir," dedi Dash, "ama diğer üçünün aksine muhalif bir vatandaş olarak düşüneceğim biri değil. Onda arka sokaklarda ve lağımlarda yolunu bilen birinin bakışları var. Fakir Mahalle'de bize sorun çıkartanlardan biri olabilir."

Tahvin başıyla onayladı. "Pekâlâ, izin ver onları sıkıştırıp ne öğrenebileceğime bir bakayım."

Dash. "Tamam." dedi. "Sanırım bu gece kendi yatağımda uyuyacağım. Bir ay oldu." Tahvin, "Bu arada, bu hafta sonu hizmetinden ayrılıyorum," dedi.

"Yaa?" dedi Dash hafif bir gülümsemeyle. "Zor bir işveren miydim?"

"Dük Rufio geliyor."

"Krondor Dükü olması onaylanmış mı?"

"Alenen değil." dedi Tahvin. "Bunu benden duymadın."

Dash umursamaz bir tavırla elini salladı ve adam çıkıp arkasından kapıyı kapatırken çizmelerini çıkardı. Yatağına uzandı ve hapishanedeki saman yatakla karşılaştırınca bunun çok yumuşak olduğunu fark etti.

Giderken yatağı da mı yanımda götürsem, diye düşünürken uykuya daldı.

Birisi kapısını çalınca aniden uyandı.

"Ne var?" dedi uykulu bir sesle, kapıyı açarken.

Tahvin, "Konuşmamız gerekiyor," dedi.

Dash elini sallayarak içeri girmesini işaret etti. "Ne kadardır uyuyordum?"

"Birkaç saattir."

"Yeterince çok değilmiş," dedi Dash. "Çok ciddi bir sorunumuz var." "Ne oldu'" diye sordu Dash, ayılarak.

"Yakaladığımız beş adam, şüphelendiğim gibi kullanılmış, ama saraydaki birisi için çalışıyorlarmış ve anlayabildiğim kadarıyla, o adam bir Kesh ajanı."

"Sarayda mı?"

Tahvin başını salladı. "Yazman adamın iş bağlantısı olan birisi olduğuna inanıyor. Eski işverenin Rupert Avery olabileceğini düşünüyor."

"Sanmıyorum," dedi Dash. "Roo neyi öğrenmek istiyorsa sadece sorar. Tacın ona çok fazla borcu var, genelde ona söyleriz."

"Biliyorum. Sen, von Darkmoor ve diğerleri ile iyi bağlantıları var. Ama Pickney böyle olduğunu düşünüyor. Diğer taraftan Desgarden onun Durbin'den gelen bir kaçakçılar grubuyla çalıştığını düşünüyor."

"Kısa kes, neler oluyor'"

"O beşi ve diğerleri kaynakların ve askerlerin dağılımı, savunma durumu ve bir düşmanın isteyebileceği her olası bilgi parçasıyla ilgili bilgi topluyordu. Topladıkları bilgiyi saraydaki birisine getiriyorlardı."

"İyice kafam karıştı. Saraydaki birisinin dışarıdaki birisine bilgi vermesini anlayabiliyorum, ama dışarıdan içeriye bilgi vermek?"

"Bu başta benim de aklımı biraz karıştırdı, ama sarayda rapor verdikleri kişi Patrick'in kadrosunun bir parçası değildi."

"Kimdi'"

Tahvin. "Patrick geldiğinde burada çalışan, ama Duko ayrıldığında burada kalan birisiydi," dedi "birisinin belgeler ya da mesajlar konusunda yardıma ihtiyacı olduğunda her yerde gibi görünen birisiydi. Adamın adı Malar Enares idi."

Dash, "Tanrılar!" dedi. "Geçen kış ağaçlıklarda rastladığımız hizmetkâr. Vadili olduğunu söylemişti."

Tahvin kafasını iki yana salladı. "Eğer büyükbabanın belgelerine ulaşmış olsaydık, bahse girerim onun adını Yüce Kesh ajanlarının listesinde görürdük."

Dash birden ağabeyi için endişelendi. "Son birkaç gün içinde Vykor Limanı'ndan gelen bir mesaj olup olmadığına bakmam gerekiyor."

"Enares ağabeyinle ayrılmıştı, değil mi?"

"Evet," dedi Dash. "Eğer bir Kesh ajanıysa, ya şehirdeki durumun ne kadar kötü olduğunu haber vermek için çoktan Kesh'e doğru yola

koyulmuştur ya da daha fazla zarar vermek için Vykor Limanı'na gitmiştir."

"Duko'ya haber gönder ve ağabeyin oraya sağ salim varmışsa bana haber ver."

"Polis örgütünü bugün mü bırakıyorsun?" diye sordu Dash çizmelerini giyip kapıya ilerlerken.

"Sanırım. Yeni Dük görevi devralır almaz, savaş sırasında verilen zararı onarmam gerekiyor. Eskiden bana rapor veren ama şu anda hayatta olduğumu bilmeyen ajanlar var. Hayatta olup olmadığını bilmediğim ajanlar var. Büyükbaban son derece kurnaz bir adamdı ve bir şaheser yaratmıştı. Bütün hayatımı alabilir, ama onun kurduğu bilgi ağını eninde sonunda tekrar kuracağım."

"Eh, ben Krondor Şerifi olduğum sürece, yardıma ihtiyacın olursa haber ver." "Olur," dedi Tahvin, kapıdan çıkan Dash'ı takip ederek.

Tahvin başka bir şey söylemeden dönüp mahkûmların tutulduğu odalara yönelirken, Dash, Prens Patrick'e ya da kuzeydeki Lord Greylock'a gönderilmeden önce bütün askeri mesajların kayıtlarının tutulduğu Şövalye-Mareşal'in ofisine seğirtti. Jimmy haber göndermişse, orada mutlaka kaydı olurdu. Adımlarını sıklaştıran Dash, kapıya vardığında neredeyse koşuyordu.

Uykulu gözüken bir yazman kafasını kaldırıp, "Evet Şerif?" dedi.

"Son bir ya da iki gün içinde Vykor Limanı'ndan gelen mesaj var mı?"

Yazman gelen mesajların kaydedildiği uzun bir kâğıda göz attı. "Hayır efendim, son beş gündür hiç mesaj gelmemiş."

Dash, "Eğer bu yakınlarda bir mesaj gelirse, derhal bana bildirin," dedi. "Teşekkür ederim." Döndü ve odasına doğru yola koyuldu. Ardından dışarıya göz attı ve güneşin yükselmekte olduğunu gördü. Yorgunluğunu bir kenara bırakarak döndü ve avluya açılan kapıya

doğru yürüdü ve Yeni Pazar Hapishanesi'ne yöneldi. Yapacak çok işi vardı ve ağabeyi hakkında endişelenmekle oyalanamazdı.

"Şerif Züppe," diye bir ses geldi pencereden.

Dash uyandı. Şehri kontrol altında tutarak uzun bir gün geçirmiş ve eski hanın arkasında uyumak için kullandığı odaya çekilmişti.

"Trina?" dedi kalkıp kepenklerden dışarı bakarak, camları açınca, genç kadının yüzünün ay ışığıyla aydınlandığını gördü.

Sırıtarak, iç çamaşırlarıyla orada öylece durdu. Gömleği, pantolonu ve çizmeleri saman şiltesinin yanında yığın şeklinde duruyordu. "Neden benden uzak kalmaya dayanamadığın için penceremin altına geldiğini düşünüyorum?"

Kadın gülümsedi ve tepeden tırnağa Dash'ı süzdü, ardından, "Oldukça güzel bir çocuksun Şerif Züppe, ama ben erkeğimin biraz, daha deneyimli olmasını isterim," dedi.

Dash giyinmeye başladı. "Benim yaşımdaki birine göre kendimi yeterince deneyimli hissediyorum. Seninle şakalaşmak her ne kadar hoşuma gitse de, beni neden uyandırdın?" "Bir sorunumuz var."

Dash kılıcını aldı, Trina'ya verdi, ardından tek bir hareketle pencerenin üst pervazını tuttu ve kendini çekerek dışarı çıktı. Kadının yanına inerek, "Biz derken senle beni mi, yoksa Şakacılar'ı mı kastediyorsun?" diye sordu kılıcını alıp beline bağlarken.

"Bütün Krondor şehrini kastediyorum," diye yanıtladı kadın. Aniden ve görünüşe göre içgüdüsel olarak, kadın eğilip Dash'ı yanağından öptü. "Güzel olduğun konusunda şaka yapmıyordum." Dash uzanıp elini kadının başının arkasına koydu ve onu kendine çekti. Kadını uzun uzun öptü. Ardından, "Genç yaşıma rağmen birçok kadın tanıdım, ama sen eşsizsin," dedi. Bir süre kadının gözlerinin içine baktıktan sonra. "Yeterince deneyimim olduğunda haber ver." dedi.

Kadın hafifçe, "Ben hırsızım, sense Krondor Şerifi'sin," dedi. "Ne çift ama."

Dash sırıttı. "Sana hiç büyükbabamdan bahsetmiş miydim?"

Kadın kızgınlıkla kafasını iki yana salladı. "Bunun için zamanımız yok." "Sorun nedir?"

"Lağımları kullanan ve muhtemelen adamlarını öldüren grubu bulduk."

"Nerede?"

"Kirby'nin bulunduğu yere yakın, Beş Uç'un yakınlarında. Savaş sırasında yanıp kül olmuş olmasına karşın, büyük bir alt bodrumu ve her zamanki lağım çöplükleri gibi körfeze açılan uzun bir su yolu olan büyük bir tabakhane var."

"Görmek istiyorum."

"İsteyeceğini düşünmüştüm." Uzaklaşmaya başlamıştı ki Trina, "Dash'" dedi.

Dash durup döndü. "Ne var?" "Yaşlı Adam."

"Durumu nasıl?"

Kadın kafasını hafifçe iki yana salladı. "Çok vakti kalmadı."

"Kahretsin." dedi Dash ve büyükbabasının kardeşinin ölmek üzere olmasının kendisini üzmesini şaşırtıcı buldu. "Nerede?"

"Güvenli bir yerde. Seni görmek istemiyor."

"Neden?"

"Benden ve birkaç kişiden başka kimseyle görüşmüyor." Dash durakladı, ardından, "Yerini kim alacak?" diye sordu.

Kadın sırıttı. "Şerife mi söyleyeyim?"

Dash ciddi bir şekilde, "Başın yeterince belaya girerse söylersin," dedi. "Bunu düşüneceğim," dedi Trina.

Karanlıkta hızla ilerlediler ve şehrin terk edilmiş eski tabakhanelere ve mezbahalara yakın kuzey kısmına vardıklarında, Trina Dash'ı bir arka sokaklar ve terk edilmiş binalar serisine soktu. Dash güzergâhı ezberledi ve kaçacak hızlı bir yolları olsun diye yolun Şakacılar tarafından temizlenmiş olduğunu fark etti.

Ancak birkaç kararmış duvar ve çatı parçasının olduğu, yağmurlu mevsimlerde taşan ya da şehrin kuzeydoğu köşesini dolaşan nehirdeki su kapıları tarafından beslenen taş döşeli geniş bir suyolunu çevreleyen yanmış bir kulübeler dizisine geldiler. Yazın kapakların yok edilmesi yüzünden, yapay akarsuyun sadece tam ortasından biraz su akıyordu. Trina çevikçe üstünden atladı ve Dash, kadının ne kadar kıvrak olduğuna hayret ederek onu takip etti. Kadın her zamanki erkek gömleğini ve siyah deri yeleğini, dar pantolonunu ve çizmelerini giyiyordu. Dash kadının güçlü ve hızlı olduğunu görebiliyordu.

Kadın doğruca uzak uçtaki geniş açık bir boruya doğru gitti. Boru kalın bir demir şeritle çevrelenmiş, eski, ateşte sertleştirilmiş kildi.

Borunun kıyıya uzanan kısmındaki kıl parçaları düşmüştü ve borunun üstünde bir metre uzunluğunda bu metal vardı. Kadın müthiş bir sıçramayla metal çubuğu tuttu ve borunun içine girip gözden kayboldu.

Dash kadının uzaklaşmasını bekledikten sonra hareketi tekrarladı. Kırık çanak çömleğin, camın ve sivri metalin üstünden atlarken nedenini öğrendi. Trina'nın yanına inip, "Beklediğim normal çöplere benzemiyor," dedi.

"Gereksiz meraklıları engelliyor."

Kadın başka bir şey söylemeden ilerlemeye başladı ve Dash da onu takip etti. Lağım ağının derinlerine ilerlediler. Yukarıdaki yanmış binalardan neredeyse hiç ışık gelmemesine rağmen, kadın kendinden emin bir şekilde yolu gösteriyordu. İlk sağa dönüşte kadın dönüp durdu, etrafı yokladı ve bir fener çıkardı. Dash gülümsedi, ama bir şey söylemedi. Sistem hâlâ aynıydı.

Kadın feneri yakıp kapağını kapadı. Çıkmasına izin verilen ufak bir ışık huzmesi amaçları için yeterli ışığı sağlıyordu ve üç buçuk metreden uzaktaki birisinin ışığı fark etmesi için ışığın kaynağına doğrudan bakması gerekirdi.

İki geniş borunun iki tane daha küçük -bir insanın içinde yengeç yürüyüşü yapabileceği kadar büyüktü- borunun olduğu bir üçüncüsüyle birleştiği büyük küremsi bir açıklığa boşaldığı yere kaçlar Trina Dash'ı lağım sistemlerinde ilerletti. Beş Uç burasıydı. Trina iki küçük borunun üst kısmını gösterdi. Dash atlamaya hazırlanırken kadın fısıldayarak, "Dikenli tel," dedi.

Dash kendini yukarı çekti ve fazladan alarm eklenmiş olabilir diye etrafını yoklayarak karanlıkla yavaşça ve sessizce hareket etti. Bildiği bir tane olsaydı Trina onu uyarırdı, ama Dash'ın büyükbabası ona defalarca, bu gibi durumlarda işleri garanti zannedenlerin ölü insanlar olacağını söylemişti Santim santim ilerlerken, kendini Trina'yı düşünürken buldu. Yakışıklı, soylu ve ulusta Kral'dan sonraki en güçlü soylunun torunu olarak, on beş yaşından beri pek çok kadın tanımıştı. İki kere sırılsıklam aşık olduğunu düşündüğü bir noktaya gelmiş, ama iki seferinde de his çabucak geçmişti. Ama erkeksi kıyafetleri, dağınık saçları ve delici bakışları olan bu hırsız kadın gözünün önünden gitmiyordu.

Bir kadını tanıdığından beri oldukça zaman geçmişti ve bu onun bir parçasıydı, ama daha fazlası vardı ve durumun sıradan bir flörtten fazlasına izin verip vermeyeceğini düşündü. Dash donup kaldı. Tuzak arayarak karanlıkta tek başına ilerliyor ve bir kadın hakkında hayaller kuruyordu. Kendine geldi ve kulaklarında büyükbabasının

sesini duydu. Yaşlı adamın bu tür dikkatsizliklerle ilgili söyleyecek çok şeyi olurdu.

Dash derin bir nefes alıp ilerlemeye başladı. Birkaç dakika sonra ileriden gelen bir ses duydu. Bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı, ama bekledi. Ses tekrar geldi ve alçak sesle konuşma olabileceğini fark etti.

Tekrar santim santim ilerledi. Aniden durdu. Önünde bir şey olduğunu sezdi. Elini uzatınca bir ip hissetti. Avuç içi ipe değince durdu. Bir alarm, bir ses, kanala ipi yerleştiren her kimse onu uyardığını belli edecek herhangi bir şey dinleyerek bekledi. Sessizlik bir süre daha devam edince, elini geri çekip tekrar beklemeye başladı.

İpe olabildiğince hafifçe tekrar dokundu ve parmağını sağa doğru kaydırdı. Kanalın yanına oturtulmuş ve ipin bağlandığı metal bir gözle karşılaştı. Parmağını sola kaydırınca başka bir göz buldu, ama bu kez ip gözün içinden geçiyor ve gittiği yöne ilerliyordu.

İkinci bir ip olmadığından emin olmak için ipin üstünü ve altını yokladı ve yoldaki tek ipin bu olduğundan emin olunca geri çekildi. Biraz çabalayarak sırt üstü yattı ve ipin atından süründü. İpi geçtiğinde tekrar diz üstü konumuna geldi ve dikkatli ilerleyişine devam etti.

Çok geçmeden ileride loş bir ışık gördü ve ona doğru ilerledi Tekrar sesler duydu, ama konuşmalar anlayamayacağı kadar az geliyordu. Yavaşça ilerledi.

Tepesinde büyük bir ızgara olan ve üstünde ayak seslerinin duyulabildiği büyük bir toplama havuzuna vardı. Borunun bu ucundaki kötü kokudan, adamların tuvaletlerini yapmak için toplama havuzunu kullandıkları ve boruyu kolayca yıkayacak yeterli su bulamadıkları anlaşılıyordu.

"O ne?" diye bir ses geldi yukarıdan ve Dash donakaldı

"Etli çörek. İçinde baharat ve soğan da var. Pazardan aldım." "Ne eti'"

Dash daha da yakına sokuldu.

"Sığır eti! Sen ne sanmıştın?"

"Bana at eti gibi geldi."

"Bakarak nasıl anlayabiliyorsun?"

"Tadına baksam iyi olur. O zaman daha iyi anlarım."

Dash ilerleyip kafasını uzattı. Hareket ve bir çift çizme görebiliyordu. Görüş alanının büyük kısmı, toplama havuzunun ızgarasının yanındaki bir sandalye ve o sandalyede oturan bir adam tarafından kapatılıyordu.

"Sığır, at, ne fark eder ki?"

"Yiyecek hiçbir şey getirmediğin için tadına bakmak istiyorsun."

"Hayatlarımızı burada bekleyerek geçireceğimizi bilmiyordum."

"Belki diğerlerinin başına bir şey gelmiştir?"

"Olabilir, ama emirler oldukça açık. Burada bekleyeceğiz." "En azından kart getirseydin?" Dash yerleşti.

Şafağa yakın, Dash Beş Uç'taki geniş borudan dışarı çıktı. Trina'nın beklemediğini görünce hayal kırıklığına uğradığını fark etti

Boruya girdikten kısa bir süre sonra gittiğini biliyordu, ama yine de beklemiş olmasını istiyordu.

Keşfettiği şeyin üzerine yaşadığı sıkıntıyla beraber, bu hissi rahatsız edici buldu.

Çok fazla oyalanmak istemeyerek, boruların arasında seğirtip Yeni Pazar Hapishanesi'ne doğru ilerledi. Oraya vardığında, üstünü değiştireceğini, ardından hızla saraya gideceğini biliyordu. Bu, Şerif ve adamlarının değil, Brian Silden ve ordunun halledebileceği bir şeydi.

Dash kendini sakin kalmaya zorladı, ama duydukları, birilerinin saldırı öncesi bir toplanma alanı hazırladığını gösteriyordu. Şehrin içinde, ileriki bir tarihte Krondor'un duvarlarının içinde ortaya çıkacak bir asker mevzii hazırlanıyordu ve Dash o tarihin çok uzak olmadığından emindi.

-21-

GİZEMLER

Kapı açıldı.

Nakor kafasını iki yana sallayarak, "Hayır, hayır, hayır, bu olamaz," derken içeri girdi.

Rupert Avery önünde açık duran planlardan kafasını kaldırıp baktı. İşçilerin yukarıdaki duvarları ve çatıyı onarmasını denetleyerek, bir zamanlar Barret'in Kahve Evi olan binanın yeni bitirilmiş giriş katında duruyordu. "Ne olamaz Nakor?" diye sordu, Nakor şaşkın bir şekilde kafasını kaldırdı. "Ne 'Ne olamaz'?"

Roo güldü "Bir şeyin olamayacağını sen söylüyordun!"

"Öyle mi?" dedi Nakor şaşkın gözükerek. "Ne garip,"

Roo keyifle kafasını iki yana salladı. "Sen, garip?"

Nakor, "Boş ver," dedi. "Bir şeye ihtiyacım var." "Neye?" diye sordu Roo.

"Birisine mesaj göndermem gerekiyor."

"Kime?"

"Pug'a."

Roo Nakor'a işçilerden uzaklaşmasını işaret etti ve "Sanırım en baştan başlaman gerekiyor." dedi

"Dün gece bir rüya gördüm," dedi Nakor. "Çok fazla rüya görmem, o yüzden gördüğümde ciddiye alırım."

"Pekâlâ," dedi Roo. "Buraya kadarki kısmı anladım." Nakor sırıttı. "Sanmıyorum. Ama sorun değil. Bir şeyler oluyor. Burada üç parça var, görünüşe göre hepsi ayrı, ama hepsi de aynı şey. Ve hepsi bir

şey gibi görünüyor, ama başka bir şeyle ilgililer. Ve o garip şey olduktan sonra, Pug ile konuşmam gerekiyor." Roo, "Hiçbir şey anlamadım," dedi.

"Sorun değil," dedi Nakor, Roo'nun kolunu güven verici bir tarzda sıkarak. "Her neyse, Pug'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama saraya sorabilirim. Orada birileri biliyor olabilir. Pug'ın dikkatini çekecek bildiğin bir büyü... bir numara yok mu?" "Olabilir, ama zararın buna değip değmeyeceğini bilmiyorum." "Bilmek istemiyorum," dedi Roo.

"Evet, bilmeyeceksin," dedi Nakor. Sanki işe ilk defa dikkat ediyormuş gibi etrafına baktı. "Bu da ne böyle?"

"Şehrin düşüşünden beri kimse sahibini görmemiş, bu yüzden ya öldü ya da geri gelmeyecek. Ortaya çıksa bile, anlaşmanın bir yolunu buluruz." Roo elini bir yay çizecek şekilde etrafta dolaştırdı. "Burayı tam olarak savaştan önceki haline getirmeye çalışıyorum. Burayı çok seviyorum."

"Öyle olması gerekiyor zaten," dedi Nakor sırıtarak. "Burada çok büyük bir servet yaptın."

Roo omuzlarını silkti. "Bir kısmı ondan, ama daha önemlisi, burası kendimi bulduğum yer." "Uzun bir yol katettin," dedi Nakor.

"Hayal edebileceğimden çok fazla," dedi bir zamanların ölüm hücresi mahkûmu.

"Karın nasıl?"

"Gittikçe şişiyor." dedi sırıtırken elleriyle göstererek.

"Şehre bir tutsak olarak Quegli Lord Vasarius ile birlikte geldiğine dair bir söylenti duydum."

Roo, "Benim tutsağını değildi," dedi.

"İyi bir hikâye mi?"

Roo, "Çok iyi bir hikâye," dedi.

"İyi, başka zaman anlatırsın, ama önce Pug'ın nerede olduğunu öğrenmem gerek."

Roo planları bırakarak, "Bak ne diyeceğim," dedi. "Biraz dolaşmak iyi gelebilir, bu yüzden Yeni Pazar Hapishanesi'ne gidip Dash Jameson'u ziyaret edelim." "Tamam," dedi Nakor ve kahve evinden çıktılar.

Baktıkları her yerde, şehrin savaştan önceki bildikleri canlılığa geri dönmekte olduğunu gördüler. Her gün başka bir bina onarılıyor ve başka bir dükkân açılıyordu. Balık Mahallesi'nin kıyısındaki kayıklarla ya da kervan yolları üzerinden şehre daha fazla mal geliyordu. Hafta içinde, savaştan sonra ilk defa Kesh'ten büyük bir kervan geleceğine dair söylentiler vardı. Savaş resmi olarak ilan edilmediği için Krallık ile Kesh arasındaki ticaret sürüyordu. Enkazcılar Loncası gemileri bu hızla kaldırmaya devam ederse, liman bir sonraki bahar kullanılabilecek duruma gelecek ve sonraki bir yıl içinde tamamen temizlenmiş olacaktı.

Kalabalığın arasında ilerleyerek Nakor. "Bu şehir bir insana benziyor, değil mi?" dedi. "Çok kötü hırpalandı," dedi Roo, "ama kendine geliyor." "Dahası var," dedi Nakor. "Bazı şehirlerin... nasıl adlandıracağımı bilmiyorum, bir kimliği vardır. Farklı bir yerde olma hissi. İmparatorlukta böylesi çok var. Çok fazla geçmişi olan çok eski şehirler, ama her gün birbirine benziyor. Karşılaştırınca Krondor çok canlı bir yer." Roo güldü. "Bir anlamda."

Pazara vardıklarında, yeni boyanmış ve bütün pencerelerine parmaklıklar takılmış Yeni Pazar Hapishanesi'ni gördüler. İçeri girdiklerinde, sıkıntılı görünen bir yazman kafasını kaldırıp, "Evet?" dedi.

"Şerifi arıyoruz," dedi Nakor.

"Dışarıda, pazarda bir yerlerde ve bir ara buraya dönecek. Üzgünüm." dedi adam önündeki işe dönerek.

Roo Nakor'a dışarı çıkmalarını işaret etti. Pazardaki insan kalabalığına bakarak sundurmada durdular. Satıcılar, üstlerinde malların olduğu çeşitli desenlerde battaniyeler, mallarla doldurdukları arabalar, incik boncukla kaplı tahtalar ve pek yasal olmayan mallar satan suçlu izlenimi uyandıran vatandaşlarla, pazarda kendilerine kaba bir koridorlar dizisi yaratmıştı. Roo, "Her yerde olabilir," dedi.

Nakor sırıttı. "Dikkatini nasıl çekeceğimi biliyorum."

Nakor sundurmadan adımını atamadan, Roo elini omzuna koydu. "Bekle!"

"Ne oldu?"

"Seni tanıyorum dostum ve eğer pazardaki bütün polislerin koşarak geleceği bir karışıklık çıkarmanın işe yarayacağını düşünüyorsan, tekrar düşün." "Pekâlâ, ama işe yarayacaktı, değil mi?"

"Eski bir atasözünü hatırlıyor musun?"

"Birkaç tanesini. Aklında hangisi var?"

"Bir ağaçtasın burnundaki sineği kovmak için balta kullanmamakla ilgili olanı."

Nakor'un sırıtışı yayıldı ve güldü. "Hoşuma gitti."

"Her neyse, asıl konu, Dash'ı bir ayaklanma başlatmadan bulmamız gerektiği."

"Pekâlâ," dedi Nakor. "Yolu göster."

Roo ve Nakor pazardaki insan kalabalığının arasına girdi. Roo Krondor'un hâlâ eski nüfusunun yarısında olduğunu biliyordu, ama bu nüfusun büyük çoğunluğunun pazar meydanında dolaşması yüzünden yine de öncekinden daha kalabalık gözüküyordu. Şehrin her tarafında iş yapılmasına karşın, günlük işlerin çoğu pazarla sınırlıydı.

Roo ve Nakor bahar sonu ve yaz başı hasadıyla dolu arabaların yanından geçti: kabak, mısır, çuvallarda tahıl ve hatta Karanın Sonu'ndan getirilen bir miktar pirinç. Meyve şarap ve bira da satılıyordu. Bir miktar hazır yiyecek satıcısı havayı baharat ve acı kokularıyla doldurmuştu. İçinde et, soğan, biber olan bir pakashka satıcısının yanından geçerlerken Nakor havayı kokladı. "Şu adam o ete gözlerimi yerlerinden çıkartacak kadar baharat koymuş!" dedi hızla ilerlerken.

Roo güldü. "Bazı insanlar etlerini acı seviyor,"

"Uzun zaman önce," dedi Nakor, "çok fazla baharatın genelde kötü eti saklamak için kullanıldığını öğrendim."

"Babamın dediği gibi," dedi Roo, "eğer içinde yeterli baharat varsa, etin kötü olması bir şey ifade etmez."

Nakor güldü. Köşeyi döndüler ve bir grup adamın geçici meyhane olarak kullanılan büyük bir arabanın önünde durduğunu gördüler. Arabanın her iki ucuna da birer fıçı yerleştirilmişti ve bir bar görevi görmesi için üstlerine bir tahta konmuştu. İki düzine adam içki içip gülerek boş boş etrafta dikiliyordu. Nakor ile Roo yaklaşınca adamlar sessizleşip iki adamın geçişini izledi. Biraz ilerlediklerinde Nakor, "Garip," dedi.

"Garip olan nedir?"

Omzunun üstünden geriyi işaret etti. "Şu adamlar."

"Ne olmuş onlara?"

Nakor durup, "Arkanı dönüp bana ne gördüğünü söyle," dedi.

Roo Nakor'un dediğini yaptı ve "İçki içen bir grup işçi görüyorum," dedi.

Nakor, "Daha dikkatli bak," dedi,

Roo, "Başka bir şey..."

"Ne?"

Roo çenesini kaşıdı. "Garip bir şeyler var, ama tam olarak ne olduğunu anlayamadım."
Nakor, "Gel benimle," dedi ve Roo'yu gittikleri yoldan uzaklaştırdı. "Her şeyden önce, o adamlar işçi değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"İşçi gibi giyinmişler, ama işçi değiller. Askerler."

"Asker mi?" dedi Roo. "Anlamadım."

"Elinde ihtiyacın olandan daha az işçi var, değil mi?"

"Evet," dedi Roo. "Öyle."

"O zaman bu işçiler günün bu saatinde etrafta dikilip bira içerek ne yapıyorlar?" "Ben..." Roo durdu. Bir süre sonra, "Kahretsin," dedi. "Sadece öğle yemeği yediklerini düşünmüştüm."

"İkincisi, öğle yemeğine daha bir saat var Roo. Ve biz yaklaştığımızda nasıl da konuşmayı kestiler fark etmedin mi? Ve etraftaki herkesin nasıl da onlardan uzak durduğunu?"

Roo, "Evet, ne demek istediğini şimdi anladım," dedi. "Yani soru şu: sabah içki içen işçiler gibi giyinip etrafa dikilen askerler ne yapıyor?"

Nakor, "Hayır, soru bu değil," dedi. "Sabah içki içen işçiler gibi giyinip etrafta dikilen askerler, insanlar onları sabah içki içen işçiler sansın

diye etrafta dikiliyor. Soru şu: neden insanların işçi olduklarını düşünmelerini istiyorlar?"

"Ne demek islediğini anladım," diye araya girdi Roo. "Dash'ı bulalım."

Kırmızı kolluklar takan bir grup adam görmeleri yalnızca yarım saatlerini aldı ve onlara yetiştikleri zaman, Dash'ın grubun en önünde olduğunu gördüler. Dash adamlarına devriyeye devam etmelerini söyledi ve "Nakor, Roo. Sizin için ne yapabilirim?" dedi.

Nakor, "Büyük büyükbabana onunla konuşmam gerektiğini söyle." dedi. "Ama ondan önce, şuradaki araba barda," arabayı geçtikleri tarafı işaret etti, "işçi gibi giyinen adamlar var, ama işçi değiller."

Dash başını salladı. "Biliyorum. Pazarda onlar gibi birkaç tane grup var."

"Yaa?" dedi Roo. "Biliyor muydun?"

Dash, "Bilmeseydim ne biçim bir şerif olurdum?" dedi.

"Sıradan," dedi Nakor. "Her neyse, o adamlardan haberin varsa, Pug hakkında konuşabiliriz." "Ne olmuş ona?"

"Onu görmem gerekiyor."

Dash'ın gözleri kısıldı. "Peki benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Sen onun torununun oğlusun. Onunla nasıl bağlantı kuruyorsun?"

Dash kafasını iki yana salladı. "Kurmuyorum. Babamın bir yöntemi vardıysa bile bana hiç söylemedi; ya da Jimmy'ye... Büyükannemin sadece gözlerini kapaması yetiyordu."

Nakor başını salladı. "Bunu biliyorum. Gamina onunla zaman zaman dünyalar arasında konuşabiliyordu."

Dash, "Senin de yöntemlerin olduğunu sanıyordum," dedi.

Nakor, "İkimizin de adada olduğumuz zamanlar hariç, ben onu o kadar çok görmüyorum," dedi. "Belki oradadır." Nakor Roo'ya döndü. "Efsuncunun Adası'na gitmek için senden bir gemi ödünç alabilir miyim?"

Roo, "Dikkat etmemiş olabilirsin ama dışarıda tam ölçekli bir savaş var!" dedi. Okyanus tarafını gösterdi. "Bir Özgür Şehirler gemisi yanına yaklaşılmadan denize açılıyor olabilir, ama bir Krallık gemisi ya Queg ya Kesh, ya da Fadawah'ın korsanlarına rastlar; tabii bir filon yoksa. Beni sana bir gemi ödünç vermeye ikna edebilirsin, ama sana bir filo ödünç vermem." Nakor, "Filoya ihtiyacım yok," dedi. "Bir gemi yeter."

"Ya korsanlar?"

"Endişelenme," dedi Nakor sırıtarak. "Numaralarım var."

"Pekâlâ," dedi Roo, "ama sorun ne?" "Ah, sana söylemedim mi?"

"Hayır," dedi Roo. Omuzlarını silken Dash'a göz attı. "Bunu görmeniz gerekiyor," dedi Nakor, kimin peşinden geldiğini görme zahmetine girmeden uzaklaşmaya başlayarak.

Roo, "Neler olduğunu öğrensek iyi olacak," diyen Dash'a baktı, onu gözden kaybetmemek için Nakor'un arkasından seğirttiler. Küçük adam hızlı bir biçimde, Kral'ın Yolu'na açılan doğu kapısına doğru şehirde yürüyordu.

Durduklarında Roo neredeyse nefes nefeseydi. "Atla gelmeliydik." "Atım yok," dedi Nakor. "Bir zamanlar bir atım vardı, güzel siyah bir aygır, ama öldü. Bu Mavi Atlı Nakor olduğum zamandı." Dash, "Bize ne göstermek istiyordun?" diye sordu. "Bunu," dedi Nakor, bir hafta önce diktirttiği heykeli göstererek. Bir düzine insan bakıp göstererek heykelin önünde duruyordu. Dash ve Roo yoldan ayrılıp yolcuların baktığı şeyi görebilecekleri bir yere gitti, Roo, "Ne bu?" diye sordu. Heykelin gözlerinden çıkan iki kırmızı şerit, kusursuz suratından aşağı devam edip o mükemmelliği bozuyordu.

Dash izleyenlerin arasında ilerledi ve "Kana benziyor!" dedi. "Öyle," dedi Nakor. "Leydi'nin heykeli kan ağlıyor." Roo. "Bu bir numara, değil mi?" dedi.

"Hayır!" dedi Nakor. "Ucuz numaralara tenezzül etmem, en azından Leydi'yi ilgilendiren konularda. O İyilik Tanrıçası ve... tenezzül etmem işte."

"Pekâlâ," dedi Dash "Sana inanıyorum, ama buna sebep olan şey ne?"

"Bilmiyorum," dedi Nakor, "ama bu hiçbir şey. Diğerini görmelisiniz." Tekrar hızla yola koyuldu. Dash ve Roo birbirlerine baktı ve Dash, "Diğer şeyin ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Bir kez daha hızla yol alan adamı takip ettiler. Bir kez daha şehir kapılarından girdiler, şehrin doğu çeyreğini geçtiler ve geldikleri yoldan pazara doğru ilerlediler. Yalnız bu kez, pazarın yanından güneye doğru ilerleyip Tapınak Meydanı'na doğru yöneldiler.

Roo Nakor'a yetişmeye çalışırken gülüyordu. "Mucizelerimiz neden birbirlerine komşu olan iki sokakta olmuyor?"

Dash, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

Lims-Kragma Tapınağı ile Guis-wa Tapınağı arasındaki boş arsaya ulaştılar. Yakınlarda, arsaya dikilmiş bir çadırın önünde toplanmış kalabalığa bakan diğer birkaç tapınağın rahibi toplanmıştı. Dash'ın, Nakor'un çadırı nereden bulduğuna dair bir fikri yoktu Birkaç yüz insanı rahatlıkla alacak yeterli yeri olan devasa bir çadır, bir gün önce orada yokken, ertesi gün oradaydı. Dash kalabalığın arasından geçti. Bazıları itiraz etmeye başladı, ama kırmızı kolluğu görünce sustular. Girişe geldiklerinde bir adım arkasından Nakor ile Roo'nun geldiği Dash durdu ve ağzı açık kaldı.

"Tanrılar," dedi Roo.

Tam önlerinde sırtı onlara dönük olan Sho Pi ve bu yeni tapınağın yarım düzine diğer rahip yardımcısı bağdaş kurmuş oturuyordu. Çadırın ortasında Aleta adındaki genç kadın duruyordu. Ama ne ayakta duruyor, ne de oturuyordu. Kız Sho Pi'ninkine benzer bir pozisyondaydı: bağdaş kurmuş, elleri kucağında. Ve içinden çıkıyormuş gibi görünen saf beyaz bir ışık halesiyle çadırı aydınlatıyordu. Yerden iki metre havadaydı.

Roo elini Nakor'un omzuna koyup, "Sana bir gemi vereceğim," dedi.

Dash fısıldayarak, "Neden büyük büyükbabam?" diye sordu. "Neden diğer tapınakların rahiplerine sormuyorsun?" "Bu yüzden," dedi Nakor.

Kadının tam altında havada asılı duran şeyi gösterdi. Dash ve Roo havada asılı duran kadının sarsıcı görüntüsü yüzünden, içeri ilk girdiklerinde ona dikkat etmemişti. Ama artık havada asılı duran bir siyahlık, iğrenç ve korkunç bir şeyden oluşan bir bulut görüyorlardı. Dash ile Roo bir şeyi aynı anda fark etti: genç kadından çıkan ışık o siyah varlık tarafından hapsediliyordu.

"Bu ne?" diye fısıldadı Dash.

Nakor, "Çok kötü bir şey," dedi. "Hayatımda göreceğimi düşünmediğim bir şey. Ve Pug'ın bir an önce bilmesi gereken bir şey. Tapınak rahipleri çok geçmeden bunu duyacaktır, ama Pug bunu bilmeli." Dash'ın gözlerinin içine baktı. "Çok geçmeden öğrenmeli."

Roo Nakor'un koluna yapıştı. "Seni Balık Mahallesi'ne bizzat ben götüreceğim. Seni bir gemiye bindireceğim ve kaptana sadece nereye gitmek istediğini söyleyeceksin."

"Teşekkür ederim." Nakor bağırarak Sho Pi'ye, "Duruma göz kulak ol," dedi. "Ve Dominic'e ben dönene kadar sorumluluğun onda olduğunu söyle."

Sho Pi Nakor'u duyduysa bile bir şey söylemedi. Çadırdan çıkarlarken Roo, "Sho Pi olmadan hiçbir yere gitmediğini sanıyordum," dedi.

Nakor hafifçe omuzlarını silkti. "O eskidendi. Onun ustası artık ben değilim."

Roo hızla ilerlemeye başladı. "Bu ne zaman oldu?"

Nakor bastonuyla omzunun üstünden geriyi işaret ederek, "Kız birkaç saat önce havada süzülmeye başladığında," dedi. "Arılıyorum," dedi Roo.

"Ve kastettiğim buydu."

"Ne kastetmesi?"

"Ne hakkında konuştuğumu sorduğunda."

Roo, "Ne zaman?" dedi. "Neredeyse seninle karşılaştığım her seferinde neden bahsettiğini soruyorum."

"Kahve evine ilk girdiğimde ve 'Bu olamaz' dediğimde, bundan bahsediyordum, Şu siyahlıktan." Roo, "Onun ne olduğunu bilmiyorum ve bilmek istediğimi de sanmıyorum, ama 'bu olamaz' durumu anlatmak için oldukça ılımlı bir tabir. Ona sadece bakmak bile beni korkutuyor." "Halledeceğiz," dedi Nakor. "Ben Pug'a ulaşır ulaşmaz." Rıhtımlara gittiler ve Roo kayıklarından birini almak için yalnızca birkaç dakika beklemek zorunda kaldı. Nakor'a en hızlı gemilerinden birini verecekti.

"Pug adada değilse ne yapacaksın?"

Nakor, "Endişelenme," dedi. "Gathis onu bulur. Ya da adadaki biri." Nakor ağ merdivene tırmandı ve Roo, "Kaptan!" diye bağırdı. "Elinden geldiğince çabuk yola koyul ve bu adamı istediği yere götür!" Kaptan inanamayarak, "Bay Avery!" dedi. "Sadece yarı doluyuz." "Dediğimi yapın kaptan. İki haftalık erzakınız var mı?"

"Evet efendim var." "O halde emirleriniz bunlar kaptan." "Emredersiniz efendim." dedi kaptan. "Yola çıkmaya hazırlanın!" diye bağırdı. "Kargoyu kontrol edin!"

Adamlar koşuşturmaya başladı ve Roo kayık mürettebatına dönüp onu kıyıya götürmelerini emretti. Rıhtımlara giderken gemisindeki yelkenlerin açıldığını gördü ve Nakor'a iyi yolculuklar diledi. İyi bir rüzgârla Efsuncunun Adası'na aşağı yukarı bir haftada varırdı ve Nakor'un 'numara'larını bilen bir kişi olarak, Nakor'un bu yolculukta iyi rüzgârları yakalayacağından emindi. Rıhtımlara ulaşan Roo Krondor'da ortaya çıkan bu şeyin, zenginlik ve güç planlarının çok ötesinde bir şey olduğu hissini üzerinden alamıyordu. Ortaya çıkmak üzere olan şey, Batı Topraklarındaki en zengin adamın bile güçlerinin ötesindeydi ve onu korkutuyordu. İşçileri bu gece evlerine erken yollayıp evine dönmeye karar verdi.

Karli oradaki onarımı denetliyordu ve Roo geceyi karısı ve çocuklarıyla birlikte geçirmek için güçlü bir istek duyuyordu.

Jimmy gözlerini odaklayamamayana kadar raporları okudu. Kalkıp, "Biraz hava alacağım," dedi.

Duko kafasını kaldırıp bakarak, "Anlıyorum," dedi. "Şafaktan beri okuyorsun," Duko'nun Kral'ın Dili'ni okuma üzerindeki hâkimiyeti gelişiyordu, bu yüzden artık Jimmy ile beraber ya da yüksek sesle okuyan başka biriyle okuyabiliyordu, ama aldıkları mesajlar hataya yer bırakmayacak kadar kritikti.

Bunun net etkisi iki taneydi: ilki, Jimmy artık altmış santimden ötesini görebileceğini sanmıyordu ve ikincisi, Krallık'ın güney sınırındaki stratejik durumun bütünüyle değerlendirmesi konusunda gelişme gösteriyordu.

Kesh'in bir planı vardı. Jimmy planın ne olduğundan emin değildi, ama Krallık güçlerinin büyük bir çoğunluğuna iki yerde, Karanın

Sonu ve doğudaki Shamata yakınlarında ihtiyaç olacağından neredeyse emindi. Bazen Kesh'in bir sonraki adımda ne yapacağını anlıyormuş gibi hissediyordu, ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

Karargâh binasına dörtnala bir atlı geldi ve ter içindeki atının dizginlerine asıldı. "Efendim!" dedi.

"Shamata'dan gelen mesajlar!"

Jimmy sundurmadan çıkıp paketi aldı. İçeri girince Duko, "Hava alman çok uzun sürmedi," dedi.

"Shamata'dan gelen mesajlar."

Duko, "Daha çok mesaj," dedi. "Onları okusan iyi edersin." "Ulağın acelesi vardı," dedi Jimmy paketi açarken.

Paketin içinde tek kâğıdı okuyup, "Tanrılar!" dedi. "Devriyelerimizden biri Tahupset Geçidi'nden hızla kuzeydoğuya ilerleyen bir Kesh birliği görmüş." "Bunun anlamı ne?" diye sordu Duko.

"Biliyorsam kahrolayım," dedi Jimmy. Odadaki emir erlerinden birine özel bir harita getirmesini işaret etti ve haritayı Dük'ün önüne yaydı. "O geçit Düşler Denizi'nin batı kıyısını dolaşıyor.

Shamata ile Landreth arasındaki eski kervan yolunun parçası."

"Onları arkadan sıkıştırabileceğimiz Shamata'daki garnizonumuz varken, Kesh neden Landreth'i tehdit etsin ki?"

Jimmy boşluğa bakıp bir süre yanıt vermedi, ardından, "Çünkü Landreth'e gitmiyorlar," dedi. "Sadece oraya gittiklerini düşünmemizi istiyorlar."

"Nereye gidiyorlar?"

Jimmy haritayı inceledi. "Karanın Sonu'ndaki herhangi bir harekâtı desteklemek için doğuya çok uzaklar." Parmağı bir hattı takip etti ve "Buradan batıya geçerlerse doğruca üstümüze gelirler, ama Karanın Sonu'ndaki destek birlikleri yüzünden savunmamız çok iyi durumda," dedi.

"Tabii Karanın Sonu'na saldırmadan önce bizi çıkartmak istemiyorlarsa?"

Jimmy yorgun gözlerini ovuşturdu. "Olabilir."

Duko, "Bizi Karanın Sonu'ndan ayırmak mantıklı olacaktır," dedi.

"Yapabilirlerse evet, ama bunun için bir süvari birliğinden fazlası gerekir. Belki diğer birlikleri gizlice başka taraftan..." Jimmy, "Bir şeyler seziyorum lordum ve bundan hoşlanmıyorum," dedi.

"Nedir?"

Parmağı haritada hatlar çizdi. "Ya birlik kuzeydoğudaki Landreth'e değil de kuzeye gidiyorsa?"

"Bu onları buraya getirir," dedi Duko. "Bizi çıkarmaya çalışmadıklarını düşündüğünü söylemiştin."

"Çalışmıyorlar. Buradan doğruca kuzeye giderlerse," parmağıyla haritadaki bir noktayı gösterdi, "bizim normal devriye rotamızın seksen kilometre doğusuna çıkarlar."

"Orada hiçbir şey yok," dedi Dük.

"Orada savunulacak hiçbir şey yok," dedi Jimmy. "Ama kuzeye gitmeye devam ederlerse, tepelerden geçen buradaki yola çıkarlar. O yol, Dorgin'deki cüce madenlerinden geçen eski bir kervan rotasının parçası ve buraya gidiyor." Parmağını haritaya vurdu.

"Krondor mu?"

"Evet," dedi Jimmy. "Ya haftalardır gizlice birlikleri ve askerleri oraya sokuyorlarsa? Biz sadece bir tanesini gördük." Mesajı tekrar inceledi. "Sancak ya da işaretlerden haber yok. Askerler İmparatorluk'taki herhangi bir yerden olabilir."

"Bizi o birliklerle sabit tutacaklar, ardından İmparatorluk'un daha aşağılarından birlikler getirecekler..."

"Ve ani bir saldırıyla Krondor'u alacaklar."

Duko ayağa kalkmıştı. Karargâhın kapısına gitti ve yaşlı asker Matak kapıyı açarken emirler yağdırmaya başladı.

"Bütün birliklerin bir saat içinde harekete geçmeye hazır olmasını istiyorum!" Jimmy'ye döndü. "Bana verilen emirler Güney Sınır Bölgesi'ni savunmak ve korumak. Bu yüzden garnizonumu bölmüyorum, ama haklıysan, Prens Krondor'a gönderebileceğimiz her askere ihtiyaç duyacaktır." Bütün garnizon dakikalar içinde harekete hazır bir hale gelecekti. "Jimmy, birliği sen götüreceksin ve umarım zamanında varırsın. Çünkü haklıysan, Kesh her an Krondor'a saldırabilir ve orayı alırlarsa..."

Jimmy bunun ne anlama geldiğini muhtemelen Duko'dan daha iyi biliyordu. Bu Krallık'ı ortadan ikiye ayırırdı. Greylock'un ordusu Ylith'in güneyindeydi, Duko'nun ordusu Karanın Sonu'ndaki saldırganları tutmak zorundaydı ve Shamata'daki garnizon Landreth'e saldırmalarını önlemek için onları geçip savunma yapmak zorunda kalacaktı. Kesh Krondor'u ele geçirirse, Greylock geri çekilme şansını olduğu gibi, karadan güneydeki bütün desteğini kaybederdi. İki düşman ordu arasında sıkışıp kalacaktı. Ve Batı Orduları kaybedilirse...

Jimmy, "Bir saat içinde onları yola çıkarırım." dedi.

Duko, "Güzel, çünkü Krondor düşerse, Batı tam anlamıyla kaybedilir," dedi.

Sadece bir yıl önce Batı'yı ele geçirmeye çalışan adamlardan birinden gelen bu gözlem Jimmy'ye ironik gelmişse bile, anlamak için çok meşguldü. Hızla karargâha girip en yakındaki emir erine, "Bütün eşyalarımı topla ve atımı ahırdan çıkar!" diye bağırdı. Bir parşömen alıp yazı masasının üstüne eğildi. Yazmanı neredeyse sandalyesinden düşürecekti.

Jimmy Krondor Şövalye-Mareşali'ne ya da Lord Duko'ya emir verecek durumda değildi, ama bir öneride bulunabilirdi. İkna edici bir öneri.

Şöyle yazdı:
Raporlar Kesh'in, eski Dorgin madeni yolundan geçerek Krondor'a karşı büyük bir saldırı yapma olasılığı olduğunu gösteriyor. Ayırabileceğiniz bütün birlikleri en hızlı şekilde güneye gönderin. Vencar Kontu James

Bir mühür mumu aldı, ısıttı ve yüzüğünü kullanarak mühürledi. Parşömeni katlayıp mesaj paketinin içine koydu.

Yerinden edilen yazman, bütün olayı izleyerek Jimmy'nin sandalyesinde oturuyordu. Jimmy dönüp, "Adın ne?" diye sordu.

"Herbert efendim. Rutherwoodlu Herbert."

"Benimle gel."

Yazman odadaki diğer emir erleriyle yazmanlara baktı, ama hepsi de şaşkın ya da boş ifadelerle ona bakıyordu.

Yerleşik garnizon hariç, hareket etmeye hazırlanan birliklerini izleyen Duko'nun yanından geçti, Jimmy yazmanı rıhtımlara indirdi ve bir Krallık kotrasının demirli olduğu rıhtımların en sonuna götürdü.

Borda iskelesinden çıktı ve güverteye vardığında, "Kaptan!" diye bağırdı.

Kıç güvertesinden bir ses, "Buradayım efendim!" diye karşılık verdi. "Emirler!" diye bağırdı Jimmy. "Bu adamı kuzeye götürün."

Yazman borda iskelesinde Jimmy'nin arkasında duruyordu. Jimmy adamı tuniğinden tutarak çekip güverteye çıkarttı. Jimmy, "Herbert, bu paketi al." dedi. "Kuzeye git, ordumuzu bul ve bunu Lord Greylock'a ya da Yüzbaşı von Darkmoor'a ver. Anladın mı?" Yazmanın gözleri büyüdü ve sadece başıyla onayladı.

"Kaptan, bu adamı Lord Greylock'a götürün. Sorgulayıcının Bakışı'nın güneyinde bir yerlerde!" "Emredersiniz!" diye karşılık verdi kaptan ve dönüp, "Yola çıkmaya hazırlanın!" diye bağırdı. Jimmy donakalmış Herbert'ü güvertede bıraktı ve çantasının hazır olduğunu umdu. Yola çıkmak ve Krondor'a varmak için sabırsızlanıyordu. Tek kardeşi Krondor'daydı ve Greylock Jimmy'nin kuzeye gidebileceğinden daha hızlı bir şekilde birliklerini güneye indiremezse, Dash ile yıkım arasında yalnızca birkaç saray muhafızı, şehir milisi ve yeni onarılmış şehir duvarları olacaktı.

Erik, "Şu gedikten geçin!" diye bağırdı.

Hattın her iki tarafındaki mancınıklar kaya ve yanan saman balyaları atıyordu. Başlarının üstünden büyük balista okları uçuşuyor ve adamlar bağırarak ölüyordu.

Dövüş önceki günün şafağından beri sürüyordu ve gece manzarayı cehenneme çevirmişti. Düşman yüksek bir duvarın arkasına, savaş makinelerinin olduğu platformlar bulunan bir siperler dizisi kazımıştı. Bu istihkâmları yaparken binlerce insan ölmüştü ve ölüler gömülmeden duvarın dışına bırakılmıştı. İlk siper görülmeden koku kilometrelerce öteden duyulabiliyordu. Hendekler suyla doldurulup üstlerine yağ dökülmüştü. Yağ yakılmıştı ve savaş alanına siyah bir duman örtüsü yayılıyordu.

Kont Richard savunma konumunu incelemiş ve tek yaklaşımın doğrudan olacağına katılmak zorunda kalmıştı. Erik, yakındaki ağaçlardan kesilen kütüklerle, tekparça bir köprünün yapımını denetlemişti. Yukarıdaki duvardan gelen ok ateşi yüzünden ilk hendekler serisini geçmek zor olmuştu, ama adamlarına saldırı emri verince hendekler köprüyle çabucak geçilmişti, köprüler indirilirken, askerler ateşi söndürmeye çalışarak çılgınca yağın üstünü toprakla örtmeye çalışıyordu. Neyse ki duvara ulaştıkları zaman arkasına saklanabilecekleri tahta bir set buldular. Zekice yapılmıştı ve oldukça sağlamdı, ama ağaç olduğu için kesilebiliyordu. Adamlar kilit noktalara balta taşırken ölmüştü ve sonunda işleri bittiğinde, boşlukların arasına, zincirli kalın demir çubuklar atılmıştı. Zincirleri yük atlarına bağlanmışlardı.

Duvarın üç buçuk metre genişliğindeki bir kısmını açmışlardı ve Krallık güçleri artık oradan akıyordu. Erik süvarilerini ileri sürebilmek için yolu kesen devasa kapıların açılmasını bekledi.

Kapılar aniden sallandı, ardından ardına kadar açıldı ve Erik ilerlemelerini emretti. Atını tekmeledi ve kestane rengi iri at rahat bir eşkine kalkarak ileri fırladı.

Erik'in gözleri duman, kan ve ölüm kokusundan sulanmıştı, ama kapıların öteki tarafında ne olduğunu görebiliyordu. Çılgınca bağırarak durmalarını emretti.

Yavaşça ilerleyerek, piyadelerinin mazgalların üstünde olduğunu ve göğüs göğse dövüşe tutuşmuş olduklarını gördü. "At in!" diye bağırdı adamlarına. Adamlar atlarından inince Erik, "Beni takip edin!" dedi.

Erik koşarak kapıdan geçti ve arkasındaki adamlar onu neyin durdurduğunu gördü. Kapının hemen arkasında, sivriltilmiş ağaç kazıklarla dolu üç metre derinliğinde bir çukur vardı. Çukurdan yalnızca iki metre geniş olan kapının her iki tarafında da birer metre yer olduğu için, çukurun etrafında atların geçebileceği kadar yer yoktu.

Erik adamlarını dumanın arasında ilerletti ve gözlerini kırpıştırarak yaşları uzaklaştırdı. "Bu duman nereden geliyor?" diye bağırdı.

"Şuradan," dedi Jadow Shati'nin bildik sesi.

Erik arkadaşının gösterdiği yere bakıp, "Kahretsin," dedi.

"Evet ahbap, kahretsin ve tekrar kahretsin."

Yolun dört yüz metre yukarısında, kanatlarda ve arkada subaylar ve süvariler olmak üzere, binlerce adam tek bir saf halinde duruyordu. Daha fazla mancınık, mangonel ve balista görülüyordu. Bu bir savunma mevzi değildi. O ordu saldırmaya hazırlanıyordu.

Aniden Erik biraz sonra olacakları anladı. Dövüştüğü duvara baktı ve arkadan devrilirse çukurun her iki tarafındaki siperlerin üzerinde tekparça bir köprü görevi göreceğini fark etti. "Geri!" diye bağırdı Erik ve emirler iletildi.

"Geri çekilip hazırlanın!" diye bağırdı Jadow.

Erik atının beklediği yere koşup eyere sıçradı. Borazanların ve yoldaki adamların bağırışlarının sesi ona sonunda General Fadawah ile savaş alanında karşılaşacağını söylüyordu. Ve Erik'in şu andaki tek düşüncesi zafer kazanmak değil, sadece hayatta kalmaktı.

-22-
KAVRAYIŞ

Adamlar ormanda sessizce ilerliyordu

Subai nehri takip ederek sessizce yürüyordu. İki tanesinin tepeleri aşıp Darkmoor'a inen dağların doğu tarafına varması olası olsa da, adamlarının çoğu ölmüştü. Adamların Darkmoor'a ulaşması için dua etti.

Haftalarca ölümcül bir yolculuk yapmıştı. Yolbulucuları'nın becerileri, elfler ve Natal Korucuları hariç Midkemia'da eşsizdi. Ama Fadawah'ın savunmaları insan becerilerini aşan korkunç bir şey, Subai'nin anlamadığı kara büyüler tarafından destekleniyordu.

O korkunç şey, ilk gerçek güney savunmasını geçtiklerinde fark edilir olmuştu. Ölümün ve yıkımın yanı sıra, sanki havada bir acı ve çaresizlik havası varmış gibi her yerde umutsuzluk hissi vardı. Kuzeye ilerledikçe, his daha da kötüleşiyordu.

Sorgulayıcının Bakışı'na giden yolun kuzeybatıya döndüğü yerde kuzeye devam ederlerken, bir süre çok az kıyı savunması görmüşlerdi. Sorgulayıcının Bakışı'ndan Şahin Kovuğu'na giden yola vardıklarında, karanlık güçlere ait daha fazla ize rastlamışlardı.

Sadece o yolun kuzeyindeki tepeler güçlendirilmekle kalmamış, güney tepeleri de tüyler ürpertici cesetlerle donatılmıştı. Tepe hattına ağaç X'ler dikilmiş ve her birine birer tutsak çivilenmişti. Hepsinin yüzlerinde de açık hava şartlarından ve çarmıha gerilmekten çok yaralarından öldüklerini gösteren korku ifadeleri vardı. Çoğunun boğazı kesilmişti, ama birkaçının göğüslerindeki açıklıklardan kalplerinin söküldüğü anlaşılıyordu.

Ve cesetler sadece erkeklere ait değildi. Bu iğrenç sergi için kadınlar ve çocuklar da öldürülmüştü.

Yanaklarında yara izleri olan ve insanüstü bir güç ve kararlılıkta görünen korkunç görünümlü adamların saldırısından sadece bir saat sonra adamlarından ikisi ölmüştü bile. Zümrüt Kraliçe'nin ordusu hakkında okuduklarından, Subai bu adamların büyük olasılıkla Ölümsüzler olduğunu biliyordu. Aslında Lanada'nın Rahip Kralı'nın onur muhafızları olan adamlar, kara ayin ve uyuşturucu diyetiyle katil şeytanlara dönüştürülmüşlerdi. Zümrüt Kraliçe, sonsuz gençliğini sürdürmek için ölüm ayinlerini her gece birinin üstünde uygulayarak onları daha da yozlaştırmıştı. Fadawah'ın gözünden düştükleri düşünülmüştü, ama Yabon'a yaklaştıkça öyle olmadığı açıkça anlaşılıyordu.

Ölümsüzler bir hafta boyunca onları avlamış ve iki adamı daha ölmüştü ve Subai kalan iki adamından doğuya yönelip hâlâ Krallık'ın elinde bulunan Loriel'e gitmelerini istemek zorunda kalmıştı. Bunun peşlerindeki savaşçıları uzaklaştıracağını ummuştu.

Subai adamları, iki kişinin dikkat çekeceği yerden tek başına geçebileceğini umarak göndermişti. Bir hafta süresince devriyeleri ve kamp yerlerini geçmiş ve her seferinde de, Krallık'ın Yabon'u geri alma şansına olan inancı azalarak başka bir düşman birliği görmüştü. Fadawah'ın komutası altında sadece yirmi, yirmi beş bin adam kaldığı teorisi hatalıydı. Sarth yakınlarına yerleştirilen adamların sayısını ve LaMut'u geri almak için kaç adam gerektiğini düşününce, Subai artık Fadawah'ın en azından otuz beş bin askeri olduğuna ikna olmuştu.

Subai, tahmini doğruysa ve Kesh güney sınırına ufak akınlar yapmayı sürdürüp sınırdaki askerleri orada tutarsa, Greylock'un Fadawah'ı yerinden etmek için yeterli sayıda adamı olmayacağını biliyordu.

Ylith'i geri almak mümkün olabilirdi, ama bedeli ağır olurdu.

Subai Yabon'a ulaşamamıştı. Şehir kuşatma altındaydı ve içeri girebileceği kadar yaklaşmak mümkün olmamıştı. Tyr-Sog'a gitmeyi düşünmüş, ama kendini düşman hatlarının arkasında bulmuştu ve

en iyi şansının Gökyüzü Gölü'ne gitmek ve Gri Kuleler'in kuzey ucundan dolaşıp elf ormanlarına inmek olduğunu fark etmişti.

Subai boş hayaller kurmuyordu. Neredeyse Gökyüzü Gölü'ne ulaştığından beri iki gündür takip ediliyordu. Arkasındaki adamların Fadawah'ın fanatikleri mi yoksa dönekler mi olduğunu bilmiyordu, ama her iki şekilde de dinlenmek ve bir şeyler yemek için bir yer bulmak zorunda olduğunu biliyordu.

Yabon Şehri'nin civarından ayrıldığından beri erzakı yoktu. Bir tavşan yakalamış ve fındık ve küçük meyveler bulmuştu, ama peşindekiler tarafından görüldüğünden beri son iki gündür bir şey yememişti. Kilo ve enerji kaybediyordu ve bir ya da iki adamdan fazlasıyla dövüşecek durumda değildi. Eğer peşindekiler beş ya da altı kişiyse, yakalanmak ölümcül olurdu.

Crydee Nehri'nin, Gökyüzü Gölü'ne dökülen güney kıyısını takip ediyordu. Çok geçmeden elf ormanlarının karşısına ulaşacağını ve o ormanlara girmek için izne ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ama bunun güvenlik için tek şansı olduğunu da biliyordu. Crydee şatosuna inen uçurumu takip etmeye devam edebilmesinin ya da riske girerek Jonril garnizonuna doğru Yeşil Yürek'ten geçip güneye gitmesinin hiç yolu yoktu.

Subai durup arkasına baktı. Bir buçuk kilometre gerideki kayaların üstünde kara şekillerin hareket ettiğini gördü. İleriye baktı ve bir nehir sığlığı gördü.

Daha iyi bir zamanlama olamazdı, diye geçirdi içinden. Subai suya girdi ve suyun dizlerine geldiğini gördü. Yaz yüzünden su seviyesi düşüktü ve erimede ya da sağanak yağmur zamanında olsaydı buradan geçemeyeceğini biliyordu.

Arkasında bağırışlar duyduğunda yolu yarılamıştı ve peşindeki adamların onu gördüğünü anladı.

Bu azmini kamçıladı ve daha hızlı ilerlemeye başladı.

Peşindeki adamlar sığlığa vardığında karşı kıyıdaydı. Arkasına bakmadı, sadece hâlâ bir yayı olmasını dileyerek ağaçların arasına girdi. İki hafta önce dağlardayken, yayının kayalık bir yarıktan aşağı düşüşünü izlemişti. Bir yayla arkasındakileri durdurabilirdi. Koşmaya devam etti.

Hava kararıyordu ve Subai yönünü şaşırmıştı, ama kabaca batı tarafına gittiğini biliyordu. Aniden ileriden bir ses geldi. "Elvandar'da ne arıyorsun insan?"

Subai durdu. "Sığınma istiyorum ve mesaj getirdim," dedi, yorgunluktan ellerini dizlerine koyarak.

"Kimsin?"

"Krondor Kraliyet Yolbulucuları'ndan Yüzbaşı Subai. Krondor Şövalye-Mareşali Owen Greylock'tan mesaj getirdim."

"Gir Subai," dedi bir elf, yoktan var olmuş gibi ortaya çıkarak. "Peşimden gelen adamlar var," dedi Subai, "istilacıların adamları ve korkarım birkaç dakika içinde burada olacaklar."

Elf kafasını iki yana salladı. "Kimse Elvandar'a davet edilmeden giremez. Çoktan bizden uzaklaştırıldılar ve sonunda ormanlardan çıktıklarında buradan kilometrelerce uzakta olacaklar. Açlıktan ölene kadar dolaşabilirler."

Subai, "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

Elf gülümseyip. "Adım Adelin," dedi. "Sana rehberlik edeceğim."

"Teşekkürler," dedi Subai. "Neredeyse bittim."

Elf kemerindeki keseye uzandı, bir parça yiyecek çıkardı ve "Bunu ye," dedi. "Gücünü geri getirir."

Subai kalın, sert bir ekmeğe benzeyen kare yiyeceği aldı. Isırdı ve ağzı tatla doldu: fındık, meyve tahıl ve bal. Açlıkla çiğnedi.

Adelin, "Yolumuz uzun," dedi. Yolbulucuyu batıya. Elvandar'a doğru yönlendirdi.

Çadırın dışında borazanlar çalar ve atlar geçerken, Erik yüzündeki ve ellerindeki kanı temizledi.

Makurlic Kontu Richard haritaya bakıp, "Tutunuyoruz," dedi.

Erik, "Kaybediyoruz," dedi.

Karşı saldırı, Erik yedeklerin körlemesine bir saldırı yapmasını emredene kadar Krallık ordusunu şaşkınlık içinde geriletmişti. Artık düşmanla karşılaştıkları ilk noktanın sekiz kilometre güneyindeydiler ve hava kararıyordu. Richard'ın oğlu Leland çadıra girip, "Onları püskürtüyoruz," dedi. On dokuz yaşında, kabarık açık kahverengi saçları ve büyük mavi gözleri olan cana yakın genç bir adamdı.

Erik, "Güçbela," dedi. "Sabaha kadar kendi hatlarına çekiliyorlar. Tekrar saldıracaklar." Genç asker hevesliydi ve Erik, savaşın ortasında paniğe kapılmadığı için ondan memnundu. Resmi olarak, Doğu Orduları çekildiğinde Batı Ordularını desteklemek için kalan İç Taunton'dan gelen askerlerden oluşan bir birliğe dahil olmuş genç bir subaydı. Ama babasının orduyu komuta etmesi yüzünden, Lord Richard'ın gayrı resmi yardımcısı olarak davranıyordu ve dıştaki birliklere emirleri iletme sorumluluğunu almıştı, "Şimdi ne yapacağız'" diye sordu Richard.

Erik bir havluyla yüzünü sildi ve haritaya bakmak için yaklaştı. "Savunma konumuna geçeceğiz. Jadow!" diye bağırdı omzunun üstünden.

Bir süre sonra Jadow Shati belirdi ve "Erik?" dedi. Kont'un orada oturduğunu görünce, "Yüzbaşı?" dedi. "Merhaba lordum."

Erik elini sallayarak girmesini işaret etti. "Burada, burada ve burada üç tane elmas oluşturmanızı istiyorum," dedi cephedeki üç noktayı göstererek. Jadow daha fazla açıklama beklemedi, döndü ve selam verme zahmetine bile girmeden gitti. "Elmas mı?" dedi Leland.

Richard da meraklı bir şekilde bakıyordu. Erik, "Eski bir Kesh düzeni," dedi. "Her biri içine iki yüz adam alacak üç tane göğüs siperi kazacağız, ama gündoğumuna kadar bitiremeyeceğimiz yolu kesecek devasa bir tane yapmayı deneyeceğimize, küçük, elmas şeklinde üç tane kazacağız. İçine mızraklıları yerleştirip kalkanlarla banket oluşturarak onları savunma mevzi haline getireceğiz. Düşman atlıları orayı kolayca aşamaz ve eğim düşmanı elmasların etrafından dolaşmak zorunda bırakacak."

Richard, "O huniler o adamları merkez ve yanlar arasındaki şu iki dar alana toplayacak," dedi. "Evet," dedi Erik. "Şansın da yardımıyla o daralma noktalarında sıkışacaklar ve buradaki okçularımız," haritada elmasların arkasındaki hattı gösterdi, "orada sıkışan bütün adamları öldürebilecek. Düşmanın elmasları geçme olasılığına karşı, okçuların önünde kalkanlı adamlardan bir duvar oluşturacağız."

"Atlarımız ne olacak?" diye sordu Leland.

"Onlar elmasların dış taraflarını tutacak. Şansımız yaver giderse herhangi bir yan saldırıyı önleyebilir ve düşman geri çekilirse, onları taciz etmek için saldırabiliriz." "Sonra?" diye sordu Richard.

"Sonra yaralarımızı sarar, tekrar düzenlenir ve yolun yukarısındaki o karmaşaya bir şey yapıp yapamayacağımıza bakarız."

Önleri kesilmiş ve bir süre düşman hatlarının arkasında kalan adamlardan raporlar geliyordu ve o raporlar Erik'in önlerinde ne olduğuna dair aklındaki boşlukları dolduruyordu. Erik Subai'nin ilk iki ulağının getirdiği raporlara göre iyimser değildi. Subai'nin

yolculuğundan başka Yolbulucu'nun dönmemesi gerçeği de bu kötümserliğin bir parçasıydı. Ylith'e yaklaştıkça önlerinde ne olduğuna dair ellerinde tam bir bilgi olmaması yüzünden, Erik'in dikkatli doğası hayal gücünü en kötü olasılıklara çeviriyordu.

Her tepe ve yükseltinin doruğuna geniş bir istihkâmlar ağı kurmakla kalmamış, destek birlikleri bir noktadan diğerine giderken düşman saldırısına maruz kalmasın diye tüneller kazılmıştı. Erik tasarımdaki doğal tuzağı fark etti: istihkâmlar arkasında belirsiz sayıda düşman askeri bırakıp geçmeye çalışmak ve durup onları her seferinde dışarı çıkarmak, Yabon kuşatmasını bozma umudu olmaması anlamına geliyordu.

Erik kafasını iki yana salladı. "Düşünemeyecek kadar yorgunum. Şu durumda tek seçeneğimiz nasıl yenileceğimizi seçmek gibi görünüyor: ya geri dönüp Krondor'da savunma yapacağız, ya da kuzeye bastırmaya devam ederken katledileceğiz."

"Denizden destek alamaz mıyız?" diye sordu Lord Richard.

Erik, "Sorgulayıcının Bakışı'nı geçersek belki," dedi. "Adamları indirebileceğimiz birçok koy ve kumsal var, ama adamları oraya getirecek yeterli gemimiz ve karaya çıkartacak uygun kayığımız yok ve Fadawah adamlarını yukarıdaki kayalıklara yerleştirirse, adamlarımızdan hiçbiri yola ulaşamaz."

Leland, "Umut yokmuş gibi konuşuyorsunuz," dedi.

Erik, "Şu anda böyle hissediyorum," dedi. "Biraz uyuyup bir şeyler yedikten sonra, sabah nasıl hissedeceğimi göreceğiz, ama her halükarda, düşlerimin temel oluşturduğu hiçbir sonuca varmayacağım."

Richard, "Bu kadar genç biri için çok fazla savaş gördün, değil mi?" dedi.

Erik başını salladı. "Henüz yirmi altı yaşımda olmamama karşın lordum, kendimi kemiklerime kadar yaşlı hissediyorum."

"Biraz dinlen," dedi Richard.

Erik başını sallayıp çadırdan çıktı. Kızıl Kartallar'ın siyah tuniğini giyen bir asker gördü ve "Sean, kampımız nerede?" diye sordu.

"Şu tarafta Yüzbaşı," diye yanıtladı asker hızla uzaklaşırken.

Erik gösterilen yöne doğru yürüdü ve çekirdek kadrodan bir düzine askerin çadır kurduğunu gördü. "Çok yaşa Jadow." dedi kendi çadırının çoktan kurulmuş olduğunu görünce. Erik kendisini onu bekleyen şilteye attı ve saniyeler içinde uykuya daldı.

"Alarm verin," dedi Dash.

"Ne?" dedi Patrick yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle.

"Alarm verin dedim. Bir Kesh ordusunun şehre ilerlemekte olduğu ve şehirde saklanan askerlerin önceden belirlenen yerlere saldırı yapacağı haberini yayın. Askerlerimize arkadan saldırmak için çıktıklarında, askerlerimiz onları bekliyor olacak."

"Bu aşırı değil mi?" dedi Rodez'den yeni gelmiş olan Dük Rufio. Dash onu Rillanon'da Kral'ın sarayında geçirdiği zamandan çok az tanıyordu ve onu mantıksız olmayan biri olarak biliyordu. Yetenekli bir yöneticiydi, yeterli bir askeri danışmandı ve iyi bir binici ve savaşçıydı ve krizin eşiğindeki Krondor için kesinlikle yanlış adamdı. Rufio parlak bir general tarafından hizmet edilen becerikli bir hükümdar için iyi bir yönetici olurdu, diye düşündü Dash. Ne yazık ki, adamın güvenebileceği sadece Patrick ve Dash vardı ve Dash, adam yaratıcı ve göz kamaştırıcı bir şey yapmazsa Krondor'un kaybedileceğinden emindi.

"Evet Ekselans, aşırı," dedi Dash, "ama saldırının en şiddetli yerinde arkamızdan saldırmalarındansa, onlara hazır olduğumuzda saldırmak en iyisi. Dışarıdan gelen ilk saldırıda şehrin içinde o silahlı ayaklanmayı başlatmak için lağımlarda silah ve erzak kovukları olduğuna dair yeterince kanıt gördüm."

"Eğer bir saldırı olursa," dedi Patrick. Olasılığa hâlâ kuşkulu bakıyordu. Yıldızlimanı'nda devam eden görüşmelerin eninde sonunda bir çözüme varacağını düşünüyordu. Malar Enares'in bir Kesh casusu olduğunun ortaya çıkması ve Jimmy'nin Vykor Limanı'na giderken başına gelenler bile, onu Batı Toprakları'nın başkentine sürpriz bir saldırı riski olduğuna inandıramıyordu.

Dash asla Patrick'e yakın olmamıştı. Jimmy ve Francie ile arasında birden fazla yaş farkı olduğu için, çocukken sürekli kuyruk muamelesi görmüştü ve Dash ile Jimmy'nin saraydan kovulup Rillanon'daki limanların kargaşasında yaşadığı zaman süresince, Patrick doğu saraylarını ziyaret etmiş ve diplomasi öğrenmişti. Dash ve Patrick çocukken bile birbirlerine pek yakın değillerdi. Dash

Patrick'in çok fazla ödün verdiğinden emindi, ama şu anda ne durumda olduklarını düşünemiyordu.

"Eğer bu adamların kim olduğunu biliyorsan," dedi Patrick, "bütün o silahları ve erzakı saklayanların kim olduğunu, neden gidip onları tutuklamıyorsun?"

"Çünkü şu anda yüzden az polisim var ve şehrin her tarafına yayılmış bine yakın düşman askeri olduğunu tahmin ediyorum. Ben ilk grubu tutuklar tutuklamaz, geri kalanları saldıracaktır. Ve hepsinin kim olduklarını bilmiyorum. Sanırım açıkta demir atmış gemilerde gizlenenler var ve bir kısmı kapıların dışındaki kervansarayda olabilir ve kimbilir kaç tanesi lağımlarda saklanıyordur, "Ama ben alarm verirsem ve sen de askerlerini şehirdeki kilit noktalara, onlarla benim polislerim arasına yerleştirirsen, bu tehdidi ortadan kaldırabiliriz."

Dük Rufio, "Buraya hafta içinde varacak olan Rodez'den gelen iki yüz askerim var," dedi. "Belki onlar geldiğinde?"

Dash öfkesini saklamak için çok uğraştı. Neredeyse başarıyordu da. "En azından işe daha fazla adam almama izin verin," dedi Dash.

Patrick, "Paramız az; bunu elindekilerle yapmak zorundasın," dedi.

"Peki ya gönüllüler?" diye sordu Dash.

"Hizmet etmek için gönüllü olan olursa, onlara görev yemini ettir. Yapman gerekeni yap. Belki onlara savaştan sonra para ödeyebiliriz." Patrick sanki sabrı kalmamış gibi görünüyordu. "Hepsi bu kadar Şerif," dedi Patrick.

Dash başını eğip ofisten çıktı. Düşüncelere dalmıştı koridorda ilerlerken bir köşeyi döndüğünde ve neredeyse Francie'ye çarpıyordu. "Dash!" dedi kız, onu görmekten memnun bir sesle. "Uzun zaman oldu."

"Meşguldüm," dedi Dash, hâlâ Patrick'in onun fikrini kabul etmemesinin kızgınlığını hissederek. "Herkes öyle. Babam bana senin işinin saraydaki herkes kadar zor bir iş olduğunu söyledi, ama yine de iyi iş çıkardığını düşünüyor."

"Teşekkürler," dedi Dash. "Göreve Dük Rufio atandığına göre, Krondor'da mı kalıyorsunuz?" "Babamla beraber bir hafta içinde Rillanon'a gidiyoruz," dedi Francie. "Şey için bazı hazırlıklar yapmamız gerekiyor..." "Düğün için mi?"

Francie başını salladı. "Kimsenin bilmemesi gerekiyordu; Kral bunu işler sakinleştikten sonra duyuracaktı..." Canı sıkkın görünüyordu.

"Ne oldu'"

Kız sesini alçaltarak, "Jimmy'den haber var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Onun için endişeleniyorum," dedi Francie. "Aceleyle gitti ve çok az konuşma şansı bulduk... bazı şeyler hakkında."

Dash'ın buna ayıracak zamanı yoktu. "Francie, o iyi ve bazı şeyleri konuşmaya gelince, eh, belki düğünden sonra Patrick döndüğünde ve sen Krondor Prensesi olduğunda, ona bir bahçe davetine gelmesini emredebilirsin." "Dash!" dedi Francie, incinmiş gözükerek. "Neden bu kadar kabasın?"

Dash iç geçirdi. "Çünkü yorgunum, sinirliyim, hayal kırıklığına uğradım ve müstakbel kocan şey gibi davranıyor… aaa, tıpkı Patrick gibi. Ve bilmek istersen, ben de Jimmy için endişeleniyorum." Francie başını salladı. "Patrick ile evlenmeme gerçekten bozuldu mu?"

Dash omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Sanırım bir anlamda evet, ama diğer anlamda işlerin nasıl olması gerektiğini biliyor. Hepimiz gibi biraz... kafası karışık."

Francie iç geçirdi. "Sadece arkadaşım olmasını istiyorum."

Dash zoraki gülümsedi. "Bu konuda endişelenmemelisin. Jimmy çok vefalıdır. Her zaman senin arkadaşın olacak." Hafifçe başını eğdi. "Pekâlâ leydim, gitmek zorundayım. Yapacak çok işim var ve geç kaldım."

"Güle güle Dash," dedi kız ve Dash sanki sonsuza kadar ayrılıyorlarmış gibi kızın sesinde bir üzüntü sezinledi.

"Güle güle Francie," dedi ve dönüp uzaklaştı. O şehri korumaya çalışıyordu, kızsa incinmiş hisleri hakkında endişeliydi. Dash moralinin bozuk olduğunu biliyordu, ama bunun için haklı sebepleri olduğunu da biliyordu. Şehrin içinde saklanan taca düşman güçleri etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulamazsa, büyük olasılıkla moralinin daha da kötü olacağını biliyordu.

Subai, Elvandar'ı ilk gören her insan gibi şaşkındı. Açıklıklardan geçirilerek elf ormanlarının kalbini çevreleyen geniş açıklığa getirilmişti ve parlak renklerdeki dev ağaçları gördüğü zaman yıllardır sergilediği en şaşkın ifadesini takınmıştı. "Killian! Bu ne mutluluk!" diye fısıldamıştı.

Adelin, "Siz insanların taptığı tanrılardan en çok Killian'a saygı duyarız," dedi.

Yorgun ve aç Yüzbaşı'yı Kraliçe'nin sarayına götürdü ve Subai oraya ulaştığında, kendini tahmin ettiğinden daha iyi hissediyordu. Efsaneye göre, burasıyla ilgili büyüyle bir ilgisi olabileceğinden kuşkulanıyordu.

Tahtlarında oturan iki varlığın, garip bir güzelliği olsa da çarpıcı bir kadının ve uzun boylu, güçlü yapılı genç görünüşlü bir adamın önünde başını eğdi. "Majesteleri," dedi Kraliçe'ye. "Lordum," dedi adama.

"Hoş geldin," dedi Elf Kraliçe, yumuşak ve hoş bir sesle. "Uzun ve tehlikeli bir yoldan geldin.

Rahatına bak ve bize Prens'ten getirdiğin mesajdan bahset."

Subai Kraliçe'nin Meclisi'ne göz gezdirdi. Kraliçenin sağında yaşlı görünüşlü, kır saçlı elfler oturuyordu. Bir tanesinin üstünde canlı bir cüppe vardı, ikincisi yan tarafında bir kılıçla etkileyici görünüşlü bir zırh takımı giyiyor, üçüncüsü de belinde bir kuşak olan sade bir mavi cüppe giyiyordu.

Elvandar Kraliçesi'nin kocası Tomas'ın yanında, Kraliçe'ye benzeyen genç görünüşlü bir elf duruyordu ve Subai onun büyük oğlu Calin olduğu sonucunu çıkardı. Solunda tanıdık biri duruyordu: Calis. Calis'in yanında uzun gri bir pelerini olan deriler içinde bir adam duruyordu. Subai Kraliçe'ye, "Mesaj şudur zarif Kraliçe: ülkelerimizin

arasında büyük bir kötücüllük uzanıyor," dedi. "Herkes gibi Calis de bu kötücüllüğü biliyor. Onunla herkesten fazla karşılaştı ve birçok yüzü olduğunu biliyor."

"Bizden ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Kraliçe. Subai yüzlerine baktı. "Bilmiyorum Yüce Kraliçe. Büyücü Pug'ı burada bulmayı umuyordum, çünkü sadece onun yüzleşebileceği güçlerle karşı karşıya olabiliriz."

Tomas kalkıp, "Pug'a ihtiyacınız olursa, çok hızlı bir şekilde ona götürüleceğine söz verebilirim," dedi. "Adasına döndü ve orada bulunabilir."

Calis, "Anne, konuşabilir miyim?" dedi. Kraliçe basını sallayınca Calis, "Subai, Zümrüt Kraliçe öldü ve onu yok eden iblis de öyle," dedi. "Geri kalan istilacılarla Krallık'ın başa çıkabileceğinden eminim."

"Keşke öyle olsaydı Calis," dedi Subai. "Ama buraya gelirken bana bir kere daha şüphelendiğimizden fazlasıyla karşı karşıya olduğumuzu düşündürecek şeyler gördüm. Bize bahsettiğin şu adamların, Ölümsüzler'in ve diğer kan içicilerin geri dönmüş olduğunu gördüm. Karanlık güçlere kurban edilmiş adamlar, kadınlar ve çocuklar gördüm. Çukurlara yığılmış cesetler ve köylerde yanan mistik ateşler gördüm. Hiçbir insanın duymaması gereken ilahiler ve şarkılar duydum. Elinizden gelen yardımı yapmalısınız, lütfen, buna şimdi ihtiyacımız var."

Kraliçe, "Bunu mecliste görüşeceğiz. Oğlum denizin ötesinden gelen istilacıların sayısına göre konuştu. Bize sorun çıkarmamalarına karşın, sınırlarımızın yakınında devriye geziyorlar. "Şimdi gidip dinlen. Sabah tekrar görüşürüz."

Calis ve kır saçlı adam Subai'nin yanına geldi. Calis Yüzbaşı ile el sıkıştı. "Seni gördüğüme sevindim," dedi Calis.

Yolbulucu. "Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin Calis," dedi. "Ve bahse girerim Erik Kartallar'ın komutasına dönmeni diliyordur." Calis, "Bu Natalli Pahaman," dedi.

Griler içindeki adam elini uzattı ve Subai, "Büyükbabalarımız kardeşti," dedi.

"Büyükbabalarımız kardeşti," diye karşılık verdi Pahaman. Calis, "Garip bir selamlaşma şekli," dedi.

Subai gülümsedi. "Bu bir âdet. Yolbulucular ve Natalli Korucular aynı özdendir. Özgür Şehirler ve Krallık arasındaki bir çatışmada bir Korucu ya da Yolbulucu asla diğerinin kanını dökmez." Pahaman, "Kesh'in hüküm sürdüğü kadim zamanlarda, atalarımız İmparatorluk Kılavuzları imiş," dedi. "İmparatorluk geri çekilince, geride kalanların çoğu Korucu ve Krondor yakınlarında yaşayanlar da Yolbulucu olmuş. Hepsi akrabadır, Yolbulucu, Korucu ve Kılavuz." Calis, "Keşke bütün insanlar akraba olduğunu bilse," dedi. "Gel, karnını doyuralım ve sana uyuyacak bir yer bulalım Subai. Yemek yerken bana gördüklerini anlatırsın." Ayrıldılar.

Tomas karısına dönüp, "Savaş buraya sıçrayacak diye Gedik Savaşlarından beridir ilk defa bu kadar çok korkuyorum," dedi. Kraliçe en yaşlı danışmanına bakıp, "Tathar?" dedi. "Calis'in dönmesini bekleyeceğiz. İnsanla konuştuktan sonra tehlikenin ne kadar büyük olduğunu söyleyecektir."

Prens Calin, "Kardeşimin yanına gidip ben de dinleyeceğim," dedi. Kraliçe başını salladı ve yaşlı savaşçı Kızılağaç, "Elvandar'dan ayrılmak bize ne kazandıracak?" dedi. "Sayımız az ve dengeyi sağlayamayız."

Tomas, "Sanırım sorun bu değil," dedi. Karısına bakıp, "Sorun ben Elvandar'dan ayrılmalı mıyım?" dedi.

Kraliçe kocasına baktı ama hiçbir şey söylemedi.

-23-
KARARLAR

Adamlar yavaşça yürüyordu.

Dash, her birinin elinde kalın bir sopa ve bir hançer olan birliğini bodrumda ilerletiyordu. Emir basitti. Direnirlerse bastırın; silah çekerlerse öldürün.

Şehrin her tarafında polisler ve Patrick'in Özel Muhafızları tarafından baskınlar yapılıyordu. Patrick şehirde alarm verilmesine izin vermemişti ve Dash'ın alabildiği tek ayrıcalık, koordineli bir baskın yapmak için kullanmak üzere Prens'ten zorla aldığı iki yüz muhafızdı.

Limandaki üç gemi gibi yedi tane daha saklanma yeri belirlenmişti. Gemilere ani baskın yapma işi, bölgede yeterli varlığı olan Kraliyet Donanması'na bırakılıyordu.

Ama Dash mutlu değildi. Şehirde başka ajanlar olduğunu ve kervansaraydaki kervan muhafızlarından önemli bir kısmının büyük olasılıkla Keshli askerler olduğunu biliyordu. Tek tesellisi baskınların fark edilmeden kalmış olmasıydı; duvarların dışındaydılar ve öyle de kalacaklardı. Şehrin yeniden inşası yüzünden daha iyi bir nüfus sayımına ihtiyaç olduğu bahanesiyle kapıda bir kontrol noktası kurmuştu.

Şehrin kuzeydoğu kısmındaki bir bodruma varmışlardı; bina hâlâ yanmış duruyordu, ama Dash bodruma açılan kapının onarılmış olduğunu biliyordu. Yanmış gözükmesi için alev tutulmuştu.

Bütün gün bu göreve en iyi yaklaşım yolunu düşünmüş ve sonunda baskını seçmişti. Üst bodrum boştu, ama arka kapının lağımlara açılan alt bodruma inen bir rampaya açıldığını biliyordu. Kapı kolunu deneyince kapının kilitli olmadığını gördü. Yavaşça kolu hareket ettirip kapıyı açtı. Arkasındaki adamlara, "Pekâlâ, ben aksini söyleyene kadar sessiz," diye fısıldadı. Sessizce, eskiden bira ve şarap fıçılarını depolamak için kullanılan büyük bir bodruma açılan

yükleme rampasından indi. Yukarıdaki bina bir zamanlar handı. Odanın uzak ucunda yerdeki şiltelerde yirmi kadar adam uyuyor ya da fıçıların üslünde oturuyordu. Dash adamlarına, "Dağılın ve durmayın," dedi.

Yaklaşan adamlara şaşkınlıkla bakan en yakındaki adama doğru yürüdü. Derken adam kırmızı kolluğu gördü ve ayağa kalkmaya başladı. Dash, "Prens adına teslim olun!" diye bağırdı. En yakındaki şiltede yatan adam kalkmaya başladı, ama Dash sopasını adama savurdu ve adam bayılarak yere yığıldı. Diğer polisler ileri fırladı ve kılıcını çekmeye çalışan bir adam üç tanesi tarafından bayıltıldı. Bir tanesi kaçmaya çalışmasına rağmen, diğerleri teslim olarak ellerini kaldırdı. Polislerden biri sopasını yere paralel fırlattı ve sopa adamın bacaklarının arkasına çarparak onu yere düşürdü. Adam yere sert bir biçimde düştü ve ayağa kalkamadan iki polis adamı yakaladı. Adamlar direniş düzenleyemeden, elleri arkalarında bağlanmıştı. Yeni göreve başlamış polislerden biri, "Oldukça kolay oldu Şerif," dedi.

Dash, "Fazla gevşeme," dedi. "Gecenin geri kalanı bu kadar kolay olmayacak."

Jimmy şafakta uyandığında şiltesinin üstünde endişeli görünen Marcel Duval'ın dikildiğini gördü. Kont James," dedi Bas-Tyralı Toprak Beyi. "Ne oldu?" diye sordu Jimmy kalkıp gerinerek.

"Atlardan bazılarının ayakları şişmiş efendim ve onları bir gün dinlendirebilir miyiz diye merak ediyordum."

Jimmy tamamen uyandığından emin olamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Dinlendirmek mi?" "Yürüyüş çok zor efendim ve biz Krondor'a ulaşana kadar hayvanların bir kısmı sakatlanacak."

Jimmy tamamen kendine geldi. "Toprak Beyi," dedi Jimmy elinden geldiği kadar sakin bir sesle.

"Bas-Tyra'daki sarayda dilediğiniz kadar askercilik oynayabilirsiniz. Ama burada bir askersiniz. Şimdi, ben atımı eyerleyene kadar, sen ve adamların yola çıkmaya hazır olsa iyi olur. Bugün, gösterişli atlılarınız en önden gidecek."

"Efendim?"

"Hepsi bu kadar!" dedi Jimmy çok sert bir şekilde. Bir süre gözlerini kapadı, ardından yavaşça ona kadar saydı. Derin bir nefes aldı, ardından, "At bin!" diye bağırdı.

Her tarafta adamlar eyerlerine çıktı. Jimmy'yi sinirlendiren şeyin bir parçası da atları cezalandırıyor olmalarıydı. Şehre aksayan atlarla girecek olan sadece Duval'ın hoş grubu değildi, ama bu birliği zorlayarak şehre üç günde ulaşabileceğini biliyordu. Bunun çok geçmeden olacağını umut ediyordu.

Kol hazır olunca, Jimmy geriye baktı ve aklından bir hesap yaptı. Beş yüz süvari ve atlı piyade. Adamlar attan inmeden kuru erzak yiyordu ve birkaç tanesinde hastalık belirtileri çoktan görülmeye başlamıştı. Ama hasta ya da değil, yorgun ya da dinlenmiş, hepsini Krondor'a götürecekti. Oraya vardığında şehir hâlâ ele geçirilmemişse, dengeyi kendi lehlerine bozabilirdi. Açlık ve yorgunlukla savaşarak, "Fırsatınız varken bir şeyler atıştırın," diye bağırdı. "On dakikaya yola çıkıyoruz." Sıranın başına dönerek, "Toprak Beyi Duval, kolu hareket ettirin!" diye bağırdı.

"Emredersiniz!" diye geldi yanıt ve Duval elli mızraklısını en önden sürmeye başladı. Güneş doğu ufkundan gözükür, yükselir ve etrafı sarıya boyarken, Jimmy Duval'ın birliğinin gösterişli olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Saldırı adamların dövüşmeye en az hazır olduğu ve büyük olasılıkla yavaş tepki verecekleri saatte, güneş dağların arkasından çıkmadan

şafakta geldi. Erik çoktan uyanmış ve karnını doyurmuş, yapılmasını emrettiği istihkâmları görmüş ve kampa hazırlanmalarını söylemişti. Sabah griliğinde harekâtı izleyerek komuta çadırında oturan Richard, "Üstümüzden geçmek istiyorlar," dedi.

"Yerlerinde olsaydım ben de aynısını isterdim," dedi Erik. Miğferini kolunun altında tutuyordu ve sağ eliyle gösterdi. "Eğer merkezi tutabilirsek, günü kurtarırız. Eğer iki kanat da düşerse, saldırıyı karşılayabilirim, ama merkez çökerse, geri çekilmek zorundayız."

Leland babasının yanında duruyordu ve "O halde merkezin düşmemesini sağlayacağız," dedi.

Miğferini takıp, "Baba, adamlarıma katılabilir miyim?" diye sordu.

Babası, "Evet oğlum," dedi. Delikanlı bir seyisin atını tuttuğu yere doğru koşarak uzaklaştı.

Leland eyere atlarken babası, "Tith-Onanka kılıcına yol göstersin ve Ruthia yüzüne gülsün," dedi. Savaş Tanrısı ile Şans Tanrıçası'na dua uygun, diye düşündü Erik.

İstilacılar, Erik'in Kesh ya da Krallık birliklerinde beklediği davulcu ya da başka bir ritim tutucu olmaksızın düzensiz bir ritimde ilerliyordu. Şu anda karşı karşıya olduğu adamların çoğuyla birlikte savaşmıştı ve aralarında bir casusken onlara çok az yakınlık hissetmişti. Yine de, kişisel cesaretlerine saygı duyuyordu ve Fadawah'ın onları Novindus'taki atlı piyade ve piyadelerden oluşan düzensiz grupluktan çıkartıp gerçek bir ordu şekline soktuğu açıktı. Artık ağır piyadeler, kılıçlı, kalkanlı ve baltalı adamlar tarafından desteklenen mızraklarla ilerleyen adamlardan oluşan birlikler görüyordu. Onların arkalarında görünüşlerinden süvari birliği olduğu anlaşılan yarısı mızraklı, diğer yarısıysa kılıç ve kollarına taktıkları küçük kalkanları olan at üstünde oturan adamlar vardı. Erik atlı okçuların Novindus'ta yaygın olmamasına şükretti. Aklına bir fikir geldi ve bir ulağa döndü. "Akee ve Hadatilere haber götür. Sağımızdaki şu ağaçlara ilerlemelerini istiyorum. Ağaçlıktan geçmeye çalışan yan okçulara baksınlar."

Ulak koşarak uzaklaştı ve Erik Richard'a döndü. "Artık dövüşmekten başka yapacak bir şey yok." Miğferini taktı ve bir seyisin atını tuttuğu yere gitti. Bindi ve üç elması incelemek için atını hızla ileri sürdü. Durumun böyle olacağını bildiği için, Jadow adamları olabildiğince konumlandırmıştı ve ortadaki elması tutan Kızıl Kartalların en sert askerleriydi. Jadow ortadaki elmasın merkezinden el salladı ve Erik selam verdi. Bir subay olarak bir çavuş görevlendirebilir ve atlı birliklerle geride kalabilirdi, ama Erik yüreğinde Düşler Vadisi'nden gelen Teğmen Jadow Shati'nin hep çavuş kalacağını biliyordu.

"Tith-Onanka kolunuza güç versin!" diye bağırdı Erik.

Elmastaki adamlar komutanlarına tezahürat yaptı.

Ardından istilacılar düzenlerini bozup saldırdı ve savaş başladı.

Acaila düşünürken Tomas onu izliyordu. Tathar ve bir başka elf oluşturdukları üçgenin köşelerinde onunla beraber oturuyordu. Tomas bilgeliklerini istemişti ve Acaila kılavuzluk etmek için mistik güçlerini kullanmayı kabul etmişti.

Gedik Savaşları'nın bitiminden sonra Tomas Elvandar'ı korunmasız bırakmayacağına ant içmişti. Şimdi Tomas o yeminin, korumaya söz verdiği şeyleri yıkıma götürüp götürmeyeceğini merak ediyordu.

Tomas, güçlerini miras aldığı varlığın anılarına sahip olduğu için kadim irfanı biliyordu. Son Valheru Ashen-Shugar kısa bir süre için Tomas ile bir olmuştu ve gücünün çoğu hâlâ Crydeeli eski aşçı yamağının içindeydi. Sadece birkaç kişi gibi, Tomas da hayatını şekillendiren şeyin çoğunun o güçler olduğunu biliyordu.

Çok çok eski günlerde, Ashen-Shugar ve kardeşleri ejderhaların sırtında göklerde uçmuşlardı. Zeka sahibi olan ya da olmayan yaratıkları yırtıcı hayvanlar gibi avlamışlardı. Kendilerini evrendeki en

güçlü varlıklar olarak görüyorlardı ve bunun yanlış bir kanı olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu.

Tomas yıllar geçtikçe Ashen-Shugar'dan öğrendiklerinin, Ashen-Shugar'ın doğru bildiği şeyler olduğunu fark etmişti. Kadim Valheruların nasıl hissettiğini, düşündüğünü ve hatırladığını biliyordu, ama Valheruların doğru olduğuna inandığı şeyler, onları doğru yapmıyordu.

Irkı bir yana, Ashen-Shugar. Tomas'ın artık İsimsiz Olan'ın, yalnızca adının söylenmesinin bile yıkım getirdiği tanrının bir piyonu olduğunu bildiği Draken-Korin'in etkisine kapılmamıştı. Tomas'ın içindeki insan, İsimsiz Olan'ın Valheruların kibrini ve güçlerinin sınırsız olduğunu sanmalarını, sonunda onları yok etmek için kullanmış olmasının ironik olduğunu düşünüyordu. Tomas'ın Valheru kısmıysa, ırkının bir araçtan başka hiçbir şey olmadığı ve kullanılıp artık etkili olmayınca gözden çıkarılan bir ırk olduğu düşüncesine öfke hissediyordu.

Tomas üç elfe baktı. Acaila'nın paylaşacak bilgeliğe sahip olmasının bir süre alacağını biliyordu. Düşünce alanını terk etti ve Elvandar'da yürüdü. Dolaşırken Subai ve Natalli Pahaman'ı konuşurken gördü. Korucu'lar Korucular'dan başka biriyle ve ara sıra elflerle nadiren konuşurdu, bu yüzden Tomas Pahaman'ın Subai'yi akrabası olarak gördüğünü anladı.

Çocukların kahkahası Tomas'ı mıknatıs gibi çekti. Bir düzine ufaklığın elim sende oynadığını gördü. Tomas denizin ötesinden gelen kadın Ellia'nın yanında oturan oğlu Calis'i gördü. Birbirlerine yakın oturuyorlar ve el ele tutuşuyorlardı. Tomas oğluna karşı bir sıcaklık hissetti. Başka çocuğu olmayacağını biliyordu, çünkü oğluna can veren özel bir büyüydü. Midkemia'daki tüm yaşama büyük bir tehdit olan Hayattaşı'nın yok edilmesinde payına düşeni yerine getirmişti ve artık kaderi kendi ellerindeydi. Ama Calis'in de asla çocuğu olmayacaktı, bu yüzden Tomas'ın soyu oğluyla son buluyordu. Oyun oynayan elf çocuklar Tilac ve Chapac onun ailesi gibi görünüyordu. Çocukların adlarının bile Elvandar'da doğanların

kulaklarına garip gelmesi, Tomas'a dünyada tamamen ait olacağı hiçbir yer olmayacağını hatırladı. Calis'e gülümsedi. Oğlu gibi, kendine bir yer bulmuştu ve onunla mutluydu. Calis babasına el sallayıp, "Bize katılsana," dedi. Ellia Tomas'a gülümsedi, ama bu kararsız bir gülümsemeydi. Gedik Savaşları sırasında Ashen-Shugar'ın Valheru zihninden kurtulan ve insan ve Valheru karışımının geri kalan pek çok etkisinin Hayattaşı tarafından silmiş olmasına rağmen, Tomas Valheru etiketini hâlâ üzerinde taşıyordu. Eledhellerin herhangi birinde, neredeyse içgüdüsel bir tepki, korkuya dayanan bir boyun eğme ortaya çıkıyordu.

Tomas oğlunun yanına diz çöktü. "Şükredilecek çok şey var."

Calis, "Evet," dedi. Yanındaki kadına göz atınca kadın gülümsedi. Tomas eninde sonunda evleneceklerinden emindi. Çocukların babası, Krallık'ı istila etmek için yapılan Novindus'taki savaş sırasında ölmüştü. Çok düşük doğum oranı ve birbirini "tanıma" altında zaman geçirenlerin yüksek evlilik oranı yüzünden, bir dulun ikinci bir koca bulması çok küçük bir şanstı. Calis hayatının çoğunu insanların arasında geçirdiği ve yarı elf olduğu için, annesinin halkı arasında eşi yoktu. Tomas kaderin, denizin ötesinden bu kadını ve iki çocuğunu getirerek oğluna nazik davranmayı seçmiş olduğunu seziyordu.

Tomas, "Subai'nin getirdiği haberlerle ilgili endişelenecek çok şeyimiz var," dedi.

Calis bakışlarını yere çevirdi. "Biliyorum. Sanki Krallık'a geri dönüp tekrar hizmet etsem daha akıllıca olurmuş gibi geliyor."

Tomas elini oğlunun omzuna koydu. "Sen payına düşeni yaptın. Sanırım Krallık'a dönme zamanı gelen benim."

Calis babasına baktı. "Ama ayrılmama-"

"Biliyorum, ama bu senin ve benim gerçekleşebileceğini bildiğimiz tehditse, onunla şimdi Ylith'in güneyinde savaşmazsak, bir gün

burada savaşmak zorunda kalacağız."

Ellia, "Denizin ötesindeki köyümü yok eden de bu çılgınlıktı," dedi. Elflere göre aksanı garipti, ama atalarının dilinde ustalık kazanıyordu. "Hayalin ötesinde kötücüller. Kara ruhlular ve kalpleri yok." Oyun oynayan oğullarına baktı. "Yalnızca bir mucize Miranda'yı bizi kurtarması için gönderdi. Köydeki bütün çocukları öldürmüşlerdi."

Tomas, "Bu konuda Acaila'nın bilgeliğini bekliyorum, ama sanırım Efsuncunun Adası'na gidip Pug ile de görüşmeliyim," dedi.

Calis, "İblis yok edilince, bunun insanlar arasındaki bir mesele olduğunu düşünmüştüm," dedi. Tomas kafasını iki yana salladı. "Eğer bana anlatılanların onda birini anladıysam, bu asla sadece insanlar arasındaki bir mesele olmayacak. O adamların arkasında her zaman çok daha büyük güçler olacak ve her seferinde o güçler dengelenmeli." Tomas kalktı. "Akşam yemeğinde görüşecek miyiz?" Calis, "Ellia ve çocuklarla yiyeceğim," dedi.

Tomas gülümsedi. "Annene söylerim."

Hayatının çoğunda yuvası olan Elvandar'da dolaştı ve her gün yaptığı gibi, burada yaşamasına izin verildiği için minnettarlık hissetti. Evrende daha güzel bir yer varsa bile, hayal edemiyordu. Ayrılmama yemini etmesinin sebeplerinden bir tanesi buydu, korumak için sürekli burada olmak, çünkü Elvandar'sız bir dünya düşünemiyordu. Yürümeye devam etti ve sonunda kendini düşünce alanında buldu. Acaila düşüncelerinden sıyrılmıştı ve Tomas'a doğru yürüyordu. Yüz ifadesi endişeyle kararmıştı. Eldarların lideri düşüncelerini nadiren gösterdiği için Tomas şaşırmıştı.

Tomas, "Bir şeyler gördün mü?" diye sordu.

Acaila, Tathar ve diğer elfe, "Rehberliğiniz için teşekkür ederim," dedi. Tomas'ı dirseğinden tutup, "Yürüyelim dostum," dedi.

Tomas'ı ormanın mutfaklardan ve atölyelerden uzak, Elvandar'ın kalbinin sınırına yakın sessiz bir kısmına getirdi. Yalnız olduklarından emin olduğunda Acaila, "Krondor'da hâlâ karanlık bir şey var," dedi. Tomas'a baktı. "Harika bir şey de. Bunu açıklayamam, ama iyiliğin eski gücü dönmenin eşiğinde. Belki evren kendini düzeltmeye çalışıyordur."

Acaila, Valherulara en yakın olan elflerin kadim soyu Eldarları yönetiyordu. Tomas onun söylediklerini dikkate almayı öğrenmişti. Eşsiz ve engin bir bakış açısına sahipti.

"Ama orada iyilik için ne kadar güç olursa olsun, iblisin yok edilmeden önce yaydığı kötücüllük hâlâ güçlü," diye devam etti Acaila. "O karanlık temsilcinin hizmetkârları var ve Ylith ve Zûn'da ve şimdi de LaMut da güç topluyorlar."

"Subai'nin insan kurbanıyla ilgili söylediği şey mi?" Acaila, "Bu büyük bir kötücüllüğe ve büyük bir güce sahip bir varlık ve gün geçtikçe güçleniyor," dedi. "Böylesi bir kötücüllüğün hizmetkârları genellikle kandırılmıştır ve kendilerine ya da başkalarına ne getireceklerine dair hiçbir fikirleri olmaz. En başta kendi ruhlarını yok ettiklerini bilmezler. Ruhsuz insanlar oldukları için acıma, utanç ve pişmanlık hissetmezler. Zafer, güç ve zenginlik istediklerini sanarak sadece içgüdüyle hareket ederler. Çoktan kaybolmuş olduklarını ve yaptıklarının sadece ziyan ve yıkım olduğunu bilmezler."

Tomas bir süre sessizdi, ardından, "Valheru'nun anılarına sahibim, bu yüzden o içgüdüleri iyi bilirim," dedi.

"Senin Valheru atan farklı bir zamanda yaşadı dostum. Evren farklı bir şekilde düzenlenmişti.

Valherular ne iyiliğe, ne de kötülüğe hizmet eden doğal güçlerdi.

"Ama bu şey, diğer her şeyden ayrı olarak kötücül bir varlık ve kökü kazınarak yok edilmeli. Bunu yapmak için de, dayanmaya ve katliamdan kurtulmaya çalışan güçlerin yardıma ihtiyacı olacak."

Tomas, "Yani gücümle katkıda bulunmak için ayrılmalıyım," dedi.

Acaila, "Buradaki herkesin içinde, dengeyi iyiliğin lehine bozacak bir tek sen varsın," dedi. "Ayrılıp Pug'ı bulacağım," dedi Tomas. "İkimiz, Krallık'ı kurtarmak ve Krondor'daki kötücüllüğün güçlenmesini engellemek için yapmamız gerekeni yaparız."

"Kraliçe'ye git," dedi Acaila, "ve ne yaparsan yap, onun ve oğlun için yaptığını bil." Tomas Acaila'nın elini sıkıp ayrıldı.

O gece karısıyla akşam yemeği yedikten ve uzun bir vedadan sonra, Tomas ormanın merkezinin kuzeyindeki açıklığa geri döndü. Üstünde beyaz ve altın sarısı zırhı vardı. Kadim bir geçmişin mirası olan zırh lekesiz ve çiziksizdi. Oğlu Hayattaşı'nın gizemini çözünce beyaz kabzalı altın kılıcı yerine dönmüştü. Eli kılıcın kabzasının üstündeydi ve üstüne altın bir ejderha işlenmiş beyaz kalkanını sırtında taşıyordu. Gökyüzüne bakıp bir çağrı gönderdi. Beklemeye başladı.

Her tarafta cesetler yatıyor ve adamlar ölüyordu. Önünde ölü düşmanlardan oluşan bir yığın olan Erik bitkin bir halde dikiliyordu. Öğleden sonra bir ara, atı bir ok yağmuru sırasında ölmüştü. İki kere geri çekilme emri vermeyi düşünmüştü, ama ikisinde de adamları toparlanmış ve düşman geri püskürtülmüştü. Öğleden sonra bir ara belli belirsiz bir durgunluk olmuş ve bir su tulumundan iştahla su içmiş ve bir şeyler yemişti; ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Birkaç dakika önce diğer tarafta borazanlar çalmıştı ve düşman geri çekiliyordu. Elmaslar dayanmış ve geçmeye çalışan bin ya da daha fazla adam ölmüştü. Erik kendilerinden kaç adam öldüğünü kestiremiyordu. Sabah ceset sayımının elinde olacağını biliyordu Leland yanına geldi ve "Babam tebriklerini gönderdi Yüzbaşı," dedi.

Erik düşüncelerini toplamaya çalışarak başını salladı. "Birazdan yanına gideceğim Teğmen." Erik eğilip kılıcını önündeki ölü bir

adamın tuniğiyle temizledi, ardından kınına sokup alana göz gezdirdi. Gözleri merkezdeki elmasla onun sağındakinin arasındaki boşluğa takıldı. Önünde bel seviyesinde ölü adamlar yatıyordu. Dönüp, "Umarım bunu bu yakınlarda tekrarlamak zorunda kalmayız ahbap!" diye bağıran Jadow Shati'ye baktı.

Erik el salladı. "Yarına kadar değil." Kont Richard'ın çadırına yöneldi. Çadıra vardığı zaman muhafızlar tarafından çadırdan iki tane ceset çıkarıldığını ve bir emir eri kolunu sararken yaşlı Kont'un masasında oturduğunu gördü.

"Ne oldu?" diye sordu Erik.

"Düşmanlardan bazıları sol kanadınızı geçmiş Yüzbaşı ve buraya geldiler. Sonunda bu kılıcı kullanabildim."

"Nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu Erik.

"Cehennem gibi Yüzbaşı." Sargıyı bitiren emir erine baktı ve eliyle gitmesini işaret etti. "Yine de, sonunda kendimi bir asker gibi hissediyorum.

"Biliyorsun," dedi arkasına yaslanarak, "bir keresinde bir devriyem vardı ve sınırdan geçen Keshlilerle karşılaştık ve o, bugüne kadar gerçek bir savaşa en yakın olduğum andı." Uzaklara daldı. "Bu kırk yıl önceydi Erik."

Erik oturdu. "Size imreniyorum."

"Buna kuşkum yok," dedi Richard. "Sırada ne var?"

"Onlar biraz geri çekilene kadar bekliyoruz, ardından nasıl yayıldıklarını öğrenmek için tepelere birkaç tane keşifçi göndereceğim. Adamlarımız bugün iyi iş çıkardı." "Ama onları dağıtamadık," dedi Richard.

"Evet," dedi Erik. "Ve burada yolun ortasında dövüştüğümüz her gün, Ylith'e ulaşma şansımız azalıyor ve Yabon'u kurtarma umudumuz

zayıflıyor." "Bir çeşit büyüye ihtiyacımız var," dedi Richard.

"Bende hiç kalmadı," dedi Erik kalkarak. "Adamların durumuna baksam iyi olacak." Selam verip çadırdan çıktı.

Dışarıda Leland ile karşılaştı ve "Baban iyi; yarası hafif." dedi.

Rahatlaması Leland'ın yüzünden okunuyordu. Çocuk Erik'in gözüne girmişti; babasının nasıl olduğunu öğrenmeden işini yapmaya gitmişti.

Erik, "Yedekler ne durumda?" diye sordu.

"Hazır bekliyorlar," dedi Leland.

Erik rahatlamıştı. "Öğleden sonra ne olduğunu takip edemedim ve çağırılıp çağırılmadıklarını hatırlayamadım."

"Çağırılmadılar Yüzbaşı."

"Güzel, elmasların içindeki adamlarla yer değiştirmelerini emret ve süvarilere izin verdiğimi söyle. Adamların karınlarını doyurun. Ardından yanıma gel. Sana vereceğim bir iş var."

Leland selam verip hızla uzaklaştı. Erik Kızıl Kartalların arasındaki sade çadırına gidip oturdu. Levazımcılar su ve yiyecek taşıyarak seğirtiyordu ve bir tanesi bir kâse sıcak yahni ve bir su tulumuyla Erik'e yaklaştı. Erik kâseyi aldı ve sıcağa aldırış etmeden yemeye başladı.

Orta elmastan ağır ağır yürüyerek Jadow Shati ve adamları geldi ve Jadow Erik'in yanına yarı oturdu, yarı çöktü. "Ahbap, bunu tekrar yapmak istemiyorum."

"Ne durumdayız?"

"Birkaç kişi kaybettik," dedi Jadow, yorgunluk konuşmasını yavaş ve tonunu kasvetli yapıyordu.

"Daha kötü de olabilirdi."

"Biliyorum," dedi Erik. "Zekice ve beklemediğimiz bir şeyle karşılık vermemiz gerek yoksa bu savaşı kaybederiz."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Jadow. "Belki yarın onlara yeterince zarar verebilirsek, bir karşı saldırı başlatabilir ve merkeze yüklenip güçlerini bölebiliriz."

Bir ulak geldiğinde Erik yemeğini yeni bitirmişti. "Beni Kont Richard gönderdi efendim. Bir an önce ona katılmanızı istiyor."

Erik kalkıp genç adamı takip etti ve komuta çadırına gitti. Kont Richard'ın yanında duran dehşete düşmüş görünen bir yazman vardı. "Bu birkaç dakika önce geldi," dedi Richard.

Erik Jimmy'nin mesajını okudu ve "Tanrılar!" dedi.

Richard, "Sence ne yapmalıyız?" diye sordu.

"Birliklerimizden herhangi birini güneye gönderirsek Yabon'u kaybederiz. Onları burada tutarsak Krondor'u kaybederiz."

Richard, "Krondor'u korumalıyız," dedi. "Burayı tutabilir ve gerekirse Yabon'u geri alma seferini gelecek yıla erteleriz."

Erik, "Bu imkânsız," dedi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Lordum, izin verir misiniz?" dedi. Kont, "Her zaman Erik. Şimdiye kadar hata yapmadın." Yaşlı Kont Erik'in becerilerinin ve kişisel hırsları olmadığının farkına varmıştı ve Erik'in vereceği herhangi bir kararı onaylardı.

Erik, "Jadow Shati'yi çağır." dedi.

Ulak giderken, Erik yazmanı sorguladı ve adamın onun bilmek istediği çoğu şeyden haberi olmadığını fark etti Adam yine de,

Jimmy'nin uyarısını dikkate almasını hissetmesine yetecek kadar Kont James'in endişesini Erik'e tam olarak aktarabilmişti.

Jadow geldiğinde Erik, "Planlarda değişiklik yapıyoruz," dedi.

"Her zaman yapmaz mıyız zaten?"

"Şu andan itibaren bir barikat kurmanı istiyorum. Bu haftanın sonuna kadar bir istihkâm istiyorum." "Nereye?"

"Buraya," dedi Erik. "Bu yolun üstüne. Tepelerin üstüne Akee'nin Hadatileriyle birlikte bir ekip yerleştir ve güneye geçen her şeyi öldürsünler. Ben aksini söylemedikçe yeni kuzey sınırımız burası."

"Ne çeşit istihkâmlar?"

"Üç elmasın yüz metre kuzeyine iki metre yüksekliğinde toprak bir göğüs siperi istiyorum. O iş bittiğinde, bir duvar inşa etmeye başlayın. Güneydeki ağaçları kesin ve duvar dikin. Duvarın üç buçuk metre yüksekliğinde, güçlendirilmiş ve her yirmi metrede bir okçu platformu olmasını istiyorum. Her otuz metrede bir iki balista iskelesi ve duvardaki adamlarımıza çarpmadan taş atabilsinler diye mancınıklar için arkaya temiz bir atış hattı istiyorum."

"Ahbap, bu şey ne kadar uzunluğunda olacak?"

"Denize bakan kayalıklardan bulabileceğiniz en dik tepeye kadar."

"Erik bu üç kilometreden fazla eder!"

"Hemen başlasan iyi olur o halde."

Makurlicli Leland çadıra girdi. "Süvarilere izin verildi efendim."

"Güzel," dedi Erik. "Yarın sabahın ilk ışıklarıyla onları kıyıdan güneye, Krondor'a götürmeni istiyorum."

"Krondor'a mı?" dedi delikanlı babasına bakarak.

Yaşlı Kont başını salladı. "Eski arkadaşlarımız Keshliler şehre saldırmak üzere gibi görünüyor.

Vencar Kontu James destek istiyor."

"Ama buradaki savaş ne olacak?" diye sordu delikanlı.

"Güneye git ve Krondor'u kurtar delikanlı," dedi Erik. "Bu bölgeyi bana bırak."

"Emredersiniz efendim," dedi delikanlı. "Hangi birlikler efendim?"

"Elimizdeki bütün süvariler. Buraya yerleşip piyadelerle yazın geri kalanında burayı savunabiliriz, ama onlar üç haftadan aşağı Krondor'a ulaşamazlar.

"Şimdi beni dikkatle dinle. Kıyıyı takip ederek dörtnala gitme. İlk üç günde atların yarısını öldürürsün. Kırk dakika tırısta gidin, ardından atlardan inip yirmi dakika yürüyün. Öğle, yarım saat tırısta gidin, yarım saat yürüyün. Ve her akşam hayvanlara bol bol tahıl ve su verin. Eğer bunu yaparsanız, çoğunu kurtarır ve günde elli kilometre yol alırsınız. Bu sizi bir haftada Krondor'a götürür."

"Emredersiniz efendim!" dedi Leland. Döndü ve emirleri iletmek üzere ayrıldı.

Erik yumruğunu sıkıp yukarı baktı. "Kahretsin!" dedi. "Tam da o piçleri o istihkâmın kuzeyine sürmenin bir yolunu bulmuşken, şu olanlara bak."

Leland geldiğinde ayrılmak üzere olan Jadow, "Bir askerin hayatına Tith-Onanka'nın yön verdiğini söylerler ahbap, benim küçük dünyama Banath yön veriyormuş gibi gözüküyor," dedi.

Ayrıldı.

Erik başını salladı. "Benimkine de Banath yön veriyor gibi gözüküyor." Hırsızlar Tanrısı aynı zamanda "Soytarı" olarak da

bilinirdi ve genelde ters giden her şey için kullanılırdı.

Erik, "Elimizden geleni yapıyoruz," diyen yaşlı Kont'a baktı.

Erik başıyla onayladı ve kendini hayatında hiç hissetmediği kadar yenilmiş hissederek sessizce çadırdan çıktı.

Dash doğrulup gözlerini ovdu. Acil bir durum olmadıkça öğleden sonra boyunca uyanık kalmaktan vazgeçmişti. Hava karardıktan sonra yapacak çok iş vardı.

Güne şafakta başlamış ve sabahı sarayda geçirip şehirdeki sorunları çözerek gece boyunca çalışmıştı. Öğleye doğru, tanrılar nazik olsaydı, Yeni Pazar Hapishanesi'nin arka tarafındaki yatağına yığılıp derin bir uykuya dalacaktı. Altı ya da yedi saat sonra kalkacaktı.

Şehre sızanların yerlerini belirleme konusunda Şakacılar'dan beklenmedik bir yardım görmüştü. En azından iki yüz düşman askerini parmaklıkların arkasına koymuştu ve Patrick'in itirazlarına rağmen şehrin kuzeyindeki bir binayı geçici bir askeri hapishaneye dönüştürmeyi başarmıştı. Kesh saldırırsa -Dash için Kesh saldırdığında idi- Keshliler onları serbest bırakacaktı. En azından, diye düşündü Dash, silahsız ve şehrin dışında olacaklar.

Onu endişelendiren hâlâ silahlı ve şehrin içinde olanlardı.

Dash polis örgütü tarafından bir ekip odası olarak kullanılan eski hanın salonuna girerken, fazla uyumuş olduğunu ve kalkmayı planladığı saatten en azından bir saat geç kalkmış olduğunu fark etti. Polislerinden birine, "Saat kaç?" diye sordu.

"Yaklaşık on beş dakika önce sekizdi. Biri burada bir saattir bekliyor. Seni uyandırmasına izin vermedik."

Polis bir saray içoğlanını gösteriyordu. "Ne oldu?" diye sordu Dash.

Delikanlı ona bir not uzattı. "Prens sizi hemen sarayda görmek istiyor efendim," dedi. Dash notu okuyunca ürperdi. Bu akşam sarayda akşam yemeğine davetli olduğunu ve daveti kabul ettiğini tamamen unutmuştu. "En kısa zamanda orada olacağım," dedi Dash.

Son günlerde Patrick'ten her zamankinden daha fazla hoşlanmıyordu ve daveti unutma sebebi de muhtemelen bu yüzdendi. Dash Prens'in, Dash'ın onayına bakmaksızın istediği şekilde davranabileceğini biliyordu, ama şehrin güvenliği Dash'ın sorumluluğuna verilmiş olduğu için, Dash Patrick'in güvenliği sağlamayı daha da zorlaştıran bu kararlarına sinirlenmişti.

Dash Patrick'ten bir şeyler yapmasını istiyordu ve Prens'i kızdırmak onlara ulaşmanın iyi bir yolu değildi. Patrick'e şu anda durumun ne kadar tehlikeli olduğunu anlatmak zorundaydı.

Dash Patrick'e, endişelerinin ana kaynağının saray duvarlarının içindeki iki Kesh ajanının varlığı olduğunu anlatamamış gibi görünüyordu. Dash büyükbabası olsa, Krondor'dan Overn Dibi'ne kadar sahip oldukları bütün bağlantılara o iki ajanın adlarını iletmiş olacağını biliyordu. Ama Patrick dikkatsiz gözüküyordu ve Dük Rufio iki adamın da sarayda olmamasını -biri gitmişti, diğeri tutuklanmıştı- işlerin yolunda olduğu şeklinde algılıyordu. Dash Tahvin'in bu konudaki görüşünün ne olduğunu merak ediyordu. Merhum babasının casusunun bu konuda Rufio'nun ılımlılığını paylaşmayacağından emindi.

Dash gece baskınındakilere emirler verdi ve en hassas baskının başına Gustaf'ı koydu; diğer adamlara sözü geçen eski paralı askere güvenmeye başlamıştı. Dash atına atlayıp saraya doğru yola çıktı.

Krondor'da ilerlerken, Dash şehrin, gün geçtikçe daha da tanıdık gelen ritmini fark etti. Krondor canlanıyordu ve Kesh ya da Fadawah, herhangi birinin yaptığı işi berbat etmek için geri dönmesi onu mantıksızlık derecesinde sinirlendiriyordu. Büyükbabası Dash ile ağabeyini Krondor'a getirttiğinde, üç yıl öncesine kadar evi Rillanon olmuştu. O zamandan beri, her zaman büyükbabasının emrinde

olmasına rağmen, bir süre Roo Avery için çalışmıştı. Ve herhangi bir mantıklı beklentinin ötesinde şehri sahiplenmişti.

Saraya yaklaşırken, Dash büyükbabasına, bir zamanlar itiraf etmeye isteksiz olduğundan daha fazla benzediğini kabul ediyordu. Dash ana kapıda Şerifi selamlayan iki muhafızı geçti. Bir seyis aceleyle atını almaya geldi. Dash hızla saray merdivenlerini çıktı ve giriş salonunda duran muhafızları geçti.

Doğruca büyük salona giden bir köşeyi dönerken neredeyse koşacak kadar hızlı ilerliyordu. Anında bir şeylerin yanlış olduğunu anladı. Büyük kapılar açıktı ve içeride, sanki bir şeye bakıyorlarmış gibi sadece iki tane muhafız vardı. Salondan sarayın arkasına doğru bir şeyler bağırarak bir hizmetkâr koşuyordu.

Dash koştu. İki muhafızı iterek geçti ve insanların acı içinde ya da baygın bir şekilde yattığını gördü. Salonda, masada oturan herkesin hokkabazların ve soytarıların gösterilerini izlemesine olanak sağlayan U şeklinde devasa bir masa vardı. Prens, Francie, Dükler Brian ve Rufio masanın başındaydı. Dash Prens'in solundaki uzak uçta boş bir sandalye gördü.

Diğer iki masa bölgenin kalan diğer soylularına ve Krondor'un önemli vatandaşlarına ayrılmıştı. Birkaç tanesi kalkmaya çalışır ve bir iki tanesi yüzlerinde boş ifadelerle otururken, sandalyelerinde yığılmış ya da yerde yatan çoğu kişi baygın görünüyordu.

Dash ortadaki masaya koşup bacaklarını yüzükoyun yatan Dük Brian'ın üstünden aşırarak atladı. Francie babasıyla Patrick arasında masaya yığılmıştı ve Dük Rufio yere düşmüş ve boş boş tavana bakarak sırtüstü yatıyordu. Prens gözleri ardına kadar açık ve odaksız bir şekilde nefes almak için arkasına yaslanmıştı.

Dash parmağını Prens'in ağzına sokup Patrick'i kusturdu. Hareketi Francie'nin üstünde tekrarladı ve kız da yediklerini çıkardı. Ne yapmaları gerektiğinden emin olamayarak şaşkın şaşkın bakan hizmetkârlara ve muhafızlara döndü. "Kusturun onları!" diye bağırdı

Dash. "Zehirlenmişler!" Dük Silden'in yanına gidip onu da kusturdu, ama adam Dash'ın beklediğinden çok daha az kusmuştu. Dük Rufio'nun yanına gitti ama bir tepki almayı başaramadı. Dük'ün nefes alışverişi zayıf ve yüzü soğuk ve nemliydi.

Dash ayağa fırladı ve hizmetkârlardan üçünün hâlâ bilinçleri yerinde olanları kusturduğunu gördü. Bir muhafıza, "Bir at al!" diye bağırdı. "Tapınak Meydanı'na git! Bulabildiğin bütün rahipleri buraya getir. İyileştiricilere ihtiyacımız var!"

Dash hizmetkârları örgütleyip daha fazla temiz su getirilmesini sağladı. Hangi zehrin kullanıldığını bilmiyordu, ama bazılarının seyreltilebileceğini biliyordu. "İçebilenlere olabildiğince su içirin!" diye bağırdı. "İçemeyenleri zorlamayın; onları boğarsınız."

Dash bir muhafız çavuşunu yakaladı ve "Mutfaktaki herkesi tutukla," dedi.

Dash bütün soyluları zehirleyenin muhtemelen şimdiye kadar çoktan gitmiş olacağının farkındaydı, ama kaçacak zaman bulamamış olabilirdi. Şerifin geç kalarak zehirlenenler arasında olmayacağını kesinlikle beklemiyordu.

Salon kokuyordu ve Dash diğerleri hastalarla ilgilenirken bazılarının ortalığı temizlemesini emretti. Bir Astalon rahibi olan ilk rahibin gelmesi neredeyse yarım saat sürdü. Rahip işe Prens ile başlayarak hastalara ne yapabileceğine bakmaya başladı.

Dash yemektekilere göz gezdirdi: Krondor'daki soylulardan, bu yemekte sadece kendisi yoktu. Bölgedeki Dük'ten Toprak Beyi'ne kadar bütün soylular masadaydı. Şehrin varlıklı ve güçlü tüccarlarından, sadece ailesiyle şehir dışında olduğu için Roo Avery yoktu.

Çok geçmeden, artık Nakor'un tapınağında hizmet eden Ishaplı Dominic Birader de dahil, çeşitli düzenlerden diğer rahipler de geldi. Rahipler gece boyunca salondakileri tedavi ederken, Dash mutfak

personelini sorguladı. Gündoğumuna yakın, artık bir revire dönen büyük salona döndü.

Dash kapının yanındaki Dominic'i yanına çağırdı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Kıl payı kurtardık," dedi rahip. "Onları kusturmamış olsaydın, şehirde hâlâ nefes alan tek soylu sen olurdun.

"Prens ve Leydi Francie uzun süre tam olarak iyileşemeyecek olmalarına rağmen yaşayacak." Kafasını iki yana salladı. "Kızın babası her an hayatını kaybedebilir. Yaşayıp yaşamayacağını bilmiyorum." Dash, "Dük Rufio?" dedi.

Dominic kafasını iki yana salladı. "Zehir şaraba katılmış. Çok içmiş."

Dash gözlerini kapadı. "Patrick'e sarayda bir casus varsa..."

"Eh," dedi Dominic, "kaybımız korkunç olmasına rağmen, en azından Prens yaşıyor."

"O da doğru." Dash dışarı taşınan ölülere baktı. "Ama bu saldırıya dayanmak için şimdiden çok fazla insan kaybettik. Daha kötü de olabilirdi, ama bu kadar değil," dedi bitkin genç Şerif. Ardından alarm çanı çalmaya başladı ve Dash şehrin saldırı altında olduğunu anladı.

-24-

SALDIRILAR

Dash sokakta koşuyordu.

Askerler duvarlara koşarken, insanlar sokaklarda koşturuyordu. Kapılar kapanıyordu ve kapının kontrolünden sorumlu paniğe kapılmış bir polis, "Şerif!" dedi. "Bir Kesh ordusunun bu tarafa geldiğini iddia eden bir atlı geldi."

"Kapıyı kapatın," dedi Dash. Polisi tutup, "Adın ne?" diye sordu.

"Delwin efendim," dedi telaşlı genç adam.

"Artık çavuşsun, anlaşıldı mı?"

Adam başını salladı, ardından, "Ama polis örgütünde çavuş yok efendim," dedi.

"Artık ordudasın," dedi Dash. "Benimle gel." Delwin'i kapının üstündeki duvarlara giden merdivenlerden çıkarttı ve doğuya baktı. Uzaktaki dağların arkasından yükselen güneş gözlerini kısmasına sebep oldu.

Gözleri hareketi yakaladı ve güneşi engellemek için elini kaldırdı. Gözlerini kısarak baktı ve uzak bir tepenin tabanını takip eden bir yolda, tepenin yan tarafında dalgalanan uzun bir çizgiden başka bir şeye benzemeyen bir hareket gördü.

"Tanrılar," dedi fısıldayarak. Yeni terfi olmuş çavuşa, "Yeni Pazar Hapishanesi'ne haber götür," dedi. "Bütün polislerin askerlerle birlikte bu duvarların üstünde olmasını istiyorum. Ziyaretimize gelen bir ordu var."

Çavuş Delwin hızla uzaklaştı. Dash sağına ve soluna baktı ve Saray Muhafızları'ndan bir çavuşun hızla ona doğru geldiğini gördü. Dash adamın koluna yapışıp, "Adın ne?" diye sordu.

"McCally efendim."

"Yüzbaşın ya öldü ya da çok hasta; hangisi bilmiyorum. Buralarda başka subay var mı?"

"Teğmen Yardley var efendim ve saray duvarının üstünde olmalı."

"Gidip ona acilen burada ihtiyacım olduğunu söyle."

Çavuş koşarak uzaklaştı ve birkaç dakika sonra Teğmen ile birlikte geri döndü. "Efendim," dedi Teğmen, "emirleriniz nelerdir?"

Dash, "Saray Baronu ve Krondor Şerifi olarak, şehirdeki tek işlevsel soylunun ben olduğumu görüyorum," dedi. "Dün geceki zehirlenmeden kurtulan kaç tane subay var?"

"Dört efendim ve en kıdemlileri benim."

"Artık vekil Yüzbaşısısın Yardley. Kaç adamımız var?"

Yardley duraksamadan, "Prens'in Özel Muhafızları'ndan beş yüz adam ve şehir garnizonundan bin beş yüz adam şehre yayılmış durumda," dedi. "Şu anki polislerin sayısını bilmiyorum efendim."

"İki yüzden biraz fazla. Dün geceki soylularla gelen muhafızlardan ne haber?"

"Belki bir üç yüz tane daha onur muhafızları, özel muhafızlar," diye karşılık verdi yeni terfi etmiş Yüzbaşı.

"Pekâlâ, onların saray duvarlarındaki adamlara destek olmasını istiyorum. Şehir garnizonundan kim sorumluysa beni burada bulup rapor vermesini istiyorum."

Yardley koşarak uzaklaştı ve kısa bir süre sonra kır saçlı, yaşlı bir çavuşla geri döndü. "Çavuş Mackey efendim. Teğmen Yardley size rapor vermemi söyledi." "Subayın nerede?" diye sordu Dash.

"Öldü efendim," diye yanıtladı tıknaz adam. "Dün gece Prens ile yemekteydi."

Dash kafasını iki yana salladı. "Pekâlâ Çavuş," dedi Dash, "önümüzdeki birkaç gün, Krondor Şövalye-Mareşali rolünü üstleneceksin."

Yaşlı adam gülümseyip hazır ola geçti. Gözlerinde bir parıltıyla, "Emekli olmadan önce bir terfi bekliyorum efendim!" dedi. Ardından gülümsemesi kayboldu. "Küstahlık olarak algılamazsanız, siz kimsiniz?"

"Ben mi?" dedi Dash acı bir kahkahayla. "Patrick ayağa kalkacak kadar iyileşene kadar Krondor

Prensi rolünü oynamak bana düşüyor."

"Öyleyse Ekselans" dedi Çavuş yarı alaycı bir tonda, "tüm saygımla eğlenceyi bırakıp şehri savunmaya hazırlansak iyi olur diyorum." Uzaktaki ilerleyen kolu gösterdi. "O grup bana pek sevecen gözükmedi."

"Haklısın," dedi Dash yorgun bir gülümsemeyle. "Adamların dörtte üçünü duvarlara yerleştirilmesini istiyorum. Kalanların da yedek olarak tutulmasını istiyorum."

"Emredersiniz!" dedi Mackey selam vererek. Mackey koşarak uzaklaşırken, Gustaf ve polisleri Yüksek Cadde'den ana kapıya doğru koşuyordu. Dash aşağıya, "Dün geceki baskınlar nasıl gitti?" diye bağırdı.

Gustaf, "Bir miktar daha piç ele geçirdik, ama daha fazlası olduğunu biliyorum," diye bağırdı. "Görevin şu: sıkıyönetim ilan et ve herkese evlerinde kalmasını söyle. Ardından polislerin konuştuğumuz bütün yerleri kontrol etmesini istiyorum." Gustaf Dash'ın şehrin, içeriden saldırıya açık yerlerini kastettiğini biliyordu. "Ardından şehri tarayıp

sokakta dolaşanları tutuklayın. Ardından hapishaneye geri dönüp bekleyin."

"Neyi bekleyelim Şerif?"

"Keshlilerin savunmayı deldiği haberini."

Gustaf selam verdi. Dönüp emirler verdi ve farklı yönlere koşarak uzaklaşan polis grupları bağırmaya başladı. "Sıkıyönetim! Evlerinize girin! Sokakları boşaltın!"

Dash döndü ve güneş doğuda yükselmeye devam ederken ilerleyen düşmanı izledi.

Düşman bir kez daha geri çekilirken Erik alnından ter damlayarak öne eğildi. Kalkan duvarının dışında göğüs yüksekliğinde ceset yığını olan merkezdeki elmasın ucunda duruyordu. Birisi omzuna dokununca döndü ve arkasında düşman kanıyla yüzü kıpkırmızı olmuş Jadow'un durduğunu gördü. "Tutunduk," dedi Teğmen. "Başardık."

Saldırı hiç yavaşlamamıştı; bir asker dalgası kendilerini öylece, bekleyen Krallık savunucularının üstüne atmıştı. Erik artık elinde olmayan atlara ihtiyacı kalmadan onları geri püskürtmeyi başarmıştı. Sol elmas bir ara çökme noktasına gelmişti, ama bir yedek birlik tarafından desteklenip düşman geri püskürtülmüştü. Okçular elmasların arasındaki adamları katletmeye devam etmiş ve iki hareketli birlik her iki kanattan da gelebilecek bütün saldırıları engellemişti. Bütününe bakıldığında ustaca bir savunmaydı.

Erik Jadow'a, "Oklar konusunda endişeleniyorum," dedi. "Birkaç adamın işe yarayanları toplamasını istiyorum."

Jadow hızla uzaklaştı ve Erik Wilks adındaki başka bir askere el etti. "Komuta çadırına koş ve Kont Richard'a birazdan yanına geleceğimi

söyle ve gelen erzak arabası olup olmadığını sor.

Ardından buraya gelip bana rapor ver."

Erik bir levazım askerinin uzattığı su tulumunu aldı ve kana kana içti. Ardından yüzüne su döküp yapabildiği kadar kanı ve pisliği temizledi.

Etrafındaki adamlar elmastaki cesetleri dışarı atıyordu. Düşman ölülerini almakla ilgilenmiyordu ve Erik endişeliydi: kötü koku ve hastalık sorunları bir yana, adamların sırtına bir de savunacakları konumu temizleme yükü biniyordu.

Erik temizliği idare ederken, Jadow gelip adamların tekrar kullanılabilecek oklar bulmak için sıkı bir arama yaptıklarını söyledi. Biraz hasar görmüş oklar bile toplanacak ve konumlarının gerisindeki yay ve ok yapımcısı üç kişi tarafından onarılacaktı. Ama erzakları neredeyse bitmişti ve endişeleniyordu, çünkü önceki gün gelmesi gereken erzak arabaları gecikmişti. Onları bulup hızla buraya getirmeleri için güneye bir devriye göndermişti. Bir demirci çırağıyken, Erik katırları ve eşekleri tedavi etmişti ve bazen atlardan daha huysuz ve zor olduklarını biliyordu, ama şu anda erzakların gelişini yavaşlatan zor bir ya da iki hayvanın ötesinde endişelenecek şeyi vardı. Jadow, "Ahbap, ne dövüş oldu ama" dedi.

"Fazla bir numarası yoktu, dur ve katlet."

"Aynen Kâbus Sıradağları gibi."

Erik başparmağıyla düşmanın tarafını gösterdi. "Çok zeki değiller, ama korkusuzlar."

"Düşünüyordum da," dedi Jadow, "söylentilere göre daha önce karşılaştıklarımızın bir iblisin ya da ne dersen onun bir çeşit büyüsünün etkisi altında olduğunu ve tepelerdeki savaşta bu yüzden dağılmış olduklarını biliyoruz, ama kış boyunca hiçbir şey öğrenmişe benzemiyorlar."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Erik. "Fadawah hakkında bildiklerimizden yola çıkarak, ben daha farklı bir şeyler beklerdim. Şu ana kadar peşinden gitmeyeceğimizi anlamış olması gerekirdi." Erik sanki yorgunluğunu söküp atabilirmiş gibi elini yüzünde gezdirdi.

Wilks döndü ve "Yüzbaşı, Kont Richard raporunuzu bekliyor ve erzak arabalarının vardığını haber vermemi istedi."

"Güzel," dedi Erik, "endişelenmeye başlıyordum." Jadow'a, "Elmastaki adamları değiştirin ve karınlarını doyurun," dedi.

"Emredersiniz." dedi Jadow selam vererek.

Erik elmastan çıktı ve üç konumu incelemek için bir dakika durdu. Kalkanlar beklediği gibi zarar görmüştü ve bol bol yedekleri vardı, ama mızrakları neredeyse tükenmişti. Bir askere döndü. "Johnson, bir ekip al ve güneyde yolun yakınındaki ağaçlara gidin. Mızrak yapabileceğimiz ağaçları kesmeye başlayın." Asker selam verdi ve Erik askerin yüz ifadesinden yemek yemek ve uyumaktan başka bir şey yapmak istemediğini anlayabiliyordu, ama savaşta çok az kişi istediğini yapabiliyordu.

Erik ellerinde mızrak ucu olmadığını biliyordu, ama sivriltilmiş ve ateşte sertleştirilmiş kazıklar düşman atlarını uzak tutmak için iş görürdü. Ve arabalarda mancınık parçaları, yeraltı tünellerini ve ahşap savunma mevzilerini yakmak için yağ ve başka silahlar da vardı. Erik bu konumu savunabileceklerine dair iyimser düşünmeye başlıyordu. Bütün atlı birliği Krondor'a doğru yola çıktığı için şu anda ilerlemek gibi bir düşüncesi yoktu.

Komuta çadırına ulaştı ve Kont'u komuta masasında otururken buldu. "Kolunuz nasıl efendim?"

"İyi," dedi Richard. Gülümsedi. "Erzak arabalarının neden geciktiğini bilmek ister misin?" "Merak ediyordum," dedi Erik, masadaki bir sürahiden kendine bir maşrapa bira doldururken. "Leland Krondor'a

gidebilmek için," dedi Richard, "onları yoldan çıkartmış. Arabalardan bazıları çamura saplanmış ve çıkarmak yarım günlerini almış."

"Eh," dedi Erik gülerek, "onlara burada dün ihtiyacım vardı, ama buna da razıyım; pusuya düşürüldüklerinden korkuyordum."

Sıcak nemli havlular getirildi ve Erik temizlendi. Bir hizmetkâr Erik'in çadırına gidip ona temiz bir tunik getirdi ve günün baskısı yerini hafifçe biranın rahatlığına bırakırken Kont ile birlikte oturdu.

Yemek getirildi. Kamp şanlarına göre sıcak ve doyurucuydu ve ekmek de yeni yapılmıştı. Erik sıcak ekmekten büyük bir parça ısırdı ve yuttuktan sonra, "Bir savunma konumunu tutmanın tek iyi tarafı, levazımcıların fırınlarını kuracak zamanı olması," dedi.

Kont Richard güldü. "İşte. Bütün bu olanların içinde en ufak iyi bir şey var mı diye merak ediyordum, sen buldun."

Erik, "Ne yazık ki, belki de en iyisi bu durumdan kurtulmak olur," dedi. "Ordumuzla şehre saldırmaya hazır bir şekilde Ylith'in kapılarının dışında olmak için dünyadaki bütün sıcak ekmekleri değişirdim."

"Bir zamanlar birisi ne kadar plan yaparsan yap, ordunun ilk birliği düşmanla karşılaşır karşılaşmaz hepsinin boşa gideceğini söylemiş."

"Deneyimlerim bunun doğru olduğunu söylüyor." "Gerçekten büyük savaş komutanları," Richard Erik'e baktı, "senin yaptığın gibi doğaçlama hareket edebilir."

"Teşekkür ederim, ama büyük general dedikleri şeyden bir hayli uzağım."

"Kendini hafife alıyorsun Erik."

"Demirci olmak istiyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Adımı loncaya kaydettirmeyi başaramayan bir sarhoşun çırağıydım ve loncaya kaydımı yaptırtmış olsaydı, muhtemelen üvey kardeşimi öldürmeden önce Darkmoor'dan ayrılmış olurdum." Devam edip hikâyenin ana hatlarını anlattı; Erik'in kardeş gibi gördüğü Rosalyn'e tecavüz eden Stefan'ı nasıl öldürdüğünü, yakalanıp nasıl hüküm giydiğini ve nasıl asker olduğunu. Hapishaneden Bobby de Loungville, Lord James ve Calis tarafından çıkarılıp Novindus'a yaptıkları yolculuklarını anlattı.

Bitirdiğinde Lord Richard, "Olağanüstü bir hikâye Erik," dedi. "Doğu'da Lord James'in yaptığı bazı şeyleri duymuştuk, ama sadece söylentiler ve tahminlerdi. Oğlum benim yerimi alacak ve belki de bu hizmetinin karşılığında daha da yükselecektir, ama fırsattan yararlanmayı seçersen, çok büyük yerlere gelirsin Erik. Greylock'un ölümüyle, Batı Orduları'nın komutasına geçmen çok kısa sürer."

Erik, "O göreve uygun biri değilim; strateji, uzun vadede planlama ve işlerin siyasi sonuçları hakkında bilmediğim çok şey var," dedi.

"Bunları biliyor olduğun gerçeği seni, babalarımızın kim olduğu temeline dayanarak seçilebilecek olan bizlerden daha ileri bir noktaya taşıyor Erik. Kendini hafife alma."

Erik omuzlarını silkti. "Öyle olduğunu sanmıyorum Richard. Kızıl Kartallar'ın Yüzbaşısı'yım ve bunun sonucu olarak da Saray Baronu'yum. Bu olmak istediğimden çok yukarılarda bir yer. Çavuş olduğumda istediğim her şeye sahip olduğunu düşünüyordum. Her zaman bir asker olarak hizmet etmek istiyordum."

"Bazen seçeneğimiz olmaz," dedi Richard. "Ben de gül yetiştirmek istiyordum. Bahçemi severim. Konuklarımı bahçede dolaştırırken olduğumdan daha mutlu olacağımı sanmıyorum. Karımla vakit geçirmekten ve bahçede ellerim ve dizlerimin üstünde otları ayıklayarak bahçıvanımızı kızdırmaktan hoşlanıyorum,"

Erik yaşlı adamın toprakla uğraşan görüntüsünü komik buldu.

"Yine yapabilirsiniz."

"Beni mutlu ediyor. Seni neyin mutlu ettiğini bul Erik ve ona sarıl."

"Karım, iyi bir iş yapmak, arkadaşlarım," dedi Erik. "Daha fazlasını düşünemiyorum."

"Düşüneceksin Erik von Darkmoor. Kader izin verirse, büyük işler başaracaksın." Gece geç saatlere kadar konuştular.

Nakor gösterdi. "Şu taraftan."

Kaptan, "Bu siste hiçbir şey göremiyorum," dedi. "Emin misiniz?"

"Elbette eminim," dedi Nakor. "Sis bir göz yanılsaması. Nereye gittiğimizi biliyorum." "Bu söylediğinizi aklımda tutacağım efendim." Kaptan şüpheli görünüyordu.

Nakor Pug ile bağlantı kurmak için birkaç tane "numara" denemişti, ama işe yaramış gibi gözükmüyordu. Efsuncunun Adası'nın etrafına yeni savunmalar yerleştirildiğinden neredeyse emindi ve sisli bölgeye girince durumun öyle olduğuna emin olmuştu.

Pug sıradan yolcular tarafından rahatsız edilmek istenmiyor gibi görünüyordu. Adanın sorumluluğu ondayken, Nakor kule pencerelerinden mavi ışıklar saçılan tehdit edici görünüşünden dolayı adanın itibarına güvenmişti.

Şimdi savunma büyüsü daha güçlüydü. Nakor kaptanın rotasını düzeltmek zorunda kalıyordu, çünkü sis yüzünden dümenci geminin adadan uzaklaşmasına yol açıyordu.

Uzakta dalgaların sesini duydu ve "Yelkenleri indirmeye hazır olun kaptan," dedi. "Nerdeyse geldik."

"Nasıl bile-"

Aniden sisten, parlak gün ışığına çıktılar. Mürettebat omuzlarının üstünden bakınca, adayı bir kale gibi çevreleyen sisten bir duvar gördü.

Alana karamsar bir hava veren korkutucu siyah şato hâlâ kayalıkların üstünde yükseliyordu. "Kıyıya daha fazla yaklaşalım mı?" diye sordu kaptan.

"Böyle gayet iyi," dedi Nakor. "Bazı yeni numaralar eklemişler." Kaptana baktı. "Her şey yolunda. Sen sadece bir kayık indirip beni kıyıya bırak, ardından Krondor'a dönebilirsiniz." Rahatlaması adamın yüzünden rahatça okunuyordu. "Rotamızı nasıl belirleyeceğiz?"

"Sadece bu yöne doğru sisin içinde ilerleyin." Nakor eliyle yönü gösterdi. "Sisin içinde birazcık dönseniz bile sorun olmaz, çünkü o sizi bir şekilde adadan uzaklaştıracaktır. Aşağı yukarı doğuya doğru çıkacaksınız ve yolunuzu güneşten ya da yıldızlardan bulursunuz. Sorun yaşamazsınız." Kaptan rahatlamış gibi gözükmeye çalıştı ama başaramadı. Yelkenler, ardından suya bir kayık indirildi ve bir saat içinde Nakor Efsuncunun Adası'nın kumsalında duruyordu. Kaptanın, Nakor için indirilen kayık ilerlemeye başlamadan yelkenleri açtığını bildiği için geminin ayrılmasını izleme zahmetine girmedi. Pug kıyıda duran herkesin üstüne çöken bir üzüntü ve umutsuzluk hissiyle harika bir iş çıkarmıştı.

Nakor kumsaldan yukarı çıkan yola tırmandı ve şatoya ve küçük vadiye ayrılan yoldan, vadi yolunu seçti. İllüzyonun sınırına ulaşınca görünüşte vahşi olan ormanlardan, bir villanın kapladığı hoş bir çayıra çıkacağını bildiğinden, algılarını değiştirmek için enerji kullanmaya gerek bile görmedi.

Sonunda illüzyon kalktığında. Nakor şaşkınlıktan neredeyse düşüyordu. Manzara beklediği gibi olmasına rağmen, tamamen beklenmedik olan bir şey vardı. Evin yanında rahatça uzanmış, görünüşe göre uyuyan bir ejderha vardı.

Nakor solmuş turuncu cüppesinin eteklerini topladı ve ejderhanın önüne gelene kadar çarpık bacaklarıyla seğirtti. "Ryana!" diye bağırdı.

Ejderha tek gözünü açarak. "Merhaba Nakor," dedi. "Beni uyandırmanın bir sebebi var mı?" "Neden değişip içeri gelmiyorsun?"

"Çünkü bu şekilde uyumak daha rahat," dedi ejderha, ses tonu ruh halinin pek iyi olmadığını göstererek.

"Geç mi yattın?"

"Bütün gece uçtum. Tomas onu buraya getirmemi istedi." "Tomas burada! Bu harika bir haber." "Midkemia'da böyle düşünen bir tek sen varsın galiba," dedi ejderha.

"Hayır, burada olma sebebine sevinmiyorum, burada olduğu için seviniyorum. Bu Pug'a bazı şeyleri açıklamak zorunda kalmayacağım anlamına gelir."

"Böylesi daha iyi olabilir," dedi ejderha etrafını altın sarısı bir hale kaplarken. Hale kenarları bulanıklaşarak titremeye başladı ve insan boyutlarına gelene kadar küçüldü. Ardından, kocaman mavi gözleri ve koyu altın sarısı teni olan kızıla kaçan sarı saçlı çarpıcı bir kadın ortaya çıktı.

"Üstüne bir şeyler giy," dedi Nakor. "Sen çıplakken konsantre olamıyorum."

Ryana hafif bir hareketle, güzelliğini daha da ön plana çıkaran mavi bir elbise yarattı. "Bu yaşına rağmen nasıl oluyor da hâlâ bir yeni yetme gibi davranabildiğini anlamıyorum Nakor." "Çekiciliğimin bir kısmı da bu," dedi Nakor sırıtarak.

Ryana Nakor'un koluna girip, "Hayır, o olduğunu sanmıyorum," dedi. "İçeri geçelim." Eve girip Pug'ın çalışına odasına gittiler. Kapıya

vardıklarında, içeriden gelen konuşma sesleri duydular ve Nakor kapıyı çaldığı zaman Pug, "Girin," dedi.

İlk önce Ryana, arkasından da Nakor girdi. Miranda'nın oturduğu geniş bir pencere kenarı olan Pug'ın çalışma odası genişti. Tomas kendisi için küçük olduğu belli olan bir sandalyede rahatsızca otururken, Pug yüzü ikisine dönük oturuyordu. Tomas ya da Pug Nakor'u gördüğüne şaşırmışsa bile, ikisi de belli etmedi. Miranda sırıttı. "Seni burada gördüğüme neden şaşırmadım?"

"Pes ediyorum," dedi Nakor oturarak. "Eee, ne yapıyoruz?"

Bütün gözler ona döndü ve Pug, "Neden sen söylemiyorsun?" dedi.

Nakor çantasını açtı ve sanki dibini yokluyormuş gibi kolunu omzuna kadar içine soktu. Odadaki herkes onu bu numarayı yaparken daha önce de görmüştü, ama etki hâlâ komikti. Bir portakal çıkardı ve "İsteyen var mı?" diye sordu.

Miranda elini kaldırınca Nakor portakalı ona attı. Kendine bir tane daha çıkardı. Portakalı soymaya başladı. "Geçen hafta Krondor'da şaşırtıcı bir şey oldu. Korkunç bir şey ve harika bir şey. Ya da ikisi de aynı şeydi. Her neyse, öğrencilerimden biri -Aleta adında çok özel bir kadın- Sho Pi ile meditasyon temellerini çalışırken etrafında aniden bir ışık toplandı. Havada yükseldi ve altında simsiyah bir şey belirdi."

"Siyah bir şey mi?" dedi Miranda. "Biraz daha kesin konuşur musun?"

"Nasıl adlandıracağımı bilmiyorum," dedi Nakor. "Enerji, belki bir çeşit öz. Belki şimdiye kadar farklı tapınaklardan gelen diğer rahipler ne olduğunu çözmüşlerdir. Ama çok kötü bir şey. Belki iblisten geriye kalan bir şeydir. Bilmiyorum, ama sanırım daha önceden Krondor'a yerleşmiş bir şey olabilir."

"Daha önceden mi?" dedi Miranda, ardından omuzlarını silken Pug'a baktı.

Tomas, "Pug'a Yolbulucuların Yüzbaşısı Subai'nin Elvandar'a getirdiği haberleri anlatıyordum," dedi. "Greylock'un ordusu Sorgulayıcının Bakışı'nın güneyinde saplanıp kalmış gibi görünüyor. Ve Subai'nin raporlarından anlaşıldığı kadarıyla, karanlık güçler tekrar iş başındaymış."

Nakor, "Evet, bu çok mantıklı," dedi. Bir şey söylemek üzereydi ki duraksadı. "Bir dakika." Elleriyle geniş bir daire çizip başının üstünde birleştirdi, ardından odada bir enerji çatırdaması oldu.

Tomas gülümsedi. "Bu kez korumayı erken indirme."

Nakor utanarak sırıttı, onları korumak için bu mistik kalkanı kullandığı son seferinde, çok erken indirmiş ve iblis Jakan yerlerini belirlemişti. "Alanı odanın etrafına koydum. Sürekli orada olacak. Nalar'ın hiçbir ajanı bu odayı gözleyemeyecek. Artık hükmüne girmeden konuşabiliriz."

Nalar'dan bahsedilince, Pug başında bir an bir karıncalanma hissetti ve aniden aklındaki engeller kalktı. Bilincine görüntüler ve sesler doluştu ve artık zihninde ayrı yerlerde tutulan şeylere ulaşılabiliyordu. "İsimsiz Olanın daha fazla ajanı olduğunu varsaymalıyız."

"Kesinlikle," dedi Tomas. "İnsan kurbanları ve diğer katliamlar güç toplandığı anlamına gelir." "Beni büyüleyen," dedi Nakor, "Krondor'da olan şey." Pug arkadaşına gülümsedi. "Şu yeni inancının doğrudan bir etkiye sahip olduğu açık."

"Evet, ama garip ve büyüleyici bulduğum da bu." Portakalından bir dilim koparıp ağzına attı. "İnanç konularında uzman değilim, ama yeni tapınağımızın etkili olması için birkaç yüzyıl ya da daha fazlasına ihtiyaç olacağına dair belirgin bir izlenimim vardı."

Miranda, "Bunu çok fazla kendine yorma Nakor," dedi. "Belki o güç zaten oradaydı ve küçük tapınağın uygun bir kanal oldu."

"Bu daha mantıklı," dedi Nakor. "Ne olursa olsun, konuşmamız gereken konular var. İblisi etkisiz hale getirdiğimiz zaman, İsimsiz Olan'ın ajanlarını yendiğimizi düşündük. Yaptığımız, o anki silahını yok etmekten başka bir şey değildi."

Nakor Miranda'nın oturduğu pencereden dışarıyı gösterdi. "Oralarda bir yerlerde," dedi, "çok kötü şeyler yapan en azından bir kötücül ajan daha var ve giderek güçleniyor. "Yok etmemiz gereken o." Tomas, "Bu orduyu şimdi durdurmazsak, Subai Elvandar'ın çok yakında risk altında olacağını düşünmeme sebep oldu," dedi.

Nakor sandalyesinden ayağa fırladı. "Hayır! Dinlemiyorsun." Durdu, ardından, "Ya da ben düzgün anlatamıyorum," dedi. "Elvandar'ı, Krondor'u ya da Krallık'ı kurtarmaya çalışmıyoruz." Odadakilere baktı. "Bu dünyayı kurtarmaya çalışıyoruz."

Ryana, "Pekâlâ Nakor," dedi. "Dikkatimi çekmeyi basardın. Küçük, insan savaşları ejderha türüne hiçbir şey ifade etmez, ama bu dünyayı sizinle paylaşıyoruz. Hepimizi tehdit eden şey nedir?" "Şu adı bile tehlikeli olan Deli Tanrı Nalar. Tehdit o. Kaos Savaşlarından beri meydana gelmiş her şeye baktığında, şu kadarını hatırla. Şu an yaptığımız konuşmayı unuttuğun, Nalar'ın etkisi altına girme diye anıların kilitlendiği zaman, şu kadarını hatırla: arka planda her zaman, yüzeyde gördüğümüzden çok daha fazlası var."

"Pekâlâ," dedi Pug. "Yani yüzeyde gördüğümüz şey, Fadawah tarafından yapılan istila ve fetih daha derin bir gerçeği gizliyor."

"Evet, Fadawah kandırılmış. Önce de öyleydi, şimdi de öyle. Sadece o katil ordunun başına geçirildi. Onun arkasındaki gölgelerde kimin saklandığını öğrenmeliyiz. Krondor'da büyüyen bir kötücüllük var. Fadawah'ın ordusu oraya varana kadar orada kalacak. Fadawah'ın arkasındaki her kimse -bir danışman, bir hizmetkâr ya da muhafızlarından birisi- yok edilmeli. Eski karım Jorna, Leydi Clovis'e dönüşüp Dhakon'u kontrol ettiğinde ve Zümrüt Taht'a oturduğunda oralarda olan bir varlık. İblis hükmederken de oradaydı, şu anda Fadawah liderken de orada. Bu yaratık, insan ya da ruh, bu şey

savaşı yöneten Nalar'ın bir ajanı. Fetihten çok yıkım arayan o. Bir tarafın ya da diğer tarafın kazandığını görmek yerine acının sürmesini tercih eden, masumların ölmesini isteyen o. Bulmamız gereken şey o."

Tomas, "Başka bir Pantathialıdan mı şüpheleniyorsun?" diye sordu.

Nakor, "Sanmıyorum," dedi. "Olabilir, ama bir insan da olabilir, ya da bir kara elf, ya da başka bir çeşit yaratık. Fadawah gibi birisinin bedenindeki bir ruh olabilir. Bilmiyorum. Ama o yaratığı bulup yok etmeliyiz."

Pug, "Bu sanki düşmanın kalbine uçup liderleriyle yüzleşecekmişiz gibi geldi bana," dedi. Nakor, "Evet ve tehlikeli," dedi.

Pug kibri yüzünden gözden kaçırdığı, iblisin ona kurduğu tuzağı hatırlayınca irkildi. Tuzak neredeyse Pug'ın hayatına mâl oluyordu.

"Neden sadece... bilmiyorum," dedi Miranda, "Fadawah'ın karargâhının bir kilometre etrafındaki her şeyi yakıp kül etmiyoruz? Bu o yaratığın sonunu getirir, değil mi?"

Pug, "Muhtemelen hayır," dedi. "Yıllar önce Nalar'ın yaratıklarından başka biriyle, Sidi adında deli bir büyücüyle karşılaşmıştım. Tanrıların Gözyaşı'nı kontrol etmeye çalıştığımız için tapınakların daha yaşlı üyeleri hikâyeyi bilir." Ryana, "Tanrıların Gözyaşı mı?" dedi.

Pug, "Ishaplılar tarafından denetleyici tanrılardan alınan gücü yönlendirmekte kullanılan güçlü bir nesne," dedi. Miranda'ya baktı. "Sidi'nin evini yakabilirdin, ama küller soğuduğu zaman sana gülerek orada dikiliyor olurdu."

"Onu nasıl yok ettin'" diye sordu Miranda.

Pug karısına baktı. "Yok etmedim."

Miranda, "Fadawah'ı kontrol eden kişinin Sidi mi olduğunu söylemeye çalışıyorsun?" dedi.

"Olabilir. Ya da Sidi'nin hizmetkârlarından biri ya da onun gibi başka birisi de olabilir." Nakor, "Nalar'ın pek çok ajanı var," dedi. "Çoğu Deli Tanrı'ya hizmet ettiğini bilmiyor. Sadece ihtiyaç hissettikleri için bir şeyler yaparlar."

Tomas, "Ne yapmamız gerekiyor'" diye sordu.

Pug, "Nalar'ın bu ajanının kendini göstermesi için yem atacağız," dedi.

"Nasıl?" diye sordu Miranda.

Pug başını salladı. "Ben. Yem olmak zorundayım. Fadawah'ın efendisi bir noktada harekete geçeceğimi biliyor olmalı. Geçmişte harekete geçmiştim. Ortaya çıkarsam beni bir çeşit sürprizin beklediğini tahmin edebiliriz."

Miranda, "Olmaz!" dedi. "Erken davranman için seni sıkıştırdığım son seferinde neredeyse ölüyordun. O zamandan beri sanırım kapıları tekmelemek ve odalara girmek konusunda fikrimi değiştirdim. İlk önce etrafı kolaçan edelim."

Nakor, "Calis ve arkadaşlarıyla Novindus'a gittiğimde düşman kampında dolaşmış ve Zümrüt Kraliçe'yi yakından görmüştüm," dedi. "Yönetimin kimde olduğunu anlayamamıştım. Pug haklı. O kişinin, yaratığın ya da ruhun kendini bize göstermesinin bir yolunu bulmamız gerekiyor." Miranda, "Hayır!" dedi. "Ve kafanız bunu alana kadar 'hayır' demeye devam edeceğim." Kalktı. "Ben de düşman hatlarının arkasında dolaştım. Nakor ile birlikte bunu bir kez daha yapmama izin verin. Greylock'un ordusunun olduğu yere gideriz. Düşman kampına gizlice girebileceğimizi biliyorum. Fadawah'a yaklaşmama izin verin. Ne yapabileceğime bir bakayım. Eğer bir şey bulamazsak, içeri dalıp önümüze gelen her şeyi yakıp yıkma fikrine

katılırım. Ama şu anda bu riske girmek istemiyorum. Anlaştık mı?" Pug'ın yüzüne dokundu.

"Öfken seni öldürtecek," diye uyardı onu Pug.

"Mecbur kaldığımda kontrol altında tutmasını bilirim."

Pug Nakor'a baktı. "Çok tehlikeli olduğunda ve geri dönme zamanı geldiğinde ona bunu söyleyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum." Miranda'ya baktı. "Senin de onu dinleyeceğine ve söylediğinde, bu odaya geri geleceğinize söz vermeni istiyorum."

İkisi de başlarını salladı. Pug, "Bundan, senin benim fikrimden hoşlanmadığın kadar hoşlanmıyorum," dedi. Miranda'yı öptü ve "Orada hava hâlâ karanlıkken şimdi gitseniz iyi olur," dedi.

Miranda elini uzattı. "Nakor, nereye gitmek istiyorsun?"

"Son duyduğumda, Greylock Sorgulayıcının Bakışı'nın güneyinde bir yerlerdeydi."

"Sahilde bir köy biliyorum. Oraya naklolur, ardından kıyıyı takip ederek uçarız." Ryana, "Ben uyumaya gidiyorum," dedi. "Dövüşmeye değer bir şeyler bulduğunuzda beni uyandırın."

Nakor, "Bir dakika lütfen," dedi. Pug ve diğerleri, Nalar'ın bilgisinin gizlenmesi için hafızalarının tekrar kapatıldığını hissetti.

Tomas, "İyi uykular dostum," dedi. İnsan şeklindeki ejderha odadan çıktı.

Miranda Nakor'un elini tuttu ve Pug ile Tomas'ı baş başa bırakarak gözden kayboldular. Tomas altın miğferini çıkarıp Pug'ın masasına koydu. "Pekâlâ dostum, beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yok."

Pug, "Çok aç değilim, ama yemek yemeliyiz," dedi. Kalktı ve arkadaşını çalışma odasından çıkarıp mutfağa yönlendirdi.

"Yakında yere insen iyi olacak!" diye bağırdı Nakor. "Kollarım yorulmaya başladı."

Nakor, Miranda'nın uçarken tuttuğu sopasından sarkarken, ağaçların biraz üstünden anayolu takip ederek doğuya doğru uçuyorlardı. Sorgulayıcının Bakışı'nın yakınındaki bir balıkçı köyünde ortaya çıkmışlardı. Köy terk edilmişti. Yolu takip ederek birkaç kamp ateşinin biraz ötesine uçmuşlar, ardından kuzeye dönmüşlerdi. Nakor'u şaşırtan büyük bir istihkâmı geçerek, her iki taraftaki kamp ateşlerini de geçmişlerdi. Greylock'un kuzeye ilerleyişini durdurması için çok önemli bir şeylerin olmuş olması gerektiğini biliyordu.

Miranda alçalmaya başladı ve Nakor'un asasını bıraktı. Nakor duyulabilir bir "off" sesiyle sertçe çarparak yere indi. "Özür dilerim," dedi kadın yere inerken.

"Bileklerim ağrımaya başlamıştı."

"Beraber uçabileceğimizi söylediğinde, ikimizi de taşıyacak bir büyü bildiğini sanmıştım," dedi Nakor üstünü başını silkerek kalkarken. "Asamın üstünden düşüp neredeyse kendime zarar verecektim."

"Eh, sana söylediğim gibi eşyalarını arkanda bıraksaydın bunlar olmayacaktı."

Nakor güldü. "Günün birinde harika bir anne olacaksın."

"Pug ve ben dünyanın şu ankinden daha güvenli bir yer olduğunu hissetmeden olmaz." "Hayatta olmak risk altında olmaktır," dedi Nakor kıyafetlerini düzeltip asasını alırken. "Şimdi, düşman kampına gizlice girip giremeyeceğimize bir bakalım."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Her zamanki gibi: aitmişim gibi davranarak. Sadece bana yakın dur ve lütfen bir şeyi unutma." "Nedir'"

"Sinirlerine hakim ol."

Miranda'nın yüz ifadesi karardı ve "Ben sinirli değilim!" dedi. Nakor sırıttı. "Bak, sinirlendin bile."

"Çekilmez küçük adam!" dedi kadın uzaklaşmaya başlayarak.

"Miranda!"

"Ne var!" diye bağırdı kadın omzunun üstünden bakarak.

Nakor seğirtip ona yetişti ve "Senin deneyimindeki bir kadın için, bazen çocuk gibi davranıyorsun," dedi.

Miranda bir şeyler söylemenin eşiğinde gibiydi. Bir süre kıpırdamadan durduktan sonra sonunda, "Beni tanımıyorsun Nakor," dedi. "Annemin ilk kocası olabilirsin, ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Çocukluğumun nasıl geçtiğini bilmiyorsun. İmparatorluk ajanları tarafından büyütülmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.

Eğer bazen çocuk gibi davranıyorsam, belki de çocukluğumu yaşayamadığım içindir." "Her ne sebeple olursa olsun, lütfen bizi öldürtmemeye çalış," dedi Nakor kadının yanında yürürken. Yavaşça, "Ve bu yaştaki bir insan için, çok uzun zaman önce olmuş olaylarla ilgili çok fazla endişeleniyorsun," dedi.

Kadın seğirtip Nakor'un yanına geldi. "Ne dedin?"

Nakor yüzünü kadına döndü ve onunla karşılaştığından beri ilk kez, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Kadına bakışları yalnızca korkutucu olarak adlandırılabilirdi. Ve kadın bir an için, adamın içindeki gücü gördü. Nakor yavaşça, "Geçmiş, kırılamayacak bir zincirle ayağına bağlanmış korkunç bir ağırlık olabilir," dedi. "Onu arkanda sürükleyebilir, sonsuza kadar seni geride tutanın ne olduğunu görmek için omzunun üstünden geriye göz atabilirsin. Ya da zinciri koy verip ilerlersin. Senin tercihin. Yüzyıllarca yaşayanlar için, bu çok önemli bir seçimdir." Döndü ve yürümeye başladı.

Miranda bir an orada öylece durdu, ardından adama yetişti. Bu sefer hiçbir şey söylemedi. Calastius Dağlarının batı yüzündeki ağaçların arasından aşağıya indiler. Greylock'un ordusunun sabit bir cephe kurduğu birkaç kilometre güneydeki savaş hattını geçmişlerdi. Nakor, "Garip bir şeyler olmuş," dedi. "Greylock güneyde mevzileniyor, en azından oradan," gökyüzünü işaret etti,

"öyle görünüyor. Belki bir karşı saldırı için mevzileniyordur."

Miranda, "Bilmiyorum," dedi. "Belki indiğimiz balıkçı köyüne gelecek yedekleri bekliyorlardır." "Olabilir, ama öyle olduğunu sanmıyorum." Savaş alanından gelen ölülerin kokusu havayı dolduruyordu. Alanın her tarafında binlerce ceset vardı. "Bu çok kötü. Ölüleri gömmeden bırakmak kötücül bir şeydir."

Savaş alanının kuzeyine bir yapı inşa ediliyordu. Bir çeşit kale gibi gözüküyordu, ama yaklaştıkça, altı metre yüksekliğinde devasa ahşap çitlerle birbirine bağlanmış büyük bir binalar dizisi olduğu anlaşıldı. Çevreye dağılmış kamp ateşlerinin etrafında adamlar oturuyordu. "Bak," dedi Nakor, "çok yakına kamp kurmamışlar."

"Ne bu?" diye sordu Miranda ağaçlığın sınırına yaklaştıklarında.

"Sanırım çok kötü bir şey. Bir tapınak olabilir."

"Ne tapınağı?"

"Gidip öğrenelim." Etrafa göz attı. "Şu taraftan."

Kadını ağaçların arasında, her renkten ve boydan çadırın toplandığı bir yerin yakınına yönlendirdi. İki kamp ateşi arasında dikkat çekmeden süzülebilecekleri bir açıklık bulana kadar kalın ağaç gövdelerinin arasında seğirttiler.

Kimseye yakalanmadan geçtiler. Nakor Miranda'yı, sanki işleri varmış gibi bir dizi kamp alanından geçirdi. Ama büyük bir kampı geçerlerken, bir adam onlara doğru geldi. Arkasında topladığı tek bir tutam hariç, kafası tıraşlıydı. Saç tutamı, kemik bir halkayla

toplanmış gibi gözüküyordu. Her iki yanağında da derin yara izleri vardı. Göğsü çıplaktı ve insan derisinden yapılmışa benzeyen bir yelek giyiyordu. Pantolonu boyanmış deriydi ama Nakor dikkatlice incelemedi. Son derece kaslıydı ve büyük kıvrımlı bir kılıç taşıyordu. Bu, çift elle kullanılan bir silahtı, ama adam tek elle kullanabilirmiş gibi gözüküyordu.

Hafifçe sallanarak Miranda'ya doğru yürüdü ve kadını tepeden tırnağa süzdükten sonra Nakor'a dönüp sarhoş ağzıyla, "Bunu bana sat," dedi.

Nakor sırıttı. "Olmaz, satamam."

Adamın gözleri ardına kadar açıldı ve "Olmaz mı?" derken sanki öfkeden patlayacakmış gibi gözüküyordu. "Mustafa'ya olmaz dedin!"

Nakor binayı göstererek, "Kadın oraya gidiyor," dedi.

Adamın yüz ifadesi anında değişti ve Nakor'a bakıp geriledi. "İstemiyorum," deyip hızla uzaklaştı,

"Bu da neydi?" dedi Miranda.

"Bilmiyorum," dedi Nakor. Yüz metreden daha yakın olan binaya baktı. "Ama sanırım içeride dikkatli olmamız gerektiği anlamına geliyor. " "İçeri mi gireceğiz?" diye sordu Miranda.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye karşılık verdi Nakor, binaya doğru yürüyerek. "Yok," dedi Miranda peşinden seğirterek.

Binaya yaklaştıkça, ikisi de garip bir enerji hissetti. Onlar yaklaştıkça enerji giderek güçleniyordu. Miranda, "Bu yıkanmam gerekiyormuş gibi hissetmeme yol açıyor," dedi. "Kocan itiraz etmezse, sana katılmak isterim," dedi Nakor. "Bu taraftan," Binaların arasındaki çitteki bir açıklığı işaret etti ve girdiler.

Nakor girer girmez, yapının ne olduğunu anladı. Köşelerinde üçer tane küçük binanın olduğu devasa bir kareydi. Ortasında, her birinin

üstüne, bakınca Miranda'nın dişlerini kamaştıran rünler kazınmış altı tane büyük taş yükseliyordu. "Burası da ne böyle?" dedi kadın.

"Bir çağırma yeri, bir kara büyü yeri, çok kötü bir şeyin geleceği bir yer," dedi Nakor.

Taşlardan oluşan halkanın ortasında karanlıkta bir hareket gördüler. Sessizce ilerlediler. Hepsi de siyah cüppeler giymiş bir grup adam, büyük bir taşın etrafında duruyordu. Taşın arkasında kollarını gökyüzüne doğru uzatmış, bir şeyler söyleyen bir adanı duruyordu.

"Artık o adamın neden o kadar korktuğunu biliyoruz," diye fısıldadı Nakor. "Bak!"

Taşın üstünde gözleri korkudan ardına kadar açılmış, ağzında bir tıkaç olan bir kadın yatıyordu. Elleri taştaki demir halkalara bağlanmıştı ve üzerinde kısa, siyah, kolsuz bir elbise vardı.

Sahneyi incelerken Nakor'un gözleri büyüdü. "Gitmeliyiz!" dedi telaşla.

Miranda, "Onu burada ölüme bırakamayız," dedi. "Gitmezsek çok geçmeden binler ölecek," diye fısıldadı Nakor, kadını dirseğinden tutup kapıya doğru çekeleyerek.

Ardından boğuk bir gümbürtü oldu ve Nakor, "Koş!" dedi. Miranda duraksamadan kapıdan çıkan Nakor'u takip etti. Bakışları önlerindeki manzaraya kilitlendiği için etraftaki askerler binadan koşarak çıkan iki kişiye aldırış etmedi. Zayıf bir mavi-yeşil ışık, sanki görünmez dev bir sopayla karıştırılıyormuş gibi dönerek binanın çevresinde toplanıyordu.

Nakor Miranda'nın birkaç metre önünde durup asasını başının üstüne kaldırdı. "Uç!" diye bağırdı. Miranda durdu, gözlerini kapadı ve uçmak için güçlerini topladı. Sanki dalıyormuş gibi ileri sıçradı, ama düşmek yerine havalandı. Nakor'un asasını tuttu ve onu yukarı çekti.

Düz bir çizgi boyunca tepelerin yukarısına uçtu, ardından hafif bir dönüşe başladı. Aşağıdaki binaya bakınca, "Ah, tanrılar!" dedi.

Kıyının yukarısında, önlerindeki gibi büyüyen ve geceyi korkunç bir aydınlıkla dolduran kötücül yeşil ve mavi bir düzine ışık daha belirdi. Ardından kıyının aşağısında. Ylith yakınlarında bir yerlerden başlayan ve Miranda'nın uçtuğu yerde sonlanan ve binaların her birinden çıkan bir güç çizgisi oluştu.

Acı verici bir nota duyuldu ve binaya yakın kamp yapan aşağıdaki askerler sendeleyerek sesten uzaklaştı. Binadan Krallık kampına doğru zayıf bir ışık yayıldı. Işık kırmızıya, ardından yeşile, ardından mora dönerek tayfın renklerine bürünüyordu. Sonunda koyu çivit mavisi bir dalga gözden kayboldu ve gümbürtü aniden kesildi. Ardından savaş alanındaki ölüler kalkmaya başladı.

-25-

YÜZLEŞME

Adamlar bağırıyordu.

Erik çabucak giyinerek, kılıcı elinde çadırından fırladı. Bazıları mücadele ederken, savaşın sertleştirdiği askerler korku içinde kaçışıyordu. Bir adamı yakalayıp, "Ne oluyor?" diye bağırdı. Adamın gözleri korkuyla ardına kadar açılmıştı ve Erik'in elinden kurtulup kaçarken sadece hattın ilerisini gösterebildi. Erik hattın önüne seğirtti ve bir an için ne gördüğünü anlayamadı. Adamları kıran kırana istilacılarla savaşıyordu ve ileri fırlayıp, "Bütün birlikler hatta!" diye bağırdı.

Ardından farklı bir Krallık birliğinin tuniğini giyen bir Krallık askeriyle dövüşen adamlarından birini gördü. Bir saniye için düşmanın aralarına sızmış olabileceğini düşündü. Ardından adamın yüzünü gördü ve Erik'in tüyleri diken diken oldu. Kısa yaşamında hiç hissetmediği kadar tiksinti duydu.

Eski arkadaşını öldürmeye çalışan asker ölüydü. Cansız gözleri hâlâ yukarı dönüktü ve yüzünün derisi solgun ve sarkıktı. Ama kılıcını savururken hareketleri ihtiyatlıydı.

Erik öne sıçradı ve tek bir vuruşla yaratığın kafasını bedeninden ayırdı. Kafa yuvarlandı, ama vücut kılıcı savurmaya devam ediyordu. Erik tekrar kılıcını savurdu ve yaratığın kolunu kopardı, ama yaratık yine de ilerlemeye devam ediyordu.

Jadow Shati sıçrayarak Erik'in yanından geçti ve yaratığın ayaklarını kesti. Ceset yere yığıldı.

"Ahbap, durmayacaklar."

Erik tehlikeyi fark etti. Çoktan ölmüş adamlarla savaşmanın korkusu bir yana -ki dört adamdan biri korku içinde kaçıyordu- ölüler yavaşlamıyordu. Parçalara ayrılana kadar durdurulamayacaklardı.

Ve biri doğranırken, bir diğeri saldıracak ve bir Krallık askerini öldürecekti.

Ardından Erik yeni öldürülen Krallık askerinin, gözleri yukarı dönük bir biçimde ayağa kalktığını ve eski arkadaşlarına saldırmak için döndüğünü gördü.

"Onlarla nasıl dövüşeceğiz?" diye bağırdı Jadow.

"Ateşle!" dedi Erik. Dönüp, "Onları burada tutun!" diye bağırdı ve geriye koştu. Alarma yanıt olarak adamlar cepheye koşuyordu ve Erik ellerini kaldırıp yirmi tanesini durdurdu. "Arkaya gidip süvarilerin bıraktığı bütün samanı getirin." Yolun daraldığı yeri gösterdi. "Onları şuradan şuraya yığın." Yolun karşısındaki başka bir noktayı gösterdi. Ardından cepheye koşan bir başka grubu durdurdu ve "Çadırların kumaşlarını çıkarın!" diye bağırdı. "Yanabilecek her şeyi alıp samanın üzerine yığın."

"Ne samanı Yüzbaşı?" diye sordu bir asker.

"Çadırlarla geri döndüğünüzde göreceğiniz saman."

Erik mühendislerin kısmen bitmiş mancınıklarının altında uyuduğu yere seğirtti. Adamlar kalkmış, gerekirse savaş makinelerini savunmak için silah kuşanıyorlardı. "Bunlardan biten var mı?" diye sordu Erik.

Kır sakallı tıknaz bir adam olan mühendislerin Yüzbaşısı, "Bu hazır Yüzbaşı ve şuradaki de neredeyse bitmek üzere," dedi. "Neler oluyor?"

Erik adamın koluna yapıştı. "Ön tarafa git. İleri konumlarımızın nerede olduğuna bak. Buraya dön ve mancınığını o noktaya ayarla."

Erik mürettebatın geri kalanına dönerken mühendislerin Yüzbaşısı koşarak uzaklaştı, "öteki mancınığı kaçınız bitirebilir?"

Mühendislerden biri, "Sadece iki kişi Yüzbaşı," dedi. "Tek yapmamız gereken kola kilitleme kıskaçlarını takmak. Dün gece bitirebilirdik, ama akşam yemeği yemek istedik." "Gidip bitirin. Geri kalanlarınız benimle gelsin."

Onları erzak arabasına yönlendirdi ve arabayı koruyan muhafızlara, "Öne gidip orayı savunun!" diye bağırdı.

Adamlar koşarak uzaklaştı ve Erik yolun kenarında duran iki arabayı gösterdi. Mühendislere, "İçinizde arabaya at koşmayı bilen var mı?" diye sordu.

Hepsi de yapabildiklerini söyleyince Erik, "Şu yağın yarısını ilerideki saman yığınlarına, diğer yarısını da mancınıklara götürün," dedi.

Cepheye koştu. Plan, ölü askerleri barikatın dışında tutabilirlerse işe yarardı. Ve o iş bitirilene kadar, Erik gücünü elmasları geçmeye çalışan ölü askerleri parçalarına ayırmakta kullanabilirdi.

Miranda. "Pug ile Tomas'ı almalıyız!" dedi.

Yamacın yukarısındaki ağaçların arasından, ölü askerlerin ilk dalgasını geri püskürtmek için toplanan Krallık güçlerini izliyorlardı. Ardından Nakor Fadawah'ın ordusunun tarafında borazanların öttüğünü duydu. Silahlı adamlar bir araya toplanıyor ve elmaslardaki mücadelenin arkasında hat oluşturuyordu. "Evet," dedi Nakor. "Pug ile Tomas'ı ve oradaysa Ryana'yı alıp getir." Miranda gözden kayboldu.

Nakor bir borazanın öttüğünü duydu ve elmaslardaki Krallık askerlerinin arkalarında oluşturulan bir barikatın gerisine çekildiğini gördü. Barikatın üstünden atladılar ve yaralılar arkadaşları tarafından barikatın diğer tarafına çekildi. Hiç kimse ölüp arkadaşlarına karşı savaşmak istemiyordu.

Ardından bir ateş yandı ve bir diğeri. Aniden barikat alev aldı. Von Darkmoor, diye düşündü. Genç Erik'in kafası hızlı çalışıyordu.

Ölüler alevlerin içinde sendeledi ve yere yığılana kadar sessizce yandılar. Yanan barikatın arkasına geçmeyi başaran birkaç tanesi mızraklar ve sırıklarla geri itildi.

Ardından Nakor bir savaş makinesinin ateş ettiğini duydu ve karanlıkta, elmasların yakınına düşecek şekilde kampın üstünden uçarak geçen bir şey gördü. Bir dakika sonra barikatın yakınına bir başkası düştü. Nakor çarpmanın etkisiyle bir fıçının patlayıp her tarafa yağ saçtığını ve barikata gelen bir kısım yağın tutuştuğunu gördü. Sendeleyerek barikata ilerleyen cesetlerin etrafını bir alev havuzu sardı ve çok geçmeden düşmeye başladılar.

Aniden Nakor'un yanında Pug, Tomas, Ryana ve Miranda belirdi.

Pug, "Tanrılar!" dedi.

Nakor, "Ölüler sorun değil Pug," dedi. "Erik von Darkmoor onları halletti. Bizim gitmemiz gereken yön bu!" Kuzeyi gösterdi. "O enerjinin kaynağını bulursan, yok etmen gerekeni de bulursun."

Savaş borazanları öttü ve alevler sönmeye başlarken Fadawah'ın ordusu ilerlemeye başladı.

Tomas, "En çok nerede işe yararım?" diye sordu.

Nakor, "Buradaki askerleri öldürmek bir işe yaramaz, ama oradaki sorunu halletmek Batı'yı kurtarabilir," dedi.

Ryana şekil değiştirdi ve aniden üzerlerinde devasa bir ejderha yükseldi. "Hepinizi taşıyacağım." Sırtına çıktıklarında ejderha gökyüzüne sıçradı. Ryana güçlü bir kanat vuruşuyla yükseklik kazanırken ağaç çizgisine bakan askerler şaşırdı ve pek çoğu bağırıp işaret etti, ama savaş şiddetlenir ve Fadawah'ın ilerleyen ordusu boş elmasları geçerken, çoğu ejderhaya dikkat edemeyecek kadar hayatta kalmakla meşguldü.

Ejderha havada bir kez daire çizip kuzeye yöneldi.

Dash dışarıdaki Keshlilerden gelen davul seslerini duydu. Hazırladıkları sürprizi daha sonra göreceğini biliyordu; gündoğumuna daha saatler olduğu için karanlık Keshlilerin yayılmasını gizliyordu. Duvarlardaki nöbetçiler en iyi olasılıkla karanlıkta sadece süvariler ve atlı piyadelerin yayıldığını, ağır piyade ya da savaş makinesi olmadığını tahmin edebilirdi; Dash hızlı ilerleyen birlikleri haftalar öncesinden içeri soktuklarını tahmin ediyordu ve bu yavaş hareket eden birlikler gözden uzak durmuştu. Eğer Krondor'da normal bir garnizonun sadece yarısı olsaydı, Kesh bu ölçekte bir saldırı yapmayı asla göze alamazdı. Yani haberler hem iyi, hem de kötüydü: sadece kılıçlı adamlar ve atlı okçularla çarpışacaklardı, ama çok fazlasıyla.

Dash bunun, Duko'nun Patrick'e gönderdiği mesajda belirtmiş olduğu kaçan Keshli subayın Krondor'un zayıflığı haberiyle ordusuna başarıyla ulaştığı anlamına geldiğini tahmin ediyordu.

Mesajdaki tek iyi şey, Jimmy'nin hayatta olması ve Malar'ın öldüğüydü.

Saraydan gelen haber de aynı derecede karışıktı. Lord Brian zehrin kalıcı etkilerine sahip olacak olmasına karşın, Patrick, Francie ve babası iyileşecekti. Lord Rufio ve bölgedeki diğer birkaç soylu ölmüştü. İki subay duvarda yer alacak kadar iyileşmişti, ama Dash Kesh ordusunu birkaç saatten fazla, en iyi olasılıkla bir ya da iki gün tutacak kadar adamları olmadığını biliyordu.

Şehrin savunmasında hâlâ çok fazla zayıflık vardı. Bulmak için Şakacı olmanızın gerekmediği, şehre giren yollar vardı. Durup incelemek için zaman ayrıldığı takdirde, kuzey duvarındaki kuru su yolunun yarım düzineden fazla girişi vardı. Dash bent kapaklarının tamir edilmiş olmasını dilerdi. Böylece kanalı suyla doldurabilirlerdi,

ama bunu yapmak yüz tane mahzenin ağzına kadar suyla dolmasına yol açardı. Aniden Dash'ın aklına bir fikir geldi. "Gustaf!" diye bağırdı. Paralı asker belirip, "Şerif"" dedi.

"Yanına iki adam al ve şehir cephaneliğine git. Queg ateş yağımızın kalıp kalmadığına bak. Kalmışsa, işte yapacakların." Dash planının dış hatlarını anlattı, ardından Mackey'ye, "Ben yokken burası sana emanet," diye seslendi. "Elimden geldiğince çabuk dönerim."

Dash koşarak duvardan inip Kuzey Kapısı yolunun kavşağına kadar Yüksek Cadde'de koştu. Zekice temizlenmiş ara sokağa ulaşana kadar yanmış binaların arasından geçti ve şafak öncesi karanlığına rağmen sokakta hızla ilerledi.

Hedefine elinden geldiğince zamanında varmak için yaralanmayı göze alarak çitlerden atlayıp engellerin altından eğilerek geçti. Görünüşte bir mahzene inen, aradığı kapıyı buldu, ama kapı aslında Şakacıların kontrol ettiği ve karargâhlarına giden tünellerden birine açılıyordu.

Hızını koruyarak elinden geldiği kadar sessizce taş basamaklardan hızla indi. Hızla dönerken sol eliyle taş duvarın köşesini kavradı.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bir adam döndü ve tepki veremeden Dash elinden geldiği kadar sert bir şekilde adama çarptı ve adam ses çıkartamadan taş zemine yığıldı. Dash su yolunu takip eden geniş bir kaldırımda yürüdü. Su yolunda yavaşça akan çok az su vardı. Gustaf yağı bulur ve söylediği gibi kullanırsa, Dash bunun değişeceğini biliyordu.

Dash duvarın yandakilerden farklı görünmeyen bir kısmında durdu, ama baskı uygulayınca, kolayca dönmesi için bir şaftın üstünde kusursuz bir şekilde dengelenmiş duvar ardına kadar açıldı. Dash kısa bir tünelde seğirtip düz bir kapıya ulaştı. Dash burada durmakla, konuşmadan öldürülme riskinin çok büyük olduğunu biliyordu.

Kendi tarafındaki kilitleri açtı, ama kapıyı açmak yerine geri çekildi. Duyulabilir tıkırtılar birilerini alarma geçirdi ve bir süre sonra kapı ardına kadar açıldı ve dışarı meraklı bir yüz uzandı. Dash hırsızı yakaladı ve dengesini kaybetmesi için etrafında döndürerek ileri çekip kapıdan içeri itti.

Adam kapının diğer tarafında duran iki kişiye çarptı ve yere devrilerek üst üste yığıldılar. Dash içeri girdi. Silahlı olmadığı görülsün diye ellerini kaldırdı. Ama durumu açıklığa kavuşturmak için, "Silahsızım!" diye bağırdı. "Konuşmaya geldim!"

Önlerinde, kılıcı hâlâ yanından sarkan Krondor Şerifi'nin durduğunu gören Şakacılar'ın karargâhı Ana'nın sakinleri şaşkına döndü. Odanın ilerisinden Trina, "Vay Şerif Züppe, bu onuru neye borçluyuz?" dedi.

Dash çoğu şaşkınlıktan öfkeye değişen yüzlere bakarak, "Sizi uyarmaya geldim," dedi. "Neye karşı?" diye sordu bir adam. "Tünellerdeki Keshlilere karşı mı?"

"Onlar sizin sorununuz," dedi Dash. "Kapıların dışındakiler benim. Hayır. Yarım saatte kalmadan bu oda ve Ana'nın geri kalanı sular altında kalacak." "Ne!" diye bağırdı bir adam. "Yalan," dedi bir diğeri.

"Hayır, yalan değil," dedi Dash. "Kuzey su yolunu ve Kokuşmuş Sokak'ın altındaki yan geçidi su altında bırakacağım. Ana geçidin yukarısındaki menfezler," az önce girdiği kapıyı ve arkasındaki geçidi gösterdi, "parçalanacak ve bütün su buraya dolacak. Bütün buralar öğleye kadar su altında kalmış olacak."

Trina, yanında iki tane çok iri ve tehditkâr görünüşlü adamla Dash'ın yanına geldi. "Bizi dışarı çıkarmak için böyle söylemiyorsun, değil mi Şerif Züppe? Lağımlarda koşuşturmamız ve henüz bulmayı başaramadığın Keshlilere rastlamamız işine yarayabilir." "Olabilir, ama değil."

"Ya da belki kapıyı kırdıklarında Keshliler üstümüzden geçsin diye sokaklarda dikilmemizi istiyorsundur?" dedi yakındaki bir adam hançerini çekerek.

"Pek sayılmaz," dedi Dash. "Yolda yeterince engel var. Fazlasına ihtiyacım yok."

"Sana inanırdım," dedi Trina, "tabii kuzey bent kapaklarının savaşta zarar gördüğünü ve tamir edilmeden açılamayacağını bilmeseydim."

"Tamir etmiyorum," dedi Dash. "Yakıyorum."

Birkaç adam güldü. "Yarısı suyun altında olan bir kapağı yakacakmış!" dedi biri. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Queg ateş yağıyla."

Aniden bir adam, "Suyun altında da yanar!" dedi

Trina dönüp emirler yağdırmaya başladı ve adamlar paketleri, çıkınları ve çuvalları almaya başladı. Kadın Dash'ın önünde durup, "Neden bizi uyarıyorsun?" diye sordu.

Dash kadının kolunu tutup gözlerinin içine baktı. "Hayatım boyunca bazı hırsızları sevdim." Kadını öptü. "Bana aptal diyebilirsin," dedi Dash kadın geri çekildikten sonra. "Ayrıca hiçbir işe yaramayan kılıksız bir grup olabilirsiniz, ama benim hiçbir işe yaramayan kılıksız grubumsunuz." "Nereye gideceğiz?" diye sordu kadın. Dash kadının genel olarak Şakacılar'dan bahsetmediğini biliyordu.

"Yaşlı adamı Barret'in Kahve Evi'ne götür. Yeniden yapımı neredeyse bitti ve Roo Avery içeriye çoktan yiyecek depoladı. Prens Arutha'nın Yolu'nun altındaki lağımlarda oranın bodrumundaki bir sahanlığa çıkan bir tünel var. Orada saklanın."

Kadın Dash'ın gözlerinin içine bakıp, "Başıma, değeceğinden daha fazla sorun açtın Şerif Züppe, ama şimdilik sana borçluyum," dedi.

Dash gitmek için dönmeye başladı, ama kadın onu tutup öptü. Kulağına fısıldayarak, "Ölme kahrolası," dedi.

"Sen de," diye fısıldadı Dash. Ardından dönüp tünelde hızla ilerlemeye başladı. Bayılttığı adamı ayıltmak için durdu ve bu numarayı, Şakacılar güçlerinin doruğundayken Ana'ya davetsiz girmek için kullanmamış olduğuna sevindi; öyle olsaydı bu tünelde bir yerine bir düzine muhafız olurdu.

Sersemlemiş adam Dash'ın ona söylediklerini tam olarak anlamamış gibiydi, ama çabucak yer seviyesine çıkmasını anlayacak kadar parçaları bir araya getirmişti.

Dash Ana'nın altından geçen ana su yolunda ilerledi ve yukarıdaki menfezlerin kırık olduğu bir yere vardı. Sıçrayıp kafasının üstünde duvardan çıkan kalın sert kil borunun kırık bir çıkıntısına tutundu. Kendini yukarı çekip borunun üstüne çıktı ve geçmesine yetecek kadar geniş olan duvardaki bir kırığa ilerledi. Kırıktan sürünerek geçip başının üstünde beliren geniş bir deliğin olduğu yere çıktı. Kendini yukarı çektiğinde, kuzey su yolunun tabanında duruyordu. Şafak öncesi griliğinde etrafına baktı ama kimseyi göremedi. Doğuya doğru koştu.

Su yolunun sonuna ulaştığında, Gustaf ve adamlarım büyük ahşap kapağın önünde dikilirken buldu. İki adam kapağın her iki tarafındaki desteklere baltayla girişmişti bile.

Dash, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Gustaf buruk bir biçimde gülümsedi. "O destekler istediğimiz gibi bel verir ve hepimiz boğulmazsak, işe yarayabilir." "Ne kadar yağ buldunuz?"

"Birkaç fıçı. Adamlardan birkaçına, dediğin gibi onları kil testilere boşaltmasını söyledim." Dash, iki adamın küçük fıçılardan büyük kil testilere yapışkan, kötü kokulu naftalini boşalttıkları Gustaf'ın

gösterdiği yere koştu. "Testilerin yalnızca aşağı yukarı üçle birini doldurun," dedi Dash.

"Ve tapaları takmayın. İçlerine hava girmesini istiyoruz."

Adamlar başlarını salladı. Dash Gustaf'ın yanına dönerken, "Ve o maddeyi temizleyene kadar ateşten olabildiğince uzak durmanız gerekecek," dedi. "Bol miktarda sabun kullanın. Unutmayın, suyun altında da yanıyor."

Ahşap kapının esnemesine eşlik eden büyük bir çatırtı duyulunca, balta sallayan adamlar aynı anda geri sıçradı. Kapıdaki çatlaklardan su sızmaya başladı ve yere bir miktar toprak ve çakıl düştü. "Suyun ağırlığına dayanamayacak gibi görünüyor," dedi Gustaf.

"Eninde sonunda, ama bir sonraki büyük yağmuru bekleyemeyiz. Bez parçaları getirdin mi?" "Şurada," dedi Gustaf, kıyıdaki bir kutunun, yanında dikilen bir adamı gösterdi.

"Güzel," dedi Dash, hasarı incelemek için ilerlerken. Baltalı adamlardan birine, "Şu kirişi burasından biraz daha kır," dedi.

Temel taşıyla bent kapısının sağ tarafı arasına sıkıştırılmış kiriş, her tarafı otuz santim kalınlığında devasa bir kirişti. Adam neredeyse kaya kadar sert ağacı parçalamak için baltasıyla işe koyuldu. Adamın vurduğu her seferinde parçalar uçuşuyor, ağaç iyice ayrılıyordu.

Dash adamlara yoldan çekilmelerini ve bez parçalarının ve fıçılarda kalan yağın getirilmesini ve testilerin kıyının üstüne konulmasını işaret etti. Adamlar taş su yolunun kıyısına seğirtti. Dash baltalı adama kenara çekilmesini işaret edip, "Yukarı çık," dedi. İki fıçıyı taşların dibine yerleştirdi ve üçüncüsünü aldı. Bez parçalarını birbirlerine bağlayarak birleştirip dikkatlice naftaline batırdı. Ardından bezlerin bir ucunu fıçılardan birine soktu ve kirişin baltayla doğrandığı yerde küçük bir piramit oluşturacak şekilde alttaki ikisinin üstüne üçüncüsünü yerleştirdi.

Dash birbirine bağladığı bezlerin diğer ucuna seğirtti ve cebinden bir parça çakmaktaşı çıkardı.

Bıçağını kullanarak, naftaline batırılmış bez tutuşana kadar kıvılcım çıkardı. Dash ne beklemesi gerektiğinden tam olarak emin değildi. Büyükbabasından hikâyeler duymuştu, ama sadece bu yağın sadece toz kireçtaşı ve sülfürle karıştırılmış şeklinin kullanımının sonuçlarını görmüştü.

Bez bir cızırtıyla tutuştu. Dash koştu.

Alev bezde hızla ilerlerken su yolunun kıyısına ulaştı. Gustaf'ın yanında durdu ve "Söylenildiği kadar çok ısı çıkarıyorsa, ağacın geri kalanını çabucak tutuşturması gerekiyor," dedi. "Su basıncı kapının-"

Alev fıçılara ulaştı. Patladılar.

Patlamaların gücü, daha çok büyükçe bir ateş elde edeceğini düşünen Dash'ın beklediğinden çok daha fazlaydı. Adamlar yere yığıldı ve ikisine kıymıklar saplandı.

Gustaf yerden kalkıp, "Tanrılar!" dedi. "Bu da neydi?"

"Emin değilim," dedi Dash. "Büyükbabam içine çok fazla hava girmesiyle ilgili bir şeyler anlatmıştı ve sanırım kastettiği buydu." "Bakın!" dedi polislerden biri.

Patlama büyük kirişlerin çoğunu parçalamıştı ve kapı, milyonlarca litre nehir suyunun ağırlığı altında esnemeye başlamıştı. Birkaç delikten su akmaya başlayınca kapı büyük bir iniltiyle hareket etmeye başladı. Suyun gücü artarken, kapı daha da hızlı hareket etmeye başladı. Gıcırtılar ve inleme sesleri bir çatırtıyla yer değiştirdi, kiriş ikiye ayrıldı ve aniden bütün kapı bir su duvarının önünde sürüklenmeye başladı.

Dash, su duvarının kanalda ilerleyişini izlemek için kıyıya oturdu. Su taşlardaki yarıklardan aşağıdaki lağımlara akacaktı.

Gustaf, "Eh, bu biraz sıçan boğar," dedi.

"Umarım," dedi Dash, adamın uzattığı eli tutup ayağa kalkarak. Şakacılar'ı düşünerek, "Boğulanlar bizim sıçanlar olmadığı sürece," dedi.

"Bu kil testilerle ne yapacağız Şerif?" diye sordu polislerden biri.

Dash, "Onları kapaklardaki güzel, küçük ateşe atacaktınız," dedi. "Testileri yanınıza alın. Sanırım onları kullanacak başka bir yol bulabiliriz." Adamlar testileri almak için uzandığında Dash, "Dikkatli taşıyın," diye ekledi. Parçalanmış bent kapaklarından geçerek dalgalanan suyu gösterdi. Hızla şehre döndüler ve Yüksek Cadde'nin köşesini döndüklerinde, Dash Gustaf'a, "Buraya barikat kurun," diye bağırdı. Ardından başka bir bloğu gösterip, "Ve şuraya," dedi. "İçeri girdikleri zaman süvarilerin pazara saldırmadan önce dönmelerini istiyorum. Kapılar gider gitmez, okçuları şuradaki, şuradaki ve şuradaki çatılara yerleştir." Kavşağın üç noktasını gösterdi. Gustaf başıyla onayladı. "İçeri girerlerse demediğin dikkatimi çekti."

"Bu sadece bir zaman meselesi. Sanırım önümüzde iğrenç bir gün var."

Gustaf omuzlarını silkti. "Ben paralı askerdim Şerif. İğrenç günler için para alırdım."

Dash başını salladı. Gustaf emirleri iletmek için hızla uzaklaşırken, geri kalan polisler naftalin testilerini kapıya taşımaya başladı. İnsanlar bir yıl önce yaşadıkları gibi başka bir yıkımdan kurtulabilmeyi umut ederek evlerine saklandığı için artık boş olan şehir sokaklarına göz gezdirdi. Kafasını iki yana salladı. Paralı askerler, askerler ve polisler buna dayanabilirdi, vatandaşlar değil. Acı çeken onlardı ve Şerif olarak geçirdiği sürede Krondor halkına daha önce hissetmediği bir bağla bağlanmıştı. Büyükbabasının bu şehri neden bu kadar çok sevdiğini şimdi anlayamaya başlıyordu.

Burası onun şehriydi. Ve Dash şehrin bir kez daha istila edildiğini görmektense, cehennemin en alt katına inmeyi tercih ederdi.

Dash borazanları duyunca kapıya doğru seğirtti. Keshli bir teşrifatçının, generalinin şehri hangi şartlar altında teslim almak istediğini duyurmak için ateşkes bayrağı altında yaklaştığını biliyordu. Dash kapı kulesinin merdivenlerini tırmanıp mazgallara ulaştığında, güneş arkasındaki dağların üstünde yükselirken Keshli teşrifatçının yaklaşmakta olduğunu gördü. Adam bir çöl insanıydı ve her iki yanında da ona eşlik eden ve birer sancak taşıyan bir Köpek Asker vardı. Bir tanesi İmparatorluk'un Aslan Sancağı, diğeriyse bir aile sancağıydı; Dash büyükbabasıyla babasının sancağı ilk bakışta tanımamasını ayıplayacağını biliyordu.

Çavuş Mackey, "Konuşmak istiyorlar," dedi. Dash, "Eh, dinlememek kabalık olur," dedi. Dash teşrifatçının üstüne bir naftalin testisi fırlatmak istiyordu, ama saldırının başlamadığı her dakika onlara hazırlanmaları için biraz daha zaman kazandırıyordu.

Teşrifatçı kapının önüne gelip, "Yüce Kesh İmparatorluğu ve ulu General Asham ibn Al-tuk adına kapıları açıp şehri teslim edin!" diye bağırdı.

Dash etrafına göz atlı ve duvardaki bütün adamların ona baktığını gördü. Duvardaki mazgal dişlerinin arasından eğilip, "Hangi hakla sizin olmayan bir şehri istiyorsunuz?" diye bağırdı.

Mackey'ye göz atıp, "Formaliteleri devam ettirmenin bir sakıncası yok," dedi.

"Bu toprakları kadim Kesh toprakları oldukları için istiyoruz! Şehir adına konuşan kim?" "Krondor Şerifi Dashel Jameson!"

Teşrifatçı her kelimesinde küçümsemeyle, "Prensin nerede dilencilerin gardiyanı?" diye bağırdı. "Yatağının altında mı saklanıyor?"

"Hâlâ uyuyor sanırım," dedi Dash, bu adama zehirlenme hakkında en ufak bir ipucu bile vermek istemeyerek. "Eğer beklemek istersen, ilerleyen saatlerde gelebilir."

"Bu kadar yeter," diye bir ses geldi Dash'ın arkasından. Dash döndü ve bir asker tarafından tutulan solgun yüzlü Patrick'in arkasında dikildiğini gördü. Patrick, omzunun üstünde makamını belirten altın işlemeli mor bir kuşak, altınla işlenmiş göğüs zırhı ve yüzü açık bir miğferden oluşan kraliyet zırhını giymişti. Patrick Dash'ın yanından geçerken, "Bayılırsam, onlara sinirimden gittiğimi söylersin," diye fısıldadı.

Duvara ulaşıp yerleşti ve Dash, arkasından güçlü bir askerin tutmasına karşın, onun için ayakta durmanın ne kadar zor olduğunu gördü. Ama yine de, Patrick kendinde bağıracak gücü buldu.

"Buradayım Kesh köpekleri. Ne diyecekseniz deyin!"

Teşrifatçı Krondor Prensi'ni duvarın üstünde görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Zehircinin başarılı olduğunu düşündüğü açıktı. "Pek saygıdeğer Prens!" dedi teşrifatçı. "Efendim... kapıları açıp teslim olmanızı istiyor. Size ve maiyetinize ulusal sınırlarınıza kadar eşlik edecek." "Salador'un bu tarafı," dedi Dash sessizce.

Patrick, "Ulusumun sınırlarıymış!" diye bağırdı. "Batı Toprakları'nın başkentinin duvarında duruyorum!"

"Bu topraklar Kadim Kesh'tir ve geri isteniyor."

Dash, "Zaman kazandığımızı biliyorum, ama ne diye uğraşıyoruz ki?" diye fısıldadı.

Patrick yutkunup başını salladı. Ardından son gücüyle, "Öyleyse gel ve elinden gelenin en iyisini yap!" diye bağırdı. "İstediğinizi reddediyor ve efendini küçük görüyoruz."

Teşrifatçı, "Aceleci olmayın yüce Prens," dedi. "Efendim naziktir. Teklifini üç kere yapacak. Bu akşam günbatımında ikinci yanıtınızı

duymak için döneceğiz. Tekrar hayır derseniz, yarın şafakta son kez geleceğiz. Ve bu sonuncusu olacak." Teşrifatçı döndü ve atını mahmuzladı.

Dash döndüğünde Patrick'in güçlükle ayakta durabildiğini gördü. "Cesurca bir hareketti yüce Prens," dedi Dash. Patrick'i tutan askere, "Onu dairesine götürüp dinlenmesini sağla," dedi. Dash Mackey'ye dönerek, "Adamları duvardan indirip karınlarını doyur," dedi. "Gözcü olarak birkaç tanesini bırak, ama Keshliler muhtemelen sözlerine sadık kalacak ve yarın şafağa kadar saldırmayacaklardır." Oturdu ve aniden kendini kemiklerine kadar yorgun hissetti. "Sonunda artık şehrin içindeki casuslarının ne zaman saldıracağını biliyoruz." Yaşlı çavuşa bakarak, "Bu gece kapıyı açmayı deneyecekler," dedi.

Güneş doğudaki tepelerin üstünde yükselirken ejderha gökyüzünde uçuyordu. Kıyıyı takip eden mistik enerji, izleyecekleri bir yol oluşturuyordu. Tomas'ın, Valheru'dan kalma sanatları, düşmeden hepsinin birden Ryana'nın sırtında uçmalarını sağlıyordu.

"Biliyorsunuz," dedi Nakor, ejderhanın boynunun dibindeki Miranda'nın arkasında otururken rüzgârın sesini bastırmak için bağırarak, "bir ölüm makinesi olduğu kadar, bu gösteri bizim için bir karşılama töreni hazırlanmış olduğu anlamına geliyor."

Tomas'ın arkasında oturan Pug, "O kadarını ben de tahmin ediyorum," dedi.

"İşte," dedi Tomas, sol aşağıyı göstererek.

Altlarında, Sorgulayıcının Bakışı'ndan Ylith'e kadar güneybatıya bakan bir sahil şeridi uzanıyordu. Ylith limanı, çoğu demir alıp limandan ayrılan gemilerle kaynıyordu. Nakor, "O gemi kaptanları dün gece gördüklerinden hoşlanmamış ve sabah akıntısını yakalıyorlar," dedi.

"Ryana," dedi Tomas, "aşağıya."

Dışına büyük bir binanın inşa edilmiş olduğu şehrin doğu kapısını gösterdi. Kıyıyı takip ederek cesetleri canlandıran kötücül büyüyü besleyen enerjinin kaynağı o binaydı.

Ejderha yere inerken, her taraftan, ne yapacaklarından emin olamayan silahlı adamlar koştu. "İlk önce ben ineyim," dedi Tomas. Pug, "Mecbur kalmadıkça kan dökmeyelim," dedi.

Miranda, "Mecbur kalacağız," dedi.

"Ama o zamana kadar..." Ryana'nın indiği yerin biraz önünü işaret etti. Hepsi suya atılmış bir taş gibi yeri dalgalandıran şeyi görebiliyordu. Boğuk bir sallantı hissedildi ve çabucak genişleyen daireyi takip ederek havaya toz saçıldı. Sırtından indiklerinde daire ejderhanın etrafını rahatça saracak kadar genişlemişti. Ayaklarının altındaki toprak hareketsizdi.

Ama genişleyen dairenin vurduğu yerler sanki bir depremin öfkesiymiş gibiydi, çünkü dalganın çarptığı her asker yere düşüyor, ardından birkaç kez acımasızca havaya fırlatılıyordu.

Ejderha ve binicileriyle karşılaşmak için istilacıların en cesurları kalırken, çoğu dönüp kaçtı. Ryana kulakları çınlatan bir sesle kükreyip havaya ateş püskürünce, kalan askerler de kaçtı. Aklı başında hiçbir insan büyük bir altın ejderhayla yüzleşmek istemezdi.

Dördü de indikten sonra Miranda, "Teşekkür ederiz," dedi. "Bu bize epey zaman kazandırdı." Ryana, "Rica ederim," dedi. Tomas'a, "Tehlike geçtiğinde gideceğim, ama o zamana kadar ihtiyacın olursa çağır," dedi. "Yakınlarda olacağım." Gökyüzüne yükseldi ve güçlü kanat vuruşlarıyla kuzeye doğru gitti.

Tomas binaya yürüdü. Pug, Miranda ve Nakor onu takip etti.

Ejderhanın ayrılmasıyla, şehir kapısının yakınındaki cesur askerlerden bazıları dörtlünün önünü kesmek için koştu. Tomas,

Pug'a imkânsız gelen son derece akıcı ve doğal bir hareketle sırtındaki kalkanım aldı. Hiçbir ölümlü insan bunu aynı şekilde yapamazdı. İlk savaşçı yaklaşmadan önce kılıcı elindeydi.

Adam iri yarıydı ve çift elle kullanılan bir silah taşıyordu. Anlaşılmaz bir savaş çığlığıyla Tomas'ın üstüne koştu, ama Tomas normal hızında ilerlemeye devam etti. Adam havadan yere doğru bir darbe indirince, Tomas kalkanını hafifçe kaldırdı ve kılıç yüzeyde kolayca kaydı. Adam kalkandan kıvılcımlar çıktığını gördü, ama kalkanın yüzeyinde hiçbir iz yoktu. Tomas kılıcını hafifçe savurdu ve adam yere çarpmadan öldü.

Arkasındaki iki adam duraksadı. Biri bağırıp saldırıya geçerken, öteki korkudan dönüp kaçtı. Saldıran adam bir önceki gibi öldü ve Tomas sanki savaş deneyimi olan adamlardan değil de, sinir bozucu sineklerden kurtuluyormuş gibiydi.

Tomas kara taşlardan ve tahtalardan yapılmış binaya ulaştı. Korkunç kara bir leke gibi duruyordu; binada göze hoş gelen ya da herhangi bir şekilde uyumlu hiçbir şey yoktu. Kötücüllük yayıyordu. Tomas büyük siyah kapılara yürüdü ve durdu. Sağ yumruğunu geri çekip kapının en sağına vurdu. Kapı sanki menteşeleri yokmuş gibi içeri doğru patladı.

İçeri girdiklerinde Nakor parçalanmış demir menteşelere bakarak, "Etkileyici," dedi.

Miranda, "Bana onu asla kızdırmamam gerektiğini hatırlat," dedi. "Kızgın değil," dedi Nakor.

"Sadece kararlı. Kızgın olsaydı duvarları yıkardı."

Bina, duvarlara dayalı iki sıra sandalye olan devasa bir kareydi. İki kapısı vardı: girdikleri ve tam karşıdaki…

Odanın ortasında kare bir çukur vardı ve derinliklerinden gelen kırmızı bir parıltı görülüyordu. Çukurun üstünde metal bir platform

asılıydı. "Tanrılar!" dedi Miranda. "Bu ne koku böyle." "Bak," dedi Nakor yeri göstererek.

Her sandalyenin önünde bir ceset yatıyordu. Yanaklarında yara izleri olan savaşçılardı ve sanki korkudan bağırarak ölmüşler gibi hepsinin de ağızları ve gözleri ardına kadar açıktı.

Nakor çukurun yanına gidip içine baktı. Geri çekildi. "Aşağıda bir şey var."

Pug platforma bakıp, "Aşağı inmenin yolu bu gibi gözüküyor," dedi.

Miranda platformun üstündeki kurumuş kanı göstererek, "Ve yukarı çıkmanın," dedi. Tomas, "Dün geceki ölü büyücülüğüne sebep olan şey aşağıda," dedi.

Nakor, "Hayır, bütün şu ölü aptallar gibi o da bir piyon," dedi.

"Fadawah nerede?" diye sordu Miranda.

"Sanırım şehirde," dedi Nakor. "Muhtemelen Baron'un kalesindedir."

Çukurun dibinden garip bir ses geldi. Pug'ın ensesindeki tüyler dikildi. "Bunu burada bırakamayız."

Nakor, "Geri gelebiliriz," dedi.

Miranda, "Güzel," dedi. "Buradan çıkalım."

Girdikleri kapının tam karşısındaki kapalı kapıya doğru ilerledi ve iterek ardına kadar açtı. Kadın kapıyı açar açmaz diğer tarafta, yayları hazır, kalkanlardan bir duvar oluşturmuş ve arkalarında süvariler olan askerleri gördüler.

Sahneyi gördükleri anda, emrin verildiğini duydular ve okçular ateş etmeye başladı.

Dash küfür etti. "Geri kalan düşman askerlerini bulmamız için on iki, on sekiz saatimiz var." Dük Rufio'nun maiyetindeki bir toprak beyi olan Thomas Calhern hizmet edebilecek kadar iyileşmişti; Dash onu vekil Yüzbaşı yapmıştı. "Ne önemi var ki?" dedi. "Kapının dışındaki orduyu gördün mü?"

Dash, "Daha önce hiç savaştın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Dash ile yarı yaşlardaki genç adam.

"Duvarlar sağlam olsaydı, dışarıdakiler tepesinde durduğumuz her duvar için on katı adam getirmek zorunda kalırdı. Onları birkaç gün, belki bir hafta tutabiliriz ve ağabeyim tahmin ettiğim kadar zekiyse, Vykor Limanından yola çıkan birlikler birkaç gün içinde burada olur.

"Ama Kesh haydutlarından bir grup bir gedik açar ve Keshliler duvarların içine girerse, bu savaş başlamadan biter."

Prens'in toplantı odasında oturuyorlardı ve Dash Mackey'ye döndü. "Yeni Pazar Hapishanesi'ndeki çocuklara haber ilet: polislerin sokaklarda etrafı kolaçan etmesini istiyorum." "Bu sokakları halleder," dedi Mackey. "Ama aşağısı ne olacak?" Dash, "O kısmı bana bırak," dedi.

Dash bir kapıdan içeri süzüldü ve aniden boğazına bir hançer dayandı. "Çek şunu," diye tısladı.

"Şerif Züppe," dedi Trina sevinçle. "Seni öldürseydim çok üzülürdüm."

"Benim kadar değil," dedi Dash. "Durumu nasıl?"

Kadın başıyla köşeyi gösterdi. Mahzenin uzak köşesinde bir grup hırsız birbirlerine sokulmuştu.

Dash kahve ve yiyecek kokusu aldı. "Mutfağı yağmaladınız, değil mi?"

Trina, "Burası kahve evi," dedi. "Açtık. Yukarıda yiyecek vardı. Ne sanmıştın?"

Dash kafasını iki yana salladı. "Bu günlerde ne sanacağımı bilmiyorum."

Trina onu, yaşlı adamın, Barret'te sedye gibi taşındığı alçak bir yatakta yattığı yere götürdü. Fısıldayarak, "İyi değil," dedi.

Dash, ona bakıp da hiçbir şey söylemeyen yaşlı adamın yanına diz çöktü. Yaşlı adamın uzattığı elini tuttu. "Amca," dedi hafifçe.

Yaşlı adam Dash'ın elini hafifçe sıktıktan sonra bıraktı. Tek gözü kapandı.

Kadın eğildi ve bir süre sonra, "Tekrar uykuya daldı," dedi. "Bazen konuşuyor, bazen de konuşamıyor."

Dash kalktı ve bodrumun, sandık yığınlarının olduğu nispeten daha sessiz bir köşesine gittiler. "Ne kadar zamanı kaldı?" diye sordu Dash.

"Birkaç gün, belki daha da az. Yanıkları iyileştiği zaman rahip onu kurtaranın sadece ya büyük bir yaşama gücü ya da Tanrıların bir hediyesi olduğunu söylemişti. O zamandan beri bu günün geleceğini biliyordu."

Dash onu büyüleyen bu garip kadına baktı. "Kaç kişi kaldınız?"

Kadın alaycı bir yanıt verecekti ki vazgeçip, "Bilmiyorum," dedi. "Şehre yayılmış belki iki yüz kişi daha vardır. Neden sordun?"

"Haberi yay; dövüşebilecek herkese ihtiyacımız olacak. Keshliler hepinizi köle pazarına satacak, bunu biliyorsun."

"Tabii bizi bulabilirlerse," dedi Trina.

"Şehri alırlar ve bir haftadan fazla ellerinde tutarlarsa, bulurlar."

"Belki."

"Pekâlâ, bir kılıçla gelen ve dövüşen herkesi, suçlarından dolayı affedeceğim." "Garanti mi?" diye sordu kadın.

"Söz veriyorum."

"Haberi iletirim," dedi kadın.

"Yapman gereken daha acil işler var. Keshliler teslim olmamız için bize şafağa kadar süre verdi, aksi takdirde saldıracaklar. Bunun, o zamana kadar kapılardan birini açmaya çalışacakları anlamına geldiğini varsayıyoruz."

"Ve bizden kapıları gözetleyip sana haber vermemizi mi istiyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Gözlerinin içine bakarak kadına yaklaştı. "Onları yavaşlatmak zorundasınız."

Kadın güldü. "Siz oraya gelene kadar kapıyı savunmamızı istiyorsun."

Dash gülümsedi. "Onun gibi bir şey," diye tekrarladı,

"Kardeşlerimden bunu yapmalarını isteyemem. Biz savaşçı değiliz. Elbette, Şakacılar'ın arasında bazı dayakçılar var, ama çoğumuz bir kılıcın ucunun ne tarafta olduğunu bilmeyiz."

"O halde öğrenseniz iyi olur," dedi Dash. "Onlardan bunu isteyemem." "Evet, ama emredebilirsin," dedi Dash yavaşça. Kadın hiçbir şey söylemedi.

Dash, "Yaşlı adamın, işleri bir süre idare edemeyeceğini biliyorum," dedi. "Bahse girerim şu anki Günustası sensindir." Kadın sessizliğini korudu.

"Senden adil bir değiş tokuş dışında hiçbir şey istemeyeceğim." "Teklifin ne?"

"Saldırdıkları kapıyı tutun. Ben oraya hızlı bir birlik getirene kadar kapıyı savunun, ben de herkesi affedeyim."

"Genel bir af mı?"

"Yaşlı adamla yaptığım anlaşmanın aynısı."

"Yeterli değil."

"Daha ne istiyorsun?" diye sordu Dash.

Kadın odayı gösterdi. "Nasıl Krondor'un Şakacılar'ı olduğumuzu biliyor musun?" Dash, "Çocukluğumdan beri büyükbabamdan Şakacılar ile ilgili hikâyeler dinledim," dedi. "Ama sana hiç loncanın nasıl kurulduğunu anlattı mı?" "Hayır," dedi Dash.

"Loncanın ilk lideri Adil Adam adındaki biriymiş. Şehirdeki farklı çeteler arasındaki anlaşmazlıkları çözen o adammış. Vatandaşlardan çok birbirimizi öldürüyormuşuz. Halktan çaldığımız kadar birbirimizden de çalıyormuşuz. Ve bunun için asılıyormuşuz.

Adil Adam bunu düzeltmiş. Çeteler arasında ateşkes yapmaya başlamış ve işleri düzenlemiş. "Bize Ana denilen bir yer bulmuş ve rüşvet verip bazılarımızı hapisten çıkarıp darağacından kurtarmış.

"Büyükbaban doğmadan önce yönetimi Dürüst Adam devralmış.

Adil Adam'ın gücünü sağlamlaştırıp loncayı, Eliuzun Jimmy'nin çatılarda dolaştığı o günlerdeki haline getirmiş.

"Birkaçınız tehlikeli yolu seviyor Dash. Bazılarımız kafa kırmayı seviyor ve bunun için bahanemiz yok. Ama çoğumuzun sadece eli kötü gelmiş. Çoğumuzun gidecek başka yeri yok." Dash bodruma göz attı. Her yaştan adamlar ve kadınlar buraya toplanmıştı ve Dash büyükbabasının ona dilenci çeteleri, sokaklarda koşan sokak

çocukları, meyhanelerde çalışan kızlar ve diğerleriyle ilgili anlattığı hikâyeleri hatırladı.

"Genel af çıkarsa, ertesi gün sokaklara geri döneriz ve çoğumuz yasaları çiğner ve tekrar başladığımız yere döneriz. Bir prensi olan ve ona tutunup yükseklere sadece bir Eliuzun Jimmy vardı."

Trina Dash'ın kolunu sıktı. "Anlamıyor musun? Büyükbaban yıllar önce bir gece Prens'in hayatını kurtarmamış olsaydı, hayatını bu insanlarla geçirecekti. Kardeşi yerine o yatakta o da yatıyor olabilirdi. Ve sen de Şerif olmak yerine, şuradaki o genç delikanlılarla birlikte önümüzdeki savaştan nasıl sağ çıkacağını, nasıl yemek bulacağını ve Şerifin pençelerinden nasıl uzak durmaya çalışacağını düşünüyor olabilirdin.

"Sen sadece kaderin cilvesi sayesinde soylusun Dash."

Kadın Dash'ın gözlerinin içine baktı, ardından onu uzun ve ateşli bir şekilde öptü. "Bana bir söz vermelisin Dash. Bana bir söz ver, ben de ne istiyorsan yapayım."

"Nedir o söz?"

"Onları kurtaracaksın. Hepsini."

"Kurtarmak mı?"

"Karınlarının doymasını, üstlerinin başlarının tam olmasını, sıcak ve kuru olmalarını ve tehlikeden uzak olmalarını sağlayacaksın."

Dash, "Ah Trina, neden şehri taşımamı istemiyorsun?" dedi. Kadın onu tekrar öptü "Daha önce hiçbir erkeğe sana karşı hissettiklerimi hissetmemiştim," dedi fısıldayarak. "Belki bunca yıldan sonra sonunda aşk budalası bir kız gibi davranıyorumdur. Belki aptalca düşlerimde kendimi bir soylunun karısı olarak görüyorumdur. Belki de yarın ölmüş olurum.

"Ama Krondor için savaşacaksak, hepimizi kurtarman gerekiyor. Anlaşma bu, anlamsız bir genel af değil. Şakacılar'a göz kulak olmalısın. Söz bu."

Dash sanki ezberlermiş gibi yüzünün her ayrıntısını inceleyerek uzun süre kadına baktı. Sonunda, "Söz veriyorum," dedi.

Trina Dash'a baktı ve gözleri doldu. Yanaklarından yaşlar süzülürken, "Anlaştık," dedi. "Bizden ne yapmamızı istiyorsun?"

Dash ona ne yapmaları gerektiğini anlattı ve bir süreyi daha beraber geçirdiler. Ardından hayatında yapmak zorunda kaldığı en zor şeyi yaparak kadının yanından ayrıldı ve hayatının asla aynı olmayacağını bilerek Barret'ten çıktı.

Dash tutması imkânsız olan bir söz verdiğini biliyordu. Ya da tutarsa görevine ihanet etmiş olacağını.

Şehri kurtarmak her şeyden önce geldiği için şartlar bunu gerektiriyordu. Krondor düşer ve hepsi ölürse, sözün bir anlamı kalmazdı zaten. Ama kalbinin derinliklerinde verdiği hiçbir sözün asla aynı şekilde olmayacağını biliyordu.

-26-
KEŞİF

Pug'ın kolu öne uzandı.

İleri doğru bir enerji dalgası, ilerlerken havayı büken bir güç duvarı fırladı. Oklarını az önce bırakmış okçular duvar onlara çarpmadan az önce oklarının parçalandığını gördü.

Askerler, sanki dev bir çocuğun kolu masadaki oyuncakları kenara atarmış gibi geriye fırladı.

Atlar sanki kaldırılıp atılmış gibi üç metre geriye fırlayınca, üstlerine düşerek binicilerini öldürdü.

Korkuyla kişnediler ve ayaklarının üzerine düşmeyi başarabilmiş olanlar sıçrayıp tepinerek kaçtı. Pug, Tomas, Miranda ve Nakor, inleyerek yerde yatan adamları geçerek Pug'ın büyüsüyle açılmış yoldan yürüdü. Daha dayanaklı bir savaşçı kılıcı elinde ayağa kalkıp hamle yaptı. Tomas'ın kılıcı beyaz kınından sessizce çıktı ve bir adım atamadan adamın hayatını aldı. Ylith'in kapılarına doğru yürüdüler.

Kapıdaki bir muhafız olanlara tanık olmuştu ve çılgınca kapıların kapatılmasını emrediyordu. Tomas kapılara ulaştığında, adamlar tüm güçleriyle kapıları itiyordu. Kapılar yavaş yavaş ona doğru geliyordu ama Tomas uzanıp kalkanını sol kanada, kılıcını da sağ kanada koydu ve tek bir itişle kapılar, bir düzine adamı yere devirerek içeri doğru savrularak açıldı.

Nakor, "Elvandar'dan daha önce ayrılmasını dilerdim," dedi. Pug başıyla onayladı. "Ama yemin yemindir. Şu ana kadar kendi yuvasında bir tehdit görmüyordu."

Miranda, "İleri görüşlü olmayan birisi de güç sahibi olabilir," dedi. "İleri görüşlü olmamakla ilgisi yok," dedi Pug. "Sadece durumun farklı değerlendirilmesi." "Şimdi nereye?" diye sordu Miranda.

"Ylith'i hatırladığım kadarıyla," dedi Nakor, "bu sokak Yüksek Cadde'ye çıkıyor, sağa dönüyor ve düz gidip kaleye varılıyor."

Duvardaki okçular bir yaylım ateşi açınca Pug koruyucu bir engel kaldırdı. "Onlara aldırış etme," dedi Tomas'a. "İlgilenmemiz gereken daha önemli meseleler var."

Tomas çocukluk arkadaşına gülümsedi. "Anlaştık." Sakince Ylith'te ilerlediler. İşgalin yıkımı her yerde görülebiliyordu. Bazı binalar yeniden yapılmıştı, ama boş yüzlerden başka bir şeye benzemeyen, kapıları menteşelerinden sökülmüş ve pencereleri parçalanmış diğerleri hâlâ boştu. Çevreleri titreşen mavi bir enerji küresiyle kaplı dörtlüyü gören adamlar koştu. Yakındaki sokaklardan ve caddelerden okçular çıkıp ateş ediyordu; oklar büyülü kabuğa çarpıp zararsızca yere düşüyordu. Dönmeleri gereken köşeye ulaştıklarında başka bir okçu birliğiyle karşılaştılar. Engele bir düzine ok çarpıp sekti ve Tomas okçuların ilk sırasına üç buçuk metre kala koşmaya başladı. Nakor, "Onlara dikkat ettiğimiz sürece bu adamlar bizim için tehlikeli değil, ama ilerilerde bir yerlerde çok tehlikeli birisi var," dedi. "Bunu biliyor musun," diye sordu Tomas, "yoksa tahminde mi bulunuyorsun?"

"Tahminde bulunuyorum," dedi Nakor.

"Ama bir şeyden şüpheleniyorsun," dedi Miranda.

"Neden?" diye sordu Pug.

"Henüz konuşmak istemeyeceğim bir şey," dedi Nakor. "Ama evet, bir şüphem var."

"Bunları ciddiye almayı uzun zaman önce öğrendim," dedi Pug. "Ne öneriyorsun?"

Askerlerin bir barikat oluşturmak için arabalar getirdiği geniş bir kavşağa yaklaşıyorlardı. Nakor, "Sadece dikkatli olmamızı," dedi.

Üstlerine ok yağdı ve korumanın yerinde olduğunu bilmelerine rağmen Miranda ile Nakor irkildi.

"Sinir bozucu," dedi Nakor.

Pug, "Katılıyorum," dedi. "Ve dediğin gibi, eğer konsantrasyonumun azalmasına izin verirsem tehlikeli olabilir. Bir dakika durun."

Durdular ve Pug elini kaldırdı. Gökyüzünü gösterdi ve koruyucu kürenin dışında, doğrudan parmağının ucundan çıkan, beyaz bir ışık kıvılcımı belirdi. Pug parmağını çevirince küçük beyaz ışık noktası hızla dönmeye başladı. "Gözlerinizi kapatın!" dedi Pug.

Işık noktası öğle güneşinden daha parlak bir şekilde patlayınca aniden ortalık siyah beyaza büründü. Işık parlaması yalnızca bir an sürdü, ama etkisi tam anlamıyla kör ediciydi. Pug ve arkadaşları gözlerini açtı ve adamların korku ve panikle bağırdığını gördü. Bazıları etraflarını yoklarken, bazıları elleri gözlerinde dizlerinin üstüne çökmüştü.

Paniğe kapılmış adamların her tarafta, "Kör oldum," dediği duyuluyordu. Körleşen adamlar şehri savunmayı bırakmıştı. İki arabanın arasındaki bir açıklıktan geçtiler. "Etkisi ne kadar sürecek?" diye sordu Miranda.

"Bazıları için bir günden çok değil, diğerleri içinse saatler," dedi Pug. "Ama bu grup bize daha fazla sorun çıkarmaz."

Barikattaki son engelin de etrafından dolaşıp şatoya doğru yürümeye başladılar. Görüş alanlarında kalan diğer askerler sokakta yürüyen dört güçlü varlığı görünce kaçtı. Paniğe kapılmış bir nöbetçi köprünün kaldırılması için bağırdı ve yüz metre kala köprünün kalkmaya başladığını gördüler. Tomas kılıcı elinde rahat bir tempoda koşmaya başladı ve Pug koruyucu kabuğun dışına çıktığını fark etti. Küreyi tutmak fazla konsantrasyon istemediği halde, daha sonrası için enerji gerekeceğinden korumayı indirdi. Tomas, iki metre yüksekliğe ulaşmış köprünün üstüne atladı. Kılıcını hızla savurarak

sağdaki kalın zinciri kesti ve bir insan başı büyüklüğündeki halkalardan bir kıvılcım patlaması ve sağır edici bir ses çıktı.

Ardından sol zinciri kesti ve köprü gürültüyle yerine oturdu. Şatonun içindeki askerler kapının parmaklıklarını tutan vincin iplerini kesti ve ağır demir kapı kayarak önlerine indi ve demir uçları yüksek sesle taşa çarptı. "Altından geçebilmeniz için kapıyı kaldırabilirim," dedi Tomas. Miranda, "Hayır, bana bırak," dedi. Ellerini bir hareketler dizisi şeklinde sallayıp sağ avuç içini kaldırdı, ardından sağ kolunu kapıya doğru uzattı. Elinin etrafında, kıvılcımlar saçan gümüş beyazı bir ışık topu oluştu, ardından, sanki bir çocuk tarafından tembelce atılmış bir top gibi ileri fırlayıp demir kapının merkezine çarptı. Enerji kıvılcımlar saçıp cızırdayarak parmaklıklara yayıldı ve kapıdan duman çıkmaya başladı. Ardından ilk önce kırmızıya, sonrasından da akkora dönüşerek ısındı. Metrelerce ötede durmalarına karşın, eriyip akmaya başlayan metalin yakıcı sıcaklığını hissedebiliyorlardı. Kapı kulesindeki adamlar bağırmaya başladı ve yanan kapıdan yükselen muazzam ısı yüzünden kaçtılar.

Erimiş metalin tahtaya değdiği yerlerden alevler ve duman yükseliyordu. Dakikalar içinde geçmelerine yetecek kadar geniş bir delik açıldı. "Nereye bastığına dikkat et Nakor," dedi Miranda. "Sen de," dedi Nakor.

"Sandalet giyen ben değilim," dedi kadın.

Avluya girdiler ama ortalıkta kimseyi göremediler. Garnizonda kalan diğer askerler, demir kapının yok edilmesiyle kaçmış olmalıydı. Küçük dış avluyu geçip şatoya girdiler.

İlk hükümdarları korsanlardan ve tüccarlardan biraz daha fazlası ve limanları her şeyleri olduğu için, yıllar boyunca Ylith limanına küçük bir kale hakim olmuştu. Ama Krallık Yabon'u işgal ettikten sonra yeni Baron, şehri Kuzey Elleri'nden Yabon'a akına gelen goblinlerden ve Kara Yol Kardeşliği'nden korumak için şehrin kuzey ucuna bu şatoyu yaptırtmaya karar vermişti. Beş nesildir Baronluk'un işleri buradan yürütülmüştü.

Çift kanatlı devasa meşe kapılara giden geniş merdivenleri çıktılar. Tomas iterek kapıyı açtı ve kapının arkasındaki bir insan kolu kalınlığındaki kalas parçalanırken kanatlar gürültüyle birbirinden ayrıldı.

Eşiği geçmeden önce Nakor, "Dikkat edin," dedi. "Burası bir güç merkezi."

Tomas, "Hissedebiliyorum," dedi. "Garip bir his, hiçbir Valheru'nun karşılaşmadığı bir şey." Pug, "Bu bazı şeyleri açıklıyor," dedi. "Kapının diğer tarafındaki şeyle bir Ejderha Lordu karşılaşmamışsa..." Gözlerini kapayıp sezgilerini ileri gönderdi. Kapıda bir koruma büyüsü vardı; eğer korunmadan geçseydiler, kül olacaklardı. Pug çabucak koruma büyüsünün doğasını belirledi ve karşı büyü yaptı. "Güvenle geçebiliriz," dedi.

Tomas kılıcı ve kalkanı hazır, en önden içeri girdi. Pug'ı Miranda ve Nakor takip etti. Eski baronluk salonuna girer girmez, sanki başka bir dünyaya adım atmış gibi oldular. Salon ölüm kokuyordu ve yerlerde kan lekeleri vardı. Her tarafa kafatasları ve kemikler saçılmıştı ve ortamı belli belirsiz bir pus karanlıklaştırıyordu. Duvarlarda, sanki bir şey alevlerdeki havayı çekiyormuş gibi ışıkları titrek ve kırmızı meşaleler yanıyordu. Büyük salonun her iki tarafında da artık insan olmayan adamlar duruyordu. Gözleri ışıldayan kırmızı mücevherler gibi parlıyordu, kasları doğal olmayan biçimde büyüktü ve derileri gerilmişti. Hepsinin yüzünde de yara izleri ve deli ifadeleri vardı. Bazıları seğiriyor, bazılarıysa bir şeyler geveliyordu ve hepsinin de üst bedenlerini kaplayan mistik dövmeler vardı. Bazıları çift ağızlı balta taşıyordu, bazılarıysa kılıç ve kollarına taktıkları küçük kalkanlar.

Saldırmaya hazır gibi görünüyorlardı, ama yine de bir şey bekliyor gibiydiler. Salonun büyük kemerli pencereleri, dışarıdan çok az ışık gelmesi için kırmızı ve siyaha boyanmıştı. Pencerelerdeki rünler garipti ve görünüşleri iğrençti.

Nakor pencereden pencereye göz attı. "Bunlar yanlış," diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Miranda.

"O rünleri kim yazdıysa, çok... çok korkunç bir şey yapmaya çalışıyormuş. Ama... doğru yapılmamışlar."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Tomas. Kılıcı elinde, bir o tarafa bir bu tarafa bakarak yavaşça salonun ortasına ilerliyordu.

"Yıllarca Wodar-Hospur'un El Yazması ile uyumaktan. Bir şeyleri bilmem gerektiği zaman onları hatırlıyorum. Bunun hakkında çok fazla düşünseydim, beni altüst edebilirdi."

Salonu geçerlerken, baronluk tahtının sağ tarafında, durmalarına sebep olan bir şekil gördüler, insan olmadığı belliydi. Derisi çok soluk mavi olmasına karşın kabaca insana benziyordu. Sırtında, parlak beyaz tüylü büyük kanatlar vardı. Tahtın sol tarafında, üstüne rünler işlenmiş siyah bir cüppe giyen bir adam duruyordu. Boynunda gümüş rengi bir gerdanlık vardı.

Tahtta oturan, yaşına rağmen hâlâ güçlü görünen yaşlı bir savaşçıydı. Karanlık güçlere hizmet etmeyi seçenlerde yaygın olan kuyruğu durmasına rağmen, yol yol beyazları olan kısa saçları vardı. Ve yanaklarındaki törensel yara izleri açıkça görülebiliyordu.

Temkinli bir bakışla girenlere baktı ve "içinizden biri Pug adındaki büyücü olmalı," dedi.

Pug bir adım öne çıkıp, "Pug benim," dedi.

"Eninde sonunda bana sorun çıkaracağına dair uyarılmıştım." "Sen General Fadawah'sın," dedi Pug.

"Kral Fadawah!" dedi adam korkusunu gizleyemeyen bir öfkeyle.

Nakor, "İddia ettiğin o unvan, tartışmamızın temelini oluşturuyor gibi görünüyor," dedi.

Fadawah'ın bakışları Tomas'a kaydı ve "Bu ne?" diye sordu.

Tomas, "Adım Tomas, Elvandar'ın Savaş Şefi'yim," dedi.

Fadawah'ın solundaki varlık gülümsedi. Çarpıcı şekilde güzel olmasına rağmen, yüz hatları zalim ve kötücüldü ve o güzellik için iki kat korkutucuydu: altın sarısı saç lüleleriyle taçlanmış çıkık bir alın ve düz, şahane bir burun. Dudakları dolgun ve şehvetliydi ve gözleri uçuk maviydi. Vücudu güçlü gözüküyordu ve hareketsiz otururken bile etrafında bir tehlike havası vardı.

Konuştu ve her sözcüğünde ortama umutsuzluk yayıldı. "Valheru!" dedi. Yaratık bir adım öne çıkıp, "Kenara çekilin Majesteleri," dedi.

Fadawah kalkıp, sessizce konuşulanları dinleyen diğer adamın arkasına geçti.

Tomas'ın karşısına geçen varlık, yapı olarak onun eşiydi. Yaratığın sesi boğuk bir kahkaha şeklinde çıktı. "Ejderha Ordusu'ndan biriyle karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu." Tomas'ın kalkanına vurmak için aniden yumruğunu savurdu. Tomas geriye sıçradı ve hareketsiz duran bir düzine muhafız harekete geçti.

Nakor ya da Pug davranamadan Miranda tepki verdi. Avuçları yere bakacak şekilde ellerini yanlara açıp hızla etrafında döndü ve bir güç sözcüğü söyledi: elinden elmas şeklinde bir enerji çıktı ve havada ıslık çalarak savaşçılardan birinin arkasındaki duvara çarptı. Duvardan sekti ve arkadaki başka bir savaşçıya çarptı. Tereyağını kesen keskin bir bıçak gibi adamı ikiye böldü. Salonda uçtu ve Miranda Tomas'a, "Eğil!" diye bağırdı. Pug Miranda'nın yok edici enerji bıçağına aldırış etmeyip yaratığa döndü. Çıplak elle dövüşen bir keşiş gibi elleriyle daire çizerek tek bir hareket yaptı. Ama bir vuruş yapmak yerine, ellerini göğsüne kadar çekip bağırarak bir sözcük söyledi. Ellerinden, havayı bin yumruk gibi yaran görünmez bir enerji patlaması çıktı. Kanatlı yaratık havalanıp gerisin geri tahta

uçtu. Fadawah ve gümüş tasmalı adam, yaratığın kanatlarının çarpmasından kaçınmak için uzağa sıçradı.

Nakor sanki saldıracakmış gibi ileri koştu, ama asasıyla vurmak yerine yaratığın karşısına geçti.

"Nesin sen?" diye sordu.

Kalkarken gülen yaratık, sanki şiddet uygulamak için çok önemsiz bir varlıkmış gibi Nakor'u kenara itti. "Çağırılan Kişi'yim!" "Kimsin sen?" diye sordu Nakor yerde otururken. Güzel suratı Nakor'unkinden sadece birkaç santim uzakta kalacak şekilde öne eğilen yaratık, "Sonsuz Umutsuzluk'tan Zaltais," dedi. Nakor, "Tomas!" diye bağırdı. "Onu yok etmelisin." Bir parmak hareketiyle, Zaltais Nakor'u kaldırıp salonun öteki tarafına itti ve eski Isalani kumarbaz duvara çarptı. Nakor yere yığıldı. Tomas Miranda'nın attığı, duvardan duvara sekip hareketsiz duran savaşçıları biçen mistik bıçaktan korunmak için eğildi.

Pug avucunu Zaltais'e doğru çevirdi ve kanatlı yaratığa, onu bir kez daha arkadaki tahta savuran bir enerji patlaması çarptı.

Miranda'nın attığı mistik silah aniden kayboldu ve Tomas ayağa sıçradı. Kalan bir düzine savaşçı etrafını sardı ve Tomas kılıcını savurdu. İnsan ötesi sezgileriyle her darbeden kaçınıyordu. Gedik Savaşlarından beri kullanmadığı altın kılıcını savurdu ve her darbe bir kol ya da kafa aldı.

Miranda Nakor'un nasıl olduğuna bakmak için salonun ortasındaki mücadeleyi koşarak geçti. Kadim kumarbaz hareketsiz yatıyordu.

Miranda yarasının ne kadar ciddi olduğunu anlayamadı.

Pug Zaltais'e doğru yürüdü. Sanki hareket edemiyormuş gibi bir an gözlerini kırpıştırarak oturan yaratığın gözleri odaklandı ve sırıttı. Pug o sırıtışta sadece umutsuzluk hissediyordu.

"Seni hafife almışım Crydeeli Pug, Meclisli Milamber! Kara Macros değilsin, ama gücün var! Akıl hocanın mirasına layık olmaman çok kötü!"

Pug ne yapacağından emin olmayarak bir an duraksadı. Bu duraksama ona Zaltais'in elini oynatmasına ve çevresini siyah enerji sarmallarının sarmasına mâl oldu. Vurdular ve her vurduklarında, Pug hiç yaşamadığı bir acıyla karşılaştı; vahşi pençeler tarafından yırtılan etin acısının ötesinde, her ısırık becerilerinden kuşku duymasına yol açtı. Duraksadı, ardından geri çekildi.

"Pug!" diye bağırdı kocasının geri çekildiğim gören Miranda.

Nakor kalkmaya başlarken, Tomas altın kılıcını savurup son savaşçıyı da öldürdü.

Tomas geri çekilen Pug'ın yanından sıçradı ve altın kılıcını aşağı doğru savurdu. Zaltais, Tomas'ın kılıcını bileğindeki altın bileklikle karşılamak için kolunu kaldırdı. Kılıçtan kıvılcımlar çıktı ve Tomas, kendini kanatlı yaratıktan gelecek bir darbeye açık bırakarak dengesini kaybetti.

Zaltais sağ elinin tersiyle Tomas'ın yüzüne vurdu ve beyaz ve altın sarısı içindeki savaşçı sendeledi.

Tomas Valheru ile birleştiğinden beri, otuz yıldır böylesine güçlü bir yaratıkla karşılaşmamıştı.

Bu yaratıkla karşılaştırıldığında, iblis Jakan bile önemsiz bir sınav gibi gözüküyordu.

Tomas yere düştü ve dudaklarında kan tadı aldı. "Nesin sen?"

"Ben mi?" dedi Zaltais. "Yedinci Çemberden gelen bir Meleğim Tanrıların temsilcisiyim!" Nakor ayağa kalkıp, "Geri çekil!" dedi. "Göründüğü gibi değil. O yalanların ve aldatmacanın yaratığı!" Nakor silkinerek onu tutmak isteyen Miranda'nın elinden kurtuldu. Yaşlı adam salonda etrafa saçılmış kanlı cesetlerin yanına gitti ve "Bu

adamlar ölü çünkü onları tek umutlarının bu olduğuna ikna etti ve onları bu hale getirdi," dedi. "Aldatacak, yanlış yola yönlendirecek ve varlığınızın temeline vurmak için şüphelerinizi uyandıracak. Onu dinlerseniz, eninde sonunda sizi kendisine hizmet etmeniz için ikna edecektir." Tomas, dudağından kan damlayarak ayağa kalktı. "Bu yaratığa asla hizmet etmeyeceğim," dedi. "İlk önce becerilerinizden şüphe duymanızı sağlayacak. Ardından amacınızdan şüphe duymanızı sağlayacak. Ardından evrendeki yerinizden şüphe duymanızı sağlayacak. Ardından sizi o yerin neresi olduğuna ikna edecek!"

Kendini Cehennem'den gelen Melek olarak tanıtan yaratık, "Çok fazla konuşuyorsun yaşlı adam!" dedi. Pug'a vuran siyah sarmalları çekip elini Nakor'a doğru çevirdi. Akkor bir kör edici enerji parlaması belirdi ve Nakor yana sıçradı. Miranda da kenara sıçrayınca enerji kapıdan çıktı. Tomas kılıcını geri çekerek ayağa sıçradı ve yaratığın başının üstüne vurdu. Zaltais geri çekilince, kılıcın ucu yüzüne geldi. Öfke ve acı içinde bağırarak geriye sendeledi. Başının tepesinden çenesine kadar derin bir yara açıldı. Sanki derisinin altındaki kaslar dışarı doğru itiliyormuş gibi, yüzündeki yara genişledi, ardından boğazından göğsüne, oradan da midesine kadar ayrıldı ve yaratık insana ait olmayan bir sesle çığlık attı.

Bu çok keskin bir sesti ve sanki birbirlerine sürtüyorlarmış gibi Pug'ın dişlerinin kamaşmasına yol açıyordu. Pug kırmızı yaranın Zaltais'i tepesinden midesine kadar ayırdığını gördü. Yarılarak açılan bir bezelye kabuğu gibi, Zaltais'in derisi ve kanatları düşmeye başladı.

O kabuktan ortaya çıkan şey, siyah kitin tabakası ve büyük yarı saydam kanatlarıyla devasa bir peygamberdevesine benziyordu.

"Bu sonuncusundan daha gerçek değil!" diye bağırdı Nakor. "Onu öldüremezsiniz. Sadece zaptedebilirsiniz. Onu yakalayıp dışarıdaki çukura atmalıyız."

"Bu asla yapamayacağınız bir şey," dedi Zaltais. Şiddetli bir vızıldama oldu ve yaratık havalanırken kanatları bulanıklaştı. Tomas

bir kere daha saldırdı ve kılıcıyla kanatlardan birini parçaladı.

Zaltais sert bir şekilde yere düştü ve Miranda büyü yapmak için öne gelirken Nakor ayağa kalkıp geriledi. Pug da bir büyü yapmaya çalışıyordu.

Nakor artık salonun ortasında yer alan kapışmadan dönerek hızla uzaklaştı. Yol üstünde olmak istemiyordu. General Fadawah'ın oturduğu yere göz attı ve adamın sanki şeytani hizmetkârının yanında dövüşe girmek istiyormuş gibi kılıcı elinde hazır beklediğini gördü. Diğer adam tahtın yanına çömelmişti. Nakor, gerekirse kendini savunmaya hazır bir biçimde asası elinde onlara yaklaştı.

Miranda ile Pug'ın büyüleri birbirlerinden saniyeler sonra tamamlandı. Böceğin etrafında kızıl şeritler belirdi ve sıkıca üstüne kapandı. Yaratık öfke ve acı içinde sesler çıkardı. Ardından Pug'ın, Zaltais'in bayılmasına sebep olan beyaz bir ışık halesi biçimindeki büyüsü belirdi. Yaratık yere yığıldı.

"Çabuk!" diye bağırdı Nakor. "Onu çukura götürüp içine atın. Ardından çukuru mühürleyin." "Nasıl?" diye sordu Miranda.

"Aklınıza gelen herhangi bir şekilde!" Nakor Fadawah ve arkadaşına dönerek, "Bu ikisini ben hallederim," dedi.

Pug Nakor'a göz atarken, Tomas yakaladıkları yaratığı aldı. Miranda, "Gidelim!" dedi. " Nakor asası önünde, kılıcıyla duran Fadawah'a doğru ilerledi. "Senin gibi yaşlı bir aptalın hakkından gelmek için cehennemden gelen iblislere ihtiyacım yok," dedi istilacıların lideri.

"Çocukken senden daha iyilerini öldürüyordum."

"Ona şüphe yok," dedi Nakor, "ama kusurlarıma rağmen, yine de öldürülmesi zor biri olduğumu göreceksin." Fadawah'ın yanındaki adama göz attı. "Oradaki arkadaşına sor; o bilir." "Ne?" dedi Fadawah, solundaki Kâhil'e bakarak.

Nakor'un ihtiyacı olan tek şey, adamın dikkatinin birazcık dağılmasıydı. Asası yıldırım hızıyla ileri hareket etti ve ucuyla Fadawah'ın kılıç tutan elindeki eklemleri ezen bir darbe indirdi. Kılıç uyuşan parmakların arasından kayıp gitti ve General geri çekilirken Kâhil'e çarpıp yere düştü. Fadawah sol eliyle kemerinden bir hançer çekmeye çalıştı, ama Nakor asasıyla eline vurdu ve General acıyla bağırdı; artık iki tane işe yaramaz eli vardı.

Nakor'un asası üçüncü kez vurdu ve General'in dizkapağı parçalandı. Acıdan bağırarak yere yığılırken Nakor, "Zümrüt Kraliçe'nin ve iblis Jakan'ın seni yapmaya zorladıklarının ötesinde, sayılamayacak kadar suç işlediğin için ölmeyi hak ettin," dedi. "Bağışlayıcı olacağım ve seni hak ettiğin acıdan kurtaracağım." Aniden asa bir kez daha öne gitti ve artık savunmasız olan Fadawah'ın alnının tam ortasına vurdu. Nakor adamın kafatasının çatladığını duydu. Kendini Acı Deniz Kralı ilan etmiş adamın gözleri yukarı kaydı ve öldü.

Nakor Fadawah'ın bedeninin etrafından dolaşıp tahtın yanına çömelmiş adamın yanına diz çöktü. Yüzünün en göze çarpan özelliği çıkık elmacık kemikleri olan zayıf bir adamdı. "Merhaba aşkım," dedi Nakor.

"Beni tanıdın mı?" diye fısıldadı adam,

"Her zaman," dedi Nakor. "İçinde olduğun vücut kimin?"

"Haber Alma Şefi Kâhil'in."

"Tahtın arkasındaki güç, ha?" dedi Nakor. "Demek iblis senin yerini aldığında girdiğin beden bu?"

"Hayır, daha önce." dedi Kâhil. "Zümrüt Taç'ı takınca o bedende bir terslik olduğunu anlamıştım. Güçlerim iflas ediyordu... Kâhil önceden beri Fadawah ile birlikteydi ve güvenilirdi. Zekiydi, ama açgözlüydü. Bu bedenin kontrolünü ele geçirmem çok uzun sürmedi.

Bir süre için Zümrüt Kraliçe neredeyse akılsızdı, ama kimse fark etmemiş gibi gözüküyordu. Ardından o kahrolası iblis ortaya çıktı ve onu yedi." Kâhil omuzlarını silkti. "İllüzyonun arkasını gören bir tek ben vardım ve yerime bir iblisin geçtiğini biliyordum. Eninde sonunda tekrar hükmedeceğimi bildiğim için zamanını bekledim."

"Senin en hırslı düşlerinde bile göremeyeceğin şeyler var. Ne kadar tehlikeli bir oyun oynadığının farkında mısın artık?"

Adam zayıfça, "Evet Nakor," dedi. Ardından gözlerine bir ışık geldi ve "Ama kendime engel olamıyorum," dedi.

Nakor kalkıp Kâhil'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Peki ya Fadawah?"

"Delirdi. Aklını tamamen kaybetti. Bir silah yapmayı düşündüm, ölülerden bir ordu yaratacak bir büyü makinesi -etrafta onlardan çokça vardı- ve yaptım da, ama bu aynı zamanda çukurdan Zaltais'i getirdi. Bunu beklemiyordum. Fadawah onu kontrol edebildi, en azından bir süre, ama ben edemedim. Etmiştim, sanırım bunu tarif etmenin yolu, 'bir kayayla sert bir yer arasında sıkışmak' olabilir. Krallık yenilince Fadawah'tan kurtulmaya hazırdım ve Yabon'u elimde tutacaktım, ama etrafta Zaltais varken, o noktaya pek gelemedim."

"Sonuçları değerlendirmede hep başarısızdın Jorna."

"Kâhil lütfen."

"Bu sefer bir erkek olmak nasıl bir duygu?"

"Bazen yararlı. Ama son bedenimi özlüyorum. Çok güzeldi." Bir zamanlar Nakor'un karısı, Leydi Clovis ve Zümrüt Kraliçe olan varlık Nakor'a bakarak, "Sen de bu bedeni çok uzun süre kullandın," dedi.

"Bu bedeni seviyorum," dedi Nakor. "Doğduğum beden bu. Sadece arada sırada adımı değiştiriyorum." Arkadaşlarının çıktığı kapıyı gösterdi. "Kızını gördün mü?"

"O Miranda mıydı?" dedi Kâhil. "Tanrılar!" Nakor sırıttı. "Diğeri de kocasıydı." "Torunum var mı?"

"Henüz yok." Nakor'un gülümsemesi kayboldu. "Bir zamanlar ne olduğunu hatırlayamayacağın kadar kötücül yolda yol aldığını biliyorsun. Kibirli bir kız, ama bazılarından daha kibirli değil. Ama karanlık güçlerle çok fazla vakit geçirdin. Eskiden nasıl biri olduğunu bile hatırlamıyorsun, değil mi? Kaderini gerçekten kimin kontrol ettiğine dair en ufak bir fikrin yok." "Kaderimi ben kontrol ediyorum!"

"Ah, seni kibirli kadın. Hayal bile edemeyeceğin bir gücün zavallı bir piyonundan başka bir şey değilsin. Ruhunu, asla kurtaramayacağın kadar uzun zaman önce ele geçirdi. Başarısız olmuş bir piyon için ne tür bir işkence yapıyorsa, onu çekmek için ona gidebilirsin sadece. Ne yapmak zorunda olduğumu biliyor musun?"

"Ne yapmaya çalışacağını biliyorum," dedi Kâhil geri çekilerek. "Kibrin bu dünyaya neredeyse yıkım getiriyordu. Sonsuz güzellik ve gençlik için duyduğun şehvet, ulusları yok etmene sebep oldu. Bunu devam ettirmene izin verilemez."

"Demek sonunda beni öldürmeye çalışacaksın, ha? Bu evreni benden kurtarmak için bu kafaya bir fiskeden fazlasını vurman gerekiyor. " "Hayır, seni öldüreceğim."

Kâhil bir büyü yapmaya başladı, ama bitiremeden Nakor asasının ucuyla suratının ortasına vurdu. Artık bir adamın bedenindeki eski Zümrüt Kraliçe geriye doğru sendeledi, konsantrasyonu dağıldı ve büyü yarım kaldı. Nakor asasını yere paralel konuma getirdi ve Kabil'in üstüne beyaz bir ışık vurdu. Adam dondu, şaşkına döndü ve ağzından kederli bir ses çıktı. Beden yavaş yavaş yok olurken ses saniyeler içinde azaldı. Adam silikleşmeye başladı, ardından yarı saydam, ardından saydam oldu. Gözden kaybolduğu zaman ses kesildi ve Kabil salondan yok oldu. Nakor üzgün bir sesle, "Bunu bir yüzyıl önce yapmalıydım, ama o zaman nasıl yapıldığını bilmiyordum," dedi.

Düşüncelerini toparlamak için bir süre durdu, ardından döndü ve diğerlerine yetişmek için dışarı seğirtti. Zaltais çukura döndürüldükten ve içine atıldıktan sonra çukur mühürlenene kadar, bu mücadele bitmiş değildi.

Miranda elini salladı ve avucundan parlak kıvılcımlar patladı ve bir düzine askeri şehir kapılarına doğru geriye savurdu. Kıvılcımlar yakmaya başlayınca dönüp kaçtılar.

"Çok tehlikeli değil," dedi kadın, "ama etkileyici." Geriye göz attı ve Tomas'ın bütün gücüne rağmen Zaltais'i omzunun üstünde tutmak için çabaladığını gördü. Pug neredeyse geri durmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu.

Şehir kapılarından çıkıp çukurun etrafındaki bina görüş alanlarına girdiğinde, Zaltais Tomas'ın dengesini bozdu ve omzundan düşerek sertçe yere çarptı. Yaratık çırpındı ve Miranda, "Büyüm bozuluyor!" dedi.

Aniden kızıl şeritler parçalandı ve parçaları etrafa saçılarak gözden kayboldu. Böceksi yaratık sıçrayarak ayağa kalktı ve jilet gibi keskin bir önkolla hamle yaptı. Tomas darbeyi kılıcıyla karşılayınca, çeliğin çelik üzerinde çıkarttığı ses çıktı.

Tekrar vurmak için kolunu çekerken Zaltais'in üstünde parlak turuncu bir ışık belirdi. "Büyü yapıyor!" diye bağırdı Miranda.

Pug, ona canavarın yaptığı büyüyü sezme becerisi verecek bir güç sözcüğü söyledi. Büyüyü sezmek yerine, başında kör edici bir ağrı hissetti ve dizlerinin üstüne düştü.

Pug'ın elleri başına gitti ve nefes almaya çabalarken yanaklarından yaşlar boşandı. Aklında, acıdan başka hiçbir şeye sebep olmayan, son derece yabancı görüntüler ve duygular dolaşıyordu. Yaptığı büyü, yapılan büyünün doğasını sezmek ve mümkünse karşılamak için tasarlanmıştı, ama Sethanon'un altında ortaya çıkan Dehşet

Lordu'nun ve İblis Krallar Jakan'ın ve Maarg'ın yaydıkları enerjiler bile, şu anda yaşadığı deneyimle karşılaştırıldığında bir dereceye kadar tanıdıktı.

Dizlerinin üstüne çöken Pug'ın gözleri sımsıkı kapalı ve yumrukları şakaklarındaydı.

Miranda daha doğrudan bir yaklaşım denedi ve bakan herkesi kör etmeye yetecek kadar akkor bir enerji patlaması şeklinde olan en güçlü alev büyüsünü göndererek yaratığı basitçe yakmaya çalıştı. Bir yıldızın merkezine sıkışmış gibi alevlerin ortasında kalan Zaltais büyüsünü unutarak acıyla kıvrandı.

Tomas yanan yaratığın etrafından dolaşıp arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etmek için Pug'ın yanına gitti.

Nakor onlara doğru seğirtirken alevler aniden söndü. "Çabuk! Onu çukura taşıyın!" Yaratık şişmeye ve kabuğu birkaç yerden çatlamaya başladı. Tomas önkollardan birini tutup yaratığı çekmeyi denedi. Yavaş ilerliyordu, ama Zaltais binanın geniş kapılarına ve çukura doğru çekiliyordu.

Ardından, yüksek bir çatırtıyla kabuk kırıldı ve içinde bir şeyin kıvrandığı gördüler. Kabuk ayrıldı ve dev beyaz bir solucana benzer bir şey kıvrılarak dışarı çıkmaya başladı.

Miranda, "Onu tekrar yakacak gücüm yok," dedi.

Nakor, "Yakmana gerek yok," dedi. "Çukura atalım!"

Tomas, duman çıkan böcek kabuğundan yarı yarıya çıkmış yaratığa doğru koştu. Kalkanıyla bütün gücüyle yaratığa vurdu ve alt tarafı hâlâ kabuğa bağlı Zaltais, böcek kabuğunu da beraberinde götürerek geriye doğru düştü.

Yaratık, Tomas'ın sendelemesine sebep olan kafatasını bıçak gibi yaran bir sesle çığlık attı, ama Tomas sesin üstesinden geldi ve

yaratığa tekrar vurarak onu bir kez daha geri itti ve artık çukura yalnızca üç buçuk metre vardı.

Zaltais, kendini böcek kabuğundan kurtarmak için çılgınca kuyruğunu salladı. Tomas göğüs kısmını tekmeleyince, yaratık etrafında döndü ve böcek kabuğu çukura doğru kaydı. Başındaki uğuldama geçen Pug gözlerini ovuşturdu ve basit bir büyü yaparak havadan, bir insanın kaburgalarını kıracak güçte bir yumruk oluşturarak yaratığa vurdu. Yaratık geriye gitti ve aniden dengesini kaybetti.

Solucanın üst kısmından, çılgınca sallanan kollar çıkmaya başladı.

Nakor, "Bu kadar yeter!" dedi. Asası omzunun üstünde ileri koştu ve elinden geldiği kadar sertçe yaratığın üst tarafına vurdu.

Zaltais kulakları yırtarcasına bir çığlıkla çukura düştü.

Miranda da Pug gibi dizlerinin üstüne çökmüştü. Tomas ayakta kalabilmek için bütün irade gücünü kullanmak zorunda kalırken, Nakor sanki onu hayatta tutabilecek tek şey oymuş gibi asasına yapıştı.

Derken ses kesildi. Nakor, "Bu çukuru mühürlemeliyiz!" dedi.

"Nasıl?" diye sordu Pug. "Daha önce bunun gibi bir şey görmedim."

"Evet gördün," dedi Nakor. "Sadece fark edemiyorsun!"

Pug derin bir nefes aldı ve kalan enerjisiyle çukuru inceledi. "Bu bir gedik!" dedi sonunda. "Evet," dedi Nakor, "ama bildiğin türden değil." "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Miranda.

"Her şeyi daha sonra anlatırım," dedi Nakor, "ama önce bunu kapamamız gerekiyor." Hafif bir rüzgâr esti ve Miranda, "Hissettiniz mi?" diye sordu. "Evet," dedi Tomas. "Ve genelde bir binanın içinde rüzgâr esmez." "Gelmeye çalışan bir şey var!" diye bağırdı Nakor.

Pug, "Yardıma ihtiyacım var!" dedi. "Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Miranda.

"Verebileceğin bütün gücünü bana ver!" diye bağırdı Pug. Gözlerini kapadı ve zihninin gediğe girmesini sağladı. Enerjileri hissetti ve tekrar bunaltıcı, garip bir yanlışlık hissiyle doldu. Ama yine de bir desen vardı ve yabancı olmasına rağmen, deseni bir kere görünce gediği inceleyebileceğini fark etti ve yapısını ortaya çıkarmaya başladı. "Buldum!" dedi sonunda.

Kelewan'da Yüce olarak gedikleri ve doğalarını çalışırken edindiği bilgiyi hatırladı. Gediğin doğası, ya Pug'ın onu kapaması için açmak üzere kullanılandan daha fazla enerji, ya da onu açık tutmakta kullanılan gücü yıkmasını gerektiriyordu. İlkini seçmek için çok az enerjisi olduğu için, ikinci yolu seçti. Ayrıca en iyi gününde bile ilk seçenek güçlerinin ötesinde olabilirdi. Kıvrıla kıvrıla giden bir enerji şeridi gönderip gediğin kaynağına ulaştı.

Aniden gediğin öteki tarafında bir varlık belirdi. Varlık, Pug'ın mümkün olarak düşünebileceği her şeyin ötesinde büyük ve güçlüydü ve nefret ve kötücüllüğün, insan anlayışının reddedeceği son derece saf bir damıtıktan başka bir şey değildi. Pug'ın zihninin bir kısmı irkildi ve -daha önce de olduğu gibi- kendini yere atıp hıçkıra hıçkıra ağlamaktan başka bir şey istemedi. Ama Pug'ın zihinsel disiplini devreye girdi ve zihnindeki korkuya karşı durdu.

Bu varlık her ne idiyse, araştırıyordu. Pug'ın yakınlarda bir yerlerde olduğunu bilmesine karşın, tam olarak nerede olduğunu bilemiyordu. Pug gediği açık tutan gücün dizgisini çözmeye çalışırken, ortaya çıkma dürtüsüne direndi, çünkü bu varlık onu bulursa, sonsuza kadar kaybolacağını biliyordu.

Hafif bir güç akımı hissetti ve Miranda'nın güçlerini onunkine eklediğini anladı. Kadın ona dokununca Pug ondan gelen bir güven duygusu hissetti ve aklının bir kısmı teşekkürlerini gönderdi.

Gediğin diğer tarafındaki bilinç, her geçen saniye Pug'ın daha da farkına varıyordu. Pug büyüsünü hazırlamıştı.

Gözlerini açtı ve bir an için sanki bir seferde iki görüntü görüyormuş gibi oldu. Önünde kılıcı hazır Tomas, onun yanında da Miranda ve Nakor duruyordu. Bu görüntünün üstünde, içinden onun olduğu tarafa bakan büyük bir korkunun olduğu uzay ve zamanın parçalanmış bir görüntüsü vardı. Pug her şeyden çok, bir anahtar deliğinden ona bakan çok büyük bir gözün görüntüsüne takılmıştı. Pug, destekleyici enerji dizgisini bozarak kendi güç hattını hızla geri çekti. Gediğin öteki tarafında korkunç bir öfke hissetti.

"Çıkın!" diye bağırdı ve kaçmak için döndüğünde güçlükle hareket edebildiğini gördü. Tomas kalkanını sırtına attı ve neredeyse onu kaldırarak sol kolunu Pug'a doladı.

Ryana yere konarken koşarak binadan çıktılar. "Ben çağırdım," dedi Tomas. Ejderhanın sırtına binerlerken yer sallanmaya başladı. Ejderha gökyüzüne yükselirken, binanın içinden korkunç bir çatlama sesi geldi.

Ejderha kanatlarını çırpmaya başlayıp yükseklik kazanınca, Pug aşağıdaki manzarayı izlemek için döndü. Binanın içine büyük bir hava akımı giriyordu ve bina titreyip sallanmaya başladı. Bir çatırtı çatının parçalanıp binanın içine çöktüğünü haber veriyordu.

Miranda, "Her şey gediğin içine çekiliyor!" dedi. Pug, "Umarım her şey değildir," dedi.

Nakor, "Dengelenecektir, ama bittiğinde yerde çok büyük bir delik olacak," dedi.

Muazzam bir gümbürtü oldu ve Nakor'un da öngördüğü gibi, yerde devasa bir delik belirdi ve binanın geri kalanı deliğin içinde gözden kayboldu. Göğe dev bir toz bulutu yükseldi ve deliğin alanı biraz daha genişledi. Ardından gümbürtü kesildi.

"Bitti mi?" diye sordu Miranda.

Pug gözlerini kapayıp başını Tomas'ın sırtına yasladı. "Asla bitmeyecek," dedi.

Paçavralar içindeki bir çocuk, "Hey!" diye bağıran bir muhafızın uzattığı kolunun altından eğilerek geçti.

"Şerif ile konuşmam gerekiyor!" diye bağırdı çocuk uzaklaşırken.

Dash döndüğünde merdivenlerden hızla çıkan bir çocuk gördü. Şafak öncesi karanlığında Keshlilerin dağılımını izleyerek şehir kapılarının üzerindeki surlarda duruyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Trina sana Güney Saray Kapısı dememi istedi! Hemen!"

Dash anında şehirdeki diğer ajanları unutmuş olduğunu fark etti. Güney Saray Kapısı teslimatlarını doğrudan saraya yapan tüccarların kullandığı kapıydı. Calis'in Kızıl Kartalları eğittiği büyük bir avluya açılıyordu; aynı zamandan sarayın duvarlar ya da kapılarla korunmayan kısmına doğrudan geçiş sağlıyordu. Keshliler şehre girmeyi başarırsa, yalnızca şehre girmekle kalmayacak saraya da gireceklerdi. Ve şehri savunanların çoğu yanlış yerde olacaktı.

Dash Gustaf a, "Güney Saray Kapısı!" diye bağırdı.

Gustaf'ın, savunma hattındaki herhangi bir noktaya gidip destek olacak hareketli bir birliği vardı ve Dash yeri söyler söylemez koşarak uzaklaştılar.

Dash yakınlardaki bir subaya dönerek, "Burada durumu kontrol altında tut," dedi. "Ajanları kapının açıldığını haber verene kadar, bir kez daha teslim olma çağrısı saçmalığını tekrarlayacaklardır."

Dash hızla merdivenlerden inip Gustaf ile adamlarının peşinden gitti. Çatışma seslerini duyana kadar sokaklarda koştu. "Saray muhafızları nerede?" diye sordu.

Gustaf, "Ana kapıya destek olmaları emredildi," dedi.

"Emri kim verdi?" diye sordu Dash. "Senin verdiğini sanıyordum," diye yanıtladı polis.

"O emri kimin verdiğini bulduğumuzda, zehircimizi de bulmuş olacağız."

Dash ve polisleri sarayın en kuzey girişine doğru koştu ve kapıda kimsenin olmadığını gördüler. Adamlara, ahırların solundan kuzeydeki eğitim avlusuna gitmelerini işaret etti. Eğitim avlusunun uzak ucundaki güney kapısının önünde bir çatışmanın olduğunu gördü. Yıllar önce gibi gelen bir süre önce, farklı bir hayatta Roo Avery için çalışırken o kapıdan arabayla girmişti, ama daha önce eğitim avlusunun hiç bu kadar büyük olduğuna dikkat etmemişti.

Yolu yarılamıştı ki mücadelenin neredeyse bitmek üzere olduğunu fark etti. Yaşlı adamlar, çocuklar ve savaşacak yaşta birkaç adam, karşılarındakileri soğukkanlılıkla öldürmek için eğitilmiş silahlı paralı askerlerle burun buruna duruyordu.

Kapıyı kapalı tutan kalasın önünde, bir elinde kılıç diğerinde hançer olan Trina duruyordu. Ayaklarının dibindeki yaralı bir adam Dash'a, kararlı kadının üstesinden gelmeye çalışmanın bedelini çoktan ödemiş olduğunu söylüyordu.

Kapıdaki paralı askerler hırsızları hızla öldürüyordu ve Dash kendini daha hızlı davranmaya zorladı. Sakallı iri yarı bir adamın -bir çocuktan biraz büyük- genç bir hırsıza vurduktan sonra Trina ile yüzleşmek için arkadaşına katıldığını gördüğünde yirmi metre uzaktaydı.

Kadının önündeki ilk adam yukarıdan aşağı bir darbe indirdi ve kadın savunmasını açık bırakarak darbeyi yarı yolda kesti. İri yarı adam bir adım atıp kılıcını kadının midesine soktu.

"Hayır!" diye bağırdı Dash hızını azaltmadan iki adamın üstüne koşarken. Adamları oradan uzaklaştırdı. Yuvarlanıp kılıcıyla hamle yaparak iri yarı adamı öldürdü, ardından Trina'ya vuran adamla yüzleşmek için tekrar yuvarlanarak ayağa kalktı.

Adam, başına vuracakmış gibi yapıp bileğini çevirerek Dash'ın yanını biçmeye yönelik bileşik bir saldırı yaptı. Dash hızla geri çekildi, ardından adamın kılıcının ucu yanından geçerken ileri atıldı ve adam kılıcın yönünü değiştiremeden kılıcını adamın gırtlağına sokarak onu öldürdü.

Hırsızlar yaralılarını uzaklaştırmaya başlarken, polisler kapıdaki saldırganları bastırdı. Keshli ajanlar sonuna kadar dövüştü, ama sonunda hepsi ya öldürüldü ya da silahsız bırakıldı.

Dash etrafa göz attı ve her şeyin kontrol altında olduğunu görünce, Trina'nın yanına gitti. Kapı hâlâ kapalıydı.

Diz çöktü ve kollarıyla kadının başını kaldırdı ve teninin solgun ve nemli olduğunu gördü. Karnından çok miktarda kan akıyordu ve Dash kadının öldüğünü biliyordu. "Bir iyileştirici getirin!" diye bağırdı.

Dash Trina'yı kollarının arasında tutarken bir polis koşarak uzaklaştı. Yaranın üstüne bastırarak kan akışını durdurmaya çalıştı, ama acı Trina için neredeyse dayanılmazdı. Kadın kafasını kaldırıp ona baktı ve zayıfça, "Seni seviyorum Şerif Züppe," dedi. Dash gözyaşlarını tutamadı. "Seni işe yaramaz deli," dedi, "ölmemeni söylemiştim!" Dash kadına sarılınca kadın inledi, ardından fısıldayarak, "Söz verdin," dedi.

Rahip kapıya ulaştığında Dash hâlâ ölmüş kadını tutuyordu. Gustaf ellerini Dash'ın omzuna koyup onu geri çekti ve "Yapmamız gereken işler var Şerif," dedi.

Dash kafasını kaldırınca gökyüzünün aydınlanmakta olduğunu gördü. Durumun, kişisel acılarını bir kenara bırakmasını ve hissettiği kaybı içine atmasını gerektirdiğini biliyordu. Çok geçmeden Keshli teşrifatçı kapıya yaklaşacak ve son kez teslim olma çağrısı yapacaktı. Kesh ordusu güney kapısının açılmadığını görünce, tek seçeneklerinin saldırmak olduğunu anlayacak ve gelecekti.

-27-
MÜDAHALE

Atlar nefes nefeseydi.

Atlılar bineklerini zorluyor ve hayvanların bir gün daha dayanması için dua ediyordu. Jimmy, şafaktan günbatımına kadar mümkün olan en kısa molalarla onları yorucu bir düzene sokmuştu. Atların hepsinde zorlu yürüyüşün sonuçları görülüyordu. Birkaç gün önce bakımlı ve toplu olan hayvanların kaburgaları gözükmeye başlamıştı. Altı at topallamaya başlamış ve binicileri geride kalmıştı. Bineklerini ya Vykor Limanı'na kadar yürütecek ya da sonunda Krondor'a vardıklarında bir Krallık ordusunun beklediğini umarak arkadan geleceklerdi. İki at o kadar kötü yaralanmıştı ki öldürmek zorunda kalmışlardı. Krondor birkaç dakika içinde birliğin görüş alanına girecekti ve Jimmy tahmininde yanılmış olmak ve şehri normal halinde bulmak için tekrar dua etti. Sonucun bu olması halinde yıllarca alay konusu olmayı seve seve kabul ederdi, ama doğruca bir savaşın içine gittiklerini hissediyordu.

Bir tepeyi çıktığında ileride bir erzak konvoyu gördü. Arabaları sürenlerin çoğu çocuk olmasına karşın, Kesh erzaklarını korumak için birkaç tane Kesh muhafızı hazır bekliyordu. Jimmy, "Çocukları öldürmeyin!" diye bağırdı ve ardından kılıcın çekti. Çocuk sürücüler dağıldı, ama erzak konvoyunu korumakla görevli Keshli Köpek Askerler yerlerinden kıpırdamadı ve savaş başladı.

Keshliler saldırıya başlayınca Dash duvarda koşuşturdu, Keshli teşrifatçı küçümsemesinde, Trina'nın ölümüne öfke duymasa Dash'ın daha takdir edebileceği bir nitelikte ölçülüydü. Bir yay alıp üçüncü defa şehrin teslim edilmesini istemeye geldiğinde teşrifatçıyı eyerinin üstünden havalandırmamak için kendini zor tutmuştu.

Patrick, Kesh ajanları tarafından yapılabilecek başka bir saldırıya karşı şatosunda koruma altındaydı. Dash içindeki umutsuzluk hissini bir kenara bıraktı. Şehre yapılan saldırıyı bir şekilde atlatırlarsa,

bütün Kesh ajanlarını ortaya çıkarmak için bıktırıcı boyutlarda bir arama başlatacaktı. Borazanlar çaldı ve savaş boruları öttü ve Kesh piyadeleri ilerlemeye başladı. Onar adamlık gruplar halinde merdivenler taşıyorlardı. Dash, ağır makineler ya da adamları koruyacak bir kaplumbağa olmaksızın ilk olarak tırmanma merdivenleriyle saldıracaklarına güçlükle inanabiliyordu. Ardından görüş alanına yüz tane okçu girdi ve Dash, "Eğilmeye hazır olun!" diye bağırdı.

Bir borazan çaldı ve merdiven taşıyan adamlar koşmaya başlarken, onların arasındaki atlı okçular bineklerini mahmuzladı. Okçular bir yaylım ateşi açtı ve Dash bütün adamlarının eğilme uyarısını duymuş olduğunu umdu. Taşlara ve kalkanlara çarparak takırdayan ok sesleri ve birkaç küfür ve bağırtıdan başka bir şey duyulmaması, çoğunun anladığını gösteriyordu. Ardından onun okçuları kalktı ve duvarın aşağısındakilere ok yağdırdı. Dash bir mazgal dişinin arkasına çömelip, "Haberi iletin: merdiven taşıyanları hedef alsınlar," dedi. "Okçularla sonra ilgileniriz."

Haber her iki taraftaki askerlere de iletildi ve Krondor okçuları kalkıp merdiven taşıyanlara ateş etti. Duvarların üstünde bir kere daha oklar uçuşunca eğildiler. Dash ördek yürüyüşüyle surun arkasına gidip aşağıdaki polislerinden birine seslendi. "Devriyeleri harekete geçir. Hâlâ lağımlardan geçmeye çalışıyor olabilirler."

Polis koşarak uzaklaştı ve Dash duvardaki yerine döndü. Bir saray muhafızı koşarak geldi ve "Casusu bulduk efendim," dedi.

"Kimmiş?"

"Başka bir görevli. Amines adında bir adam. Astsubay odasına girip herkesin kapılara gitmesini emrettiğinizi söylemiş." "Şu anda nerede?"

"Ölü," dedi muhafız. "Güney Saray Kapısı'nı ele geçirmeye çalışanların arasındaymış ve çatışma sırasında ölmüş."

Dash başını salladı. Hiçbir saray hizmetkârının ya da görevlisinin sorgulanmadan işe alınmamasının sağlanmasını aklının bir köşesine not aldı. Prens'in Darkmoor'da oturduğu ve Dash'ın, yönetimin Duko'dan Patrick'e geçişini denetlediği sırada çok gevşek davranılmıştı. Malar ve diğer ajanlar kendilerine sarayda kolaylıkla iş bulmuştu.

Ki bu da Kesh'in bu saldırıyı uzun zaman önce planladığı anlamına geliyordu; geçen yıl Darkmoor'daki ateşkesten önce.

Dash Trina'nın ölümüne ve şehre saldırılmasına duyduğu öfkeye hakim oldu. Keshliler duvarları aşarsa, şehri savunan her adamdan daha fazla düşman öldüreceğine yemin etti.

Ve şehir tutunursa, Trina'ya verdiği sözün boş olmadığını gösterecekti.

Şehirden birkaç kilometre uzaklıktaki bir açıklığa indiler. Pug ejderhanın sırtından inerken sendeledi ve çimenlerin üzerine oturdu.

Miranda kocasının yanına oturup, "İyi misin?" diye sordu.

Pug, "Beynim hâlâ dönüyor," dedi.

Tomas, "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Pek çok yere," dedi Nakor. "Hep birlikte de değil." Tomas'a, "Neden arkadaşının seni karının yanına götürmesine izin vermiyorsun?" dedi. "Yapılacak hâlâ çok iş var, ama Elvandar'ı ve sakinlerini gelecekteki sorunlardan kurtardığını bilerek evine geri dönebilirsin."

"Önce bir iki şey öğrenmek istiyorum," dedi Tomas. "Evet," dedi Miranda. "O yaratık neydi?"

"Ona benzer bir şeye dair hiçbir bilgim yok," dedi Tomas. "Kaldı ki, Ashen-Shugar'dan miras aldığım anılar kapsamlıdır."

"Bunun sebebi Valheruların Zaltais gibi bir yaratıkla daha önce hiç karşılaşmamış olması," dedi

Nakor, Pug'ın yanına çimenlere oturarak. "Çünkü o bir yaratık değildi."

"Yaratık değil miydi?" dedi Miranda. "Her zamanki benzetmeleri bırakıp şunu düzgünce anlatır mısın?"

Nakor gülümsedi. "Şu anda bana anneni hatırlattın; iyi tarafını."

"Annemin iyi tarafları mı vardı?" dedi Miranda küçümsemesini gizlemeyi pek başaramayarak. Herkesin ondan duyduğu en hüzünlü tonla Nakor, "Evet bir zamanlar vardı, uzun zaman önce," dedi.

"Peki ya Zaltais?" diye sordu Pug.

"Fadawah danışmanı Kâhil tarafından karanlık büyü yapılması için kandırılmıştı," dedi Nakor. "Sanırım Kâhil baştan beri Novindus'ta olan her şeyin arkasındaydı. Kandırılmıştı, Pantathialıların, her nasılsa bir dereceye kadar özgürlük kazanmayı başarmış bir aletiydi ve bunu kendine diğerlerini kullanabileceği bir yer edinmek için kullandı..." Duraksadıktan sonra devam etti. "Jorna'nın yıllar önce Leydi Clovis olup Derebeyi ile Dahakon'u kontrol etmesiyle aynı şekilde. Kâhil başından beri Fadawah'ın yanındaydı. Yok olmaktan kurtuldu ve danışmanlık yapmaya devam etti... şey, sanırım Fadawah'ı, Zümrüt Kraliçe'yi ve İblis Kral'ı yok eden güçleri tekrar çağırmaya ikna etti. Fadawah adım anmadığımız o güce hizmet ediyordu ve İsimsiz Olan'ın çoğu piyonu gibi, kime hizmet ettiğini bile bilmiyordu... sadece ediyordu."

"Zaltais?" dedi Miranda. "Onun bir yaratık olmadığını söylerken ne demek istiyordun?"

"O bu gerçeklikten değildi, dahası iblislerden ya da dehşetlerden bile fazlasıydı. Cehennem'in Yedinci Çemberi'nden gelen bir şeydi."

"Ama neydi" diye sordu Pug. "Bir düşünceydi, muhtemelen bir düş." "Düşünce mi?" dedi Tomas.

Pug, "Ve ben gediğe baktığımda?" diye sordu. "Bir Tanrı'nın aklını gördün." "Anlamıyorum," dedi Pug.

Nakor omzuna vurdu. "Birkaç yüzyıl içinde anlarsın. Şimdilik, bir Tanrı'nın uyuduğunu ve uyurken bir düş gördüğünü ve o düşte, kendi adını söyleyerek onun piyonu olan ufacık yaratıklar hayal ettiğini düşün. O düşte o piyon büyük bir yıkım getirdi ve ona seslendi ve o da Umutsuzluk Meleği'ni göndererek o çağrıya yanıt verdi."

"Zaltais neden öldürülemiyordu?" diye sordu Miranda. Nakor gülümsedi. "Bir düşü öldüremezsin Miranda. Hele ki kötücül bir düşü. Onu sadece geldiği yere gönderebilirsin."

Tomas dudağına dokundu. "O düş bana yeterince somutmuş gibi geldi." "Ah," dedi Nakor, "bir Tanrı'nın düşü gerçektir." Pug, "Gitmeliyiz," dedi.

"Nereye?" diye sordu Miranda. "Adaya mı?"

"Hayır," dedi Nakor. "Prens'e düşmanın liderinin öldüğünü söylemeliyiz." "Krondor'a öyleyse," dedi Pug.

"Bir şey daha var," dedi Miranda.

"Nedir?" diye sordu Nakor.

"Bir ara iblis Jakan'ın o ordunun başındaki annemin yerine geçtiğini söylemiştin, ama ona ne olduğuna dair hiçbir şey söylemedin." Nakor, "Annen öldü," dedi.

"Emin misin?" diye sordu Miranda.

Nakor başını salladı. "Çok eminim."

Pug kendini hâlâ güçsüz hissederek ayağa kalktı. Tomas, "Ryana beni Elvandar'a götürecek," dedi.

Pug arkadaşına sarıldı ve "Bir kez daha vedalaşıyoruz," dedi.

"Ve tekrar görüşeceğiz," diye karşılık verdi Tomas.

"Hoşçakal dostum," dedi Pug.

"Siz de," dedi Tomas.

Sırtına çıkınca ejderha gökyüzüne sıçradı. İki kere kanat çırptı ve Elvandar'a olan yolculuğuna başlayarak hızla batıya doğru uzaklaştı.

Pug, "Bizi Krondor'a götürecek misin?" diye sordu.

Miranda, "Götürebilirim," dedi. İkisinin de ellerini tutup gözlerini kapadı ve etraflarındaki gerçeklik değişti.

Savaş boruları ana kapıya yedek kuvvetlerin gelmesini bildirirken, Krondor'da Prens'in sarayının büyük salonunda ortaya çıktılar.

Gustaf, "Gizlice kapının arkasına geçip onu açamıyorsan-" "Tekmeyle açarsın," diye tamamladı Dash.

Koçbaşı ana kapıya doğru getirilirken gümbürtüyü duydular. Şehre doğudan gelen yol bir tepeler serisinden gelen uzun bir yoldu ve koçbaşı, kalın iplerle birbirine bağlanmış beş tane kütükten yapılmış büyük bir koçbaşıydı. Atlılar rehber iplerle koçbaşının her iki tarafında yürüyordu ve yolun kapıdan önceki son düzlüğüne vardıklarında, ipleri bırakıp dönerek uzaklaştılar.

Koçbaşı hız kazandı ve kapıya elli metre kala gümbürtü gittikçe arttı. Dash darbeyi beklerken içgüdüsel olarak duvara tutundu.

Ardından Gustaf ile Dash'ın arasına birisi girip elini duvardan uzattı. Adamın elinden bir ışık çıkıyordu ve Dash dönünce yanında büyük büyükbabasının durduğunu gördü. "Yeter!" diye bağırdı, koçbaşı patlayarak binlerce parçaya ayrılırken öfkesi yüzünden açıkça okunan Pug.

Keshliler her ne bekliyorduysa, bu büyü gösterisini beklemiyordu. At sırtındaki adamlar içinden geçebilecekleri açık bir kapı yerine aniden çok yüksek bir duvardaki okçularla karşılaşınca, koçbaşı kapıya vurduğu anda yapacakları saldırıları durdu.

Duvardaki okçular ok yağdırmaya başlayınca, şaşkınlık içinde dönüp durdular. Pug, "Hayır!" diye bağırdı ve ellerini sallayarak bir ateş perdesi oluşturup okları hedeflerine varamadan küle çevirdi. Dash'a dönerek, "Başka subay göremiyorum," dedi. "Yetkili sen misin?" Dash, "Şimdilik," dedi.

"O zaman adamlarına ateş etmelerini kesmelerini söyle."

Dash denileni yaptı ve Keshliler zarar görmeden hatlarına döndü. Pug, "Keshlilere bir teşrifatçı gönderin," dedi. "O ordunun komutanıyla bir saat sonra Prens'in sarayında buluşmak istediğimi söyleyin."

"Sarayda mı?" dedi Dash.

"Evet, buraya geldiği zaman kapıyı açıp içeri alın."

"Ya gelmezse?"

Pug arkasını dönüp kapı kulesinin arkasındaki Nakor ile Miranda'ya işaret etti ve "Gelmezse ordusunu yok ederim," dedi.

"Ama ona ne diyeceğim?" diye sordu Dash. "Savaşın bittiğini söyle."

General Asham ibn Al-tuk, yanında bir muhafız ve bir hizmetkârla taht odasına girerken, solgun ve halsiz görünen Patrick tahtının

önünde duruyordu. General formalite gereği başını eğdi. "Geldim Ekselans."

Patrick, "Bu buluşmayı ben ayarlamadım," dedi.

Pug öne çıkıp, "Ben ayarladım," dedi.

"Siz kimsiniz?" diye sordu General.

"Pug."

General kaşını kaldırdı. "Yıldızlimanı'ndaki büyücü." "Ta kendisi." "Beni neden çağırttınız?"

"Ordunu alıp evine dönmeni söylemek için." "Kapının dışındaki gösterinin beni-"

İçeri koşarak bir muhafız girip, "Ekselans, çatışma çıktı!" dedi. General, "Buraya ateşkes bayrağı altında geldim!" dedi. Patrick muhafıza, "Nerede?" diye sordu.

"Duvarın dışında! Görünüşe göre Keshlilere hem kuzeyden hem de güneyden gelen süvariler saldırıyor."

Patrick, "General, o birlikler şu anda benim komutam altında değil," dedi. "Belli ki Krondor'u kurtarmaya gelmişler ve ateşkesten haberleri yok. Adamlarınıza katılmakta serbestsiniz." General başını eğdi ve ayrılmak için döndü, ama Pug, "Hayır!" dedi. "Ne?" dedi Prens ve General aynı anda. Pug, "Bu iş şimdi sona erecek!" dedi. Gözden kayboldu.

Miranda'nın yanında bir köşede duran Nakor, "Yorgun bir adam için ortalıkta dolaşmayı iyi başarıyor, değil mi?" dedi. "Evet öyle," dedi Miranda hafifçe gülümseyerek. Pug savaş alanının tam ortasında belirdi ve Keshlilerin arkasındaki erzak konvoyunun ateşe verildiğini ve bir atlı birliğin Keshlileri iki birlik arasında sıkıştırarak kuzeyden saldırdığını gördü.

Pug alanın otuz metre üstüne havalanıp ellerini çırptı ve aşağıdakiler, tam altındaki bazı atlıların bineklerinden düşmesine yol açan bir çan sesi duydu.

Adamlar yukarıya bakınca, havada süzülen bir adam ve o adamdan çıkan güneş ışığı kadar parlak altın bir parıltı gördü. Sesi, sanki yanlarında duruyormuş gibi her adama ulaştı: "Bu iş şimdi bitiyor!"

Elini sallayarak havada görünür şekilde dalgalanan bir güç gönderdi. Dalga atlara çarptı ve daha fazla adamı yere fırlatarak onları devirdi.

Adamlar dönüp kaçmaya başladı.

Jimmy sıçrayan, çılgına dönmüş bir atın sırtında, hayvanı kontrol altına almaya çalışarak sıkıca oturuyordu. Birkaç tekmeden sonra, hayvan koşmaya başladı ve Jimmy bir süre koşmasına izin verdikten sonra hayvanı durdurdu. Hayvanı etrafında döndürdüğünde, yanan arabalarına doğru koşan Keshlileri ve daha fazla hayvanın dört bir yana kaçıştığını gördü.

Ardından Pug'ın havada asılı durduğu yere göz attı ve tekrar Pug'ın sesi duyuldu: "Bu iş şimdi bitiyor."

Ardından Pug gözden kayboldu.

Nakor, "Eh, en azından bir süre savaşmalarını engelledin," dedi. Prens çekildikten ve Keshli General ordusuna döndükten sonra, üçü saraydaki boş bir odada oturuyordu.

"Onları sonsuza kadar durduracağım," dedi Pug.

"Yoksa ne yapacaksın?" diye sordu Miranda.

Pug, "Öldürmekten bıktım," dedi. "Yıkımdan bıktım. Ama her şeyden çok, etrafımda gördüğüm aptallıktan bıktım." Pug, çocukluğundan beri arkadaşı olan Roland ve Lord Borric'ten, iyi tanımadığı ama Darkmoor'da geçirdikleri kış süresince sevdiği Owen Greylock'a kadar, savaşta verdiği kayıpları düşündü, "Çok fazla iyi insan öldü.

Ve çok fazla masum. Bu böyle devam edemez. Mecbur kalırsam... bilmiyorum, iki ordunun arasına duvar çekerim."

Nakor, "Bir şeyler düşünürsün," dedi. "Prens ve General sakinleşecek zamanı bulduklarında, onlara ne istediğini söyleyebilirsin."

"Tekrar ne zaman bir araya geliyorsunuz?" diye sordu Miranda.

"Yarın öğle."

"Güzel," dedi Nakor. "Bu bana olacağını düşündüğüm şeyin olup olmadığını görme zamanı verir."

"Yine üstü kapalı konuşmaya başladın," dedi Miranda.

Nakor gülümsedi. "Benimle gel ve gör. Bir şeyler yiyelim."

Onları odadan sonra da, her an duvarlara dönebileceklerini ve korkunç bir savaşın başlayabileceğini bilerek gergin bir nöbet tutan muhafızları geçerek saraydan çıkardı.

Saraydan ayrılırlarken, güney kapısından eğitim avlusuna giren atlıları gördüler. Pug başlarında diğer torununun oğlunu gördü ve el salladı.

Jimmy yanlarına gelip, "Yaptığın gösteriyi gördüm Pug," dedi. Sırıttı ve bir saniye için Gamina'nın gülümsemesine benzediğini görünce Pug'ın hafifçe içi sızladı. "Adamlarımdan çoğunun hayatını kurtardın. Teşekkür ederim."

Pug, "Kazançlı çıkanların arasında olduğuna sevindim," dedi.

"Dash...?"

"İçeride ve hayatta ve Patrick gücünü toplayana kadar şehrin yönetimi onda."

Jimmy güldü. "Her nasılsa pek eğlendiğini sanmıyorum."

"Kendin gör," dedi Pug. "Nakor'un tapınağına gidiyoruz. Sabah döneceğiz. Bu saçmalığa bir son vermek için öğle toplantı yapacağız."

Jimmy, "Bittiğini görmekten son derece mutluluk duyarım," dedi. "Duko bir harika ve bu Keshli maceracılara rağmen, güneyi kontrol altında tutmayı başarıyor, ama her iki sınırda da acı bir şekilde test edildik ve kuzeyde işlerin nasıl gittiğine dair bir fikrim yok." "O savaş da bitti."

Jimmy, "Bunu duymak beni rahatlattı büyük büyükbaba," dedi. "Sabah görüşürüz." Nakor, "Gidelim," dedi. "Neler olduğunu görmek istiyorum."

İnsanlar evlerinden çıkmaya başlayınca, yavaş yavaş normal hareketliliğine dönen şehirde aceleyle ilerliyorlardı. Etrafta bu kadar az insan varken, şehrin Tapınak Meydanı'na varmaları uzun sürmedi.

Çadırın dışında kimse görünmüyordu, ama içeri girdiklerinde, yerde oturan bir kalabalık gördüler. Aleta havada süzülmek yerine çadırın ortasında yerde oturuyordu ve çevresindeki ışık gitmişti. Kadının altındaki havada asılı duran kötü görünüşlü karanlık da öyle. Dominic yanlarına gelip, "Nakor!" dedi. "Seni gördüğüme sevindim." "Bu ne zaman oldu?" diye sordu Nakor.

"Birkaç saat önce. Bir an havada süzülürken, bir an sonra altındaki karanlık, sanki bir deliğe çekilmiş gibi gözden kayboldu ve kadın yavaşça yere indi ve konuşmaya başladı."

Pug ve diğerleri dikkatlerini kadının söylediklerine çevirdi ve Nakor anında, "Sesi farklı," dedi. Pug genç kadının sesinin daha öncesinde neye benzediğini bilmiyordu, ama şu anda duyduğu gibi olamayacağını biliyordu, çünkü kadının sesi çok güzeldi. Kısıktı ve ama buna karşın, insan durup bir an dinleyince duyulması kolay, müzikal bir sesti. "Neden bahsediyor?" diye sordu Miranda.

"Uyandığından beri iyiliğin doğası hakkında konuşuyor," dedi Dominic. Nakor'a baktı. "Bu tapınağı kurmaya başladığında ve bize ne yapacağını söylediğinde, şüphelerim vardı, ama denememiz gerektiğini biliyordum. Ama şu anda gördüğümüz şey, Ishap'ın gücünün Arch-Indar Düzeni ile kesinlikle paylaşılması gerektiğinin bir kanıtıdır, çünkü önümüzde, Tanrıça'nın yaşayan bir Avatar'ı oturuyor." Nakor güldü. "O kadar büyük bir şey değil. Gel." Onları oturan kalabalığın arasından geçirdi ve genç kadının önünde durdular. Kadın onlara aldırış etmeden konuşmaya devam etti.

Nakor diz çöküp kadının gözlerinin içine baktı. "Kendini tekrarlıyor mu?" diye sordu.

Dominic, "Evet, sanırım öyle," dedi.

"Söylediklerini yazan biri var mı?"

Bir kenarda Sho Pi oturuyordu ve "Söylediklerini yazan iki tane rahip yardımcısı var Usta Nakor," dedi. "Bu öğrettiği aynı dersin üçüncü tekrarının başı."

"Güzel, çünkü bahse girerim acıkıp yoruluyordur" Elini kadının omzuna koydu ve kadının konuşması bocaladı.

Kadın kırpıştırdığı gözleri odağını değiştiriyormuş gibi göründü ve Nakor'a bakıp, "Ne oldu?" diye sordu. Sesi farklıydı. Bir an önce sesini pürüzsüzleştiren ve harikalaştıran büyü olmadığı için, onun yaşındaki ölümlü bir kadından beklenebilecek bir sesti.

"Uyuyordun," dedi Nakor. "Neden gidip bir şeyler yemiyorsun? Sonra konuşuruz." Kız ayağa kalktı ve "Ah, her tarafım tutulmuş," dedi. "Bir süredir bu şekilde oturuyor olmalıyım."

Nakor, "Birkaç haftadır aslında," dedi.

"Birkaç hafta mı!" dedi Aleta. "Ciddi olamazsın."

"Her şeyi sonra anlatırım. Şimdi gidip bir şeyler ye ve iyi bir uyku çek."

Kız gittikten sonra Dominic, "Bir avatar değilse, ne öyleyse?" dedi. Nakor sırıttı. "Bir düş." Pug ile Miranda'ya bakıp, "Harika bir düş," dedi.

Miranda, "Ama Nakor o hâlâ burada," dedi. "Zaltais ise gitti." Nakor başıyla onayladı. "O başka bir dünyadan bu dünyaya yansıtılmış bir düştü. Aleta normal bir kadın, ama dünyaların öteki ucundan bir şey gelip ona dokundu ve o karanlığı zaptetmek için onu kullandı." "O siyahlık neydi?" diye sordu Dominic.

"Çok kötü bir düştü. Yemekte anlatırım. Yiyecek bir şeyler bulalım."

Dominic, "'Pekâlâ," dedi. "Mutfağa geçelim."

Yürürlerken Nakor, "Bu arada, burada birkaç şeyi değiştirmeliyiz," dedi.

"Ne gibi?" dedi Dominic.

"Başlangıç olarak, Ishaplılara artık onların düzeninin bir üyesi olmadığını bildirebilirsin." "Ne?"

Nakor elini Dominic'in omzuna atıp, "Çok genç görünüyorsun, ama benim gibi yaşlı bir adamsın Dominic," dedi. "Pug, birlikte Tsuranilerin dünyasına yaptığınız yolculuğu anlatmıştı. Pek çok şey gördüğünü biliyorum.

"Şuradaki Sho Pi genç insanlara nasıl keşiş olunacağını öğretmek için mükemmel bir seçim, ama Aleta'yı eğitecek olan sensin."

"Ona ne öğreteceğim?" dedi Dominic.

"Nasıl Arch-Indar Düzeni'nin Yüksek Rahibesi olunacağını elbette."

"Yüksek Rahibe mi? O kız mı?"

"O kız mı?" diye tekrarladı Nakor. "Az önce Tanrıça'nın Avatarı idi, öyle değil mi?" Miranda güldü ve Pug kolunu kadının omuzlarına attı. Uzun süredir ilk defa canı gülmek istemişti.

Erik, "Sadece Subai'nin büyücüye ulaştığını varsayabiliriz," dedi. "Bütün raporlara göre cesetler yere düştükten sonra her yerde çatışmalar öylece kesilmiş." Kont Richard, "Tanrılara şükür," dedi.

"Keşke hâlâ süvarilerimiz olsaydı," dedi Erik düşünceli şekilde. "İçimde, çok fazla sorunla karşılaşmadan adamları Ylith'e götürebileceğimize dair bir his var."

"O zaman bir birlik piyade yollayıp ne kadar uzağa gidebildiklerine bak."

Erik gülümsedi, "Yolladım bile. Ayrıca Yabon'a giden tepelere Akee ve Hadatilerini yolladım." Richard, "Gerçekten ne olduğunu öğrenebileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordu.

Erik kafasını iki yana salladı. "Muhtemelen hayır. Hâlâ ne olduğunu bilmediğim savaşlarda bulundum. Muhtemelen bu savaşla ilgili istediğimizden daha fazla rapor okuyacağız ve onlardan birkaç tanesini de bizzat ben yazacağım, ama doğrusunu söylemek gerekirse, gerçekten ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

"Bir an ölüler ordusunu ve çıldırmış katilleri geri püskürtmek için boğuşurken, bir an sonra ölülerin hepsi yere yığıldı ve katiller çeneleri sarkmış, akılsız bir halde etrafta dolanıyordu. Bir saniye önce umutsuzken, bir saniye sonra çok kolaylaşan bir çatışma duymadım hiç." Çok yorgun genç Yüzbaşı, "Ama doğrusunu isterseniz, artık savaş bittiği için ne olduğu gerçekten umurumda değil," dedi.

"Olağanüstü bir genç adamsın Erik von Darkmoor. Raporumda Kral'a bundan bahsedeceğim." "Teşekkürler, ama övülmeyi benden daha çok hak eden adamlar var." İç geçirip çadırın kapısından dışarı baktı. "Ve pek çoğu evlerine dönemeyecek." "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Kont Richard.

"Süvariler olmadığı için, Krondor'daki durum hakkında bir rapor alana kadar oturup beklemekten yanayım. Ama içgüdülerim bana olabildiğince hızlı kuzeye ilerlememiz gerektiğini söylüyor. Fadawah kaçmış ya da öldürülmüş olabilir, ama bu diğer yüzbaşıların gücü ele geçirmeye ve kendine orta ölçekli bir Krallık kurmaya çalışmayacağı anlamına gelmez. Ve bildiğimiz kadarıyla, Yabon Şehri hâlâ kuşatma altında."

Kont Richard, "Oturmaktan sıkıldım," dedi. "İlerleme emri ver."

Erik gülümseyerek ayağa kalktı. "Lordum," dedi başını eğerek. Dışarı çıktı ve Jadow Shati'yi Kızıl Kartallar'ın kamp alanının yakınında buldu. "Kampı toplayın!" diye emretti. "Ve yola çıkmaya hazır olun!"

"Adamı duydunuz!" dedi eski çavuş. "Bir saat içinde herkesin hazır olmasını istiyorum!" Jadow dönüp arkadaşına sırıttı ve Erik bir kez daha bu adamın gülümsemesine karşı koyamadığını fark etti; o da sırıttı.

Patrick tamamen iyileştiğine dair bütün belirtileri gösteriyordu. Rengi normale dönmüştü ve tahtında dik oturuyordu.

Keshli General Asham ibn Al-tuk, son seferinden de daha mutsuz gözükerek bir kez daha tahtın önünde duruyordu. Artık Vykor Limanı'ndan ve kuzeyden gelen süvarilerle güçlendirilmiş bir Krallık ordusuyla karşı karşıyaydı.

İçeri Pug girdi.

Patrick, "Öğle burada olmamızı istedin Pug," dedi. "Bize ne söyleyeceksin?"

Pug Patrick'e, ardından General'e baktı ve "Bu savaş bitti," dedi. "General, dışarıda adamlarınızı bir gün daha dinlendirdikten sonra, yarın sabahın ilk ışıklarıyla güneye döneceksiniz. Karanın Sonu'nun güneyindeki eski sınırlarınıza döneceksiniz. Bütün Kesh birliklerine Karanın Sonu'ndaki saldırılarını durdurmalarını söyleyeceksiniz ve İmparatorunuza şu mesajı götüreceksiniz: Kesh bir daha davet edilmeden kuzeye gelirse, sınırı geçen hiçbir silahlı asker hayatta kalamayacak." General kül rengi bir suratla duruyor ve öfkeden sallanıyordu, ama başını salladı.

Patrick keyifle gülümsüyordu. Yüzünde bir zafer sevinci vardı. "Oyalanmaya cüret edersen Keshli, büyücüm ordunu olduğu yerde yok eder."

Pug döndü. "Büyücün mü?" Pug genç Prens'e doğru ilerledi ve önünde durmak için basamakları çıktı. "Ben senin büyücün değilim Patrick. Büyükbabanı severdim ve onu tanıdığım en büyük insanlar arasında tutardım ve bana conDoin soyadını veren büyük büyükbaban Borric'in sevgisine nail oldum, ama ben sana ait değilim. Evrende bir damla su karşısındaki bir sele benzeyen, senin küçük güç ve zenginlik düşlerinin çok ötesinde güçler var. Benim ilgilendiğim o güçler. Daha fazla boş boş oturup, hükümdarlar çok aptal oldukları için masum kadınların ve çocukların katledilmesine ve cesur adamların ölmesine göz yummayacağım."

Pug General'e dönerek, "İmparatoruna güneye davet edilmeden giren her Krallık askerinin, sınırı silahla geçen herkesin yok edileceğini de söyleyebilirsin," dedi.

"Ne?" dedi Patrick kalkarak. "Krallık'ı tehdit etmeye mi cesaret ediyorsun?"

"Ben tehditlerde bulunmam," dedi Pug. "Sana Kesh'e karşı herhangi bir karşılık vermeye izinli olmadığını söylüyorum. İki taraf da kendi

sınırlarına dönecek ve uygar komşular gibi davranacaksınız."

"Sen Krallık'ın bir Dükü, evlat edinilme yoluyla kraliyet ailesinin bir üyesi ve taca yemin etmiş bir kulsun! Sana kapının dışındaki o orduyu yok etmeni söylersem, dediğimi yapacaksın!" Pug daha da öfkelendi ve dik dik, daha uzun boylu genç adamın gözlerinin içine baktı.

"Yapmayacağım. Sahip olduğun hiçbir güç beni irademin dışında davranmaya zorlayamaz.

Duvarların dışındaki Keshlilerin ölmesini istiyorsan, bir kılıç alıp dışarı çıkar, hepsini öldürmeye çalışırsın."

Patrick'in öfkeyle patladı. "Hain!"

Pug elini Patrick'in göğsüne koyup onu tahtına doğru itti. Salondaki muhafızlar Prenslerini korumak için ellerini kılıçlarının kabzasına attı. Miranda elini kaldırıp öne çıkarak, "Yerinizde olsam yapmazdım!" dedi.

Yanında duran Nakor asasını kaldırdı. "Çocuğun bir şeyi yok."

Pug Patrick ile burun buruna gelene kadar öne eğildi ve "Kuzeyde bazı goblinleri kovalamaktan başka ciddi bir savaşta kılıç çekmemiş biri olarak bana sen mi 'hain' diyorsun?" dedi. "Senin Krallık'ını ben kurtardım aptal. Onu," parmağıyla Keshli General'i gösterdi, "şu adamın efendisi için kurtarmadığım gibi, senin için de kurtarmadım. Çünkü bunu yapmasaydım sayısız insan hayatını kaybedecekti."

Pug önce Patrick'e, ardından da General'e bakarak, "Babana ve efendine, Yıldızlimanı'nın özgür olduğu haberini ilet," dedi. "Krallık ya da İmparatorluk güçleri orayı yönetme girişiminde karşısında beni bulacak. Bağımsızlıklarını benim koruyacağıma emin olabilirsiniz." Pug dönüp tahttan uzaklaştı. "Babanın tahtında kimin oturduğu umurumda değil Patrick. Kırık tacının parçalarını bir araya getir ve ulusunu yeniden inşa et. Unvanlarınızı ve rütbelerinizi

umursamıyorum. Krallık'ın ile işim bitti." Kollarını uzattı ve Miranda ile Nakor yanına geldi.

"Krallık Dükü unvanımı bırakıyorum. Tacın kulu olarak ettiğim yemin artık geçersizdir. Kibirlerinizden ve ulusal işlerinizden daha büyük endişelerim var benim. Burada bu dünyayı korumak için bulunuyorum, sadece bir kısmını korumak için değil.

"Artık Crydeeli Pug olmadığım haberini yayın. Artık sadece Kara Efsuncu'yum. Adam, artık davet edilmeyenler için konuksever bir yer olmayacak. Benim iznim olmadan görüş alanına giren ve ayak basan herkes yok edilecek!"

Ardından muazzam bir gürleme ve kalın siyah bir duman bulutuyla, arkadaşlarıyla birlikte gözden kayboldu.

Dash, "Büyük büyükbabam tam anlamıyla Patrick'in defterini dürdü, değil mi?" dedi. Jimmy, "Daha güzel öğleden sonralarım da olmuştu," dedi. Prens ile yaptıkları görüşmeden az önce çıkmışlardı. Keshli askerlerin geri çekilmesinin konuşulduğu kadar, Patrick'in babasına tam olarak ne rapor edeceği de konuşulmuştu. Toplantı akşam yemeğinden daha uzun sürmüş ve geceye kadar devam etmişti.

Gece için ayrılmadan önce, bir süre baş başa kalmak için Jimmy ile odasına yürüyorlardı. "Francie ile konuştun mu?" diye sordu Dash.

Jimmy, "Hayır," dedi. "Onu çok kısa bir süre gördüm, ama onunla konuşma fırsatı yakalayamadım."

"Patrick ile evlendikten sonra onunla konuşmayacağından korkuyor. Arkadaşlığını kaybetmek istemiyor."

Jimmy, "Öyle bir şey olmayacak," dedi. "Bu savaş bana, gerçekten önemli olanla, sadece önemli gözüken şeyler arasındaki farkı öğretti." Dash, "Biliyorum," dedi.

Sesinde Jimmy'nin daha önce hiç duymadığı bir ton vardı. "Ne oldu?" Dash, "Sadece değer verdiğim bazı insanlar bu savaştan sağ

çıkamadı," dedi.

Jimmy durdu. "Senin için özel biri miydi?"

Dash dönüp, "Bunu bugün konuşmak istemiyorum," dedi. "Olanları sana bir gün anlatırım, sadece bugün olmaz."

Jimmy, "Pekâlâ," dedi. Koridorlarda yürürlerken bir süre sessiz kaldı. "Sanırım kendimle ilgili bir şey öğrendim ve bu da önemli olabilir." "Neymiş o?"

"Francie... özel biri. Ama sanırım bir şeye ihtiyacım olduğunu hissediyorum ve o ihtiyacı yerine getirecek kişi rolüne seçtiğim insan o."

"Büyükbabam ve büyükannem mi?"

"Evet, onların sahip olduğu şey. Sanırım nasıl hissettiklerini anlamak, özellikle annemle babamın birbirlerine ne kadar soğuk olduklarını gördükten sonra, büyükbabamla büyükannemin sahip oldukları şeyi istememi sağladı."

"Bunu birkaç kişi elde eder."

Jimmy'nin odasının kapısına geldiler ve kapıyı açtılar.

İçeride üç kişi oturuyordu. "İçeri girip kapıyı kapatın," dedi Pug. Jimmy ve Dash içeri girdi ve Dash kapıyı kapadı. Pug, "İkinizle konuşmadan ayrılmak istemedim," dedi. "Siz benim soyumun sonusunuz."

Havayı biraz yumuşatmaya çalışan Jimmy, "Lütfen böyle söyleme," dedi.

Miranda güldü.

Dash, "Doğu'da da akrabalarımız var," dedi. Pug güldü. "İkinizde de büyükbabanızın pek çok özelliği var." Dash'a baktı. "Bazen onun

çocukluk hallerine benziyorsun." Jimmy'ye baktı.

"Ve sen de bazen o kadar çok Gaminama benziyorsun ki büyüleniyorum."

Kollarını açtı ve Jimmy ile Dash büyük büyükbabalarına sarıldı. "Kralların kaprisinden çok daha önemli bir mesele olmadıkça Krallık'a geri dönmeyeceğim," dedi Pug. "Ama siz ikiniz benim soyumdansınız ve siz ve çocuklarınız adama her zaman gelebilirsiniz."

Dash, "Kral'a sözün geçer," dedi. "Bunu bu şekilde kestirip atman mı gerekiyor?"

Pug, "Kral Lyam'ı Crydee'deki çocukluğundan tanırım," dedi. "Arutha'yı daha da iyi tanırım, ama ikisi de benim içimi bilirdi. Kral beni babasından dolayı tanıyor."

Nakor, "Borric beni de tanır ve sözlerimin bir miktar ağırlığı olabilir, ama Pug'ın diplomatik olmaktan kaçınmasının sebebi, beklenmedik bir felaket dışında, Patrick'in bir gün Kral olacak olması," dedi.

"Sonrasında olmasındansa, önemli ölçüde tartışmaya şimdi engel oluyoruz," dedi Pug. "Krallık altüst olmuş durumda. Patrick şartlar yüzünden isteklerimi yerine getirecektir. Bu yüzleşme şimdi değil de yıllar sonra olsaydı, ben isteklerimi kabul ettirene kadar kaç tane daha masum insan ölürdü?"

"Ve bu istekleri ona kim kabul ettirebilirdi?" dedi Miranda. "Sadece, daha yeni kurtulduğumuz o adamlardan farklı bir zorba."

Dash, "Çok fazla şeyden vazgeçiyorsun," dedi.

Pug, "Dünyalar gördüm ve zamanda yolculuk yaptım evlat," dedi. "Daha görecek çok dünya var. Bu Adalar Krallığı sevdiğim pek çok yerden biri sadece." Nakor, "Ve ihtiyaç olursa tekrar geliriz," dedi.

Dash, "Eh, yapacak çok işimiz var ve fikrimi sorarsanız, doğru olanı yapıyorsunuz," dedi.

Pug gülümsedi. "Teşekkür ederim,"

Jimmy, "Dash ile aynı fikirde olduğumu söyleyemem, ama bunun sizin seçiminiz olduğunu biliyorum ve iyi olmanızı diliyorum," dedi. Miranda'ya bakıp gülümsedi. "Sana büyük büyükanne diyebilir miyim?"

"Yaşamına değer veriyorsan hayır," dedi Miranda gülümseyerek.

Dash, "Sık sık sizi düşüneceğim," dedi.

Jimmy, "Ben de öyle," dedi.

Pug kalktı. "Sağlıcakla kalın," dedi ellerini Nakor ve Miranda'ya uzatarak ve gözden kayboldular.

Dash Jimmy'nin yatağına oturup arkasındaki yastığa dayandı. "Sanırım bir hafta uyuyacağım." "Öyleyse önümüzdeki hafta uyursun Şerif," dedi Jimmy. "Sabah yapacak çok işimiz var ve onlardan bir tanesini halletmek tam bir kaos olacak." Geriye göz atınca kardeşinin çoktan uykuya dalmış olduğunu gördü. Bir an için onu uyandırmayı düşündü, ardından omuzlarını silkti ve Dash'ın yatağına yatmak için yandaki odaya geçti.

-28-
BÖLÜNME

Gathis başını eğdi.

"Hepinizin döndüğüne ve iyi olduğuna sevindim," dedi.

Pug, Miranda ve Nakor, Pug'ın Efsuncunun Adası'ndaki evinin bahçesinin ortasındaki çeşmenin yanında az önce cisimleşmişti.

Pug, "Biz de seni gördüğümüze aynı derecede memnun olduk," dedi. "Burada işler nasıl gidiyor?" Gathis dişlek goblinimsi gülümsemesiyle gülümsedi. "Çok iyi. İzin verirseniz, dinlenmenizden önce size göstermek istediğim bir şey var. Sadece birkaç dakika sürer."

Pug başını salladı ve Gathis onları bahçenin dışına ve kayıp Büyü Tanrısı'nın türbesinin olduğu gizli mağaraya doğru giden çayırlığa yönlendirdi. Mağara açık duruyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Pug.

"Sanırım Efendi Pug," dedi Gathis, "daha önce uygun kişinin eninde sonunda bu türbeyi bulacağını söylemiştiniz."

Miranda, "O kişi geldi mi?" diye sordu.

"Düşündüğümüz şekilde değil," dedi Gathis.

Pug diğerleri arkasında mağaraya girdi ve bir zamanlar Kara Macros'a benzeyen heykele baktı. Heykelin yüzünde kendini görünce sendeledi. "Ne?"

Miranda kocasının etrafından dolaştı ve heykelde kendi yüzünü gördü. "Kendimi görüyorum!"

Nakor, "Biraz daha izleyin," dedi.

Heykelin yüzü değişiyordu ve Robert d'Lyes'in suratını gördüler. Ardından adadaki diğer öğlencilerin yüzlerini.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Miranda.

"Bu," dedi Nakor, "hepinizin büyünün hizmetkârları olduğu ve tanrının Midkemia'daki temsilcisinin tek bir kişi olmadığı anlamına geliyor. Kayıp Büyü Tanrısı'nı evrendeki yerine döndürmek için pek çok insan çalışacak."

Pug tanıdığı ve hiç karşılaşmadığı başka büyücülerin yüzleri belirirken heykeli inceledi. Birkaç dakika sonra Pug kendi yüzünü tekrar gördü. Pug, "Eve dönelim," dedi.

Eve doğru yürürlerken Pug, "Nakor, heykelde senin yüzünü görmedim," dedi.

Nakor sırıtıp omuzlarını silkti. "Büyü diye bir şey olmadığını biliyorum."

Pug güldü. "Bu bir 'ya hep ya hiç' durumu Nakor. Ya her şey büyüdür ya da hiçbir şey." Nakor omuzlarını silkti. "Her iki durumu da eşit olasılıkta görüyorum, ama estetik açıdan, büyü olmadığı kavramını tercih ediyorum. Onu kullanmak için sadece güç ve beceri gerekir."

Miranda, "Bu uzun boyutlu tartışmanın sınırlarını ikiniz şarap içerken de konuşabilirsiniz, çünkü ben çok açım," dedi.

Gathis, "Yiyecek ve şarap çalışma odanızda sizi bekliyor Efendi Pug," dedi.

"Bize katıl," dedi Pug hizmetkâra.

Eve döndüklerinde, onlar için hazırlanmış zengin bir sofrayla karşılaştılar. Miranda bir tabak alıp meyve ve peynir doldurmaya başladı. Pug büyük bir sürahi şarap alıp kadehleri doldurdu.

"Gathis," dedi Pug, "sen o türbenin bekçisiydin. Gördüğümüz şey hakkındaki fikrin nedir?" "Efendi Nakor'un söylediği gibi: artık kayıp Büyü Tanrısı'nın tek bir temsilcisi olmayacak. Belki de güçler, bir kişiye güvenmenin hata olduğunu öğrenmiştir. Sanatları çalışanların, büyünün dönmesine yardım edeceğini anlatıyor."

Nakor omuzlarını silkti. "Hangi güçler dönmeye çalışıyorsa, Büyü Tanrısı'nın bütün o sorumluluğu tek bir kişiye yüklemenin riskli olduğu sonucuna vardığı anlamına geliyor. Bütün o gücüne rağmen Macros birçok hata yaptı."

Pug, "Ben de birkaç tane yaptığım için bunu kabul ediyorum," dedi.

Miranda, "Artık bir Krallık Dükü olmadığına göre, planların nedir?" diye sordu.

"Hâlâ Ethel Du-ath'a yerleştirmem gereken binlerce Saaur var. Eninde sonunda Shila'ya dönecek ve kalan bütün iblisleri yok edeceğim. Ardından, Saaurların birkaç yüzyıl içinde oraya geri dönebilmesi için, o gezegene yeterince yaşam ekme işiyle meşgul olacağım." Gülümsedi. "Ardından buradaki öğrenci meselesi var. Eğitilmeleri ve eğitmeleri gerekiyor. Ve Nalar'ın ajanlarını bulup yok etme meselesi var. Ondan sonra balık tutmaya başlayabilirim."

Nakor güldü. "Balık tutmak sabrı öğretir. Ben bu yüzden hiç başlamadım."

"Gedik Savaşları sırasında on binlerce ve bu Yılan Savaşları sırasında da onun iki katı insan öldü, bu. Bu felaket getiren olayların tekrarlanmasına bir daha asla izin verilmemeli."

"Olmamalarını nasıl sağlarız?" diye sordu Miranda. Pug, "Üzerinde düşünmem gereken bir şey bu," dedi. "Ve hepimizin dahil olduğu bir şey olmalı bu. Sanırım sizinle ve bu adada yaşayan diğerleriyle paylaşmak istediğim bazı düşüncelerim var. Emin olmamız gereken ilk şey bizim adımıza çalışanların kullanılmasını önlemek. Bunlar düşmanımızın taktiği ve baban tarafından bu tür bir kullanıma maruz

kalmış biri olarak aşkım, bu uygulamaya devam etmeyi hoş bulmuyorum. O yüzden bu ada kalemiz olmalı ve burada hizmet edenler gönülden hizmet etmeli ve etki altına alınamayacak kadar bilgili olmalı." "Yıldızlimanı ne olacak?" diye sordu Miranda.

Pug, "Yıldızlimanı iyi niyetlerle kuruldu, ama çok fazla hata yaptım," dedi. "Sanırım Akademi'de öğrencilere daha fazla söz hakkı vermeliydim. Açık olmak gerekirse, bir Tsurani Meclisi üretimiydim. Sanırım o zamandan beri bu hataları fark edeceğim kadar çok zaman geçti.

"Yıldızlimanı varlığını sürdürecek ve bizim için değerli bir yer olacak; ben o topluluğu kurmadan önce, büyücüler sık sık, yeteneklerinden korkan insanlar tarafından zulme uğruyordu. 'Cadılar' avlanıyordu ve acınası orman kulübeleri yakılıyordu, ya da 'büyücüler' açlıktan ve susuzluktan ölmeleri için mağaralara kapatılıyordu, tabii insanları kendilerine yaklaşmaya korkutacak kadar yeterince güç sahibi değiller ya da soylu ya da zengin bir işvereni yoksa. Yıldızlimanı'na gitmek isterlerse, en azından orada bir sığınakları var artık.

"Ayrıca kısa bir süre Yıldızlimanı'nda kalıp amacımıza hizmet etmek isteyenleri toplayabilir ve başkalarını aramak için ayrılabiliriz."

"Aynı hataları yapmayacağımızı nereden bileceğiz?" diye sordu Miranda.

"Farklı yapacağımız pek çok şey var; burada son sözü ben söyleyeceğim. Sizin ve diğerlerinin bilgisine başvurabilirim, ama kritik konularda kararları ben vereceğim. Yıldızlimanı'nda, böyle bir davranışın onursuzca ve keyfi olduğunu düşünerek hata yaptım, ama artık öyle olmadığını biliyorum. İleri görüş olmadan, tartışan bir topluluk ve alışkanlıkların kolayca 'gelenek'e dönüştüğü bir yer oluruz. Gelenek çoğu kez baskı, bağnazlık ya da gerici düşünceyi doğurur."

"Mavi Atlılar'ımın gelenek bağımlısı olması önlenecek."

"Dostum," dedi Pug, "Mavi Atlılar'ın başka bir gelenek olacak. Ve şu an kendilerine 'Korsh'un Eli' ya da 'Watoom Değneği' diyen o gelenekçiler arasındaki savaşı kim kazanırsa, sabit bir çizgide ilerlemeye devam edecek. Takipçilerinin yarattığı şeyi görse, Korsh ve Watoom bile dehşete düşerdi."

"Belki de oraya geri dönmeliyim," dedi Nakor yarı şaka.

"Belki de dönmemelisin," dedi Pug. "Yıldızlimanı varlığını sürdürecek ve sürdürdüğüne şükredeceğimiz zamanlar da gelecek."

Pug odadakilere bakarak, "Burada uzun bir mücadeleye başlıyoruz," dedi. "Evrende, sadece bir kısmını anlayabileceğimiz, devinen engin güçler var. Şimdiye kadar gördüğümüz iki büyük savaş sadece bir satranç oyununun açılış hamleleriydi."

Miranda, "Bizim tarafımızdaki Tanrılar bu işle ilgili ne yapıyor?" diye sordu.

Nakor, "Bize yardım ediyorlar," dedi.

"Nasıl?" diye sordu Miranda.

"Açık ve gizli yollarla," dedi Nakor.

Pug, "Kaos Savaşları sırasında, evrenin doğası değişti ve o zamandan beridir de Tanrılar temsilciler ve piyonlar aracılığıyla hareket ediyor," dedi. "Biz, tanrılar bizi kendi temsilcileri olarak seçtiği için bugünkü durumumuzdayız."

"Tanrıların bile öğrenmeye ihtiyacı var," dedi Nakor. "Tanrı'nın bakış açısından babanın Sarig ile ilişkisi tam işlevsel değildi, bu yüzden aynı hatayı tekrarlamak yerine, başka bir yöntem denemeyi seçti."

Miranda, "Giriştiğimiz işin pek bir faydası olacağını sanmıyorum," dedi.

"Olabilir," dedi Nakor, "ama harika şeyler gördük. Arch-Indar Tapınağı'nın kurulması yabana atılır bir başarı değil. Yüzyıllar boyunca ufak, önemsiz bir din olarak kalacak ve onunla karşılaşan çoğu kişi onun uzun süredir var olan Astalon, Dala, Sung ve diğer küçük tanrılar kadar önemli olmadığını düşünecek. Buna rağmen Nalar'ın dünyamızda tekrar yıkım yaratma çabalanın engellememize yardım etmek için evrende Tanrıça'nın sadığının yeteri kadar var olması gerçeği bir mucizedir. Yüzyıllar boyunca bir daha böylesi bir mucize görülmeyebilir." "Sen ne yapacaksın?" diye sordu Pug. "Planların ne?" "Bir süre için buradaki işim bitti," dedi Nakor. "Nereye gideceksin?" diye sordu Miranda.

"Oraya, buraya... Nalar'ın piyonlarını atayacağım ve onlarla karşılaştığımda size haber göndereceğim. Bazen de topluluğunuz için olası adaylarla karşılaşacağım ve onları size göndereceğim. Ve zaman zaman da yemeğinizi yemek ve şarabınızı içip buradaki haberleri ve ilginç şeyleri dinlemek için buraya geleceğim." "Kapımız sana her zaman açık Nakor." Miranda, "Kime hizmet ediyorsun Nakor?" diye sordu. Nakor sırıttı. "Kendime. Hepimize. Her şeye." Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Belki bir gün öğrenirim, ama şimdilik dolaşmaktan, bir şeyler öğrenmekten ve edebildiğim yerde yardım etmekten mutluyum."

"Pekâlâ," dedi Pug, bir kadeh daha şarap alarak, "bir süre burada kal ve yeni meclisimi oluştururken bana bilgeliğinden yararlanma şansı ver."

Nakor, "Buna bilgelik diyorsan, gerçekten tavsiyeme ihtiyacın var demektir," dedi. Miranda güldü.

Prens ve nişanlısı taht odasından ayrılırken borazanlar ve davullar çaldı. Taç, Pug savaşı sona erdirdiğinden beri geçen altı haftalık göreli barıştan sonra resmi duyurunun yapılmasının uygun olduğuna karar vermişti. Patrick huzurundakileri, kraliyet düğünü için Francie

ile birlikte Rillanon'a dönmek üzere ayın sonunda ayrılacaklarına dair az önce bilgilendirmişti. Salondaki soylular ve nüfuzlu avam tezahürat yaptı ve Patrick Francie'ye salonun dışına eşlik edene kadar dağılmayı beklediler.

Jimmy Erik von Darkmoor'un yanına gidip, "Yüzbaşı, Yabon'da yaptıklarınızı okuduğumda ne kadar etkilendiğimi söylemek istiyorum," dedi.

Erik omuzlarını silkti. "Pug, Nakor ve diğerlerinin yaptıklarından sonra, karşımızda çok ciddi bir rakip yoktu."

"O cebri yürüyüş yorucu olmuş olmalı."

"Öyleydi," dedi Erik, "ama atımız olmadığı için çoğunlukla yayaydık. Girdiğimiz herhangi bir bölgeyi güven altına almakta çok az sorunla karşılaştık ve Ylith ve Zûn'daki esirleri serbest bıraktığımız zaman arkada gardiyan olarak bırakacak yeterince adamımız oldu. La-Mut'a ulaşana kadar haydutları avladık, başka bir şey değil. General Nordan'ın Novindus'a geri dönmek isteyenleri -ve dönmek istemeyen birkaç kişiyi- götürmeyi kabul etmesi ve diğerlerinin Duko'nun yanında hizmet etmek için güneye gönderilmesiyle, durum oldukça sakin." Jimmy, "Yine de etkileyici bir üç haftaydı," dedi.

"Keşke daha fazla gemimiz olsaydı," dedi Erik. "İstilacıların denizin ötesine geri götürülmesinde Quegliler ile iş yaptığımız için, Balık Mahallesi'nin açığına demirlemiş her Queg gemisi gördüğümde her tarafımı kaşıntı basıyor."

"Arkadaşını suçla," dedi Jimmy, yanında karısıyla küçük bir soyluyla konuşan Roo'yu göstererek. "Roo fırsatın kokusunu her zaman almıştır. Sadece Queglileri anlaşma yapmaya nasıl ikna ettiğini bilmek isterdim. Genelde onlarla anlaşma yapmak imkânsızdır." Jimmy omuzlarını silkti. "Muhtemelen gerçekten istedikleri bir şey bulmuştur ve bu şeyi onlara verme karşılığında kabul ettirmiştir; ticaret genelde bu şekilde yapılır." "İş meselelerini Roo'ya bırakıyorum. Kızıl Kartallar'ın Yüzbaşısı olmak bana yetiyor."

"Terfiyi kabul etmemene şaşırdım," dedi Jimmy. "Ben olduğum yerde mutluyum. Prens'in Özel Muhafızları'nın Yüzbaşısı olmak gerçek asker olmaktan çok, törensel bir şey."

"Ama o görevden bir adım sonrası bir Dük'ün Kılıç Ustası ya da Şövalye-Mareşal olmak demektir."

Erik gülümsedi. "Ben mutluyum. Kızıl Kartallar'ı idare etmeyi seviyorum ve sanırım Krallık'ın diğer soylulardan bağımsız bir orduya ihtiyacı var. Eğer Sarth, Ylith ve Zûn'da garnizonlarımız olsaydı bu savaş çok farklı olurdu."

"Haklı olabilirsin, ama Dükler Dukalıklarında kontrol edemediği garnizonların olması fikrine direnecektir."

"Bunu Krondor'a döndüğüm zaman düşünürüm," dedi Erik. "Şu anda Ravensburg'e ve karıma gidiyorum. Aylar oldu ve acaba neye benzediğimi hatırlıyor mu merak ediyorum." Jimmy, "Sen kolay unutulacak bir tip değilsin Yüzbaşı," dedi. "Birkaç kişi senin kadar iri olabilir."

Erik güldü ve "Senden ne haber?" diye sordu. "Ben Kral'ın hizmetkârıyım. Patrick ile Rillanon'a döneceğim ve Majesteleri bundan sonra hizmet edeceğim yeri söyleyecek. Oldukça çabuk Krondor'a döneceğimden şüpheleniyorum. Rudolfo'nun ölümü ve Brian'ın zehirlenmeden sonra yürüyememesi yüzünden, çabucak yeni bir Krondor Dükü'ne ihtiyacımız olacak. Dük Cari Yabon'daki savaştan sağ çıkmayı başardı, ama iki Dukalık arasında yirmi tane soyluyu bir yüzyıl meşgul tutacak kadar çok iş var.

"Muhtemelen o görevi bana verecekler ve çok fazla iş için çok az kaynak var. İşler genelde bu şekilde yürüyor."

Erik gülümseyip Jimmy'nin omzuna vurdu. "İyi iş çıkaracağını biliyorum Jimmy." Yanlarına Roo ve Karli geldi ve ikisiyle de sıcak bir

şekilde selamlaştılar. Erik, "Keshliler arazinden geçerken yakalanmaktan nasıl kurtuldun?" diye sordu.

Roo güldü. "Evi yeniden inşa ettirdiğimiz için, evin dışında kalıyorduk. Süvariler gelince, büyük evin içine girdiler ve biz de ağaçlıklara sıvıştık. Saklanmak için bulduğum ufak bir mağara vardı. Döndükten sonra ilk işim oraya erzak yığmak olmuştu. Bu aralar Batı'da hoşuma gidenden çok fazla ordu dolaşıyor."

Erik. "O sorunu çözmeye çalışıyoruz Roo," dedi. Karli eliyle gülümsemesini sakladı.

Roo, "Kardeşini etrafta göremiyorum Jimmy," dedi.

"Dash bir yere gitti. Herkesin düğüne gitmesi yüzünden, burası bir süre ona bırakıldı." "Eminim düğünü kaçırdığına üzülüyordur," dedi Karli.

Jimmy gülümsedi. "Bu şehirde her şeyi yerli yerine koyma işinde olduğundan daha fazla değil muhtemelen."

Roo, "Biliyorum," dedi. "Birileri Barret'in bodrumuna girmiş ve her yiyecek kırıntısını ve bütün kahveyi götürmüş! Elimde kahve olmadan bir kahve evi nasıl açabilirim?"

"Sanırım biraz daha kahve almak zorunda kalacaksın." dedi Erik. Arkadaşının omzunu sıktı. "Sen her zamanki gibi bir yolunu bulursun dostum."

Roo gülümsedi. "Jimmy'nin büyükbabası artık etrafta olmadığından beridir biraz daha sıkı çalışmam gerekiyor, ama bu şekilde de vergi ödemeyip para biriktiriyorum." Jimmy, "İstersen bunu Prens ile konuşabilirim," dedi.

Roo teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Hayır, böyle iyiyim. Taç'ın Acı Deniz Şirketine olan borçlarını gündeme getirecek zamanı ben seçeceğim. O uzun ve sıkıcı tartışmaya başlamadan önce Batı'da işlerin düzene girmesini bekleyelim."

Karli, "İşte kardeşin Jimmy," dedi. "Konuştuğu kim?" Jimmy dönünce başka bir adamla koyu bir sohbete dalmış Dash'ın salona girdiğini gördü. "Tahvin adında bir saray görevlisi. Patrick için ne iş yaptığını hâlâ anlayabilmiş değilim, ama son birkaç yıldır onu buralarda görüyordum. Herkes düğün için Rillanon'a gittiğinden Saray Kâhyalığı görevini yürütüyor. Onun ve Dash'ın konuşacak çok şeyi olduğuna eminim."

"İkisini birden yapamazsın Dash," dedi Tahvin. "Ya görevini yerine getirirsin ya da getirmezsin." Dash Kraliyet Haber Alma Örgütü'nün başına baktı ve "Bak, düğün yüzünden seninle bir aydan fazla burada tıkılıp kalacağız, bu yüzden neden birlikte çalışmayı kabul etmiyoruz," dedi. "Sen Prenslik'in ve şatonun işleriyle ilgilen, ben de şehirle ilgileneyim." "Çünkü sen güvenilmezsin," dedi Tahvin.

Dash'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Ne demek istediğini açıkla." "Geçen hafta iki kere, küçük suç işleyenleri mahkemeye çıkartmadan serbest bıraktığını biliyorum."

"Onlar aç insanlardı!" dedi Dash, etraftaki birkaç kişinin dönüp bakmasına yetecek kadar sesini yükselterek. Sesini alçattı. "Elimizdeki mahkûmlarla yeterince sorun yaşıyoruz zaten. Bir ekmek çaldı diye bir çocuğu katillerle aynı hücreye koymayacağım." Ardından güldü. "Ve Fadawah'tan bize miras kalan o kahrolası Jikanji yamyamlarıyla aynı hücreye de."

Tahvin de güldü. "Pekâlâ, kararlarında biraz mantıklı davranmış olabileceğini kabul ediyorum. Ama savaş bittiğinden beri, Krondor'da sokak suçlarında büyük bir artış belirledim ve sen öncekinden daha az titizsin."

"Yoruldum," dedi Dash. Ardından, "Evet, kesinlikle," dedi. Gülümsedi. "Az önce önemli bir şeyi görmemi sağladın. Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Haftalardır görmezden geldiğim bir şeyi görmemi sağladığın için." Hafifçe Tahvin'in koluna vurdu. "Yarın istifamı masanda bulabilirsin."

"Ne?"

"Daha fazla Krondor Şerifi olmak istemiyorum," dedi Dash. "Kendine işi yapacak başka birini bul Tahvin."

Döndü ve ağabeyinin Erik, Roo ve Karli ile konuştuğu yere yöneldi. Selamlaşmalarının ardından, "Roo, yanında çalışabilirim," dedi.

Jimmy, "Ne?" dedi.

"Görevimden istifa ettim."

"Neden?" diye sordu Jimmy.

"Sonra konuşuruz," dedi Dash. Roo'ya, "Yardım ister misin?" diye sordu.

"Senin becerilerinde birisininkini kesinlikle," dedi Roo. "Ama seni son işe aldığımda, bu bana çok fazla paraya mâl olmuştu."

Dash sırıttı. "Eh, aslında o zaman büyükbabam için çalışıyordum. Bu kez kendim için çalışacağım." "Yani?"

"Sanırım soyluluğumu devam ettirmek ve taç için çalışmaktansa kendi kaderimi çizmeyi tercih ediyorum. Sanırım Acı Deniz Şirketi'nde bir gün kendi işimi kurabileceğim bir yer bulabilirim kendime."

"Bunu seve seve konuşabiliriz," dedi Roo. "Yarın Barret'e gel, bu meseleyi konuşalım." Karli'nin koluna girdi. "Şimdi izin verirseniz, eve gitmemiz gerekiyor."

Ayrılırlarken Erik Ravensburg'e giderken uğrayacağına söz verdi. Erik Dash'a dönüp, "Bu istifa işinden emin misin?" diye sordu. "Kral

kalman konusunda ısrar edebilir." "Unvanlarımdan feragat edersem edemez," dedi Dash.

Erik, "Bunu konuşmanız için ikinizi yalnız bırakayım," dedi. "Karımı ve ailemi görmek üzere Ravensburg'e gidiyorum."

Jimmy kardeşinin koluna yapışıp onu salondaki diğer insanlardan uzak bir pencere kenarına yönlendirdi. "Delirdin mi? Kalıtsal unvanlarından feragat mı edeceksin?"

"Delirmiş olabilirim ağabey, ama ciddiyim. Sabah Patrick'e iletmesi için Tahvin'in masasına istifamı koyacağım. Kral Yüce Özgürlük'ü ihlal etmediği sürece, hiç kimse isteği dışında unvan kabul etmek zorunda bırakılamaz. Bir unvana ihtiyacım yok. Kendi ayaklarımın üzerinde durabilirim."

Jimmy afallamış görünüyordu. "Peki ya yaptığımız onca şey? Ya büyükbabamla büyükannem? Bir hiç uğruna mı öldüler?"

Dash sinirlenmeye başlıyordu. "O ölümleri benim suratıma vurma Jimmy. Onlar inandıkları şey için öldü ve benim başka bir yolu seçmem onların fedakârlıklarını azaltmaz. Sadece ne olmam gerektiğiyle ilgili düşünceleri doğrultusunda yaşamaktan yoruldum. Kim olmam gerektiğiyle." Jimmy, "Neden benimle Rillanon'a germiyorsun?" dedi. "Patrick'e senin yerine başka bir Şerif bulurum. Düğüne gideriz, ardından Roldem'e gidip annemi ziyaret ederiz. Onunla bir iki hafta geçirdikten sonra suçlularına dönmeye can atıyor olacaksın."

Dash güldü. "Kuşkusuz. Hayır, sen git. Benim için annemi, Magda teyzemi ve diğerlerini öp. Anneme bir gün onu ziyarete geleceğimi söyle; bir daha Krallık toprağına ayak basmayacağını biliyorum."

"Ben kral olursam basabilir," dedi Jimmy.

"Onun için olabilir," dedi Dash ve güldüler.

Jimmy kolunu kardeşinin omzuna attı. "İyi olacak mısın?"

"Eninde sonunda," dedi Dash. "Artık sadece benim yönlendirdiğim bir hayatı yaşamak istiyorum. Aklımı insanları öldürtmekten çok daha yararlı bir şeylere kullanmak istiyorum."

Pug ortaya çıkmadan önce duvarların dışında Keshlilerin geri birlikleriyle yaptıkları savaşı hatırlayan Jimmy, "Bu işte yanlış bir taraf göremiyorum," dedi. "Bu sadece..."

"Ne?"

"Sadece babamızın oğluyuz."

"Biliyorum. Bunu yapmak kolay değil, ama bu seçeneği görür görmez doğru şey olduğunu anladım, birbirimize karşı olan görevler, bir bayrağa ya da bir krala olan görevlerimizden çok daha önemli. Sorgusuz sualsiz Patrick'in adına çalışabildiğini dürüstçe söyleyebilir misin?" Jimmy, "Asla doğrudan Patrick için çalışmadım; benim hizmet ettiğim taçtı," dedi.

Dash hafifçe ağabeyinin göğsünü dürttü. "İşte aramızdaki fark bu sevgili ağabeyim. Bu şehri savunmak için savaşan sıradan adamlar ve kadınlar gördüm, ama bu işten onlara düşen pay ne?" "Özgürlüklerini korudular!" dedi Jimmy. "Kesh yönetiminin Krondor'a ne getireceğini biliyorsun: kölelik, zorla adam çalıştırma, genelevlere satılan çocuklar."

"Biz çok soyluyuz yani?"

"Sorunlarımızın olduğu kesin, ama yasalarımız var."

Dash, "Şimdiye kadar o yasaları yerine getiriyordum Jimmy," dedi. "On yaşında bir çocuğu sadece yiyecek çaldığı için iş ekibine göndermekten o kadar da emin değilim." "Bu uç bir örnek," dedi Jimmy.

"Öyle olmasını dilerdim."

Jimmy, "Gitmem gerekiyor," dedi. "Francie ve Patrick ile yemeğe davetliyiz. Gelecek misin?" "Hayır," dedi Dash. "Üzüntülerimi bildiren bir not gönderirim. Görevimi başkasına devretmek istiyorsam sabaha kadar yapacak çok işim var."

Jimmy, "Keşke en azından Patrick Rillanon'dan dönene kadar bekleseydin," dedi. "Belki o zamana kadar fikrini değiştirirdin. Bunun için çok geç değil biliyorsun."

Dash bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Eğer öyle yaparsam, işlerimi düzene koyacak daha fazla zamanım olur," dedi. "Pekâlâ, görevimden Prens ve Prenses Rillanon'dan döndükten sonra istifa edeceğim."

Jimmy sırıttı. "Seni bu işten vazgeçireceğim."

"Yine de yemeğe gelmiyorum. Sabah ayrılmandan önce görüşürüz."

Kucaklaştılar ve Dash büyük salondan çıkıp ana girişe ve avluyu geçerek Yeni Pazar Hapishanesi'ne yöneldi.

Gecenin en karanlık saatinde, doğu göğü aydınlanmaya başlamadan önce, bir adam rıhtımların yakınındaki gölgelerde saklanıyordu. Sanki takip edilmekten korkuyormuş gibi arkasına bakıp duruyordu ve sonunda, arkasında kimsenin olup olmadığını anlamak için beklemek üzere bir kapı eşiğinden içeri daldı.

Uzun dakikalar geçtikten sonra kapıdan çıktı, ama gırtlağında bir hançer gerisin geri kapıya doğru itildi. "Bir yere mi gidiyordun Reese?" Hırsızın gözleri büyüdü. "Şerif! Bir şeyler çevirmiyordum, yemin ederim. Yalnızca uyumak için deliğime gidiyordum."

"Bilgiye ihtiyacım var ve o bilgiyi bana verecek olan kişi sensin," dedi Dash.

"Elbette, ne istersen."

"Trina öldüğüne göre yeni Günustası kim?" "Sana söylersem canımdan olurum," dedi Reese.

"Asıl söylemezsen canından olursun. Seni asmak için Yeni Pazar'a götürüp uyduruk bir mahkeme düzenlemekten bahsetmiyorum, şu anda gırtlağını kesmekten bahsediyorum."

"Fark etmez," dedi Reese. "Günustası yok. Dürüst adam ve Trina öldüğünden beri Şakacılar diyebileceğin doğru düzgün bir şey kalmadı."

"Geceustası kim?"

"Savaş sırasında öldü. Lider yok artık. Artık Ana bile güvenli değil. Birileri, gemilerden indirilen malları çalmak için Balık Mahallesi yakınlarında yeni bir çete kuruyor. Ve eski rıhtımların yakınlarında iş yapan bazı dayakçılar var. İşler eskisi gibi değil Dash."

"Bana Balık Mahallesi ile rıhtımlardaki çeteleri nerede bulabileceğimi söyle."

Reese ona bildiklerini anlattı, ardından Dash, "İşte bilmen gerekenler," dedi. "Krondor'da işler değişiyor ve değişiklikleri yapan da biz olacağız." "Biz mi?" dedi Reese.

"Sen ve ben."

"Şerif için çalıştığım öğrenilirse biterim," dedi Reese.

"Ah, işimiz bittiğinde bu kadar basit olmasını isteyeceksin. Sen akıllı bir adamsın Reese; Tahvin ve benle bağlantı kurup iş ekibinden kurtulacak kadar zekiydin." "Eh, fırsatı gördüm ve değerlendirdim."

"Gerçekten zeki erkek ya da kadın, çocuklarla iyi geçinen başka kim var?"

"Jenny oldukça zekidir ve dilenciler ve yankesiciler onu sever."

"Güzel. Jenny ile senin, yarın günbatımından bir saat sonra benimle kuzey duvarı su deposunun aşağısındaki iskelede buluşmasını istiyorum." Adamın gömleğini bırakıp hançerini gırtlağından çekti.

"Gelmezsem ne olur?"

"Seni bulup öldürürüm," dedi Dash. "Günbatımından bir saat sonra. Sadece ikiniz." Reese, "Onu getireceğim," dedi. Karanlıkta koşarak uzaklaştı.

Dash görülmediğinden emin olmak için etrafına bakındı, ardından başka yöne gitti, Jimmy ayrılmak için kalkınca Francie, "Jimmy, seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu. Jimmy gülümsedi. "Ne zaman istersen Francie."

Kız Jimmy'nin yanına geldi ve "Hâlâ bir bahçemiz olsaydı, belki biraz yürüyebilirdik," dedi.

"Eğitim avlusuna ne dersin?"

Kız güldü. "Başka seçeneğimiz yok."

Babasıyla Patrick'e dönüp, "Hemen döneriz," dedi. Prens'in büyük salonundan eğitim avlusuna bakan balkona giden uzun koridorda yürüdüler. Akşam havası ılıktı ve havada hafif bir çiçek kokusu vardı.

"Döndüğümüz zaman, bahçenin en kısa zamanda onarılmasını sağlayacağım." Jimmy, "Güzel olur," dedi.

"Yaz Ortası Festivali için Krondor'a zamanında dönebilecek misin?" diye sordu Francie. "Muhtemelen hayır. Annemi ziyaret etmek için Roldem'e gideceğim. Babamın ölümünden dolayı bir daha Krallık'a dönmeyecek."

Francie iç geçirdi. "Birbirlerini hiç sevemediler mi?"

Jimmy kafasını iki yana salladı. "Sanırım en fazla birbirlerinin bazı huylarını beğeniyorlardı. Annem, bir diplomat olarak babamın becerilerini takdir ediyordu; Roldem bir saray adamlığı ulusudur. Babamın çok iyi dans ettiğini biliyor muydun?"

"Onu Kral'ın sarayındaki bir kutlamada gördüğümü hatırlıyorum. Çok canlı figürler yapıyordu. Çocukken ona aşıktım."

"Çok iyi bir babaydı," dedi Jimmy, aniden onu çok fazla özleyerek. "Annemin örgütleme becerisini her zaman sevmiştir. Yemeğe bir ya da yüz tane konuğun katılması önemli değildi, yemek başladığında her şeyin tam zamanında ve düzgün olmasını sağlardı hep. Babam, onun kendisinden daha iyi bir Dük olacağını söyleyerek şaka yapardı."

"Ama hiç yakınlaşmadılar, öyle mi?"

"Hayır," dedi Jimmy. "Bu konuda her zaman dikkatli davranmasına rağmen, annemin aşıkları olduğunu biliyorum. Babamı bilmiyorum. Büyükbabamın ona verdiği işlerle çok meşgul gözüküyordu. Muhtemelen o tür işlerle ilgilenemeyecek kadar meşguldü."

"Sen ve Dash ile ilgilendi."

Jimmy başıyla onayladı. "Biliyorum. Bize karşı olan sevgisinde her zaman cömert olmuştur." Kız elini Jimmy'nin koluna koydu. "Ne yapacağımı bilmiyorum Jimmy. Patrick'ten oldukça hoşlanıyorum; üçümüz her zaman arkadaştık. Çocukken seninle evleneceğimi düşünürdüm." Jimmy gülümsedi. "Biliyorum. Eskiden bunu sinir bozucu bulurdum, ama sonra hoşuma gitmeye başladı."

Kız eğilip hafifçe Jimmy'yi öptü. Ardından, "Arkadaşım ol," dedi. "Annene benzeyip Patrick'e aldırış edip etmeyeceğimi, ya da hayatımı geleceğin Adalar Kralı'nın yetiştirmeye adayıp adamayacağımı bilmiyorum. Bahçeyle uğraşmaya başlayabilirim ve bir aşıklar serisi yapmaya karar verirsem, sen ilk olacaksın, ama hepsinden önemlisi iyi arkadaşlara ihtiyacım olacak. "Geleceğin

Adalar Kraliçesi'nde ne gördüklerini biliyorum ama tanıdığım herkes arkadaşım olmaya çalışıyor. Sen, Dash ve Rillanon'daki birkaç iyi arkadaşımız sahip olduğum tek şey." Jimmy başını salladı. "Anlıyorum Francie. Her zaman en iyi arkadaşın olacağım."

Kız Jimmy'nin koluna girdi ve omzuna doğru sokuldu. "Teşekkür ederim Jimmy. Şimdi, geri dönüp Prens'e katılalım."

Jimmy bir noktada eninde sonunda ülke için evleneceğini biliyordu. Dinleyen herhangi bir tanrıya, kaderin ona layık gördüğü kadının şu anda koluna girmiş olana eşdeğer olması için dua etti. Ve onun da Francie gibi iyi bir arkadaş olması için dua etti.

İki gece sonra hırsızlar Ana'daydı. Genel kanı, Ana'nın artık güvenli bir yer olmadığı yönünde olduğu için çoğu kaçmaya hazır bir şekilde etrafı kolaçan ediyordu. Dışarıda, Prens'in adamlarını kollayan birkaç gözcü vardı.

Reese bir masanın üstüne çıkıp, "Herkes burada mı?" diye sordu.

Odanın arkasından birisi, "Gelen herkes burada!" diye bağırdı.

Bu birkaç tane hafif kıkırdamayı da beraberinde getirdi, ama kimse kötü espriden gerçekten keyif alacak havada değildi.

Reese, "Yeni kurallarımız var," dedi.

"Kurallarmış!" diye bağırdı bir köşedeki iri yarı bir adam. "Kimin kuralları?"

"Şakacılar'ın Kuralları!" diye bağırdı uzak bir kapıdan giren genç bir kadın. Sağlam yapılı bir kadındı ve sıradan hatlara sahipti, ama loncadaki en akıllı hırsızlardan biri olarak biliniyordu. Adı Jenny idi.

"Kural koymak için Şakacılar olduğunu kim söylüyor?" diye sordu başka bir adam. "Dürüst Adam!" diye bağırdı Reese. "O söylüyor."

"Dürüst Adam öldü!" dedi geniş odanın arkalarından bir adam. "Bunu herkes biliyor."

Reese'in arkasındaki derin gölgelerden boğuk bir ses, "Dürüst Adam daha önce de ölmüştü, ama her zaman geri döndü," dedi.

"Kim o?" diye sordu köşedeki iri yarı adam.

"Seni tanıyan biri John Tuppin. Dayakçıların başı sensin." Karanlık şekil kim olduğunu bilince adamın rengi benzi attı.

Arkadaki zayıf bir adam, "Tuppin'i herkes tanır," dedi. "Fark edilmemek için çok büyük!"

Diğerleri güldü, ama birkaçı yüzlerinde endişeli ifadelerle etrafına baktı.

Gölgelerden gelen ses, "Seni de tanıyorum Sıçan," dedi. "Şakacılar'daki en iyi nokta gözcüsüsün. Hepinizi tanıyorum.

"Her hırsızı, yankesiciyi, kaçakçıyı ve dayakçıyı, çöp toplayıcıyı ve Ana'ya ev diyen her fahişeyi tanıyorum. Siz de beni tanıyorsunuz."

"Bu Dürüst Adam," diye fısıldadı birisi.

"Söylediğin kişi olduğunu iddia edebilirsin," dedi John Tuppin, "ama iddia etmekle olmak aynı şey değildir. Lanet Krondor Dükü olduğumu iddia edebilirim, ama bu beni Krondor Dükü yapmaz."

Gölgelerdeki ses, "Balık Mahallesi çetesi bugün baskına uğradı," dedi.

Aniden odadaki insanlar konuşmaya başladı. Reese kalın bir sopa alıp duvara vurdu. "Kesin!" Sessizlik çöktü ve karanlıktaki ses, "Yarın Şerif Eski Rıhtım dayakçılarını basacak," dedi.

"Krondor sokaklarında hiç kimse benim iznim olmadan çalışmayacak."

"Eğer o dayakçılar yarın basılırsa," dedi Tuppin, "dediğin kişi olduğuna inanırım." "Ben de," diye bağırdı Sıçan adındaki adam.

"Haberi iletin," dedi ses. "Kervansarayda uyuşturucu satan Keshli dönekler yakalanacak. Durbin köle tüccarlarına satmak için çocukları yakalayan domuzlar yakalanacak. Şakacılar ile iş yapmayan herkes yakalanacak."

Odadaki birkaç kişi sevinç çığlığı attı.

"Reese Geceustası, Jenny de Günustası'dır. Sorununuz olursa, onlara söyleyin."

Daha fazla sevinç çığlığının ardından Reese, "Kaybolun!" diye bağırdı. "Dürüst Adam'ın döndüğü haberini yayın!"

Ana'da yalnızca üç kişi kalana kadar hırsızlar dağıldı.

Gölgelerden Dash çıktı. İyi iş çıkardınız. Tuppin ile Sıçan'a söyleyin, onlar da iyiydi."

"Peşin pazarlıktı, " dedi Reese. "Birçok kafa patlatman gerekecek."

"Prens dönene ve göreve yeni bir Şerif gelene kadar birkaç ayım var," dedi Dash. "O zamana kadar örgütlenmiş oluruz."

Genç kadın, "Bir şeyi anlamadım," dedi. "Bunu neden yapıyorsun? Krondor Dükü'nün oğlusun! Tehlikeli yolda, dürüstken zengin olacağından daha fazla zengin olmayacaksın asla. Yakalanırsak, hayatımızı hapiste ya da iş ekibinde geçiririz. Ama sen yakalanırsan, ihanetten asılırsın. Bunu neden yapıyorsun?"

Dash, "Bir söz verdim," dedi. Jenny başka bir soru soracakmış gibi görünüyordu, ama Dash araya girdi. "İkinizin de yapacak bir sürü işi var. Benim de öyle. Saraya ve Tahvin'e yakın birilerini sokman

gerekiyor. Onu takip ettirmen gerekiyor ve bu hiç kolay olmayacak. Bağlantılarını ve ajanlarının kim olduklarını öğrenmeliyiz. O adam Şakacılar'ın şu ana kadar karşılaştığı en ciddi tehdit olabilir."

"Elimde tam da bu işe uygun bir kız var," dedi Jenny. "Genç, masum, bulaşık yıkayabilir, dikiş dikebilir ve bir bakır sikke için adamın kalbini söker." "Mutfağa sokabileceğim bir adamım var," dedi Reese.

"Onları işe alacağım," dedi Dash. "Şimdi gidin."

Gittiler ve Dash arka tarafa daldı. Bekleyip kimsenin onu görmediğinden tatmin olunca hırsızların karargâhından çıktığında, hayatının asla tamamen kendisine ait olmayacağını biliyordu.

Bir tüccar olarak bir servet kazanacağını ve muhtemelen seveceği, saygın bir kadınla evleneceğini ve çocukları olacağını biliyordu. Dışarıdan bakıldığında bu iyi bir hayat olacaktı. Toplumda imrenilecek, önemli bir adam olacaktı. Ama aynı anda iki dünyada yaşayacağını ve hayatının çoğunun onun olmayacağını da biliyordu.

Babası ve büyükbabası tarafından rızası alınmadan doğuştan verilmiş taca olan görevinden daha çok, bu hırsızlar ve haydutlardan oluşan kılıksız gruba karşı olan görev ona çok daha bağlayıcı geliyordu, çünkü bu seçtiği bir görevdi, insanın onur meselesi olarak gördüğü bir şey ve ölene kadar bu görevde başarısız olmayacağını biliyordu.

Dash, hayatının geri kalanında ikinci yuvası olacak lağımlarda ilerlemeye başladı.

SONSÖZ

Pug ayağa kalktı.

Ona katılan öğrenciler, Miranda, Nakor ve Gathis merakla mağaraya göz gezdirdi. Karanlığı dağıtan iki meşale yanıyordu.

Pug, "Bu akşam burada bana zaten özel olarak etmiş olduğunuz yeminleri onaylamak için toplandık," dedi. "Yıllar geçtikçe bize katılanlar ve ayrılmak isteyenleriniz olacak, ama bu grup varlığını sürdürecektir.

"Özel bir mecliste toplanıyoruz, çünkü dışarıdan hiç kimse bu grubun varlığını bilmeyecek.

Gölgelerde saklanıp ışığın dünyasında yaşayanların gözlerinden uzak duracağız."

Pug tek tek yüzlerine baktı. "Her biriniz varlığınızı asla bilemeyecek insanların adına hareket edeceksiniz. Çünkü bilirlerse, cehaletten ya da yanlış yola sapmış olmaktan dolayı sizden korkar ya da size karşı olurlar.

Bu yolu seçenlerin çoğu için ödül ölüm olacak." Pug mağaranın ağzını gösterdi. "Dışarıda, karanlıklara giden bir yol tutmuş insanlar var. Bazıları müttefik, bazılarınınsa birbirlerinden haberi yok; bazıları gerçekten kime hizmet ettiğinden habersiz, bazılarıysa bu kötücüllüğe isteyerek sarılıyor. Hepsi de bizi yok etmek isteyecek.

"içinizden bazıları, düşmanlarımızı bulmak için aramızdan ayrılacak.

Bazıları burada eğitilecek yeni öğrenciler bulmaya gidecek. Bazıları öğretmek ve düzenlemek için burada kalacak.

"Villa Beata'daki okul bu şekliyle devam edecek ve çoğunuzun daha önce yaptığı gibi, biz onları bulmadan bizi bulanlara kapımız her

zaman açık olacak. Bir kez daha tekrar ediyorum, bu grubun dışında hiç kimse varlığımızı bilmeyecek.

"Dışarıdaki birkaç kişinin hayal edebileceği bir savaşta düşler ve Kâbuslarla uğraşacağız. Bizler bu uğurda bir araya gelmiş kardeşleriz ve bu meclisin ihtiyaçlarına boyun eğmeliyiz. Hiçbirimiz bu ihtiyaçların üstünde değiliz. Bedeli hayatlarımız olacaksa, öyle olsun." Hiç kimse konuşmadı.

Pug devam etti. "Bizler Gölgeler Meclisi'yiz ve İsimsiz Olan'ın çılgınlığına ve piyonlarına karşıyız.

"Gedik Savaşları'nı atlattık ve Yılan Savaşları'ndan sağ çıkmayı başardık. Artık, birkaç kişinin bileceği ve birkaç kişinin görebileceği bir sonraki mücadeleye hazırlanıyoruz. Bu gölgelerde bir savaş olacak."

Miranda Pug'ın uzattığı eli tuttu. Pug Nakor ile Gathis'e başıyla işaret etti ve yandaşlarını mağaradan çıkarıp evlerine giden patikadan aşağı yönlendirdi.

-SON-

Raymond Elias Feist

Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Kaliforniya Üniversitesinde İletişim Bilimleri eğitimi aldı. Çok satan ve övgü toplayan Gediksavaşları Efsanesi (Riftwar Saga) kitaplarının yazarıdır. Daughter of the Empire, Servant of the Empire ve Mistress of the Empire kitaplarını Janny Wurts ile birlikte kaleme almıştır.

Feist, Rancho Santa Fe, Kaliforniya'da eşi -roman yazarı- Kathlyn Starbuck ve kızıyla yaşamaktadır.

Taranmış belgeden düzenleme: ERASMUS